Chờ đến khi gió êm sóng lặng

- TOAN GIÁC CAO -

Mục lục

Chương 1: Người Phụ Nữ Chờ Học Xe

Chương 2: Người Đàn Ông Đột Nhiên Xuất Hiện

Chương 3: Nam Nữ Học Lái Xe

Chương 4: Cô Ấy Rất Bình Thường Với Anh

Chương 5: Cô Đang Tìm Anh

Chương 6: Với Cô Ấy Mà Nói Anh Không Giống Những Người Đàn Ông Khác

Chương 7: Người Đàn Ông Chọc Người Phụ Nữ Tức Giận

Chương 8: Người Phụ Nữ Càn Quấy

Chương 9: Hướng Dẫn Cô Ấy Từng Bước

Chương 10: Người Đàn Ông Hờn Dỗi

Chương 11: Bị Phát Hiện Uống Rượu Lái Xe

Chương 12: Nam Nữ Đua Rượu

Chương 13: Người Đàn Ông Mơ Màng

Chương 14: Cảnh Cáo Cô Ấy

Chương 15: Người Phụ Nữ Thất Hồn Lạc Phách

Chương 16: Nướng Bbq Tại Nhà

Chương 17: Đùa Giỡn Đàn Ông

Chương 18: Hồ Ly Tinh

Chương 19: Đua Xe

Chương 20: Biết Tâm Ý Anh

Chương 21: Khiêu Khích

Chương 22: Không Làm Gì Cả

Chương 23: Nhận Định

Chương 24: Thi Đỗ

Chương 25: Gặp Lại

Chương 26: Hoài Nghi

Chương 27: Người Đàn Ông Nấu Cơm Vì Cô

Chương 28: Biết Đáp Án

Chương 29: Ngủ Chung

https://thuviensach.vn

Chương 30: Lại Cái Gì Cũng Không Làm
Chương 31: Gặp Bạn Trai Cũ
Chương 32: Trên Xe
Chương 33: Tấn Công
Chương 34: Uống Say
Chương 35: Cùng Đi Hàng Châu
Chương 36: Uy Hiếp
Chương 37: Đánh Nhau
Chương 38: Ôm
Chương 39: Chạm Mặt
Chương 40: Du Lịch
Chương 41: Một Mình Trở Về
Chương 42: Cô Độc Một Mình
Chương 43: Phùng Xuân
Chương 44: Quyết Định
Chương 45: Tới Bắc Kinh
Chương 46: Bắt Được Xô Vàng Đầu Tiên
Chương 47: Vui Sướng
Chương 48: Tới Bắc Kinh
Chương 49: Ở Bên Nhau
Chương 50: Tìm Kiếm Chân Tướng
Chương 51: Không Sợ Chết
Chương 52: Trầm Mặc
Chương 53: Bão Táp
Chương 54: Nổi Giận
Chương 55: Chạy Trốn
Chương 56: Truy Tìm
Chương 57: Từ Bỏ Mạo Hiểm
Chương 58: Tồn Tại
Chương 59: Gặp Trở Ngại
Chương 60: Dũng Sĩ
Chương 61: Tích Cóp Tiền

https://thuviensach.vn

Chương 62: Mặc Áo Cưới
Chương 63: Bênh Vực Kẻ Yếu
Chương 64: Gặp Người Lớn
Chương 65: Khổ Sở
Chương 66: Không Bình Tĩnh
Chương 67: “Hi Vọng”
Chương 68: Bị Chia Rẽ
Chương 69: Bạc Đầu
Chương 70: Tình Yêu Của Cô Ấy “Khí Thế Như Hồng”
Chương 71: Bị Sốc
Chương 72: Bị Quyến Rũ
Chương 73: Điện Thoại
Chương 74: Bước Vào Chảo Nhuộm
Chương 75: Gặp Nhau
Chương 76: Dịu Dàng
Chương 77: Cuồng Vọng Tự Đại
Chương 78: Ăn Tết
Chương 79: Đến Bắc Kinh
Chương 80: Người Đàn Ông Trung Thủy
Chương 81: Tìm Kiếm Chân Tướng
Chương 82: Dò Dẫm
Chương 83: Ác Mộng
Chương 84: Sa Vào
Chương 85: Không Còn Gì
Chương 86: Bị Thương
Chương 87: Trồng Cây
Chương 88: Chờ Gió Êm Sóng Lặng

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 1: Người Phụ Nữ Chờ Học Xe

Dương Mai chống má ngồi trên xe Lý Diễm.

Trời vừa tảng sáng, hai bên đường vẫn còn ánh đèn.

Thời gian còn sớm, trên đường gần như không có người qua lại, cũng không có xe, rất an tĩnh.

Lý Diễm lái xe, nhìn thoáng qua bên cạnh thấy sắc mặt Dương Mai lạnh lùng, mí mắt còn chưa mở ra hoàn toàn, trông như còn buồn ngủ. Cô ta tự nhiên cảm thấy vui vẻ, nói: “Không tình nguyện học xe vậy à?”

Dương Mai liếc mắt nhìn cô ta một cái: “Tớ đã thi ba lần.”

“Ồ, thi bao nhiêu lần hỏng bấy nhiêu lần, hỏng bao nhiêu lần thi bấy nhiêu lần. Tinh thần này rất đáng cổ vũ.”

Dương Mai trừng mắt, Lý Diễm cười vài tiếng thật khoa trương, chờ cười đủ rồi, nghiêm túc lại nói: “Tớ nghe người ta nói, khóa thứ ba sẽ thi thực hành điện tử, nhân lúc còn chưa cải cách, cậu sớm lấy được bằng lái đi. Bằng không về sau thi sẽ càng không có nhân tính.”

Dương Mai nghe xong thần sắc không thay đổi, mắt cũng không thèm nháy, chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Như vậy thoạt nhìn, Dương Mai mặt không biểu tình, giống như đối với chuyện “Nhân lúc còn sớm lấy được bằng lái” này không để bụng chút

https://thuviensach.vn

nào. Nhưng Lý Diễm biết, Dương Mai có chút khẩn trương.

Bởi vì tay trái cô đang nắm chặt dây an toàn đến nhăn nhúm.

Dương Mai khẩn trương sẽ không biểu hiện ở trên mặt, mà là thông qua phương thức khác thể hiện ra. Tựa như có những người thời điểm khẩn trương sẽ không tự giác mà đổ mồ hôi lạnh còn Dương Mai là không tự giác mà nắm chặt đồ vật, mặc kệ là cái gì, chỉ cần ở trong tay cô đều sẽ bị siết chặt.

Điểm này rất khó phát hiện, nhưng cũng không khó phát hiện. Người thân quen với cô đều biết.

Lý Diễm không muốn Dương Mai đi học lái xe còn mang cảm xúc khẩn trương, liền trấn an cô nói: "Kỳ thật lái xe rất đơn giản, còn không phải là hai cái không nhấn ga thì phanh lại sao? Cậu không cần sợ."

Dương Mai nhấp miệng, nói: "Ngồi vào vị trí của cậu tớ sẽ khẩn trương."

"Tớ bảo đảm, sẽ không khẩn trương."

Dương Mai nghĩ nghĩ lại tưởng tượng, nói: "Tớ say xe."

"Người lái xe sẽ không say xe."

"Vì sao?"

"Bởi vì khẩn trương đó."

Dương Mai tấm tắc hai tiếng: "Cậu xem cậu nói chuyện tự mâu thuẫn kìa."

Lý Diễm bị nghẹn một chút, mặt ửng hồng, xua xua tay từ bỏ: "Bỏ đi, bỏ đi, không thể nói chuyện với cậu mà."

https://thuviensach.vn

Sau một lúc lâu, Lý Diễm bỗng nhiên nói: “Cậu thi bằng lái tớ đưa đón cậu, ở đâu có khuê mật (bạn thân nơi khuê phòng phụ nữ cổ đại) tẫn trách giống tớ như vậy? Tớ chính là vì cậu từ bỏ thời gian dưỡng nhan (chăm sóc da mặt)! Chỉ vì điều này cậu nhất định phải lấy được bằng lái! Những cái khác tớ mặc kệ, đối với cậu chỉ có một câu: Sau một tháng, giao bằng lái ra không giết!”

Cưỡng ép.

“Lại nói, hiện tại có ai còn không dùng ô tô thay đi bộ. Cũng chỉ có cậu, có tiền còn đi phương tiện giao thông công cộng. Không biết còn tưởng rằng cậu keo kiệt không nỡ bỏ tiền ra mua ô tô đấy. Chờ cậu biết lái xe, ai còn tiếp tục đi phương tiện giao thông công cộng nữa. Câu muốn đi đâu thì đi, khi nào muốn đi thì đi. Không phải thuận tiện sao.”

Lợi dụ. (Dùng lợi ích dụ dỗ)

Dương Mai câu môi, sau khi an tĩnh lại liền nhìn ra ngoài cửa sổ. Khuôn mặt điềm tĩnh dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối có một vẻ đẹp mông lung, nhìn từ mặt bên, trán cô đặc biệt đẹp.

Người có trán rộng như vậy rất thông minh. Trong lòng Lý Diễm cũng biết, Dương Mai là người phụ nữ thông minh, còn có dũng khí đáng nể — tới cái thành thị xa lạ này dốc sức làm việc mấy năm, không dựa vào ai, cũng làm đến trình độ khá giả. Hiện tại ngày qua ngày trải qua cũng thực vô ưu (không buồn lo) nhưng vẫn bảo trì được trái tim thủa ban đầu, loại người này là khó thấy nhất.

Thời điểm nghèo khó nỗ lực kiếm tiền, thời điểm giàu có lại tùy tâm (tùy tâm ý, suy nghĩ, mong muốn) tiêu tiền. Dương Mai luôn biết ở tình huống nhất định, làm thế nào để chính mình sống được càng tốt.

Sống ở hiện tại, đây là trí tuệ lớn.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ như vậy sao còn chưa học lái xe.

Cảm thấy hơi hoảng hốt, Lý Diễm nói: “Dương Mai, tớ có dự cảm, lần này cậu nhất định có thể thi qua.”

Dương Mai không nói chuyện, lẳng lặng đếm hàng cây bên đường đang dần lui về phía sau. Cô bình tĩnh trở lại, thoạt nhìn như không sợ hãi điều gì.

Con đường còn lại, Lý Diễm phi nhanh như điện chớp, rất nhanh đã chạy đến trường dạy lái xe.

Lúc này trời còn chưa hoàn toàn sáng, đèn ven đường lại không biết đã tắt khi nào, trời và đất nối thành một mảnh, xám xịt.

Dương Mai mới vừa xuống xe, Lý Diễm gọi cô lại: “Đã báo cho cậu C2, một giáo viên họ Hồ.”

Dương Mai muốn hỏi C2 là cái gì, Lý Diễm đã kéo cửa sổ xe lên, một đường phóng đi.

Thôi thôi, quản nó là cái gì. Giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng nền, thuận theo tự nhiên đi.

Trường dạy lái xe còn chưa có người, Dương Mai tới quá sớm. Cô đi đến bên cạnh quầy bán quà vặt, mua bình nước khoáng rồi đi ra liền thấy một thiếu niên đứng ở cửa đang nhìn đông nhìn tây.

Thiếu niên rõ ràng là đang tìm kiếm bạn mình, thời điểm thấy Dương Mai, đôi mắt cậu sáng lên. Lập tức liền bước lại đây: “Cô tới học xe?”

Dương Mai ngó qua liếc mắt một cái, nói: “Phải.”

Thiếu niên cười, lộ ra bộ niềng răng màu bạc: “Thật tốt quá, giống nhau rồi. Tôi là Lâm Dương, cô thì sao?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhàn nhạt quét cậu liếc mắt một cái, tự làm quen, cô không có hứng thú phản ứng.

Lâm Dương cũng không để bụng Dương Mai có phải biểu lộ xa cách hay không, cậu vẫn cười hì hì như cũ, thậm chí còn cẩn thận quan sát Dương Mai vài lần.

Tóc đen, da trắng, diện mạo rất thoải mái. Không chút phấn son, tươi tắn, sáng sủa, mặc một bộ đồ thể thao đơn giản, thoạt nhìn giống cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi.

Lâm Dương nghĩ nghĩ, liền suy đoán nói: “Có phải cô vừa thi đại học xong không? Năm nay mới tốt nghiệp?” Không đợi Dương Mai nói tiếp, cậu lại không hề phòng bị mà bổ sung: “Tôi thi năm trước.”

Dương Mai lẩm bẩm trong lòng mãi một tiếng “Lảm nhảm”, đầu quay sang hướng khác. Dù là như vậy, Lâm Dương vẫn có thể tự tiếp lời như cũ: “Đúng không? Ai da, vậy cô phải chịu khổ rồi, học lái xe vất vả muốn chết, đặc biệt là ở mùa hè, thời tiết nóng kinh khủng. Ha, may mắn tôi không cần tới mỗi ngày, bởi vì tôi thi lại.”

Dương Mai nghe xong hơi chút có hứng thú: “Cậu cũng là thi lại?”

Lâm Dương bắt giữ lời nói trọng điểm của Dương Mai: “ ‘Cũng’? Như thế nào, cô cũng giống tôi là thi lại?”

Dương Mai gật đầu, Lâm Dương liền nói: “À, vậy cô không phải thi đại học năm nay.” Sau đó cậu lại tiếp tục nói một đề tài khác: “Tôi không qua được bài bốn, còn kém một chút.”

Bài bốn à … Dương Mai nhíu mày nghĩ nghĩ, hai lần thi trước cô còn chưa thi được đến bài bốn.

https://thuviensach.vn

“Thực ra thì tôi không cần tới, bởi vì bài bốn là bài luận. Nhưng bạn gái tôi muốn tôi tới cùng… Ai da, phiền toái.” Lâm Dương nhún vai, đột nhiên hỏi cô: “Cô thì sao? Cô không qua cái gì.”

“Tôi … Bài hai.”

Lâm Dương gật gật đầu, nói: “Cũng đúng, con gái đều dễ hỏng ở bài hai, bài ba, nói đến cùng vẫn là nhát gan, năng lực thao tác thực tiễn không mạnh.”

Cậu cười một chút, giống như tìm được cảm giác ưu việt nào đó, bắt đầu phổ cập khoa học cho Dương Mai như thế nào có thể thuận lợi thông qua bài hai và bài ba.

Dương Mai đột nhiên không có hứng thú, ngửa đầu uống nước.

Lại một lát sau, giáo viên của Dương Mai tới.

Giáo viên này họ Hồ, là người đàn ông trung niên hói đầu. Dương mai không quen ông, nhưng mà thầy Hồ nhận ra Dương Mai.

Hiện tại khó xếp hàng học xe, không thể so với học sinh, nghỉ đông và nghỉ hè có cơ hội “Chen ngang”. Mà giống như Dương Mai này, ngoan ngoãn xếp hàng không biết phải tới khi nào.

Cho nên Lý Diễm giúp Dương Mai nhờ quan hệ đi cửa sau, một người bạn lại tìm một người bạn khác, cuối cùng tìm được giáo viên Hồ.

Thầy Hồ vừa tới trường dạy lái xe, từ trên xuống dưới nhìn quét Dương Mai một lần, liền cười chào hỏi. Dương Mai cũng khách sáo cười theo một chút.

“Cô là Dương Mai phải không.” Thầy Hồ nói.

Dương Mai gật đầu: “Phải, chính là tôi.”

https://thuviensach.vn

Thầy Hồ hắc hắc cười hai tiếng, nghe có điểm ngả ngớn.

Ông nói: “Trên đời này còn có người gọi là Dương Mai à, cố ý lấy tên là trái cây?”

Dương Mai im miệng không nói một lời. Cô đã quen người khác trêu chọc tên cô, phàm là đi đến nơi xa lạ, gặp được một vài người xa lạ, bọn họ tất sẽ cảm thấy hứng thú với tên của cô.

Tên này đích xác có điểm đặc biệt, thường chọc người bên cạnh hỏi nhiều vài câu. Nhưng Dương Mai cảm thấy đây là chuyện bé xé ra to, đại khái là bởi vì cô đã nghe quen tên này, cho nên mới cảm thấy những người cảm thấy tên cô kỳ quái cũng là người kỳ quái.

Thầy Hồ thấy biểu tình Dương Mai nhàn nhạt, liền không dây dưa tiếp đề tài này, ông chỉ vào hướng nào đó trên sân, nói: “Cô vào xe tôi trước đi, tôi đi WC, lập tức sẽ tới.”

Dương Mai đứng tại chỗ không nhúc nhích, trên sân đỗ hai chiếc xe, cô không biết chiếc nào mới là xe của thầy Hồ.

Đang ở thời điểm tự hỏi, Lâm Dương ở phía sau bỗng nhiên nói: “Họ Hồ chính là người dạy cô à?”

Dương Mai quay đầu lại, Lâm Dương lộ ra một bộ biểu tình cao thâm khó đoán, thần bí lẩm bẩm một câu: “Sao lại đăng ký người này.”

Lâm Dương còn muốn nói thêm, đã bị một cô gái mặc bộ váy màu sắc rực rỡ túm mũ áo phía sau. Cô gái không nói hai lời, kéo Lâm Dương hướng sân đi, Lâm Dương bị túm đến eo đều cong, ngoài miệng khoa trương kêu lên.

Dương Mai thu hồi tầm mắt, theo phương hướng vừa rồi thầy Hồ chỉ, trực tiếp đi vào sân.

https://thuviensach.vn

Ở trường dạy lái xe này, xe giáo viên có hai loại màu, một loại là màu đỏ, một loại là màu trắng.

Xe màu đỏ tương đối cũ nát, có từ thời trường dạy lái xe mới mở.

Xe màu trắng là xe mới, gần đây mới thay, xe số tự động đều là xe màu trắng của giáo viên.

Một chiếc xe màu đỏ ngừng ở dải vạch trắng lùi xe vào chuồng, cách Dương Mai gần nhất, cô nhìn trái nhìn phải, mở ra cửa sau xe an vị đi vào.

Bên trong xe dọn dẹp thật sự sạch sẽ, trên ghế ngồi không đặt đệm, chỉ bọc bộ ghế xe vốn có. Toàn bộ không gian bên trong cơ hồ không có đồ vật dư thừa, chỉ có chìa khóa, khăn giấy và bình nước.

Dương Mai không thích mùi trong xe, cô ngửi được cái mùi này liền thấy ghê tởm.

Nhưng mà chiếc xe này không có mùi ghê tởm, ngược lại có một mùi quýt thanh mát nhàn nhạt.

Dương Mai nhìn quét qua, phát hiện trên ghế phụ đặt một túi quýt nhỏ. Hương vị thấm vào ruột gan kia tự tràn ra đây.

Mùa hè hương vị quả quýt cũng không phải là tốt lắm, không ngọt, là chua.

Thầy Hồ thế nhưng thích ăn quýt chua. Dương Mai ngả lên lưng ghế, híp mắt nghĩ.

Có lẽ do hôm nay dậy quá sớm, có lẽ là hương quýt thanh mát quá dễ ngửi, tóm lại Dương Mai vừa tựa lưng vào ghế ngồi liền mệt rã rời.

Không bao lâu, mí mắt cô bắt đầu đánh nhau. Kiên trì vài giây, cô chịu không nổi cơn buồn ngủ đột nhiên ập tới, đơn giản nằm ở ghế sau xe ngủ

https://thuviensach.vn

gật.

Sau đó, cô là bị chấn động như có như không đánh thức.

Xe ở thời điểm cô ngủ mơ mơ màng màng chạy đi.

Dương Mai xoa xoa cái gáy đụng phải ghế xe, thong thả bò lên.

Trên ghế lái nhiều thêm một cái đầu đen nhánh.

Chính xác ra, là cái ót của một người đàn ông.

Mà cái ót này, tuyệt đối không phải của thầy Hồ.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 2: Người Đàn Ông Đột Nhiên Xuất Hiện

Dương Mai ngồi thẳng, cô có bệnh nóng tính khi rời giường nghiêm trọng, dù là từ trong ổ chăn thoải mái tỉnh lại, hay là từ trên ghế xe khó chịu tỉnh lại, bệnh nóng giận khi rời giường đủ để cô trở mặt.

Một khắc mới vừa tỉnh lại kia, đầu óc còn có chút hỗn độn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc cô biểu đạt sự bất mãn —

Dương Mai bực bội cười khẩy một tiếng.

Thanh âm không lớn không nhỏ, đủ để khiến người khác chú ý. Thần kỳ là, người đàn ông lái xe không những không để ý mà thậm chí cũng không thèm phản ứng một cái.

Giống như đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, không nghe thấy tiếng "cười khẩy" này.

Hoặc là phải nói, thời điểm anh lái xe rất tập trung, dù tư thái có vẻ tùy ý, nhưng ánh mắt lại chuyên chú.

Đây là Dương Mai nhìn thấy từ kính chiếu hậu.

Người đàn ông này có một đôi mắt thực tĩnh lặng.

Dương Mai không tự chủ được nhíu nhíu mày, từ trên ghế khom lưng qua, dùng ngón trỏ chọc chọc cánh tay người đàn ông.

https://thuviensach.vn

“Này.”

Xe không dừng ngược lại vẫn giữ nguyên tốc độ ban đầu, sau khi vững vàng đi tiếp một đoạn mới thong thả dừng lại.

Người đàn ông quay đầu lại, mờ mịt nhìn Dương Mai. Hiển nhiên là anh vừa mới ý thức được ghế sau xe mình còn có một người phụ nữ.

Dương Mai cũng không ngẩng đầu nhìn, cô giữ nguyên tư thế sửng sốt một giây. Ngón tay chưa kịp rút về vẫn duy trì tư thế chọc cánh tay người đàn ông.

Dương Mai không dự đoán được, cánh tay người đàn ông này cứng như vậy. Cô cảm thấy vừa rồi không phải mình chọc cánh tay của một người, mà là chọc một cục đá, một cây thép.

Người đàn ông căn bản không nhìn kỹ Dương Mai, chỉ nhẹ giọng hỏi một câu: “Sao cô lại ở trên xe tôi.”

Sao cô lại ở trên xe tôi.

Anh nói sao cô lại ở trên xe tôi, chứ không phải cô là ai.

Giống như bọn họ là người quen đã nhiều năm, không cần phiền phức dò hỏi hay giới thiệu. Nhưng Dương Mai hiểu rõ, những lời anh nói căn bản không phải ý tứ này.

Dương Mai thấy người đàn ông này chỉ đơn thuần là không có hứng thú với cô mà thôi.

“Thì ra người thích quýt chua là anh.”

Dương Mai vô ý thức nói thầm một câu, thanh âm nhẹ như tiếng muỗi vo ve, người đàn ông nghe không rõ lắm, liền hỏi lại một câu “Cái gì”.

https://thuviensach.vn

Dương Mai không muốn giải thích, ngửa đầu nhìn anh ngược sáng. Mặt anh không có biểu cảm gì, màu da khá đen, là loại màu sắc khỏe mạnh do phơi nắng thường xuyên tạo thành, che mất phần lớn ánh sáng, khuôn người như được nạm một tầng viền vàng xung quanh.

Dương Mai không trả lời, người đàn ông cũng không tiếp tục truy hỏi, bởi vì anh bị người ở ngoài xe hấp dẫn sự chú ý.

Cửa sổ xe anh bị một giáo viên có bụng bia gõ vang, bụng bia khom lưng xuống, nâng mi, trên trán là một tầng lại một tầng nếp nhăn: "Tiểu Giang, xe cậu đừng ngừng ở giữa, phía sau còn có xe tới. Cậu đỗ vào bên cạnh đi."

Người đàn ông trầm mặc gật gật đầu, lái xe đến ven đường.

Trong sân thi của trường dạy lái xe, tối đa chỉ có thể cho một xe vòng, lúc nhấn ga động cơ sẽ vang lên "rừm rừm rừm".

Trước kia, khi Dương Mai tới học xe, có một thanh niên học cùng thích khoe khoang, vòng xe còn nhấn ga, xe vẫn chạy với tốc độ như cũ, còn thường xuyên đạp ga tiếp, động cơ đã liều mạng kháng nghị nhưng vẫn làm theo ý mình.

Người đàn ông này ngược lại bình chân như vại, dùng tốc độ chậm rãi chuyển tay lái, trượt. Xe dưới thao tác của anh vững vàng thuận lợi mà vòng sang bên, chỉ là tốc độ rất chậm, quá trình cũng lâu dài.

"Xuống xe." Người đàn ông dừng hẳn xe lại, thanh âm không mang theo một tia gợn sóng.

Dương Mai không nhích người, lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, ngửa đầu nhìn kính chiếu hậu trong xe.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đợi một lát, phía sau không có động tĩnh, theo bản năng nâng mặt, cũng hướng kính chiếu hậu nhìn lại, cứ như vậy đụng phải đôi mắt Dương Mai.

Dương Mai ngậm cười, nhàn nhạt hỏi một câu: “Anh tên là gì?”

Người đàn ông đối diện với cặp kia mắt, không ngoan ngoãn nói cho cô tên của anh, mà là từng câu từng chữ lại lặp lại một lần: “Xuống xe.”

Dương Mai vẫn không nhúc nhích, hỏi lại: “Anh muốn tôi xuống thì tôi phải xuống, xe này của anh sao?”

“Xe này là của tôi.”

“À, vậy anh chứng minh thế nào.”

“Không cần chứng minh.”

Trên mặt người đàn ông bình tĩnh không gợn sóng, giống một cái đầu gỗ không có biểu cảm gì.

Dương Mai nhìn anh nói: “Không chứng minh thì làm thế nào biết xe này là của anh?”

“Xe này vốn dĩ là của tôi.”

Đề tài lại vòng trở lại. Dương Mai cảm thấy, nếu cô lại tiếp tục dây dưa nữa thì đây chắc chắn sẽ là một vòng tuần hoàn vất vả đến chết.

Vì thế Dương Mai thay đổi sách lược: “Vừa rồi nghe thầy giáo kia gọi anh là ‘Tiểu Giang’? Anh họ Giang, vậy tên gọi là gì?”

Người đàn ông không nói chuyện, cũng không biểu hiện ra một chút không kiên nhẫn. Anh chỉ lẳng lặng nhìn Dương Mai qua kính chiếu hậu,

https://thuviensach.vn

giống như đang nhìn chằm chằm một vật thể không có sinh mệnh, ánh mắt thường thường, không có cảm tình.

Dương Mai bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm đến lạnh cả người, nhưng cũng không bắt đầu sinh ra xúc động muốn xuống xe. Cô mềm cứng không ăn, đao thương bất nhập (dao súng không vào), không có gì khiến cô sợ hãi.

Đúng lúc này, thầy Hồ đi tới. Hắn nghiêng đầu trái phải phân biệt, xác nhận bên trong xe chính là Dương Mai liền dừng lại bước chân, cười tủm tỉm nói: “Dương Mai, sao lại ngồi ở chỗ này?”

Dương Mai nói: “Không phải thầy bảo tôi ngồi lên xe thầy sao?”

Thầy Hồ cười ha ha, nói: “Cô nhầm rồi, đây không phải xe tôi. Xe tôi ở bên đó.”

Dương Mai theo phương hướng ngón tay thầy Hồ nhìn qua, nơi bên phải sân đang đỗ một chiếc xe tập lái màu trắng.

Dương Mai nhàn nhạt quay đầu lại, nhặt lên túi xách trên ghế dựa, lại lần nữa nhìn về phía kính chiếu hậu.

Người đàn ông cúi đầu, từ kính chiếu hậu, Dương Mai chỉ có thể thấy một mảng nhỏ cái trán của anh.

“Thực xin lỗi, tôi nhầm.” Trước khi mở cửa xuống xe, Dương Mai thành khẩn xin lỗi.

Thầy Hồ đón Dương Mai đi về hướng xe hắn, Dương Mai gật đầu, đi theo bên cạnh thầy Hồ. Thời điểm đi ngang qua chiếc xe của người đàn ông kia, Dương Mai ghé mắt nhìn lại, phát hiện anh không để ý đến chuyện bên ngoài, đang tập trung lật xem đồ vật trong tay.

Dương Mai rũ mắt nhìn thấy một góc quyển sổ tiết kiệm đã cũ.

https://thuviensach.vn

Báo danh theo học thầy Hồ, cùng Dương Mai học lái xe còn có ba người, đều là đàn ông. Một người tuổi khá lớn, thoạt nhìn khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, hai người khác đều là người trẻ tuổi, khoảng hơn hai mươi.

Ba người đàn ông ở cùng nhau, rất nhanh liền trở nên quen thuộc. Trong đó hai người trẻ tuổi có hứng thú với trò chơi điện tử thảo luận sôi nổi. Còn lại một người không mấy hứng thú, nhưng cũng có thể ngẫu nhiên thêm vào một câu.

Nhưng mà người đàn ông lớn tuổi hơn độ ham thích đối với trò chơi điện tử so ra rõ ràng kém hai người trẻ tuổi, chẳng được bao lâu ngay cả chêm vào một câu cũng lười. Hắn ngồi ở ghế sau, quay đầu lại tìm Dương Mai nói chuyện phiếm.

“Sao cô không nói câu nào?”

Dương Mai cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: “Anh không phải cũng chưa nói sao.”

Hắn cười hai tiếng, nói: “Cũng đúng.” Dừng một chút, lại nói: “Tôi gọi là Bành Bằng, cô tên là gì? Mọi người đều cùng nhau học xe, về sau còn tiện hỗ trợ nhau.”

Nói xong hắn lại đẩy đẩy hai người đàn ông khác: “Các cậu cũng tự giới thiệu đi.”

Hai người đàn ông trẻ tuổi rất hào phóng, dừng lại đề tài báo tên mình. Một người tên Vương Dã, một người tên Quý Tinh. Sau khi giới thiệu xong chính mình, bọn họ liền đồng thời nhìn về phía Dương Mai.

Dương Mai nhấp nhấp môi, nói: “Tôi tên là Dương Mai.”

https://thuviensach.vn

Bành Bằng cười lớn hơn nữa, vuốt cằm nói: “Là quả dương mai có thể ăn kia à?”

Dương Mai cười cười, không nói chuyện.

Trong ba người đàn ông Vương Dã nhanh trí nhất, nghe xong Bành Bằng nói tròng mắt nhanh như chớp chuyển vài cái, lập tức không có ý tốt cười cười: “Anh Bằng, thế nào, anh muốn ăn dương mai à?”

Bành Bằng làm bộ nghe không hiểu, nói: “Dương mai tươi ngon giải khát, cậu không thích ăn chắc?”

“Tôi không thích ăn.” Vương Dã nhướng lông mày có thâm ý khác dùng khuỷu tay thọc thọc Quý Tinh ở ghế trước, nói, “Đúng không Quý Tinh, cậu cũng không thích ăn?”

Quý Tinh tự giới thiệu xong liền cúi đầu nhìn di động, nghe xong Vương Dã nói không có phản ứng gì, không có chút hứng thú nào “Ừ” một tiếng.

Vương Dã nhìn Bành Bằng, nói: “Xem đi, chỉ có anh thích ăn dương mai.”

Bành Bằng cười không nói gì, làm bộ lơ đãng quay đầu liền thấy Dương Mai mặt không biểu cảm đang nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như cuộc thảo luận vừa rồi một câu cô cũng không nghe thấy.

Sau khi thầy Hồ lên xe, huấn luyện trên sân liền bắt đầu.

Người luyện tập trước tiên là Quý Tinh, bởi vì hắn vừa lúc ngồi trên ghế điều khiển, tiếp theo là Vương Dã, sau đó là Bành Bằng, cuối cùng là Dương Mai. Trình tự này là theo vị trí bên trong xe từ ghế lái đến ghế sau ngược chiều kim đồng hồ.

https://thuviensach.vn

Ba người đàn ông làm một lần lái xe lùi chuồng cơ bản, chỉ có Bành Bằng thực hiện hơi lỗi một chút, thầy Hồ chỉ đạo qua, Bành Bằng lại luyện tập một lần, lần này vừa vặn một lần thông qua.

Đến phiên Dương Mai liền không thuận lợi như vậy.

Dương Mai sợ nhất là phần thi trên sân, các hạng mục thi trên sân đều là nhược điểm của cô.

Thời điểm lần thứ ba lùi chuồng lấn vạch, cô nghe thấy Vương Dã ngồi sau không nín được, phụt một tiếng bật cười.

Vẻ mặt Dương Mai nhàn nhạt như cũ, nhưng ngón tay nắm tay lái lại chặt hơn.

Ánh mắt thầy Hồ nhìn Dương Mai không thèm che dấu sự khinh thường, nhưng trên mặt hắn vẫn treo nụ cười. Nghĩ đến việc cô đi cửa sau vào nên thầy Hồ cũng không dám phát giận với cô.

Dương Mai lần thứ tư chuyển xe lùi chuồng, tay thầy Hồ liền duỗi tới, bàn tay béo múp mà ẩm ướt khóa lại tay Dương Mai đang nắm tay lái, nói: “Dùng sức đẩy về sau.”

Lòng bàn tay thầy Hồ có mồ hôi, vừa ướt vừa lạnh, hoàn toàn dán lên mu bàn tay Dương Mai, cô cảm thấy không quá tự nhiên, nhưng ai kêu cô không biết cố gắng đâu, đến số tự động cũng phải do thầy giáo tay cầm tay dạy.

Dương Mai là một trong những học viên luyện tập lái xe lùi chuồng nhiều nhất, sau vài lần, thầy Hồ dứt khoát toàn bộ hành trình tay cầm tay chỉ đạo cô.

Chính giữa hè, thời tiết oi bức khó chịu, trong ô tô mở điều hòa nhưng Dương Mai vẫn cảm thấy không thoải mái, bởi vì tay thầy Hồ ra mồ hôi, tất

https://thuviensach.vn

cả đều bôi lên tay cô.

Thời điểm ăn cơm trưa, Dương Mai chạy tới WC rửa tay, dùng nước lạnh rửa đi rửa lại tay phải đến khi lạnh băng cô mới chậm rì rì từ trong WC đi ra.

Trường dạy lái xe tự chuẩn bị cơm hộp, mười đồng một hộp, một canh ba món ăn nhưng số lượng có hạn, Dương Mai rửa tay mất một khoảng thời gian nên đến khi đi tới nhà ăn đã không còn cơm hộp.

Người đàn ông bán cơm hộp hướng Dương Mai buông tay, biểu tình có điểm tiếc nuối. Dương Mai cũng không để ý, dù sao cô cũng không muốn ăn uống gì.

Cô đi đến phòng nghỉ của trường dạy lái xe, bên trong ngồi đầy giáo viên cùng học viên. Bọn họ đang ăn cơm trưa, có vài giáo viên mang đồ ăn nấu từ nhà đến ngồi thành một bàn cùng nhau ăn.

Dương Mai đứng ở cửa nhìn trong chốc lát, không tiếng động xoay người tránh đi.

Cô vòng đến lùm cây sau quầy bán quà vặt, lơ đãng thấy phía trước cách đó không xa dưới một bụi cây lộ ra nửa cái đầu ngăm đen. Cái đầu này vừa động vừa phát ra thanh âm khò khè.

Dương Mai cố tình áp chế tiếng bước chân, chầm chậm đi qua, cúi đầu nhìn một lát, ngoài miệng cười, đột nhiên ra tiếng: “A, Tiểu Giang.”

Tiểu Giang phản ứng một chút, chậm rãi quay đầu lại, anh ngồi xổm trên mặt đất, Dương Mai đứng ở phía sau, anh liền nhìn theo chân Dương Mai một đường hướng lên trên.

Thời điểm nhìn hướng lên trên, miệng anh căng phồng, khóe miệng còn dính một hạt cơm.

https://thuviensach.vn

Dương Mai hướng hộp cơm trong tay Tiểu Giang chu chu môi, nói: “Anh tiếp tục ăn đi, tôi chỉ là chào hỏi một cái.”

Tiểu Giang quay đầu lại tiếp tục với hộp cơm của mình.

Dương Mai đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên gọi anh: “Tiểu Giang.”

Bờ vai của anh ngừng một chút, từ hộp cơm quay đầu lại: “Cô đừng gọi tôi là Tiểu Giang.”

Dương Mai nhếch miệng cười: “Ồ, không gọi anh là Tiểu Giang, vậy gọi anh là gì. Anh lại không chịu nói tên mình cho tôi.”

Tiểu Giang quay đầu lại, mặt hướng hộp cơm nhưng không tiếp tục ăn. Cứ như vậy trầm mặc một lát, tay nắm đũa gỗ của anh lại động, một bên gắp đồ ăn nhét vào trong miệng, một bên mơ hồ không rõ nói: “Không có việc gì cô không cần gọi tên tôi.”

Dương Mai: “Ai nói tôi không có việc gì.”

Tiểu Giang ngẩng đầu: “Cô có chuyện gì?”

Dương Mai hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Sao anh lại ngồi đây ăn một mình, không ở cùng bọn họ?”

Tiểu Giang không trả lời, Dương Mai liền cười: “Anh có phải muốn ăn mảnh hay không?”

“Đây vốn dĩ là cơm của rôi.” Anh nói.

Dương Mai bỗng nhiên nhớ tới buổi sáng anh nói với cô “Đây vốn dĩ là xe tôi”, giọng điệu của anh khi đó cũng giống như bây giờ, bình dị, hẳn là giọng điệu thường ngày.

https://thuviensach.vn

“Anh không biết chia sẻ cùng mọi người?” Dương Mai nói.

Tiểu Giang nuốt cơm trong miệng xuống, đáp trắng ra: “Đây là đồ của tôi, vì cái gì phải nghe cô, chia sẻ với bọn họ?”

Dương Mai nhất thời không còn lời nào để nói.

Cô xem anh sắp ăn xong hộp cơm rồi liền nói: “Xem anh ăn ngon như vậy, tôi cũng có chút đói bụng. Tôi còn chưa ăn cơm đâu.”

Tiểu Giang nghe xong không tỏ vẻ gì, chỉ hướng bên cạnh xê dịch chân.

Dương Mai vừa thấy, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: “Yên tâm, tôi dù đói cũng sẽ không đoạt đồ ăn của anh.”

Dương Mai cảm thấy Tiểu Giang này có điểm ích kỷ, trong nháy mắt liền mất đi hứng thú giao tiếp với anh.

Cô xoay người liền đi, đi không được vài bước thì ngừng lại, quay đầu thấy Tiểu Giang đã đứng lên, anh đem hộp cơm ăn đến không còn một mảnh đậy lại, dùng đũa gỗ cắm cố định, khom lưng ném vào thùng rác.

Dương Mai đứng ở nơi đó, híp mắt nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Tôi tính đi cửa hàng thức ăn nhanh bên ngoài, anh muốn đi cùng tôi không?”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 3: Nam Nữ Học Lái Xe

Tiểu Giang mặt gỗ tự hỏi trong chốc lát, vuốt cái bụng nói: “Không đi, tôi ăn no rồi.”

Buổi sáng ngồi trong xe nên nhìn không rõ lắm, hiện giờ đứng ở bên ngoài, Dương Mai có thể thấy được rõ ràng, Tiểu Giang này rất to cao. Người đàn ông có hình thể như vậy, một hộp cơm mười đồng căn bản ăn không đủ no.

Dương Mai bỗng nhiên nhớ tới sau khi cô xuống xe anh, bóng dáng anh trầm mặc lật xem cuốn sổ tiết kiệm. Tay anh cùng người anh giống nhau có màu da ngăm đen khỏe mạnh, ngón tay rất dài, ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy quyển sổ tiết kiệm cũ.

Tay anh khá to, sổ tiết kiệm bị anh nắm chặt hiện lên vẻ yếu ớt. Nhưng động tác của anh lại rất mềm nhẹ, dường như rất cẩn thận.

Quyển sổ tiết kiệm kia đối với anh mà nói, hẳn là vô cùng quan trọng.

Dương Mai nghĩ nghĩ, bổ sung một câu: “Tôi mời anh ăn.”

Tiểu Giang đứng im không nhúc nhích, nhưng cũng không lập tức từ chối Dương Mai. Vẻ mặt anh vẫn như lúc ban đầu, nhưng Dương Mai biết, anh hiện tại đang ở trong trạng thái tự ngẫm, bởi vì đôi mắt trước sau vốn bình tĩnh của anh bỗng nổi lên gợn sóng, giống như mặt hồ bị gió nhẹ thổi qua.

https://thuviensach.vn

Đợi trong chốc lát, Dương Mai không đợi được câu trả lời của anh, liền thúc giục hỏi một câu: “Anh rốt cuộc có đi hay không?”

Tiểu Giang không trả lời trực tiếp mà hỏi lại cô: “Cô vì cái gì muốn mời tôi ăn cơm?”

Dương Mai hừ một tiếng, nói: “Đi thì đi, không đi thì không đi, chỉ cần một câu. Đừng dong dong dài dài, anh có phải đàn ông hay không.”

Vừa dứt lời, Dương Mai liền xoay người.

Mặt trời chính ngọ nóng cháy, ánh sáng chói mắt khiến Dương Mai chịu không nổi phải híp mắt.

Thời điểm ra khỏi cổng lớn của trường dạy lái xe, cô vừa giơ tay lên che ánh mặt trời vừa nghiêng nghiêng đầu. Khóe mắt cô liếc thấy hai bóng dáng màu xám nhạt trên nền đất, khóe miệng cô nâng lên, quay đầu lại hỏi anh: “Anh muốn ăn cái gì?”

Anh không cần nghĩ ngợi mà đáp: “Gì cũng được.”

Dương Mai nói: “Quán ăn không bán gì cũng được. Nói đi, anh muốn ăn cái gì.”

Anh liếm liếm môi, nói: “… Gì cũng được.”

“…” Dương mai không còn lời gì để nói, an tĩnh đi ở phía trước dẫn đường.

Trường dạy lái xe ở vùng ngoại thành, không phồn hoa bằng thành thị, nhưng hai bên đường vẫn có rất nhiều cửa hàng, đại bộ phận là tiệm cơm, như là sa huyện, gà trống nấu, lẩu gì đó.

Dương Mai ở phía trước cứ đi rồi lại dừng, trước sau vẫn chưa quyết định định được muốn vào nhà nào. Đối với cô mà nói, những cửa hàng này

https://thuviensach.vn

cũng không có gì đặc biệt, cô cũng không có gì muốn ăn, chính bởi vì không muốn ăn gì, mới có thể cảm thấy lựa chọn khó khăn.

Tiểu Giang trầm mặc đi theo phía sau Dương Mai, giống một pho tượng Phật ngàn cân di động.

Rất nhanh đã đi đến cuối phố, Tiểu Giang bỗng nhiên mở miệng: "Cô rốt cuộc muốn đi đâu ăn."

Dương Mai dừng lại, tay phải lập tức che ánh nắng trước trán nhìn biển tiệm cơm rồi nói: "Chúng ta ăn cơm gọi món được không."

Tiểu Giang gật đầu: "Gì cũng được."

Dương Mai chọn một tiệm cơm nhỏ bình thường, là loại có thể gọi món ăn.

Người phục vụ mang thực đơn lên, Dương Mai chọn mấy món ăn mình thích, vừa muốn đưa thực đơn cho người đàn ông trước mặt, giây tiếp theo trong đầu lại đột nhiên hiện lên dáng vẻ người đàn ông này mặt không biểu cảm nói "gì cũng được".

Vẫn là thôi đi… Dương Mai đem tay cầm thực đơn lại rụt trở về.

"Ngoại trừ những món tôi vừa chọn, lại thêm một phần gà xào, một phần xà lách xào, một chén canh xương sườn rong biển." Dương Mai gọi xong đồ ăn đưa lại thực đơn cho người phục vụ, cường điệu một câu, "Đồ ăn nhanh lên, chúng tôi đang vội."

Người phục vụ cúi đầu ghi nhớ: "Được."

Sau khi người phục vụ đi, Dương Mai dùng nước sôi trên bàn tráng qua chén đũa, lơ đãng ngẩng đầu liền thấy ánh mắt nhìn thẳng của Tiểu Giang.

https://thuviensach.vn

Cô đổ chén nước sôi vào thùng rác bên chân, giải thích: “Sợ không sạch sẽ, anh tốt nhất cũng tráng qua đi.”

Tiểu Giang không động đậy, vẫn nhìn Dương Mai như cũ: “Cô chọn quá nhiều.”

Dương Mai không phản ứng lại, chỉ hỏi: “Anh nói cái gì?”

Anh nói: “Đồ ăn, cô chọn quá nhiều đồ ăn, ăn không hết.”

Dương Mai: “Cái này à. Không có việc gì, không phải còn có anh sao.”

Tiểu Giang không nói tiếp, Dương Mai lại nói: “Lát nữa anh ăn nhiều một chút.”

Đồ ăn rất mau được dọn lên, qua vài phút, tất cả đồ ăn Dương Mai gọi đã được dọn lên.

Đồ ăn xếp đầy trên cái bàn không lớn không nhỏ. Trên mặt bàn nổi lên hơi nóng khiến tầm mắt Dương Mai mông lung.

Chờ sau khi hơi nóng kia hơi tản ra một ít, Dương Mai cuối cùng có thể thấy rõ tướng ăn của người đàn ông trước mặt.

Anh quả nhiên chưa ăn no.

Mới không lâu, bàn đồ ăn ở trước mặt anh đã ít đi hơn phân nửa. Thời điểm anh ăn cơm thực nghiêm túc, dường như hết thảy chung quanh đều không thể khiến cho anh hứng thú, duy chỉ có việc ăn cơm hiện tại đang diễn ra có thể xâm chiếm sự chú ý của anh.

Dương Mai tay cầm chiếc đũa nhưng lại chậm chạp không động đũa. Cô nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt đang ăn ngấu nghiến hồi lâu, nhưng anh lại không hề phát hiện cô đang nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Anh ăn đến mức trán đổ mồ hôi, tẩm ướt một nửa phần tóc trước trán. Tóc của anh rất ngắn, giống như ruộng hoa màu bị người chặn ngang chém đứt, chỉ để lại một đám gốc rễ ngắn ngủn.

Mồ hôi từ da đầu chảy xuống, men theo từng sợi tóc đen, được ánh mặt trời chiếu vào trở nên tỏa sáng như những vì sao.

Dương Mai cảm thấy những giọt sao mồ hôi giống như là đá quý được khảm sâu vào da đầu anh, lấp lánh nhấp nháy, cô xem đến nhập thần. Thẳng đến trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng ma, một giọng nói nổ tung vang dội trên đỉnh đầu: “Anh Thủy, anh ở đây à.”

Người đến là Lâm Dương, phía sau cậu là cô gái mặc váy màu sắc rực rỡ kia, Dương Mai cảm thấy cô ấy dường như đang khoác cầu vồng lên trên người. Cô gái nhỏ có làn da khá đen, màu sắc của cầu vồng khiến làn da đen càng tỏa sáng.

Chỉ là ngắn ngủi thoáng nhìn, Dương Mai liền thu hồi tầm mắt. Cô đối với cái này không có hứng thú gì, lực chú ý của cô đều đặt ở xưng hô vừa rồi của Lâm Dương.

Lâm Dương gọi anh là anh Thủy.

Dương Mai đoán rằng, người đàn ông này không phải tên Giang cái gì Thủy thì chính là tên Thủy cái gì đó, hoặc đơn giản gọi là Giang Thủy.

Dương Mai cảm thấy so sánh ba cái đáp án này với nhau thì cái sau cùng có khả năng lớn nhất.

Giang cái gì Thủy, hoặc là Thủy cái gì đó quá dài dòng, quá phức tạp, một chút cũng không giống anh.

Anh cho người ta cảm giác đơn giản dễ hiểu, Giang Thủy giống như bề ngoài mà anh biểu hiện ra, đạm mạc mà ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

Lúc này Lâm Dương mới chú ý tới Dương Mai, cậu kinh ngạc kêu một tiếng: “A, hóa ra hai ngươi quen nhau à!”

Dương Mai cong môi cười, nói: “Không quen biết, chúng tôi chỉ là ngồi cùng.” Cô có dụng ý khác nhìn trước mặt một cái lại nói với Lâm Dương: “Tôi còn không biết tên của anh ấy đâu.”

Lâm Dương rất nhanh dính câu, miệng rộng nói luôn: “Anh ấy là anh Thủy, tên đầy đủ là Giang Thủy, là giáo viên của tôi và bạn gái.”

Quả nhiên là vậy. Dương Mai nghĩ, cô thật là đoán không sai tẹo nào.

Cô gái nhỏ đứng ở phía sau Lâm Dương thò người ra, nói với Giang Thủy: “Anh Thủy, vậy anh ăn từ từ, chúng em ra sân chờ anh nhé.”

Lâm Dương “a” một tiếng thật dài: “Cứ thế đi sao? Ngồi xuống nói chuyện với anh Thủy một lát đã.”

Cô gái nhỏ bĩu môi, dậm dậm chân, nói: “Cái gì, mới vừa rồi không phải anh nói muốn dẫn em đi mua kem sao.”

Lâm Dương vỗ đầu một cái: “Được được, đừng nóng giận, anh đưa em đi.”

Hai người nắm tay ra khỏi tiệm cơm. Tầm mắt Giang Thủy một đường đi theo, thẳng đến khi bọn họ biến mất trong tầm nhìn.

Dương Mai cười không nói gì, một lát sau, cô gọi anh: “Giang Thủy.”

Giang Thủy nghe tiếng ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Dương Mai nói: “Không có việc gì.”

“Ừm.” Giang Thủy cúi đầu tiếp tục ăn.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc lâu, Dương Mai lại gọi anh: “Giang Thủy.”

Giang Thủy ngẩng đầu dùng ánh mắt dò hỏi nhìn cô, cô hỏi: “Anh có muốn ăn kem không?”

“Không.” Tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Lần này lại từ chối rất kiên quyết. Dương Mai bĩu môi, dùng khăn giấy thấm chóp mũi dính mồ hôi: “Nhưng mà tôi muốn ăn.”

Giang Thủy không nói chuyện, Dương Mai liếc mắt nhìn anh, không chợp mắt lấy một cái, nhưng Giang Thủy giống như không hề phát hiện, lo chính mình vùi đầu ăn, Dương Mai cuối cùng bại trận, vừa dùng đũa chọc đĩa cà tím vừa nói: “Anh bao nhiêu tuổi? Sao lại buồn tẻ giống như ông già vậy.”

Giang Thủy ăn no, buông chén đũa, nhàn nhạt nói: “Cô muốn ăn kem thì đi ăn.”

Ánh mắt Dương Mai sáng lên: “Anh đi cùng tôi?”

Giang Thủy lắc đầu: “Tôi không muốn ăn.”

Dương Mai hướng người phục vụ vẫy tay ý bảo tính tiền, vừa buông tay liền nói với Giang Thủy: “Vậy anh đi cùng tôi đi.”

Đi ra cửa tiệm cơm, Dương Mai đi hướng tây, Giang Thủy lại đi hướng đông.

Đi được chốc lát, Dương Mai lại vòng trở về, đi theo phía sau Giang Thủy: “Anh đi nhầm.”

Giang Thủy: “Tôi không đi nhầm.”

Dương Mai chỉ vào cửa hàng kem ở phía sau nói: “Ở kia.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nói: “Tôi phải đi về dạy xe.”

Dương Mai nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Vẫn còn thời gian.”

Giang Thủy không nói chuyện, vẫn đi tiếp, giống như Dương Mai không tồn tại.

Dương Mai nhìn chằm chằm bóng dáng rắn chắc của anh trong chốc lát, bỗng dưng dừng lại bước chân, nói: “Ăn xong liền đi. Được, vậy anh đi đi.”

Cô nói như vậy, liền thật sự không chút do dự rời đi.

Giang Thủy đi thêm mấy bước liền ngừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn cửa hàng kem kia một cái, Dương Mai đang đứng ở trước quầy chọn đồ, vài sợi tóc của cô rơi xuống, quét nhẹ qua gương mặt, cô cảm thấy ngứa nên giơ tay vuốt nhẹ.

Kim loại bị ánh nắng chiết xạ, chiếu vào mắt Giang Thủy, anh theo bản năng nhắm mắt, rồi lại mắt ra nhìn lại, đó là một chiếc nhẫn, được nạm đá quý rất tinh xảo đeo trên ngón tay Dương Mai.

Dù không phải người trong nghề, cũng có thể nhìn ra chiếc nhẫn kia có giá trị xa xỉ.

Giang Thủy nhìn trong chốc lát, cuối cùng xoay người, rốt cuộc cũng không quay đầu lại, đi về hướng trường dạy lái xe.

Buổi chiều việc luyện tập càng thêm thống khổ.

Thời gian nóng nhất của mùa hè chính là hai giờ sau giữa trưa, nơi sân tập hoàn toàn biến thành một cái lò lửa lớn, xe bị ánh nắng mặt trời nướng cho nóng bỏng, dù cho bên trong xe mở điều hòa nhưng mông ngồi trên ghế vẫn chảy ra một tầng mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Tay thầy Hồ vẫn nắm tay Dương Mai như cũ, nếu không nắm cần gạt thì lại nắm tay cô đang cầm tay lái.

Hơn nữa cô nhạy bén phát hiện, đôi tay của thầy Hồ này còn biết chọn người. Bành Bằng cũng có mấy lần không làm tốt, nhưng trước giờ thầy Hồ đối với hắn đều là chỉ đạo bằng miệng chứ không được tự thể nghiệm giống như với cô.

Qua vài vòng huấn luyện như vậy, Dương Mai cảm thấy đôi tay của mình đã ngâm trong mồ hôi tay của thầy Hồ quá lâu.

Mỗi học viên đều thay đổi tập lái một lần trên xe, khi lại đến phiên Dương Mai, khăn giấy dùng để lau tay cô đã ướt một nửa, một chút ham muốn đứng dậy đổi người vào ghế tập lái cũng không có.

Thầy Hồ quay đầu qua, ánh sáng rơi xuống phía sau ót hiện lên mấy sợi tóc thưa thớt khiến diện tích đỉnh đầu "Địa Trung Hải" của hắn càng thêm lớn.

Hắn dựa trên lưng ghế, nói với Dương Mai: "Dương Mai, đến phiên cô."

Dương Mai không nhúc nhích, hơi không thể phát giác mà nhăn nhăn mày.

Thầy Hồ cho rằng cô như vậy là do luyện xe không được tốt nên nói lời cổ vũ: "Cô buổi chiều so với buổi sáng có tiến bộ rất lớn, luyện nhiều thêm một vài lần thì sẽ khá hơn. Mau lên ngồi, tôi sẽ dạy cô thật tốt."

Thời điểm hắn nói "dạy cô thật tốt" là đang cười, nhìn nụ cười này, Dương Mai bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, ghê tởm giống như bị say xe.

Dương Mai mở cửa, xuống xe. Thầy Hồ cho rằng cô bị thuyết phục, hắc hắc cười hai tiếng, cười xong mới phát hiện Dương Mai không vòng

https://thuviensach.vn

sang ghế điều khiển bên này, mà là lập tức đi đến bóng cây cạnh sân.

Thầy Hồ quay cửa kính xe xuống, gọi với theo bóng dáng cô: “Cô muốn đi đâu?”

Dương Mai cũng không quay đầu lại: “Toilet.”

WC của trường dạy lái xe ở tận cùng bên trong, cái WC này đã cũ nát, người sử dụng rất nhiều nhưng sọt rác bên trong lại không được đổ thường xuyên nên có rất nhiều giấy rác lăn khỏi sọt, nằm rải rác trên sàn nhà.

Dương Mai đi vào WC nữ, liếc mắt một cái liền thấy thứ nằm trong bồn cầu ngồi xổm. Cô không nói hai lời, quay đầu liền chạy.

Ngoài WC có vòi nước, một người đàn ông đang ở đó rửa tay.

Dương Mai tới gần anh, gọi một tiếng: “Giang Thủy.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Ấy Rất Bình Thường Với Anh

Giang Thủy rửa tay xong, tùy tiện lắc lắc nước trên tay, còn một ít dính lại lau trên mông.

“Ừm.” Anh nhàn nhạt lên tiếng, nhìn thoáng qua Dương Mai, “Tôi đi trước.”

Dương Mai vo khăn giấy vừa lau mồ hôi thành một cục, ném vào thùng rác bên chân, lầm bầm lầu bầu: “WC của các anh cũng quá bẩn đi.”

Cô mở vòi nước rửa tay, tiếng nước xôn xao che đậy tiếng bước chân của Giang Thủy.

Nhưng bỗng dưng cô lại quay đầu lại.

Không biết vì sao, thời điểm anh tới gần, cô tựa như có cảm ứng. Cô biết, anh đã quay trở về.

Giang Thủy đứng ở vị trí cách Dương Mai một bước chân, ánh mắt bình tĩnh mà trực tiếp: “Nếu cô cần dùng gấp, có thể dùng WC bên kia.”

“Bên kia?” Dương Mai ngoài miệng hỏi như vậy nhưng đôi mắt lại không nhìn theo hướng ngón tay Giang Thủy chỉ.

Tự Giang Thủy nhìn theo hướng kia: “Ở trong căn nhà nhỏ kia, nơi giữa trưa mọi người dùng để ăn cơm. Từ cửa sau đi ra ngoài, có WC cho giáo viên dùng.”

https://thuviensach.vn

“Ồ,” Dương Mai thực nể tình gật gật đầu, nói, “Dành cho giáo viên sử dụng, nhưng tôi không phải giáo viên cũng có thể sử dụng sao.”

Giang Thủy nghiêm trang đáp: “Có thể.”

Dương Mai đột nhiên cười, nói: “Được, tôi biết rồi.”

Giang Thủy không nói lời dư thừa, hướng Dương Mai gật đầu ý bảo gặp lại sau rồi đi thẳng.

Dương Mai đứng ở bên vòi nước, vòi nước vẫn còn đang mở, tiếng nước rất lớn, nhưng Dương Mai cảm thấy lỗ tai chính mình có thể từ trong âm thanh ầm ĩ này phân biệt ra được tiếng bước chân của Giang Thủy.

Cô nhàm chán nhìn chằm chằm bóng dáng Giang Thủy, bóng cây loang lổ rơi xuống người anh thành những quầng sáng mảng tối.

Dáng người Giang Thủy cứng rắn, anh mặc một chiếc áo phông đen ngắn tay bó sát, phía dưới là quần jean xanh đen. Anh đi không nhanh không chậm, nhưng chỉ chốc lát sau đã đi thật xa. Bởi vì chân anh dài, bước chân thật sự rộng.

Tầm mắt Dương Mai từ phía sau tấm lưng rắn chắc của anh rời xuống mông. Từ hai sườn đùi tới gần mông anh màu vải dệt chuyển đậm, là kết quả vừa rồi anh tùy tiện lau nước trên tay.

Bên tai tiếng ve kêu từng hồi, vầng sáng trước mắt xoay tròn.

Dương Mai đặt toàn bộ ánh mắt trên sân, nhìn gió hè thổi trên nền xi măng trần trụi, như là thổi quét một trận gió lốc, thế gió rào rạt, không thể ngăn trở.

Dương Mai không trở lại trong xe thầy Hồ, cô tìm một bóng cây râm mát, tùy ý ngồi xổm xuống.

https://thuviensach.vn

Trong túi có kẹo cao su vị trà xanh, Dương Mai lấy ra một cái nhét vào miệng, hương trà xanh thanh mát từ khoang miệng xộc lên đầu, cảm giác choáng váng vì hấp thu quá nhiều khói xe dần dần mất đi, cả người cô đều trở nên tỉnh táo.

Cô cúi đầu nhìn xuống mặt đất, một đàn kiến kết bè kết đội đi qua, cô hơi dời giày đi một chút để đám sinh mệnh nhỏ này yên lặng đi qua.

Lúc này, trước mắt bỗng nhiên chụp xuống một bóng đen. Cô hơi hơi giương mắt, liền thấy một chiếc xe tập lái màu đỏ.

Vị trí Dương Mai đang ngồi vừa lúc là bên cạnh điểm dừng xe, bản thân cô đối với chuyện luyện xe này không để bụng nhưng cũng không thể chiếm dụng nơi người khác luyện tập. Vì thế cô liền đứng lên dịch sang bên cạnh.

Nhưng chiếc xe tập lái màu đỏ kia cố tình không dừng lại ở bên cạnh, mà lại một đường từ từ theo đuôi Dương Mai.

Dương Mai quay đầu lại, đối diện với ánh mặt trời, theo phản xạ có điều kiện mà híp mắt.

Cửa sổ vị trí điều khiển xe hạ xuống, đầu Lâm Dương chui ra: “Xin chào! Thật là khéo!”

Dương Mai không trả lời, liền nghe phía sau xe truyền đến một giọng nữ: “Vô nghĩa! Đều luyện xe ở một cái trường dạy lái xe, có thể không khéo sao! Lâm Dương, anh không nói lời vô nghĩa thì có thể chết à!”

Lâm Dương tùy tiện cười một tiếng, vẫy vẫy tay với Dương Mai, nói: “Cô làm gì mà ở bên ngoài phơi nắng? Muốn vào ngồi hay không?”

Dương Mai vốn là muốn từ chối, nhưng cố tình cô lại thấy Giang Thủy trên ghế phụ nên lập tức thay đổi chủ ý.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi vào ghế sau xe, cô gái da đen mặc cầu vồng trên người kia xê dịch mông, như là oán hận nhỏ giọng nói thầm: “Bên trong đã đủ nóng, còn chen vào thêm một người.”

Cô ấy nói như vậy, Dương Mai mới chú ý tới, chiếc xe này mở cửa sổ, đồng thời không có máy lạnh.

Lâm Dương nghiêng mặt liếc cô gái đằng sau một cái, nói: “Được rồi Dơ Hề Hề, anh Thủy còn chưa nói gì mà em nói nhiều vậy.”

Cô gái nhỏ nháy mắt nổi giận, cầm lấy gối ôm đập Lâm Dương tới tấp: “Anh gọi em là gì? Tin hay không em đánh chết anh bây giờ!”

Lâm Dương trốn tránh, nói: “Em đang đánh rồi còn gì!”

Cô gái nhỏ lại muốn xuống tay tàn nhẫn, Lâm Dương lộ ra biểu tình xem như em thắng, vội vàng xin tha: “Trương Tây Tây, Trương Tây Tây, đã được chưa?”

Trương Tây Tây thu liễm vài phần, Lâm Dương còn nhỏ giọng oán trách: “Hừ, ai kêu em lấy tên có phát âm nghe hài như vậy.”

Trương Tây Tây lỗ tai thính, cầm lên gối ôm lại muốn đánh người, liền nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Giang Thủy trên ghế phụ: “Đủ rồi.”

Giang Thủy chăm chú nhìn Lâm Dương, nói: “Cậu ngồi xuống phía sau đi, để Trương Tây Tây tới luyện.”

Lâm Dương cùng Trương Tây Tây thay đổi vị trí, xe một lần nữa khởi động, đi qua nơi dừng xe, chạy vào đường cong.

Giang Thủy một đường chỉ đạo Trương Tây Tây, Trương Tây Tây lái thật cẩn thận đường hình chữ S, cũng may vẫn luôn không đè vạch.

https://thuviensach.vn

Lâm Dương ở phía sau ngồi thấy nhàm chán nên tìm Dương Mai nói chuyện: “Ai, thầy dạy lái của cô đâu?”

Dương Mai nhìn chằm chằm cái ót của người trước mặt, không chút để ý đáp: “Không biết.”

Lâm Dương kêu một tiếng, lòng đầy căm phẫn mà nói: “Bọn họ bỏ lại cô như vậy sao? Giáo viên của cô đâu, đều mặc kệ cô à?”

Dương Mai đối với đề tài này không có nhiều hứng thú lắm, chỉ là có lệ “ừ” một tiếng.

Lâm Dương tấm tắc mấy tiếng, nói: “Tôi biết mà. Vẫn là anh Thủy của chúng ta tốt nhất, có trình độ lại có trách nhiệm.” Cậu ngồi thẳng người lên, ngả về phía trước, nghiêng đầu nhìn Giang Thủy: “Anh Thủy, anh có phải là cái gì lái xe tốt nhất kia không? Em nhớ anh có cái cúp.”

Dương Mai thấy hứng thú, vểnh tai lên nghe.

Giang Thủy một lòng đặt ở việc hướng dẫn Trương Tây Tây luyện xe, qua bài đường cong, rất nhanh là tới bước xác định điểm dừng xe và chạy qua sườn dốc, đối với vấn đề của Lâm Dương, chỉ khẽ “ừ” một tiếng.

Lâm Dương ngồi trở lại, vỗ đùi: “Em đã nói mà! Anh Thủy là người trẻ nhất trường dạy lái xe nhưng trình độ là tốt nhất.”

Dương Mai nói: “Anh Thủy là người trẻ tuổi nhất?”

Lâm Dương: “Đúng vậy, tôi nhớ anh Thủy còn không đến 30 đi?”

Dương Mai nhớ tới cái trường dạy lái xe này, thầy giáo không phải bụng phệ chính là Địa Trung Hải (Hói đầu), rất là tán đồng gật gật đầu: “Đúng là rất trẻ tuổi.”

https://thuviensach.vn

Biểu tình Lâm Dương thực sùng bái: “Cái này cũng chưa tính là gì, cô biết không, có một lần luyện xe muộn, anh Thủy đưa chúng tôi về nhà, lộ trình hơn một giờ, anh Thủy giảm còn nửa giờ. Má ơi, sợ tới mức xe bên cạnh đều khóc.”

Dương Mai nhíu nhíu mày: “Lái nhanh như vậy, không sợ xảy ra chuyện sao?”

Lâm Dương vỗ ngực cam đoan: “Sẽ không, Anh Thủy lái xe rất ổn. Dù cho lái thành xe bay, bay lên bầu trời thì con đường đó cũng là đường thẳng.”

Dương Mai thả lỏng ấn đường, nói: “Ồ, vậy thật đúng là rất lợi hại.”

Nghe đến đó, Trương Tây Tây rốt cuộc chịu không nổi nữa: “Hai người có thể đừng đàm luận lớn tiếng như vậy về anh Thủy hay không? Anh Thủy còn đang ngồi bên cạnh kìa.”

Lâm Dương cười một chút, nói: “Có gì đâu, bọn anh đang khen anh Thủy chứ không phải nói xấu anh ấy. Em gấp cái gì.”

Trương Tây Tây hừ một tiếng không nói chuyện, Lâm Dương liền bò qua, nói với Giang Thủy: “Anh Thủy, hôm nay anh vẫn đưa nhóm em về nhà nhé.”

Giang Thủy: “Được.”

Tới thời điểm một ngày học xe kết thúc, Dương Mai đứng ở cửa trường dạy lái xe chờ Lý Diễm. Lý Diễm nói cô ấy sẽ đến đến tương đối muộn, bảo Dương Mai tìm chỗ ngồi chờ trước.

Toàn bộ người trong trường dạy lái xe đã đi về gần hết, trống trải vô cùng, căn nhà nhỏ để mọi người ăn cơm đã khóa cửa, Dương Mai không có chỗ nào để đi.

https://thuviensach.vn

Sắc trời dần tối, Dương Mai dẫm ô vuông trên nền đất qua lại đếm số, Lý Diễm còn chưa tới.

Dương Mai nghĩ, nếu không dứt khoát gọi xe để về luôn. Chỉ là nơi này ở vùng ngoại ô, không dễ gọi taxi.

Đang thất thần mờ mịt, phía sau Dương Mai bỗng dưng sáng ngời, đó là đèn pha xe, sau đó là tiếng còi ô tô vang dội.

Dương Mai cảm thấy âm thanh chói tai này quả thực là tiếng trời, xoay người qua trên mặt đã là dào dạt mỉm cười sau khi đợi lâu.

Nhưng tươi cười rất nhanh liền suy sụp — kia không phải xe Lý Diễm, là xe tập lái đưa xong học viên lại trở về.

Dương Mai sững sờ đứng ở chính giữa đường, xe tập lái hướng về phía cô lại còi một tiếng. Dương Mai lúc này mới lui qua một bên, tiếp tục chờ.

Chiếc xe tập lái kia cọ qua bên người Dương Mai, bỗng nhiên ngừng lại.

Giang Thủy ngồi ở bên trong.

Anh ở vị trí thấp hơn, nhìn ra ngoài: “Sao cô còn ở đây?”

Dương Mai chờ đến có chút nản lòng thoái chí, nói chuyện cũng như không còn hơi sức: “Bạn tôi còn chưa tới.”

Giang Thủy nói: “Bạn cô tới đón cô?”

Dương Mai gật đầu, Giang Thủy liền không tiếp tục hỏi nữa, giẫm chân ga một cái đi vào trường dạy lái xe.

https://thuviensach.vn

Dương Mai vuốt tóc, đầu óc trống trơn, một chút ý tưởng cũng không có.

Lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên bay tới một thanh âm thanh đạm: “Nếu cô không đi, trường dạy lái xe sẽ đóng cửa.”

Dương Mai quay đầu lại, thấy Giang Thủy thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Cô yên lặng nhìn anh vài giây, trong lòng xoay quanh phiền muộn do chờ lâu kia đột nhiên biến mất từng chút một.

Dương Mai đến gần vài bước, nói với Giang Thủy: “Nếu không xin anh rủ lòng thương, đưa tôi về?”

Giang Thủy nhấp môi thành một đường thẳng, cơ hồ không hề trải qua suy nghĩ của đại não, anh nói: “Cô lại không phải đi theo tôi học xe.”

Này nói trắng ra là từ chối.

Nhưng mà Dương Mai cũng không lộ ra biểu tình không cao hứng mà ngược lại hứng thú dạt dào hỏi anh: “Theo anh, anh sẽ đưa tôi về nhà?”

Giang Thủy không cảm thấy những lời này có cái gì dị thường, vô cùng chắc chắn gật gật đầu.

Dương Mai liền không tiếng động mà cười, ngửa mặt nhìn thẳng anh, lời nói mang theo ý vị trêu đùa: “Được, tôi đây liền theo anh.”

Giang Thủy phản ứng trong chốc lát, mới suy nghĩ cẩn thận Dương Mai đang cười cái gì, tuy rằng cô cười đến thực vui vẻ, nhưng Giang Thủy một chút cũng không cảm thấy loại đùa này buồn cười.

Anh nói: “Tôi phải về nhà.”

Dương Mai ở phía sau kêu: “Anh đi rồi, tôi làm sao bây giờ?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy chỉ vào quầy bán quà vặt: “Cô đến đó ngồi chờ đi.”

Dương Mai nói: “Anh không cảm thấy một người đàn ông để một người phụ nữ lẻ loi ở chỗ này rất không phong độ sao? Hiện tại đã không còn sớm.”

Giang Thủy lại đi trở về, Dương Mai nhìn anh từng chút một đi đến gần, nói: “Quyết định muốn đưa tôi về nhà?”

Anh đi ngang qua cô, dựa vào một cây cột điện, bình tĩnh nói: “Tôi chờ cùng cô.”

“…” Dương Mai nghĩ, người đàn ông này nhất định là làm bằng đầu gỗ.

Dứng trong gió đêm ướt ấm, Dương Mai nhìn những căn nhà nơi xa dần dần sáng đèn, cô cơ hồ có thể tưởng tượng những người đang ở trong nhà hiện tại thoải mái cỡ nào, ngược lại chính mình, phơi nắng một ngày, thân thể sớm đã mỏi mệt không chịu nổi.

Dương Mai không tiếng động thở dài, sau đó nói: “Tôi đã học xe rất lâu, nhưng vẫn không thông qua kỳ thi. Tôi thật hoài nghi, cứ ở đây mãi có phải rất không sáng suốt hay không.”

Cô quay đầu lại liếc nhìn Giang Thủy một cái, nói: “Lâm Dương nói anh lái xe rất tốt, như vậy anh ở chỗ này, chính là sáng suốt.”

Giang Thủy cúi đầu, không nói gì. Dương Mai không sao cả nhún nhún vai, quay người đưa lưng về phía anh.

Thật lâu về sau, phía sau Dương Mai bỗng nhiên toát ra một thanh âm, kéo suy nghĩ đang bay tán loạn của cô về hiện thực.

https://thuviensach.vn

Đó là thanh âm của Giang Thủy, mang theo lạnh lẽo: “Không có sáng suốt hay không sáng suốt, chỉ có có đáng giá hay không. Cảm thấy đáng giá, cô hãy tới đây, cảm thấy không đáng, ngày mai cô có thể không tới.”

Dương Mai có chút kinh ngạc mà xoay người, sắc trời hoàn toàn tối xuống, bên cạnh trường dạy lái xe không có đèn đường, bóng dáng Giang Thủy bị đêm đen bao phủ.

Nhưng Dương Mai có thể tưởng tượng ra, Giang Thủy đứng ở nơi đó nhất định là mặt không biểu cảm.

Cách đó không xa có ánh đèn xe chiếu lại đây, Dương Mai lại hồn nhiên không phát hiện, cố chấp nương theo ánh sáng, thẳng tắp nhìn vào Giang Thủy.

Quả nhiên giống như cô đã đoán, sắc mặt Giang Thủy nhàn nhạt, giống một cây cỏ dại không biết tên lại nghìn bài một điệu (ý chỉ sự quen thuộc tẻ nhạt), lặng im cắm rễ ở nơi đó.

Cô không dự đoán được chính là, cặp mắt đen mà thâm trầm kia, giống như một chiếc đinh sắt cứng rắn, tinh chuẩn dừng ở trên mặt cô.

Cô không chút nào sợ hãi nhìn thẳng lại anh, giống như lẳng lặng chờ lỗ trống từ đinh sắt.

Bỗng nhiên, cô nói với anh: “Giang Thủy, tôi tên là Dương Mai.”

Qua vài giây, Giang Thủy mới chậm rãi gật đầu, nói: “Ừ.”

Như là muốn nghiệm chứng một loại quy luật đã định, Dương Mai nghiêng đầu chờ trong chốc lát.

Cái gì cũng không chờ được.

https://thuviensach.vn

Dương Mai chủ động nhắc tới: “Anh không cảm thấy tên của tôi rất đặc biệt sao?”

Anh hẳn là giống như ngàn ngàn vạn vạn cá nhân như vậy, chờ cô tự giới thiệu xong, liền hỏi lại một câu “Sao cô lại có cái tên như vậy”.

Giang Thủy không có. Anh không phải ngàn ngàn vạn vạn cá nhân.

Anh nhíu lông mày suy tư một chút, cuối cùng nói: “Tên của cô… Có cái gì đặc biệt?”

Dương Mai bởi vì những lời này cong môi cười: “Phải, cũng không có gì đặc biệt.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao

dtv-ebook.com

Chương 5: Cô Đang Tìm Anh

Trước giờ ăn tối, cuối cùng Lý Diễm cũng khoan thai đi tới.

Dương Mai vừa ngồi vào vị trí ghế phụ thì Lý Diễm nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi: “Đó là ai vậy?”

Dương Mai đáp có lệ: “Không ai cả.”

Lý Diễm khởi động xe, ngoài miệng còn không quên bồi một câu: “Trông như cái đầu gỗ.”

Dương Mai nhấp miệng cười, đầu gỗ, đầu gỗ. Hình dung thực chuẩn xác.

Thời điểm lái xe đến giao lộ, Lý Diễm hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn tối?”

Dương Mai liếc nhìn cô ấy một cái, nói: “Cậu không về nhà ăn à? Tôn Uy không ở nhà?”

Lý Diễm không sao cả cười cười: “Mặc kệ anh ta.”

Dương Mai suy nghĩ một chút, cẩn thận nói: “Anh ấy lại đi công tác?”

Lý Diễm hừ một tiếng, nói: “Đi công tác thì đi công tác, anh ta đi rồi tớ càng tự do.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai ngậm miệng lại không nói, cô biết Lý Diễm nói như vậy hoàn toàn là nói dối.

Tôn Uy là chồng của Lý Diễm, làm buôn bán, rất có tiền, ba ngày hai bữa nào là phải đi tiếp khách bên ngoài rồi đi công tác, rất bận rộn, thời điểm mới kết hôn còn ở bên Lý Diễm nhiều, một năm sau thì thường xuyên không về nhà.

Ban đầu Lý Diễm còn tìm đến Dương Mai kể khổ, sau này số lần như vậy ngày càng nhiều, Lý Diễm cũng luyện được một bộ kim cương bất hoại (cứng rắn như kim cương, không bị ảnh hưởng bởi xung quanh), cô ấy nói mình đã tập thành thói quen.

Dương Mai biết mình chỉ là người ngoài không tiện nhúng tay vào việc nhà người khác, nhưng cô đau lòng Lý Diễm, nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn khuyên giải an ủi một câu: “Lý Diễm, cậu vẫn nên tìm thời gian nói chuyện với Tôn Uy đi. Không thể cứ tiếp tục như vậy, không tốt cho cả cậu lẫn anh ấy.”

Thanh âm Lý Diễm đột nhiên nâng lên: “Tớ lại không phải chưa từng nói với anh ta! Có tác dụng sao? Vô dụng! Anh ta căn bản là không nghe tớ.”

Cô ấy cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Dương Mai: “Nếu không cậu nói giúp tớ?”

Dương Mai làm bộ dịch người ra xa, nói: “Tớ nói kiểu gì được chứ.”

Lý Diễm nói: “Anh ta cũng chỉ ở trước mặt tớ là có dáng vẻ loạn thất bát tao, tớ cảm thấy anh ấy vẫn có thể nghe vào lời cậu nói.”

Dương Mai cẩn thận suy nghĩ, gật gật đầu nói: “Được rồi, nếu cậu thật sự cần tớ hỗ trợ, tớ sẽ giúp cậu.”

https://thuviensach.vn

Nghe Dương Mai nói như vậy, Lý Diễm ngược lại không dám quyết định, cô ấy thở dài một tiếng, nói: “Ai, đừng nói cái này nữa, vẫn là nghĩ xem ăn cái gì đi.”

Lý Diễm cùng Dương Mai tới quán cà phê đối diện bờ biển, nói mấy chuyện nhà vụn vặt, ăn ăn uống uống mất hơn hai giờ.

Sau khi từ quán cà phê đi ra, Lý Diễm nói với Dương Mai: “Tớ đưa cậu về nhà.”

Dương Mai gật gật đầu ngồi vào trong xe, xe Lý Diễm mới vừa ra khỏi bãi đỗ xe, Dương Mai lại nói: “Lý Diễm, cậu đưa tớ về cửa hàng đi.”

Lý Diễm quay đầu hỏi: “Sao bỗng nhiên lại muốn đến cửa hàng? Cửa hàng của cậu không phải có Tiểu Hà trông sao.”

Dương Mai lấy di động ra, mở lịch ngày, trượt màn hình vài cái, nói: “Mới có đợt hàng từ Hàn Quốc về, tớ đi xem sao.”

Lý Diễm cười: “Ồ, hàng mới của Hàn à, tớ đây cũng đi xem, vừa lúc xin cậu vài món.”

Lý Diễm nói là xin, nhưng cô ấy sẽ không lấy không thật, đồ trang điểm giá trị cũng không nhỏ, không phải là đồ có thể nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã, ý là không phải đồ chỉ cần dùng 1 lần là xong) mà thường xuyên phải thay đổi bổ sung. Lý Diễm dùng đồ trang điểm sẽ nhờ Dương Mai mua, Dương Mai sẽ cho cô ấy giá xuất xưởng.

Hai người ở trong đống đồ trang điểm chọn chọn lựa lựa, cuối cùng chọn ra được ít đồ vừa lòng. Cuối cùng Lý Diễm cảm thấy mỹ mãn mà về nhà, Dương Mai cũng gói lại vài món đồ mới, đến lúc về nhà đã không còn sớm, lúc ngồi trong xe cô đã mệt rã rời, sau khi tắm rửa ngược lại tỉnh táo không ít.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đắp mặt nạ xong tính toán đi ngủ nhưng khi tắt đèn nằm ở trên giường lại làm thế nào cũng không ngủ được. Học lái xe rất mệt, thân thể thật mệt mỏi, nhưng đại não cô lại luôn hoạt động, cảm giác có tinh thần gấp trăm lần.

Cô không biết cái tinh thần dư thừa này của mình đến từ nơi nào, cũng không có cách nào tỉ mỉ nghiên cứu nơi nó phát ra, bởi vì mặc kệ nhắm mắt lại hay là mở mắt ra, mà đen trước mắt sẽ dần dần hiện lên một khuôn mặt.

Khuôn mặt này cũng một màu đen như đêm tối, hoàn mỹ đến mức có thể dung hợp vào mỗi một góc của bóng đêm.

Mới đầu chỉ là một bóng dáng mơ hồ, về sau bóng dáng kia dần dần rõ ràng, như là có một cây bút vẽ lên gương mặt kia, họa ra lông mi tuấn tú đen đặc, đôi mắt đen kịt, sóng mũi cao thẳng, còn có đôi môi mím chặt.

Dương Mai nhíu nhíu mày, bởi vì tình huống như vậy là lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời cô.

Đồng thời cô cũng rất rõ ràng, gương mặt hiện lên trước mắt này đại biểu cho cái gì. Tuy nhiên khiến cô cảm thấy kinh ngạc chính là, cô cư nhiên sinh ra tưởng niệm với một người đàn ông vừa mới gặp hôm nay.

Một đêm kia, Dương Mai mất ngủ. Ngày hôm sau dậy sớm, sắc mặt cô không tốt lắm.

Thời điểm Lý Diễm đến cửa nhà cô, Dương Mai đang ngồi đối diện gương trang điểm, cô một bên vẽ mi một bên mở cửa cho Lý Diễm tiến vào.

“Cậu muốn uống cái gì thì tự lấy, tớ không tiếp cậu được.” Dương Mai nói xong lại chạy về phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Lý Diễm đi theo phía sau cô, thuận tay cầm lên cốc nước xoài, dựa người vào cạnh cửa phòng ngủ Dương Mai, vừa uống vừa nói: “Cậu hôm nay dậy sớm như vậy là vì trang điểm?”

Dương Mai từ trong gương liếc nhìn Lý Diễm một cái, cô ấy tùy tiện ngửa cổ uống nước, lập tức nước xoài vàng cam từ khóe miệng chảy xuống.

Dương Mai thu hồi ánh mắt, nói: “Ở chỗ tớ cậu tùy ý cũng không có việc gì, nhưng ra cửa thì chú ý một chút. Cậu uống nước cũng chạy khỏi miệng.”

Lý Diễm không để bụng mà lau cằm một cái, nói: “Ồ, phải không. Chỗ nào? … Có thật.”

Dương Mai chuyên tâm trang điểm, không nói chuyện. Lý Diễm chờ chờ, cảm thấy nhàm chán, liền cười hỏi: “Dương Mai, tớ nhớ cậu học lái xe sẽ không trang điểm, sao hôm nay bỗng nhiên lại muốn trang điểm.”

Dương Mai đang tô son môi, không có biện pháp trả lời Lý Diễm, Lý Diễm liền lầm bầm lầu bầu: “Tờ lấy đồ trang điểm từ chỗ cậu, đều còn chưa sử dụng đâu.”

Dương Mai nói: “Cứ đặt trên bàn trang điểm chờ đến lúc quá hạn đi. Lý Diễm, về sau cậu ra cửa tốt xấu cũng trang điểm qua một chút.”

Lý Diễm cười cười: “Mỗi ngày đều trang điểm rất phiền toái, cũng chỉ có cậu không chê phiền. Kỳ thật cậu để mặt mộc vốn dĩ khá xinh đẹp, không cần cố ý trang điểm.”

Dương Mai nhìn trái nhìn phải mặt mình trong gương, nói: “Không có việc gì, tớ đây là trang điểm tự nhiên, nhìn không ra đâu.”

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, Dương Mai đã trang điểm xong, mang theo túi xách cùng Lý Diễm ra cửa, thời điểm tới trường dạy lái xe giáo viên đã tới rồi, Dương Mai chạy tới tập trung.

Thầy Hồ đang đứng bên cạnh xe gặm bánh nướng, trong xe có Bành Bằng, Vương Dã và Quý Tinh đang ngồi, bọn họ đang thay phiên nhau luyện tập lùi chuồng (hay lùi xe vào gara).

Dương Mai chạy chậm vài bước đi qua, vừa muốn ngồi vào đã bị thầy Hồ kéo đến một bên: "Cô cẩn thận một chút, đuôi xe đụng phải bây giờ."

Dương Mai nói: "À, không có việc gì. Tôi lên ngồi tập cùng bọn họ đi."

Thầy Hồ ngăn đón: "Ba người bọn họ mỗi người luyện năm lần, hiện tại mới là người đầu tiên, còn lâu mới đến lượt cô"

Dương Mai nhìn chằm chằm môi dưới bóng nhẫy của thầy Hồ trong chốc lát, không nói chuyện.

Thầy Hồ nuốt xuống miếng bánh nướng, tròng mắt nhìn quét từ trên xuống dưới người Dương Mai, nói: "Cô hôm nay mặc váy à."

Dương Mai nhàn nhạt "ừ" một tiếng, một lát sau mới nói: "Có phải không hợp để tập xe không?"

Thầy Hồ gật gật đầu: "Váy thì không thuận tiện lắm."

Tiện đà hắn cười hắc hắc, cười đến lộ cả hàm răng ra: "Nhưng mà mỹ nữ các cô đều thích mặc váy, kỳ thật mặc cũng không có việc gì, có tôi ở đây, cô luyện không tốt, tôi sẽ dạy cô."

Dương Mai lãnh đạm cong cong khóe môi, hỏi lại: "Mặc váy thì thầy dạy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Thầy Hồ nói: “Cô để tôi thấy chân cô là được, tôi phải biết chân cô lúc phanh xe và nhấn ga.”

Hắn nhìn nhìn váy dài đến mắt cá chân của Dương Mai, nói: “Váy này quá dài, che hết rồi, kéo lên một chút đi.”

Dương Mai ôm ngực đứng, thầy Hồ ăn xong bánh nướng cũng không gọi Dương Mai lên xe, mà là hùng hổ nói một tràng.

Hắn đang nói cái gì, Dương Mai căn bản không nghe, ánh mắt cô lướt qua tầng tầng che đậy, tìm kiếm điểm nào đó ở nơi xa nhất.

Đó là chiếc xe tập lái màu đỏ, đang ngừng trên đường dốc (Bài đề pa lên dốc trong học lái xe). Lái xe là Trương Tây Tây, bị lấn vạch.

Giang Thủy từ trên ghế phụ đi xuống, vòng sang bên Trương Tây Tây, ngón tay anh vừa chỉ vào vạch trắng trên mặt đất vừa nói gì đó.

Dương Mai nhìn chằm chằm thân ảnh kia, anh vẫn mặc áo đen ngắn tay cùng quần jean, giống ngày hôm qua như đúc. Anh đứng trên đỉnh của đường dốc, bên cạnh là một cây cột sọc vàng đen thẳng tắp, anh cao hơn rất nhiều so với cây cột.

Giang Thủy chỉ đạo xong, liền đứng chống nạnh, Trương Tây Tây lái xe lui ra phía sau điểm đó, Giang Thủy giơ tay ra hiệu, tỏ vẻ xác định vị trí đã vừa vặn. Trương Tây Tây cười một cái, chuẩn bị lại lần nữa khởi động xe qua dốc.

Giang Thủy nhích lại gần phía trong góc, dựa đến trên cây cột kia, nhường ra vị trí cho Trương Tây Tây.

Trương Tây Tây thuận lợi đi qua, tầm mắt Giang Thủy luôn theo sát lúc này mới thả lỏng xuống, vô ý thức đảo qua nơi sân, rõ ràng dừng lại ở vị trí nào đó một chút.

https://thuviensach.vn

Dương Mai cười, thời điểm đối diện với cặp mặt vừa đen vừa tĩnh lặng kia, cô liền cầm lòng không đậu mà cười.

Nhưng rất nhanh, cặp mắt như nho đen kia lại nhìn về phía khác, phảng phất vừa rồi cũng không có 0.1 giây tạm dừng kia, phảng phất vừa rồi cũng không có thoáng nhìn nảy lửa kia.

Dương Mai cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, bên tai duy chỉ còn lại thanh âm gió thổi qua lá xanh, còn có tiếng bước chân đàn ông nặng nề, trong tiếng nước xôn xao phá lệ rõ ràng như cũ.

“Đến phiên cô, chúng ta lên xe đi.” Thanh âm thầy Hồ bỗng nhiên chui vào.

Dương Mai hoàn hồn, thấy Quý Tinh từ ghế điều khiển đi ra, cửa xe còn mở chờ cô đi vào.

“Vâng.” Dương Mai gật gật đầu, đi theo thầy Hồ về hướng xe.

Khi cô vừa bừng tỉnh ngẩng đầu, trên đường dốc đã không còn một bóng người, cô nhìn trái nhìn phải tìm kiếm, làm thế nào cũng không tìm thấy bóng dáng anh.

Thời điểm luyện xe, thầy Hồ yêu cầu cô vén váy lên đầu gối, Dương Mai không đồng ý, thầy Hồ có chút không cao hứng, trưng ra khuôn mặt như có người thiếu tiền hắn.

Đến phiên Vương Dã luyện xe, qua đường cong bị lấn vạch, thầy Hồ liền hung dữ rống lên, rống đến mức mặt Vương Dã môt trận đỏ một trận trắng.

Vương Dã ra khỏi ghế điều khiển, lúc đi ngang qua ghế sau, thanh âm không cao không thấp truyền tới: “Phát hỏa với ai chứ, lão sắc quỷ (quỷ háo sắc), không phải muốn nhìn đùi phụ nữ không thành sao.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai vừa vặn nghe thấy được, giương mắt nhìn Vương Dã.

Vương Dã liếc mắt, sắc mặt có điểm khó coi, còn keo kiệt mà lẩm bẩm một câu: “Học lái xe còn mặc váy cái gì, lắm chuyện.”

Vương Dã còn muốn nhỏ giọng nói thầm, khóe mắt liếc thấy đôi mắt Dương Mai sáng kinh người, rõ ràng là mặt mày nhu thuận, lúc này lại sắc bén như băng đá, không quan tâm bất kỳ thứ gì mà đâm tới.

Ngày hè nóng bức, Vương Dã lại thình lình run lên một cái.

Thời gian cơm trưa, Dương Mai đã học được bài học ngày hôm qua, sớm đến nhà ăn, lần này lúc đến lượt cô vẫn còn dư lại rất nhiều cơm hộp.

Cô dùng mười đồng mua một hộp cơm, mang tới phòng nhỏ mọi người dùng để ăn cơm.

Trong căn phòng nhỏ ngồi đầy người, ồn ào náo động.

Dương mai ở bên trong vòng một vòng cũng không tìm được người, cô nghĩ nghĩ, liền đi đến bên cạnh lùm cây.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 6: Với Cô Ấy Mà Nói Anh Không Giống Những Người Đàn Ông Khác

Trong lùm cây, Giang Thủy đang dựa lưng vào tường, cầm đũa ăn một cách dũng mãnh, đầu cũng sắp chôn luôn vào hộp cơm rồi.

Dương Mai đi qua, đặt hộp cơm của mình dưới mí mắt anh, nói: "Không đủ ăn thì tôi còn đây."

Giang Thủy ngước mắt nhìn nhìn cô, lại cúi đầu, hàm hồ nói: "Tự cô ăn đi."

"Được thôi, tự tôi ăn hết." Dương Mai không khách sáo với anh, kéo dây thun, mở nắp hộp ra ăn từng miếng nhỏ.

Cô ăn cơm không phát ra tiếng động, một miếng cơm lại một miếng thức ăn, giống như mèo ăn cơm. Không giống Giang Thủy, hút khò khè, giống như con sói đói.

Đối lập rõ ràng như vậy, tuy Giang Thủy là người có da mặt dày cũng cảm thấy trên mặt có chút nóng.

Giang Thủy nuốt cơm vào miệng, không chớp mắt mà nhìn Dương Mai, Dương Mai cảm nhận được tầm mắt của anh liền nhìn lại: "Nhìn tôi làm gì?"

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không biết làm thế nào, đột nhiện lại bị nghẹn cơm, kịch liệt ho khan. Chờ đến khi anh bình phục mới như bình thường mà nói: “Sao cô không vào bên trong mà ăn.”

Dương Mai dù bận vẫn ung dung nhìn anh, hỏi lại: “Vậy sao anh không vào bên trong ăn?”

Giang Thủy: “Bên trong không còn chỗ.”

Dương Mai cười nói: “Đúng vậy, bên trong không còn chỗ.”

Giang Thủy nói: “Cô với tôi không giống nhau, cô là phụ nữ, bọn họ nhất định sẽ nhường chỗ cho cô.”

Dương Mai nhìn Giang Thủy chăm chú, không nói tiếp.

Thời điểm luyện xe buổi chiều, Dương Mai vẫn luôn thất thần, nhân cơ hội một lần đi WC, Dương Mai xuống xe rồi không trở lên nữa.

Cô tìm được vị trí ngồi xổm buổi chiều hôm qua, tiếp tục ngồi xổm. Thẳng đến khi một chiếc xe tập lái màu đỏ đi tới, cô mới đứng dậy.

Người lái xe là Trương Tây Tây, ngồi phía sau là Lâm Dương, Dương Mai trực tiếp xem nhẹ hai người này, thẳng đến vị trí ghế phụ.

Xe ngừng trong khung đỗ xe sát cạnh vạch trắng, Dương Mai đứng ở bên cạnh cửa sổ xe, nói với Giang Thủy: “Xe anh còn chỗ không?”

Xe Giang Thủy còn trống, chỉ có hai học viên là Trương Tây Tây và Lâm Dương. Dương mai biết rõ còn cố hỏi, chính là muốn Giang Thủy chủ động mời cô lên xe.

Đáng tiếc Giang Thủy không hiểu phong tình, nhìn cũng không thèm nhìn Dương Mai một cái, chỉ lãnh đạm nói một câu: “Không có.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai cười không nói, lại nghe thấy Lâm Dương ngồi sau hướng ra phía ngoài kêu: “Còn chỗ, còn chỗ, phía sau không có ai.”

Dương Mai coi như không nghe thấy, cố chấp chỉ nhìn một mình Giang Thủy.

Cô lại hỏi một lần nữa: “Giang Thủy, xe anh còn chỗ trống không?”

Lúc này Giang Sông triệt để lơ cô không phản ứng, anh chỉ vào kính chiếu hậu bên phía Trương Tây Tây, nhỏ giọng nói cái gì. Trương Tây Tây nghe xong gật gật đầu, thật cẩn thận lùi khỏi khung đỗ xe.

Dương Mai không nhụt chí, cũng đi theo xe.

Trong sân tốc độ xe tập lái đều không nhanh, Dương Mai chỉ cần bước đi vẫn có thể đuổi kịp. Cô vẫn luôn bảo trì vị trí song song với Giang Thủy, giống một con sơn dương quật cường, cứ đi theo một bước không rời.

Trương Tây Tây nhìn kính chiếu hậu bên cạnh Giang Thủy liếc mắt một cái, chỉ có thể thấy làn váy xanh lục của Dương Mai, cô gái nhỏ nhíu nhíu mày, nhỏ giọng oán giận: “Cái gì thế, cô ấy vẫn luôn đi theo, em không nhìn được.”

Giang Thủy thoáng nhìn qua theo kính chiếu hậu, một mạt màu xanh tươi mát nhộn nhạo trước mắt anh. Anh nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, nói với Trương Tây Tây: “Tốc độ chậm lại.”

Sau đó anh lại quay đầu nhìn về phía Dương Mai, từ trong xe nhìn ra, chỉ có thể thấy nửa người của Dương Mai, đôi tay cô nắm lấy nhau đặt trên bụng, Giang Thủy nhìn chằm chằm nhẫn trên tay cô, lấp lánh, lộng lẫy, anh đột nhiên thất thần, một lát sau mới nói: “Cô đừng đi theo nữa, trở về xe tập của cô đi. Xe tôi không còn chỗ.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai đi cùng xe từ nơi dừng xe, mãi cho đến đường cong (bài đường cong chữ S trong tập lái), lúc này Giang Thủy bỗng nhiên nói chuyện với cô nhưng là để đuổi cô đi, trong lòng cô bỗng nhiên thấy khó chịu, không chỉ có không đi, cô còn gác tay trái lên cửa sổ xe Giang Thủy.

Cô nói: “Là không còn chỗ, hay là không còn chỗ cho tôi.”

Giang Thủy trả lời rất nhanh: “Không còn chỗ cho cô.”

Tốc độ của Dương Mai giảm bớt, một lát sau đã rơi xuống phía sau xe, Giang Thủy cho rằng cô cuối cùng cũng từ bỏ, nhưng không được bao lâu, cô lại đuổi theo, đôi tay lay cửa sổ xe anh, cúi thấp người xuống ló đầu nói: “Anh không phải nói, tôi không giống sao, tôi là phụ nữ, anh là đàn ông phải nhường chỗ cho tôi.”

Trương Tây Tây nghe xong liếc mắt nhìn qua, thấy mặt Giang Thủy không đổi sắc, liền quay đầu lại tiếp tục lái. Nhưng Dương Mai đang đi theo ở bên ngoài, kinh nghiệm Trương Tây Tây không đủ nên vẫn dễ bị khẩn trương, vừa lơ đãng chuyển lái một cái liền đụng phải cô.

Lực độ không lớn, nhưng thanh âm rất vang, loảng xoảng một tiếng, nện ở bên trái hông Dương Mai. Dương Mai đè nặng thanh âm, hô lên một tiếng kinh ngạc nho nhỏ.

Giang Thủy quyết đoán nói: “Dừng xe.”

Trương Tây Tây dừng xe lại, Giang Thủy liền chui người qua cửa sổ xe ra bên ngoài xem, người Dương Mai chợt lóe, lập tức kéo ra cửa sau xe liền rụt đi vào.

Tiếp theo cửa xe vang lên “bang” một tiếng đã bị Dương Mai đóng lại.

Cứ như vậy không lâu sau, Dương Mai đã an vị tiến vào trong xe.

https://thuviensach.vn

Lâm Dương xê dịch mông sang một bên, quan tâm hỏi: “Mới vừa đụng phải kia, cô không sao chứ?”

Dương Mai lắc đầu: “Không có việc gì.”

Lâm Dương thoáng yên tâm, còn trừng mắt nhìn Trương Tây Tây một cái: “Em lái xe có tật xấu là tầm nhìn hẹp. Em không thể cẩn thận hơn một chút?”

Thấy Lâm Dương ở trước mặt người ngoài trách cứ mình, Trương Tây Tây trong lòng bất mãn, nhưng cái đâm vừa rồi kia, cũng làm cô ấy đổ mồ hôi, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ là giận dỗi xì một tiếng.

Dương Mai thấy chuyển biến tốt thì ngừng lại, hoà giải nói: “Không có việc gì, tốc độ chậm nên không đau.”

Lâm Dương thở dài một hơi, nói: “Không có việc gì thì tốt.”

Dương Mai không phản ứng, tầm mắt thẳng tắp dừng ở trên người Giang Thủy. Vừa rồi anh sốt ruột chui đầu ra nhìn xung quanh, hiện tại không có việc gì người lại ngồi ngay ngắn, ánh mắt Dương Mai nặng nề như suy tư gì đó.

Lâm Dương muốn tạo không khí, liền vui sướng mà nói: “Đúng rồi, còn chưa biết tên cô là gì.”

Dương Mai quay đầu lại nhìn cậu, nhàn nhạt nói: “Dương Mai.”

Không ngoài dự kiến Lâm Dương ngẩn ra một chút, sau đó nở nụ cười ngoài ý muốn: “Dương Mai? Tên cô rất có cá tính.”

Trương Tây Tây liếc mắt một cái qua kính chiếu hậu, nhỏ giọng nói: “Còn không phải là trái cây dương mai kia sao, cái này thì có gì. Dương mai lại không thể ăn, vừa chua, chát còn rắn nữa.”

https://thuviensach.vn

Lâm Dương chụp lưng ghế Trương Tây Tây một cái, kêu cô ấy luyện xe phải chú tâm, đừng luôn làm việc riêng nói chuyện phiếm với người khác.

Trương Tây Tây bĩu môi, Lâm Dương liền gãi tóc nói với Dương Mai: "Cô đừng để ý nhé, cô ấy chỉ là quen nói thẳng."

Dương Mai tập mãi thành thói quen mà nói: "Không quan hệ."

Lâm Dương nhắc tới đề tài khác, Dương Mai lại trả lời một câu như trước.

Cô bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh tối qua, Giang Thủy dựa lưng vào cột điện, đứng trong đêm tối.

Cặp mắt kia giống như lốc xoáy màu đen, nhìn không thấy đáy, dường như có thể sinh ra lực hút rất lớn, hút đi linh hồn người khác.

Dương Mai bị lốc xoáy bao vây lấy, giống như thắp sáng một mồi lửa, hừng hực thiêu đốt khiến cả người Dương Mai nóng rực.

Mà thanh âm của anh lại tựa như nước suốt mát lạnh đến dập tắt trái tim khô nóng của cô —

"Tên của cô… Có cái gì đặc biệt?"

"Phải, cũng không có gì đặc biệt."

Dương Mai bỗng nhiên cảm thấy ngàn ngàn vạn vạn người trêu chọc tên cô không đáng kể chút nào, bọn họ cảm thấy cô kỳ dị cũng được, cá tính cũng thế, cô đều cảm thấy không sao cả.

Nếu không có ngàn ngàn vạn vạn cá nhân đó, sao có thể làm nổi bật anh không giống người thường.

https://thuviensach.vn

Trương Tây Tây lại luyện tập một lần toàn bộ bài thi lái xe sa hình, từ trên đường dốc xuống, cô ấy liền xuống xe đi mất. Nhà cô ấy có đám cưới nên phải đi trước. Lâm Dương là bạn trai nên cũng đi theo.

Cả chiếc xe, sau một thoáng chỉ còn lại Giang Thủy ở ghế phụ và Dương Mai ở ghế sau.

Giang Thủy còn chưa làm ra bất luận phản ứng gì, Dương Mai liền xuống xe trước.

Cô cũng không rời khỏi, mà là đi đến trước xe, ngồi vào vị trí ghế lái.

Giang Thủy nhìn cô thong thả ung dung cài dây an toàn, nói: “Cô muốn làm gì?”

“Luyện xe đó.” Cô trả lời đến đương nhiên.

“Về xe cô đi.” Giang Thủy nói.

“Trong xe thầy Hồ trừ tôi ở ngoài còn có ba người, sân luyện xe người lại nhiều như vậy, mỗi bài đều phải xếp hàng, chờ đến phiên tôi, rau kim châm cũng lạnh rồi.”

Giang Thủy nhìn cô kéo tay lái: “Vậy cô cũng đừng tìm tôi.”

“Vì sao?” Dương Mai hỏi, “Bởi vì tôi không đi theo anh?”

Giang Thủy né tránh tầm mắt sáng quắc của cô, lang thang không có mục tiêu nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Cô báo danh tập lái xe số tự động, xe tôi là số sàn, hoàn toàn không giống nhau.”

“Không giống nhau chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng không giống nhau.”

https://thuviensach.vn

“…” Dương Mai không tin, nói, “Tôi trước kia học chính là số sàn.”

Giang Thủy nghe xong xoay đầu qua, trong mắt có nhợt nhạt gợn sóng, như là dòng sông đang cười: “Sau đó học không được đúng không.”

“…” Dương Mai nhấp môi, nói, “Tôi sẽ học được. Chỉ cần anh chịu dạy tôi.”

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng bẻ tay lái lại không bẻ được.

Chiếc xe này thật sự là quá cũ nát, rất nhiều phần cứng đều không dễ sử dụng. Bánh lái ngoan cố như trâu, yêu cầu dùng sức mới có thể xoay được.

Tay Dương Mai dùng sức, muốn đem gạt cần số về số một. Cũng không biết là sức lực cô quá nhỏ, hay là cái cần số này thật sự quá khó quay, bất kể cô dùng sức như thế nào, cần số đều không chút sứt mẻ.

Cô có chút gấp gáp, trên mặt vẫn tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng tay nắm bánh lái lại buộc chặt.

Giang Thủy nâng cằm ở một bên nhìn, thậm chí thảnh thơi mà ngáp một cái, sau khi chuyển tầm mắt liền nhàn nhạt nói một câu: “Cô không dẫm côn.”

“…” Dương Mai theo bản năng nhìn xuống dưới chân.

Váy dài của cô phiêu dật che mất hai chân. Cô bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu hỏi Giang Thủy: “Có muốn tôi vén váy lên không?”

Giang Thủy hỏi: “Vén lên làm gì?”

Dương Mai: “Cho anh nhìn á.”

“…” Giang Thủy quay đầu sang một bên, đáp, “Không cần.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai thả côn ra, nhẹ nhấn chân ga, thong thả quay bánh lái.

Giang Thủy ghé mắt nhìn nhánh cây vươn ra bên sân, nhàn nhạt hỏi: “Cô yếu nhất bài sa hình nào?”

Dương Mai nói: “Tôi… bài nào cũng tương đối yếu.”

“…” Giang Thủy nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, sau đó chỉ vào phương hướng nào đó, nói, “Cô tới vòng xe ở ngã tư đó trước đi.”

Ngã tư vòng xe gần vị trí cổng lớn của trường dạy lái xe nhất, các xe tập lái tiến vào đều giống nhau, dựa theo trình tự từ gần đến xa tới dạy học viên, mà bài huấn luyện đầu tiên đúng là vòng xe ngã tư.

Dương Mai chầm chậm lái xe qua, một bên cúi đầu tìm khởi điểm của ngã tư, một bên nói: “Kỳ thật bài này tôi còn có thể, tôi tương đối sợ lái xe lùi chuồng.”

Giang Thủy lẳng lặng nhìn xe đè qua vạch trắng, quay đầu nói với Dương Mai: “Được rồi, dừng lại.”

Dương Mai dẫm phanh lại, khó hiểu nhìn anh, anh nói: “Cô xuống xe đi.”

Vừa dứt lời, Giang Thủy liền mở cửa xe đi xuống, quay người lại thấy Dương Mai còn ngồi ở trong xe, liền cúi người xuống, nhìn phía bên trong: “Xuống dưới đi.”

Dương Mai không nhúc nhích, chỉ hỏi: “Vì sao bảo tôi xuống xe?”

Giang Thủy đứng dậy, tay phải đặt trên cửa sổ, Dương Mai ở bên trong nhìn không thấy mặt anh, nhưng có thể tinh tường nghe thấy giọng nói của anh.

Anh nói: “Tôi không dạy được cô.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhẹ nhàng bật cười, cười thật sự lớn giống như lò xo được kéo đến mức lớn nhất.

“Sao anh cố chấp như vậy.” Cô nói.

Giang Thủy không lên tiếng, Dương Mai quay đầu nhìn anh, lại phát hiện đã không còn bóng dáng anh. Phục hồi tinh thần lại, Giang Thủy đã xuất hiện ở bên trái cô, thay cô mở cửa xe ra.

Dương Mai ngẩng đầu, lại thấy cặp mắt đen mà trầm kia, giống như đang nói — cô cũng không cần cố chấp như vậy.

Dương Mai không còn cách nào, đành phải xuống xe.

Giang Thủy thò người vào thùng xe, rút chìa khóa xe nhét vào túi tiền, sau đó rất nhanh đóng cửa xe lại.

Anh xoay người, thấy Dương Mai còn chưa đi, anh cũng không muốn lên tiếng gọi, cọ qua người cô liền đi thẳng.

Dương Mai xoay người theo, yên lặng nhìn bóng dáng anh, thanh âm không cao không thấp, lại mang theo một loại ý vị: “Ngày hôm qua anh nói với tôi, cảm thấy không đáng thì đừng tới.”

Bước chân Giang Thủy ngừng lại nhưng không xoay người, Dương Mai không đi về phía trước, cũng không lùi về phía sau, cứ thẳng tắp mà đứng giống như một gốc cây dương kiên nghị, cô độc mà canh gác.

“Tôi tới, không có bất luận do dự gì. Bởi vì tôi cảm thấy đáng giá.” Dương Mai nói, cô mặc kệ Giang Thủy có đang nghe hay không, cô chính là đứng ở nơi đó nói, “Tôi cảm thấy đáng giá, bởi vì — ít nhất tôi tới, là có thể thấy anh.”

Giang Thủy đột nhiên xoay người.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đón nhận ánh mắt anh trần trụi mà trắng ra, thời điểm đối diện đôi mắt anh, thậm chí còn theo bản năng mà nâng cằm lên. Giống như một con khổng tước kiêu ngạo.

Giống một con khổng tước phát ra thông báo nào đó.

Sắc mặt Giang Thủy không có gì dị thường, nhưng đồng tử lại rụt rụt, giống như mặt hồ đẩy ra gợn sóng, chẳng qua gợn sóng của anh là co chặt hướng tâm.

Dương Mai cảm thấy, cô lại lần nữa thấy được lốc xoáy màu đen, khiến cô không tự chủ được muốn chạy vào bên trong nó.

Giang Thủy cái gì cũng chưa nói, nhưng Dương Mai biết, tin tức của cô, anh nhận được rồi.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 7: Người Đàn Ông Chọc Người Phụ Nữ Tức Giận

Ánh sáng hoàng hôn màu vàng hồng giống như tấm lụa mỏng trong suốt, mềm nhẹ lướt trên đỉnh đầu Giang Thủy và Dương Mai, giống như một con sông thật lớn ẩn hình, ngăn cách bọn họ với thế giới bên ngoài.

Dương Mai lại nghe thấy được tiếng bước chân của Giang Thủy, cất bước giữa dòng nước róc rách như cũ, tuy nhiên khác với trước kia ở chỗ lần này là đi về phía cô chứ không phải rời khỏi cô.

Ở thời điểm nào đó, giữa bọn họ có một dòng khí không thể diễn tả vẫn thong thả mà lưu động, giống như một tấm lưới lớn tung ra trói anh và cô lại với nhau.

Giang Thủy lại khăng khăng muốn đánh vỡ dòng khí thần bí đang vận động này.

Anh nghiêng đầu sang một bên, thấp giọng nói: “Cô đi tìm thầy Hồ mà học, tôi sẽ không dạy cô.”

Dương Mai nghe xong cũng không khẩn trương, không tức giận, thậm chí không biểu lộ ra một tia cảm xúc có thể được gọi là biến hóa. Cô chỉ chậm rì rì bước hai bước về phía trước, nhìn Giang Thủy không chớp mắt, nói: “Giang Thủy, anh sẽ dạy tôi.”

Giang Thủy gắt gao nhìn cô, cô bỗng nhiên cười, tươi cười thật chắc chắn: “Không tin? Anh có muốn chúng ta đánh cuộc không?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy rõ ràng đối với chuyện đánh cuộc này không có hứng thú gì, anh khó được nhăn mày, môi nhẹ nhàng mấp máy, một lát sau cũng chưa nói được cái gì.

Lại một lát sau, anh mới đơn điệu lặp lại câu nói trước: “Cô đi tìm thầy hướng dẫn của cô đi, tôi sẽ không dạy cô.”

Dương Mai đứng đón gió, tay che ở tóc mái trước mắt, nói: “Anh thật là không thú vị.”

Bàn tay Giang Thủy buông xuống bên người vô ý thức nắm chặt lại một chút nhưng anh lại nhìn về phía khác, thanh âm không chút phập phồng: “Còn hai giờ, cô chăm chỉ học xe đi.”

Dương Mai nói: “Vậy còn anh?”

Giang Thủy nhìn cô: “Tôi sẽ không dạy cô.”

Dương Mai buồn cười liếc anh một cái: “Tôi lại không bảo anh dạy, tôi chỉ là hỏi hai giờ này, anh muốn làm gì.”

Giang Thủy nhìn nhìn sân tập, lại nhìn nhìn xe của mình: “Tôi về nhà.”

Dương Mai “xuy” một tiếng, nói: “Còn chưa tới giờ về anh đã muốn trốn việc?”

Giang Thủy không cảm thấy mình làm gì sai: “Lâm Dương, Trương Tây Tây đã đi rồi.”

Dương Mai nói: “Được rồi, vậy anh về nhà đi.”

Vừa dứt lời, cô liền ôm ngực xoay người tránh ra. Cô thẳng tắp mà đi nhưng lỗ tai vẫn có thể nghe thấy động tĩnh phía sau.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy chuẩn bị một chút rồi cũng lập tức rời khỏi trường dạy lái xe.

Bước chân Dương Mai cũng không ngừng, càng không quay đầu lại nhìn.

Buổi tối theo thường lệ là Lý Diễm tới đón cô, Tôn Uy còn đi công tác, Dương Mai liền đi theo Lý Diễm tới chỗ cũ ăn cơm tối.

Thời điểm lên lầu, người phục vụ thấy hai cô lại tới nữa, lúc khom lưng đôi mắt đều đang cười, rõ ràng là nhận ra hai cô.

Dương Mai liền nói giỡn: "Lý Diễm, hai người chúng ta mà cứ tới tiệm này ăn cơm thì phòng bếp trong nhà nên khóc rồi."

Lý Diễm nghe xong liền cười, rất có tinh thần tự giễu mà bổ sung một câu: "Chiếu theo lời cậu nói, như vậy Tôn Uy luôn ở bên ngoài công tác, nửa bên giường anh ta ngủ cũng nên khóc rồi."

Đi vào phòng bao lịch sự tao nhã, Dương Mai đóng cửa lại liền hỏi Lý Diễm: "Mấy ngày nay Tôn Uy có gọi điện thoại cho cậu không?"

Lý Diễm rót cho mình cùng Dương Mai mỗi người một ly trà lúa mạch, nghe xong liền hừ một tiếng, nói: "Anh ta mà gọi điện thoại cho tớ ấy à, mặt trời có mà mọc từ đằng tây."

Dương Mai nhíu nhíu mày, nói: "Vậy cậu có biết anh ấy đi đâu công tác không?"

Lý Diễm lắc đầu: "Không rõ lắm, dù sao tớ cũng không có hứng thú. Tớ nhọc lòng lo công việc của chính mình đã đủ phiền, nào có rảnh mà lo đến anh ta. Tớ lo cho anh ta, anh ta cũng sẽ không lo cho tớ, tớ đây lo cho anh ta làm gì?"

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhấp một hớp trà, hỏi: “Mấy ngày nay công việc của cậu rất bận?”

Lý Diễm vẫy vẫy tay: “Thì vẫn vậy, cũng không khác bình thường mấy.”

Dương Mai nói: “Sắc mặt cậu không được tốt lắm, có phải quá mệt mỏi rồi không? Từ ngày mai cậu không cần đưa đón tớ nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lý Diễm tùy tiện nói: “Ai da, nào có việc gì, là tớ bận việc của chính mình. Từ nhà cậu tới trường dạy lái lại không có xe đi thẳng, chờ taxi lại không thuận tiện, vẫn là tớ đưa cậu đi, dù sao cũng chỉ có mấy ngày.”

Dương Mai nhấp miệng, kiên trì nói: “Không được, cậu vẫn dựa theo tiết tấu sinh hoạt của chính mình đi, dù sao cũng chỉ có mấy ngày, tớ tự mình nghĩ cách được.”

Lý Diễm nghe xong thở dài: “Đều tại nhà cậu và nhà thầy dạy lái xe ở hai hướng khác nhau, quá xa, bằng không cậu có thể nhờ người ta thuận đường đưa về.”

Dương Mai cười cười, không nói chuyện. May mắn nhà thầy Hồ với nhà cô là ở hai hướng khác nhau, bằng không cô có muốn từ chối cũng không có lý do đâu.

Đồ ăn rất nhanh được dọn lên, đều là những món ăn tinh xảo thanh đạm do Dương Mai chọn.

Dương Mai không quá thích ăn món dầu mỡ, không khỏe mạnh, còn dễ béo phì. Lúc ở nhà tự mình nấu cơm, cô đều tận lực ít dùng dầu, ít cho muối, tuyệt đối không cho bột ngọt.

https://thuviensach.vn

Đồ ăn trong tiệm cơm không chú ý như tự mình làm, tuy rằng lúc chọn thực đợn đã cường điệu đừng thêm bột ngọt cùng ớt cay, nhưng hương vị đồ ăn nấu ra vẫn khá nặng vị.

Dương Mai mới vừa học xe xong, ăn uống vốn đã không được tốt, lúc này lại ngửi được mùi dầu cải, càng thêm không thoải mái, ăn một lát liền không muốn ăn nữa, chỉ nâng chung trà lên bắt đầu phẩm trà.

Lý Diễm không giống Dương Mai tự hạn chế như vậy, cô ấy chay mặn đều không kỵ, cũng không kén ăn, có cái gì thì ăn cái đó, cô ấy ăn uống nhiều hơn Dương Mai một vòng (ý là ăn nhiều hơn một lượt gắp, để nguyên "một vòng" cho phù hợp với câu sau), bởi vậy dáng người cũng to hơn một vòng so với Dương Mai.

Dương Mai không động đũa còn Lý Diễm vẫn đang liều mạng ăn, ăn được một nửa cô ấy rốt cuộc cũng phát hiện Dương Mai không ăn nữa, liền ngẩng đầu, trong miệng cô ấy còn nhai đồ ăn, môi bóng nhẫy nói một câu: "Sao lại không ăn nữa? Ăn đi chứ!"

Dương Mai cong môi cười, nói: "Tớ ăn no rồi, cậu cứ ăn từ từ."

Lý Diễm đảo qua đồ ăn còn dư lại một lượt, giương mắt nói: "Còn thừa nhiều như thế, sao cậu ăn ít vậy."

Ngừng lại một chút, cô ấy dường như bừng tỉnh kêu một tiếng: "À, tớ biết rồi, cậu không ăn, dư lại đều để tớ ăn, cậu không ăn sẽ giảm béo, tớ ăn nhiều liền tăng cân. Ai da đồng chí Dương Mai, sao bây giờ tớ mới phát hiện cậu lại âm hiểm như vậy."

Nói xong, Lý Diễm liền buông chén đũa, hai mắt như máy rà quét quét tới quét lui nửa người trên của Dương Mai.

Sau một lúc lâu, cô ấy có chút nhụt chí nằm liệt xuống, nói chuyện cũng như không còn hơi sức: "Ai, thật là người so sánh với người sẽ bị tức

https://thuviensach.vn

chết, so với cậu sao tớ lại béo như vậy chứ.”

Dương Mai nghe xong thì cười: “Vậy cậu cũng đừng so với tớ, phụ nữ so sánh với tớ đều phải thương tâm.”

Lý Diễm trừng mắt, giơ lên chiếc đũa uy hiếp: “Cậu tin hay không tớ ném cậu đấy.”

Dương Mai ngồi thẳng tắp, ưu nhã cầm ly uống trà, một chút ý tứ sợ cô ấy cũng không có.

Lý Diễm cầm chiếc đũa một lát lại cảm thấy không thú vị, buông tay xuống, thần sắc nghiêm túc nhìn Dương Mai, nói: “Đồng chí Dương Mai, tớ xin chân thành hỏi cậu, làm thế nào mới có thể đẹp như cậu?”

Dương Mai liếc mắt nhìn cô ấy một cái, nói: “Đừng nói trang điểm, cậu đến bảo dưỡng da cũng lười, bây giờ còn không biết xấu hổ hỏi tớ làm thế nào có thể trở nên xinh đẹp à.”

Lý Diễm nghe xong liền theo bản năng sờ mặt: “Tớ hiện tại có phải rất già hay không.”

Dương Mai không lưu tình chút nào mà đả kích: “Dù sao thoạt nhìn cũng già hơn tớ vài tuổi.”

Lý Diễm lại muốn ném chiếc đũa, lần này giơ lên một nửa liền bỏ xuống.

Kỳ thật Dương Mai nói không sai chút nào, hai cô rõ ràng cùng tuổi, Lý Diễm bên ngoài thoạt nhìn lớn hơn tuổi thực tế ít nhất 4, 5 tuổi, mà Dương Mai thì ngược lại, cô chỉ cần trang điểm qua đã giống như sinh viên rồi, thời điểm để mặt mộc, làn da càng tốt, giống như học sinh cao trung (cấp ba).

https://thuviensach.vn

“Đàn ông có phải đều thích phụ nữ như vậy không?” Lý Diễm vuốt tóc, nâng má hỏi Dương Mai.

Dương Mai vốn dĩ muốn gật đầu nói đúng nhưng ngẫm nghĩ lại, trong đầu bỗng nhiên lại hiện lên một khuôn mặt than không biểu cảm.

Cô nghĩ nghĩ, liền sửa miệng: “Khả năng cũng không phải tất cả.” Ngừng một giây, cô lại cười, bổ sung một câu: “Nhưng mà cuối cùng khẳng định đúng vậy.”

Lý Diễm còn muốn hỏi sâu hơn, Dương Mai như là nhớ tới cái gì, đột nhiên thay đổi đề tài: “Lý Diễm, tớ muốn cầu xin cậu một chuyện.”

Lý Diễm có chút kinh ngạc nhìn Dương Mai, cô dùng chữ “Cầu xin” này.

Lý Diễm cùng Dương Mai ở chung nhiều năm như vậy, rất hiểu tính nết Dương Mai, cô ấy biết người phụ nữ này giống như hoa nở bên mép vực đá, ngoan cường mà lại cố chấp, không như không có phong sương tuyết vũ (gió sương mưa tuyết, ý chỉ sự khó khăn khổ cực) nào có thể đánh bại cô, cũng không có dương quang mưa móc (ánh mặt trời mưa móc, ý chỉ sự giúp đỡ, rạng ngời, may mắn) nào có thể khiến cô càng sáng lạn.

Cô chỉ bừng nở ở nơi đó, cùng hết thảy xung quanh đều không có quan hệ gì.

Lý Diễm nuốt nước miếng, đứng đắn nhìn Dương Mai: “Có chuyện gì cậu cứ nói thẳng, tớ khẳng định sẽ giúp cậu.”

Dương Mai nói: “Cậu có thể tìm người bạn kia của cậu nói một tiếng, nói tớ muốn đổi giáo viên được không.”

Lý Diễm càng kinh ngạc: “Làm sao vậy? Giáo viên hiện tại không tốt sao?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai lắc đầu, Lý Diễm lại hỏi: “Vậy là tại sao?”

Dương Mai không trực tiếp trả lời, mà chỉ nói: “Chuyện này có phải không dễ làm hay không.”

Lý Diễm lộ ra biểu tình khó xử: “Đúng vậy, bạn tớ cũng đã nói chuyện xong xuôi với giáo viên của cậu rồi, tiền của cậu cũng đã đưa… Đúng rồi, cậu muốn đổi giáo viên thành ai vậy?”

Dương Mai tự hỏi một chút, đơn giản nói: “Đổi thành xe số sàn.”

“…” Xe số tự động đổi thành xe số sàn, đơn giản đổi thành khó khăn, dễ dàng quá đổi thành không dễ dàng quá, ánh mắt Lý Diễm khó có thể hình dung, cô ấy nói, “Cậu rốt cuộc muốn làm gì.”

Dương Mai giảo hoạt chớp chớp mắt, nói: “Tớ muốn từ nơi nào té ngã thì bò dậy từ nơi đó.”

Ở trên bàn cơm, Lý Diễm không bảo đảm có thể hoàn thành chuyện này, nhưng Dương Mai biết, việc gì giao cho Lý Diễm làm đều có thể tin tưởng tuyệt đối một trăm hai mươi phần trăm.

Hôm sau, Dương Mai tự mình gọi taxi đến trường dạy lái xe. Cô sợ chờ nửa ngày cũng chờ không được xe taxi nên ra cửa sớm mười lăm phút so với mọi khi. Quả nhiên, mười lăm phút kia đều dùng để chờ xe.

Thời điểm Dương Mai tới trường dạy lái xe không tính là muộn, nhưng cũng tuyệt đối không tính là sớm.

Cô ở trên đường đi mua sữa đậu nành và bánh bao, ngồi ở trong xe lại không dám ăn, sợ say xe. Giờ tới trường dạy lái xe rồi, người khác đều đang luyện xe, cô mới chầm chậm cởi túi ra gặm bánh bao nóng hầm hập, hút sữa đậu nành.

https://thuviensach.vn

Sắc trời còn chưa sáng hoàn toàn, căn phòng ngày thường dùng để ăn cơm có chút tối nên Dương Mai không ngồi bên trong ăn, mà tìm một khối đá sạch sẽ, ngồi ăn ở bên ngoài.

Một mình cô ăn hết sức chuyên chú, hai mắt buông xuống, đầu cũng không nâng một cái, bởi vậy khi chiếc xe tập lái màu đỏ bay qua trước mắt, cô mới không phòng bị mà ăn đủ một mặt khói bụi.

Dương Mai đứng lên, nhíu mày nhìn chiếc xe tập lái kia. Chiếc xe kia ngược lại xem như cũng không hoàn toàn vô nhân tính, còn biết quay trở về nhìn xem Dương Mai thế nào.

Vừa đối diện với người gây họa, trong lòng Dương Mai liền phức tạp.

Lái xe chính là Lâm Dương, Trương Tây Tây còn chưa tới, Lâm Dương ăn không ngồi rồi liền mở xe Giang Thủy ra chơi. Cậu chính là loại người Dương Mai phản cảm nhất, đã làm không tốt còn muốn thể hiện tốc độ cao.

Dương Mai mặt mày bình dị, nhìn người đàn ông bên cạnh Lâm Dương: “Tôi nghe người ta nói, lái xe như vậy rất hại động cơ. Anh cũng không quản?”

Giang Thủy còn chưa mở miệng, Lâm Dương đã chắp tay trước ngực, cúi lạy mấy cái: “sorry sorry, dưới chân bị trượt nên mới dùng sức dẫm phải phanh.”

Giang Thủy liền không nói chuyện, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ tha thứ cậu.

Dương Mai đứng ở một bên muốn trợn trắng mắt, chỉ vào đồ ăn sáng của chính mình nói: “Bánh bao của tôi bây giờ đều là bụi, không thể ăn nữa.”

https://thuviensach.vn

Lâm Dương lập tức nói: “Cái đó, nếu không tôi trả cô tiền đồ ăn sáng nhé, cô lại đi mua mới.”

Dương Mai từ trong lỗ mũi “hừ” ra một tiếng, rũ mắt nhìn Giang Thủy: “Anh thì sao, anh không có gì muốn nói à?”

Giang Thủy thật bình tĩnh ngẩng đầu, nói: “Cũng không phải tôi lái xe.”

“…” Dương Mai lần này từ miệng “a” ra một tiếng, nhắc nhở anh: “Anh là giáo viên của cậu ấy, thế nào, anh muốn trốn tránh trách nhiệm?”

Giang Thủy thẳng tắp nhìn vào cô, nói: “Tôi không định trốn tránh trách nhiệm.”

Dương Mai lúc này mới khẽ “ừ” một tiếng, lại hỏi: “Vậy anh không có gì để nói?”

Giang Thủy nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Đừng ngồi ở ven đường ăn, cách xa xe chúng tôi một chút đi.”

Trong khoảng thời gian ngắn Dương Mai nói không ra lời, cô một tay xách theo bánh bao, một tay nắm túi sữa đậu nành, quay đầu đi thẳng, lúc đi ngang qua thùng rác, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, tức giận ném bữa sáng vào.

Lâm Dương còn ở phía sau rống lên: “Dương Mai, cô đừng đi vội, tôi đền cô tiền này.”

Sau khi rống xong, Lâm Dương lại quay đầu nhìn Giang Thủy, hỏi: “Anh Thủy, có phải cô ấy giận rồi không.”

Giang Thủy nhìn chằm chằm bóng dáng trong kính chiếu hậu đang càng lúc càng xa, nói: “Không biết.”

https://thuviensach.vn

Lâm Dương gãi đầu: “Khẳng định là giận rồi, anh Thủy, đều tại vừa rồi thái độ anh không tốt.”

Giang Thủy không nói một lời, Lâm Dương liền thò lại gần: “Anh Thủy, chọc phụ nữ không cao hứng rất không tốt, hay là anh đi dỗ cô ấy đi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 8: Người Phụ Nữ Càn Quấy

Giang Thủy không đi dỗ cô.

Hoặc là phải nói, toàn bộ buổi sáng, Giang Thủy đến nhìn cũng không nhìn thấy Dương Mai.

Trương Tây Tây gọi điện tới nói buổi sáng có chút việc nên chiều mới tới được. Xe của Giang Thủy cũng chỉ có thể để Lâm Dương lái, bài hai, bài ba Lâm Dương đã đều qua, bài bốn là bài luận, căn bản không cần luyện xe, Lâm Dương nhàn rỗi không có việc gì nên ở đây vòng chơi xung quanh.

“Anh Thủy, em vừa nói anh có nghe thấy không?” Lâm Dương nắm tay lái, khóe mắt liếc nhìn Giang Thủy.

Giang Thủy: “Sao?”

Lâm Dương gác tay trên cửa sổ, nói: “Em biết là anh không nghe mà. Nãy giờ anh vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, đang nhìn gì vậy.”

Ánh mắt Giang Thủy mơ hồ: “Không có gì.”

Một lát sau, Giang Thủy bỗng nhiên nói: “Cậu dừng xe lại, tôi xuống hút điếu thuốc.”

Sau khi xuống xe, Giang Thủy liền đi về hướng WC bên kia, nơi đó là góc yên tĩnh nhất.

https://thuviensach.vn

Anh châm lửa rồi dựa vào bên vòi nước hút thuốc, ngày thường anh không nghiện thuốc lá, hai ngày không cũng hút hết nửa bao, nhưng hiện tại không biết tại sao anh lại muốn hút thuốc.

Một điếu thuốc còn chưa hút xong, di động trong túi đã rung lên, anh nghe máy, sau khi nghe xong vài câu, sắc mặt hơi hơi thay đổi.

Cả buổi sáng Dương Mai đều ngồi trong xe thầy Hồ, dựa theo trình tự trên xe ngoan ngoãn tập luyện nhưng kỹ thuật lại vẫn như cũ, bất quá mọi người trong xe rõ ràng đều đã quen, cô đi đè lên vạch, bọn họ thấy nhiều không trách.

Lúc bắt đầu thầy Hồ còn chỉ đạo vài câu, sau lại thấy cô trước sau như một, cũng không còn tâm tư tốn nhiều miệng lưỡi.

Rất nhanh tới giờ cơm trưa.

Dương Mai nhận cơm hộp liền đi về hướng căn nhà nhỏ, thời điểm cô xuống xe còn tương đối sớm, người trong nhà ăn không nhiều lắm, cô tìm một vị trí sạch sẽ ngồi xuống.

Cô không quen biết người bên cạnh, cũng không tính đi làm quen, mở ra hộp cơm, bóc đũa gỗ liền lo ăn cơm của chính mình.

Trong nhà ăn dần dần nhiều người hơn, khung cảnh vốn đang rất an tĩnh lập tức trở nên ầm ĩ.

Mấy người đàn ông quê mùa kề vai sát cánh tiến vào, đê-xi-ben khi nói chuyện rất lớn, một người trong đó không biết nói đùa gì đó, mấy người khác ồn ào cười to, chỉ kém không lật cả nóc nhà.

Một giáo viên nữ dạy lái ngồi đối diện Dương Mai theo tiếng nhìn lại, gân cổ lên rống lên một câu: “Các người đủ chưa! Ăn cơm ăn cơm!”

https://thuviensach.vn

Mấy người đàn ông kia rõ ràng biết cô giáo này, nghe vậy liền vây quanh lại đây, có một người cúi đầu nhìn nhìn đồ ăn trước mặt cô ấy nói: "Ồ, thịt kho tàu, sao chúng tôi không có?"

Cô ấy nói: "Tôi tự nấu, anh muốn thì gắp một miếng đi."

"Được được, tôi thích ăn thịt kho tàu." Mấy người đàn ông kia nghe xong lập tức bóc đũa ra, "Gắp hết cô cũng đừng đau lòng nhé."

Cô ấy cười xua xua tay: "Muốn gắp thì gắp nhanh đi, đừng nói lời vô nghĩa nữa!"

Nhóm người này đứng vây quanh bên cạnh bàn, Dương Mai cũng ngồi cạnh cái bàn này, bọn họ thật sự náo nhiệt, anh một câu tôi một câu, cứ vừa ăn vừa nói như vậy còn Dương Mai thì vẫn lẳng lặng ăn cơm của mình.

Trên bàn dường như có một đường phân cách ẩn hình, một đầu là núi lửa cực nóng, một đầu là hầm băng giá lạnh.

Có thầy giáo không biết cọng dây thần kinh nào đặt sai rồi, chết sống không nhìn ra trên người Dương Mai đang tản mát ra hơi thở 'người sống chớ đến gần' mà thò qua nói một câu: "Ha ha, cô có muốn tới gắp một miếng không."

Cơm hộp hôm nay có rau là cải trắng, đậu nành, cà rốt, món ăn mặn là thịt heo xào, thịt rất ít, liếc mắt qua một cái thì trừ bỏ cơm trắng bóng còn dư lại toàn rau xanh mượt. Cà rốt đều bị Dương Mai gắp riêng sang một bên.

Dương Mai nghe xong lắc đầu: "Cảm ơn, không cần."

Thầy giáo này cho rằng cô ngượng ngùng liền nói: "Không có gì, cô muốn ăn thì cứ gắp đi, chúng tôi đều rất tùy tiện."

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhấp môi: “Là thật sự không cần.”

Thầy giáo kia bị mất mặt, méo miệng tiếp tục ăn.

Dương Mai ăn cơm tương đối chậm, nửa ngày cơm mới ăn được một nửa, cô dùng đũa kẹp đậu nành, gắp vài lần vẫn không kẹp lên được, lúc này trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay to, mạch máu rõ ràng, thô bạo, ngón trỏ gõ vài cái trên mặt bàn, móng tay cắt rất ngắn, đập vào trên mặt bàn cơ hồ không phát ra âm thanh nào.

Phản ứng đầu tiên của Dương Mai chính là, thầy giáo đối diện kia sao còn chưa từ bỏ ý định.

Cô vừa nhấc đầu, cư nhiên lại thấy khuôn mặt không biểu cảm của Giang Thủy.

Dương Mai ngẩn ra một chút, hạt đậu nành mới vừa kẹp lên lại vì đũa cô buông lỏng mà nhanh như chớp mà rớt xuống.

Trước khi xoay người Giang Thủy nói với Dương Mai: “Cô ra đây một chút.”

Dương Mai nhìn anh đi khỏi căn phòng nhỏ, thanh âm thật thấp “hừ” một tiếng, không để ý đến anh.

Giang Thủy đi đến bên ngoài, vừa quay đầu lại, phía sau nửa bóng người cũng không có, anh vừa muốn đi vào lại để tìm Dương Mai thì đã thấy cô bưng hộp cơm ra. Nhưng mà cô không nhìn anh lấy nửa con mắt đã lập tức đi về phía thùng rác, ném hộp cơm ăn thừa kia vào.

Giang Thủy theo bản năng liếc mắt một cái, hộp cơm kia của cô căn bản chưa ăn xong, còn dư lại hơn phân nửa.

Dương Mai dùng khăn giấy lau miệng rồi cũng ném vào thùng rác.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy đi qua, trực tiếp nói: “Cô lại đây với tôi một lát.”

Dương Mai đứng yên không nhúc nhích, Giang Thủy mới vừa hoạt động mũi chân lại phải dịch trở về.

“Dương Mai.” Anh gọi cô.

Dương Mai như là cái gì cũng không nghe được, mắt nhìn dọc theo bóng cây một đường đi thẳng.

Giang Thủy đi theo phía sau cô gọi: “Dương Mai, cô có nghe thấy tôi nói không?”

Dương Mai tìm được một mảnh bóng cây khá lớn liền dừng chân lại. Cô móc ra di động từ trong túi, không coi ai ra gì mà nghịch điện thoại.

Giang Thủy đứng ở bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Dương Mai…”

Anh vừa mới mở đầu, Dương Mai đã thu lại di động, tiếp tục đi dọc theo ven đường.

Giang Thủy bỗng nhiên cảm thấy, Dương Mai cứ như vậy thì hôm nay khả năng anh có thể nói chuyện với cô có lẽ không lớn. Dưới tình thế cấp bách, anh duỗi mạnh tay túm chặt lấy cổ tay Dương Mai.

Dương Mai đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, không nhìn mặt anh, chỉ cúi đầu nhìn cái tay bị anh giữ chặt kia.

Nắm tay của Giang Thủy rất nhanh thả lỏng ra.

“Dương Mai, cô có thể đứng yên nghe tôi nói hết lời trước không?”

Dương Mai lúc này mới ngẩng đầu liếc anh một cái, mồ hôi như hạt đậu tụ tập trên cái trán rộng của anh, theo vân da anh, từ huyệt Thái Dương một đường đi xuống.

https://thuviensach.vn

“Dựa vào cái gì?” Dương Mai nói, “Buổi sáng không phải anh nói muốn tôi cách xa anh một chút sao? Đến buổi chiều liền thay đổi?”

Giang Thủy vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm cô, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Tôi chưa từng nói thế.”

Dương Mai cười nhạo một tiếng, nghiêng con mắt nhìn anh: “Anh còn muốn chết không nhận?”

“Không có.” Giang Thủy nói, “Tôi là nói ‘cách xe chúng tôi xa một chút’, không phải ‘cách tôi xa một chút’.”

Dương Mai nửa híp mắt nói: “Ý tứ bất đồng sao?”

“Không phải cùng một ý, xe là xe, tôi là tôi, không giống nhau.”

Dương Mai lạnh lạnh cười một cái: “Cho nên chính là nói, tôi không thể tới gần xe anh, nhưng có thể tới gần anh, ý anh là thế?”

Lời còn chưa dứt, Dương Mai liền bước hai bước về phía Giang Thủy, ở khoảng cách gần, khoảng cách chiều cao của bọn họ càng trở nên rõ ràng, bởi vì nguyên nhân thị giác, Dương Mai phải ngửa đầu mới có thể nhìn thẳng vào anh.

Thân thể Giang Thủy có vị mồ hôi, Dương Mai không cảm thấy hương vị này khó ngửi, đây là mùi vị đàn ông, là tượng trưng nào đó, tựa như cánh tay thô tráng của đàn ông hay cẳng chân rắn chắc, hầu kết lộ ra, là tượng trưng của sự gợi cảm.

Dương Mai theo hướng gió thổi tới, nhẹ nhàng hít thở muốn lưu lại khí vị của Giang Thủy tại xoang mũi.

Thanh âm của cô không tự giác mà nhẹ hơn: “Nói đi, có phải anh có ý tứ này không?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy giật giật môi, nói không nên lời.

Ánh mắt Dương Mai không thèm che dấu, ý vị quá nồng.

Người phụ nữ này tựa như một mê cung rắc rối phức tạp, có vô số đường cong cùng đường cụt, lại cô đơn không có lối ra.

Vào được nhưng ra không được.

Giang Thủy hô hấp, hương khí của cô liền ùa vào, dọc theo mạch máu tiến vào máu, thọc thẳng vào trái tim anh.

Như vậy không được.

Giang Thủy đột nhiên lui về sau một bước, đôi mắt nhìn về phía khác, ấn đường hơi chau.

Thanh âm anh rất thấp rất nhẹ: “Không phải, tôi không phải ý tứ này.”

Dương Mai mặt không biểu cảm gật gật đầu, nói: “Được, không phải ý tứ này. Vậy anh có ý gì?”

Đôi mắt Giang Thủy như là bịt kín một tầng sương mù, gió thổi hơi ẩm giữa hai người va chạm lại đây, ùa vào hốc mắt anh, thổi tan tầng sương mù mênh mang kia.

Anh rốt cuộc nhớ tới cuộc điện thoại kia, nói với cô: “Vì sao cô đổi giáo viên?”

Dương Mai nghe xong phản ứng một chút, thực mau nhớ tới việc tối hôm qua nhờ Lý Diễm.

Cô biết Lý Diễm có thể làm được việc này, nhưng vạn không nghĩ tới Lý Diễm làm việc hiệu suất cao như vậy. Chuyện này ai cũng biết không dễ làm, bởi vì không có tiền lệ. Lý Diễm lại như sấm rền gió cuốn (ý chỉ cách

https://thuviensach.vn

làm việc nhanh chóng mạnh mẽ), người bạn kia của cô ấy cũng vậy, cái tốc độ này làm Dương Mai khá kinh ngạc.

"À, đổi thì đổi thôi, nào có vì cái gì." Dương Mai nhún vai, nói, "Đổi tôi sang ai vậy?"

Giang Thủy nói: "Đổi sang ai cô không biết?"

Dương Mai gật gật đầu, mặt không đỏ tim không đập: "Đúng vậy, không biết. Không phải là đổi sang anh chứ."

Giang Thủy không thích bộ dáng cô ăn định anh rồi này của cô, liền nói: "Tôi sẽ không dạy cô."

Dương Mai không sao cả mà nói: "Không thể nào, tiền đều đã thu, còn có thể không dạy?"

Giang Thủy nghiến răng, nói: "Tiền cô tùy thời đều có thể lấy đi."

Dương Mai cười một tiếng, nói: "Được, tôi học xong lại lấy, được không."

Giang Thủy không nói.

Dương Mai cũng không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này với anh, cô duỗi eo dưới bóng cây trong khi đôi mắt lại nhìn ngó khắp nơi quanh đó, hỏi: "Xe anh đâu? Cơm nước đã xong, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Thời điểm Dương Mai lên xe Giang Thủy, Lâm Dương còn đang ăn cơm, Trương Tây Tây cũng chưa tới, tâm tình Dương Mai bỗng nhiên không tồi, Giang Thủy không tình nguyện ngồi vào xe, Dương Mai miệng thực ngọt gọi anh một tiếng "Thầy Giang".

Giang Thủy không trả lời, Dương Mai liền duỗi tay hướng về phía anh: "Chìa khóa đâu."

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhìn cô: “Tôi không muốn mang theo cô.”

Dương Mai lười biếng nâng nâng mí mắt, hỏi lại anh: “Thầy Giang, anh rốt cuộc là không muốn mang theo tôi hay là không dám mang theo tôi?”

Giang Thủy quay đầu sang một bên: “Tiền cô có thể lấy đi, cô thay đổi người đi, đổi sang ai cũng được.”

Dương Mai không phản ứng, cúi người qua sờ lên đùi anh.

Giang Thủy cứng cả người, ngăn tay cô lại: “Cô làm gì?”

Dương Mai nói: “Lấy chìa khóa á.”

Giang Thủy dùng lực nhéo tay cô, cô nhất định ăn đau nhưng thần thái vẫn rất tự nhiên, thậm chí mày cũng không nhăn một cái.

Chờ Giang Thủy buông tay ra, trên cổ tay trắng ngần tinh tế của Dương Mai đã hiện lên một vòng vệt đỏ.

Giang Thủy mở ra ngăn kéo xe, lấy chìa khóa đưa cho cô.

Dương Mai tiếp được, nói: “Hóa ra không giấu ở trong túi à.”

Cô khởi động xe, chân dẫm côn, về số một, sau đó quay đầu hỏi Giang Thủy: “Thầy Giang, anh nói chúng ta bắt đầu tập từ bài nào được.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 9: Hướng Dẫn Cô Ấy Từng Bước

Biểu tình của Giang Thủy nhàn nhạt, ánh mắt thật bình đạm, đã lâu không lên tiếng.

Dương Mai cũng không nóng lòng cứ như vậy chờ.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cô liền nhìn anh.

Thời gian đủ đầy, ngày mùa hè nắng chói chang, sau giờ ngọ từng trận gió thổi, ve kêu râm ran. Dương Mai cảm thấy rất thỏa mãn, có học xe hay không cũng không sao cả, cô tình nguyện tiêu phí thời gian trên người Giang Thủy.

Giang Thủy có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực phía sau mình, nhưng anh cố tình không quay đầu lại. Anh đang trầm tư, đang giãy giụa, đang thuyết phục chính mình thỏa hiệp.

Bên trong xe quá an tĩnh, đầu óc Giang Thủy thực loạn, đây là anh và Dương Mai đánh giằng co, bọn họ giống như đang kéo co, anh ở đầu dây thừng này còn cô ở đầu kia.

Ở giữa dây thừng buộc một mảnh vải đỏ, đang giằng co qua lại dưới sức lực ngang nhau của bọn họ, không ngừng rung động, lại rung động, tựa như trái tim anh đang bang bang nhảy lên.

https://thuviensach.vn

Anh bắt đầu cảm thấy luống cuống, tấm vải đỏ dần dần di động về phía kia, Dương Mai rất có kiên nhẫn, cô chỉ ngồi đó và nhìn, động cũng không động một cái.

Lúc này, trên đỉnh đầu Dương Mai bỗng nhiên có bóng đen phủ xuống, cô còn chưa quay đầu lại đã nghe thấy tiếng Lâm Dương truyền tới: "Dương Mai, anh Thủy."

Lâm Dương một tay gác trên đầu xe, cúi người xuống, đôi mắt ngó vào trong xe, cậu nhìn nhìn Dương Mai, lại nhìn nhìn Giang Thủy, cuối cùng lại nhìn Dương Mai, nói: "Dương Mai, sao cô lại ở trên xe chúng tôi?"

Dương Mai nói: "Tôi đi theo anh Thủy học xe."

Lâm Dương trừng mắt nhìn đôi mắt bên dưới, có chút giật mình: "Không phải cô học với họ Hồ sao?"

Dương Mai: "Tôi đổi rồi."

Lâm Dương "ồ" một tiếng, gật gật đầu: "Thay đổi là tốt, tôi đã sớm nói với cô, họ Hồ kia không tốt."

Lâm Dương từ phía trước xe đi đến sau xe, mở cửa ngồi vào, tiếp tục nói: "May mắn cô đổi giáo viên, họ Hồ chính là quỷ háo sắc."

Dương Mai hỏi: "Làm sao mà cậu biết được?"

Lâm Dương: "Trước kia tôi từng thấy, một nữ học viên bị ông ta hạ độc thủ."

Dừng một chút, cậu hỏi Dương Mai: "Cô học với ông ta, không thấy gì sao?"

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Dương Mai hướng đến người đàn ông bên cạnh, nói: “Đúng vậy, ông ấy còn chưa kịp xuống tay với tôi.”

Lâm Dương thở ra một hơi, tùy tiện nằm tựa lưng vào ghế ngồi, nói: “Cô đổi giáo viên là quyết định chính xác, đi theo anh Thủy khá tốt.”

Dương Mai cố ý vô tình liếc hai mắt Giang Thủy, gật đầu nói: “Phải, là khá tốt.”

Lâm Dương ngồi dậy, đầu chui vào giữa ghế lái và ghế phụ, còn muốn tiếp tục tán gẫu, đã bị Giang Thủy đánh gãy: “Đừng hàn huyên nữa, luyện xe đi.”

Lâm Dương lại ngồi trở lại.

Dương Mai cong cong môi, hỏi Giang Thủy: “Chúng ta bắt đầu từ cái nào?”

“Qua ngã tư đi.”

Dương Mai dựa theo trình tự bài thi sa hình, đi một lần các bài thi, đến phiên Lâm Dương, Dương Mai bị đổi xuống ngồi ghế sau xe.

Cô tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt như nhựa cao su, dính trên cái ót của người ngồi phía trước.

Giang Thủy không nhìn về phía sau, cũng không chỉ đạo Lâm Dương, chỉ là ngồi, cũng không nói lời nào. Nơi khóe mắt anh có mặt gương, góc độ gương vừa vặn có thể thấy người ngồi sau, anh biết Dương Mai đang nhìn anh chằm chằm, nhưng anh không cho cô một chút phản ứng.

Dương Mai rốt cuộc dời tầm mắt, nghiêng đầu híp híp mắt. Ánh nắng chói mắt từ cửa sổ xe bắn vào, chiếu trên mặt Dương Mai, nửa bên mặt cô đều sắp nóng đến bốc cháy.

https://thuviensach.vn

“Vì sao không bật điều hòa?” Dương Mai hỏi. Cô không thể cho cửa sổ xe cao lên, như vậy sẽ rất khó chịu. Cô chỉ có thể dịch mông, hướng vào giữa ngồi.

Giang Thủy không trả lời, Lâm Dương liền tiếp lời: “Điều hòa hỏng rồi.”

“Hỏng rồi?” Dương Mai theo bản năng nhìn thoáng qua điều hòa xe.

Lâm Dương gật đầu: “Đúng vậy, sửa không được. Xe này quá cũ, là đợt xe sớm nhất, cũng đến lúc cần thay đổi. Nhưng mà chúng ta không có cơ hội ngồi xe mới, hình như là chờ nhóm chúng ta thi xong sẽ đổi.”

“Là vậy à.” Dương Mai lặng im một lát, trên cổ chảy ra mồ hôi, cô lại hỏi, “Vậy chúng ta cứ phải ngồi chỗ này?”

“Cái này cũng không có biện pháp.” Lâm Dương thở dài, nói, “Quá nóng thì đi ra ngoài hóng gió, bên ngoài còn mát mẻ hơn chút so với trong xe.”

Khi Lâm Dương chạy đến vị trí dừng xe ở sườn dốc, bị Dương Mai kêu ngừng. Cô thật sự quá khó chịu, dù cho cửa sổ xe mở rộng, cô vẫn cảm thấy đầu có chút choáng, nếu tiếp tục ngồi nữa, cô hoài nghi chính mình sẽ phun sạch cơm trưa ra mất.

Sau khi Lâm Dương thả Dương Mai xuống liền tiếp tục chạy xe về phía trước, Dương Mai tìm được một cây long não có bóng râm thật lớn, tránh nắng ở phía dưới. Nhánh cây long não vươn dài có nhiều lá xanh, diện tích bóng cây rất lớn, thỉnh thoảng có gió thổi qua còn tính là râm mát.

Dương Mai dựa vào thân cây, nhìn vào trong sân đến xuất thần. Trên sân bụi mù cuồn cuộn,, đều là do xe chạy qua mang theo gió thổi đến giữa không trung, cô chăm chú nhìn như có thể ở trong cát vàng tìm kiếm được thứ nào đó trong suốt, vặn vẹo.

https://thuviensach.vn

Đó là bị không khí cực nóng của mặt trời thiêu cháy đến thay đổi hình dạng.

Thời điểm xe Giang Thủy lại đi qua lần nữa, Dương Mai đi ra phía trước, phát hiện người lái xe đã đổi thành Trương Tây Tây, trong xe không còn bóng dáng Lâm Dương, bất quá Dương Mai cũng không để bụng cái này.

Cô chỉ nhìn Giang Thủy, nói: “Hai người muốn uống nước không? Tôi đi mua mấy bình.”

Vừa rồi lúc lên xe, Trương Tây Tây đã nghe Lâm Dương nói việc Dương Mai đổi giáo viên, tuy rằng cô cảm thấy chuyện này có điểm quái quái, nhưng đổi cũng đã đổi, cô ấy có hơi oán giận một chút liền từ bỏ. So với so đo việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, Trương Tây Tây cảm thấy vẫn là thi được bằng lái quan trọng hơn.

Hiện tại nghe Dương Mai hỏi như vậy, cô ấy lập tức tiếp lời nói: “Muốn! Tôi sắp khát muốn chết.”

Dương Mai gật gật đầu, ngẩng đầu liền thấy Trương Tây Tây cầm lòng không đậu mà liếm liếm môi, cô liền hỏi cô ấy: “Ngoài nước ra còn muốn cái gì khác không?”

Trương Tây Tây nghĩ nghĩ, nói: “Tôi muốn ăn kem.”

“Cô muốn kem gì?”

“Xảo nhạc tư đi.”

“Được.” Dương Mai nhớ kỹ, rũ mắt nhìn Giang Thủy, “Anh thì sao?”

Giang Thủy vẫn luôn ngồi ở trong xe, mồ hôi ướt đẫm cả cái ót, còn không phải cần bù nước sao, anh liền không cần nghĩ ngợi mà lập tức nói:

https://thuviensach.vn

“Tôi uống nước.”

“Được.” Dương Mai nói, “Vậy mua bốn bình nước, ba cái kem.”

Nghe thấy những lời này, Trương Tây Tây giống như nghe thấy tiếng trời, cô ấy cười, dũng mãnh gật đầu: “Được, cứ như vậy!”

Qua một giây, cô ấy đột nhiên hỏi Dương Mai: “Nhiều đồ như vậy, chị cầm được sao?”

Dương Mai nói: “Cầm được.”

Trương Tây Tây có chút không yên tâm, cô ấy cảm thấy Dương Mai tuy rằng lớn lên cao gầy, nhưng toàn thân không nhiều thịt lắm, khẳng định cũng không có sức lực mấy. Nước thì thôi, trọng điểm là kem của cô ấy, vạn nhất nửa đường rơi mất cô ấy còn ăn như thế nào chứ.

“Lâm Dương đang đi WC…” Cô ấy nhỏ giọng nói thầm một câu, bỗng nhiên quay đầu nhìn Giang Thủy, nói: “Ai, anh Thủy, nếu không anh đi cùng đi.”

Trương Tây Tây ngừng xe lại, rụt cổ nhìn về hướng WC qua gương xe, nói: “Tôi ở đây chờ Lâm Dương, lát nữa anh ấy ra tôi sẽ đón anh ấy, hai ngươi chờ ở cổng lớn, chúng tôi vòng một vòng lại đây, hai ngươi vừa vặn ngồi lên.”

Dương Mai dẫn đầu ra khỏi trường dạy lái xe, Giang Thủy đi theo phía sau cô, dọc theo đường đi, hai người không hề nói chuyện.

Chờ tới quầy bán quà vặt, Dương Mai mới thở ra một hơi thật dài, trong quầy bán quà vặt tràn ngập khí lạnh của điều hòa khiến cả người cô đều thoải mái hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Dương Mai lấy bốn bình nước khoáng trong tủ đông ra đặt ở một bên, Giang Thủy yên lặng nhặt lên, kẹp giữa đầu ngón tay, mỗi tay hai bình.

Dương Mai lại đi chọn kem,ba cái xảo nhạc tư, trước khi đóng cửa tủ đông lại quay đầu nhìn Giang Thủy: “Anh thật sự không cần sao?”

Giang Thủy gật đầu: “Ừm.”

Dương Mai ngồi dậy: “Ừm là cần hay là không cần.”

Giang Thủy lắc đầu: “Không cần.”

Dương Mai cười một chút, đóng cửa tủ lại: “Kem là lạc thú mùa hè, anh quả nhiên không thú vị.”

Hai người đi đến quầy thu ngân trả tiền, Dương Mai theo thói quen muốn bỏ tiền, phía sau bỗng nhiên có một bàn tay duỗi ra, cô theo cánh tay kia nhìn qua, Giang Thủy nói: “Tôi trả.”

Dương Mai lại nhét tiền vào túi, dựa người vào quầy thu ngân, dù bận vẫn ung dung mà nhìn chằm chằm anh.

Anh nhấp môi, giải thích: “Cũng không thể để một mình cô bỏ tiền.”

Nước khoáng cùng kem phân biệt để trong hai chiếc túi to, anh mỗi tay một túi, qua một hồi lâu mới từ trong túi sau mông móc ra ví tiền.

Dương Mai nhìn anh nâng tay lên, từ trong ví lấy tiền mặt, túi nặng thít chặt ra vệt trắng trên bàn tay anh, cô liền chủ động nói: “Tôi lấy giúp anh.”

Giang Thủy đưa túi qua, Dương Mai không tiếp, mà trực tiếp lấy ví tiền trong tay anh.

https://thuviensach.vn

Anh sửng sốt một chút, liền nghe Dương Mai nói: “Tôi giúp anh lấy tiền. Túi tôi không xách, quá nặng, anh xách đi.”

Dương Mai nghiêng người qua, nói với em gái thu ngân kiểm tiền, tổng cộng hai mươi bảy, Dương Mai móc ra ba mươi đồng đưa qua, chờ thối tiền lẻ.

Một hồi qua lại như vậy, Giang Thủy liền nhìn cô chằm chằm.

Dương Mai trừng lại: “Nhìn tôi làm gì, yên tâm, tôi sẽ không trộm tiền của anh.”

Giang Thủy đột nhiên dời mắt đi, nhỏ giọng nói: “Tôi chưa nói cô trộm tiền.”

Dương Mai: “Vậy anh cứ nhìn tôi làm gì?”

Giang Thủy không nói lời nào.

Hai người mua đồ xong đứng ở cổng lớn chờ, xe tới, bọn họ cùng nhau ngồi lên.

Trương Tây Tây đem xe ngừng ở góc có bóng cây, mấy người cùng nhau ăn kem. Trương Tây Tây ở trong xe ngồi lâu rồi, trên mông ra một tầng mồ hôi, liền xuống xe hong gió, Lâm Dương cũng theo ra ngoài. Trên xe chỉ còn lại Dương Mai và Giang Thủy.

Dương Mai đang gặm kem, Giang Thủy thì uống nước.

Một bình nước lớn, Giang Thủy ngửa cổ, ừng ực ừng ực uống từng ngụm đã hết non nửa bình.

Dương Mai kem cũng không ăn, nghiêng đầu, quang minh chính đại nhìn chằm chằm hầu kết Giang Thủy lăn lộn.

https://thuviensach.vn

Nhìn trong chốc lát, cô hỏi: “Giang Thủy, anh có bạn gái không?”

Giang Thủy vặn nắp bình, không rên một tiếng.

Dương Mai rất chấp nhất: “Có hay không.”

“Không có.”

“Ồ.”

Dương Mai liếm mấy miếng kem, lại hỏi: “Trước kia từng có mấy người?”

Giang Thủy nhéo nhéo bình nhựa trong tay, nhẫn nại, cái gì cũng không nói.

Đáp án vấn đề này ngược lại không giống câu trước khiến Dương Mai thật muốn biết. Đợi trong chốc lát vẫn không chờ được Giang Thủy trả lời, cô tiền tự mình nói: “Khẳng định vài người đi, anh cũng đã 28.”

Giang Thủy nhìn cô: “Sao cô biết?”

Dương Mai cười: “Thực sự có vài người?”

Giang Thủy lắc đầu: “Không phải, tôi là nói sao cô biết tôi 28.”

“À …” Dương Mai nhớ tới cái gì, từ trong túi móc ra một thứ, ném vào trong lòng ngực Giang Thủy.

Giang Thủy nhặt lên thấy, là chứng minh thư của anh.

“Sao lại ở chỗ cô?”

Dương Mai hoạt động bả vai, thay đổi tư thế thoải mái: “Mới vừa rồi lúc trả tiền lấy ra, quên nhét trở lại.”

https://thuviensach.vn

“…” Giang Thủy không biết nên nói cái gì mới được.

Anh một lần nữa thả chứng minh thư lại ví tiền: “Cô lấy chứng minh thư của tôi làm gì.”

Dương Mai đáp: “Tôi muốn nhìn xem anh bao lớn rồi.”

“…” Giang Thủy cất ví tiền xong, nói, “Cô đừng cả ngày nghĩ đến mấy việc đó có được không, vẫn nên luyện xe cho tốt đi.”

Dương Mai khẽ hừ một tiếng, không nói chuyện.

Giang Thủy buông bình nước, đầu ngó qua lại liền thấy Dương Mai đang cười, anh hỏi: “Cô cười cái gì?”

“Không có gì.”

Giang Thủy không tiếp tục hỏi, lẳng lặng ngồi trên vị trí của mình chờ Lâm Dương cùng Trương Tây Tây.

Lúc này, anh lại nghe thấy thanh âm vang lên sau tai.

Là thanh âm của Dương Mai.

Mang theo một tia ẩn ẩn vui sướng, còn có một tia trêu chọc nhợt nhạt —

“Anh lớn hơn tôi. Tôi 25, anh 28, kém 3 tuổi, kỳ thật rất xứng đôi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 10: Người Đàn Ông Hờn Dỗi

Sau khi luyện xe xong, Giang Thủy muốn đưa nhóm Dương Mai về nhà.

Nhà các học viên nếu ở trên cùng một tuyến đường thì giáo viên đưa về sẽ càng thuận tiện. Nhà Lâm Dương và Trương Tây Tây ở trên cùng một tuyến đường, nhưng có hơi xa, đi xe mất hơn một giờ.

Nhà Dương Mai so với Lâm Dương gần hơn nhiều, nếu dựa theo trình tự thì Giang Thủy nhất định sẽ đưa Dương Mai về nhà trước, tiếp theo là Lâm Dương và Trương Tây Tây.

Nhưng mà Dương Mai không muốn xuống xe sớm như vậy.

Cô tùy tiện báo một địa chỉ xa hơn, chờ sau khi Lâm Dương cùng Trương Tây Tây đều xuống xe, cô vẫn còn ngồi trên xe.

Giang Thủy nói không nhiều lắm, vừa khởi động xe lần nữa lập tức muốn chạy đến "Nhà" Dương Mai.

Dương Mai ôm ngực ngồi ở phía sau, đôi mắt nhìn chằm chằm sườn mặt Giang Thủy, nói: "Quay đầu đi."

Giang Thủy khó hiểu: "Quay đầu?"

"Phải." thanh âm Dương Mai thanh đạm, một lần nữa báo địa chỉ.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy dẫm phanh, dừng xe ở bên đường, tay anh vẫn còn nắm tay lái, quay đầu nhìn Dương Mai.

Dương Mai nói: “Nhìn tôi làm gì, lái xe đi.”

Giang Thủy quay đầu lại, nhanh chóng khởi động xe.

Tốc độ xe anh rất nhanh, chiếc xe tập lái cũ nát hoàn toàn không giống như khi ở trường dạy lái xe, chậm rì rì giống như ông già mà nó chạy như bay trên đường quốc lộ, giống một con báo mạnh mẽ, ngoài cửa sổ xe là hàng cây thoảng qua bên đường.

Dương Mai không quen với tốc độ như vậy, xe xuống khỏi cao tốc giống như xe điên, trong thùng xe yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập bỗng nhiên gia tốc của chính mình.

Thân thể cô nghiêng về phía trước, đỡ lấy lưng ghế Giang Thủy, nói: “Anh chạy chậm một chút.”

Giang Thủy không những không giảm tốc độ, ngược lại còn nhấn ga.

Dương Mai đột nhiên bị giật về sau, đập vào ghế ngồi sau lưng, không đau lắm, nhưng vẫn khiến cô nổi nóng: “Tôi bảo anh chạy chậm lại.”

Giang Thủy không quan tâm, Dương Mai cảm thấy da đầu mình sắp nổ tung, cô đè lại huyệt Thái Dương, gắt gao nhìn chằm chằm người đàn ông đang lái xe, nói: “Không phải chỉ lừa anh địa chỉ sao, anh cần phải trả thù tôi thế này à. Đàn ông mà nhỏ mọn như vậy.”

Phía trước là đèn đỏ, Giang Thủy giảm tốc độ trước thời gian đèn chuyển đỏ, trượt qua chiếc xe cẩu trên đường, cuối cùng vững vàng ngừng ở phía sau một chiếc xe hơi.

https://thuviensach.vn

Anh một tay nắm tay lái, một tay ấn ở số tay, mắt nhìn phía trước, thanh âm mang theo gió đêm ướt lạnh: “Tôi không có thời gian rảnh để chơi với cô.”

Trong lòng Dương Mai tức giận, trực tiếp đáp lại anh: “Tôi có muốn chơi với anh sao.”

Giang Thủy: “Vậy cô hãy thành thành thật thật học xe, giống như nhóm Lâm Dương vậy.”

Dương Mai không nói. Qua một hồi lâu, Giang Thủy đã qua hai cái ngã tư đường, Dương Mai mới không mặn không nhạt mà nói một câu: “Anh thật sự rất không thú vị.”

Lợi ích của tốc độ xe Giang Thủy là Dương Mai rất nhanh đã về đến nhà. Trong tiểu khu không tiện dừng xe, Giang Thủy liền ngừng xe ở giao lộ, Dương Mai xuống xe, không chào hỏi liền đi luôn. Giang Thủy cũng đồng dạng, cơ hồ là trong nháy mắt Dương Mai đóng cửa xe kia lập tức gia tốc một lần nữa.

Bọn họ tựa như pháo hoa bị nổ mạnh theo hai hướng hoàn toàn bất đồng, nhanh chóng chia lìa, sau đó càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy.

Dương Mai đi vào khu nhà đơn, đèn cảm ứng âm thanh đã hỏng, người bên bất động sản không tích cực, đã thúc giục rất nhiều lần cũng không tới tu sửa. Dưới điều kiện tối tăm, Dương Mai đi vài lần cũng thành thói quen.

Lần này cũng là sờ soạng đi về phía trước, cô tìm được cửa nhà mình, thời điểm sờ đến chìa khóa, trên cẳng chân bỗng nhiên có thứ gì đó leo lên, sợ tới mức tay cô run lên, chìa khóa “bang” một tiếng rớt xuống sàn.

https://thuviensach.vn

Dương Mai theo bản năng đá chân, muốn đá rớt thứ bám lên chân mình xuống bỗng lúc này trong góc truyền đến một tiếng "hừ" nhẹ rầu rĩ.

Thanh âm này có chút quen thuộc.

Dương Mai móc di động ra bật sáng màn hình, soi vào thứ đang ở trong góc kia.

Thấy Lý Diễm ngồi xổm ở đó khiến Dương Mai kinh ngạc, vội vàng ngồi xuống, bắt lấy tay Lý Diễm nói: "Lý Diễm, sao cậu lại ở đây?"

Theo ánh sáng của điện thoại, Dương Mai thấy Lý Diễm khóc ướt cả mặt, trong lòng lại kinh hãi, cô giơ tay xoa gương mặt ướt dầm dề của Lý Diễm, hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Lý Diễm khóc đến rối tinh rối mù, nói không được đầy đủ. Dương Mai liền đỡ cô ấy vào nhà, đổ cho cô ấy một ly nước sôi để nguội, vừa đưa cho cô ấy vừa nói: "Cậu uống một ngụm trước đi."

Lý Diễm không nói lời nào, Dương Mai cũng không vội hỏi. Chờ Lý Diễm uống xong một ly nước, Dương Mai mới mở miệng hỏi: "Cậu ăn cơm chưa?"

Lý Diễm lắc đầu, Dương Mai lau lau khóe mắt đầy nước của cô ấy, nói: "Tớ đi nấu mì, cùng nhau ăn đi, tớ còn chưa ăn tối đâu."

Rất nhanh Dương Mai mang hai chén mì thịt bò lên, cô đưa chén nhiều hơn cho Lý Diễm, mình thì ăn phần nhỏ.

Lý Diễm khẳng định là đói lả, một chén mì thịt bò lớn, cô ấy oạch oạch mấy miếng đã ăn hết hơn phân nửa, trong bụng nóng hừng hực, có hàng dự trữ, sức lực của cô ấy cũng dần hồi lại.

https://thuviensach.vn

Cô ấy ngẩng đầu, Dương Mai cảm nhận được ánh mắt cô ấy liền ngẩng đầu lên đối diện với đôi mắt cô ấy, Lý Diễm liền hung tợn nói: “Tôn Uy là đồ khốn nạn, hắn ở bên ngoài ngoại tình.”

Dương Mai buông chiếc đũa, hai tay nắm lấy nhau đoan chính đặt ở trên bàn, tư thế tựa như học sinh tiểu học nghe giảng bài.

“Con kỹ nữ thối kia bán quần áo ở chợ đêm, ăn mặc giống như con hồ ly tinh lẳng lơ, cũng chỉ có loại mắt mù như Tôn Uy mới coi trọng nổi.” Lý Diễm dùng sức chọc chiếc đũa vào trong chén thịt bò, khối thịt bò kia bị cô ấy chọc cho thương tích chồng chất hóa thành từng mảnh nhỏ.

Dương Mai có nghi vấn: “Tôn Uy chưa bao giờ đi dạo chợ đêm, sao lại gặp được?”

“Sao tớ biết được chứ.” Lý Diễm còn đang chọc thịt bò, rõ ràng là đem nó trở thành Tôn Uy để chọc cho hả giận, “Cho nên tớ đoán khẳng định là con kỹ nữ này câu dẫn Tôn Uy.”

Lý Diễm nói một cách khẳng định, cô ấy cứ một tiếng lại một tiếng kỹ nữ thế kia hắn là hận đến chết tiểu tam (kẻ thứ ba trong chuyện tình cảm) kia, theo tính cách của Lý Diễm, nếu là tiểu tam kia hiện tại đứng ở trước mặt cô ấy, cô ấy nhất định không nói hai lời mà lập tức xông lên xé rách cô ta.

Tiểu tam dĩ nhiên là đáng giận, nhưng loại sự tình yêu đương vụng trộm này, trước nay đều là một cây làm chẳng nên non, nói thẳng ra thì chỉ có phụ nữ câu dẫn có ích lợi gì, đàn ông không dính câu thì chũng chỉ uổng phí. Phụ nữ cũng không đủ sức lực cưỡng bạo đàn ông.

Nhưng Dương Mai không đem những lời này nói với Lý Diễm, hiện tại Lý Diễm không đủ lý trí, không thích hợp nghe đạo lý.

https://thuviensach.vn

“Tớ đã nói mà, mấy ngày nay Tôn Uy cả ngày đi công tác, còn không nói cho tớ biết đi chỗ nào, gạt tớ, khẳng định là cùng tiểu tam ở bên nhau! Thật là đốn mạt, nam tra nữ tiện!” (nam xấu xa, nữ rẻ mạt, đại để là đều xấu)

Dương Mai hỏi Lý Diễm: “Tôn Uy hiện giờ ở đâu?”

Lý Diễm thở phì phì mà nói: “Sao tớ biết được chứ! Tớ cãi nhau với hắn một trận liền chạy đi luôn, hắn khẳng định cũng chạy rồi. Quanh năm suốt tháng cũng không ở nhà được mấy ngày. Khẳng định là đi tìm kỹ nữ kia…”

Nói tới đây, Lý Diễm lại cảm thấy khó chịu, hốc mắt vừa mới khô, rất nhanh lại nổi lên nước mắt, chẳng được bao lâu, cô ấy bắt đầu “ô ô ô” khóc lên.

Dương Mai lấy khăn giấy thay cô ấy lau nước mắt, an ủi: “Cậu trước đừng khóc nữa, cậu khóc đối với chính mình không có chỗ nào tốt, mặt thì sưng lên, suy nghĩ không thông suốt. Cậu ăn hết mì cho no bụng đã. Sau đó chúng ta cùng nhau nghĩ cách.”

Lý Diễm nghe xong gật đầu như gà mổ thóc, nhặt đũa lên, cho khối thịt bò bị chọc nát vào miệng, nhai từng ngụm từng ngụm.

Buổi tối Lý Diễm ngủ ở nhà Dương Mai, hai người ôm nhau ngủ chung một ổ chăn, Lý Diễm ngủ không được, Dương Mai liền nói chuyện cùng cô ấy.

Lý Diễm là thật sự bị Tôn Uy thương tổn, người phụ nữ ngày thường kiên cường như vậy, cả đêm không biết rơi bao nhiêu nước mắt. Dương Mai đau lòng, muộn Lý Diễm xin nghỉ ngày mai, đừng đi làm, cô cũng sẽ không đi học xe, Lý Diễm cần bình tĩnh lại, Dương Mai sẽ ở cùng cô ấy.

https://thuviensach.vn

Thời điểm sắp ngủ, Lý Diễm mơ mơ màng màng mà nói: “Đàn ông thật không phải thứ tốt, trên đời này khiến phụ nữ thương tâm nhất chính là đàn ông… May mắn, may mắn tớ còn có cậu, Dương Mai, về sau chúng ta sống nương tựa lẫn nhau đi…”

Dương Mai cười một chút, nhẹ giọng nói: “Được, tớ sẽ ở cùng cậu. Bất quá cậu cũng đừng vơ đũa nắm tất cả đàn ông, tớ về sau vẫn là phải gả cho người ta.”

Mí mắt Lý Diễm đã không mở ra được nhưng miệng vẫn còn lúc đóng lúc mở: “Đừng nha, cậu gả cho ai chứ, dứt khoát gả cho tớ đi. Đàn ông không có một người tốt, cậu biết mà, Tống Cường…”

Thanh âm Lý Diễm nói chuyện càng thêm thấp, đến cuối cùng, một câu chưa nói xong, cô ấy đã ngủ rồi.

Dương Mai từ trên giường bò dậy, đi chân trần đến bên cửa sổ, cô cảm thấy tâm phiền ý loạn, rất muốn uống rượu, rất muốn hút thuốc. Nhưng cô sẽ không hút thuốc, trong nhà cũng không còn rượu.

Cô chỉ có thể khô cằn mà đứng, nhìn đèn đường dưới nhà ẩn mình giữa vành đai xanh lạnh lùng.

Ánh sáng lạnh băng như vậy, lại hấp dẫn con thiên nga si tình, thiên nga trắng vùng vẫy cánh, từng cái một đập vào chụp đèn, đèn không tắt, thiên nga không nghỉ.

Sáng sớm, Dương Mai bị một hồi chuông di động đánh thức. Cô nhìn thời gian thấy còn chưa đến 5 giờ.

Dãy số xa lạ, lúc Dương Mai từ trong ổ chăn bò dậy, đầu óc còn có chút hồ đồ, thẳng đến khi thanh âm Giang Thủy thông qua di động truyền tới rõ ràng, cô mới thanh tỉnh vài phần.

https://thuviensach.vn

“Tôi ở dưới lầu, cô mau xuống dưới đi.”

Dương Mai phải tiêu hóa những lời này một lúc mới nghĩ ra Giang Thủy là tới đón cô đến trường dạy lái xe. Cô đến quần dài cũng chưa kịp mặc, trực tiếp mặc áo ngực chạy đến phòng khách, từ trên cửa sổ nhìn xuống.

Dưới lầu rỗng tuếch, dù cho trời còn chưa sáng hoàn toàn, nhưng thị lực Dương Mai rất tốt, cô thậm chí có thể nhìn thấy phía dưới chiếc xe dưới lầu lộ ra một cái đuôi mèo nhỏ, nhưng lại không nhìn thấy xe Giang Thủy.

Huống chi xe anh rất chói mắt — chiếc xe tập lái màu đỏ cũ nát như vậy.

Dương Mai lấy di động, một lần nữa đặt ở bên tai, nói: “Tôi không thấy anh, anh ở đâu?”

Giang Thủy ngồi trong xe gọi điện thoại, ở ghế sau Lâm Dương cùng Trương Tây Tây đang dựa vào nhau cùng ăn một cái bánh trứng, từ kính chiếu hậu anh liếc mắt nhìn cặp đôi này một cái rồi lại không nhanh không chậm dời đi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, đường cái rộng lớn, cơ hồ không có xe cộ qua lại.

“Tôi ở giao lộ gôm qua đưa cô về, cô đi ra đi.”

Dương Mai nghe xong gật đầu, tránh khỏi cửa sổ, ở trong phòng khách đi vòng vòng chậm rãi từng bước một: “Tôi hôm nay không đi.”

Giang Thủy tạm dừng một giây, nói: “Vì sao?”

Dương Mai: “Trong nhà có việc, không đi được.”

Giang Thủy “Ừm” một tiếng, theo bản năng nhìn về phía tiểu khu nơi Dương Mai ở kia.

https://thuviensach.vn

Hôm nay có sương mù, Giang Thủy ngừng ở đường cái đối diện tiểu khu, phòng ở đối diện bị sương mù dày nặng che đậy, anh chỉ có thể mơ hồ thấy hình dáng phòng ở.

Gió trời không biết từ phương hướng nào thổi tới, xuyên qua làn sương mù kia, xuyên qua đường cái, mang theo một đoàn mù sương vọt lại đây, bay vào hốc mắt Giang Thủy rồi tiến thẳng vào đại não anh.

Thanh âm anh so với sương mù kia còn trầm hơn: “Dương Mai, cô muốn xin nghỉ không thể nói trước một tiếng?”

Dương Mai siết chặt di động: “Thật xin lỗi, ngày hôm qua có việc nên tôi quên mất.”

Giang Thủy không trả lời, Dương Mai đợi trong chốc lát, lại tiếp tục nói: “Ngày mai, ngày kia khả năng tôi cũng không đi.”

Giang Thủy nhăn mày, trầm ngâm trong chốc lát: “Là bởi vì chuyện ngày hôm qua sao.”

Việc ngày hôm qua. Dương Mai suy nghĩ trong chốc lát mới hiểu được Giang Thủy nói chuyện gì.

Anh cho rằng cô đang cáu kỉnh.

“Không phải.” Dương Mai nói.

“Được rồi.” Giang Thủy rất nhanh cúp điện thoại.

Dương Mai nghe di động thình lình truyền đến tiếng “tút tút tút”, cảm giác không thể hiểu được.

Cô nghĩ, cảm xúc của Giang Thủy có phải có điểm cổ quái hay không.Edit: Đấy, bắt đầu biết dỗi kìa =))

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 11: Bị Phát Hiện Uống Rượu Lái Xe

Ba ngày xin nghỉ này, Tôn Uy không tìm thấy người ở công ty, điện thoại cũng không tiếp, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian.

Tâm tình Lý Diễm không tốt, Dương Mai liền ở bên cô ấy đi dạo phố khắp nơi, cơ hồ đi hết một lần các trung tâm thương mại trong thành phố, quần áo giày dép mới mua có thể xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Một khắc đi vào cửa nhà kia, Lý Diễm trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất, Dương Mai sửa sang lại túi đồ, nhìn cô ấy cười: “Giờ thì cao hứng rồi?”

Lý Diễm mệt đến thở dốc, căn bản không có sức lực trả lời nhưng vẫn cười. Quay đầu nhìn lại tất cả đều là chiến lợi phẩm, cô ấy tùy ý sờ vào một cái túi, lấy đồ vật bên trong ra, nhìn thoáng qua rồi ném sang một bên.

Dương Mai thấy vậy liền nói: “Quần áo của tớ thì cậu ném à.”

Lý Diễm nói: “Ai bảo quần áo của cậu đẹp hơn tớ.”

Dương Mai nhặt món đồ trên mặt đất kia lên, tay đột nhiên run rẩy, Lý Diễm ở dưới nói: “Dương Mai, cậu mặc cái này đặc biệt đẹp, da cậu trắng, mặc màu xanh lá mạ sẽ càng trắng.”

Vừa dứt lời, Lý Diễm lại ở trong núi đồ kia tìm tìm kiếm kiếm nửa ngày, rốt cuộc lấy ra một cái quần đùi rách màu đen giơ lên cho Dương Mai

https://thuviensach.vn

xem: “Sau đó cậu mặc cái này, chân cậu sẽ lại càng dài càng thon.”

Dương Mai nói: “Chân tớ vốn dĩ đã dài đã thon rồi.”

Lý Diễm hung dữ đẩy cẳng chân Dương Mai một cái: “Cậu đừng có kích thích tớ.”

Sau khi ăn xong cơm chiều, Lý Diễm liền xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà, thời gian ba ngày đã giúp cô ấy bình tĩnh lại, trước khi ra cửa, Dương Mai lại lần nữa dặn dò, nếu như bị Tôn Uy khi dễ, ngàn vạn đừng khóc cũng đừng nóng vội, chỉ cần một cuộc điện thoại, cô nhất định sẽ mã bất đình đề (ngựa không ngừng vó, ý chỉ sự nhanh chóng) chạy tới viện trợ.

Lý Diễm đi rồi, Dương Mai dọn dẹp chén đũa cùng chiến lợi phẩm của mấy ngày nay, sau khi tắm xong thì lên giường đi ngủ.

Đèn vừa tắt, cô bỗng nhiên từ bóng tối mở mắt ra, lại lần nữa bật đèn đầu giường, lấy di động gửi đi một tin nhắn —

Ngày mai tôi đi học.

Người nhận tin là Giang Thủy.

Qua hồi lâu, di động của Dương Mai mới rung lên, cô mở ra xem, chỉ có một chữ trả lời — Được.

Thật là phù hợp với tác phong nhất quán của anh — đơn giản không thú vị, không nói một câu dư thừa.

Nhưng mà, thế là đủ rồi.

Dương Mai xem xong tin nhắn mới tắt đèn, an tâm mà ngủ.

Ngày hôm sau Dương Mai dậy sớm, cô mặc áo thun đơn giản cùng quần jean, mới qua vài phút, cô lại trở về phòng ngủ, cởi ra nguyên bộ đang

https://thuviensach.vn

mặc, thay một bộ khác.

Cô thay bằng bộ quần áo mới đi mua cùng Lý Diễm, áo xanh lá mạ, quần đùi đen, giày cũng là một đôi xăng-đan màu trắng có hình quả táo mới tinh.

Lúc đang soi gương thì Giang Thủy gọi tới, xe anh đang ngừng ở giao lộ, Dương Mai treo điện thoại liền chạy nhanh ra.

Một xe bốn người nhanh như điện chớp, trong nháy mắt liền đến trường dạy lái xe.

Dương Mai còn chưa ăn sáng, tới trường dạy lái xe liền xuống xe trước, tới cửa hàng ở bên ngoài mua bữa sáng, chờ cô ăn xong, Trương Tây Tây đã ở trong sân chạy được hai vòng rồi ngừng ngay trước mặt cô, vừa vặn thay thế cô ấy.

Vừa ngồi vào trong xe liền cảm giác không khí không đúng lắm.

Đôi tay Giang Thủy ôm ngực, cau mày không biết nhìn về nơi nào. Trương Tây Tây ngồi phía sau rũ đầu, tâm tình hơi kém. Lâm Dương ngược lại còn tính bình thường, chỉ an tĩnh ngồi đó, nhưng theo Dương Mai thấy, Lâm Dương có thể an tĩnh mà ngồi, bản thân chuyện này đã là một việc quỷ dị rồi.

Dương Mai thực thức thời không mở miệng nói chuyện, cô trầm mặc khởi động xe, quay tay lái, dẫm chân côn, quay một vòng, thong thả đi về hướng ngã tư.

Cô nắm tay lái rất chặt, dưới chân cũng không thoải mái, như là bị rút gân. Cô có dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Quả nhiên, vòng qua ngã tư đơn giản nhất cũng bị lấn vạch.

https://thuviensach.vn

Cô không nhụt chí, làm bộ như vừa rồi đã thuận lợi thông qua, trực tiếp chạy về phía lái xe lùi chuồng.

Kỹ thuật lái xe dựa vào luyện tập mà ra những lời này quả nhiên không phải là giả, lái xe lùi chuồng vốn là bài cô yếu nhất, mấy ngày không luyện tập, cô đảo trái đảo phải hai lần, cả hai lần đều ra ngoài khung.

Lúc này cô chột dạ nghiêng đầu nhìn Giang Thủy một cái, Giang Thủy không biết nhìn về nơi nào phía ngoài cửa sổ, tóm lại không nhìn cô, cũng không biết vừa rồi tình cảnh lúng túng lúc cô lùi chuồng có bị anh phát hiện hay không.

Tới thời điểm dừng xe trên đường sườn dốc, tình huống càng thêm không ổn, đến khẩu quyết (cái này hay dùng cho khẩu quyết võ công, ý chỉ lý thuyết nhưng tóm gọn hơn như kiểu yếu lĩnh, tạm thời chưa nghĩ ra từ nào thích hợp) cô cũng quên mất, không hiểu được là muốn trái mấy cái phải mấy cái, đối với cột như thế nào cũng hoàn toàn không nhớ được. Xe đi bừa phạm lỗi thật là một chút cũng không ngoài ý muốn.

Chạy đường cong chữ S còn tính qua loa đại khái, cô tự mình cảm giác được nhưng mà khi chạy về phía sườn dốc thì khác.

Tay nắm tay lái của Dương Mai đổ mồ hôi, trơn trượt, cô chỉ có thể càng thêm liều mạng nắm chặt tay lái.

Xe cũ, thời điểm lên sườn dốc có thể cảm thấy động cơ không ngừng rung, kéo theo toàn bộ thân xe đều rung lên. Dương Mai như đứng đống lửa, như ngồi đống than nhưng cố tình sắc mặt vẫn nhàn nhạt, chỉ có chính cô biết, hiện tại thân thể này cứng đờ đến mức nào.

Xe thong thả bò lên sườn dốc, khi gần đến đỉnh sườn dốc, cô giẫm mạnh phanh lại. Xe ngập ngừng dừng lại ở cạnh cột, nhưng vị trí không chuẩn xác, như vậy mà vào thi thật thì không cách nào đạt tiêu chuẩn.

https://thuviensach.vn

Sự việc về sau có điểm ngoài dự kiến của Dương Mai. Cô cho rằng, dù cho cô xác định vị trí không chuẩn xác, nhưng ít nhất cũng có thể thuận lợi đi xuống sườn dốc.

Nhưng không nghĩ tới, xe bỗng nhiên trượt khỏi sườn dốc — nhưng không phải theo chiều đi xuống, mà là trượt ngược về lối lên sườn dốc ở phía sau.

Trương Tây Tây ngồi ở ghế sau kêu lên sợ hãi một tiếng, Lâm Dương phản xạ có điều kiện nhìn về phía sau xe, ở phía dưới sườn dốc có vài chiếc xe đang đứng đợi chờ thay phiên lên sườn dốc, nếu Dương Mai tiếp túc trượt xuống như vậy, trăm phần trăm sẽ đụng phải xe phía sau!

Càng nghiêm trọng chính là, xe phía sau không dễ lùi, nếu đụng phải sẽ giống như quân bài domino, một chiếc đụng phải một chiếc khác.

Dương Mai căn bản không có năng lực ứng phó khẩn cấp, một khắc khi xe trượt xuống kia, cô liền luống cuống. Dưới chân càng thả lỏng, trên tay lại càng nắm chặt. Ngày mùa hè nắng chói chang, cô lại cảm thấy mình như sắp đông cứng.

Thanh âm lạnh lùng của Giang Thủy đúng lúc này vang lên.

Vào lúc này, anh cư nhiên còn có tâm tình nói giỡn: “Tay cô nắm chặt như vậy, muốn bẻ tay lái xuống luôn?”

Dưới loại tình huống này, Dương Mai không có tâm tư đùa với anh, cô quay đầu, tốc độ nói khá nhanh: “Nên làm gì bây giờ?”

“Cô nói đi.” Vẻ mặt Giang Thủy đạm mạc, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Dương Mai.

Lâm Dương ngồi sau bỗng nhiên nói chuyện: “Anh Thủy, sắp đụng phải phía sau rồi.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nghe xong một chút phản ứng cũng không có, Trương Tây Tây sợ hãi muốn chết, nắm chặt cánh tay Lâm Dương như là nắm cọng rơm cứu mạng, còn như một đứa con nít "oa oa oa" kêu lên.

"Nên làm gì bây giờ." Ngón tay Dương Mai nắm tay lái khớp xương đã trắng bệch, thời điểm nói chuyện thần kinh cũng căng ra.

Giang Thủy quay đầu sang một bên, nhàn nhạt nhìn kính chiếu hậu bên cạnh anh, tính ra khoảng cách hai chiếc xe càng ngày càng gần.

Xe dưới sườn dốc bắt đầu kêu lên, hợp giọng với nhau, hết đợt này đến đợt khác.

"Dẫm phanh." Giang Thủy không tiếng động thờ dài một tiếng, cuối cùng từ miệng nhảy ra một câu như vậy.

Dương Mai "a" một tiếng, sau đó lại "vâng", đồng thời chân phải dùng sức dẫm xuống phanh.

Xe lập tức ngừng trượt xuống, Dương Mai nhẹ nhàng thở ra, nhưng đầu óc vẫn trống rỗng như cũ.

Cô lại lần nữa quay đầu nhìn Giang Thủy, Giang Thủy nâng cằm nhìn bên ngoài, thanh âm bình bình: "Chậm rãi thả phanh ra, cảm thụ tay lái hoặc cần số rung lên."

Dương Mai làm theo, tìm được thời điểm rung lên, động cơ kịch liệt rung động, xe tiếp tục leo lên sườn dốc, sau đó xuống khỏi sườn dốc, một đường đi đến trên đất bằng.

Vừa xuống sườn dốc Dương Mai liền dẫm phanh lại ngừng xe, những chiếc xe đằng sau cũng đã từ trên sườn dốc xuống dưới, khi đi qua Dương Mai bên này, người trong mỗi xe đều mở cửa sổ ra, đồng thời quay đầu

https://thuviensach.vn

nhìn Dương Mai, thấy lái xe là phụ nữ, trăm miệng một lời mà "à" một tiếng.

Khó trách đi thành như vậy, thì ra là phụ nữ lái.

Tay Dương Mai tháo dây an toàn có chút khẩn trương, muốn nhanh hơn nhưng dây an toàn gắn ở bên trong, cô tháo nửa ngày cũng không xong.

Giang Thủy từ trên đỉnh đầu cô nói: "Lái xe đừng đi giày cao gót, cũng đừng mang nhẫn. Kỹ thuật kém, còn muốn xinh đẹp."

Dương Mai mặt không đổi sắc mà nhìn anh, đôi mắt anh không chuyển qua, thanh âm lại truyền tới: "Đừng nhìn, đổi người."

Sau Dương Mai là Trương Tây Tây, sau khi Dương Mai xuống xe thì không lên xe nữa, Giang Thủy cũng không cản cô, để cô đi một mình.

Dương Mai dọc theo cạnh sân đi, thấy ở phía xa một đám người đang vây quanh bên cạnh một tảng đá lớn, hi hi ha ha cũng không biết là đang làm cái gì.

Cô đi qua, trong đám người kia có một người ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, tiếp theo những người khác cũng ngẩng đầu theo.

Trong đó có người quen, Bành Bằng, Vương Dã cùng Quý Tinh đều ở đây, còn có mấy người Dương Mai không quen biết.

Bành Bằng thấy Dương Mai, hướng cô vẫy tay, Dương Mai vốn định làm bộ không phát hiện, nào ngờ Vương Dã lại lớn giọng hô một câu: "Dương Mai ngâm rượu, có phải chính là rượu dương mai không?"

Đây là trêu ghẹo. Nhưng trong đó chỉ có Bành Bằng và Quý Tinh có thể nghe hiểu, những người khác không quen biết Dương Mai, đương nhiên

https://thuviensach.vn

như lọt vào sương mù.

Kỳ thật Dương Mai cũng nghe không hiểu, nhưng mà rất nhanh cô đã hiểu.

Đám người Bành Bằng vây quanh bên cạnh tảng đá uống rượu, một lọ rượu trắng do Bành Bằng mang tới, còn là hàng Nhật Bản nhập khẩu.

Mấy người đàn ông tụ lại nếm thử mới mẻ, vừa lúc Dương Mai đi qua, Bành Bằng liền đón cô lại đây cũng thử một ngụm.

Vương Dã giơ ly nhựa, bên trong đựng đầy chất lỏng trong suốt, hắn lắc lư dưới ánh mặt trời, bộ dáng cố làm ra vẻ.

Bành Bằng rót cho Dương Mai một ly, rất ít, chỉ ở mức độ thấm ướt đầu lưỡi, hắn nói: “Nếm thử đi, vị không tồi.”

Vương Dã thấy thế liền cười, duỗi cổ qua, rất giống một con rùa cổ dài, vòng cổ chữ thập trên cổ hắn lóe sáng cùng hàm răng trắng nhỏ của hắn giống nhau sáng đến chói mắt: “Dương Mai uống rượu, rượu này xuống bụng chính là rượu dương mai.”

Trò đùa này thật sự một chút cũng không buồn cười nhưng Vương Dã lại tự cười đến không khép miệng được.

Bành Bằng trừng hắn một cái, nhét ly nhét vào trong tay Dương Mai, nói: “Đừng để ý đến hắn.”

Dương Mai tiếp nhận ly nhựa, đặt dưới mũi ngửi ngửi. Cô tuy không phải cao thủ phẩm rượu (nhiều chỗ vẫn dùng từ này nên để nguyên, ý là thưởng thức) gì, nhưng mấy năm qua, để dành bao nhiêu tiền cũng uống không ít rượu, rượu ngon rượu dở, cô vẫn là có thể ngửi ra được.

https://thuviensach.vn

Người thích rượu cũng tích rượu, rượu ngon đặt ở trước mắt, dù thế nào cũng muốn thử một lần.

Dương Mai không thể nói là quá thích rượu, nhưng thứ trước mắt này, mùi rượu nồng đậm, hít vào xoang mũi, không những không gay mũi, ngược lại còn có hương vị thuần ngọt. Mới chỉ là khí vị đã khiến người thích như thế thì hương vị càng là thượng phẩm.

Cô không hề do dự, ngửa đầu uống hết.

Mấy người đàn ông vây quanh tảng đá thấy một người phụ nữ uống rượu hào sảng (sảng khoái, hào hùng,ý chỉ sự mạnh mẽ, quyết đoántự nhiên) như thế, đều vỗ tay ồn ào, còn phát ra các loại tiếng kêu quái dị, dẫn tới người chỗ khác cũng sôi nổi ghé mắt xem.

Dương Mai ném ly nhựa vào thùng rác, còn chưa khen được một câu rượu ngon đã bị người phía sau kéo đi.

Cô bị kéo đến lảo đảo hai bước, nâng mắt vừa thấy liền kêu tên của cậu: “Lâm Dương.”

Lâm Dương buông tay ra, nói: “Sao cô còn uống rượu, không phải còn phải luyện xe sao?”

Chút rượu này đối với Dương Mai mà nói thì nhét kẽ răng còn không đủ, dù cho là người không biết uống rượu uống vào, cũng sẽ không có chuyện gì, Lâm Dương khẩn trương là có chút chuyện bé xé ra to.

“Tôi không có việc gì.” Dương Mai nói, “Sao cậu lại xuống xe?”

Lâm Dương nhìn nhìn phía sau Dương Mai: “Tôi xuống đi WC. Cái đó, Dương Mai, cô vẫn là kiềm chế một chút. Sáng sớm Trương Tây Tây tập mấy bài đều có lỗi, vốn dĩ đã luyện được khá tốt, kết quả là vừa lên tay thì lại trả lại hết cho anh Thủy, anh Thủy khi đó đã có chút không cao hứng,

https://thuviensach.vn

cô vừa rồi cũng vậy, so với Trương Tây Tây càng kỳ quái hơn, cô nhìn không phát hiện, mặt anh Thủy cũng đen rồi."

"…" Dương Mai chỉ biết là Giang Thủy không cho cô sắc mặt tốt, lại không biết hóa ra là do Trương Tây Tây, cô nghĩ nghĩ, cuối cùng nói, "Mặt anh Thủy vốn dĩ đã không trắng rồi."

Lâm Dương không còn lời gì để nói, chạy ra ngoài.

Dương Mai đứng ở ven đường chờ xe lại đây, Trương Tây Tây vừa vặn xuống xe, Dương Mai an vị trên ghế lái.

Thời điểm đeo dây an toàn, một bóng đen nặng nề phủ xuống, cô theo bản năng ngẩng đầu, thình lình đụng phải đôi mắt Giang Thủy.

Cô có thể cảm nhận được, Giang Thủy ở trước mặt cô nhẹ nhàng hô hấp, cô có thể tinh tường nghe thấy thanh âm anh hút khí.

Một khắc kia, Dương Mai không tự giác mà ngừng thở, đôi mắt cô nhìn thẳng, thấy râu mọc lún phún trên cằm Giang Thủy, khiến cô nhớ tới mè đen trong nhà, vừa thơm vừa bóng, khiến người ta không tự kìm hãm được muốn vuốt ve một phen.

Dương Mai đương nhiên sẽ không thật sự duỗi tay vuốt ve, bởi vì đằng sau xe còn có Trương Tây Tây.

Trương Tây Tây còn ở đây.

Nhưng Giang Thủy lại không coi ai ra gì mà dán người lên, giống như khí trời đè nén trước cơn mưa.

Mang theo mùi mồ hôi trên thân thể anh cùng với thanh âm nặng nề —

"Cô đã uống rượu?"

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 12: Nam Nữ Đua Rượu

Giang Thủy lại hít mũi thật sâu một lần nữa, xác nhận đó là mùi cồn.

Chỉ một thoáng, Dương Mai đã thấy được một vài thứ từ trong ánh mắt anh khiến tay cô không tự giác siết chặt lại. Cô cho rằng đó là sơn vũ dục lai phong mãn lâu, nhưng trên thực tế, sau khi trận gió bão kia lượn qua một vòng lại dần dần tiêu biến. (sơn vũ dục lai, phong mãn lâu – một câu trong bài Hàm Dương thành đông lâu của Hứa Hồn, dịch nghĩa: mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu – ý ở đây theo mình hiểu là ánh mắt Giang Thủy như hàm chứa gió mây vần vũ tràn khắp không gian xung quanh hai người, chuẩn bị thành "cơn giận áp thấp nhiệt đới")

Mặt Giang Thủy vẫn không có biểu tình gì, cảm xúc của anh xuyên thấu qua thanh âm truyền tới Dương Mai.

"Cô học lái xe, rốt cuộc là vì cái gì?"

Dương Mai nhìn thẳng vào đôi mắt anh, thở sâu, nói: "Vì cái gì, anh còn không rõ sao."

Ngừng tại đây, ý đồ của Dương Mai đã biểu đạt thật sự rõ ràng. Giang Thủy tuy đầu gỗ nhưng không ngu. Anh không đáp lại, không có nghĩa là nghe không hiểu.

Anh chỉ là không muốn dẫm chân vào vũng bùn.

https://thuviensach.vn

Thời điểm giữa trưa, Trương Tây Tây nói muốn ăn lẩu, Lâm Dương đi cùng cô ấy nhưng ăn lẩu mà có hai người thì hơi ít nên gọi cả Giang Thủy đi, cuối cùng, cũng kêu cả Dương Mai.

Trong tiệm lẩu trống không, chỉ có một bàn của nhóm Dương Mai và một bàn ở gần phòng bếp, nhưng mà bàn người này thoạt nhìn là nhân viên cửa hàng và ông chủ, vì trong tiệm không có gì làm nên nhàn rỗi nhàm chán ngồi cắn hạt dưa.

Bốn người vừa ngồi xuống nhân viên cửa hàng đã tiến tới, Lâm Dương ở gần nhất nên đưa thực đơn cho cậu xem.

Lâm Dương nhận thực đơn nhưng không tự mình xem trước mà đưa cho Giang Thủy, Giang Thủy bảo cậu chọn, cậu mới chân chính bắt đầu gọi món ăn.

Cậu một bên xem danh mục đồ ăn, một bên hỏi nhân viên cửa hàng: “Hôm nay không có khách sao.”

Nhân viên cửa hàng một tay cầm sổ, một tay nắm bút, tròng mắt dạo qua một vòng trong tiệm, nói: “Đúng vậy, vì trời nóng nên không có người ăn mấy.”

Lâm Dương liếc mắt nhìn Trương Tây Tây bên cạnh một cái: “Em xác định muốn ăn lẩu?”

“Xác định, nhất định và khẳng định.” Trương Tây Tây ôm lấy cánh tay Lâm Dương, màu da hai người một đen một trắng, đối lập rõ ràng.

“Được được, cũng chỉ có em trời nóng thế này còn muốn ăn lẩu.”

Lâm Dương chọn vài món ăn, lại hỏi Dương Mai muốn chọn mấy món không, Dương Mai là tới cho đủ bàn, cô không có hứng thú với lẩu nên tự nhiên xua tay nói không cần.

https://thuviensach.vn

Đơn gọi món được chuyển cho phòng bếp, Lâm Dương mới bỗng nhiên nhớ tới còn chưa chọn đồ uống. Cậu vẫy tay ý bảo nhân viên cửa hàng lại đây, nhân viên cửa hàng ở quầy thu ngân bên kia đang viết viết vẽ vẽ gì đó, đầu cũng không nâng một chút mà nói: “Đồ uống ở tủ lạnh, tự lấy đi.”

Tủ lạnh ở vị trí phía sau Giang Thủy, Lâm Dương vừa muốn đứng lên, Giang Thủy đã nhanh hơn cậu một bước: “Cậu ngồi xuống, để tôi.”

Lâm Dương ngồi xuống nói: “Cho em lon Coca đi.”

Trương Tây Tây: “Em… Em muốn nước chanh.”

Giang Thủy gật gật đầu, ánh mắt chuyển qua trên người Dương Mai.

Dương Mai nhìn cũng không nhìn tủ lạnh kia lấy một cái, cặp mắt kia cất giấu muôn vàn cảm xúc, chỉ bao trùm trên người Giang Thủy: “Anh uống cái gì tôi uống cái đó.”

Giang Thủy đứng không nhúc nhích, giống như đang đợi Dương Mai sửa miệng.

Cố tình Dương Mai lại là tính xấu không đổi, đôi tay bạch ngọc (trắng trẻo nhẵn mịn như ngọc) cầm ấm nước lên, chuẩn bị tráng chén đĩa: “Thất thần làm gì, đi lấy đi.”

Cuối cùng, Giang Thủy lấy một lon Coca, một lọ nước chanh cộng thêm hai lon bia.

Khi Lâm Dương thấy hai lon bia kia còn tỏa khói trắng thì kinh ngạc dùng khuỷu tay thọc Giang Thủy một cái: “Anh Thủy, sao anh lại uống bia, không phải còn lái xe sao?”

https://thuviensach.vn

Trương Tây Tây đập vào gáy Lâm Dương một cái: “Anh ngốc à, anh Thủy ngồi ghế phụ, không lái xe.”

Giang Thủy vẫn luôn không nói chuyện, trầm mặc đặt một lon bia lên bàn trước mặt Dương Mai.

Lâm Dương lại nổi tính bát quái: “Dương Mai, cô cũng uống bia sao?”

Dương Mai nhìn chằm chằm vào mặt Giang Thủy, nhưng thật ra Giang Thủy lại không nhìn cô mà chỉ tập trung mở bia, một tiếng “bang” vang lên như pháo trúc bị ném vỡ, nổ ngay bên tai Dương Mai, cũng nổ trong đáy lòng cô, khiến máu huyết cả người cô thông suốt.

Được lắm, một lon bia.

Anh mà không lấy rượu lại đây thì đã không phải là anh. (tác giả dùng “rượu” nhưng ý chỉ ở đây là chất cồn, nói chung cho cả rượu, bia, để “rượu” mà không để bia vì chương trước Giang Thủy bắt được Dương Mai uống rượu nên muốn chỉnh cô)

Dương Mai cầm lon bia kia, sự lạnh lẽo thông qua tứ chi nhanh chóng lan tràn khắp người.

Lâm Dương gọi lại cô: “Dương Mai, cô đổi nước trái cây đi, lát nữa còn phải luyện xe, vẫn là đừng uống rượu.”

Trương Tây Tây cũng khuyên: “Đúng vậy, vạn nhất uống say thì phải làm sao, nhỡ lúc lái xe xảy ra chuyện gì…”

Nói còn chưa dứt lời, Dương Mai đã mạnh mẽ giật nắp bia, cũng là một tiếng “bang” nhưng so với tiếng động vừa rồi của Giang Thủy thì càng vang càng lượng.

https://thuviensach.vn

“Hai người sợ cái gì, anh Thủy còn không sợ.” Dương Mai cong môi cười, giơ bia chạm vào lon bia của Giang Thủy một cái, “Anh Thủy, xin mời.”

Giang Thủy không uống, Dương Mai cũng không để ý, cô chỉ lo ngửa cổ uống bia của mình, uống được non nửa liền nắm lon bia đập xuống bàn, sảng khoái thở ra một tiếng “ha”.

Trương Tây Tây ở bên cạnh xem đến ngây người, miệng mở ra nửa ngày cũng không khép lại được. Cô ấy nhìn chằm chằm Dương Mai một hồi lâu, mới tìm về được thanh âm của chính mình: “Dương Mai, tôi thấy cô giống như rất biết uống.”

Dương Mai nói: “Còn phải xem là ai uống cùng tôi.”

Rất nhanh nhân viên cửa hàng đã bưng đồ ăn lên bàn, Lâm Dương đổ đồ ăn và thịt vào trong nồi, lại dùng đũa quấy quấy.

Toàn bộ mọi việc Lâm Dương bao hết, Trương Tây Tây chỉ an vị ở một bên cắn đũa chờ nước sôi.

Lại qua một lát, lá cải bị đẩy lên, nước sôi, khí nóng hầm hập lập tức phần phật xông lên, Trương Tây Tây bị khí nóng kia hun đến đổ mồ hôi.

Lâm Dương nói: “Em cởi áo khoác ra, ăn lẩu còn mặc áo chống nắng.”

Trương Tây Tây rất nghe lời cởi áo khoác, ngoài miệng lại giải thích: “Còn không phải sợ luyện xe bị đen da sao.”

“Em đã rất đen rồi, sẽ không đen hơn đâu.”

Không hề nghi ngờ, Lâm Dương lại chịu khổ bị Trương Tây Tây hành hung một trận.

https://thuviensach.vn

Sau khi hành hung xong, Trương Tây Tây có chút ưu thương, quay đầu hướng Dương Mai: “Dương Mai, sao chị trắng như vậy, có bí quyết gì không, tôi dùng mỹ phẩm làm trắng cũng chưa thấy tác dụng gì.”

Không đợi Dương Mai trả lời, Trương Tây Tây liền thở ngắn than dài tựa lưng vào ghế ngồi, nói tiếp: “Mùa hè vừa đến, tôi ra cửa phải chuẩn bị ô, trên người lại bôi kem chống nắng nhưng một chút tác dụng cũng không có.”

Cô ấy ngắm Dương Mai một cái, méo miệng nói: “Tôi thấy chị thường xuyên mặc áo ngắn tay quần đùi, không sợ bị đen sao?”

Dương Mai ăn một miếng nấm, nhàn nhạt nói: “Tôi phơi nắng không đen, có đen cũng sẽ rất nhanh trắng lại.”

Trương Tây Tây nghe hiểu đây là vấn đề thể chất, càng thêm buồn nản: “Không công bằng không công bằng, ông trời không công bằng!”

Lâm Dương gắp cho Trương Tây Tây một miếng thịt lớn, an ủi cô ấy: “Không có việc gì, em rất xinh đẹp.”

Trương Tây Tây cắn miếng thịt, cau mày: “Anh cứ gạt người đi, em biết thừa đàn ông các anh thích con gái da trắng.”

Như là muốn nghiệm chứng những lời này, Trương Tây Tây thò lại gần hỏi Giang Thủy: “Anh Thủy, anh nói đúng không?”

Giang Thủy rũ mặt vớt váng mỡ trên nước lẩu, nửa ngày mới nói: “Thế nào cũng được.”

Trương Tây Tây rõ ràng đối với cái đáp án ba phải cái nào cũng được này không hài lòng: “Cái gì gọi là thế nào cũng được? Ý của anh Thủy là trắng đen gì anh cũng ăn hết?”

https://thuviensach.vn

Lâm Dương một hơi không giữ được, phụt một cái bật cười, phun ra một miệng canh.

Trương Tây Tây trừng cậu một cái: “Anh làm cái gì thế, muốn tạo phản à?”

Lâm Dương vỗ vỗ ngực làm dịu: “Không…”

Trương Tây Tây “hừ” một tiếng, Lâm Dương liền nói: “Em cũng đừng vơ đũa cả nắm nói đàn ông, con gái các em không phải cũng thích trắng sao, giống như em ấy. Bằng không em cũng sẽ không tìm tới anh.”

Điểm này Trương Tây Tây thật ra phải thừa nhận, cô ấy thích nam sinh da trắng, nhưng là…

Trương Tây Tây lập tức quay đầu tìm đồng minh: “Dương Mai, chị thì sao, chị thích đàn ông da trắng không?”

Dương Mai lắc đầu, thật chân thành nói: “Không, tôi thích đàn ông da đen.”

Thời gian quá nửa.

Bữa lẩu này Lâm Dương chọn đồ ăn vừa vặn không nhiều không ít, trong mấy người Dương Mai ăn ít nhất.

Lâm Dương liền hỏi: “Có phải không hợp khẩu vị cô không?”

Dương Mai lắc đầu: “Tôi không đói bụng lắm.”

Không phải đói bụng lắm, nhưng cô vẫn luôn uống bia.

Tay trái Dương Mai cầm lon bia một khắc cũng chưa buông, rất nhanh, một lon bia đã bị cô uống nhìn thấy đáy. Cô đứng dậy, tới tủ lạnh tự lấy một lon khác cho mình.

https://thuviensach.vn

Lâm Dương thấy, từ trong chén ngẩng đầu: “Dương Mai, cô còn uống à? Tuy rằng nóng, nhưng món này lạnh như vậy, uống nhiều quá cũng không tốt.”

Dương Mai không nghe, cậu liền tìm Giang Thủy xin giúp đỡ: “Anh Thủy, anh xem cô ấy kìa, mau khuyên cô ấy đi.”

Giang Thủy cúi thấp đầu, thanh âm rầu rĩ: “Tùy cô ấy đi.”

Dương Mai hơi không nghe rõ chỉ “hừ” một tiếng.

Lâm Dương có đôi mắt rất tinh, nếu cứ tiếp tục ở chung như vậy cậu ẩn ẩn cảm thấy có điểm không ổn nhưng sức tưởng tượng của cậu cũng không đủ phong phú, chỉ có thể dựa vào trực giác nói chuyện: “Dương Mai, khi lái xe đeo nhẫn cầm tay lái sẽ không thuận tiện lắm, còn đi giày cao gót thì bàn chân không cảm thụ được phanh xe. Lúc buổi sáng, anh Thủy nói như vậy là vì muốn tốt cho cô.”

Dương Mai không khỏi nhìn Lâm Dương một cái.

Lâm Dương cho rằng sự việc đã được cậu làm rõ, liếm liếm môi chuẩn bị nói lời thấm thía nào ngờ Dương Mai đập lon bia trên mặt bàn đến “bang” một cái, lại dùng sức niết bẹp lon bia, ngữ khí thực đạm, nhưng cũng thực nghiêm túc.

“Nhóc con, cậu thì biết cái gì.”

Lâm Dương muốn nói một câu cô dựa vào cái gì gọi tôi là nhóc con, nhưng vừa thấy đôi mắt sắc bén của Dương Mai, lời nói đến bên miệng lại bị cậu nuốt xuống.

Cơm trưa qua đi, lại trở lại với bầu không khí luyện xe.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều Trương Tây Tây muốn tập trước, trình tự luyện xe không còn là mọi người luân phiên tập một lần nữa, Trương Tây Tây tập liên tục, tập được khá khá rồi cô ấy liền đi.

Chờ Trương Tây Tây cùng Lâm Dương đi rồi, đổi thành Dương Mai lên ghế lái.

Bữa trưa Dương Mai uống vài lon bia, tất cả dạ dày đều là chất lỏng, xe vừa chạy, dạ dày cô lập tức giống như thuyền muốn lật.

Ngày thường cô sẽ không như vậy, có lẽ là bởi vì ngồi ở bên trong xe, điều này làm cho cô cảm thấy có chút khó chịu.

Xe chạy đến vị trí đường cong chữ S, cô ngừng lại, mở cửa xe liền đi ra ngoài.

Vị trí dừng xe cách vòi nước bên ngoài WC không xa, nhưng cái khoảng cách ngắn ngủn này Dương Mai lại đi rất chậm.

Cô còn chưa đi đến bên cạnh vòi nước, người đàn ông phía sau đã vượt qua cô.

“Cô muốn làm gì?”

Dương Mai không để ý đến Giang Thủy, lại tiếp tục đi về phía trước.

“Có phải say xe không?”

Dương Mai dừng lại, nhìn Giang Thủy chăm chú.

Sau một lúc lâu, cô nói: “Tôi say.”

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt Dương Mai rất sáng, giống như ngâm mình trong nước, ẩn ẩn nhộn nhạo gợn sóng rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy dùng ánh mắt kỹ càng nhìn cô, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Anh phát hiện ở đại đa số thời điểm Dương Mai vừa lạnh lùng vừa tĩnh lặng, giống như đóa tuyết liên mọc trên Thiên sơn, muốn chạm vào một cái cũng khó. Nhưng ở thời điểm nào đó, cô lại hoàn toàn tương phản — phảng phất như tuyết liên bị nhiễm máu người, trong phút chốc bừng nở thành màu son đỏ, trở thành luồng lửa nóng duy nhất giữa một mảnh trắng xóa.

Ngọn lửa cô độc nhưng nhiệt tình.

Thân thể Giang Thủy dần dần nóng lên, không phải do cái nóng bên ngoài gây ra, mà là —

Sức nóng của Dương Mai làm anh bị thương.

Anh ở trong không khí nóng cháy hô hấp trầm trọng, một chút lại một chút. Trong đầu đột nhiên có một thanh âm "đinh" vang lên, như là tín hiệu nào đó, gõ nát tất cả phán đoán của anh.

Cuối cùng, anh thật khẳng định mà nói: "Cô không say."

Dương Mai nghe vậy liền cười, nụ cười này khiến đầu óc Giang Thủy thật vất vả mới bình tĩnh được lại "oanh" một cái lung tung rối loạn.

Anh nỗ lực tập trung tinh thần đang rối loạn mới có thể nghe được thanh âm của cô không giống như bị bọc một tầng sương mù.

"Không, tôi say." Cô nói, "Biết tôi vì cái gì say sao."

"Bởi vì anh. Giang Thủy."

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 13: Người Đàn Ông Mơ Màng

Nếu không phải nhờ có tiếng còi ô tô chặt đứt dây cung trong đầu, Giang Thủy cũng không biết mình muốn đứng ở nơi đó bao lâu.

May mắn anh rút được chính mình ra.

Giang Thủy đi về hướng xe mình, thanh âm theo gió phiêu đãng tiến vào tai Dương Mai ở phía sau: “Say xe thì đi theo tôi.”

Dương Mai đi theo, đứng ở phía sau anh, anh cúi người ngồi vào ghế phụ, khi ngẩng đầu thấy cô còn đứng ở bên ngoài liền hếch cằm chỉ vào bên cạnh: “Ngồi vào.”

Dương Mai không biết anh muốn làm gì, vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái liền phát hiện Giang Thủy xách ra một túi quýt từ ngăn kéo trước xe.

“Quýt mùa này không thể ăn…”

“Không phải dùng để ăn.”

“Vậy …”

Dương Mai còn chưa dứt lời, Giang Thủy đã bóc xong một quả, thịt quýt được ném lại túi, còn lại trong tay anh là một miếng vỏ quýt hoàn chỉnh. Kỹ năng lột vỏ của anh không tồi, một quả quýt nhỏ như vậy còn có

https://thuviensach.vn

thể lột hoàn chỉnh vỏ ra, vỏ quất nằm trên lòng bàn tay anh giống như một đóa hoa chưa nở ra hoàn toàn.

Giang Thủy đưa vỏ quýt cho Dương Mai: “Ngửi cái này sẽ cảm thấy đỡ hơn.”

Dương Mai tiếp nhận, đặt dưới mũi, hơi thở mát lạnh chui vào lỗ mũi, nháy mắt khiến đại não cô thanh tỉnh.

Trước kia cô nghĩ sai rồi, thì ra cũng không phải là anh thích ăn quýt chua.

“Sao anh biết cái này?” Dương Mai hỏi.

“Trước kia có một học viên, say xe còn kinh khủng hơn cô, lúc luyện xe phun toàn bộ ra tay lái.”

Dương Mai nghe xong cầm lòng không đậu mà liếc mắt nhìn tay lái một cái, có chút ghét bỏ nhích về phía sau một chút, đáng tiếc cô đã dựa hết cỡ rồi.

Giang Thủy liếc nhìn cô, nói: “Tôi đã lau khô rồi, cũng đã từ lâu.”

“Cho nên anh mới đặt quýt ở trong xe?”

Giang Thủy gật đầu: “Người đó ngửi mùi vỏ quýt xong nói là thoải mái hơn nhiều nên tôi đặt một túi ở trong xe, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Dương Mai nói: “Anh còn rất biết làm hết phận sự.”

Giang Thủy ý vị thâm trường mà nói: “Tôi hy vọng mỗi một học viên đều có thể lấy được bằng lái.”

Dương Mai yên lặng nhìn anh, anh cũng nhìn cô như vậy.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc lâu sau, Dương Mai từ miếng vỏ quýt thở ra một hơi, nói: "Được rồi, tôi tháo nhẫn ra là được không phải sao."

Cô tháo nhẫn ra, Giang Thủy vẫn đang nhìn cô.

Cô cười cười, mặt dán trên tay lái, lưng cong lại, tay duỗi xuống dưới.

Cô tính cởi giày cao gót ra, dứt khoát đi chân trần để dẫm phanh xe và côn.

"Kỳ thật cô cũng không cần như vậy…" Giang Thủy chỉ muốn biểu đạt là hy vọng thời điểm lần sau luyện xe Dương Mai có thể thay giày đế bằng.

Nhưng lời anh nói còn chưa dứt, Dương Mai đã cởi giày ra.

Cô dùng chân không đạp lên phanh, phanh xe vừa đen vừa bẩn, chân cô lại vừa trắng vừa nhỏ.

Giang Thủy dời tầm mắt: "Cô vẫn nên mang vào đi."

"Không mang, đỡ phải nghe anh nói lời ẩn ý."

Dương Mai khởi động xe một lần nữa, vừa muốn chạy đi, cửa sổ xe lại bị người đập.

Không sai, là đập.

Trên thực tế, hàng năm xe Giang Thủy đều không dùng đến cửa sổ xe, cửa sổ bên ghế điều khiển đã hạ đến mức thấp nhất, mà bên phía Giang Thủy gần như hứng trọn ánh mặt trời nên cửa sổ xe chỉ trượt xuống một nửa.

Một nửa dư lại kia, đang bị người đập.

https://thuviensach.vn

Càng chính xác hơn là bị người ta mãnh liệt gõ.

Động tĩnh lớn như vậy, Dương Mai cùng Giang Thủy không cách nào bỏ qua, song song quay đầu qua xem.

Đó là một cô gái nhỏ hoa hòe lộng lẫy. Gọi là cô gái nhỏ là đối với Dương Mai mà nói. Theo Dương Mai thấy thì dám mặc đến hoa hòe loè loẹt như thế, trên đầu còn có một cái nơ con bướm đỏ thẫm, cũng chỉ có nhưng cô học sinh còn trẻ tuổi.

Dương Mai nghĩ, cô ấy hẳn là sinh viên, hơn nữa là học sinh trung học vừa thi đại học xong. Bởi vì học sinh trung học không nên xuất hiện ở trường dạy lái xe.

Trừ phi cô ấy có mục đích gì khác.

Cô gái nhỏ này thật sự là có mục đích khác.

Cô ấy hùng hổ đứng ở nơi đó, lại không nhìn Dương Mai lấy một con mắt, ánh mắt cô ấy giống như ngọn lửa, chỉ tập trung trên người Giang Thủy.

“Anh Thủy, em mang chocolate và khoai lát đến cho anh!” Thanh âm vang dội hứng khởi.

Dương Mai nhìn thoáng qua đồ ăn vặt trong tay cô gái nhỏ, tràn đầy một túi lớn đều là đồ ăn vặt ưa thích của nữ sinh. Tầm mắt chuyển lên trên, cô phát hiện cô gái nhỏ cười đến cả người vô hại, hai con mắt nho nhỏ híp thành hình trăng non, lộ ra răng nanh đáng yêu.

Đây là cô gái nhỏ đặc biệt mọi tâm tư đều viết ở trên mặt.

Chẳng qua…

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhàn nhạt liếc nhìn những đồ ăn vặt đó một cái, nói thẳng: “Tôi không thích ăn cái này.”

Quả nhiên như thế. Người đàn ông cổ lỗ (thực ra từ ở đây là “cũ kỹ” mà mình nhớ không ra tính từ này dùng với người là gì nên để tạm vậy) không thú vị giống như Giang Thủy, sao có thể sinh ra hứng thú với mấy món đồ ăn vặt đó. Cô gái nhỏ tràn đầy tâm ý, chỉ là dùng sai địa phương rồi.

Mắt Giang Thủy nhìn về phía trước, thanh âm bình bình: “Lái xe.”

Dương Mai lại không nhúc nhích, lúc này cô gái nhỏ nóng nảy, lại lần nữa nâng tay lên đập cửa sổ vài cái: “Anh Thủy, đừng đi vội. Anh không thích ăn cái này, vậy anh thích ăn cái gì?”

Thanh âm Giang Thủy có vẻ có chút bất cận nhân tình (không để ý đến quan hệ tình cảm với người khác hay không nể mặt cũng được): “Tôi thích ăn cái gì cũng không có quan hệ gì với cô.” Anh liếc mắt nhìn Dương Mai, lại lần nữa ra mệnh lệnh: “Lái xe.”

Dương Mai lại vẫn như cũ không có động tác, cô trực giác cô gái nhỏ này còn có lời khác muốn nói.

Quả nhiên, chỉ một khắc sau, cô gái nhỏ hơi cong lưng, mặt hướng bên trong xe hô to: “Anh Thủy, em thích anh!”

Em thích anh.

Một chủ ngữ, một tân ngữ, một động từ, khái quát tất cả.

Tất cả tâm ý của cô ấy đều hóa thành một từ ngữ đơn giản — thích.

Đây là một cô gái nhỏ đơn thuần mà lại thẳng thắn, giống như một mũi tên bắt đầu khởi động, dũng cảm không sờn mà nhằm vào điểm đích

https://thuviensach.vn

phía trước.

Giang Thủy cái gì cũng không nói, những lời này vang dội như vậy, lại giống như không có một mảy may lực đả động đến anh. Anh như một khối gỗ yên lặng, ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình.

Cô gái nhỏ nói xong những lời này lại trở nên an tĩnh, giống như chiếc khí cầu bị bay hơi. Cô ấy rất dũng cảm, nhưng dũng khí của cô ấy cũng không phải là lấy không hết dùng không cạn.

Dương Mai không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng, cô đơn giản tắt máy, nghiêng đầu nhìn sườn mặt gần như lãnh khốc của Giang Thủy: “Kìa, cô bé nói thích anh.”

Giang Thủy nhìn qua, biểu tình của Dương Mai thực đạm, nhưng rất đứng đắn.

Sau một lúc lâu, Giang Thủy nói với Dương Mai: “Cô ở đây chờ tôi một lát, tôi đi rất nhanh sẽ trở lại.”

Anh xuống xe, cô gái nhỏ mang theo tâm tình kích động mà lại thấp thỏm, nhảy từng bước một đi theo anh.

Giang Thủy đưa cô ấy đến dưới một bóng cây tĩnh lặng, Dương Mai không nghe thấy thanh âm của bọn họ, nhưng từ biểu cảm có thể đoán được đại khái nội dung nói chuyện.

Kỳ thật căn bản cũng không cần đoán, Dương Mai dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, loại đầu gỗ như Giang Thủy sẽ nói ra cái gì.

Anh giống như đắp lên một bức tường trong suốt theo thói quen ngăn cản người xông tới từ bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy mất một lúc để cự tuyệt cô gái nhỏ này, sau khi kết thúc anh lại đi trở về lên xe.

Dương Mai đang ghé vào trên tay lái, nghe thấy thanh âm quay mặt qua liền nghe thấy anh nói: “Nắm chắc thời gian, luyện mười vòng nữa.”

Dương Mai cái gì cũng không hỏi, nghe theo anh chỉ huy, luyện xong mười vòng buổi chiều.

Sau khi luyện xong, Giang Thủy đưa cô về nhà.

Dọc theo đường đi không khí trong xe rất nặng nề, trong thùng xe an tĩnh đến mức như ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Dương Mai nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì, thời điểm cô an tĩnh sẽ rất an tĩnh, ngồi ở chỗ kia giống như một con rối không nói chuyện.

Giang Thủy liếc mắt nhìn cô, trước khi tới một cái đèn đỏ thì phanh gấp, xe nhanh chóng giảm tốc độ trượt trên mặt đường xi măng vẽ ra một tiếng kêu kẽo kẹt.

Dương Mai theo quán tính ngả về phía trước, đôi tay không tự chủ được mà chống lên đầu xe.

Lúc này cô mới quay đầu liếc mắt nhìn Giang Thủy, Giang Thủy cũng đang nhìn cô, biểu cảm bình tĩnh, mắt đen lập loè.

Sau cái liếc mắt kia, Dương Mai bỗng nhiên cười rộ lên: “Anh làm gì vậy?”

Giang Thủy trả lời một cách đương nhiên: “Phanh lại.”

“À, phanh lại.” Dương Mai gật gật đầu, lại sờ sờ cằm, “Anh phanh xe từ khi nào không có trình độ như vậy?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy vô ý thức mím môi, không trả lời.

Khi xe đi đến một giao lộ nào đó, không biết vì sao trên đường trở nên đông đúc.

Đèn xanh đèn đỏ trở thành vật trang trí, hai hướng bốn làn xe chạy tắc đầy xe, giao lộ này đã thay đổi ba lần đèn xanh đèn đỏ xe bọn họ mới đi qua đường được.

“Vì sao lại tắc như vậy?” Dương Mai dò đầu ra xem.

“Đừng vươn đầu ra.” Giang Thủy liếc nhìn cô một cái nói, “Nơi này là hai hướng bốn làn xe chạy, phía trước là hai làn xe chạy, nơi này lúc nào cũng tắc.”

“Vậy sao anh còn đi đường này?”

“Đi nhầm rồi.”

Tầm mắt Dương Mai dừng lại thật lâu trên mặt Giang Thủy, như là muốn làm rõ khả năng một người lái xe có thâm niên đi nhầm đường có bao lớn. Chỉ là mặt Giang Thủy giấu trong bóng tối của xe, cô chỉ có thể thấy được hình dáng của anh.

Đường se chạy bỗng nhiên hẹp lại, dòng xe cộ thong thả, ngoài xe có ánh đèn lúc sáng lúc tối tiến vào, Giang Thủy cũng theo đó mà lúc sáng lúc tối.

Dương Mai đột nhiên hỏi anh: “Anh có phải rất được con gái ưa thích hay không?”

Giang Thủy: “Không phải rất được thích.”

Dương Mai đếm số trên đầu ngón tay: “Cô gái nhỏ chiều nay tính là một đi, còn có…”

https://thuviensach.vn

Còn có cô.

Nhưng cô chưa nói xong.

“Còn có cái gì?” Trong yên tĩnh, anh đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Dương Mai đang cười, không lên tiếng.

Giang Thủy nói: “Tôi từ chối cô ấy, bảo cô ấy học xe cho tốt.”

Dương Mai nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm.”

Qua một hồi lâu, anh lại nói: “Cô cũng học xe cho tốt.”

Dương Mai chuyển tầm mắt, không nói gì.

Sau khi xuyên qua con đường chợt hẹp lại kia, tình hình giao thông dần dần tốt hơn, Giang Thủy lái xe rất nhanh, không bao lâu sau đã chạy đến tiểu khu Dương Mai ở.

Khoảng thời gian này quá ngắn khiến Dương Mai cảm thấy tình huống kẹt xe vừa rồi chỉ vừa phát sinh ở một giây trước, câu nói cuối cùng Giang Thủy nói với cô vẫn ở bên tai, giống như anh dừng ở nơi đó là để nói một câu kia.

Giang Thủy vẫn như cũ không lái xe đi vào mà ngừng ở giao lộ, vẫn vị trí cũ.

Dương Mai cũng không xuống xe luôn, Giang Thủy nhìn về phía cô, cô chỉ lấy ngón tay chỉ chỉ chân chính mình.

Cô không đeo giày.

Giang Thủy hỏi cô: “Giày cô đâu?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai mở tay ra: “Ném ở trường dạy lái xe.”

Tay Giang Thủy sờ tay lái, nghe thấy Dương Mai nói: “Phải về trường dạy lái xe tìm sao.”

“Quá muộn.” Giang Thủy liếc mắt nhìn đồng hồ điện tử bên trong xe, bàn tay anh nắm chìa khóa xe, xoay tròn một cái, tắt máy.

Anh như là nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Dương Mai: “Tôi nhớ khi đó cô ném giày ở trong xe.”

Dương Mai nhún vai: “Trong xe không có. Không tin anh có thể lục soát.”

Giang Thủy lẳng lặng nhìn Dương Mai, Dương Mai cứ như vậy không chút nào sợ hãi mà ngồi, giống như con nai con ngơ ngác chưa từng tiếp xúc với thế gian.

Xe bọn họ ngừng ở ven đường, vị trí này không thể dừng xe lâu, phía sau có xe khác vọt lên, đèn xe chói mắt chiếu thẳng lại đây, rồi sau đó gặp thoáng qua bọn họ, một lần nữa trở lại tối đen.

Trong thời gian ánh sáng giao điệp, Giang Thủy cảm thấy phía sau con nai này đang lay động đuôi cáo.

Giang Thủy sẽ không thật sự lục soát xe, bởi vì như vậy anh sẽ giống như thằng ngốc, mà Dương Mai sẽ rất đắc ý.

“Từ nơi này đi đến cửa nhà tôi, ít nhất phải một trăm mét, anh không thể để tôi đi chân không vào.”

Đích xác như thế, Giang Thủy cúi đầu, sắc mặt không đổi nhìn nhìn chân Dương Mai — trắng nõn, tinh tế, giống như củ từ đã tước vỏ vậy —

https://thuviensach.vn

đôi chân này đi chân trần trên mặt xi măng, khẳng định sẽ trầy da, sẽ đổ máu.

“Làm sao bây giờ đây.” Dương Mai cười.

Giang Thủy yên lặng cắn cắn răng cấm, hai gót chân dẫm vào nhau, bàn tay đi xuống, nhặt lên một đôi giày vải bụi bặm màu nâu, xách đến trước mắt Dương Mai: “Cô tạm dùng đi.”

Dương Mai rũ mắt nhìn xuống, đôi giày vải kia thực bình thường, không có nhãn hiệu, cũng nhìn không ra giá cả, thậm chí trên giày còn có vết bẩn, nhưng đây là một đôi giày thích hợp để lái xe, chỉ nhìn Dương Mai đã biết đôi giày này đi vào sẽ rất thoải mái.

“Cám ơn.” Dương Mai nhanh chóng nhận đôi giày, tròng lên chân chính mình, “Chân anh cỡ bao nhiêu?”

“45.”

“Ồ.”

Dương Mai đi xuống xe, vòng đến bên cửa sổ ghế điều khiển, vẫy tay với Giang Thủy: “Tôi về đây.”

Giang Thủy gật đầu, nói: “Nhớ ngày mai thay giày đế bằng.”

Dương Mai nghe xong chỉ cười cười rồi xoay người đi thẳng.

Giang Thủy nhìn bóng dáng cô dần nhỏ lại trong tầm nhìn của mình, thời điểm qua đường cái, Dương Mai ngừng một chút — giày cô bị rớt, hoặc phải nói, là giày anh bị rớt, cô liền đứng ở giữa đường đi lại giày một lần nữa.

Chân cô so với anh nhỏ hơn khá nhiều, Giang Thủy nghĩ tựa như đoạn ngó sen, một bàn tay anh cũng có thể cầm gọn.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 14: Cảnh Cáo Cô Ấy

Sau khi Dương mai về nhà thì thay giày trước tiên, giày Giang Thủy bị cô ném vào góc nào đó ở huyền quan (có thể hiểu là lối ra vào, một số căn nhà xây theo kiểu lối vào hẹp lại thấp hơn nền nhà để dày dép, tủ giày và treo đồ linh tinh, gọi là huyền quan). Cô vào phòng bếp, chuẩn bị xào một chén cơm chiên trứng cho chính mình.

Thời điểm ăn cơm chiên, cô ngồi bên bàn ăn, chỗ ngồi vừa vặn đối diện huyền quan. Cơm chiên thơm nức, nhưng đôi mắt cô lại không đặt ở trên nó.

Đôi giày kia đã đi lâu rồi, vải giày đã cũ, đế giày thực mềm, lúc anh cởi ra đưa cho cô, còn có mùi hương nhàn nhạt. Mùi này cũng không phải là dễ ngửi, nhưng khi đó Dương Mai không chút do dự đút chân mình vào.

Cơm chiên ăn được một nửa thì Dương Mai lấy ra di động, cô gọi điện cho Lý Diễm. Có một số việc, cô cảm thấy cần phải chia sẻ với bạn tốt của mình.

Đáng tiếc điện thoại không ai tiếp.

Dương Mai ngắt điện thoại, đổ cơm chiên còn thừa vào thùng rác, sau khi bỏ chén vào bồn rửa liền mang theo ví tiền ra khỏi cửa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Giang Thủy lái xe tới đón cô, một khắc nhìn thấy cô kia, đôi mắt anh liền ngó xuống.

https://thuviensach.vn

Dương Mai rụt rụt ngón chân, Giang Thủy dời đi tầm mắt.

Cô đi một đôi giày xăng-đan cột dây cao, đế không thấm nước, lại khiến chân vừa cao vừa thon thả.

Dương Mai ngồi vào, Lâm Dương nhìn chằm chằm cô không chớp mắt, tán thưởng một câu: “Dương Mai, hôm nay thật cô xinh đẹp.”

Vì phối hợp đôi giày này, Dương Mai mặc một cái váy đầm màu xanh biển hoa nhí, không có tay áo, hình chữ A, vạt váy xù xù, giống như chiếc dù hoa được mở ra.

Dương Mai vô ý thức vuốt vuốt tóc mái bên tai, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Buổi sáng luyện tập vô cùng thuận lợi, chỉ là Giang Thủy rất ít nói.

Thời điểm Trương Tây Tây luyện xe, Giang Thủy trên cơ bản không cần chỉ đạo nhiều, kỹ thuật của cô ấy khá nhuần nhuyễn, chỉ cần tự luyện tập nhiều thêm mấy lần, đến lúc thi sẽ không có vấn đề gì.

Lâm Dương càng không cần phải nói, cậu chỉ là người ăn theo.

Duy chỉ có Dương Mai, vẫn gập ghềnh như cũ, nhưng có thể nhìn ra cô đã có tiến bộ rất lớn so với trước kia.

Giờ cơm trưa, Trương Tây Tây cùng Lâm Dương đi mua cơm hộp trước, Dương Mai còn đang luyện xe, Giang Thủy ngồi ở bên cạnh cô nói: “Cô dừng lại ở phía trước một chút.”

“Anh muốn đi ăn cơm?” Dương Mai hỏi.

“Phải.” Giang Thủy đáp, “Luyện xong vòng này, cô cũng có thể ăn cơm.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai lái xe thật chậm, cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi có thể đi cùng anh không?”

Giang Thủy nhìn qua, Dương Mai nói: “Tôi sợ muộn cơm hộp lại bán hết.”

“Cô cứ luyện đi, tôi mua giúp cô.”

“Được.”

Sau khi Dương Mai luyện xong vòng cuối cùng, trực tiếp đi đến lùm cây tìm Giang Thủy, nơi đó không có một bóng người. Cô liền đi vào trong nhà ăn, phát hiện Giang Thủy đang ngồi quay lưng về phía cô, áo ngắn tay màu đen của anh dính sát trên lưng, sau lưng ướt một tảng lớn.

Dương Mai đi qua, ngồi xuống đối diện anh, anh ngẩng đầu, dùng đũa chỉ chỉ hộp cơm chưa mở ra trên bàn, mồm miệng không rõ nói: “Ăn đi.”

Dương Mai gật gật đầu, vừa kéo dây thun ra chuẩn bị động đũa thì người trước mặt lại đột nhiên đứng lên, một bên thu thập thức ăn thừa, một bên nói với cô: “Cô ăn từ từ.”

“Anh ăn xong rồi?” Dương Mai nhìn hộp cơm của anh, phát hiện đã trống không. Mỗi lần anh ăn cơm đều ăn rất sạch sẽ, không giống cô, mỗi lần đều dư lại hơn phân nửa.

Giang Thủy đi rồi, Dương Mai bỗng nhiên cảm thấy bữa cơm này ăn không có ý tứ gì.

Bành Bằng đúng lúc này ngồi xuống, hắn cũng là vừa mới luyện xe xong, tay trái cầm hộp cơm vừa mua, tay phải xách theo một lon bia. Sau khi ngồi xuống, hắn cũng không ăn cơm mà ngước mặt nhìn Dương Mai nói: “Dương Mai, hôm nay cô thật xinh đẹp.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai đến cảm ơn cũng lười nói, chỉ nhếch khóe miệng cười đáp lại cho có lệ.

Bành Bằng lúc này mới mở hộp cơm ra, đôi mắt không tự giác mà nhìn về phía sau, một đám đàn ông cao lớn thô kệch ở phía sau thường xuyên ngó sang hướng bên này.

“Lúc cô đi qua, những người đó đều nhìn chằm chằm cô.”

Dương Mai nghe xong hướng phía sau Bành Bằng nhìn thoáng qua, lập tức đối diện với mấy cặp mắt vẩn đục.

Cô ở trong lòng cười lạnh, ngoài miệng lại nói: “Tôi có cái gì đẹp.”

Bành Bằng gắp một miếng cơm: “Cô đừng nói như vậy, ánh mắt đàn ông sẽ phản ánh sự thật. Nhìn chằm chằm cô chứng minh cô thật sự đẹp.”

Dương Mai lấy cà rốt ra, Bành Bằng lại nói: “Trường dạy lái xe lớn như vậy, chắc cũng chỉ có một mình cô dám ở thời điểm luyện xe mặc quần áo như vậy.”

Dương Mai nhìn trái nhìn phải, giống như đích xác là thế. Cô nhợt nhạt cười một chút: “Tôi cố ý.”

Cơm nước xong, Dương Mai đứng ở trước cửa nhà ăn, nơi đó râm mát, mặt trời không chiếu đến, lại đi ra ngoài một bước sẽ đứng dưới mặt trời chói chang. Cô nhìn về nơi xa một lát, không tìm được xe Giang Thủy, nhưng cô không nghĩ đi ra ngoài, bên ngoài quá nóng, mà dù của cô lại đặt ở trên xe Giang Thủy.

Kỳ thật tại một mảnh sân lớn như vậy, muốn từ mấy chục chiếc xe không khác nhau là mấy tìm ra một chiếc là rất khó. Nhưng sau đó Dương Mai vẫn dễ như trở bàn tay phát hiện xe Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, cô không phải phát hiện xe, mà là phát hiện người đứng bên cạnh xe — cô gái nhỏ chiều hôm qua đưa đồ ăn vặt cho Giang Thủy.

Cô gái nhỏ vẫn như cũ xách theo một túi đồ, Dương Mai đoán đó là muốn tặng cho Giang Thủy. Cô không tiếp tục chờ đợi, lập tức đi về hướng chiếc xe kia.

Cô gái nhỏ vẫn "Không coi ai ra gì", Dương Mai mở cửa ngồi vào ghế sau, cô ấy cũng không liếc mắt nhìn Dương Mai một cái.

Giang Thủy từ kính chiếu hậu thấy Dương Mai, nhàn nhạt nói: "Đến đông đủ rồi, bắt đầu đi."

Ghế lái là Trương Tây Tây, Lâm Dương cùng Dương Mai ở ghế sau.

Xe từ khởi điểm đi ra, đi ngang qua cô gái nhỏ ở bên ngoài.

Dương Mai quay đầu lại nhìn thoáng qua, cô gái kia đi được vài bước nhưng không đi xa, chỉ tìm nơi có bóng cây đứng chờ.

Lâm Dương ở bên cạnh nói: "Đây là nhất kiến chung tình đó."

Dương Mai: "Cái gì nhất kiến chung tình?"(nhất kiến chung tình – vừa nhìn thấy một lần đã yêu hay tình yêu sét đánh:v, giải thích cái này có chút dư thừa)

Lâm Dương hắc hắc cười một tiếng, có thâm ý nhìn nhìn Giang Thủy phía trước rồi tiến đến gần Dương Mai nói: "Thấy nữ sinh mới vừa rồi không?"

"Thấy."

"Lần trước giáo viên của nữ sinh này xin nghỉ, nhờ anh Thủy của chúng ta mang theo cô ấy, anh Thủy mang theo cô ấy một ngày, sau đó cô ấy liền coi trọng anh Thủy của chúng ta."

https://thuviensach.vn

“Chỉ có vậy liền coi trọng?” Dương Mai tỏ vẻ ngạc nhiên cười cười.

“Thực ra cũng không phải, nữ sinh kia thực sự kém căn bản, chân ga với phanh cũng không phân biệt được, anh Thủy tự mình vòng sa hình làm mẫu cho cô ấy thế nên mới được coi trọng.” (“Coi trọng” ở đây cũng có thể để là “thích” nhưng nghĩ vốn có của từ này chưa phải là thích mà chỉ là quan tâm vè khía cạnh tình cảm hơn mức bình thường thôi nên mình giữ nguyên từ này)

“Mới không phải đâu.” Trương Tây Tây ngồi phía trước bỗng nhiên xen mồm vào, “Tôi cảm thấy nữ sinh kia là ở thời điểm anh Thủy đưa cô ấy về nhà mới coi trọng anh ấy. Ai da, chị lại không phải không biết, kỹ thuật lái xe của anh Thủy làm phụ nữ ngồi ở bên cạnh phải mê mẩn.”

Nói xong, Trương Tây Tây cười tươi sáng, hướng Giang Thủy bên cạnh đá lông nheo nói: “Đúng không anh Thủy.”

“Đừng nói lung tung, cô tập trung nhìn phía trước đi.”

“Vâng.” Trương Tây Tây méo miệng, không nói nữa.

Dương Mai suy nghĩ những lời này một chút, đột nhiên thình lình hỏi: “Anh Thủy giúp đưa học sinh của giáo viên khác về nhà?”

Trương Tây Tây hướng kính chiếu hậu gật đầu: “Đúng vậy, giúp người giúp tới cùng không phải sao.”

Dương Mai “à” một tiếng nói: “Không nghĩ tới anh Thủy còn nhiệt tâm như vậy đấy.”

Ngữ khí của cô lạnh lạnh, có hương vị trào phúng. Trương Tây Tây không nghe ra, còn đi theo phụ họa một chút. Những lời này chỉ có Giang Thủy có thể nghe hiểu, nhưng người duy nhất có thể nghe hiểu này còn muốn làm bộ như nghe không hiểu.

https://thuviensach.vn

Trương Tây Tây vòng một vòng trở về, ngừng ở vị trí ban đầu, thay bằng Dương Mai.

Cô gái nhỏ kia thấy xe dừng, liền chạy đến, híp mắt nói chuyện cùng Giang Thủy.

Dương Mai khởi động xe, nghiêng đầu nhìn cô ấy một cái, nói: “Em gái, đừng dựa gần quá, nguy hiểm.”

Vừa dứt lời, cô cũng mặc kệ làm như vậy có phải thật sự nguy hiểm hay không, quyết đoán thả côn ra.

Cô gái nhỏ vội vàng né tránh sang bên cạnh, ngay sau đó, thân ảnh của cô ấy ngày càng nhỏ dần.

Lâm Dương nhịn không được nhìn về phía sau, tấm tắc hai tiếng: “Cô gái này cũng chỉ có buổi chiều mới tới trường dạy lái xe, thời gian ít như vậy còn không tập trung luyện xe, toàn đặt tâm trí trên người anh Thủy.”

Dương Mai nói: “Sao cái gì cậu cũng biết vậy.”

Lâm Dương dùng ngón tay cái cọ mũi của mình, nói: “Cô gái đó tự mình nói mà, ba ngày cô xin nghỉ kia, cái gì cũng đều nói cho chúng tôi biết, miệng thật lớn. Lảm nhảm một hồi, hoàn tất giám định.”

Dương Mai không khỏi liếc mắt nhìn Lâm Dương một cái, nghĩ thầm, chỉ bằng cậu, cũng không biết xấu hổ nói đến ai khác.

Lúc này, Lâm Dương bỗng nhiên chúi người về phía trước, dán vào lưng ghế Giang Thủy, cười ha hả hỏi: “Anh Thủy, anh xem người ta là con gái, đứng ở đó lâu như vậy chờ anh thật vất vả, nếu không anh đi xuống giải quyết một chút, trên xe có em, hai người này cứ giao cho em đi.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy trầm ngâm một chút, cuối cùng gật đầu: “Tôi xuống xe, mọi người tự mình luyện đi.”

Lâm Dương hoan hô một tiếng, chờ Giang Thủy xuống xe, cậu liền tung ta tung tăng chạy đến ghế phụ. Dương Mai nhìn cậu một cái, cũng xuống xe.

“Cô đi đâu thế?” Lâm Dương lay cửa sổ hướng ra ngoài kêu.

“Mua nước.” Dương Mai cũng không quay đầu lại.

Dương Mai xuống xe vốn không phải vì mua nước, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, yết hầu lại thất khô khốc, cô liền cầm ô chậm rì rì đi đến quầy bán quà vặt.

Em gái thu ngân ở quầy bán quà vặt nhận ra cô, cô vừa vào cửa liền vui vẻ nói chuyện: “Chị tới ạ? Mua nước phải không?”

“Ừm, mua nước.”

Em gái thu ngân nhiệt tình dùng ngón tay chỉ: “Nước ở bên kia.”

Dương Mai vừa thấy liền “à” một tiếng: “Đổi vị trí.”

Em gái thu ngân cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Hắc hắc, em không có việc gì nên lăn lộn mù quáng.” (lăn lộn mù quáng này ý chỉ cô ấy nghịch ngợm đổi vị trí thùng nước)

Dương Mai ngồi xổm xuống, lấy nước khoáng trong thùng, nhìn kỹ hạn sử dụng, ngoài miệng tùy ý đáp lại một câu: “Tôi cũng thích lăn lộn mù quáng.” (lăn lộn mù quáng này ý chỉ cô ấy làm những việc mù quáng thiếu sáng suốt, có thể hiểu là ẩn ý vụ anh Thủy nhưng tạm thời mình chưa biết để cụm từ này là gì cho ăn ý hai câu trên dưới, ai biết chỉ mình với nhé)

https://thuviensach.vn

Em gái thu ngân nhìn về hướng Dương Mai, lại nhìn nhìn phía ngoài cửa, nói: “Người đàn ông lần trước cùng chị tới đâu? Không cùng nhau tới?”

“Phải, không cùng nhau tới.”

Năm phút đồng hồ sau, Dương Mai ôm bảy tám bình nước khoáng cùng đồ uống khác đi tới, em gái thu ngân kinh ngạc: “Mua nhiều như vậy, một mình chị có thể xách sao?”

Dương Mai ném cả đống chai lên trên quầy thu ngân, một trận tiếng lách cách vang lên.

Trong lúc em gái thu ngân đang tra giá đồ, Dương Mai liền đứng sang một bên gọi điện thoại, trong ống nghe truyền đến hai tiếng “ring ring” liền có người tiếp.

Dương Mai: “Giang Thủy, tôi ở quầy bán quà vặt, anh tới xách đồ đi.”

Dương Mai thanh toán tiền, lại đợi trong chốc lát thì thấy Giang Thủy chạy chậm lại đây.

Anh chưa bao giờ bung dù, trên làn da đen bóng mồ hôi phát sáng lập loè. Dương Mai đưa cho anh một tờ khăn giấy: “Lau mồ hôi.”

Giang Thủy lắc đầu, không nhận khăn giấy, trực tiếp túm áo lau qua loa trên đầu, coi như lau mồ hôi.

“Đồ đâu?” Anh hỏi.

“Đây.” Dương Mai đưa cho anh một túi đựng nước lớn.

Hai người sóng vai đi về trường dạy lái xe.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy xách theo bình nước bước đi ở đằng trước, Dương Mai bung dù theo ở phía sau.

Cô nhìn chăm chú vào áo ngắn tay ướt rượt của Giang Thủy, dưới ánh mặt trời, tay anh xách túi lộ ra gân xanh, giống như những con rồng dũng mãnh đang xoay quanh ở mặt trên.

Tay cô cầm dù nắm thật chặt, nói với bóng dáng trầm mặc kia: “Vào đi.”

Giang Thủy ngừng nửa giây, rất nhanh nói: “Không cần.”

Dương Mai không kiên trì mời, nhanh lẹ nói thầm một câu: “Phơi nắng không chết được anh.”

Còn chưa đi qua cửa trường dạy lái xe, quai túi bỗng nhiên bị đứt. Nước khoáng cùng đồ uống lăn hết xuống, nằm trên mặt xi măng.

Giang Thủy xoay người lại nhặt, trước mắt hiện lên đôi chân nhỏ nhắn thon thả của Dương Mai, ngón chân xinh đẹp sơn móng màu đỏ rực.

“Túi kiểu gì thế này.” Dương Mai thu dù, muốn giúp Giang Thủy nhặt đồ.

Giang Thủy ngăn cô lại: “Cô chờ ở đây, tôi đi mua lại túi khác.”

Anh mới vừa cất bước, đã bị Dương Mai bắt lấy tay.

Là tay, chứ không phải cánh tay.

Giang Thủy cúi đầu, bàn tay nhỏ, trắng mà mềm mại bắt lấy ngón tay thô to của anh, ngón út của cô ở trong lòng bàn tay anh khi nhẹ khi nặng cọ cọ, dường như mang theo ám chỉ ái muội nào đó.

https://thuviensach.vn

Thanh âm nhẹ nhàng, giống như một sợi khói, bay từ dưới lên trên: “Là lấy, không phải mua. Đây là do chất lượng túi có vấn đề.”

Giang Thủy đột nhiên vung tay, trừng mắt nhìn cô.

Dương Mai đi về phía trước hai bước, cười: “Nghe thấy không vậy? Sao lại im lặng thế.”

Giang Thủy lui về phía sau hai bước, phía sau là cột điện, anh cơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt khí cuồn cuộn của cái cột kia bốc hơi lại đây, nóng đến mức sau lưng anh như bị lửa thiêu đốt.

Dương Mai đi theo anh, bức anh dựa vào trên cột điện. Cô nâng tay, muốn sờ lên mặt Giang Thủy.

Cái tay kia tựa hồ mang theo mát lạnh sảng khoái, giống như giấu gió lạnh trong nó muốn thổi tắt nóng bỏng thình lình xuất hiện của Giang Thủy.

Anh dùng sức phe phẩy đầu, tỉnh táo lại, bỗng nhiên bắt lấy cái tay kia.

“Cô muốn làm gì.” Thanh âm anh có chút ám ách, nhưng cũng đủ lạnh lẽo.

Dương Mai nhìn chằm chằm cặp mắt ngăm đen kia, nói: “Anh lại ra mồ hôi, lau một cái.”

Giang Thủy không buông tay lau mồ hôi, mồ hôi từ trán chảy xuống, khi đi ngang qua khóe mắt, anh cầm lòng không đậu mà nhắm mắt lại. Trong tay anh bỏ thêm chút sức, liền nghe thấy thanh âm của Dương Mai: “Đau.”

Giang Thủy nắm lấy cố tay Dương Mai, đẩy cô về phía sau một bước.

https://thuviensach.vn

“Đau…” Thanh âm anh tràn đầy hương vị uy hiếp, “Đau thì đừng chọc tôi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 15: Người Phụ Nữ Thất Hồn Lạc Phách

Giang Thủy trở lại quầy bán quà vặt, em gái thu ngân nghe xong giải thích, rất hiểu ý cho Giang Thủy hai chiếc túi to, miễn phí.

Giang Thủy chạy chậm trở lại vị trí túi bị đứt nhưng Dương Mai đã không còn ở đây nữa. Anh ngồi xổm xuống, một mình nhặt từng chai lọ một lên, cất vào trong túi mang về xe.

Lái xe là Trương Tây Tây, Lâm Dương ngồi ở ghế phụ, Giang Thủy ngồi vào ghế sau, đưa nước vừa mua cho mỗi người một chai.

Chính anh cũng cầm lấy một chai Nông Phu Sơn Tuyền, mở nắp uống một ngụm, ánh mắt tìm kiếm bên ngoài xe.

Lâm Dương quay đầu lại hỏi: “Anh Thủy, Dương Mai đâu?”

Giang Thủy thu hồi ánh mắt, dừng ở túi nước lớn kia: “Không biết.”

Dương Mai đứng dưới một tàng cây long não ở ngã tư, túi của cô khá nặng, ép vào bả vai nóng rát đau đớn. Tay cô vói vào trong túi, ở bên trong nhéo vài cái, một lát sau lại lấy ra.

Cô dựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn lên trên, lá cây um tùm, gió thổi cành lá rung rinh, ánh vàng rực rỡ từ khe hở giữa những chiếc lá chiếu lên mặt, cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, trước mắt lại không phải một mảnh tối đen.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc bắt đầu nhai kẹo cao su cô liền mở bừng mắt.

Bên cạnh bỗng nhiên nhiều hơn một người, Dương Mai vừa cúi đầu, liền thấy cô gái nhỏ đang ôm một túi đồ ăn vặt lớn ngồi xổm bên chân mình.

Thanh âm cô gái nhỏ nghe có chút thấp: “Sao cô không đi tập xe?”

Dương Mai một lần nữa ngẩng đầu lên, nửa híp mắt bắt giữ những tia sáng nhỏ vụn đang lay động: “Sao cô không đi tập?”

“Tôi không có hứng thú.” Cô gái nhỏ tùy hứng dùng ngón tay đi niết bùn đất dưới tàng cây, bùn đất rất vụn, xoa vài cái liền tan thành bụi bay theo gió, lưu lại lòng bàn tay chỉ còn một màu sắc vàng nhè nhẹ.

“Cô có hứng thú với Giang Thủy.” Dương Mai nói.

Cô gái nhỏ đột nhiên ngẩng đầu, Dương Mai như cảm nhận được liền chậm rãi cúi đầu, đối diện với đôi mắt in màu trời của cô ấy.

Phụ nữ thần kinh thô đến mấy thì thời điểm thích một người đàn ông cũng có thể trở nên thận trọng.

Cô gái nhỏ như là cảm giác được cái gì, ngữ khí nói chuyện mang theo cảnh giác: “Cô là gì của anh ấy?”

Dương Mai quay đầu nhìn về phía thùng rác bên cạnh, chu chu môi, quai hàm cử động, “phốc” một tiếng, phun bã kẹo cao su đi. Đáng tiếc độ chính xác không cao, kẹo cao su cuối cùng đáp xuống trên bùn đất phía trước thùng rác.

Dương Mai hừ một tiếng, đi qua dùng khăn giấy bao nó lại, một lần nữa ném vào thùng rác.

https://thuviensach.vn

Đi về phía trước, cô vỗ vỗ bụi đất sau váy, đối diện với ánh mắt chấp nhất của cô gái nhỏ kia nói hai chữ: “Người yêu.”

Dương Mai chờ xe ở ven đường, Trương Tây Tây lái xe lại đây, cô thuận thế chui vào.

Ngồi sau là Giang Thủy, sau khi Dương Mai ngồi ổn định thì móc ra một cái bọc từ trong túi, ném lên người Giang Thủy.

Giang Thủy cầm lấy xem, hỏi: “Đây là cái gì.”

“Là cái gì mở ra nhìn xem chẳng phải sẽ biết.”

Giang Thủy mở bọc bên ngoài, bên trong là một đôi giày nam mới tinh.

Đôi giày này là tối hôm qua Dương Mai đặc biệt chạy đến trung tâm thương mại lớn để mua, chọn thật lâu mới được. Bất luận là kiểu dáng, màu sắc hay là kích cỡ đều vô cùng phù hợp với Giang Thủy.

Càng quan trọng là, đôi giày này rất thoải mái, nhưng giá cả không phải là rẻ.

“Tôi không thể nhận.” Giang Thủy đưa lại giày cho cô.

Dương Mai nghiêng đầu sang một bên, nói một cách không sao cả: “Anh không cần thì vứt đi.”

Giang Thủy trầm mặc áp hai đế giày vào nhau, cất lại trong túi. Anh thẳng eo, cánh tay đặt lên hai đùi đang mở ra, trên tay xách theo chiếc túi to kia.

Anh vừa không cất túi vào chỗ nào đó, lại không dứt khoát trực tiếp vứt bỏ mà cứ cầm như vậy.

https://thuviensach.vn

Sau khi luyện xe xong Giang Thủy đưa Dương Mai về nhà.

Khi xe bắt đầu lên đường, Lâm Dương bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền mở miệng hỏi Giang Thủy: “Anh Thủy, không đúng rồi, em nhớ nhà Dương Mai xa hơn nhà em và Trương Tây Tây.”

Giang Thủy nói: “Không phải, nhà cô ấy gần hơn nhà hai người.”

Lâm Dương gãi đầu còn đang nói thầm cái gì, nhưng vừa thấy biểu tình kiên định của Giang Thủy thì bắt đầu hoài nghi ký ức của chính mình có vấn đề.

Trương Tây Tây đối với việc nhà Dương Mai ở nơi nào không có hứng thú, cô ấy duỗi dài cổ ra nhìn Giang Thủy: “Anh Thủy, nhà anh là đi qua nhà bọn em một đoạn nhỉ. Lại nói, chúng em còn chưa biết nhà anh ở đâu đâu.”

Lâm Dương bị vấn đề của Trương Tây Tây chuyển hướng, đầu óc vừa chuyển, lập tức nói: “Đúng vậy anh Thủy, em cũng muốn biết nhà anh ở đâu.”

Giang Thủy báo một cái địa chỉ.

Lâm Dương rất nhanh kêu to lên: “Má ơi, kia không phải rất gần chỗ bọn em sao! Anh Thủy, em muốn đến nhà anh chơi.”

Trương Tây Tây xoay cánh tay Lâm Dương một chút, nói: “Anh sao to gan như vậy chứ, đột nhiên đòi đến nhà anh Thủy, có phải anh muốn giết người không kịp trở tay không.”

Lâm Dương cười hắc hắc: “Anh chưa nghĩ cẩn thận. Vậy anh Thủy, chừng nào thì thuận tiện, chúng em đến nhà anh chơi.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhàn nhạt nói: “Nhà tôi không có gì để chơi cả, hơn nữa tôi ở một mình.”

“Vậy tốt quá rồi.” Lâm Dương đập tay xuống, “Có người lớn chơi không được thoải mái lắm đâu.”

Trương Tây Tây nhìn sắc mặt Giang Thủy nhàn nhạt, liền trừng mắt nhìn Lâm Dương một cái: “Để lần sau đi, nếu thật muốn đi chơi thì cũng phải gọi cả Dương Mai chứ.”

“Được được, đến lúc đó chúng ta đi siêu thị mua đồ ăn rồi giết đến nhà anh Thủy đi.”

Giang Thủy bảo trì trầm mặc, sau khi đưa Lâm Dương và Trương Tây Tây về anh mới lái xe về nhà, vừa đỗ xe xong thì nhận được điện thoại của Dương Mai.

Cô xin nghỉ, lại là ba ngày giống như lần trước.

Giang Thủy nắm di động, vô ý thức nhìn tiểu khu trong vành đai xanh, dì Hứa ở nhà cách vách xách theo giỏ rau đi tới, thấy xe của Giang Thủy, bước chân rõ ràng vui lên hẳn, mắt thấy gương mặt tràn đầy tươi cười kia dần dần tới gần, Giang Thủy mới từ từ mở miệng với di động: “Sắp thi lần hai rồi, cô biết không?”

“Biết.”

“Trong khoảng thời gian này tốt nhất không nên xin nghỉ.”

“…”

“Rốt cuộc cô có chuyện gì gấp như vậy?”

“…”

https://thuviensach.vn

“Bỏ đi, tùy cô.”

Anh treo điện thoại.

Dì Hứa vừa lúc đi đến, tươi cười đầy mặt nhìn vào trong xe: “Tiểu Giang, đã về rồi.”

“Vâng.” Anh từ trên xe bước xuống, thuận tay tiếp lấy rổ đồ ăn trong tay dì Hứa, “Cháu giúp dì mang lên.”

“Được được.”

Dương Mai nhét điện thoại lung tung vào túi, trước khi gọi điện thoại cho Giang Thủy, cô nhận được điện thoại của Lý Diễm.

Trong điện thoại thanh âm Lý Diễm rất nhẹ, như là cố tình đè thấp. Âm thanh ở xung quanh qua điện thoại truyền tới lại rất ồn ào, hẳn là ở nơi phố xá sầm uất nào đó. Sau đó Dương Mai cuối cùng cũng nghe rõ, Lý Diễm nói là — Tôn Uy đang ở chợ quần áo cùng với kỹ nữ kia.

Về đến nhà, Dương Mai đến nước cũng không kịp uống một ngụm lại lập tức ra cửa. Lúc cô đuổi tới chợ đêm thì sự tình đã nháo loạn lên.

Tôn Uy rõ ràng đứng ở bên phía tiểu tam kia, Lý Diễm lùn hơn so với tiểu tam, nhưng đanh đá hơn tiểu tam, Tôn Uy che chở tiểu tam, tránh tới góc tường, Lý Diễm giơ tay đang nắm chặt chiếc ghế nhựa lên cao giống như chỉ cần lơ đãng một chút cô ấy sẽ lập tức ném tới.

Dương Mai không nói hai lời, chạy lên kéo Lý Diễm ra sau. Tôn Uy cùng tiểu tam phía sau hắn liền nhân cơ hội này dịch tới mặt tiền cửa hàng bên cạnh.

Lý Diễm thấy hai người kia chạy, giận sôi máu, quay đầu liền đổ ập xuống mà mắng: “Con mẹ nó …”

https://thuviensach.vn

Mắng được một nửa, cô ấy im miệng. Một lát sau, cô ấy như không dám tin mà nói: “Dương Mai, cậu đứng về bên nào thế? Sao cậu có thể hướng về đôi nam nữ chó má kia!”

Dương Mai không khỏi nhíu mày, cô đoạt chiếc ghế trong tay Lý Diễm, nửa ngày cũng không đoạt được đành từ bỏ, cô lôi kéo cánh tay Lý Diễm, trầm giọng nói: “Cậu nếu muốn ngồi tù thì cứ đập xuống, tớ không chỉ đồng ý cho cậu đập còn giúp cậu giữ chặt hai người bọn họ để cậu đánh.”

Lý Diễm nghe xong giật mình, rất mau nước mắt giống như nhỏ máu, tràn đầy không cam lòng cùng ủy khuất trút xuống.

Tay cô ấy buông lỏng, chiếc ghế liền rơi xuống, ôm lấy Dương Mai như ôm cọc gỗ cứu mạng duy nhất, rối tinh rối mù mà khóc: “Dương Mai, sao tớ lại xui xẻo như vậy chứ, tớ nên làm cái gì bây giờ, tớ rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ …”

Dương Mai không biết nên làm thế nào để an ủi cô ấy, chỉ dùng tay mềm nhẹ vuốt ve qua lại trên lưng cô ấy.

Ở phía sau mặt tiền cửa hàng kia, Tôn Uy đứng ở nơi đó, quần áo không chỉnh tề, cả người hỗn độn, như là vừa trải qua một kiếp nạn lớn.

Cũng đúng, hắn là ở người ở trong, nguyên nhân trận tai nạn này do hắn dựng lên, nhưng hắn lại giống như rùa đen rút đầu tránh mình trong vỏ. Ra mặt náo loạn đều do một mình Lý Diễm gánh vác.

Dương Mai hận đến ngứa răng nhưng cô biết, bất kể là hung hăng đánh cho Tôn Uy một trận, hay là bình tĩnh đi con đường pháp luật thì thương tổn mà hắn gây ra cho Lý Diễm cũng đã thành hình, Lý Diễm cũng sẽ không bởi vì Tôn Uy bị đánh mà cao hứng hơn, cũng hoàn toàn sẽ không vì được pháp luật và dư luận ủng hộ mà khỏi hẳn được miệng vết thương.

https://thuviensach.vn

Bất luận tình thế phát triển như thế nào, Lý Diễm đều ở vào thế yếu.

Đàn ông ngoại tình, phụ nữ chính là người bị hại.

Cuối cùng Lý Diễm vẫn lựa chọn đi con đường pháp luật, từ trước tới nay đã xem qua vô số tin tức vợ cả đi hành hung nhân tình của chồng, Lý Diễm nói nhân tình kia xứng đáng phải chịu nhưng người vợ kia làm thế là không đáng, mặc kệ là ở ngoài đường xé quần áo nhân tình, hay là đánh nhau với nhân tình của chồng cũng đều quá mất mặt.

Trung Quốc không thiếu nhất chính là người vây xem náo nhiệt, cô ấy không muốn trở thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu (lúc uống xong trà, sau khi uống rượu ngồi rảnh rỗi buôn chuyện, hiểu là chuyện bàn tán lúc nhàn rỗi) của đám người kia.

Cô ấy muốn ly hôn, đề cập đến phân chia tài sản có nhiều vấn đề cần sự hỗ trợ của luật sư.

Lý Diễm trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng tỉnh táo lại, bởi vì sau thời điểm này, cô ấy còn có một trận đánh ác liệt phải đánh.

Dương Mai bị chuyện này làm cho thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, sau khi tạm biệt Lý Diễm và luật sư của cô ấy, đến sức lực về nhà cũng không có.

Cô tùy ý ngồi ở ven đường, phía sau là vành đai xanh, những chạc cây vừa dài vừa cứng chọc vào lưng khiến cô đau nhưng lại không dời thân thể ra nổi.

Di động ở thời điểm này vang lên, là một chuỗi số xa lạ.

Sau khi nhận cuộc gọi, Dương Mai mới ý thức được, người gọi cho cô là Lâm Dương, cũng không biết là lấy được số của cô từ đâu.

https://thuviensach.vn

“Dương Mai, hiện tại cô ở đâu?” thanh âm Lâm Dương sáng ngời mà vui sướng, cách di động truyền tới khiến Dương Mai cảm thấy hết thảy dường như đã trải qua mấy đời.

Cô nâng nâng đầu, tầm mắt ở bốn phía lang thang không có mục tiêu mà băn khoăn, thẳng đến khi thấy được biển báo giao thông ở đối diện đường cái, cô mới nhớ tới chính mình rốt cuộc đang ở đâu.

Dương Mai báo một chuỗi địa chỉ

Lâm Dương sau khi nghe thấy lặp lại một lần địa chỉ này, thanh âm nhẹ hơn, như là đã lấy điện thoại ra khỏi tai.

Một lát sau, Lâm Dương lại nói: “Dương Mai, nếu không cô đi đến giao lộ đi, lát nữa anh Thủy tới đón cô. Hôm nay chúng ta ăn nướng BBQ ở nhà anh Thủy.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 16: Nướng Bbq Tại Nhà

Dương Mai thật sự nhấc không nổi tinh thần đi đến giao lộ, sau khi treo điện thoại vẫn ngồi rũ đầu ở ven đường như cũ.

Dương Mai mặc váy, ngồi như vậy thật sự là khó nhìn, ngẫu nhiên có người qua đường đều không khỏi liếc nhìn cô.

Cô không để bụng cái này mà chỉ mong lúc này trước mắt có thể xuất hiện một đôi tay mạnh mẽ kéo cô từ vũng bùn khó chịu lên.

Đôi tay này rất nhanh liền xuất hiện.

Dương Mai thấy đầu tiên là một đôi giày vải bình thường, theo cặp chân kia hướng lên trên xem, là gương mặt đang nhíu mi của Giang Thủy.

“Không phải bảo cô chờ ở giao lộ sao, tôi tìm cô nửa ngày rồi.” Giang Thủy vừa nói vừa xoay người, “Theo tôi đi, xe tôi ngừng ở giao lộ.”

Anh đi về phía trước vài bước nhưng lại không nghe được tiếng bước chân của Dương Mai ở phía sau liền quay đầu nhìn lại, Dương Mai vẫn còn ngồi bất động, mặt quay sang một bên, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Giang Thủy đi vòng lại, nói: “Cô mau đứng lên, nơi đó không tiện dừng xe.”

Dương Mai thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: “Anh đỡ tôi lên.”

https://thuviensach.vn

Cô hướng anh vươn một bàn tay, ngón tay hơi hơi rủ xuống, đầu ngón tay khó có thể phát hiện đang run rẩy.

Giang Thủy không nhìn cái tay kia, ý đồ tìm kiếm mặt Dương Mai, đáng tiếc Dương Mai vẫn luôn cúi đầu, anh nhìn không thấy biểu tình lúc này của cô. Nhưng anh nghĩ, có khả năng cô đang cười.

Bởi vậy Giang Thủy cũng không dắt tay cô như cô mong muốn mà chỉ xa xa đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn cô: "Hôm nay ăn nướng BBQ ở nhà tôi, đi thì đứng dậy, không muốn đứng dậy thì đừng đi."

Dương Mai vẫn không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Giang Thủy đợi trong chốc lát, không nói một tiếng xoay người liền đi. Bước chân của anh rất dài nhưng cơ hồ không có thanh âm. Anh đi dọc theo vành đai xanh, rất nhanh đã đến đầu đường, xe ngừng ở trước mắt, nhưng làm thế nào cũng không tìm được chìa khóa xe.

Tay anh chui vào túi quần, dùng sức nắm chặt chìa khóa bằng kim loại sắc bén, góc chìa nhô lên chọc vào thịt lòng bàn tay, anh đứng ở bên cạnh xe, thấp giọng mắng một tiếng: "Chết tiệt."

Sau đó nhanh chóng xoay người, bước chân vẫn an tĩnh mà dài rộng như vậy, chỉ hai ba bước đã một lần nữa đứng ở trước mặt Dương Mai.

"Đứng dậy."

Mệnh lệnh của anh không có tác dụng, liền trực tiếp cúi xuống túm người. Bàn tay thô to của anh dễ như trở bàn tay bắt được cánh tay tinh tế của Dương Mai, nhấc cô từ trên mặt đất lên như xách con gà nhỏ.

Anh hơi dùng sức khiến thời điểm Dương Mai bị nhấc lên hơi khó chịu mà kêu lên một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lúc này Giang Thủy mới rốt cuộc thấy rõ mặt Dương Mai.

Anh không thể nói cảm giác khi thấy gương mặt này là gì, rõ ràng là giống như đúc khuôn mặt mọi khi của cô, trang điểm tinh xảo, thậm chí mặt mang mỉm cười, nhưng Giang Thủy vẫn cảm giác được một cái gì đó không giống bình thường.

Dòng máu của anh theo cảm giác không giống bình thường kia mà đình trệ một chút, thân thể không hiểu nổi mà từ từ mà cứng đờ, chờ đến khi mở miệng dò hỏi, anh cuối cùng mới nghĩ ra cảm giác không giống bình thường ấy đến từ đâu.

Đến từ chính ánh mắt Dương Mai, thiếu một phần cố chấp cùng linh khí.(Linh khí này có thể hiểu là sinh động, khí chất riêng, cái này chắc ai cũng hiểu nhưng khó diễn tả quá)

“Cô sao vậy.” Chính anh cũng chưa nhận thấy được giọng nói của mình rất nhẹ rất chậm.

Dương Mai ngẩng đầu, nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Không có gì.”

Giang Thủy cùng chính mình phân cao thấp, dùng sức cắn chặt răng, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu: “Không có gì thì đừng lộ ra loại ánh mắt này.”

Trước mắt như mở ra một bức hoạ cuộn tròn tinh diệu, trên giấy Tuyên Thành là đồ án nồng đậm rực rỡ. Có bối cảnh rối rắm phức tạp, ở giữa bối cảnh tĩnh là nam nữ nhân vật chính, hết thảy đều là trắng đen, lây dính trên mặt giấy không di động được. (Loại tranh cuộn thủy mặc của Trung Quốc)

Ở chính giữa chỉ có duy nhất một loại sắc thái, sặc sỡ tráng lệ, cũng là phong cảnh duy nhất.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng từ lúc bắt đầu đã tinh tường hiểu rõ, nhưng thẳng đến giờ khắc này mới cam nguyện thừa nhận —

Anh là trắng đen, mà cô là sắc màu rực rỡ.

Trắng đen nhất định phải quay chung quanh màu sắc rực rỡ, trở thành lá xanh của cô, trở thành điểm xuyết của cô, trở thành phụ thuộc cô.

Có một ngày như vậy, khoảng cách giữa trắng đen và màu sắc rực rỡ rất xa, trắng đen liền cho rằng mình là tự do, thế nhưng khi màu sắc rực rỡ lại lần nữa xuất hiện, trắng đen mới hiểu được, chỉ có màu sắc rực rỡ tiến đến chiếm giữ trái tim mình, mới là tự do.

Cho nên anh không cam lòng, anh không muốn, lại cảm nhận được sinh mệnh vĩ đại của chúa tể. Sinh mệnh của anh bỗng nhiên bị sắc thái ấy xâm nhập nắm mũi dắt đi — cô chỉ lộ ra ánh mắt như vậy, anh đã thấy rất khó chịu.

Giang Thủy càng thêm dùng sức nắm lấy cánh tay Dương Mai, giống như cái kìm chậm rãi gia tăng lực độ.

Dương Mai co bả vai lắc nhẹ đầu, ý thức dần dần khôi phục, tầng sương mờ mông lung trong đôi mắt đen đặc kia dần dần tan biến.

Cô nhẹ nhàng nhếch một bên khóe môi, nói: “Ánh mắt tôi làm sao vậy?”

Giang Thủy nhìn chằm chằm cô vài giây, bỗng nhiên buông tay ra, xoay người, cúi đầu, thanh âm giống như nước sôi trào bị chiếc nắp ấm cực lực ngăn chặn, bình bình lại buồn bã: “Không như thế nào, cô lên xe đi.”

Dương Mai là lần đầu tiên tới nhà Giang Thủy, nhìn bề ngoài thì đây là một tiểu khu rất cũ, cũ đến mức Dương Mai chỉ nhìn thoáng qua đã bắt

https://thuviensach.vn

đầu cảm thấy hoảng hốt — thành phố kinh tế phát đạt này sao còn có khu dân cư như vậy.

Con đường trước cửa tiểu khu khá hẹp, chỉ đủ để đỗ một chiếc ô tô. Vạn nhất có hai chiếc xe ở chỗ này đối đầu, nếu không nhường nhau thì không biết sẽ tắc đến khi nào nữa.

Cũng may tiểu khu này ô tô cũng không nhiều, tiểu khu đan xen trên đường nhỏ, nhiều cư dân sử dụng motor, xe đạp điện, xe buýt, hoặc là xe đạp, có vài người lớn tuổi dứt khoát đi bộ.

Tiểu khu chen chúc như vậy, Dương Mai có chút hoài nghi, Giang Thủy làm thế nào tìm ra chỗ nướng BBQ.

Nghi vấn thực mau được giải đáp.

Giang Thủy ngừng xe ở trước nhà mình, đưa Dương Mai vào phòng.

Khác với những căn hộ riêng xung quanh, nhà của Giang Thủy dựa bên sông đào bảo vệ thành phố, cách đó không xa là đường sắt, có khi có thể nghe thấy tiếng xe lửa chạy qua. Một mặt căn nhà có tường lùn vây quanh, một mặt là cánh cửa sắt dùng để ra vào hàng ngày, phía sau cửa có một khoảng sân nhỏ, xuyên qua sân mới là nhà trong.

Dương Mai đi qua cửa sắt, thấy trong sân đã đặt đầy đủ dụng cụ nướng BBQ, đồ vật linh tinh rất nhiều khiến khoảng sân vốn đã không quá lớn trông lại càng nhỏ.

Bất quá không gian này dùng để nướng BBQ cũng đủ rồi, hơn nữa nguyên nhân chính vì địa phương nhỏ mới có được cảm giác ấm áp.

Dương Mai “wow” một tiếng, nói: “Sân trước tự chế, không tồi đâu.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy khó được cười một chút, Lâm Dương từ buồng trong dọn bàn tròn gấp ra, Giang Thủy tiến lên hỗ trợ, Dương Mai ở phía sau nhìn: "Còn có gì cần hỗ trợ?"

Lâm Dương lau mồ hôi trên trán, ngón tay cái chỉ về phía buồng trong, cười nói: "Trương Tây Tây ở bên trong xuyên thịt, cô đi xem đi."

"Được."

Dương Mai đi đến trước phiến cửa kia lại hơi do dự, Giang Thủy phía sau liền nói: "Không cần đổi giày, trực tiếp đi vào."

Dương Mai gật gật đầu, dẫm giày cao gót trực tiếp vào nhà.

Nhà này không có huyền quan, vừa vào cửa là phòng khách, bên cạnh là phòng bếp cùng nhà ăn, giữa chúng cũng không dùng tường để phân cách, mà là dùng tấm mành giá rẻ ngăn cách.

Nếu không có những tấm mành này, toàn bộ không gian sẽ là một thể, mà dùng tấm mành làm đường phân cách, tác dụng của mỗi "gian phòng" này kỳ thật cũng không được rõ ràng, Dương Mai sở dĩ biết đây là phòng bếp còn đó là phòng khách, đơn thuần là bởi nơi này có nồi và bếp khí than mà nơi đó có bàn trà và sô pha.

Phòng ở như vậy trước nay Dương Mai chưa từng thấy qua, dù là mấy năm vất vả nhất kia, cũng chưa từng thấy qua. Nơi này quá đơn sơ, nhưng mà vì đây là phòng ở của Giang Thủy nên đơn sơ như vậy mới không khiến cho Dương Mai cảm thấy có bao nhiêu kỳ quái.

Trương Tây Tây nghe thấy ngoài cửa có thanh âm, quay đầu thấy liền vẫy tay với Dương Mai: "Dương Mai chị tới rồi, lại đây xiên thịt với tôi đi."

https://thuviensach.vn

Dương Mai đi vào nhà ăn, đồ ăn vụn vặt nằm tứ tung ngang dọc trên bàn, Trương Tây Tây dùng xiên tre xiên thịt heo, một bên trên thớt gỗ đặt nấm và cà tím đã cắt.

Cái bàn trong góc còn có một túi to, Dương Mai xốc lên liền thấy những loại rau dưa khác.

Động tác xiên thịt của hai người rất nhanh, không bao lâu đã xiên được mấy chục xiên, Trương Tây Tây đem những xâu xiên rồi nhét vào bao nilon, xách ra khỏi phòng.

Dương Mai ở bên trong xiên một lát, cũng xách ra một túi nữa.

Khi cô ra tới, Trương Tây Tây đã ngồi ở trước giá nướng thịt làm như thật. Cô ấy không biết nướng BBQ, nhưng thoạt nhìn vô cùng hưởng thụ quá trình lao động này, Lâm Dương ở một bên đảm đương nhân vật tạp vụ, vẫn luôn không ngừng đưa xiên thịt cho Trương Tây Tây.

Giang Thủy dựa vào tường lùn ven sông hút thuốc, Dương Mai là lần đầu tiên thấy anh hít mây nhả khói, ngón tay thon dài lỏng lẻo kẹp thuốc, chầm chậm mà dài lâu hút một ngụm, buông xuống rồi lại phun ra một đoàn khói trắng mê mang.

Trước kia Dương Mai đã nhìn qua rất nhiều người hút thuốc, đại bộ phận là đàn ông, cũng có vài phụ nữ, nhưng những người này hút thuốc đều không đẹp bằng Giang Thủy.

Thời điểm anh hút thuốc đôi mắt híp lại, thực gợi cảm. Khi phun ra vòng khói, vẻ mặt của anh trống rỗng, thoạt nhìn không hề phòng bị.

Dương Mai cũng dựa vào tường, ở giữa cách Trương Tây Tây và Lâm Dương, phía bên kia là Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Trương Tây Tây hét to một tiếng đánh gãy suy nghĩ của Dương Mai.

Hôm nay có gió, hướng gió không rõ, khi thì hướng bên này thổi, khi thì hướng bên kia thổi. Trương Tây Tây ngồi ở phía nam của giá nướng thì gió thổi về hướng nam, Trương Tây Tây đi đến phía bắc, gió lại thổi theo hướng bắc.

Mới không bao lâu, Trương Tây Tây đã bị khói hơ đến mắt cũng không mở ra được, cô ấy cúi gù cả lưng, khó chịu xoa xoa mắt.

Dương Mai đi qua lấy đồ trên tay cô ấy: “Để tôi làm cho, cô nghỉ ngơi một lát đi.”

Trương Tây Tây gật đầu, lấy đi mấy xâu mình đã nướng xong, một bộ phận nướng bị quá lửa, cô ấy có chút ủy khuất bĩu môi, Lâm Dương liền ôm đồm những xiên thịt đó, trấn an mà nói: “Không có việc gì, cháy cũng ăn được.”

Sau đó lại chuyển về phía sau, đưa mấy xâu cho Giang Thủy nhờ anh hỗ trợ chia sẻ.

Đồ Dương Mai nướng ra so với Trương Tây Tây ăn ngon hơn rất nhiều, mọi người đều ngửi được mùi ngon, Giang Thủy đi vào phòng, nói: “Tôi đi lấy đồ uống.”

Lâm Dương ăn rất nhiều, dưới ánh trăng mông lung ợ no một cái, cậu ngượng ngùng đi tới, nói với Dương Mai: “Cô nghỉ một lát đi, đến lượt tôi tới.”

Dương Mai nhường lại vị trí, ăn mấy xâu đã ăn không vào nữa. Cô không quá yêu thích ăn đồ nướng, trên thực tế, cô đối với loại thực phẩm chiên nướng dầu đều không ôm nhiệt tình quá lớn.

https://thuviensach.vn

Trong viện nổi gió, thổi khói bếp sặc người khắp nơi. Dương Mai lui về phía sau từng bước một, cuối cùng nhẹ nhàng trốn vào trong phòng.

Giang Thủy cong eo lấy đồ uống trên bàn lùn, Dương Mai đi qua liếc mắt một cái, có chút kinh ngạc: “Sóng tạp?” (Đây là một loại đồ uống, tra theo bản Trung là波卡nhưng cũng chưa tìm thấy cái này a)

Giang Thủy đứng thẳng người, Dương Mai từ trong tay anh lấy đến một lon, nói: “Sao anh có đồ uống cổ xưa như vậy. Tôi nhớ sóng tạp là bao nhiêu năm trước …”

Không đợi cô tính ra niên đại sóng tạp, Giang Thủy liền nói: “Đây là mua từ trước, chưa uống.”

Dương Mai nhướng mày, lộn qua lộn lại xem lon sóng tạp: “Hạn sử dụng ở đâu… A, hết hạn.”

“…” Giang Thủy cúi đầu xem lon trong tay mình, quả nhiên đã qua hạn sử dụng.

Dương Mai cười một tiếng: “Anh còn có đồ uống nào khác không?” Cô quay đầu đi nhìn quầy lùn, phát hiện bên trong chỉ có Nông Phu Sơn Tuyền. (Nhãn hiệu nước khoáng của Trung Quốc)

“…” Cô lại khắc chế không được mà cười ra tiếng: “Anh thật đúng là đơn điệu. Bỏ đi, trực tiếp uống nước khoáng xứng với thịt nướng.”

Giang Thủy vẫn luôn không nói chuyện, chỉ rũ mắt nhìn mặt bàn như là nghiêm túc tự hỏi có nên lấy Nông Phu Sơn Tuyền ra ngoài cho đủ số không.

Trước khi anh tự hỏi ra kết quả, Dương Mai cúi thấp người, từ trên bàn cầm lấy hai bình nước, đi về phía trước một bước, cưỡng chế nhét vào trong lòng ngực Giang Thủy, anh đang chăm chú nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Cô còn đang cười, không chỉ có miệng giương lên, đôi mắt cũng cong cong.

Cô cố tình cắn cắn môi, hơi lộ ra hàm răng trắng tinh, sóng mắt lưu chuyển, trong bóng tối lóe lên ánh sáng không giống bình thường.

Cô nói: “Anh một người đàn ông, vẫn luôn ở một mình, có thấy thật đơn điệu tịch mịch không.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 17: Đùa Giỡn Đàn Ông

Giang Thủy đi qua bên cạnh Dương Mai, cô lại dùng ngón út câu lấy ngón tay anh, không dùng chút sức nào vẫn có thể dễ dàng câu lấy anh.

“Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi.” Cô không dựa sát vào anh mà ngược lại dựa nghiêng vào trên cửa tủ, có vẻ nhàn tản mà lười biếng.

Giang Thủy đưa lưng về phía Dương Mai, âm thầm dùng sức nắm chặt bình nước khoáng trong lòng ngực, một lát sau mới nói: “Không đơn điệu, cũng không tịch mịch. Tôi cảm thấy ở một mình khá tốt.”

Dương Mai hỏi lại: “Thật sao?”

Giang Thủy rất nhanh liền đáp: “Thật.”

Dương Mai cười cười, nói: “Trả lời nhanh như vậy, khẳng định là nói dối.”

Lời còn chưa dứt, cô đã như muốn kiểm nghiệm xem Giang Thủy có phải thật sự nói dối hay không, lập tức cúi người về phía trước, vòng qua cổ anh, nghiêng đầu nhìn mặt anh.

Giang Thủy đứng không nhúc nhích, giống như một pho tượng điêu khắc, cứng đờ đứng sừng sững, mặc cho cô xem.

Không khí nóng bỏng lưu chuyển, gió không tiếng động thổi qua, quanh quẩn bên người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy im ắng mà hô hấp, mỗi khi hít vào một hơi, xoang mũi lại có thêm một phần khí vị của Dương Mai. Người phụ nữ này ngồi trước giá nướng lâu như vậy, sao trên người còn mang theo mùi hương mê người như vậy.

Mùi hương này quấy rầy tiết tấu hô hấp của Giang Thủy khiến nó trở nên chậm mà dài như là đang hít sâu, dường như muốn hít vào tất cả mùi hương chung quanh anh.

Dương Mai yên lặng nhìn anh chằm chằm, sau một lúc lâu, cười khẽ nói: “Tôi dễ ngửi sao.”

Giang Thủy so với vừa rồi càng cứng đờ hơn, bình nước khoáng đặt trong ngực bỗng nhiên trở nên có chút trơn trượt, lòng bàn tay anh đã toát ra mồ hôi nóng.

Giang Thủy cảm thấy chính mình tựa như con ếch xanh ngâm mình trong nước ấm, nước trong cái nồi này dường như tràn ngập ma lực, anh mặc dù biết rõ kết quả, muốn nhảy ra ngoài, nhưng làm thế nào cũng không nâng nổi chân.

Dương Mai ngừng một lúc rất lâu không nói chuyện, dường như đang đợi Giang Thủy nghĩ xong đáp án.

Hầu kết Giang Thủy lăn lộn, thời điểm anh mở miệng thanh âm trở nên ám ách: “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì.”

“Muốn nói cái gì …” Dương Mai nhẹ nhàng lặp lại, “Tôi có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều điều muốn hỏi.”

“Cô cứ nói, hỏi đi.” Nếu không nâng dậy nổi chân, vậy thì không nâng nữa. Cùng lắm thì bị bỏng chết, cùng lắm thì dư lại một mảnh da.

“Anh đã ở một mình bao lâu rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nhớ không rõ, sắp mười năm.”

“Mười năm… Mười năm này, có người phụ nữ khác đã tới nhà anh?”

“Không có.”

Dương Mai thực vừa lòng đáp án này, cô mang theo tư thái người thắng cong cong môi, hỏi: “Vì sao, là anh chướng mắt các cô ấy, hay là các cô ấy chướng mắt anh.”

“Không biết, chướng mắt lẫn nhau đi.”

“Vẫn chỉ có một mình vậy anh ngoài dạy học viên, còn làm gì khác nữa?”

“Cái gì?”

Dương Mai nói: “Tỷ như, một người ở nhà xem TV, xem báo chí, lên mạng, chơi game, còn có … tự sướng.” (Đừng ai hỏi cái “tự sướng” này nhé:v)

Giang Thủy hơi hơi nghiêng đầu, rũ mí mắt nhìn Dương Mai, anh không nói chuyện, môi mím chặt, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Dương Mai thúc giục anh: “Nói đi, có làm qua không.”

Giang Thủy thở sâu, từng câu từng chữ mà hỏi lại: “Cái gì? Trò chơi, hay là tự sướng.”

Dương Mai bỗng nhiên cười ra tiếng, ngón trỏ trắng trẻo nhẹ nhàng chầm chậm lướt qua môi dưới: “Anh trả lời hết đi.”

“Đều đã làm qua.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai đặt tay lên vai trái Giang Thủy lại hỏi: “Trò chơi hay là tự sướng?”

Giang Thủy nhìn về một bên: “Cô không không phải bảo tôi trả lời tất cả sao.”

“Ồ, tôi đã biết.” Dương Mai nghiêng nghiêng đầu, thuận thế dựa vào cánh tay của chính mình đặt trên vai Giang Thủy, “Rõ ràng đều đã làm qua, còn nói cứng không tịch mịch.”

“…” Giang Thủy cúi đầu nhìn nhìn bình nước khoáng, nói, “Không còn vấn đề gì thì tôi ra ngoài.”

Dương Mai buông anh ra: “Được, anh đi đi.”

Trong sân Lâm Dương cùng Trương Tây Tây còn đang nướng BBQ, Giang Thủy đi ra, Lâm Dương vội nói: “Anh Thủy, lấy đồ uống thôi mà sao lâu vậy … Nông Phu Sơn Tuyền? Ha ha ha, anh Thủy, anh thật hài hước.”

Mặt Giang Thủy không biểu cảm liếc cậu một cái, nhàn nhạt nói: “Không muốn uống thì đừng uống.”

“Uống! Đương nhiên muốn uống!”

Khi nướng BBQ chuẩn bị đến hồi kết thúc, cửa sắt bị người gõ vang, Trương Tây Tây cách cửa gần nhất liền đi mở cửa.

Ngoài cửa là dì Hứa ở cách vách, vì ngửi được mùi đồ nướng nên qua đây.

Giang Thủy rất khách khí, mời dì Hứa cũng lại đây ăn một chút, dì Hứa không xem mình là người ngoài, nhưng vừa thấy trong sân đều là người trẻ tuổi, cũng không ngồi xuống ăn mà chỉ dùng màng bọc thực phẩm gói mấy xâu mang về nhà.

https://thuviensach.vn

Đi về phía trước, dì mới nói là tới mượn bàn tròn gấp, Giang Thủy liền đáp ứng, chờ khi nướng xong sẽ tự mình mang bàn tròn gấp sang.

Dì Hứa đầy miệng nói tốt, người đã đi tới cửa lại quay trở về kéo Giang Thủy đến một bên, giơ tay che khuất miệng, nhỏ giọng lặng lẽ nói gì đó.

Dương Mai cúi đầu, cẩn thận mà cắn thịt trên xiên. Cảm nhận được cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt của dì Hứa và Giang Thủy nhìn qua.

Hẳn là đang nói về cô, nhưng cô cũng không để bụng.

Thời gian nướng BBQ diễn ra khá lâu, Dương Mai nhớ rõ, thời điểm kết thúc, trăng sáng sao thưa, gió lạnh sảng khoái.

Giang Thủy muốn đưa mọi người về nhà nhưng Trương Tây Tây cùng Lâm Dương đều nói không cần, bọn họ đi bộ trở về là được, dù sao cũng ở gần đó, sau khi ăn xong đi vài bước coi như tiêu thực.

Dương Mai không nói gì, xách theo túi của mình yên lặng ngồi vào ghế phụ.

Giang Thủy lái xe, nhanh như chớp chạy về phía trước, vượt qua trước Trương Tây Tây và Lâm Dương.

Cả ngày nay Dương Mai mệt đến thảm, ngồi ở trong xe mơ màng sắp ngủ.

Kỹ thuật lái xe của Giang Thủy rất tốt, dù chỉ là chiếc xe tập lái cũ nát anh vẫn lái được vững vàng như cũ, thời điểm Dương Mai chợp mắt ngủ, anh không tự giác thả chậm tốc độ xe, như vậy có thể giảm bớt thân xe xóc nảy.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến giao lộ ở tiểu khu nhà Dương Mai, Dương Mai còn chưa tỉnh lại. Khi ngủ khuôn mặt cô điềm tĩnh, cửa sổ xe chỉ mở một bên, gió đã ngừng, trong thùng xe trở nên ấm áp, gương mặt Dương Mai hồng hào, Giang Thủy ghé mắt nhìn thoáng qua liền khó có thể dời được tầm mắt.

May mắn, may mắn là cô ngủ rồi, anh mới dám trắng trợn táo bạo mà nhìn chăm chú vào cô.

Không biết nhìn bao lâu, Giang Thủy mới nhẹ nhàng chuyển mắt sang hướng khác. Anh ngừng xe ở ven đường, nơi này dòng xe cộ lui tới số lượng lớn, không cho phép dừng xe, có lẽ sẽ bị chụp lại trừ điểm, nhưng hiện tại không sao cả.

Anh mở cửa xe đi ra ngoài, sợ đánh thức cô nên cửa xe cũng không đóng lại, chỉ khép hờ. Anh dựa trên thân xe, nhìn lung tung xung quanh không có mục tiêu, bỗng nhiên lại thấy thèm thuốc lá.

Thời gian nửa điếu thuốc, Dương Mai tỉnh.

Khi tỉnh lại sắc mặt cô có chút xấu, ấn đường nhíu lại, miệng mím chặt, một tay nâng lên không ngừng dụi mắt.

“Tỉnh?” Giang Thủy xoay người nhìn cô từ trong xe đi xuống, vẫn còn dáng vẻ buồn ngủ.

“Ừm.” Dương Mai lười biếng lên tiếng, đầu óc rõ ràng chưa tỉnh táo, “Đây là chỗ nào?”

Giang Thủy cảm thấy dáng vẻ này của Dương Mai có điểm buồn cười, vì thế anh thật sự nhấp môi cười một chút, nói: “Đây là chỗ nào cô cũng không biết?”

Dương Mai nghe xong cũng không vội phân biệt, khuôn mặt thất thần chưa tỉnh ngủ, nâng mí mắt qua loa quan sát bốn phía. Gió đêm cố ý vô tâm

https://thuviensach.vn

thổi qua, thổi cho chỉ số thông minh của Dương Mai dần dần tăng trở lại.

Cô đã nhận ra: “À, nhà tôi.”

Vừa dứt lời, cô lại ngồi trở lại trong xe.

Giang Thủy lẳng lặng nhìn cô vài giây mới nói: “Tới nhà cô rồi.”

Dương Mai cúi người ghé vào ghế trước, con mắt bị cô đè phía dưới hơi nheo lại: “Tôi lười đi bộ, anh đưa tôi vào đi.”

Giang Thủy ở trong gió đứng trong chốc lát, cuối cùng cũng không nói gì, ném nửa điếu thuốc dư lại đi, dùng giày hung hăng dẫm lên, đến khi ánh lửa tắt hoàn toàn anh mới lên xe.

Cửa tiểu khu có thiết bị cảm ứng, bên cạnh thiết bị cảm ứng là một căn phòng trong suốt, bên trong cửa là bảo vệ đang lười nhác ngồi.

Xe muốn vào cổng lớn phải trình thẻ, Dương Mai không có xe, bởi vậy cũng không có thẻ.

Giang Thủy chạy xe đến trước thanh chắn màu vàng thì ngừng lại nói: “Không vào được, phải có thẻ.”

Dương Mai lười nhác nhìn thanh chắn chặn đường một cái, nhẹ nhàng nói: “Đi vào đi, anh cứ đi về phía trước là được, bảo vệ sẽ giúp anh nâng lên.”

Giang Thủy tiếp tục đi về phía trước, thanh chắn quả nhiên nâng lên.

“Cái này là đồ trang trí sao.” Giang Thủy cười một chút.

“Bảo vệ là người tốt.” Dương Mai nói.

Xe đi từ từ đến dưới lầu nhà Dương Mai, Giang Thủy ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Dương Mai vừa muốn xuống xe lại bị Giang Thủy kêu lại: “Ngày mai học xe, tôi tới đón cô ở chỗ cũ, thời gian vẫn thế.”

Dương Mai đẩy cửa xe ra, nhẹ nhàng mà “ừm” một tiếng.

Bóng đêm đã muộn, Dương Mai nương theo ánh đèn đường lạnh lùng tìm được tòa nhà mình, vừa muốn dùng chìa khóa mở cổng lớn lại phát hiện cổng đang khép hờ. (Kiểu nhà của Dương Mai là trong một tiểu khu có nhiều chung cư mini, mỗi chung cư mini là một tòa lầu riêng, bên dưới là cổng chung)

Toàn bộ tòa nhà này có sáu tầng, mười hai hộ gia đình, không trang bị thang máy, có người ngại đi lên đi xuống phải mở cửa quá phiền toái nên đơn giản tìm cục đá lót ở dưới cửa, như vậy cổng lớn sẽ thường xuyên ở trạng thái được mở.

Dương Mai không thích tác phong này, cổng lớn tòa nhà luôn mở sẽ làm mất đi ý nghĩa tồn tại của bản thân nó. Vạn nhất có người lạ chạy vào tiểu khu sẽ có thể thuận lợi tiến vào tòa nhà này.

Sau khi Dương Mai mở cửa liền thuận tay đóng lại, bỗng nhiên quần áo trên người trong giây lát căng ra, hung hăng thít chặt eo cô.

Cô còn chưa kịp đóng cửa, phản xạ có điều kiện nhìn về phía sau, chỉ thấy trước mắt là một mảnh đen nhánh.

Bên bất động sản đáng chết, đến bây giờ còn không tới sửa đèn cảm ứng âm thanh.

Người ở trong bóng tối ngũ quan càng trở nên mẫn cảm.

Trong nháy mắt eo bị người thít chặt kia, Dương Mai ngửi được mùi rượu nồng nặc, mùi thuốc lá hỗn loạn xông vào mũi.

https://thuviensach.vn

Cô khó chịu nhăn mũi lại, lạnh lùng hỏi: “Là ai?”

Không ai trả lời cô, nhưng bả vai lại bỗng nhiên bị người nắm lấy, tiếp theo là dùng sức mà vung, cô bị người dùng sức rất lớn không chút lưu tình ném vào cửa lầu, thân thể mãnh liệt va chạm với cửa thép phát ra âm thanh vang dội.

Cô cầm lòng không đậu mà “hừ” một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời.

Giang Thủy ở thời điểm nghe thấy câu “Là ai” kìa liền xuống xe. Hàng hiên đen nhánh khiến anh cảnh giác đứng yên tại chỗ, không lập tức rời đi, quả nhiên sau đó nghe thấy được âm thanh va chạm.

Anh không hề do dự, quyết đoán mà nhanh chóng vọt vào hàng hiên, đôi mắt anh còn chưa thích ứng được bóng tối thình lình ập đến thì cánh tay đã bị người mạnh mẽ bắt được.

Bằng cảm giác phân biệt, đó là một cánh tay đàn ông, rất có lực, hẳn là đã qua tập luyện.

Giang Thủy nhanh chóng đưa ra phán đoán, ngay trước khi cái tay kia lại có động tác, nhanh chóng uốn người, bẻ khuỷu tay về sau. Đầu gối lại hướng lên trên, đá chân người đàn ông kia một cái, người đàn ông kia tuy rằng có sức lực, nhưng bởi vì tác dụng của cồn làm tê mỏi, phản ứng không nhanh nhẹn bằng Giang Thủy. Rất nhanh, người đó đã bị Giang Thủy áp chế trên mặt đất.

Người đàn ông thống khổ hô vài câu, Dương Mai từ phía sau đi lên, nhíu lại mi nói: “Tôn Uy?”

Giang Thủy quay đầu lại, giữa một mảnh đen nhánh tìm được người phát ra âm thanh: “Cô quen?”

https://thuviensach.vn

“Phải, quen, anh buông anh ta ra đi.”

Giang Thủy buông lỏng tay, Tôn Uy từ trên mặt đất bò dậy, cuống quít lảo đảo vài bước, nhào vào trên đùi Dương Mai. Dương Mai theo bản năng lui ra phía sau, liền nghe Tôn Uy lung tung nói: “Dương Mai, cô khuyên nhủ Lý Diễm đi, cô ấy muốn ly hôn với tôi.”

Dương Mai trầm mặc một chút, bình tĩnh nói: “Cô ấy muốn ly hôn, tôi ủng hộ.”

Tôn Uy không dám tin mà nhìn Dương Mai: “Sao có thể…”

Dương Mai không nói gì, dùng ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm hắn. Hắn bị ánh mắt kia nhìn đến tỉnh rượu vài phần, nhăn mặt nháy mắt thay đổi ngữ khí năn nỉ: “Dương Mai, cô không thể như vậy, cô hắn là giúp tôi, giúp tôi chính là giúp Lý Diễm. Cô ấy không thể ly hôn với tôi.”

Tôn Uy lải nhải dài dòng, Dương Mai phiền không chịu nổi, trực tiếp đánh gãy hắn: “Luật sư giúp Lý Diễm ly hôn là tôi tìm.”

Cái này, Tôn Uy hoàn toàn ngậm miệng.

Sau một lúc lâu, Tôn Uy mới hung tợn nói: “Được lắm Dương Mai, cô đủ tàn nhẫn. Một chút đều không nhớ tình cũ. Cô đây là không muốn người khác sống tốt hơn mình. Loại đàn bà như cô xứng đáng bị vứt bỏ. Tôi nguyền rủa cô, nguyền rủa cô cả đời không tìm được người tốt.”

Tôn Uy rời đi. Hàng hiên nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Dương Mai dùng sức nhéo nhéo đùi chính mình, đau đớn khiến thanh âm cô nghe có chút chát chúa: “Anh còn ở đây không.”

Không biết từ trong góc nào truyền đến thanh âm của Giang Thủy, bình thản mà đạm mạc: “Còn.”

https://thuviensach.vn

“Anh ở đâu.” Cô hỏi.

Giang Thủy không trả lời, hàng hiên cũng không rộng, Dương Mai sờ soạng đi được vài bước liền sờ đến vị trí của Giang Thủy.

Giang Thủy vẫn đứng yên không nhúc nhích, hàng hiên mát mẻ, làn da anh trở nên phá lệ mẫn cảm, phía sau bỗng nhiên vọt tới một máy sưởi dát sát vào người, anh cúi đầu liền thấy giữa eo bụng mình có một đôi tay mềm mại quấn lên, ngay sau đó, anh mau chóng cảm nhận được khối thịt mềm ấm áp dán lên lưng.

Dương Mai từ phía sau ôm chặt lấy Giang Thủy, trong đêm tối, cô cong lên đầu gối, xuyên qua giữa hai chân anh, tìm được vị trí nào đó, hơi cọ cọ.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 18: Hồ Ly Tinh

Màu đen tràn ngập dụ hoặc, cho người ta một loại ảo giác kỳ diệu. Dương Mai cho rằng bản thân đã biến thành một sợi dây leo mềm mại, gắt gao quấn quanh cột đá cứng rắn.

Thân thể Giang Thủy cứng đờ, nếu không phải da thịt kề sát truyền đến nhiệt độ thân thể, Dương Mai đã cho rằng mình đang ôm một cây cột đá không có sinh mệnh.

Cằm Dương Mai gác trên vai Giang Thủy, cô làm động tác này có chút cố sức bởi vì anh cao hơn rất nhiều so với cô, cô phải nhón chân mới có thể làm được.

“Anh cứng quá …” Cô nói.

Cả người Giang Thủy chấn động, anh không nói một lời nhưng tay đã nắm thật chặt. An tĩnh trong nháy mắt, anh rốt cuộc thở ra một hơi dài, như động tác quay chậm kéo xuống cánh tay Dương Mai đang ôm eo anh.

Nhưng động tác của anh không đủ kiên quyết, tay Dương Mai lập tức lại quấn lên, lần này không còn ôm trên eo nữa mà mềm nhẹ dán trên cánh tay anh, giống như hai con rắn đang nương tựa bên nhau.

Giang Thủy bởi vì động tác lơ đãng này, cầm lòng không đậu mà “tê” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Dương Mai rất nhanh nhận ra Giang Thủy bị thương.

Tôn Uy vạch vài vệt móng tay trên cánh tay Giang Thủy làm rách da, máu chảy ra như những hạt châu nhỏ.

Dương Mai nói: “Tên Tôn Uy này, sao lại giống như phụ nữ.”

Giang Thủy rút cánh tay từ trong lòng bàn tay cô ra, giấu đầu lòi đuôi dùng bàn tay che che, nói: “Không có việc gì.”

“Cái gì không có việc gì, đã xuất huyết rồi. Mùa hè dễ nhiễm trùng, anh cùng tôi lên lầu tiêu độc đi.”

Dương Mai không quan tâm trực tiếp kéo một cánh tay khác của Giang Thủy, cứ lôi túm như vậy lên tới trên lầu. Sức lực của Giang Thủy rõ ràng lớn hơn rất nhiều so với người phụ nữ này, nhưng cuối cùng vẫn đi theo Dương Mai đứng ở trước cửa nhà cô.

Giang Thủy trầm mặc nhìn Dương Mai lấy chìa khóa, động tác nhanh chóng mở cửa.

Dương Mai đã ở huyền quan đổi xong giày, khi quay đầu lại thấy Giang Thủy vẫn không nhúc nhích đứng yên ở ngoài cửa, cô nhẹ giọng nói: “Vào đi.”

Chờ Giang Thủy vào rồi, Dương Mai lục tủ giày nhưng chỉ tìm được một đôi dép lê hồng nhạt: “Tạm chấp nhận đi đi, tôi cũng ở một mình.”

Dương Mai đi vào tìm hộp y tế, Giang Thủy liền khom lưng đổi giày. Đôi dép này thật sự quá nhỏ, bàn chân anh còn thừa một nửa bên ngoài không thể đi vào.

Anh đi một đôi vớ không có hoa văn màu xanh biển trong khi đôi dép lại là màu hồng phấn, hơn nữa hơn phân nửa bàn chân đều ở ngoài dép,

https://thuviensach.vn

thoạt nhìn vô cùng buồn cười.

Chính anh cũng cảm thấy thế này có chút buồn cười, cuối cùng anh vẫn cởi dép ra, chỉ đi vớ vào phòng khách.

Dương Mai đi tới, ngồi ở trên sô pha bên cạnh Giang Thủy nói: “Cồn y tế trong nhà dùng hết rồi, dùng cái này có được không.”

Cô quơ quơ bình thủy tinh trong tay, Giang Thủy thấy đó là bình rượu trắng còn chưa mở nắp.

“Có thể.” Giang Thủy nói. Rượu trắng cũng có tác dụng sát trùng tiêu độc.

Dương Mai đổ một ít rượu trắng vào ly giấy dùng một lần rồi lấy ra bông băng, chấm ướt, đôi mắt cô nhìn chằm chằm cánh tay Giang Thủy: “Lại đây.”

Tay Giang Thủy gác trên tay vịn sô pha, Dương Mai áp người qua, dùng bông băng thật cẩn thận khẽ chạm vào miệng vết thương.

“Đau không?” cô thấy trên miếng bông đã nhiễm màu máu đỏ tươi.

“Không đau.”

Dương Mai dừng một chút, ngẩng đầu liếc anh một cái: “Đau thì cứ nói, đừng cố chịu.”

Giang Thủy nghe xong không tiếng động cười cười một chút: “Thật sự không đau. Cô như vậy tôi sao có thể đau.”

“Tôi làm sao?”

Giang Thủy lấy từ túi bông băng ra ba miếng mới, cùng tẩm rượu trắng một lượt, cầm lên vẫn còn ướt rườn rượt, chất lỏng còn đang nhỏ

https://thuviensach.vn

xuống.

Anh cọ miếng bông trên miệng ly giấy để gạt chất lỏng dư thừa xuống rồi dùng sức ấn trên miệng vết thương, sau đó không chút tiếc sức mà quẹt qua quẹt lại.

Dương Mai không khỏi liếc anh một cái, chỉ thấy Giang Thủy vẫn mặt không biểu cảm.

Dương Mai từ sô pha đứng dậy, vừa đi vừa nói chuyện: “Muốn uống gì? Tôi lấy cho anh.”

Giang Thủy ném bông băng đỏ rực vào thùng rác: “Gì cũng được.”

Dương Mai không ngừng bước chân, tự chủ trương cầm tới hai lon bia.

Giang Thủy vừa thấy liền nói: “Tôi còn phải lái xe.”

Dương Mai: “Không lái thì được rồi.”

“Không lái xe tôi về nhà thế nào được.”

“Thì không về nhà là được.”

Tiếng nói chuyện đột nhiên im bặt. Phòng khách im ắng tới mức chỉ có thể nghe thấy tiếng kim giây đồng hồ tí tách chuyển động.

Dương Mai tự nhiên bật nắp lon bia, há to miệng uống một ngụm rồi lại hướng Giang Thủy hất hất cằm. Giang Thủy không nhúc nhích, Dương Mai cầm lấy lon bia kia vứt vào trong lòng ngực Giang Thủy.

Cũng đã qua lâu như vậy, Dương Mai còn không quên chế nhạo anh: “Uống đi, so với Nông Phu Sơn Tuyền uống ngon hơn nhiều.”

https://thuviensach.vn

Một tay Giang Thủy nắm lon bia, ngón tay cái cố ý vô tình mà cọ vào thành lon. Anh nhìn Dương Mai, Dương Mai cũng nhìn anh, không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt để giao lưu.

Cặp mắt đẹp kia lóe sáng, cất giấu một tia giảo hoạt, còn mang theo khiêu khích nồng đậm.

Giang Thủy không tiếp tục chần chừ, ngón trỏ nhẹ nhàng kéo nắp lon, ngửa cổ uống bia. Anh một hơi không ngừng xử lý sạch cả lon bia.

Anh uống hơi gấp khiến giọt bia màu vàng từ khóe miệng chảy ra, lăn theo cần cổ ngăm đen, vòng qua hầu kết lăn lộn, một đường xuống phía dưới, cuối cùng không biết thẩm thấu vào góc nào.

Anh niết bẹp lon bia kia, chuẩn xác ném vào thùng rác, vừa lơ đãng nghiêng đầu liền phát hiện Dương Mai gần anh trong gang tấc.

Nửa thân mình Dương Mai đều đè trên tay vịn sô pha, ngửa đầu nhìn chằm chằm Giang Thủy.

Cô không nhìn về phía mặt Giang Thủy, mà là nhìn chằm chằm cổ anh, giống như có thể nhìn ra một đóa hoa.

Giang Thủy ngồi bất động, mặc cho cô tùy ý nhìn mình. Anh biểu hiện rất khá, chỉ là hơi thở đã có chút không bình thường.

“Thật lâu …” Dương Mai duỗi cổ, lại dựa về phía anh vài phần, “Chưa từng thấy người đàn ông như anh.”

Lưng Giang Thủy dựng thẳng, rũ mắt mới có thể thấy khuôn mặt của Dương Mai, anh ngồi như vậy, tự nhiên bày ra biểu cảm giống như một vị thần bễ nghễ chúng sinh, mang theo một cỗ khí thế sắc bén.

https://thuviensach.vn

“Cô đã lâu không có đàn ông.” Đây là câu trần thuật, ngữ khí của anh là khẳng định.

“Phải.” Dương Mai nhấp môi cười, rất hào phóng mà thừa nhận.

Một lát sau, cô thấp giọng nói: “Thời gian lâu rồi, tôi cũng không nhớ hai chữ đàn ông này viết như thế nào, anh có muốn dạy tôi viết không?”

Giang Thủy không trả lời cô, Dương Mai cũng không để bụng đáp án của anh, đưa tay bắt lấy cánh tay thô tráng, duỗi lưỡi liếm vệt bia xẹt qua trên cổ anh mới rồi. Đầu lưỡi ngừng lại trên hầu kết, đánh một vòng tròn mới lưu luyến rời đi

Cảm giác tê dại. Tựa như điện giật.

Giang Thủy đột nhiên đỡ lấy ót Dương Mai, buộc cô phải ngửa đầu về phía sau, như vậy anh mới có thể nhìn đến đáy mắt cô.

“Hồ ly tinh…” Anh nỉ non nói.

Dương Mai cầm lòng không đậu mà cười, mặt mày nheo lại, như vậy lại càng giống một con hồ ly quyến rũ.

Giang Thủy lại đột nhiên đứng dậy, bước về hướng huyền quan, sau khi thay giày vải của mình liền quay đầu nhìn lại, Dương Mai vẫn còn dựa trên ghế sô pha, dáng người mềm mại, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm anh.

Trước khi đóng cửa, anh lại dặn dò lần nữa: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai không được đến trễ.”

Ngày hôm sau, Dương Mai đúng hẹn ngồi vào xe Giang Thủy. Ghế sau xe là Trương Tây Tây, Dương Mai muốn ngồi ở ghế phụ nhưng đi đến bên cạnh lại phát hiện Giang Thủy đã ngồi ở đó, cô đành phải vòng đến

https://thuviensach.vn

phía sau, vừa ngồi vào liền thấy Lâm Dương đang lái xe, cô có chút kinh ngạc: “Sao lại là cậu lái xe?”

Lâm Dương nhìn qua kính về phía sau, xác nhận phía sau không có xe, mới bật xi nhan quẹo trái: “Thay phiên lái, lát nữa đến phiên cô.”

Dương Mai nhún vai, Trương Tây Tây ở bên cạnh liền giải thích: “Giai đoạn này, ba người chúng ta sẽ thay phiên lái xe đến trường dạy lái xe, coi như luyện bài ba.” (Bài ba là bài thi lái xe đường trường)

Trình độ Lâm Dương đã khá tốt, cậu mới qua một cái đèn xanh đèn đỏ, đã bị Giang Thủy thay thế.

Giang Thủy nhìn người phía sau qua kính chiếu hậu, tùy ý chỉ một người: “Dương Mai, tới cô.”

Dương Mai nói: “Tôi chưa từng lái xe ngoài đường.”

“Bây giờ lái.” Ngữ khí Giang Thủy không cho kháng cự, “Nhanh lên.”

Dương Mai đành phải ngồi vào ghế lái.

Lâm Dương thân cao chân dài, Dương Mai phải điều chỉnh ghế dựa một lần nữa, còn phải nhìn kính chiếu hậu. Sau khi hoàn thành hết thảy công tác chuẩn bị, đã qua năm phút đồng hồ.

Trong xe thực an tĩnh, loại an tĩnh này không khỏi khiến thần kinh người ta khẩn trương.

Từ biểu cảm của Dương Mai không nhìn ra cảm xúc đặc biệt gì, cô chỉ nghiêng đầu nhìn nhìn phía sau, lại nhìn nhìn Giang Thủy. Giang Thủy tay ôm ngực mắt nhìn thẳng phía trước, cảm nhận được tầm mắt từ bên trái, anh bình đạm nói: “Đừng nhìn tới nhìn lui, lại nhìn nữa mặt trời sẽ xuống núi đấy.”

https://thuviensach.vn

Xe bắt đầu đi từ ven đường, giống một con rùa đen ngàn năm, chậm rì rì mà bò vào giữa đường.

Lâm Dương nhìn những chiếc xe ở hai bên đột nhiên vượt qua xe mình mà đau lòng liền gõ gõ lưng ghế Dương Mai: “Này này, cô đừng nhìn xe anh Thủy như vậy chứ kỳ thật tốc độ vẫn có thể cao hơn.”

“Không được.” tròng mắt Dương Mai chuyển động, không ngừng nhìn kính chiếu hậu, “Vẫn nên điều khiển an toàn.”

Lâm Dương không đồng ý: “Tốc độ mau một chút cũng không đại biểu không an toàn ạ.”

Dương Mai yên tĩnh một chút, bởi vì lại có một chiếc xe đi ngang qua, cô theo bản năng giảm tốc độ, để xe phía sau vượt qua. Một lát sau, Dương Mai mới nói: “Cậu đừng nói chuyện làm phân tán lực chú ý của tôi.”

Lâm Dương không còn lời nào để nói, đành nằm lại ghế.

Phía trước là giao lộ chữ T, Dương Mai từ thật xa đã thấy đèn vàng lập loè, khi còn cách vạch dừng xe một khoảng thật dài cô đã bắt đầu phanh xe.

Ghế phụ có phanh dùng cho giáo viên, chân Giang Thủy đặt ở bên cạnh thiết bị phanh, anh cảm nhận được phanh bị dẫm mạnh xuống, không khỏi quay đầu nhìn Dương Mai một cái.

Xe ở trước vạch dừng kẽo kẹt ngừng lại.

“Cô làm gì vậy?” Giang Thủy hỏi.

Dương Mai gắt gao nắm tay lái, nói: “Chờ đèn xanh.”

Người ngồi phía sau “phụt” một tiếng liền bật cười.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không phản ứng tiếng cười kia, biểu tình bình đạm nhìn Dương Mai: “Lý thuyết cô học không được tốt lắm phải không?”

Dương Mai cảm thấy anh rất kỳ quái: “Sao lại học không tốt, bài một tôi thi được điểm tối đa.”

“Ồ, điểm tối đa.” Giang Thủy thấp giọng nói, “Giao lộ chữ T, một chiếc xe chạy thẳng chờ đèn xanh làm gì.”

Dương Mai phản ứng một chút, thấy xe phía sau trực tiếp vọt qua mình chạy về phía trước, vẫn là đèn vàng lập loè như cũ. Cô cuối cùng cũng hiểu, không kêu một tiếng lại khởi động xe lần nữa, tay đặt trên tay lái nắm chặt hơn, có mồ hôi mỏng chảy ra.

Bỗng nhiên, tiếng gầm rú của máy xe từ từ đình chỉ.

Dương Mai bị chết máy.

Không đợi cô khởi động lại một lần nữa, phía sau đã truyền đến tiếng còi ô tô vang dội hết đợt này đến đợt khác, như là một trò đùa dai.

Ánh mắt Giang Thủy lướt qua, trong gương là một chiếc xe tập lái màu trắng, bảng số xe anh biết, đó là xe thầy Hồ.

Chiếc xe kia dừng lại phía bên trái Dương Mai, dừng rất nhanh và ổn định. Cửa sổ xe hạ xuống, trên ghế phụ là Vương Dã, lái xe là thầy Hồ. Miệng hắn ngậm thuốc lá, nửa híp mắt, cười như không cười nhìn sang bên này.

An tĩnh trong chốc lát, thầy Hồ hướng bên này rống lớn: “Tiểu Giang, hiện tại luyện bài ba à, cô ấy đi như vậy có thể kịp cơm trưa không?”

Người trên chiếc xe kia ồn ào cười to.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đến một chút ý tứ phản ứng bọn họ cũng không có, chỉ lo xoay chìa khóa xe mình, một lần nữa nghe thấy tiếng động cơ ù ù.

Giang Thủy nhấc nhấc cổ, làm thủ thế mời đi trước với thầy Hồ, thầy Hồ cảm thấy không thú vị, liền thật sự tính đi trước.

Nào nghĩ đến hắn vừa mới buông côn, còn chưa dẫm chân ga, tầm nhìn phía trước đã xuất hiện một chiếc xe chắn ngang trời.

Đôi mắt thầy Hồ lóe lên, phản ứng nhanh nhạy, lập tức dẫm phanh lại. Kẽo kẹt một tiếng, một xe người thiếu chút nữa đụng vỡ đầu.

“Chết tiệt!” Thầy Hồ gân cổ mắng, phát hiện chắn ở đầu xe hắn chính là xe Giang Thủy, hắn đỏ mặt tía tai mà chui đầu ra, trừng mắt nhìn Dương Mai, “Mẹ nhà cô …”

“Trượt.” Dương Mai cắt đứt lời hắn, bình thản ung dung nhìn về phía trước, xẹt một cái chuyển qua đầu xe, lại thong thả thẳng tắp đi về phía trước.

Thầy Hồ bị từng cử động này chọc giận, lôi kéo tay lái, dẫm chết chân ga bay nhanh về phía trước. Hắn rất nhanh đã vượt qua xe Dương Mai, vừa chạy lên phía trước lại giảm tốc độ, chờ Dương Mai đi lên hắn lại phá hỏng đường đi phía trước.

Dương Mai hướng sang trái, hắn cũng sang trái, Dương Mai hướng sang phải, hắn cũng hướng sang phải.

Xe Dương Mai bị xe thầy Hồ đè nặng, làm thế nào cũng không đảo lên trước được.

Rốt cuộc tìm được một khe hở, Dương Mai tăng tốc đi về phía trước, thầy Hồ cũng không chặn phía trước mà bỗng nhiên giảm tốc độ đi song song với Dương Mai nhưng càng ngày càng lấn sang bên Dương Mai,

https://thuviensach.vn

Dương Mai sắp bị ép đến trên lối đi bộ, thêm vài giây nữa, cô sẽ bị thầy Hồ bức phải dừng xe.

Dương Mai nhăn nhăn mày, chân phải chuyển qua đặt trên phanh, nhẹ dẫm vài cái, lại phát hiện phanh đã trống không. Mà tốc độ xe ở trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên giảm xuống, cô bỗng nhiên hiểu ra cái gì, quay đầu qua liền phát hiện Giang Thủy đen mặt ngồi, dưới chân dẫm mạnh phanh xe.

“Thay đổi người.” Sau khi xe dừng lại, Giang Thủy từ ghế phụ xuống dưới.

Trương Tây Tây chỉ chỉ cái mũi của mình: “Em sao?”

Giang Thủy: “Năm phút sau đến cô.”

Dương Mai thở sâu, từ ghế điều khiển xuống dưới, thời điểm đi ngang qua Giang Thủy, bả vai bị anh nhẹ nhàng vỗ một cái. Bước chân anh không ngừng, thanh âm lại phiêu đãng truyền tới: “Đi không tồi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 19: Đua Xe

Tuy rằng thời gian còn sớm nhưng xe Giang Thủy dừng cách ngã tư đường 100 mét, lưu lượng xe qua lại nơi này cũng không phải là nhỏ. Chỉ là ngắn ngủi dừng lại vài phút, tiếng kêu thúc giục phía sau đã không dứt bên tai.

Thầy Hồ sau khi bức Dương Mai phải dừng xe cũng đi luôn, ở giữa một dòng sông xe qua lại, rốt cuộc cũng không tìm thấy tung tích đâu nữa.

Giang Thủy nhanh chóng điều chỉnh ghế dựa và kính chiếu hậu, sau khi mở máy, Lâm Dương và Trương Tây Tây liếc nhìn nhau, người trước chần chờ mở miệng: “Anh Thủy …”

Giang Thủy trực tiếp đánh gãy: “Ngồi yên.”

Xe tựa như mũi tên rời cung, vọt thẳng ra ngoài.

Giang Thủy nhắm chuẩn khe hở giữa những chiếc xe đang đi lại trên đường nhanh chóng vượt qua, chiếc xe tập lái cũ nát màu đỏ thể hiện tốc độ và lực lượng hoàn toàn không tương xứng với bề ngoài của nó, lúc này nó giống một con cá chép đỏ nhảy vào hồ nước, như cá gặp nước, thản nhiên thỏa ý.

Xe đi đến giao lộ thì vừa vặn gặp đèn xanh, Giang Thủy một đường trôi chảy thông suốt.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ hàng cây ven đường mơ hồ dần lui về phía sau, Dương Mai nhìn trong chốc lát liền cảm thấy đau cả mắt.

Đây không phải một con cá chép đỏ, mà là một con rồng vảy đỏ.

Không quá năm phút đồng hồ, Giang Thủy đã đi khỏi khu dân cư, hai hướng bốn làn xe chạy, không nhiều xe lắm, có chạy với tốc độ nhanh hơn cũng hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng Giang Thủy lại cố tình giảm tốc độ xuống, cho đến khi trong tầm nhìn xuất hiện một điểm nhỏ màu trắng, anh mới đột nhiên tăng tốc.

Dương Mai bỗng nhiên có một loại dự cảm, loại dự cảm này khiến trái tim cô không tự giác mà đập nhanh hơn. Theo bản năng cô bắt lấy tay vịn trên đỉnh xe phía trước, quay đầu nhìn anh một cái. Anh vẫn ngồi một cách đoan chính, mắt nhìn thẳng, đôi mắt đen dường như mạ lên một tầng mờ ảo, tỏa sáng ánh nước.

Dương Mai đột nhiên nhớ tới ngày đầu tiên đến trường dạy lái xe, ngồi nhầm xe anh, khi đó anh cũng giống như bây giờ, dường như đang đắm chìm trong thế giới nhỏ của chính mình.

Thời điểm Giang Thủy lái xe thật sự nghiêm túc, nhưng loại nghiêm túc này lại không hề hời hợt, khẩn trương hay nghiêm trọng. Anh đang hưởng thụ quá trình này, và quá trình này dường như có linh tính, hồi đáp lại anh bằng niềm vui bất tận.

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, cửa sổ xe bên phía Dương Mai đang mở, bên tai là tiếng gió gào thét.

Điểm trắng phía trước dần dần lớn hơn, lộ ra gương mặt chân thật.

Đó là xe của thầy Hồ, tốc độ của bọn họ cũng không nhanh, bởi vậy Giang Thủy cơ hồ trong nháy mắt đã bắp kịp.

https://thuviensach.vn

Sau đó, anh giảm tốc độ.

Hướng này là hai làn xe chạy, đường cũng không rộng, Giang Thủy từ bên trái vượt qua rồi lái sang làn bên phải. Tốc độ của anh dần dần giảm xuống, xe phía sau bất đắc dĩ cũng phải giảm tốc.

Dương Mai nhân cơ hội này liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái, phát hiện xe thầy Hồ theo sát phía sau bọn họ, khoảng cách giữa hai xe rất gần, dường như chỉ cần xe phía trước tiếp tục giảm tốc độ, hoặc là xe phía sau hơi tăng tốc thì hai chiếc xe sẽ lập tức va chạm.

Thầy Hồ không có cách nào, đành chạy sang làn đường bên trái để đi lên. Cứ như vậy, hắn có thể tùy ý tăng tốc, không bao lâu sẽ song song với xe Giang Thủy.

Vương Dã quay cửa kính xe xuống, lớn tiếng nói: “Này!”

Giang Thủy nhàn nhạt liếc mắt qua, thầy Hồ cũng nghiêng đầu nhìn sang, thở ra một hơi nói: “Tôi nói này Tiểu Giang, cậu …”

Lời nói còn chưa nói xong, xe Giang Thủy đã giống như được thần trợ, bỗng nhiên vọt một cái liền bay ra ngoài, mang theo một cơn gió ngắn ngủi nhưng mạnh mẽ khiến đám lá cây long não bên đường xôn xao rung động.

Anh cùng xe thầy Hồ giãn ra một khoảng cách ngắn, khoảng cách này được khống chế rất tốt, đó là khoảng cách ngắn nhất có thể vượt qua, cùng là khoảng cách cần thiết để sau khi vượt qua có thể bức xe phía sau phải giảm tốc độ.

Giang Thủy lại một lần nữa đổi làn đường ép phía trước xe thầy Hồ, anh giống như một con dê đầu đàn oai nghiêm.

https://thuviensach.vn

Nếu thầy Hồ còn không nhìn ra ý đồ của Giang Thủy thì mười mấy năm dạy lái xe của hắn coi như bằng không rồi.

Còn không phải là muốn báo thù chuyện vừa rồi sao? Còn không phải là muốn ăn miếng trả miếng sao? Cuối cùng thì thế nào? Giống như vừa rồi, bức hắn phải dừng xe sao?

Thầy Hồ hung tợn mà nghiến răng, Giang Thủy trẻ hơn hắn không ít, nhưng tính tình hắn lại rất hấp tấp. Muốn bức hắn ngừng xe? A, cứ thử xem.

Nghĩ như vậy, thầy Hồ càng thêm không cam lòng bị xe Giang Thủy đè sau mông, hắn hoàn toàn buông ra chân ga cho xe tự động trượt, để ra khoảng cách với xe trước, sau đó nhấn mạnh chân ga, đồng thời đánh mạnh tay lái, hướng sang một làn đường khác.

Chẳng qua là so tốc độ, chiếc xe nát kia của Giang Thủy sao có thể so được với xe mới của hắn.

Thầy Hồ "hừ" một tiếng, chân ga giẫm hết cỡ, cơ hồ chỉ trong nháy mắt xe hắn đã song song với xe Giang Thủy.

Lúc này hai chiếc xe đều không thể vượt qua nhau, trừ phi một trong hai chiếc phải nhanh hơn rất nhiều. Tuy nhiên nếu tính tới động cơ của hai chiếc xe thì rõ ràng xe thầy Hồ có thể đạt tới tốc độ tối đa cao hơn xe Giang Thủy.

Khả năng Thầy Hồ sẽ vượt qua lại lớn hơn.

Giang Thủy hiểu rất rõ điều này, anh đua xe chẳng qua là đua với họ Hồ, nếu là đua mặt khác, kết quả cũng không thể nói trước được.

Anh nhẹ ngó sang bên cạnh một cái, khóe mắt thấy Dương Mai đang ngồi nghiêm chỉnh, bả vai mất tự nhiên mà rụt lại, anh dời đi ánh mắt,

https://thuviensach.vn

không chút do dự đánh tay lái sang phải: “Nhanh thôi.”

Dương Mai sửng sốt.

Anh nói cái gì? Nhanh thôi? Anh còn muốn tăng tốc sao? Nhưng mà cô sắp chịu không nổi rồi.

Bánh xe dưới tốc độ cao nhanh chóng chuyển hướng, tạo ra tiếng hí vang chói tai trên mặt đường xi măng. Bánh xe hướng sang phải, đầu xe hướng sang phải, cả chiếc xe đang đi về phía trước hướng sang phải, đầu xe anh ngày càng gần xe thầy Hồ, mắt thấy sắp đụng phải.

“Chết tiệt, tìm chết sao!” Thầy Hồ đổ mồ hôi đầy đầu, bản năng muốn phanh xe.

Ngay giây tiếp theo, đầu xe sắp đụng phải kia đã nhanh chóng trở về vị trí cũ, nhắm thẳng về phía trước mà chạy.

Thầy Hồ thở phào nhẹ nhõm, hắn nhanh chóng hiểu ra Giang Thủy cũng không phải thật sự muốn đụng xe mình. Có lẽ khoảng khắc khi anh đánh tay lái sang phải kia thật sự là muốn đâm tới. Anh không sợ chết. Nhưng ngay sau đó, anh lại vặn đầu xe về phía trước.

Chỉ trong một lát ngây người, khi thầy Hồ ngẩng đầu lên thì chiếc xe tập lái màu đỏ ở phía trước đã đi xa rồi. Mà hắn lại bị đèn đỏ chặn lại, kẽo kẹt một tiếng ngừng ngay trước vạch dừng xe, theo quán tính mà ngả về trước rồi lại đập hồi lưng ghế, trên lưng mồ hôi nháy mắt bị thẩm thấu vào quần áo.

Ba người đàn ông trên xe ngây ngốc không nói chuyện, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại tiếng mắng chửi đầy tức giận của thầy Hồ: “Chết tiệt, mẹ mày Giang Thủy …”

Đoạn đường cuối cùng là Trương Tây Tây lái.

https://thuviensach.vn

Sau khi dừng xe, Dương Mai lập tức đi xuống. Giang Thủy cho rằng cô say xe, lại nghe thấy tiếng cô đóng cửa vang lên "rầm" một tiếng rung trời.

Anh đi theo cô, ở phía sau hỏi: "Có phải khó chịu không? Trong xe tôi có vỏ quýt."

Dương Mai cười nhạo một tiếng, hùng hổ quay đầu trừng anh: "Anh muốn chết phải không? Muốn chết cũng đừng kéo theo tôi, tôi còn chưa muốn chết."

Giang Thủy hiểu được Dương Mai đang nói đến việc đua xe vừa rồi cùng thầy Hồ, cơ bắp anh thả lỏng nói: "Cô không say xe?"

Thanh âm Dương Mai lạnh lùng: "Tôi sắp chết rồi, say xe tính cái rắm."

Giang Thủy giật giật môi, muốn nói cái gì nhưng cũng không nói ra miệng. Yên tĩnh vài giây, anh mới như thường mà nói: "Sẽ không."

Dương Mai: "Đúng vậy, anh sẽ không chết, bởi vì đụng phải là bên phía tôi này."

Giang Thủy đột nhiên ngẩng đầu, không khỏi nhăn nhăn mày nói: "Tốc độ của ông ấy như vậy, không thể đẩy sang làn đường bên trái."

Dương Mai: "Rồi sao, ý anh là phải dùng bên đầu tôi để đụng vào à."

Giang Thủy rũ rũ mắt: "Là ý này."

Tay trái Dương Mai đẩy mạnh bả vai Giang Thủy một cái: "Giang Thủy, đi cái mẹ anh."

Bởi vì chuyện này mà toàn bộ buổi sáng Dương Mai cũng không nhìn Giang Thủy lấy một con mắt, ai nói chuyện với, cô cũng không tức giận

https://thuviensach.vn

nhưng Giang Thủy nói chuyện với cô thì cô lại dứt khoát coi như không nghe thấy.

Thời điểm ăn cơm trưa, Dương Mai không đi tìm Giang Thủy, cô một mình ngồi ở cạnh bàn yên lặng ăn cơm.

Ngoài cửa cãi cọ ồn ào, cô vào tai này ra tai kia, ăn xong liền bực bội ném cơm hộp vào thùng rác bên ngoài, lúc này mới phát hiện vừa rồi vẫn luôn cãi cọ ầm ĩ là đám người thầy Hồ.

Giang Thủy dựa ở trên tường, cơm hộp đang ăn một nửa, đũa của anh bị người ta lấy đi mất.

Thầy Hồ đầy mặt cười giả dối, một bên ống quần được sắn lên đến đầu gối, chân đạp lên nắp thùng rác, không hề thân thiện nâng nâng cằm hướng Giang Thủy: "Tiểu Giang, kỹ thuật của cậu hiện giờ còn được không."

Đôi mắt Giang Thủy chỉ nhìn chằm chằm vào đôi đũa của mình: "Trả đũa cho tôi."

Vương Dã cười một tiếng, khịt mũi nói: "Thầy Giang, khi đó thầy có phải muốn đụng xe thật không vậy? Tôi nhớ bên ghế phụ xe thầy có phụ nữ ngồi, không sợ kẹp cô ta thành bánh nhân thịt à."

"Trả đũa cho tôi."

Vương Dã "hừ" một tiếng, đôi mắt thoáng nhìn thấy Dương Mai đi ra, thanh âm lập tức vang dội hơn: "Ấy, có phải là cô ấy không?"

Ánh mắt Giang Thủy cuối cùng cũng rời khỏi đôi đũa, giương mắt nhìn về phía Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đối với việc bọn họ đang làm lúc này không có một chút hứng thú tham dự nào, sau khi ném sạch sẽ rác rưởi, không coi ai ra gì mà rời đi.

Thầy Hồ nhanh tay lẹ mắt ngăn cô lại: “Ai ai ai, Dương Mai, cô đừng đi, khi đó rất nguy hiểm đấy cô biết không? Cô có muốn nhân cơ hội này lên án thầy Giang của các cô một chút không.”

Hắn dùng giọng điệu đùa cợt khi nói lời này, nhưng mọi người ở đây đều hiểu được, hắn muốn thấy Giang Thủy bị chê cười.

Dương Mai cũng biết ý định nham hiểm của hắn, hắn đơn giản là muốn biểu đạt ý tứ – xem đi, thầy giáo này vì biểu diễn đua xe, không màng an nguy của nữ học viên. Nếu khi đó lại rướn thêm một tấc thì hiện tại Dương Mai cũng không có khả năng hoàn hảo mà đứng ở chỗ này.

Bành Bằng nghe xong tiến lên một bước quan tâm hỏi: “Dương Mai, cô không sao chứ?”

Dương Mai đang tâm tình không tốt, hiện tại nhìn ai cũng đều là có động cơ kín đáo. Đối với Bành Bằng này, cô không có cảm giác gì, nhưng ai bảo hắn không có mắt nhìn, chủ động đâm đầu vào họng súng đâu.

Cô bình tĩnh nói: “Tôi có việc hay không có việc cũng không phải chuyện của anh.”

Bành Bằng xấu hổ cười cười, không dấu vết lui ra phía sau một bước, không đáp lời tiếp.

Chung quanh Dương Mai nhiều người như vậy, không có đôi mắt nào không rơi trên người cô nhưng cô lại như không nhìn thấy, trong những ánh mắt bất đồng cảm xúc này cô tìm được ánh mắt trầm tĩnh mà mênh mông nhất, không chút nào cố kỵ nhìn thẳng qua.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy cũng nhìn thẳng vào cô.

Bọn họ bốn mắt giao nhau, thời gian giống như tạm dừng, một cái liếc mắt này thật dài lâu.

Cuối cùng, Giang Thủy là người đầu tiên dời đi tầm mắt, anh nhìn xuống, lại không phải nhìn về phía đôi đũa bị người cướp đi, mà nhìn về phương hướng không biết nào đó.

Dương Mai dùng âm mũi cười cười, thanh âm nói chuyện không cao không thấp vừa đủ cho Giang Thủy có thể nghe thấy: “Kẻ hèn nhát.”

Cô cũng không quay đầu lại mà đi luôn.

Giang Thủy vẫn bị người chặn đường như cũ, anh rõ ràng không sao cả, nhưng một cái liếc mắt vừa rồi lại làm anh cảm thấy rất khó chịu, những người này vây quanh cũng dần khiến anh cảm thấy hô hấp không thuận.

Anh liền đũa cũng không cần lấy nữa, đẩy những người đó ra, sải bước đuổi theo Dương Mai.

“Dương Mai.” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

Bước chân Dương Mai hơi ngừng, ngữ khí không tốt: “Nói.”

“…” Anh không biết nói cái gì.

Dương Mai dừng lại, xoay người nhìn anh, ánh mắt anh mơ hồ, nhìn khắp nơi nhưng không chịu nhìn vào mặt Dương Mai.

Dương Mai hạ tầm mắt, thấy cơm hộp trong tay Giang Thủy, anh một đường mang theo cơm hộp đuổi theo cô.

“Ồ, khó có lúc cơm cũng không ăn.” Cô trào phúng nói.

https://thuviensach.vn

“…” Giang Thủy vô ý thức bóp bóp hộp cơm, thấp giọng nói, “Cô đừng nói như vậy.”

Dương Mai nhấp môi, mặt không biểu cảm nhìn anh: “Anh tới tìm tôi làm gì?”

Giang Thủy giật giật môi, nói không nên lời.

Dương Mai quay đầu liền đi.

Đại não Giang Thủy hỗn loạn, không hề nghĩ ngợi gì giơ tay giữ chặt cổ tay Dương Mai. Đây là hành vi bản năng, không mang theo bất kỳ ý vị gì khác.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 20: Biết Tâm Ý Anh

Giang Thủy nhanh chóng buông tay ra nhưng tay Dương Mai không có lực nên anh vừa buông ra, tay cô lại theo quán tính đập trở lại.

Yên tĩnh một hồi lâu, bỗng nhiên có một chiếc xe lái tới, Lâm Dương ngồi ở trong xe, hướng ra phía ngoài vẫy tay: “Lên xe không?”

Dương Mai bình tĩnh nhìn Giang Thủy, như là đang đợi Giang Thủy trả lời. Cô xưa nay đã ngoan cố như vậy, giống như giọt nước mềm mại, bám riết không tha mà khoét xuống, liều chết cũng muốn đem cục đá cứng rắn này đục ra một cái động.

Giang Thủy né tránh ánh mắt thẳng tắp biết nói này, chỉ vào xe tập lái đang ngừng bên cạnh, nói: “Cô ăn cơm rồi thì lên xe đi, luyện xe cho tốt.”

Mắt anh không nhìn Dương Mai nhưng lời nói lại là nói với Dương Mai.

Dương Mai thở sâu, lại chậm rãi tiêu hóa lửa giận này, như là đang nhẫn nại. Cuối cùng cô gật gật đầu: “Luyện xe luyện xe luyện xe… Được, luyện xe.”

Cô đi vài bước đến bên cạnh xe mở cửa ngồi vào. Lâm Dương mong đợi nhìn phia ngoài xe, nói: “Anh Thủy, anh thì sao?”

Giang Thủy nâng hộp cơm trong tay: “Lát nữa tôi tới.”

https://thuviensach.vn

Thời điểm luyện xe buổi chiều Dương Mai chuyên chú ngoài dự đoán, tập trung đến mức trầm mặc.

Bất luận nói chuyện phiếm về đề tài gì cô cũng không tham dự, bất luận đề tài gì không có liên hệ tới cô cô cũng không tham gia vào. Đến phiên mình thì lẳng lặng luyện tập, thời điểm thay người cô lại lẳng lặng mà ngồi.

Từ đầu đến cuối Dương Mai đều không mở miệng, Lâm Dương ban đầu cũng cảm thấy có chút kỳ quái, muốn nói gì đó cho không khí sôi nổi lên nhưng khi chủ động tìm Dương Mai nói chuyện, thông thường là cậu nói liên thanh, giống như súng máy bắn phá không ngừng, Dương Mai lại luôn nặng nề mà "Ừ" một tiếng hoặc "à" một tiếng.

Lâm Dương cảm thấy, đạn của cậu toàn bắn vào bông, một chút ý nghĩa cũng không có. Đến cuối cùng, cậu cũng không muốn dính vào bãi nước đục này nữa, dứt khoát chỉ cùng Trương Tây Tây tú ân ái. (tú ân ái đại khái là khoe tình cảm thắm thiết giữa hai người yêu nhau)

Dương Mai im miệng không nói, ngược lại cũng không khiến một xe người này có bao nhiêu kỳ quái, bởi vì Giang Thủy cũng là người ít nói. Khi hai người ngồi ở hàng ghế trước thì một câu cũng không nói trong khi đó đôi tình nhân ngồi ghế sau lại nói chuyện đến khí thế ngất trời, trước xe sau xe dường như tự động vẽ ra một đường phân cách.

Lâm Dương chú ý tới điểm này, như suy tư gì đó. Cậu đã sớm cảm thấy Giang Thủy và Dương Mai có điểm kỳ quái, biểu hiện của hai người hôm nay càng khiến lòng nghi ngờ của cậu nổi lên bốn phía.

Khi kết thúc tập xe, Giang Thủy theo thường lệ đưa mọi người về nhà.

Trên đường rất an tĩnh, chỉ có Lâm Dương và Trương Tây Tây ngồi sau đang khe khẽ nói nhỏ. Bọn họ có thể lớn tiếng nói chuyện, nhưng mà cả

https://thuviensach.vn

ngày nay, không khí trong xe thật nặng nề, khiến bọn họ áp lực đến mức chỉ dám nhỏ giọng giao lưu.

Thời điểm tiếng chuông đột ngột vang lên làm Trương Tây Tây sợ tới mức run lên một cái.

Trương Tây Tây thấy Dương Mai nhận điện thoại liền hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái từ phía sau. Cô ấy cảm thấy chính mình vẫn luôn phải hạ thấp âm lượng nói chuyện thật là ủy khuất, nhưng Dương Mai vừa mở miệng lại là âm lượng bình thường, trong lòng cô ấy cảm thấy không cân bằng.

Là luật sư ly hôn của Lý Diễm gọi tới, luật sư này họ Trịnh, là bạn của Dương Mai. Luật sư Trịnh trong điện thoại nói với Dương Mai, không tìm thấy Lý Diễm.

Dương Mai không tự giác mà nhíu mi, đang muốn dò hỏi kỹ càng nội dung lại nghe thấy tiếng động bên kia, di động của luật sư Trịnh hình như bị người khác ngang ngược cướp đi, tiếp theo, Dương Mai liền nghe thấy thanh âm của một người đàn ông khác.

Bên kia lớn tiếng ồn ào vài câu khiến ấn đường Dương Mai càng nhíu chặt: “Tôn Uy?”

Ngón tay Giang Thủy đang nắm tay lái phản xạ có điều kiện động động, anh theo bản năng liếc nhìn Dương Mai một cái.

Tất cả lực chú ý của Dương Mai đều đặt trên điện thoại.

“Lý Diễm ở đâu?” Dương Mai hỏi.

“…”

https://thuviensach.vn

“Anh đừng nói chuyện có không với tôi, tôi chỉ hỏi anh, Lý Diễm ở đâu.”

“…”

“Không biết? À, cũng không có gì khó hiểu, anh căn bản không quan tâm đến cô ấy, sao biết được.”

“…”

“Được rồi, hiện tại anh nói những lời này có ý nghĩa gì. Anh đưa điện thoại cho luật sư Trịnh đi.”

“…”

“Luật sư Trịnh, mọi người hiện tại ở đâu, tôi tới rồi chúng ta nói chuyện trực tiếp.”

Dương Mai ngắt điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trước có điểm dừng xe. Cô gõ gõ cửa sổ xe nói: “Ngừng ở phía trước một chút, tôi có việc đi trước.”

Xe Giang Thủy lại vèo một cái chạy qua điểm dừng xe kia.

Dương Mai trừng mắt nhìn anh: “Không phải bảo anh dừng lại?”

Giang Thủy không nhìn cô: “Cô đi đâu, tôi đưa cô đi.”

“Không cần.” Dương Mai ôm cánh tay, thanh âm rất thấp, “Anh thả tôi ở ven đường là được, tôi tự mình đi.”

Giang Thủy không nói tiếp, cũng không dừng lại.

Dương Mai buồn cười nhìn chằm chằm sườn mặt đờ đẫn của anh: “Thầy Giang, đừng quên phía sau còn có hai người.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nói: “Tôi không quên, tôi đưa bọn họ về trước rồi lại đưa cô đi.”

Dương Mai: “Tôi không nhiều thời gian như vậy.”

Giang Thủy: “Rất nhanh.”

“Hai hướng khác nhau, có nhanh cũng vô dụng.”

“Cô cứ nói mình cần đi đâu trước đã.”

Giang Thủy khó có khi cố chấp, Dương Mai không lay chuyển được đồng thời cũng cảm thấy lúc này kiên trì xuống xe cũng không tốt lắm, cô xuống xe lại phải tìm taxi, không chừng để Giang Thủy đưa đi sẽ nhanh hơn.

Dương Mai lạnh mặt nhìn về phía cửa sổ pha lê, bình tĩnh lãnh đạm báo một cái địa chỉ.

Tốc độ xe rất nhanh, sau khi Giang Thủy đưa Lâm Dương và Trương Tây Tây về nhà liền đi tới địa chỉ Dương Mai nói.

Sau khi đến nơi, Dương Mai lập tức xuống xe: “Cảm ơn, anh có thể đi trước.”

Cô nói một nửa liền đi mất, bước chân gấp gáp, giống như có chuyện gì lớn đã xảy ra.

Giang Thủy tắt máy, ra khỏi xe, lấy thuốc lá ra hút. Đôi mắt rời đi trong chốc lát rồi lại đi tìm bóng dáng Dương Mai nhưng đã không tìm thấy nữa.

Giang Thủy để xe lại đây, đi đến ngồi xuống băng ghế bên đường.

https://thuviensach.vn

Phụ cận nơi này là một công viên miễn phí, được xanh hoá rất tốt, sau khi Giang Thủy ngồi xuống mới cảm thấy cành lá rậm rạp từ cây lớn rủ xuống, ngẫu nhiên có chiếc lá bị gió thổi rụng xuống, bay tới đỉnh đầu Giang Thủy, anh không có bất kỳ cảm giác gì, chỉ ngồi yên tại chỗ xuất thần.

Cho đến khi sắc trời dần tối, trên cánh tay Giang Thủy đã bị muỗi cắn mấy vết, anh mới đứng lên, vừa gãi ngứa vừa trở lại trong xe.

Anh tổng cộng hút ba điếu thuốc, nhưng đây cũng không đại biểu cho thời gian anh chờ ở đây. Bởi vì đại bộ phận thời gian anh đều ở bên trong xe — hút xong thuốc anh lại an vị trong xe nghe radio truyền phát tin về tình hình giao thông. Anh ngửa đầu dựa lưng vào ghế, xuất thần nhìn ra xa qua cửa kính.

Bỗng nhiên một tiếng “đinh” vang lên đánh gãy suy nghĩ của Giang Thủy. Anh lấy di động ra xem, là tin nhắn từ tổng đài 10086. Anh không nhìn kỹ, trực tiếp ấn tắt.

Lúc này anh mới nhớ ra nhìn thời gian một cái — đã hơn ba tiếng kể từ lúc Dương Mai đi vào, đến bây giờ cô còn chưa ra.

Giang Thủy hơi có vẻ bực bội gãi gãi tóc, lại xuống xe. Hộp thuốc bị anh bóp bẹp lại, anh theo bản năng lại rút ra một điếu, sau khi rút ra mới thấy mờ mịt — vì sao anh muốn rút nó ra? Kỳ thật anh căn bản không nghĩ đến việc hút thuốc.

Anh đứng tại chỗ cọ cọ mắt cá chân, giống như muốn lập tức chạy vào tìm người.

Nhưng mà anh nên đi đâu tìm? Anh căn bản không biết cụ thể Dương Mai đi đâu.

https://thuviensach.vn

Lại chờ thêm mười phút, Giang Thủy nghĩ, anh sẽ chờ thêm mười phút nữa.

Mười phút hắn là đã qua, anh lấy ra di động lại thấy chỉ mới được ba phút.

Mặc kệ, Giang Thủy trực tiếp gọi cho Dương Mai.

Thanh âm "tút tút tút" từ đầu kia di động truyền đến giống như một thông báo nào đó, thanh âm nhắc nhở bình thường như vậy vào giờ phút này mang đến cho Giang Thủy cảm giác không giống nhau. Thần kinh anh trở nên căng thẳng, mãi cho đến khi thanh âm Dương Mai truyền tới, đến chính anh cũng không biết, mình vừa thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện gì?" Dương Mai ở bên kia rất an tĩnh, thanh âm của cô cũng thực bình tĩnh, chỉ là hơi dồn dập, dường như cũng không tính nói chuyện lâu cùng anh.

Giang Thủy cũng không muốn nói chuyện lâu với Dương Mai, anh chỉ muốn xác nhận cô đã an toàn: "Cô ở đâu?"

"Tôi ở nhà." Dương Mai tạm dừng một giây lại nói, "Anh vẫn còn ở đó?"

Giang Thủy không trả lời, Dương Mai lại là chắc chắn: "Sao anh không quay về."

Giang Thủy vẫn trầm mặc, Dương Mai cũng không tiếp tục hỏi, anh nghĩ cô hẳn là biết đáp án.

Dương Mai còn muốn nói cái gì, Lý Diễm ở bên người lại rầm rì tỉnh lại, cô vội vàng tạm biệt rồi tắt điện thoại.

https://thuviensach.vn

Lý Diễm là Dương Mai tìm được, sau khi tìm được cô lập tức gọi điện báo bình an với luật sư Trịnh nhưng không nói cho Tôn Uy. Cô nghĩ Tôn Uy không xứng nhận được tin tức của Lý Diễm.

Dương Mai đưa Lý Diễm về nhà mình, làm cho cô ấy một bát mì nóng, lại giám sát cô ấy ăn xong rồi thúc giục cô ấy đi ngủ. Ngủ được một giấc, Lý Diễm tự mình tỉnh lại.

Sau khi tỉnh dậy, sắc mặt Lý Diễm vẫn khó coi như cũ, vàng vọt, tối tăm. Đây là biểu hiện của việc trường kỳ mất ngủ.

Dương Mai bỗng nhiên nhớ tới lời luật sư Trịnh nói với cô qua điện thoại —

Lý Diễm khá mềm yếu, hoàn toàn tương phản với cô. Bề ngoài thoạt nhìn cô ấy cứng rắn nhưng kỳ thật nội tâm rất mềm. Cô ấy tựa như một con trai, có được tấm vỏ cứng rắn cùng một trái tim mềm mại.

Một trái tim mềm mại.

Dương Mai xoa xoa tóc Lý Diễm, nghe thấy cô ấy nói không rõ: “Tớ khát …”

“Khát?” Dương Mai từ trên giường đứng lên, “Tớ lấy nước ấm cho cậu.”

— trực tiếp đi con đường pháp luật đối với cô ấy mà nói thực tàn nhẫn. Cô không thể để cô ấy dựa theo phương pháp của cô để giải quyết vấn đề, cô ấy không được bình tĩnh và quyết đoán như cô. So với thói quen dao sắc chặt đay rối của cô, cô ấy càng như là một dòng nước ôn hòa, sẽ bị cắt ngang dòng chảy.

Lý Diễm là người có cá tính nhưng không có đầu óc lý trí như cô.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đưa ly nước đến bên miệng Lý Diễm, nhẹ giọng nói: "Nước đây, cậu ngồi dậy một chút, tớ đút cho cậu."

Lý Diễm xem ra là quá khát quá rồi, một ly nước tràn đầy mà một hơi đã uống xong.

Dương Mai dùng lòng bàn tay giúp cô ấy lau miệng, Lý Diễm cầm tay cô, tròng mắt hướng lên trên: "Dương Mai, tớ rất khổ sở."

"Tớ biết." Dương Mai nắm chặt tay Lý Diễm.

"Nhưng mà tớ không muốn mình thống khổ mà bọn họ lại sung sướng như vậy…"

"… Tớ biết."

"Quá tiện nghi cho bọn họ…" Lý Diễm cắn chặt răng, nước mắt lập loè, "Đôi nam nữ chó má không được chết tử tế."

Dương Mai ôm cả người Lý Diễm, tới gần bên tai cô ấy nói: "Lý Diễm, nếu cậu không nuốt được cơn giận này, tớ sẽ giúp cậu trả thù, cho bọn họ nhìn chút màu sắc."

Lý Diễm gật đầu: "Đánh cho bọn họ răng rơi đầy đất."

Dương Mai: "Đúng, đánh cho bọn họ răng rơi đầy đất."

"…"

Không bao lâu sau, Lý Diễm lại nặng nề đi vào giấc ngủ. Chỉ có ở chỗ Dương Mai, cô ấy mới cảm thấy an ổn.

Dương Mai chậm chạp chưa đi vào giấc ngủ. Cô vòng một vòng ở phòng khách, gõ gõ lu cá cảnh nhiệt đới. Đầu óc cô quá thanh tỉnh, chỉ là loại thanh tỉnh này không được bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô đứng bên cửa sổ, thấy ánh trăng đêm nay thật sáng, màu bạc như tẩy, chiếu sáng rõ ràng vành đai xanh tối đen.

Bởi vậy cô dễ dàng nhìn thấy chiếc xe tập lái màu đỏ giấu dưới tàng cây bạch quả.

Bốn cửa sổ đều đóng chặt, người ngồi ở bên trong cũng không biết có thể bị ngạt chết hay không.

Dương mai trực tiếp đi dép lê xuống lầu, gõ gõ cửa sổ xe bên ghế điều khiển. Vài giây sau, Giang Thủy đi ra.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 21: Khiêu Khích

Dương Mai ôm ngực đứng trong gió đêm, sợi tóc hỗn độn yểu điệu như lá liễu, quyến rũ trôi nổi giữa không trung. Giang Thủy nhìn trong chốc lát mới dịch tầm mắt đến trên mặt cô.

Dương Mai từ đầu đến cuối vẫn nhìn chằm chằm vào đôi mắt Giang Thủy, sau một lúc lâu cô dẫn đầu mở miệng: “Anh có chuyện gì?”

Giọng điệu của cô khá lạnh cộng thêm không khí lạnh lẽo buổi đêm càng có vẻ lạnh đến thấu xương.

Giang Thủy biết tâm tình cô không tốt, nói chuyện cố tình nhu hòa chậm rãi hơn: “Anh ta không làm khó dễ cô chứ?”

“Anh ta” này là chỉ Tôn Uy, bọn họ đều hiểu.

Nhưng Dương Mai không nói một lời, cô đang yên tĩnh tự hỏi, đôi mắt cô như đã hiểu rõ hết thảy rực sáng lấp lánh trong bóng tối.

Cuối cùng cô nói: “Không có.”

“Được, vậy là tốt rồi.” Biết rõ đáp án hẳn là như vậy nhưng Giang Thủy vẫn nhẹ nhàng thở ra.

Dương Mai nói: “Anh tới tìm tôi là vì hỏi cái này? Hỏi xong rồi? Không có việc gì tôi lên đây.”

https://thuviensach.vn

Cô nghiêng người định đi, Giang Thủy tay mắt lanh lẹ ngăn cô lại, hơn phân nửa thân thể che trước người cô: “Cô từ từ.”

Dương Mai nói: “Còn có chuyện gì, có thể một lần nói cho xong không?”

Giang Thủy hạ tay đang cản cô xuống, Dương Mai đợi vài giây, quay đầu lại liền đi về phía cửa khu nhà: “Không nói thì tôi đi đây.”

Giang Thủy đứng yên bất động, ánh mắt lại theo sát bóng dáng cô: “Cô sẽ không đi. Nếu không cô đã không xuống lầu.”

Dương Mai nghe xong quay đầu lại, híp mắt nhìn kỹ anh, đột nhiên cười: “Giang Thủy, tôi muốn hỏi anh cái này, vì sao anh lại xuất hiện ở đây.”

Giang Thủy rũ đầu: “Tôi muốn nói mấy câu với cô.”

“Được, anh nói đi.”

Giang Thủy nghiêng đầu nhìn nhìn xe mình, đây là động tác theo bản năng, một lát sau anh mới nói: “Khi đó là tôi không suy xét chu toàn, mới có thể dùng bên đầu cô đụng qua, tôi muốn nói xin lỗi cô.”

Dương Mai gật gật đầu: “Được, còn gì nữa.”

“Còn có …” Giang Thủy nhìn thẳng cô, mắt đen hơi co lại, “Cô cho tôi thời gian.”

Đề tài đến đây thì ngưng hẳn. Giang Thủy lái xe đi, Dương Mai cũng lên lầu. Bọn họ thập phần ăn ý gặp thoáng qua, một người không giải thích, một người khác cũng không hề truy vấn.

Ngày thứ hai tập xe xong, Giang Thủy đưa Trương Tây Tây và Lâm Dương về nhà trước, thời điểm một lần nữa lái xe lên đường, Dương Mai

https://thuviensach.vn

hỏi anh: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Ngoài xe là cảnh vật ngày càng xa lạ, Giang Thủy lai xe về hướng nông thôn, ven đường gần như không có người qua lại, xe cộ trên đường cũng rất ít. Con đường rộng lớn, nhựa đường mới trải thô ráp, bánh xe đi lên tạo ra tiếng loạt xoạt rung động.

Giang Thủy tập trung lái xe, gương mặt anh hết sức chuyên chú.

Dương Mai vốn dĩ vẫn nhìn anh, nhìn lâu rồi lại quên chính mình muốn nói gì. Giang Thủy có thói quen lái xe bằng một tay, một cái tay khác luôn nhàn tản gác trên cửa sổ xe, cọ qua cằm, hoặc là giống như bây giờ, hai làn môi khẽ nhếch, nhẹ dán lên ngón trỏ.

Anh thoạt nhìn rất nghiêm túc, mà loại nghiêm túc này thực gợi cảm.

Thân thể Dương Mai hơi nghiêng về phía trước, cô nhìn ra ngoài thì phát hiện xe ngừng dưới một hàng cây bên đường, đằng sau đó là dòng sông nước chảy siết, ánh chiều tà lúc chạng vạng chiếu trên mặt nước tựa như được khảm những viên ngọc nhỏ vụn, sóng nước lóng lánh.

Giang Thủy xuống xe, mở cửa xe bên phía Dương Mai, Dương Mai nhướng mày hỏi anh: “Làm gì?”

“Luyện xe.”

Dương Mai nhìn khắp nơi xung quanh, phát hiện con đường này tuy hẹp nhưng trống trải, hơn nữa còn thẳng tắp, nhìn không thấy điểm đầu, giống như có thể nhắm mắt lại chạy một đường đến cuối.

Giang Thủy nói: “Sắp sửa thi rồi, bài hai qua rồi sẽ lập tức đến bài thi đường trường, trình độ của cô không qua được.”

Dương Mai xuống xe, nói: “Anh dạy bổ túc cho tôi?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhấp môi, Dương Mai trêu đùa anh: “Anh dạy thêm cho tôi thế này, hội Lâm Dương có biết không?”

“Lâm Dương và Trương Tây Tây đã có thể thi qua.”

Giang Thủy nói chuyện hết sức nghiêm túc, Dương Mai cảm thấy không thú vị nhún nhún vai, ngồi vào ghế điều khiển.

Cô dẫm côn, động tác thật cẩn thận, Giang Thủy thấy tay cô đang nắm trên tay lái có vẻ dùng sức liền nói: “Thi đường trường kỳ thật đơn giản hơn thi sa hình, cô không cần khẩn trương.”

Dương Mai không nói chuyện, thời điểm đổi số theo bản năng cúi đầu nhìn lại nghe thấy thanh âm Giang Thủy bình tĩnh như nước thổi tới: “Đừng cúi đầu, mắt nhìn phía trước.”

“Tôi phải nhìn xem đổi thành số mấy.” Dương Mai nói.

“Dùng xúc giác của cô, đừng dùng mắt để nhìn.”

Dương Mai kéo kéo khóe miệng: “Tôi không cảm giác được.”

Giang Thủy ngó cô liếc mắt một cái, sườn mặt cô rất an tĩnh, nhưng bởi vì tư thế ngồi quá mức nghiêm chỉnh nên khuôn mặt an tĩnh này lại khiến cho người ta có cảm giác căng thẳng như gặp kẻ thù.

Đôi tay cô đều nắm chặt tay lái, thời điểm gạt cần số, tay phải buông xuống, cô rất nghe lời, nói không cho cúi đầu lần này liền thật sự không cúi đầu, cái tay kia không có mắt, sờ soạng lung tung ở giữa không trung mấy cái mới tìm được cần gạt.

Trên đường trống không, vào số bốn tốc độ xe khá nhanh. Dẫm côn, đổi số năm, nhưng mà Dương Mai lại giảm xuống số ba.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nghĩ, cô thật sự là không cảm giác được, đổi số tay cũng có thể đổi sai.

Anh nhìn Dương Mai một cái, phát hiện biểu tình của cô vẫn như ban đầu, ngây thơ vô tri — chính cô cũng không biết mình đã đổi sai số.

“Dẫm côn.” Giang Thủy ra lệnh.

Dương Mai máy móc nghe theo, tay phải vừa muốn nâng lên sờ tay lái đã bị Giang Thủy bắt lấy, một lần nữa ấn trở lại trên cần gạt số.

“Cầm tay lái chỉ cần một bàn tay là đủ rồi, một tay khác đặt trên cần gạt.” Anh bình tĩnh nói.

Dương Mai cứng người một chút, đôi mắt nhìn xuống.

“Nhìn phía trước.” Giang Thủy nói, Dương Mai nhìn anh, phát hiện khi anh nói những lời này mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, giống như dù cho anh không nhìn, trong lòng cũng biết cô sẽ cúi đầu xuống nhìn đôi tay bọn họ đặt ở bên nhau.

Bàn tay Giang Thủy dày rộng, giống như một cái bao tay rắn chắc mang theo nhiệt lượng bao vây lấy tay Dương Mai. Anh giúp cô gạt cần số, lên số bốn, ngay sau đó lại lên số năm.

Cần gạt số của chiếc xe tập lái này quá mức cũ kỹ, ngày thường Dương Mai phải tốn chút sức mới có thể lay động nó. Nhưng Giang Thủy lại dễ như trở bàn tay mà tăng giảm số, Dương Mai có thể cảm nhận được sức lực của cái tay kia, bao bọc lấy tay cô.

“Thi đường trường chủ yếu là kiểm tra cô tăng giảm số, mỗi chiếc xe có từ ba đến bốn người, bình quân mỗi người bất quá là hai, ba phút, thời gian nhiều như vậy, tự cô phải nắm chắc.” Giang Thủy nhìn thời gian nói, “Chờ cô luyện được kha khá rồi tôi sẽ đặt thời gian kiểm tra cô.”

https://thuviensach.vn

Qua đi mười mấy phút, Dương Mai luyện được kha khá rồi, Giang Thủy kêu cô dừng xe lại bên đường.

Từ khi bắt đầu lên xe đến khi khởi hành vẫn luôn rất trôi chảy. Tiếp theo chính là thử bài thi đường trường, huấn luyện vừa rồi đã có hiệu quả, hai phút rất nhanh qua đi.

“Được rồi, dừng xe bên đường đi.” Giang Thủy chỉ chỉ ven đường.

Dương Mai lái rất thuận, sau khi nghe xong còn có ý luyến tiếc: “Đã đến giờ rồi?”

“Đúng vậy.”

Chờ xe ngừng hẳn, Giang Thủy cười nhìn cô: “Lái đến nghiện rồi? Vậy lại đi một lần nữa.”

Dương Mai không biết cô đã luyện thêm mấy lần, tóm lại sau đó, không cần Giang Thủy kêu ngừng, cô cũng có thể tính được thời gian kiểm tra ngắn ngủi kia — sau khi lên số năm cô lại giảm tốc: “Thời gian vừa vặn.”

Giang Thủy vừa thấy, nói: “Đúng vậy, khá vừa vặn.”

Giờ này sắc trời đã tối, nơi chân trời phía xa nhà nhà sáng đèn, giữa một mảnh đen kịt lập loè điểm điểm trắng vàng. Ảnh ngược ánh đèn chiếu lên mặt sông lấp lánh, ánh sáng run rẩy theo dòng nước.

Dương Mai dừng xe lại, bật đèn xe.

Đèn xe sáng lên khiến tình hình giao thông phía trước trở nên rõ ràng. Nhưng bên trong xe khá tối, chỉ có đồng hồ trong xe yên lặng sáng lên.

“Thời gian sắp hết.” Dương Mai nói.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy theo tiếng nghiêng đầu, cô xoắn thân thể đối diện với anh.

Anh nghe hiểu, cô nói chính là —thời gian cô cho anh đã sắp hết.

Nhưng mà anh còn chưa rõ.

Giang Thủy đúng sự thật bẩm báo, Dương Mai "xuy" một tiếng mang theo ý cười hơi cạn. Cô giống như một đám sương mù mông lung, không hè để ý mà quẩn quanh, đôi tay không cho phép kháng cự chộp lấy quần áo trước ngực anh: "Thời gian nhiều như vậy, tự anh nắm chắc."

Dương Mai cúi người ép xuống, eo có chút mỏi. Vạt áo Giang Thủy bị nắm đến nhăn lại, gió đêm từ cửa sổ luồn vào, chui vào cổ áo rộng mở của anh, phần phật vòng quanh.

Làm thế nào cũng không giảm được lửa nóng trong anh.

Anh trước sau vẫn bảo trì tư thế như cũ, giống như một pho tượng Phật điêu khắc. Còn Dương Mai tựa như một con yêu tinh, da mặt dày lại táo tợn tiếp tục quấn lên.

Giang Thủy trầm mặc khiến Dương Mai cảm thấy không vui, cô gãi gãi làn da anh, thanh âm rất thấp: "Muốn hay là không muốn, nói một lời cho sảng khoái đi."

Giang Thủy híp híp mắt, như là đang kiểm tra gì đó.

Dương Mai chờ lâu bỗng nhẹ nhàng nói thầm một câu: "Hèn nhát." (Từ này nguyên bản là "nạo" có nghĩa là "nhát gan, hèn nhát, nhút nhát")

Trong nháy mắt rụt người, lại bị mạnh mẽ kéo trở về.

Ngay sau đó, bả vai bỗng nhiên tê rần, bị người dùng sức mạnh túm qua. Cô không thể khống chế mà hút khí một cái, lúc này lực trên vai mới giảm đi nhưng cổ áo lại bị bắt lấy.

https://thuviensach.vn

Mông cô bị nâng lên, toàn bộ nửa người trên bị Giang Thủy xách qua. Thân thể mất đi cân bằng, hai tay quơ loạn vài cái, dưới tình thế cấp bách đè trên bụng Giang Thủy, cảm giác như đè trên một tảng đá cứng rắn.

“Nói chuyện chú ý chút, Dương Mai.” Ngón tay cái cùng ngón trỏ tay phải của Giảng Thủy tựa như cái kìm, dùng sức siết chặt gương mặt Dương Mai, “Đừng kích tôi, hiểu không.”

Dương Mai trầm mặc nhìn thẳng anh, dù cho miệng cô bị nắm đến biến hình, thoạt nhìn có chút buồn cười, nhưng vẫn không thể che dấu ánh mắt khiêu khích của cô —

Cô căn bản không sợ anh, bất luận anh nói cái gì, cô vẫn là dáng vẻ không sợ trời sợ đất.

Biểu tình này làm Giang Thủy nhìn đến ngẩn ngơ, anh không khỏi nhớ tới con sơn dương (dê núi) quật cường. Nghĩ như vậy, anh liền an tĩnh lại.

“Cô cố ý.”

Giang Thủy như mộng mới tỉnh, không rõ nguyên do mà ngẩng đầu, Dương Mai cười có chút ý vị sâu xa, đôi mắt quyến rũ liếc xuống, Giang Thủy liền nhìn xuống theo. Tay anh còn đang chộp cổ áo cô, cổ áo bị mở, lộ ra phong cảnh bên trong.

Giang Thủy lập tức buông lỏng tay, Dương Mai cười ha hả, ngón tay chọc chọc trước ngực anh: “Xem kìa, nói xem anh xấu hay không xấu.” (“xấu” ở đây nguyên bản là “nạo” giống với trên kia, từ này có nhiều nghĩa ở đây dùng nghĩa “xấu xa” này theo kiểu chơi chữ cùng âm khác nghĩa với bên trên)

“Sao cô cứ phải…” Giang Thủy còn chưa dứt lời liền “tê” một tiếng, bàn tay Dương Mai đi xuống, kín kẽ dán lên gốc đùi anh.

https://thuviensach.vn

“Anh có phải đàn ông không?” Dương Mai mang theo cười “hừ” một tiếng.

“Dương Mai, đây là ở trong xe.”

“Tôi biết.”

Giang Thủy ngăn chặn tay cô: “Làm không được.”

Dương Mai hài hước cười hai tiếng, rút tay ra sờ má anh, ngón tay cái cố ý vô tình cọ cọ râu anh: “Vậy sao.”

Đôi mắt cô lóe sáng giảo hoạt, còn sáng hơn cả ngọn đèn.

Giang Thủy nói với đôi mắt này: “Tôi là nói, để lần sau.”

Dương Mai vẫn cười như cũ: “Được.”

Miệng lưỡi bình tĩnh không gợn sóng này, sóng mắt lưu chuyển nhìn chăm chú này, cười khẽ ý vị không rõ này.

Giang Thủy âm thầm mắng: “Mẹ nó…”

Anh thả Dương Mai lại, dùng tốc độ nhanh nhất xuống xe, vọt tới ghế lái: “Xuống xe.”

Dương Mai ngoan ngoãn trao đổi vị trí với anh.

Tốc độ xe bay nhanh.

“Đi đâu?”

Giang Thủy cắn cắn răng cấm, nói: “Nhà tôi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 22: Không Làm Gì Cả

Một lần nữa Dương Mai được chứng kiến kỹ thuật lái xe của Giang Thủy, tốc độ xe của anh lại lần nữa đổi mới nhận thức của cô.

Sau khi xuống xe, Dương Mai cảm thấy choáng váng, lung lay đi vài bước đều do Giang Thủy đỡ.

Bên tai truyền đến thanh âm tựa cười nhạo của Giang Thủy: “Có vậy đã không chịu được.”

Dương Mai không chút khí thế trừng anh một cái, thanh âm có chút run rẩy: “Đỡ em.”

Giang Thủy nắm tay Dương Mai đưa cô vào nhà.

Anh cởi giày, đổi thành dép đi trong nhà, loại bình thường nhất. Nhà anh không thừa dép nên Dương Mai trực tiếp đi vào.

Đầu óc đã thanh tỉnh một chút nhưng thân thể vẫn còn mệt mỏi, cô dựa cả người lên tường, dáng vẻ lười nhác mười phần.

Giang Thủy đang duỗi tay đóng cửa thì tay Dương Mai vòng lên cổ anh, đôi tay ở sau cổ anh nắm lấy nhau giống như một cái khóa.

“Gấp như vậy?” Giang Thủy cảm nhận được lực trên cổ mình, rất nhanh quay mình về trước mặt cô.

https://thuviensach.vn

Dương Mai yên lặng không lên tiếng nhìn anh, ánh mắt trực tiếp mà trần trụi.

Giang Thủy dưới ánh nhìn chăm chú của cô thu lại dáng vẻ buồn cười của mình, anh lẳng lặng nhìn lại cô, hô hấp dần dần trở nên trầm lắng.

Anh sai rồi, cô không vội một chút nào, người vội chính là anh.

Giang Thủy gấp đến không chờ nổi mà hôn xuống như một trận mưa rền gió dữ thình lình quét đến.

Thật cuồng nhiệt nhưng cũng không quên kết cấu.

Dương Mai say mê đắm chìm trong nụ hôn của anh. Cô nghĩ, anh nhất định đã từng hôn rất nhiều người, bằng không sẽ không có kỹ thuật hôn lợi hại như vậy.

Nghĩ đến đây, Dương Mai theo bản năng cắn răng, Giang Thủy hơi ngừng, lông mi đen dài vừa nhấc, nâng mắt nhìn thẳng vào mắt Dương Mai.

Cô cắn môi dưới của anh, rất có chừng mực mà nghiền mút. Không đến mức trầy da nhưng cũng đủ đau.

Đau đớn như vậy cho người ta cảm giác — cuồng nhiệt nhưng không nói phải trái.

Cô muốn anh đau, anh phải đau.

Giang Thủy đứng bất động, mặc cho cô xì hơi giải tỏa. Cô cắn đủ rồi, lại duỗi lưỡi liếm liếm.

Đánh một gậy lại cho một miếng táo ngọt. Giang Thủy bị cô chọc cười.

https://thuviensach.vn

“Đi vào trong.” Giang Thủy chỉ chỉ về một hướng.

Dương Mai đứng tại chỗ bất động: “Em không đi được.”

Cô cong môi cười, đắc ý dào dạt. Giang Thủy theo bản năng sờ sờ môi dưới, cũng không nhiều lời, trực tiếp chặn ngang bế Dương Mai lên sải bước đi vào bên trong.

Lần trước khi tới ăn đồ nướng BBQ, Dương Mai không đi vào bên trong. Căn nhà này đơn giản đến đơn sơ, nhưng cũng không phải là có thể nhìn một cái không sót gì. Đây là lần đầu tiên Dương Mai chân chính tiếp xúc đến “trung tâm” (ở đây dùng “nội hạch” chỉ sự cốt lõi, trung tâm, bình thường có “nội tâm” nhưng ở đây chơi chữ “nội hạch” là ý nói về phòng ngủ nơi riêng tư nhất) của Giang Thủy — phòng ngủ của anh.

Thực ra cũng không thể nói đây là phòng ngủ mà chỉ là một không gian nhỏ, bên trong đặt một cái giường đơn.

Giang Thủy đẩy Dương Mai lên giường, trầm mặc hôn môi cô.

Giường thật đúng là chỗ tốt, mềm mại lại mang theo hết thảy ái muội cùng mơ màng. Mà người đàn ông trên người cô vô cùng cứng rắn, giận hàm sở hữu cường ngạnh gợi cảm.

Giữa mềm và cứng, giữa băng và lửa.

Trong nháy mắt nào đó, Dương Mai ảo tưởng mình chỉ là thịt cá trên thớt, mặc người xâu xé.

Loại ảo tưởng này khiến cô thở hồng hộc, mọi cảm giác đều như hư ảo, dường như bàn tay thô to đang lướt trên thân thể cô kia căn bản không tồn tại.

Cô cảm thấy ẩm ướt, muốn mở mắt ra nhìn thứ gì đó.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt vừa dời qua, ánh vào mắt đầu tiên không phải gương mặt trầm tĩnh của anh mà là hương khói mờ ảo lượn lờ trên trần nhà.

Nơi này có khói từ hương trầm.

Dương Mai lúc này mới ngửi được một mùi hương nhàn nhạt khó có thể bỏ qua.

Tròng mắt cô chuyển động nhìn một vòng bốn phía, cuối cùng phát hiện làn khói mờ kia đến từ một cái lư hương.

Lư hương đặt trên mặt bàn gỗ đối diện giường, thân lư hương bằng kim loại đã bị xước sơn, nhìn rất cũ, có lẽ cũng đã được nhiều năm, một chân không còn, phía dưới được lót một khối giấy cứng gấp nhỏ.

Trên chiếc bàn dựa tường là một tấm ảnh đen trắng đã cũ được đặt khung ảnh màu đen. Ảnh chụp cũng đã được nhiều năm, người trong ảnh cũng già nua như thế.

“Đó là cái gì?” Dương Mai chỉ vào tấm ảnh đen trắng kia.

Giang Thủy quay đầu lại, ánh mắt mông lung trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng trở lên rõ ràng: “Di ảnh.”

“Là ai của anh?”

Giang Thủy ngừng trong chốc lát mới đáp: “Người thân. Người thân duy nhất của anh.”

Vừa dứt lời, anh liền từ trên người Dương Mai bò dậy, động tác thong thả, nhưng không chút do dự.

Bờ vai của anh sụp xuống, như là cực thả lỏng, lại như là cực suy sút.

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhìn anh một cái liền biết, anh đã không còn hứng thú làm chuyện đó.

Vì sao?

Dương Mai lại lần nữa hướng mắt về tấm di ảnh kia.

“Bây giờ em đã tin anh thật sự chưa từng mang phụ nữ về đây.” Nào có người sẽ làm được trước di ảnh.

Giang Thủy thảm đạm cười nhưng cũng không nói gì.

“Em đói bụng.”

Giang Thủy không phản ứng, Dương Mai chọc anh vài cái, lúc này anh mới quay đầu lại nhìn cô, rất mau đứng dậy: “À, anh làm mì cho em.”

Dương Mai đứng lên đi dạo trong phòng một vòng, trên thực tế cô căn bản không cần làm như vậy, bởi vì nơi này rất nhỏ, nhìn một cái là có thể thu hết mọi thứ vào đáy mắt.

Cô đi đến một góc phòng, nơi đó đặt một cái hộp tinh xảo. Rất quen mắt, mở ra liền thấy đôi giày lái xe cô đưa anh lần trước. Nhìn dáng vẻ hẳn là chưa từng đi lần nào, vẫn còn mới tinh như vừa lấy từ cửa hàng về.

Dương Mai xách giày xuống, Giang Thủy vừa lúc bưng một chén mì lớn ra: “Tới ăn mì.”

“Vâng.” Cô đặt đôi giày mới ở bên cạnh một đôi giày khác, nhìn trong chốc lát, lại cảm thấy nơi nào đó không ổn, đơn giản xách lên một đôi trong đó đến thẳng thùng rác.

Cô vứt đôi giày ngày thường Giang Thủy dùng để lái xe kia đi.

Giang Thủy ở phía sau cô nói: “Em làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Quá cũ, có giày mới sao anh không đi?”

Giang Thủy giật giật môi, không nói chuyện.

Dương Mai đi qua, ôm cánh tay anh, cười nói: “Không nỡ?”

“… Không phải, là anh muốn tiết kiệm một chút.”

“Vậy à.” Dương Mai thuận miệng lên tiếng, rõ ràng không tin lý do thoái thác của anh.

Giang Thủy cũng không nghĩ sửa đúng hiểu lầm của cô, chỉ đẩy đẩy chén về phía trước: “Ăn đi, sắp nhũn rồi.”

Dương Mai nhận đôi đũa, phát hiện trước mặt Giang Thủy trống không: “Của anh đâu?”

“Anh không đói bụng, lát nữa sẽ ăn.”

“Ừm.”

Kỳ thật anh cũng đói bụng, nhưng mà trong bếp chỉ còn lại một chén mì này, anh để lại cả cho cô. Có gạo, nhưng không có đồ ăn, anh định ra cửa mua. Nhưng anh cũng không phải rất muốn đi ra ngoài lúc này.

Anh lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn cái miệng nhỏ của Dương Mai ăn mì. Tốc độ của cô rất chậm, mỗi lần cuốn một đũa mì vào miệng, lại cắn đứt hơn phân nửa, rốt cuộc ăn nửa ngày mà một chén lớn mì vẫn là một chén lớn mì, cũng chẳng vơi đi được mấy.

Mì rất nhanh trương lên.

“Ăn không vào nữa.” Dương Mai vừa liếm sạch sẽ nước canh ở khóe miệng vừa nói.

https://thuviensach.vn

Trong chén còn dư lại rất nhiều, một đống dính vào một đống, nhìn khiến cho người ta cảm thấy không muốn ăn uống.

Dương Mai đặt đũa trên chén, đứng dậy nói: “Em đi rửa chén.”

“Cứ để đấy là được.” Giang Thủy ấn cô trở lại, nhặt lên một quả táo trong rổ trái cây, “Em ăn cái này đi.”

Dương Mai nhận láy, đi vào phòng bếp rửa rồi gọt vỏ. Lúc đi ra đã thấy Giang Thủy đang ăn chén mì cô để thừa lại kia.

“Đừng lãng phí.” Anh ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

Dương Mai không nói gì, ngồi xuống gặm táo. Sau một lúc lâu, cô mới nói: “Lát nữa em giúp anh gọt táo.”

“Được.”

Ăn sạch sẽ mì Dương Mai để lại, Giang Thủy liền vào phòng bếp rửa chén, lúc này Dương Mai đã giúp anh gọt táo xong, anh nhận lấy há miệng cắn một miếng to, rũ mắt liền thấy hạt táo để ở một bên.

“Lại không ăn được nữa?” Anh hỏi.

“Ừm.” Dương Mai theo bản năng nhìn thoáng qua hạt táo kia, bởi vì đặt trong không khí một thời gian nên mặt ngoài đã bị oxy hoá.

“Em ăn quá ít.”

“Là ăn không nhiều lắm.”

“Khó trách gầy như vậy.”

Dương Mai so với những người phụ nữ phía nam khác cao hơn rất nhiều, đúng ra nên béo hơn một chút. Nhưng mà cô lại rất nhẹ, vừa rồi

https://thuviensach.vn

Giang Thủy ôm cô đi vào, cảm thấy tựa như ôm một mảnh lông chim, dường như chỉ cần buông lỏng tay, hoặc là thổi một hơi, người phụ nữ trong lòng ngực sẽ theo gió bay đi.

Dương Mai hướng Giang Thủy vươn tay: “Cho em.”

Giang Thủy đặt hạt táo đã ăn sạch sẽ vào lòng bàn tay cô, cô nhặt lên hai hạt táo, cùng nhau ném vào thùng rác.

Sau khi đi ra, cô dựa vào một bên tường nói: “Đưa em về nhà đi.”

Giang Thủy ngẩng đầu: “Em không ở lại?”

Dương Mai hơi rũ mí mắt, lười biếng cười: “Giường của anh nhỏ quá, không làm gì được.”

Giang Thủy mím môi, không nói nữa.

Khoảng cách tới ngày thi sa hình càng ngày càng gần, mấy ngày kế tiếp, Giang Thủy giúp các học viên luyện xe đâu vào đấy.

Trương Tây Tây đã không còn vấn đề gì lớn, lên trường thi chỉ cần phát huy như bình thường là được. Lâm Dương càng không cần phải nói, để lấy được bằng lái cậu đã sửa lại tác phong cà lơ phất phơ của mình, sau khi học thuộc lòng cậu lên mạng tự kiểm tra bài bốn, mỗi lần đều có thể đạt được từ 95 điểm trở lên.

Giang Thủy lo lắng nhất là Dương Mai, nhưng mà xem tình hình luyện tập gần đây của cô thì trình độ của cô so với lúc trước đã có tiến bộ rõ ràng. Thái độ của cô rất nghiêm túc, đầu óc lại thông minh, bởi vậy nên tiến bộ rất nhanh.

Ngày thi sa hình, cực kỳ bất hạnh là tổ của Giang Thủy lại bị phân vào buổi tối.

https://thuviensach.vn

Thời điểm Dương Mai vòng trên sa hình, sắc trời đã tối hẳn. Sân thi hoàn toàn dựa vào ánh đèn vàng chiếu sáng, cô phải lái thật cẩn thận nhưng cũng quá mức lo lắng. Bởi vì từ trước Giang Thủy đã nghĩ đến việc tình huống như vậy có thể xảy ra nên đã cho bọn họ tập luyện vào buổi tối vài lần.

Sau khi từ trên đường sườn dốc đi xuống, đầu óc Dương Mai trống rỗng.

Đã thi xong bài hai nhưng cô không có cảm giác kinh ngạc hay vui mừng gì, thậm chí còn có chút tiếc nuối nho nhỏ.

Thời điểm ra trường thi, Lâm Dương cùng Trương Tây Tây đã đi rồi, Dương Mai chen chúc trong dòng xe cộ và biển người nhưng chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Giang Thủy.

Cô đi qua, vỗ vỗ vai anh: “Anh ăn chưa?”

“Chưa ăn, chờ em cùng ăn.”

Dương Mai nhìn nhìn đồng hồ, đã hơn 8h, cô ngẩng đầu nhanh chóng tìm kiếm tiệm cơm có thể ăn ở phố bên.

Giang Thủy nói: “Không ăn ở đây.”

Giang Thủy lái xe khoảng nửa giờ, cuối cùng đưa Dương Mai vào một nhà hàng cháo.

Cửa hiệu lâu đời trăm năm, hương vị dĩ nhiên không tồi.

“Ăn thanh đạm một chút.” Giang Thủy gọi cho mình và Dương Mai mỗi người một chén cháo.

Dương Mai ngồi xuống nói: “Nơi này hình như còn có cơm và mì, anh ăn cháo có thể no sao.”

https://thuviensach.vn

“Cháo ở đây chén rất lớn.”

Quả nhiên là chén rất lớn, Dương Mai là lần đầu tiên thấy có tiệm cơm trực tiếp dùng nồi đựng đầy cháo bưng lên. (Nồi đây là kiểu nồi đất to á)

Cháo rất thơm, cũng rất đặc, hương vị không tồi.

Giang Thủy chôn đầu vào nồi cháo, hút khò khè ăn, sau một lúc lâu mới rảnh nâng nâng đầu — gắp chút đồ ăn kèm, lúc này mới lơ đãng nhìn phía đối diện nói: “Sao không ăn?”

Dương Mai đã giữ nguyên tư thế bất động thật lâu, cô nói: “No rồi.”

“Sao đến cháo cũng không ăn được.”

“Phải, lần sau đừng đưa em đi ăn cháo. Em ăn ít với việc ăn cái gì không quan hệ với nhau.”

Tay Giang Thủy cầm đũa ngừng lại, hơi há miệng.

Dương Mai đẩy nồi của mình qua phía anh: “Đừng lãng phí.”

Giang Thủy lấy phần của Dương Mai qua, yên lặng ăn từng miếng một.

Dương Mai nhìn anh nói: “Khi nào thi bài ba?”

“Nhanh thôi, đến lúc đó anh sẽ báo cho em.” Giang Thủy nói, “Mấy ngày nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi, trước khi thi lại dẫn em đi luyện tập.”

Dương Mai dùng tất cả thời gian rảnh rỗi cho tiệm đồ trang điểm.

Trên thực tế có Tiểu Hà chăm sóc, Dương Mai ở trong tiệm cũng không có việc gì để làm.

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhìn Tiểu Hà thành thạo tiếp đãi khách hàng, cô ngồi ở sau quầy thu ngân càng thêm lười nhác, chờ khách nữ kia xách theo bao lớn bao nhỏ đi rồi, Dương Mai mới cười khan nói: “Xem ra tôi ở chỗ này lại thành dư thừa.”

Tiểu Hà một bên đếm tiền mặt một bên đáp lại: “Không dư thừa lắm đâu, ngày thường có mỗi mình em, quá cô đơn. Chị còn có thể trò chuyện với em kìa.”

Rõ ràng là ngữ khí vui đùa. Dương Mai hồi tưởng khi mới vừa nhận Tiểu Hà vào làm, Tiểu Hà vẫn là một cô gái thẹn thùng còn chưa học xong đại học, khá tự ti lại không tự tin.

Khi đó Tiểu Hà mặt xám mày tro, không khác gì một đứa nhà quê.

Lý Diễm vừa thấy cô ấy liền nói, đứa nhỏ này khẳng định không hợp khí hậu. Một người bán đồ trang điểm mà mặt mũi như vậy thì không có chút lực thuyết phục nào.

Tiểu Hà không xinh đẹp, nhưng đôi mắt rất sáng cất giấu sự mạnh mẽ.

Dương Mai dường như thấy chính mình thời niên thiếu, loại rung động khó hiểu này khiến cô cuối cùng cũng giữ lại Tiểu Hà.

Tay Tiểu Hà đang đếm tiền bỗng nhiên ngừng lại, dựng tai nghe trong chốc lát rồi nói: “Chị, có phải di động chị đang kêu không?”

Dương Mai lấy lại tinh thần, thấy màn hình di động của mình đang phát sáng.

Cô nâng khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Alo.”

Thanh âm Giang Thủy mang theo ý cười: “Tôi ở dưới lầu nhà em.”

“Em không ở nhà.”

https://thuviensach.vn

“Vậy em ở đâu?”

Dương Mai từ sau quầy thu ngân đi ra, đứng ở cửa tiệm nhìn còn đường ngựa xe như nước: “Em ở cửa hàng.”

“Chờ tôi tới đón em.”

Thấy Dương Mai ngắt điện thoại, Tiểu Hà ở phía sau nói: “Chị, là bạn trai chị?”

“Phải.”

“Ồ, anh ấy muốn tới đây đúng không?” Tiểu Hà đã cất tiền xong, “Sáp đến giờ cơm rồi, em đi mua cơm đây, chị muốn mua thêm một phần cho anh ấy không?”

“Mua đi.”

“Vâng được, em đi đây.”

Đi đến gần cửa thì Dương Mai gọi cô ấy lại: “Để chị đi mua, em chờ ở đây.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 23: Nhận Định

Dương Mai không để Tiểu Hà mua cơm, chủ yếu là vì cô lo Tiểu Hà không mua được đồ Giang Thủy thích ăn. Dù cho chính cô cũng không rõ lắm Giang Thủy rốt cuộc thích ăn cái gì.

Anh dường như cũng không kén ăn, đồ ăn gì đặt ở trước mặt cũng có thể ăn được ngon lành.

Đàn ông ăn uống được là chuyện tốt, nó thể hiện thân thể anh rất khỏe mạnh.

Đối với vấn đề ăn uống, Dương Mai và Tiểu Hà đều sẽ chọn thức ăn nhanh giống nhau, ăn qua loa lấp đầy bụng là được.

Thức ăn nhanh khá ít, Dương Mai cảm thấy với sức ăn của Giang Thủy hẳn là ăn không đủ no. Vì thế cô tới khu vực gần cửa hàng thức ăn nhanh gọi thêm mấy món xào và lấy một chén lớn cơm.

Chờ cô trở lại trong tiệm, Giang Thủy đã ở đây.

Trong tay anh cầm ly giấy dùng một lần, Tiểu Hà thì không thấy bóng dáng đâu, một lát sau Tiểu Hà từ phòng trong đi ra, trên tay cầm theo một cái bánh kem nhỏ: “Không có gì để chiêu đãi, mời anh ăn tạm cái này ạ.”

Giang Thủy nhìn thoáng qua, thanh âm thường thường: “Cảm ơn, không cần, tôi không ăn đồ ngọt.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai xách đồ ăn qua, đặt trên mấy tờ báo đã rải sẵn trước đó rồi nói: “Tới ăn cơm đi.”

Ba người vây quanh bàn ăn cơm, Dương Mai không thích ăn thịt mỡ, lấy ra liền ném lên tờ báo, Giang Thủy lập tức đưa chén sang tiếp lấy: “Sao em kén ăn vậy.”

Dương Mai bao biện: “Em không biết ăn thịt mỡ.”

“Em cũng không ăn cà rốt.”

Dương Mai ngẩn ra một chút, sau khi Giang Thủy nói những lời này lại tiếp tục ăn cơm. Cô nghĩ nghĩ, có lẽ là khi ăn cơm hộp ở trường dạy lái xe, cô thường lấy cà rốt ra bị anh nhìn thấy.

Khi Giang Thủy gắp đồ ăn lại thấy Dương Mai dừng lại bất động, anh cười: “Ăn đi.”

“Vâng.” Dương Mai dùng đũa tượng trưng chọc chọc vài cái vào trong chén.

Giang Thủy vừa thấy liền nói: “Không muốn ăn thì gắp sang chén anh, đừng chọc nát đồ ăn.”

Sau khi cơm nước xong, Giang Thủy xách theo cơm thừa canh cặn ra khỏi cửa hàng. Cách đó không xa đối diện đường cái có một bãi rác, loại rác từ thức ăn thừa này đều không lưu tại trong tiệm.

Tiểu Hà vừa dùng giẻ lau bàn vừa nói: “Chị, bạn trai chị được đấy.”

Dương Mai đang nhón chân soi gương nói: “Vậy ư, sao em biết?”

“Chị xem, anh ấy giúp chị ăn đồ chị không ăn, còn chủ động đi vứt rác nữa.” Tiểu Hà bẻ đầu ngón tay đếm đếm, “Còn có vẻ ngoài cao ráo, cũng

https://thuviensach.vn

không tồi. Em thấy thể trạng anh ấy cũng rất tốt, hẳn là thường xuyên tập thể hình?"

"Cái này chị cũng không biết."

"Khẳng định đi." Tiểu Hà tự mình phân tích, "Bạn trai cũ của em có dáng người không khác anh ấy lắm, cũng thường xuyên tập thể hình. Trên người đều là cơ bắp, còn đặc biệt có thể đánh nhau, rất manly."

Dương Mai rũ mi mắt: "À, chính là người vì em lấy một chọi mười kia?"

"Phải, mấy người cũng giải quyết được hết, đặc biệt lợi hại."

Tiểu Hà không phải lần đầu tiên nói đến chuyện này, nhưng mỗi lần nói đến đều giống như lần đầu tiên nói vậy, tràn ngập sùng bái cùng kính ngưỡng. Chỉ tiếc sau đó vẫn phải chia tay bởi nhân tố hiện thực.

Bất quá điểm này cũng không trở ngại Tiểu Hà tiếp tục hoa si (si mê, ngưỡng mộ) đàn ông biết đánh nhau.

Phụ nữ khẳng định đều thích đàn ông cường tráng.

Suy nghĩ của Dương Mai bay tán loạn, Giang Thủy rất cường tráng, cô đã từng sờ thân thể anh, rất cứng rắn. Anh không giống huấn luyện viên tập thể hình, có cơ bắp nổi lên cả người, người anh nhìn rất cân xứng, thậm chí về mặt thị giác còn khiến người ta cảm thấy anh gầy, nhưng chỉ cần xoa bóp sẽ biết mỗi một tấc vân da anh đều ẩn chứa sức lực vô hạn.

Còn việc anh có tập thể hình hay không thì, Dương Mai nghĩ anh hẳn là không thừa tiền để tiêu phí ở phòng tập thể hình.

Nhìn từ xa, Dương Mai thấy Giang Thủy đi đi dừng dừng, xuyên qua đường cái đi về phía cô.

https://thuviensach.vn

Cô cũng đứng dậy theo, sửa lại vạt áo, Tiểu Hà ở bên cạnh hỏi: “Sao thế chị, phải đi ạ?”

“Ừm, đi học xe.”

“Giáo viên không tới đón chị à?”

Dương Mai chỉ tay về phía xa xa: “Anh ấy chính là giáo viên của chị.”

“Á —?”

Dương Mai trong tiếng kêu giật mình thật dài của Tiểu Hà đi đến cửa tiệm, lẳng lặng đứng chờ.

Tiểu Hà ba bước như hai bước đi lên, kéo kéo cổ tay áo Dương Mai: “Chị có lầm không vậy, chị cùng với một giáo viên dạy lái xe yêu đương…”

“Có cái gì không ổn?” Dương Mai nói.

Tiểu Hà buông tay, ánh mắt không tự chủ ngó về phía Giang Thủy bên kia, thanh âm nhỏ lại: “Không, chỉ là, chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

“… Giáo viên dạy xe tiền lương không cao đi?”

Dương Mai nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Phải, hẳn là không cao.”

“Vậy chị còn…”

“Chị cảm thấy không có gì không ổn.”

Tiểu Hà hoàn toàn không còn gì để nói, nhìn Dương Mai bằng ánh mắt quai quái.

https://thuviensach.vn

Thời điểm Dương Mai nhận cô ấy vào làm đã từng nói cô lựa chọn cô ấy bởi vì nhìn trúng duyên phận giữa hai người, cô nói hai người rất giống nhau.

“Đi thôi.” Giang Thủy lập tức đi về hướng chiếc xe tập lái đang ngừng ở bên đường, ngồi vào ghế phụ.

Dương Mai thuận theo ngồi vào ghế lái.

Tiểu Hà đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe tập lái màu đỏ cũ nát trong tầm nhìn dần dần đi xa, cau mày nói thầm: “Chỗ nào giống chứ, căn bản không giống… Nếu là mình, chết cũng không chọn loại đàn ông này.”

Dương Mai nghe theo chỉ thị của Giang Thủy, yên lặng vòng vài vòng trên đường, Giang Thủy nói những việc cần chú ý, Dương Mai ghi nhớ trong lòng. Nửa ngày trôi qua vô cùng thuận lợi.

Xe thỏng thả đi qua phố ăn vặt, Dương Mai nhìn theo những quán ăn ngoài cửa sổ, cuối cùng ngừng ở trước một cửa hàng trong đó.

Thịt nướng.

Sau khi gọi món, hai người an tĩnh ngồi.

Giang Thủy vừa thưởng thức đôi đũa dùng một lần còn chưa bóc giấy gói vừa nói: “Suy nghĩ cái gì?”

Dương Mai: “Không có gì.”

“Lo lắng thi đường trường không qua được?”

Dương Mai không có biểu cảm gì liếc mắt nhìn Giang Thủy một cái nhưng cũng không trả lời.

https://thuviensach.vn

“Hiện tại m cơ bản không có vấn đề gì, có thể thi qua được. Thật sự quá lo lắng thì…” Giang Thủy hạ giọng nói, “Không phải có quan hệ sao? Có thì tìm xem.”

Dương Mai “hừ” một tiếng: “Em có quan hệ chỗ nào.”

Giang Thủy ôm ngực, nhìn kỹ cô: “Lúc trước làm thế nào em đổi được giáo viên?”

“Đó là người quen của Lý Diễm.”

“À.”

“Hơn nữa em cũng không suy nghĩ cái này, trong đầu anh ngoại trừ luyện xe với kiểm tra, có thể đổi cái khác không?”

“…”

Món canh chuột kiều mạch Dương Mai chọn được đưa lên, cô rút muỗng ra, dùng khăn giấy lau qua rồi đưa cho Giang Thủy.

Giang Thủy nhận lấy, muỗng vừa chạm đến nước canh lại bỗng nhiên dừng lại.

Dương Mai theo ánh nhìn của Giang Thủy nhìn qua, có vài người quen đang đi tới từ phía đối diện.

“Khéo vậy!” Cầm đầu là Vương Dã, hắn ôm Quý Tinh tiến vào cửa hàng đầu tiên.

Ngay phía sau là Bành Bằng và thầy Hồ, hai người này đang châu đầu ghé tai nói cái gì đó, sau khi nhìn thấy Giang Thủy và Dương Mai lại im lặng không nói lời nào, ánh mắt thẳng tắp nhìn lại đây.

https://thuviensach.vn

Bốn người thuận thế ngồi vào bàn ngay bên cạnh bàn Giang Thủy, thầy Hồ tùy tiện tựa lưng vào ghế ngồi, đầu đầy mồ hôi lăn xuống, hắn theo bản năng nháy nháy mắt, hất cằm hướng Giang Thủy: “Tiểu Giang, còn hai người nữa đâu?”

“Không tới.”

“Ồ, chỉ có hai người à?”

Giang Thủy múc một muỗng.

Vương Dã chọn đồ ăn, nhìn qua: “Thầy Giang đây là phụ đạo một một sao.”

“Đúng vậy, khẳng định là thế.” Thầy Hồ cười ha hả tiếp lời, “Tiểu Giang rất nhiệt tình.”

“Ai da, sao tôi không gặp được giáo viên tốt như vậy chứ!” Vương Dã và thầy Hồ đùa dai đã quen, nói chuyện cũng không chú ý đúng mực, “Lão Hồ à, lúc nào đó thầy cũng làm cái phụ đạo một một cho tôi đi.”

Thầy Hồ cười mắng: “Đi đi, ai muốn phụ đạo một một cho cậu, thằng nhóc thối.”

Hai người kia anh một câu tôi một câu, có qua có lại thật náo nhiệt, tựa như hát bè.

Bàn bọn họ cãi cọ ầm ĩ ngược lại khiến bàn Giang Thủy bên kia có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Nhưng rất nhanh, thầy Hồ bên này cũng yên tĩnh lại.

Vương Dã ngắm nghía phía bên cạnh, thân thể chúi về phía trước, tiến về phía thầy Hồ bên kia, thanh âm rất thấp: “Nhìn ra cái gì không?”

https://thuviensach.vn

Hai ngón tay thầy Hồ nắm chén rượu nhỏ, hừ nói: “Nhìn không ra cái gì thì đôi mắt này khẳng định đã mù rồi.”

Vương Dã dùng khuỷu tay thọc thọc Bành Bằng bên cạnh: “Anh thì sao?”

Bành Bằng thu cánh tay về phía người mình, miệng mím gắt gao. Hắn giả vờ duỗi tay lấy ấm trà, giấu đầu lòi đuôi nhìn qua bên kia.

Giang Thủy và Dương Mai mặt đối mặt ngồi, trước mặt chỉ có một chén canh kiều mạch, bên cạnh chén đặt hai cái muỗng. Giang Thủy đang dùng đũa kẹp kiều mạch ăn còn Dương Mai thì không nhúc nhích.

Bọn họ rất trầm mặc, thậm chí ánh mắt không hề giao lưu nhưng cố tình lại cho người ta cảm giác thật xứng đôi.

Ở xung quanh bọn họ, thời gian dường như cũng trở nên ôn nhu.

Vương Dã đẩy đẩy Bành Bằng, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn nữa, phụ nữ đều thích soái ca.” (Soái ca – đàn ông đẹp, manly, …)

Thầy Hồ nói: “Sai, phụ nữ thích là soái ca có tiền. Chỉ khi cả hai người đều không kiếm được nhiều tiền, mới có thể dựa theo sở thích để chọn một trong hai.”

“Lão Hồ, từ bao giờ anh trở nên triết học như vậy.” Vương Dã khoa trương kêu lên.

Thầy Hồ cười ha ha, Bành Bằng ở một bên phối hợp với tình hình mà kéo kéo khóe miệng nhưng ánh mắt lại vòng sang bàn bên cạnh.

Giang Thủy đang đứng cạnh người phục vụ nhìn biên lai, Dương Mai không biết đã đi đâu.

Bành Bằng đứng dậy, Vương Dã hỏi: “Đi đâu vậy?”

https://thuviensach.vn

“Toilet.”

Toilet của cửa hàng này ở bên trong, rất nhỏ, là bồn cầu kiểu ngồi nam nữ dùng chung.

Thời điểm Bành Bằng tới, cửa WC đang đóng chặt, hắn dựa vào cạnh bồn rửa tay, không bao lâu sau cửa WC mở ra.

Bành Bằng ngồi dậy, nói: “Dương Mai.”

Dương Mai nhàn nhàn liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn thức thời tránh ra, trong lúc Dương Mai khom lưng rửa tay, Bành Bằng đứng phía sau nói: “Sắp sửa thi bài ba rồi.”

“Phải.” Dương Mai thuận miệng trả lời.

“Cô học xe thế nào rồi?”

“Khá tốt.”

“Giáo viên của các cô có phải thường xuyên dạy thêm cho cô không?”

“Cũng tạm.”

Dương Mai xé khăn giấy lau tay, khóe mắt thấy Bành Bằng còn đứng đó liền chỉ chỉ WC nhắc nhở: “Không vào?”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có người đi tới, vô cùng vội vàng vọt vào WC, cánh cửa bị đóng rung đến vang trời.

“Anh chỉ có thể chờ.” Dương Mai cười nhạt một chút.

“Dương Mai…” Bành Bằng gọi cô lại.

Hắn có chuyện muốn nói, nhưng kết quả lại không biết mở miệng như thế nào, môi ngập ngừng, bộ dáng chần chờ không quyết.

https://thuviensach.vn

Chỉ bằng ánh đèn, Dương Mai không thể thấy rõ biểu cảm của Bành Bằng, trong tầm mắt chỉ còn một mảnh bóng râm. Cô rất có hàm dưỡng mà chờ, bóng đèn trắng bóng khiến cô cầm lòng không đậu mà híp híp mắt.

Bành Bằng cảm thấy, đôi mắt này của cô, tuy rằng hướng về phía hắn nhưng không phải đang nhìn hắn, mà là đang bắt giữ luồng sáng trắng lóa mắt kia, hoặc là xuyên thấu qua hắn nhìn về một phương hướng không biết tên nào đó.

Một lát sau, chủ nhân đôi mắt này nói: “Anh ấy không chỉ là giáo viên của tôi mà còn là người đàn ông của tôi. Mà tôi là người phụ nữ của anh ấy.”

Cửa WC mở ra, do không khống chế tốt lực độ mà mãnh liệt va vào tường, phát ra một tiếng vang lớn.

Người mở cửa tựa hồ cảm thấy như vậy thực không lễ phép, thanh âm mang theo xin lỗi: “Ngượng ngùng ngượng ngùng, tôi vội quá…”

Bành Bằng không phản ứng người đó.

Hắn nhìn phương hướng Dương Mai biến mất, câu nói kia vẫn còn vang vọng trong đầu.

Một câu nói thật bình tĩnh, cơ bản không mang theo bất luận cảm xúc gì. Nhưng Bành Bằng lại từ nó nghe ra một thứ tình cảm chắc chắn.

Đó là một người phụ nữ, sau khi nhận định một người đàn ông, từ trái tim phát ra lòng trung thành nồng nhiệt mà mạnh mẽ.Edit: Đây là món chuột kiều mạch tra theo bản tiếng trung, nói thật không biết có phải thịt chuột thật không, cũng không biết có phải tên nó như vậy không nhưng chưa thấy món này ở Việt Nam nên mình để tạm vậy:v:

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 24: Thi Đỗ

Rất nhanh đã tới ngày thi đường trường, thời gian vào sáng sớm, ngày rực rỡ, ánh mặt trời chói mắt khiến người không mở mắt ra được.

Dương Mai đi nhờ xe Lý Diễm đến địa điểm thi, Lý Diễm ngừng xe ở vị trí râm mát nói với Dương Mai: “Tớ chờ cậu, lát nữa cùng ăn trưa.”

Dương Mai gật gật đầu, xoay người đi đến phòng chờ.

Phòng chờ là một gian nhà bình thường, thậm chí có thể nói là một gian nhà đơn sơ, bề ngoài thoạt nhìn giống nhà dân bình thường, cửa lớn bằng gỗ, khi đẩy ra kéo vào phát ra tiếng vang kẽo kẹt.

Không gian trong phòng không lớn, tổng cộng có hai gian phòng, nền nhà bằng xi-măng, đặt vài băng ghế gỗ ngồi đầy người.

Dương Mai tới không tính là muộn, nhưng nhìn nhân số trong phòng cô cảm thấy mình tới cũng không tính là sớm.

Tìm kiếm một lát giữa đầu người chen chúc, cuối cùng Dương Mai cũng tìm được một cái ghế trống.

Chiếc ghế một người ngồi được đặt dựa tường. Dương Mai ngồi xuống, trên mông lại cảm nhận được độ ấm, có lẽ trước cô đã có người ngồi ghế này, hơn nữa thời gian rời đi cũng chưa lâu.

https://thuviensach.vn

Trong phòng tiếng động ồn ào, Dương Mai không chút để ý móc di động ra lướt web, bên cạnh một người đột nhiên thò đầu qua: “Ai, cô cũng tới thi à.”

Dương Mai nghe xong không tự giác nhìn qua, là một cô gái cột tóc đuôi ngựa trẻ tuổi, dưới nhiệt độ nóng hừng hực, sắc mặt lại trắng bệch, thoạt nhìn rất khẩn trương.

Người chờ ở chỗ này, đương nhiên đều là tới thi đường trường. Hỏi như vậy không phải vô nghĩa sao.

Bất quá cô nghĩ nghĩ, vẫn gật đầu nói: “Phải.”

Tóc đuôi ngựa nghe xong, như là tìm được tri âm mở miệng: “A, thật à, cô học bao lâu thì tới thi vậy. Giáo viên của chúng tôi dạy một tuần, tôi cảm thấy căn bản vẫn không đủ …”

Dương Mai nói: “Vậy sao, giáo viên của tôi dạy một ngày.”

“Hả, một ngày á, có thể qua không.”

“Có thể qua.”

Dương Mai không tự chủ được nhớ tới ánh vàng rực rỡ lúc chạng vạng kia, kỳ thật chính thức luyện đi đường trường cũng không được một ngày, nhưng Dương Mai tin tưởng, cô có thể thi qua.

Sự tự tin này là từ sự tín nhiệm đối với Giang Thủy phát ra, dưới trướng tướng mạnh không có binh hèn. (Hay thầy giỏi thì có trò giỏi)

Bả vai đột nhiên bị người vỗ một cái, Dương Mai quay đầu nhìn lại thì thấy Bành Bằng đang đứng từ trên cao nhìn xuống.

Nháy mắt Dương Mai đã rõ, cô chỉ chỉ ghế dưới mông nói: “Vừa mới là anh ngồi.”

https://thuviensach.vn

Cô làm bộ muốn đứng dậy, Bành Bằng xua xua tay nói: “Không có việc gì không có việc gì, cô ngồi đi, tôi đứng một lát.”

Dương Mai theo lời lại ngồi xuống, đôi mắt liếc về phía ngoài cửa.

Bành Bằng theo ánh mắt cô nhìn thoáng qua thấy thầy Hồ và các giáo viên khác đang đứng ở ngoài cửa: “Thầy Giang đâu?”

Dương Mai thu lại điện thoại: “Anh ấy có chút việc, không tới được.”

“Ừm.” Bành Bằng gật đầu, một lát sau lại hỏi, “Vậy cô tới đấy thế nào?”

“Bạn tôi đưa đến.”

“Vậy à.”

Nói tới đây, Bành Bằng như là vắt hết óc cũng nghĩ không ra đề tài gì, liền cứ lặng im mà đứng ở một bên. Qua một lúc lâu sau, Bành Bằng bỗng nhiên lại nói: “Cơm trưa cùng nhau ăn đi.”

Dương Mai theo tiếng ngửa đầu, đón lấy ánh sáng, thấy trán Bành Bằng đổ đầy mồ hôi. Rõ ràng chỉ là an an tĩnh tĩnh mà đứng, cũng không biết một đầu mồ hôi này làm sao mà đổ ra.

“Tôi đi cùng bạn.” Dương Mai nói.

“Vậy gọi cả bạn cô đi cùng.”

Dương Mai suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nhàn nhạt nói: “Được.”

Thi đường trường giống như Giang Thủy nói, từ lúc lên xe đến lúc xuống xe tổng cộng cũng chỉ 7, 8 phút, bình quân mỗi người trên dưới 2 phút. Dương Mai thậm chí còn chưa gạt đến số 5 đã bị giám khảo kêu

https://thuviensach.vn

ngừng, Dương Mai lái sang bên dừng lại, vô thức liếc qua, thấy giám khảo nắm bút đen chấm điểm số.

90 điểm, vừa vặn, cô đã qua.

Sau khi xuống xe, Dương Mai trốn đến dưới bóng cây gọi điện cho Lý Diễm, kêu cô ấy có thể lại đây.

Vừa treo điện thoại thì một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô. Dương Mai cười nhìn qua, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Giang Thủy.”

“Ừm.” Giang Thủy đứng ngoài bóng râm, lộ dưới ánh mặt trời chói chang, làn da thiên đen của anh bởi vậy tỏa sáng, giống như được bôi lên một lớp than mỏng. Chỉ là răng anh rất trắng, dường như lóa sáng.

Dương Mai duỗi tay tháo xuống mũ lưỡi trai trên đầu anh nói: “Nóng không?”

“Không nóng.”

“Vậy sao anh ra nhiều mồ hôi như vậy.”

Sau khi tháo mũ lưỡi trai xuống, đầu tóc Giang Thủy cũng sáng lấp lánh, như là đã giũ qua nước một lần. Không chỉ có tóc, trên người anh cũng đều là mồ hôi, một mảnh trước ngực đều ướt. Chiếc xe kia của anh không có điều hòa, lái tới đây nhất định rất nóng.

Dương Mai cuốn mũ lưỡi trai thành quạt, quạt gió cho Giang Thủy, Giang Thủy cười một tiếng, nói: “Em không có sức gì cả.”

Vừa dứt lời, anh lấy lại mũ lưỡi trai, quạt trên dưới: “Mát không.”

Dương Mai chỉ cười không nói, duỗi tay qua lau mồ hôi cho Giang Thủy. Giang Thủy hơi trốn về phía sau, nói: “Đừng lau, dơ.”

https://thuviensach.vn

Vừa buông tay liền thấy mồ hôi vẩn đục.

Dương Mai: “Anh đi đâu mà mặt đầy tro bụi vậy?”

“Nghĩa trang.”

Dương Mai ngẩn ra một giây, chưa kịp hỏi gì thì Lý Diễm đã lái xe tới.

Còi ô tô vang lên hai tiếng “bíp bíp”, Lý Diễm híp mắt dò ra nửa cái đầu, hướng Dương Mai nâng cằm: “Thế nào, lên xe không?”

Dương Mai nhìn Giang Thủy: “Xe anh đỗ ở đâu?”

Giang Thủy chỉ về hướng xa xa.

Dương Mai cũng không nhìn về hướng kia, chỉ lo nắm lấy cánh tay Giang Thủy kéo đến bên cạnh xe Lý Diễm: “Ngồi xe Lý Diễm đi, ăn cơm trước rồi lại trở về lái xe.”

Lý Diễm nhìn kính chiếu hậu một cái, Dương Mai cùng Giang Thủy đồng thời ngồi ở ghế sau, ghế phụ để trống.

“Đi đâu ăn?” Lý Diễm khởi động xe.

Dương Mai nói: “Đến nhà hàng chúng ta thường ăn đi.”

Lý Diễm nhấp môi, qua kính chiếu hậu đưa mắt ra hiệu cho Dương Mai: “Hỏi anh ấy một chút đi.”

Dương Mai: “Anh ấy nói thế nào cũng được.”

Giang Thủy nghe xong có thâm ý nhìn Dương Mai, Dương Mai ung dung đón nhận ánh mắt anh.

https://thuviensach.vn

Tốc độ xe Lý Diễm không nhanh, còn bớt thời giờ quay đầu lại, cảm thấy rất thú vị nhìn bọn họ vài lần, sau đó cười hì hì trách cứ Dương Mai: "Đồng chí Dương Mai, cậu cũng được đấy, có hỉ sự mà không nói với tớ."

Dương Mai nói: "Tớ muốn nói với cậu, nhưng không phải cậu bận quá sao."

Bận việc Tôn Uy.

Dương Mai sợ Lý Diễm khổ sở nên không dám ở trước mặt cô ấy nhắc tới hai chữ này, ai ngờ Lý Diễm lại tự mình nhắc tới: "Tôn Uy đồng ý ly hôn."

"Vậy à." Dương Mai nhàn nhạt, "Cậu thấy ổn là được."

Lý Diễm thở dài một tiếng, nghe không ra cảm xúc: "Tớ hiện tại là người cô đơn, đến lúc đó quấn lấy cậu, cậu cũng đừng chê tớ phiền đấy."

"Tớ đã quen cậu luôn quấn lấy tớ."

Lý Diễm cười: "Phi phi phi, tớ là người không biết xấu hổ như vậy sao. Cậu bớt ở trước mặt người khác bôi nhọ hình tượng cao lãnh (thanh cao, lạnh lùng) của tớ đi!"

Dương Mai vui sướng mà cười ra tiếng: "Được, tớ cái gì cũng không nói, đúng sai mọi người đều tự biết."

Lý Diễm trắng mắt liếc nhìn cô, Giang Thủy trong tầm mắt vẫn lẳng lặng ngồi, vẻ mặt bình đạm. Cô ấy bỗng nhiên cố làm ra vẻ ho khan một tiếng nhưng không ai phản ứng, lại kéo dài thanh âm ho khan một tiếng nữa.

Dương Mai cười vỗ vỗ lưng ghế Lý Diễm: "Đừng khụ nữa, đèn xanh rồi."

https://thuviensach.vn

Trên bàn cơm, mợi người trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Chủ yếu là Lý Diễm cùng Dương Mai tớ một cậu cậu một câu mà trò chuyện, đề tài của hai người phụ nữ Giang Thủy là đàn ông không chen lọt nổi, anh chỉ yên lặng dùng bữa, ngược lại cũng không cảm thấy xấu hổ.

Trà đủ cơm no, Lý Diễm đi toilet, Dương Mai cùng Giang Thủy tới trước quầy thu ngân tính tiền.

Nơi này không phải quá có tiếng nhưng đồ ăn cũng không rẻ, thuộc về loại tiểu tư sản. Ba người bốn đồ ăn một canh, tiêu tốn hơn bốn trăm.

Giang Thủy mở ví tiền, nhíu mày.

Dương Mai thò lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Không mang đủ tiền?”

“Ừm.”

Không nói hai lời, Dương Mai đứng lên phía trước Giang Thủy, ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, hấp dẫn nhân viên chú ý: “Trên dưới bốn trăm?”

“Bốn trăm hai mươi bốn.”

Dương Mai một bên kiểm tiền, một bên nói: “Không tính số lẻ đi.” Rồi móc ra bốn trăm hai mươi đặt trên mặt bàn.

“Được.” Nhân viên thu ngân nhận tiền, xác nhận không nhầm, “Tổng cộng bốn trăm hai mươi.”

Buổi chiều Giang Thủy phải về trường dạy lái xe, Lý Diễm đưa anh trở lại, anh lại lên xe mình về.

Dương Mai ngồi xe Lý Diễm đi, Lý Diễm vẫy vẫy tay chỉ vào ghế trống bên cạnh nói: “Cậu tới ngồi phía trước đi.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai đổi đến trên ghế phụ, khi thắt dây an toàn, nghe Lý Diễm nói: “Ở bên nhau đã bao lâu, thời điểm nào bắt đầu, như thế nào ở bên nhau, đúng sự thật trình bày mau.”

“Sao cậu nhiều vấn đề vậy.”

“Cậu không rên một tiếng liền thoát khỏi tình trạng độc thân, tớ đương nhiên muốn hỏi cẩn thận.”

Dương Mai loát loát tóc, Lý Diễm chờ mãi không thấy gì lại nói: “Cậu nói với tớ trước, anh ta là ai, sao tớ cảm thấy quen mắt như vậy.”

“Anh ấy là Giang Thủy, là giáo viên dạy xe của tớ.”

Lặng im một lát, Lý Diễm mới nhỏ giọng kêu lên: “Đồng chí Dương Mai, trong đầu cậu nghĩ thế nào vậy!”

“Làm sao?”

“Sao lại nghĩ đến muốn tìm giáo viên.”

Dường như là hồi tưởng cái gì, Dương Mai không khỏi nhíu mày.

Vấn đề này giống như đã từng gặp phải.

“Giáo viên thì làm sao?” Dương Mai nhàn nhạt nói.

Lý Diễm lúc này mới ý thức được vấn đề này có chút ý vị khác, lập tức giải thích: “Không phải, tớ cũng không phải nói giáo viên không tốt, nhưng cậu xem… Vừa rồi lúc trả tiền, anh ta cứ đứng ở đó để cậu trả tiền. Đây là việc đàn ông nên làm sao.”

“Anh ấy không đủ tiền.”

https://thuviensach.vn

Lý Diễm “xuy” một tiếng: “Một bữa cơm mới bao nhiêu tiền? Một người đàn ông, ra cửa mang xấp xỉ một nghìn có gì lạ chứ?”

Dương Mai không nói chuyện, Lý Diễm tiếp tục nhắc mãi: “Để phụ nữ trả tiền còn chính mình đứng nhìn. Người đàn ông này không đáng tin cậy.”

“Vậy còn cậu, không phải là trốn vào toilet sao.”

Lý Diễm kinh ngạc nhìn Dương Mai liếc mắt một cái, tức khắc không còn lời nào để nói. Sau một lúc lâu, cô ấy vỗ tay lái một cái, thanh âm cứng rắn: “Lần sau để tớ mời cậu.”

Dương Mai nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Tớ không phải ý đó.”

Lý Diễm lại không nói chuyện, trầm mặc đưa Dương Mai trở về nhà. Dương Mai lười chào hỏi, lập tức lên lầu, phía sau truyền đến tiếng động cơ nổ vang, Lý Diễm lái xe phóng vọt đi.

Buổi tối, Giang Thủy bận việc xong liền gọi điện thoại cho Dương Mai, hai người đã hẹn cùng nhau ăn cơm chiều.

Rất mau Giang Thủy đã đến, Dương Mai ngồi vào trong xe hỏi: “Đi đâu ăn?”

“Chỗ nào cũng được, em chọn đi.”

Dương Mai suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Anh mang đủ tiền không?”

Giang Thủy liếc đầu nhìn, thanh âm vững vàng “ừ” một tiếng.

Dương Mai: “Vậy được, trước lái xe đi đã, đến lúc đó lại xem.”

https://thuviensach.vn

Xe đi được nửa đường thì có tiếng tin nhắn vang lên.

Mở ra liền thấy, là Lý Diễm gửi tới.

[tớ không phải xem thường người nghèo, tớ chỉ là lo lắng cậu lại bị vấp ngã.]

Gió đêm phơ phất, trong không khí ướt nóng Dương Mai ngửi được mùi hoa không biết tên. Cô không rảnh bận tâm, không rảnh nhìn ngắm, chỉ cúi đầu xuống.

Sợi tóc giống như rong biển trôi nổi, khi có khi không quét qua màn hình di động.

Cuối cùng, màn hình tối xuống.

Thanh âm Giang Thủy truyền tới: “Ngồi xe đừng nhìn di động, cẩn thận say xe.”

Dương Mai “vâng” một tiếng, nói: “Anh còn vỏ quýt không?”

“Không còn.” Giang Thủy nhìn cô, “Khó chịu sao?”

Dương Mai lắc đầu, nghiêng người dựa vào một bên: “Em không say xe.”

Cô bật lại điện thoại, gửi tin nhắn trả lời Lý Diễm.

[tớ biết, cậu yên tâm, anh ấy không phải người như vậy.]

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 25: Gặp Lại

Sau khi thi qua đường trường, Dương Mai không cần tới trường dạy lái xe nữa nhưng Giang Thủy thì vẫn bận rộn dạy học viên như cũ, thường xuyên đi sớm về trễ, ngẫu nhiên gọi điện thoại cho Dương Mai, nghe giọng nói đều có chút mỏi mệt.

Dương Mai nói: “Cảm thấy mệt thì nghỉ sớm đi, không cần định kỳ gọi điện thoại cho em.”

Giang Thủy nặng nề cười một tiếng: “Không có việc gì, nói chuyện với em không mệt.”

Dương Mai: “Chừng nào thì anh có thể nghỉ phép?”

“Sắp tới đều tương đối khó khăn.”

Trường dạy lái xe không có nghỉ đông và nghỉ hè, bởi vì nghỉ đông và nghỉ hè là thời gian học xe tốt nhất, rất nhiều học viên đặc biệt là học sinh, đều sẽ lựa chọn thời gian này tới học xe.

Ngoại trừ nghỉ đông và nghỉ hè, ngày thường cũng không thanh nhàn, bởi vì có người đi làm tới học. Trường dạy lái xe vĩnh viễn không thiếu học viên.

Dừng một chút, Giang Thủy suy nghĩ cẩn thận cái gì đo liền thấp giọng hỏi: “Muốn đi du lịch?”

https://thuviensach.vn

“Không phải.” Dương Mai phản xạ có điều kiện lắc đầu, yên tĩnh trong chốc lát, lại gật đầu, “Du lịch, ừm, cũng được đấy.”

“Muốn đi chỗ nào?”

“Chưa nghĩ ra.” Dương Mai nói, “Xem chừng nào anh rảnh.”

Ngay sau đó Dương Mai lại hỏi: “Anh có thể xin nghỉ không?”

Giang Thủy không lập tức nói tiếp, anh trầm mặc.

Dương Mai tùy tiện nói: “Không thể thì thôi, không sao.”

Giang Thủy: “Xin nghỉ sẽ khấu trừ tiền lương.”

“Vâng.”

Trầm mặc một lát, Giang Thủy đổi đề tài: “Dương Mai, sắp thi bài bốn rồi, nhớ làm nhiều bài thi thử.”

Bài bốn là lý luận, trên mạng nơi nơi đều là kho đề, làm nhiều để luyện tập, tỷ lệ thông qua sẽ cao hơn, cơ bản bài này cũng không cần lo lắng nhiều.

Mấy ngày nay nhân dịp nhàn rỗi, Dương Mai luyện tập mấy bộ đề, điểm đã ổn định ở mức trên dưới 95, trực tiếp lên thi cũng không có vấn đề gì.

Cô khá thả lỏng, một chút cũng không lo lắng, chỉ là nghe Giang Thủy nói như vậy lại có chút bực bội không hiểu từ đâu đến.

Cô biết Giang Thủy là muốn tốt cho cô, nhưng vì cái gì là lúc này?

Giang Thủy đợi hồi lâu không chờ được đáp lại: “Dương Mai, em nghe thấy không?”

https://thuviensach.vn

“Nghe thấy.”

Bực bội như bị phóng đại, ngực có chút khó chịu. Không biết là do trời nóng hay là nguyên nhân gì khác.

Dương Mai nằm ngửa ra, trên người đắp chăn mỏng lại vô ý thức nhìn chằm chằm đèn chân không trên đỉnh đầu, có chút choáng váng. Cô nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại này: “Giang Thủy, em thấy mệt, em tắt điện thoại nhé.”

“Được, vậy em ngủ đi.”

Điện thoại bị cắt đứt, vang lên thanh âm “tút tút tút”.

Rất nhanh tới thời điểm thi bài bốn, ở nhà thử đề đã lâu, thời gian thi chân chính lại chỉ mất khoảng mười phút, thậm chí càng nhanh hơn. Trí nhớ Dương Mai tốt, những đề đã làm một lần chỉ quét mắt một cái đã có đáp án, thậm chí không cần suy nghĩ lại.

Kết quả có thể nghĩ — thật thuận lợi mà thông qua.

Một ngày sau bằng lái được gửi qua đường bưu điện về nhà, tốc độ rất nhanh.

Thời điểm rảnh rỗi, Dương Mai đột phát ý tưởng tới cửa hàng.

Tiểu Hà đang ngồi chơi di động, bỗng nhiên có bóng đen che lại đỉnh đầu, ngẩng đầu vừa thấy liền kinh ngạc mà đẩy ghế dựa đứng lên, sắc mặt có chút hoảng loạn: “Chị, sao chị lại tới?”

Dương Mai thả túi xuống, như cố ý vô tình liếc mắt xuống tay Tiểu Hà: “Vừa sạc vừa chơi di động, không sợ di động nổ sao.”

Tiểu Hà ngượng ngùng cười cười: “Em không chơi, không chơi. Không có khách, em nhàm chán mới nghịch một chút.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai đi vào phòng trong, tự pha cho mình một ly cà phê. Tiểu Hà hướng bên trong kêu: “Sao hôm nay chị lại tới đây?”

“Tới đây nhìn xem.” Thanh âm dần dần rõ hơn, Dương Mai đi ra, “Mấy ngày nay có phải sắp nhập hàng mới không?”

Tiểu Hà gật đầu: “Vâng, đi Hàn Quốc xem hàng mới.”

Dương Mai nhấp một ngụm, nói: “Vé máy bay mua chưa?”

“Còn chưa mua. Buổi chiều em sẽ mua.”

“Mua giúp chị một vé, chị đi với em.”

Dương Mai không giải thích gì thêm khiến Tiểu Hà rất kinh ngạc: “Sao bỗng nhiên…”

“Cứ ngồi không một chỗ mãi chị sắp buồn đến chết rồi.”

“… Vậy được, em mua hai vé.”

Dương Mai lái xe đến sân bay, xe là của Lý Diễm.

Dương Mai lái xe cũng không nhanh, nhưng mà ở một mức độ nào đó thì tốc độ chậm cũng có nghĩa chắc chắn.

Tiểu Hà ngồi ở ghế phụ, hứng thú dạt dào nhìn chằm chằm sườn mặt Dương Mai.

“Làm sao vậy, trên mặt chị mọc hoa à?” Dương Mai cười.

Tiểu Hà xua tay: “Không phải, em là nghĩ, chị mới vừa thi được bằng lái đã lái xe…”

“Em sợ?”

https://thuviensach.vn

“Cũng không phải, chính là, chính là…”

Tiểu Hà nghèo từ, nhíu mày gãi đầu.

Dương Mai liếc mắt nhìn cô ấy một cái lại cười: “Kỳ thật chị cũng thấy sợ, chị biết bản thân được mấy cân mấy lượng. Nhưng mà kỹ thuật lái xe là phải luyện tập, không luyện tập sẽ vĩnh viễn không được.”

Tiểu Hà nhòm qua: “Chị rất dũng cảm.”

Dương Mai: “Bao giờ em cũng thi lấy bằng lái đi, tự mình sẽ lái xe làm việc sẽ thuận tiện hơn.”

“Vâng.” Tiểu Hà tán đồng, “Em cũng đăng ký trường dạy lái xe kia đi, nhưng mà nghe người ta nói xếp hàng khó lắm á. Chị, có thể giúp đỡ hay không?”

“Được, Lý Diễm có quan hệ.”

Xe để ở bãi giữ xe của sân bay, Lý Diễm tùy thời có thể tới lấy.

Sau khi đến Hàn Quốc, Dương Mai và Tiểu Hà tìm đến khách sạn vẫn thường trọ. Hai người phụ nữ, một gian phòng hai giường.

Dương Mai vừa ra khỏi phòng tắm, trên người trơn bóng, chỉ bọc một tấm khăn lông dài. Vừa thấy màn cửa sổ mở liền lùi người lại nói: “Tiểu Hà, kéo màn vào đi.”

“Vâng.”

Tiểu Hà trả lời, nhưng tiếng kéo màn vẫn chậm chạp không truyền đến.

“Tiểu Hà?” Dương Mai che lại ngực nghiêng đầu ngó sang, lúc này Tiểu Hà mới từ trên giường bò dậy, vẫn cầm di động mân mê, chậm rì rì

https://thuviensach.vn

bước qua, mắt cũng không nhìn đường.

Dương Mai nói: “Cẩn thận đụng.”

“Rẹt” một tiếng, bức màn được khép lại. Trong phòng bỗng nhiên tối xuống.

Trong bóng tối Dương Mai bỏ khăn lông ra, nhanh chóng thay bộ đồ mới. Xoay người liền thấy Tiểu Hà vẫn còn đứng bên bức màn, dựa vào tường chơi di động.

“Em cả ngày di động không rời tay, đang xem cái gì mà vui vẻ vậy.”

Tiểu Hà cười cười với màn hình: “Không có gì.”

Một lát sau, Tiểu Hà cuối cùng cũng buông di động, tươi cười đầy mặt mà duỗi eo. Dương Mai thấy vậy cũng cười: “Rốt cuộc em cũng bỏ được di động xuống rồi?”

Lúc đi qua lấy nước uống, Dương Mai thuận tay chạm phải di động trên bàn trà lập tức kêu một tiếng: “Nóng ghê.”

Tiểu Hà chớp chớp mắt: “Chị, em nói chuyện với bạn.”

Tay Dương Mai đang rót nước hơi ngừng, đặt bình nước xuống, cô uống một ngụm nửa chén nước mới quay người lại nhìn Tiểu Hà: “Bạn hay là bạn trai.”

Tiểu Hà bỗng nhiên đỏ mặt: “Còn chưa phải bạn trai.”

“À, quân dự bị.” Dương Mai trêu đùa, một lát sau cô mới hỏi, “Làm thế nào quen?”

Tiểu Hà chỉ chỉ di động: “Trên QQ.” (Một phần mềm chat của TQ như kiểu Viber, Zalo của mình)

https://thuviensach.vn

“Vậy sao.” Dương Mai nói, “Vậy em phải cẩn thận, tình yêu trên mạng không đáng tin cậy.”

“Sao lại không đáng tin cậy, em đã nói chuyện với người ta lâu rồi, cảm thấy tính cách anh ấy rất rộng rãi, gia cảnh cũng tốt…”

Dương Mai đánh gãy cô ấy: “Sao em biết gia cảnh anh ta tốt?”

“Trên tường của anh ấy có ảnh chụp mà, xe này, phòng ở này, em thấy không tồi.”

“Sao em biết đó là xe của người ta, nhà của người ta? Hình ảnh loại này trên mạng có rất nhiều.”

Tiểu Hà sửng sốt, sắc mặt liền không được tốt: “Em thấy ảnh chụp kia không phải là tìm trên mạng.”

Dương Mai liền không nói nữa.

Các cô gái trẻ đều thích tưởng tượng, khi có hảo cảm với một người sẽ liều mạng điểm tô cho người kia hết thảy những gì tốt đẹp, tự động giúp người ấy lấy cớ che dấu tất cả những gì không tốt đẹp.

Hồi lâu, Dương Mai buông ly nước, nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiểu Hà, tự em phải biết đề phòng.”

Tiểu Hà bĩu bĩu môi, cảm xúc thấp xuống: “Em tin tưởng ảnh chụp đều là thật sự.” Tiếp theo cô ấy như muốn hòa một ván, nói với bóng dáng Dương Mai: “Chị hẳn cũng nên đề phòng một chút, đàn ông không có tiền sao có thể làm phụ nữ hạnh phúc.”

Thân hình Dương Mai hơi ngẩn ra nhưng cũng không nói gì.

Sau bữa tối, Tiểu Hà tiếp tục chui trong chăn nghịch di động, một mình Dương Mai nhàm chán xem tiết mục trên TV. Lúc này Giang Thủy

https://thuviensach.vn

gọi điện thoại tới, Dương Mai ném điều khiển từ xa xuống, đi vài bước ra ngoài, khép cửa lại, đi lang lang thang không có mục tiêu trên hành.

“Giang Thủy.” Dương Mai gọi tên anh.

Giang Thủy ở đầu kia yên tĩnh một lát mới nặng nề “ừ” một tiếng. Tiếp theo anh nói: “Anh ở dưới lầu nhà em.”

Dương Mai ngạc nhiên: “Anh đến nhà em?”

“Ừm.”

“…” Dương Mai dựa lưng vào vách tường, làm động tác chậm đảo người, đổi lại để cái trán chống tường, thanh âm mềm nhẹ, “Em ở Hàn Quốc.”

Giang Thủy hơi ngừng: “Em xuất ngoại?”

Dương Mai đi thẳng đến cuối hành lang, khuỷu tay đặt trên cửa sổ, yên lặng gật đầu. Gật đầu xong mới nhớ tới mình đang gọi điện thoại, Giang Thủy căn bản không nhìn thấy được, vì thế nhẹ giọng nói: “Ngày mai sẽ về nước.”

“…” Giang Thủy hít hít mũi hơi không thể nghe thấy, “Được rồi, anh đi đón em.”

Chiều ngày hôm sau, Dương Mai mới vừa ra khỏi sân bay liền thấy một chiếc xe tập lái màu đỏ dừng ở cách đó không xa, Tiểu Hà vừa cất điện thoại vào túi vừa nói với Dương Mai: “Chị, anh ấy lái xe tới, cùng nhau ngồi xe trở về đi.”

Dương Mai: “Anh ấy? Người trên mạng kia?”

Tiểu Hà xấu hổ gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Khi nào anh ta tới?”

Tiểu Hà vừa muốn trả lời, di động liền vang lên, nghe xong trong chốc lát quay đầu đi xem, một chiếc xe SUV màu trắng bạc đang đi tới trên đường cái, thoạt nhìn rộng rãi lại thoải mái.

“Đến rồi.” Tiểu Hà cất bước, đi được vài bước lại quay đầu lại, vẫy tay với Dương Mai, “Đi thôi chị.”

“Không được, chị ngồi bên kia.” Dương Mai chỉ vào xe Giang Thủy.

Giang Thủy đang cúi đầu ngồi, còn chưa thấy Dương Mai.

Tiểu Hà nhìn qua, bởi ngược chiều sáng nên phải híp mắt, phân biệt trong chốc lát, chỉ cho là xe taxi màu đỏ, nhanh chóng quay đầu lại: “Ngồi loại xe này không thoải mái đâu chị, mới vừa xuống máy bay xong. Đi với bọn em về đi, không có vấn đề gì đâu.”

Dương Mai vẫn đứng yên bất động, Tiểu Hà tới kéo cô, người đàn ông trên chiếc xe SUV kia chờ lâu đã có chút không kiên nhẫn, chui đầu ra rống to: “Nhanh lên lại đây! Lên xe mau!”

Người đàn ông mang kính râm rất lớn, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nhìn không rõ gương mặt. Nhưng thanh âm nóng nảy mười phần, tựa như sư tử hà đông rống. Vang dội đến mức thân hình Tiểu Hà cứng lại, vội vã quay đầu lại thở dài một tiếng.

Đúng lúc này, cuối cùng Giang Thủy cũng phát hiện ra Dương Mai.

Cô mặc một chiếc váy liền áo dài màu đỏ cam, không có tay áo, cánh tay trắng nõn bóng loáng lộ ra, bởi đang đeo chiếc túi da đen trên vai mà vai trái hơi hơi trầm xuống. Trên chân là một đôi dép lê, khá thoải mái nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

Cô đứng yên bất động, gió nhẹ thổi qua cuốn vài sợi tóc dài lên miệng.

Cô đứng ở cửa ra, giống một lá cờ rực rỡ tươi đẹp.

Cửa kính phía sau trở thành khung ảnh thật lớn, đặt cô bên trong, yên lặng thành họa.

Người phụ nữ trong tranh có hàm răng trắng tinh, còn có một mảnh trăng non đỏ tươi.

Người đàn ông trên xe SUV vẫn tiếp tục thúc giục, Tiểu Hà vội vàng chạy tới, tới nửa đường mới vẫy vẫy tay về phía sau.

Giang Thủy từ trên xe đi xuống, chiếc SUV kia đi qua trước người anh, chờ đuôi xe đi qua anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, anh dừng bước trước mặt cô.

Dương Mai hơi hơi ngẩng đầu lên, không nói tiếng nào lại đột nhiên bị người ấn vào lòng.

Sau một hồi hôn môi ướt át như mưa rền gió dữ, Dương Mai cười nói: “Miệng anh.”

“Sao?” Anh theo bản năng sờ sờ môi, vừa buông xuống liền thấy lòng bàn tay có một vệt hồng.

Giang Thủy cũng cười, dùng mu bàn tay lau lung tung vài cái, nắm cổ tay Dương Mai đi về hướng xe.

“Đừng trang điểm đậm như vậy.”

Dương Mai đi theo anh: “Em trang điểm đẹp hay là không trang điểm đẹp?”

https://thuviensach.vn

“Đều đẹp.”

Xe ngừng dưới ánh nắng chói chang không lâu, nhưng ngồi vào vẫn cảm thấy khá bứt rứt khó chịu.

Dương Mai bất đắc dĩ kéo cửa sổ xe lên, nhân tiện cởi dép, vén váy, ngồi xếp bằng trên ghế phụ thành một mảnh trắng bóng.

Giang Thủy nhìn thoáng qua liền chuyển hướng sang kính chiếu hậu bên mình, xe nửa ngày vẫn chưa khởi động.

Dương Mai nhìn qua: “Lái xe đi.”

Xe vẫn không nhúc nhích.

Tay Giang Thủy niết trên tay lái vuốt ve theo hình cung.

Sau khi có thành tích bài bốn, bọn họ đã một thời gian không liên hệ với nhau.

Dương Mai bình tĩnh nhìn, đột nhiên cười: “Anh nhớ em không?”

Giang Thủy không trả lời, nóng nực khiến ót anh rất nhanh đổ mồ hôi. Lông mi thật dài nháy một cái, mồ hôi giống như nước mắt vòng qua khóe mắt anh.

“Em hỏi anh, vì sao ngày hôm qua đến nhà em?”

“…”

“Thời gian đó,” tay Dương Mai ấn trên đùi Giang Thủy, nhẹ nhàng dịch đến gốc đùi anh, “Nói thực đi, anh muốn làm không?”

“…”

https://thuviensach.vn

Dương Mai rút tay về, cho rằng không đợi được anh trả lời, nào biết trước khi xe khởi động một giây, thanh âm của anh cũng theo đó truyền tới, rất thấp, thiếu chút nữa bị tiếng gầm rú của động cơ che mất.

“Anh có xúc động…” Anh tinh tế hồi ức, “Anh muốn mang em đến một nơi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 26: Hoài Nghi

Giang Thủy chạy xe đến tiểu khu nhà anh, lối đi tuy nhỏ hẹp nhưng khá sạch sẽ, xe đi qua một bóng râm có mấy ông bà già đang ngồi phe phẩy quạt hương bồ nói chuyện.

Thoải mái lại nhàn nhã.

Lúc này mặt trời đã lên cao, cái nóng xuyên thấu qua lá sắt màu đỏ thẩm thấu vào trong xe, quanh quẩn quanh người Dương Mai, cô không muốn tháo dây an toàn, cũng không nghĩ đến việc xuống xe.

Giang Thủy cũng không xuống xe, tay anh vẫn còn đặt trên tay lái. Một đường tới đây xe vốn chạy như bay nhưng đến khi qua một giao lộ nào đó, tốc độ xe lại giảm đi, giống như môt con sơn dương lạc đường, tìm không thấy phương hướng.

Vẻ mặt Giang Thủy đạm bạc, anh ngồi lặng im, nhìn không ra cảm xúc. Nhưng tròng mắt anh rất đen, giống như một viên trân châu đen, một viên trân châu đen sáng bóng lại chứa đầy tình cảm, khiến trông anh có vẻ xúc động hơn so với bất kỳ thời điểm nào trước đây.

Dương Mai vươn tay ấn trên tay anh: “Anh có xúc động muốn mang em về nhà?”

Ánh mắt Giang Thủy dừng lại ở bàn tay cô, làn da cô thật sự quá trắng, đặc biệt là khi ở bên cạnh anh, đen cùng trắng đối lập quá rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Loại kích thích thị giác này khiến nội tâm Giang Thủy như nổi trống, Trương Tây Tây đã từng hỏi anh thích con gái da đen hay là da trắng, lúc ấy anh đã nói dối.

Anh thích Dương Mai, hoàn toàn không cứng rắn như anh, thủ như nhu đề, phu như ngưng chi. Đây mới là phụ nữ. (Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi – là hai câu trong một bài dân ca miêu tả hôn lễ và vẻ đẹp của cô dâu Trung Hoa thời Tiên Tần, hai câu này là miêu tả vẻ đẹp của con gái Tề Công là Trang Khương khi gả cho Vệ Trang Công, có nghĩa là "Ngón tay nàng thon dài như hoa nhu đề, da nàng mịn màng như mỡ đông,…" – Chung quy lại là một chữ "đẹp" thôi ạ.)

"Hỏi anh đấy." Dương Mai chờ không được, ngón tay nhéo nhẹ da tay Giang Thủy.

Giang Thủy cầm ngược lại tay cô, hơi dùng sức nắm chặt: "Xuống xe đi."

Xe đến cửa nhà, chỉ xuống đi bộ một đoạn ngắn mà sau khi vào cửa vẫn ra một đầu mồ hôi như cũ.

Giang Thủy lấy ra hai lon bia lạnh từ tủ lạnh, mở nắp rồi đưa cho Dương Mai. Dương Mai nhướng mày nhận lấy, nhấp một ngụm mang tính tượng trưng. Giang Thủy uống một hơi cạn sạch lon kia của mình lại nhìn nhìn Dương Mai: "Sao không uống?"

Dương Mai đặt lon bia xuống, vừa đi về hướng sau lưng mình vừa nói: "Có điều hòa không?"

"Không có, chỉ có quạt điện."

Bởi vì nhà Giang Thủy dựa bên sông, lại là lầu một cho nên thường ngày khá ẩm ướt, quạt điện căn bản không có mấy tác dụng.

https://thuviensach.vn

Gió thổi một lát, Dương Mai ngược lại cảm thấy càng nóng, gió kia như từ máy sưởi thổi ra, tạt hết hơi ấm vào mặt cô. Cô tránh khỏi quạt điện, nói: “Đi mua điều hòa đi, nơi này của anh diện tích nhỏ, hiệu quả làm lạnh sẽ rất tốt.”

Giang Thủy không hé răng, một lát sau mới nói: “Em từ từ.”

Bóng dáng anh nhanh như chớp đã không thấy nữa, không bao lâu lại từ trong phòng bếp đi ra — trên tay là một hộp nhựa to màu trắng, bên trong đựng đầy đá.

Giang Thủy đặt khối đá ở giữa phòng khách, Dương Mai đi tới thấy liền nhếch miệng cười: “Anh còn có thứ này.”

“Ừm, cái này mát mẻ.”

Dương Mai nhớ tới lúc sắp thi đại học, cũng là giữa hè, điều hòa hỏng trong khi một lớp năm mươi người đều ở cùng một chỗ, thật sự quá nóng.

Chủ nhiệm lớp đã xin trường sửa chữa, nhưng điều hòa không thể lập tức sửa xong nên để không ảnh hưởng đến học sinh ôn tập, nhà trường đã vận chuyển bốn khối đá lớn tới đặt ở hai lối đi nhỏ giữa lớp, nháy mắt cả phòng đã giảm nhiệt xuống.

Mấy khối đá này rất mát mẻ lại mới lạ, đến lúc nghỉ giữa giờ, có bạn học lấy một vốc đá nhỏ nhét vào cổ áo lớp trưởng, lớp trưởng la hét kêu to, những người khác đều cười vang.

Khối đá Giang Thủy lấy ra này còn lớn hơn một chút so với đá ở thời điểm kia, mới lấy ra không bao lâu tầng dưới chót đã chảy ra một tầng nước nhợt nhạt.

Dương Mai ngồi xổm xuống, bàn tay luồn vào dính đầy nước đá tan, lại rón ra rón rén đi đến chỗ Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy đưa lưng về phía Dương Mai, dường như không biết Dương Mai tới gần. Cho đến khi sau cổ đột nhiên lạnh toát, thân thể anh bỗng nhiên run lên, nhưng tay chân anh nhanh nhẹn, anh quay phắt người lại cực nhanh, một phát bắt được tay Dương Mai đang đùa dai sau lưng mình.

"Em còn muốn trêu anh." Giang Thủy từ trong lỗ mũi cười "hừ" một tiếng, như là cực khinh thường.

Vừa dứt lời, eo sườn lại chợt lạnh. Vừa cúi xuống nhìn liền thấy một cái tay khác của Dương Mai đang không kiêng nể gì dán vào bụng anh.

"Em thật dám …"

Giang Thủy híp híp mắt, ngược lại cũng không vội rút cái tay đang vói vào trong áo anh ra mà đột ngột nắm chặt lấy eo Dương Mai, khiến cô đâm thẳng vào ngực anh: "Có tin anh ném cả người em vào nước đá không?"

Lúc này Dương Mai mới lo lắng, cười xin khoan dung: "Đàn ông tốt không chấp phụ nữ."

"Anh không phải đàn ông tốt."

Trong khi nói chuyện Giang Thủy đã bế Dương Mai lên, đi nhanh về phía khối đá. Tư thế kia, dường như thật sự muốn đấu một trận với Dương Mai.

Mắt thấy càng ngày càng gần khối đá kia, Dương Mai nhịn không được đá chân lung tung nhưng tay lại theo bản năng vòng chặt lấy cổ anh: "Giang Thủy, anh dám ném em vào thử xem."

Động tác khom lưng đột nhiên dừng lại.

https://thuviensach.vn

Dưới mông Dương Mai chính là khối đá kia, khí lạnh ùa tới, không bao lâu mông cô cùng hơn phân nửa phần lưng đã lạnh lẽo.

Yên lặng trong nháy mắt, lạnh lẽo lại lần nữa đánh tới. Lần này là ở chính bụng.

Lúc này Dương Mai rất nhanh rút tay ra, đang muốn tẩm vào nước đá thì Giang Thủy đã di sang một bên, ném cô lên sô pha, hai chân quỳ về phía trước, khóa trụ đường đi của cô: “Em còn hăng hái lắm đúng không.”

Dương Mai ngửa đầu, cười khiêu khích, đôi mắt như ngọc trai lóe sáng tinh nghịch.

Giang Thủy cúi đầu nhìn, ngực anh hô hấp lúc lên lúc xuống.

Chỉ trong nửa cái nháy mắt, anh đã trở tay cởi áo trên, thân trên trở nên trần trụi, tay phải anh chỉ vào chính mình, tay trái lôi kéo cổ tay Dương Mai hướng lên người chính mình: “Tới đi, em tiếp tục xem.”

Cảm nhận được lực tay cô mâu thuẫn giơ lên lại muốn rụt về, Giang Thủy “a” một tiếng: “Lúc này lại sợ sao?”

“Anh chờ đấy.” Dương Mai đẩy đẩy anh, anh vẫn giữ nguyên tư thế để cô tự do đi tới khối đá, không chớp mắt nhìn chằm chằm đôi tay cô thấm ướt nước đá rồi lại nhìn cô cười đi về phía mình.

Giang Thủy đứng thẳng người, vẫn không nhúc nhích, không sợ cô chút nào.

Chẳng qua là để cô dùng nước đá bôi lên người, có cái gì đáng sợ.

Lạnh lẽo nháy mắt ập đến, từ ngực một đường trượt xuống, trong nháy mắt bụng cũng cảm thấy lạnh lẽo, tựa như đặt mình trong hầm băng. Nhưng

https://thuviensach.vn

thế này cũng không có vấn đề gì, cũng chỉ như vừa rồi anh suy nghĩ, bất quá là bị cô bôi một thân nước đá, một chút cũng không đáng sợ.

Cho đến khi cái tay kia không chút kiêng kị nào mà đi xuống chút nữa.

Giang Thủy nổi da gà toàn thân.

Đồng thời, anh phản xạ có điều kiện ấn cô xuống.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản "nó" dần dần sưng lớn lên.

Vẻ mặt Dương Mai vẫn như thường, hoàn toàn không cảm thấy hành động này của mình có gì không ổn, biểu tình của cô thậm chí còn có thể nói là thuần khiết, ngay cả thanh âm cũng rất bình thường: "Cảm giác thế nào?"

Giang Thủy không nói chuyện, chỉ có khí nóng từ lỗ mũi phun ra, giống như một con trâu đen đang cúi đầu thở dốc.

Rõ ràng lạnh muốn chết, nơi đó lại nóng kinh người.

Mỗi lần cô dùng lực, "nó" lại bành trướng một phần, giống như bong bóng được thổi phồng, khó có thể khắc chế phồng lên.

"Bây giờ là giữa trưa." Anh nói.

"Em hỏi anh cảm thấy thế nào?"

"Chúng ta còn chưa ăn cơm."

"Em hỏi anh cảm giác thế nào?"

"…" Anh không biết nên nói như thế nào, trực giác sắp chịu không nổi.

https://thuviensach.vn

Dương Mai cười cười, sờ soạng đến lỗ nhỏ trên đỉnh, ngón trỏ một nhẹ một nặng nhấn xuống.

Giang Thủy hít hà một hơi, cơ hồ muốn run rẩy cả người.

Còn tiếp tục như vậy không được, anh sẽ gặp nguy.

Ngay khi thời khắc ấy sắp đến, anh đúng lúc ngăn lại. Rút tay cô ra, thuận tay nhặt áo ở một bên lên, tùy tiện tròng lên người, mặc ngược cũng không phát hiện, không quan tâm gì bước nhanh về phía cửa, thanh âm gấp gáp: “Em chờ đấy.”

Cửa “bang” một cái đóng lại, Dương Mai một câu cũng không kịp nói.

Giang Thủy rất nhanh trở lại, lại là một thân mồ hôi.

Dương Mai: “Anh gấp vậy làm gì?”

Giang Thủy đi tới kéo cô lên: “Đi.”

Dương Mai không hiểu ra sao: “Đi đâu?” Tập trung nhìn vào Giang Thủy đã thấy mặt anh bị mướt mồ hôi tỏa sáng lấp lánh, trong lòng không đành lòng, cô chỉ chỉ khối đá nói: “Đang mát mà.”

“Không cần.” Anh đặt túi trong tay lên bàn, lấy ra cái hộp nhỏ bên trong, nói “Vào bên trong.”

Dương Mai liếc thấy thứ trong tay anh, trong lòng hiểu rõ. Nhưng vẫn không động đậy.

Giang Thủy lại tới đẩy cô nhưng bị một tay cô chống lên ngực: “Giang Thủy, em tới ngày.”

Nháy mắt dập tắt.

https://thuviensach.vn

Tay đang giơ cái hộp nhỏ của anh hạ xuống, giọng nói mang theo khàn khàn, càng nhiều hơn là tiếc nuối: “Ồ.”

Anh lại nhét hộp vào túi, Dương Mai nói: “Anh tin? Cũng không hỏi xem là thật hay giả?”

Đôi mắt một lần nữa sáng ngời: “Em gạt anh?”

Dương Mai cười rồi lại dừng một chút, cảm thấy đã cho anh ăn đủ rồi, mới chậm rì rì nói: “Không lừa anh, là thật đấy.”

Giang Thủy không tiếp tục phản ứng cô.

Quá ngu ngốc.

Anh xách theo túi nilon đi vào phòng ngủ, Dương Mai từ phía sau vượt qua anh, trước anh một bước đi vào phòng, nhào lên giường, lười biếng nằm bò ra.

Một túi áo mưa bị Giang Thủy nhét vào trong ngăn kéo.

Dương Mai nhìn, miệng đè lên đệm chăn, thanh âm rầu rĩ: “Em muốn ngủ một lát.”

Trên máy bay cô đã buồn ngủ, bây giờ được nằm lên giường, cô rốt cuộc cũng không áp được cơn buồn ngủ nữa.

Giang Thủy hỏi: “Còn ăn cơm không?”

“Ăn.” Dương Mai vỗ vỗ gối đầu: “Gọi cơm hộp đi.”

“Cơm hộp không sạch sẽ, anh đi mua đồ ăn, nấu cơm cho em.”

“Anh còn biết nấu cơm?” Dương Mai kinh ngạc nâng đầu lên nhìn anh.

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

“Em nhặt được kho báu.”

Giang Thủy cởi quần áo đang mặc đã nhỏ giọt mồ hôi, lại thay đổi bộ mới. Đang muốn ra cửa lại nghe thấy Dương Mai ở sau người nói: “Bức ảnh kia đâu.”

Anh sửng sốt một chút, quay đầu lại, ánh mắt Dương Mai thẳng tắp nhìn chằm chằm không dời mặt bàn trống không trước mặt.

Vốn bày lư hương cùng ảnh chụp, hiện giờ đều bị anh dọn đi, nhìn có vẻ khá trống trải.

Giang Thủy nói: “Anh dọn lên rồi.”

“Ồ,” Dương Mai cong môi cười dịu dàng, “Anh đã chuẩn bị đầy đủ.”

Giang Thủy cũng không giải thích gì, vừa đi vừa nói chuyện: “Em trước nằm một lát, anh lập tức quay lại.”

Giang Thủy đi rồi, trong phòng trở nên trống trải. Cũng không biết làm sao mà vừa rồi đầy đầu đều là sâu ngủ, hiện tại lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào nữa. Có lẽ là quá nóng, trên giường Giang Thủy đặt tấm chiếu lạnh, nhưng cũng không có tác dụng gì, nằm trong chốc lát chiếu cũng nóng lên.

Dương Mai xuống giường, muốn tới bên cạnh khối đá ngồi, vừa đi ra ngoài, ánh mắt lại bị di động trên ghế hấp dẫn.

Đó là di động của Giang Thủy, vừa rồi khi thay quần áo bị rơi ra.

Dương Mai thừa nhận, làm như vậy rất không đạo đức, hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng mà di động của đàn ông đặt ở trước mắt, lòng hiếu kỳ của phụ nữ rất dễ dàng bị khơi lên.

https://thuviensach.vn

Cô không hề làm ra vẻ tự đấu tranh với chính mình, gần như không do dự nhặt lên cái di động kia.

Nội dung bên trong nhàm chán vô vị, giống như cảm giác Giang Thủy tạo cho người ta, buồn tẻ lại đơn điệu. Di động của anh thậm chí không có chim cánh cụt (biểu tượng của QQ) hay WeChat, anh chỉ dùng tin nhắn của điện thoại để liên hệ với người khác.

Tin nhắn cũng không thú vị như vậy, liên hệ chặt chẽ nhất với anh chính là 10086 (số tổng đài), còn có vài giáo viên của trường dạy lái xe.

Trong đó duy nhất có vẻ đặc biệt là một chuỗi số không có ghi chú. Nội dung chỉ có bốn chữ nhưng lại có thể làm adrenalin của người ta cấp tốc dâng lên —

“Tôi nhớ anh.”

(Cái câu “tôi nhớ anh” này thì “tôi” và “anh” chỉ là đại từ nhân xưng thôi, mọi người đều biết bên Trung không chia ra nhiều đại từ như bên mình, bất kể quan hệ thế nào thì vẫn là “tôi” và “bạn”, ở đây để như vậy theo cách nhìn “bắt gian”của Giang Mai, mấy chương tiếp sẽ rõ ràng hơn =)))

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 27: Người Đàn Ông Nấu Cơm Vì Cô

Giang Thủy đi tới chợ bán thức ăn gần nhất.

Tới gần giờ cơm, chợ bán thức ăn đều là người.

Bất quá nơi này anh quen cửa quen nẻo, biết thịt nhà ai ngon bổ rẻ nhất, rau dưa nhà ai tươi mới nhất.

Nấm hương, cà rốt, rau xà lách, dưa chuột… Cánh gà, thịt bò, trai…

Biết rõ hai người ăn không hết nhưng mà anh vẫn mua. Anh có một cảm giác hết sức kỳ diệu, thật giống như cùng một người khác sinh hoạt, anh không muốn quá bủn xỉn quá mức tiết kiệm. Một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ sẽ tìm mọi cách dưỡng béo cô ấy.

Xách theo túi lớn túi bé, cuối cùng Giang Thủy đi vào cửa hàng cá anh thường mua. Tay mỏi, anh đặt túi lên bàn, khiến cái bàn hơi trĩu xuống.

Ông chủ nhìn qua liền vui vẻ đứng dậy: “Tới rồi à, A Thủy.”

Giang Thủy cúi đầu xem cá, ông chủ nhiệt tình tiếp đón: “Hôm nay muốn ăn cá gì?” Vừa thấy những cái túi màu sắc rực rỡ đó lại nói: “Nhiều đồ ăn như vậy, làm Mãn Hán toàn tịch sao.” (Mãn Hán toàn tịch là tên của bữa ăn lớn nhất, nổi tiếng nhất Trung Hoa quy tụ đầy đủ món ăn từ khắp nơi, mục đích là để hóa giải mối hận thù giữa hai dân tộc Mãn và Hãn trong lịch sử)

https://thuviensach.vn

“Hai người ăn.” Giang Thủy nói.

“Cũng nhiều đấy.” Ông chủ xoa eo.

Chọn nửa ngày, Giang Thủy chỉ vào cá bát bảo: “Cái này đi.”

“Được.”

Giang Thủy nhanh chóng ngăn ông ấy lại: “Không, không phải con này. Ông chọn cho tôi con ngon chút.”

Ông chủ cười, chọn lựa mấy lần lại ngẩng đầu nhìn Giang Thủy: “A Thủy, ăn cơm với cậu là phụ nữ phải không, bằng không cậu cũng không chọn lựa cẩn thận như vậy.”

Giang Thủy không để ý, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Ông chủ hiểu ra, có thâm ý mà “à” một tiếng: “Có nàng dâu nhỏ nhé.”

Lúc này, Giang Thủy mới dời tầm mắt khỏi đám cá, bình tĩnh nhìn ông chủ. Một lát sau, trịnh trọng nói: “Phải.”

Đợi ông chủ xử lý cá xong, Giang Thủy chạy nhanh về nhà. Nhưng mà Dương Mai đã không còn ở đây nữa.

Trên bàn dùng lon bia đè lên một tờ giấy —

[có việc gấp, về trước. Tối nay liên hệ.]

Anh thở ra một hơi, lặp đi lặp lại, sau khi nắm tờ giấy nhìn một lúc lâu mới buông xuống, một lần nữa áp trở về.

Dương Mai dọc theo đường đi gọi cho Lý Diễm hơn chục cuộc điện thoại, cuối cùng cũng có một cuộc thông, còn chưa nói được một câu đã lại tắt ngóm.

https://thuviensach.vn

Dương Mai vô cùng lo lắng đuổi tới nhà Lý Diễm, cửa nhà rộng mở, ở huyền quan có một chiếc di động đã vỡ thành hai nửa. Cô bước một chân qua, trong phòng khách ngồi bốn người nhưng lại yên tĩnh không một tiếng động.

Luật sư Trịnh phát hiện ra Dương Mai đầu tiên liền vội vã đứng lên, như là rốt cuộc đã tìm được lý do thỏa đáng để thoát khỏi trạng thái yên lặng này: “Cô đã đến rồi.”

Dương Mai gật đầu, hất cằm về hướng bên kia: “Sao lại thế này?”

Luật sư Trịnh liếc mắt nhìn về phía sau một cái, kéo Dương Mai đi sang một bên, thuật lại giản lược mọi chuyện.

Lý Diễm lại không đồng ý ly hôn.

Tôn Uy thật vất vả mới đáp ứng, Lý Diễm lại đổi ý.

Dương Mai thở dài, vỗ vỗ cánh tay luật sư Trịnh: “Tôi biết rồi, chị đi về trước đi.”

“Tôi về rồi cô có thể chống đỡ được không?” Luật sư Trịnh cảnh giác nhìn về bên kia một cái.

Dương Mai đến gần, chỉ vào cửa lớn nói với Tôn Uy: “Các người đi đi.”

Tiểu tam kiêu ngạo kia ngồi ở bên cạnh Tôn Uy, nghe xong lời này ưỡn thẳng người muốn nói gì đó nhưng lại bị Tôn Uy ngăn cản.

“Dương Mai, hiện tại tôi còn xem cô là bạn, cô khuyên nhủ Lý Diễm cho tốt đi.” sắc mặt Tôn Uy lạnh lẽo, ngữ khí lạnh lẽo, “Ly hôn đối với tất cả mọi người đều tốt, cho nhau một con đường sống đi.”

https://thuviensach.vn

“Cho mẹ nó cái đường sống chó má!” Lý Diễm đứng lên, kéo tay áo trợn mắt giận dữ.

Tôn Uy nhíu mày nhìn qua, một tiếng còn chưa thoát khỏi cổ họng, tiểu tam ngược lại đã không còn bình tĩnh, ngọ nguậy đứng lên, chỉ vào mũi Lý Diễm chửi ầm lên.

Tôn Uy ôm lấy cô ta trong khi luật sư Trịnh ở phía sau kéo kéo Lý Diễm.

Tiếng hai người phụ nữ giận dữ quát tháo không dứt bên tai, Dương Mai xoa xoa một bên huyệt Thái Dương, lúc này Tôn Uy đã dùng sức ôm tiểu tam kéo sang một bên. Khi đi ngang qua Dương Mai, hắn nói: “Dương Mai, xem ở việc tôi đã từng giúp cô, cô nói với Lý Diễm ly hôn đi.”

Dương Mai xua xua tay, chỉ vào cửa cho bọn họ chạy nhanh đi.

Hai người này vừa đi, luật sư Trịnh cũng thu thập đồ đạc cáo từ.

Lý Diễm không có đối thủ, sức lực cả người mất hết, nằm liệt xuống ghế như bãi bùn.

Dương Mai không đành lòng thấy bộ dáng này của Lý Diễm, nhắm mắt mới mở miệng: “Lý Diễm.”

Khuỷu tay Lý Diễm chống ở trên đùi, năm ngón tay che trán, dùng sức mà xoa đầu từng chút một. Sau một lúc lâu, cô ấy như không còn chút hơi sức nào lên tiếng: “Dương Mai, con đàn bà kia mang thai. Cho nên Tôn Uy muốn ly hôn. Thật mẹ nó ghê tởm.”

Như là muốn nhận được tán đồng, Lý Diễm đột nhiên ngẩng đầu, tìm đúng đôi mắt Dương Mai nhìn thẳng vào, nói: “Bọn họ làm tớ ghê tởm, sao tớ không thể làm cho bọn họ cũng cảm thấy ghê tởm?”

https://thuviensach.vn

Nhìn mặt và ánh mắt Lý Diễm tiều tụy ảm đạm, Dương Mai thật sự cảm thấy chính mình bất lực. Cô không có lời gì để nói, cảm thấy nói cái gì cũng không đúng. Lý Diễm chính là không cam lòng, rõ ràng không hề làm gì sai nhưng lại phải gánh vác thống khổ do người khác phạm sai lầm mang đến, nên đi chỗ nào nên tìm ai để nói lí lẽ đây.

Dương Mai bỗng nhiên nhớ lại không lâu trước đây, Tôn Uy tìm đến nhà cô, hèn mọn khẩn cầu cô giúp hắn cầu tình, hắn không muốn ly hôn, không thể cùng Lý Diễm ly hôn.

Nhưng bây giờ thì sao, vẫn là hắn, cũng khẩn cầu cô như thế, chỉ là lần này là cầu cô thuyết phục Lý Diễm ly hôn.

Đối với Lý Diễm mà nói, ly hôn hay là không ly hôn, đều rất thống khổ.

Không ly hôn, nghĩa là muốn tiếp tục thứ quan hệ được pháp luật thừa nhận với một gã đàn ông đốn mạt; ly hôn, có nghĩa mặc kệ đôi nam nữ đê tiện kia tự do, đến lúc đó bọn họ một nhà ba người hạnh phúc viên mãn, Lý Diễm ngược lại trở thành người cô đơn.

Lý Diễm tuy là người địa phương, nhưng tại thành phố này cũng chỉ là con của một gia đình bình thường. Cha mẹ đều là công nhân, bạn bè thân thích cũng đều rất bình thường, nhà họ Lý chỉ có mỗi Lý Diễm là theo học trường cao trung (cấp 3) trọng điểm lại tốt nghiệp đại học hàng hiệu ra, hiện giờ lương tháng cũng được trăm vạn.

Nhưng như vậy so ra vẫn kém Tôn Uy. Tôn Uy có tiền có thế, quan hệ cũng rất mạnh.

Lý Diễm thanh bạch (trong sạch, giản dị, không mưu lợi) đi theo Tôn Uy, nào nghĩ đến Tôn Uy lại muốn kết thúc với cô ấy một cách hỗn độn như vậy.

https://thuviensach.vn

Thật là mù mắt mất trắng thanh xuân.

Lý Diễm dựa vào sô pha khóc nức nở, Dương Mai không nói gì chỉ ngồi trên tay vịn vỗ vỗ lưng cố ấy.

Hồi lâu sau, Lý Diễm ngẩng đầu, một đôi mắt đã khóc sưng lên: "Dương Mai, tớ đã thảm như vậy, cậu ngàn vạn đừng giống như tớ. Cậu nhất định phải rửa mắt thật kĩ, đừng gặp gỡ đàn ông đê tiện."

Trái tim Dương Mai co lại: "Ừm."

"Đàn ông là phải quản lý, thật đấy." Lý Diễm lau nước mắt, thanh âm khàn khàn, "Trước kia tớ còn không tin, chơi trò tín nhiệm với Tôn Uy, phi, đều là giả dối!"

Co ấy lắc lắc đầu gối Dương Mai, dường như chắc chắn nói: "Đàn ông ngoại tình kỳ thật đều để lại dấu vết, lúc trước là tớ không tim không phổi, mới để con hồ ly tinh kia tùy ý quyến rũ Tôn Uy."

"Dương Mai, tớ nói cho cậu biết, WeChat, điện thoại, tin nhắn của đàn ông đều phải kiểm tra, không thể mặc kệ. Những mờ ám lúc ban đầu đều nảy sinh trên tin nhắn, WeChat."

Dương Mai ngẩn ra một chút, đầu óc rối loạn.

Sau khi về nhà, Dương Mai gửi tin nhắn cho Giang Thủy.

[ngủ rồi sao.]

Rất nhanh Giang Thủy đã trả lời: [sắp.]

Dương Mai nhìn chằm chằm hai chữ trên màn hình kia, buông di động, không nghĩ bất kỳ cái gì. Cô nên suy nghĩ lại mọi việc, chỉ là đầu óc rất mệt, không muốn lại tự hỏi bất luận việc phức tạp gì.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy đợi một lát, không chờ được tin nhắn lại của Dương Mai liền chủ động gửi một tin nhắn tới: [anh còn chưa ngủ.]

Một giây sau, lại thêm một cái: [làm sao vậy.]

Hai tiếng "Tít tít" vang lên bên tai Dương Mai, cô giống như không nghe thấy. Lại qua một lát, chuông di động vang lên.

Dương Mai nhận máy, Giang Thủy trực tiếp nói: "Có phải không ngủ được?"

Cô nhàn nhạt: "Vâng."

"Anh nói chuyện cùng em một lát."

"Vâng."

"…" Thật muốn nói chuyện, anh lại không biết nên nói cái gì. Sau một lúc lâu, anh mới chậm rãi mở miệng, "Hôm nay anh làm một con cá, rất lớn, một mình anh ăn không hết."

"Anh ăn không hết, con cá kia thực sự là rất lớn." Dương Mai nói.

Giang Thủy cười: "Phải, một con rất lớn. Vốn là mua cho em ăn."

"…"

"Chỉ tiếc em đi rồi."

Dương Mai dừng một chút, nói: "Xin lỗi."

Giang Thủy trầm mặc một giây: "Xin lỗi cái gì, là anh thấy tiếc cho em. Anh làm cá rất ngon."

Dương Mai: "Em chưa từng ăn."

https://thuviensach.vn

“Lần sau lại làm cho em ăn.”

“Được.”

Lại hàn huyên trong chốc lát, Dương Mai nói: “Em mệt rồi.”

“Mệt? Mệt thì ngủ đi. Anh cũng mệt rồi.”

Tắt điện thoại.

Trò chuyện kéo dài nửa giờ.

Di động đã nóng lên, Dương Mai đặt nó dựa vào trước ngực, cảm thấy nó nóng như bàn ủi.

Cô nhắm mắt trong bóng tối tồi lại mở mắt, một lần nữa mở màn hình di động, tìm được chuỗi số đã ghi nhớ lúc giữa trưa.

Đầu ngón tay run rẩy, cuối cùng vẫn nhấn xuống.

Hiện tại là 11h đêm, thời điểm mọi âm thanh đều không còn.

Sau mấy tiếng tút tút, có người nhận máy.

Đầu kia là một giọng nói trong lười biếng còn mang theo một tia không kiên nhẫn, rất nhẹ, do bị đánh thức nên có chút hơi khàn khàn.

Trên tổng thể là một giọng nữ rất dụ hoặc.

“Alo, ai thế?”

Dương Mai không tiếng động mà hút khí, màng nhĩ nhẹ nhàng chấn động.

“Ai vậy? Sao không lên tiếng.”

https://thuviensach.vn

“…”

“Nghịch sao…” Trong thanh âm mang theo chần chờ, mấy lần muốn treo điện thoại.

Một giây trước khi điện thoại bị ngắt, Dương Mai ho nhẹ một tiếng. Bên kia lập tức cảnh giác: “Ai thế?”

“Xin lỗi, tôi gọi lộn số.” Dương Mai tự nhiên bình tĩnh cắt đứt cuộc gọi.

Trên nút tắt có hơi nước mờ mờ, là mồ hôi tay cô đổ ra.

Ngày hôm sau, Dương Mai đến nhà Lý Diễm. Không ngoài dự kiến, Lý Diễm ăn vạ trên giường không chịu dậy.

Dương Mai vỗ vỗ mông Lý Diễm: “Hơn 10 giờ rồi.”

Lý Diễm đối diện với Dương Mai vài giây, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Dương Mai trực tiếp xốc chăn lên, Lý Diễm ở bên trong còn mặc quần áo ngày hôm qua.

Gấp chăn thành một khối, ném tới một bên, Dương Mai quay người xắn tay áo lên: “Trong vòng mười phút phải rời giường, tớ làm bánh trứng cho cậu.”

Mười lăm phút sau, Lý Diễm đầu bù tóc rối ngồi ở trước bàn ăn, nhai bánh trứng.

Dương Mai lấy hai mảnh bánh mì nướng, đặt giăm bông trong đó rồi phết tương ngọt lên, đưa cho Lý Diễm: “Ăn xong thì trang điểm rồi đi mua cái di động mới.”

https://thuviensach.vn

Sau khi ra cửa đi dạo một vòng, tinh thần Lý Diễm dần tốt hơn. Cuối cùng cô ấy vẫn mua Apple, giống chiếc cũ như đúc. Dương Mai nhìn cô ấy, cô ấy cười cười nói: “Dùng thuận tay.”

“Hoài cổ.” Dương Mai vạch trần cô ấy, chỉ vào loại mới ra trên quầy nói, “Hình như có công năng mới?”

Người bán hàng tươi cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng, không nhanh không chậm giới thiệu di động mới mà Dương Mai thích kia.

Dương Mai nghe gật đầu liên tiếp, Lý Diễm lại không mấy hứng thú, dựa vào một bên vò đầu bứt tai, cũng không biết nghe vào được bao nhiêu. Dù sao thì một chút dấu hiệu động tâm cũng không có, khóe mắt Dương Mai liếc đến, cảm thấy không thú vị. Lễ phép cười nói với người bán hàng: “Cảm ơn, để chúng tôi xem thêm.”

“Vâng ạ.” Người bán hàng mỉm cười khom người.

Dương Mai lôi kéo cánh tay Lý Diễm ra khỏi cửa hàng di động.

Lý Diễm xoa xoa tay áo bị kéo đến biến hình: “Có phải cậu muốn mua di động không, nghe cẩn thận như vậy.”

Dương Mai trắng mắt liếc cô ấy một cái, còn không phải là vì cô ấy sao, ngoài miệng lại nói: “Di động kia mới ra, công năng rất nhiều.”

“Cậu biết cái gì, loại đồ vật này đều có mánh lới. Chỉ lừa những người không biết hàng thôi.”

“Hừ, cậu hiểu vậy phổ cập khoa học cho tớ xem.”

Mặt Lý Diễm đỏ lên, nâng mí mắt liền bắt đầu lừa gạt người. Kỳ thật cô ấy cũng không hiểu những sản phẩm điện tử này, nhưng ở trước mặt Dương Mai lại thích to mồm.

https://thuviensach.vn

“Cậu nhìn cái di động này xem, màn hình lớn, còn mỏng, công năng cũng rất toàn diện, còn có thể chống trộm, nghe nói di động bị mất cũng có thể tìm lại…”

“Vậy sao, tìm như thế nào?”

“Định vị á.” ánh mắt Lý Diễm sáng lên, nói, “Có thể căn cứ vị trí địa lý của cậu để tìm di động.”

Dương Mai hơi suy tư, một lát sau, cô hỏi: “Vậy có thể căn cứ số di động tìm được vị trí hay không?”

Lý Diễm không nghĩ tới Dương Mai sẽ hỏi kỹ hơn, sau một lúc sửng sốt mới mơ hồ đáp: “Có thể đi.”

“Tìm như thế nào?”

Lý Diễm: “…”

Ngừng một lát Lý Diễm mới nói: “Cái này sao, hẳn là muốn tìm cảnh sát. Trên TV không phải đều diễn như vậy sao, cảnh sát dựa vào định vị tìm đến địa điểm tội phạm đang trốn.”

Dương Mai gật gật đầu: “Đúng vậy.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 28: Biết Đáp Án

Dương Mai đi dọc theo bờ sông, sóng nước vỗ mạnh lên bờ. Giày vải trên chân cô đã ướt đế, nước lẫn với cát bùn từ khe hở giữa giày đi vào làm ướt tất, lạnh chân, khó chịu vô cùng.

Đi thêm vài bước, thật sự chịu không nổi nữa, Dương Mai ngồi xổm xuống cởi giày tất ra, đi chân trần trên nền đường bằng xi măng. Như vậy càng không dễ đi vì cộm chân, Dương Mai da thịt non mịn, đi lên hòn đá nhỏ cũng có thể lưu lại dấu vết trên làn da cô, dù đau nhưng cô vẫn cố chịu đựng.

Sáng sớm cô đã từ nhà chạy tới đây, bữa sáng cũng không ăn.

Trong thời gian hai ngày, cô đã làm ra một quyết định, kết quả là hiện tại đứng ở chỗ này.

Thời điểm tra được địa chỉ, Dương Mai sinh ra một tia hối hận, cái này tính là gì chứ, đi thì có thể thế nào, nếu thấy cái gì thì cô nên làm gì bây giờ. Không bằng dứt khoát xé địa chỉ đi.

Dương Mai nhờ vào quan hệ mới có thể lấy được địa chỉ. Bên trong đó ẩn dấu rất nhiều sự lõi đời cùng tình cảm, có thể tra được thật không dễ dàng.

Dương Mai chỉ do dự trong một cái chớp mắt, cuối cùng vẫn gấp địa chỉ lại, cẩn thận nhét vào túi.

https://thuviensach.vn

Cảnh vật nơi này cùng nơi tối hôm qua cô mơ thấy khác nhau một trời một vực, điểm trùng hợp duy nhất là nơi này thực sự rất trống trải. Có nhà kiểu nông thôn nhưng lác đác lưa thưa, dòng sông rất dài xuyên qua toàn bộ thôn xóm.

Ngẫu nhiên có thôn dân khiêng cái cuốc đi qua, tháo mũ rơm bạc màu trên đầu xuống liếc nhìn cô một cái không mang theo chút tình cảm nào. Khi trẻ con đi ngang qua sẽ lưu luyến mỗi bước đi, bọn chúng thường xuyên đi chân trần trên đường, nhưng lại chưa từng thấy người đi chân trần trên đường giống như Dương Mai.

Chân cô rất trắng rất nhỏ, giống như củ sen.

Dương Mai cũng nhìn bọn họ, cũng giống họ không mang theo sắc thái tình cảm gì, chỉ mang theo một chút dò xét.

Nhìn quần áo bọn họ, nhìn mặt và thân thể bọn họ. Bọn họ dường như đã hòa hợp làm một với mảnh tự nhiên này, đen giống như đất, đơn giản giống như đá.

Bọn họ cũng không hề giàu có.

Nơi này không có khả năng tồn tại kim ốc.(“Kim ốc” trong câu nói nổi tiếng “kim ốc tàng kiều”, ý Dương Mai ở đây là nơi Giang Thủy giấu nhân tình)

Dương Mai nói với chính mình như vậy, cô gần như sắp tin tưởng cái đáp án này, thế nên thời điểm nhìn thấy chiếc xe tập lái màu đỏ quen thuộc mới có thể cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trong điện thoại Giang Thủy nói với Dương Mai rằng hôm nay anh có việc bận, Dương Mai không nghĩ tới anh có việc bận mà hai người còn có thể đụng phải nhau như vậy.

https://thuviensach.vn

Đó là xe Giang Thủy.

Đang dừng ở một gò đất hơi cao phía trước.

Chiếc xe này chạy trong thành thị có vẻ không phù hợp bởi vẻ ngoài của nó thể hiện dáng vẻ cũ kỹ, mệt mỏi. Nhưng bây giờ nó lẳng lặng dừng ở chỗ này, cùng với đỉnh núi nơi xa đang bị sương mù bao phủ kia, gần với nơi dòng sông chảy siết đang lao nhanh kia lại vô cùng hòa hợp.

Dương Mai đứng ở phía trước xe, yên lặng quét mắt nhìn bảng số xe một lần, sau đó nhàn nhạt chuyển dịch tầm mắt. Cô tiếp tục đi về phía trước, dựa theo trên địa chỉ viết, cuối cùng đi tới trước một phiến cửa sắt sơn son đã phai màu.

Cửa có hai cánh, một cánh đang khép, một cánh rộng mở. Dương Mai dựa lưng vào cánh cửa đóng lại kia, vừa không đi vào, cũng không rời đi.

Trong nhà có tiếng động truyền ra.

Rất dễ để phân biệt, một giọng nữ giống như giọng nói trong điện thoại kia, mềm mại, tinh tế, có vẻ giả tạo nhưng được che dấu cực tốt.

Một giọng khác là giọng nam, điềm tĩnh, trầm thấp. Dương Mai đã quá quen thuộc với thanh âm này.

Người phụ nữ nói: “Để chỗ đó là được, đúng rồi, chỗ đó.”

Có tiếng vật nặng rơi xuống đất. Tiếp theo người đàn ông nói: “Như vậy được chưa?”

“Được rồi, vừa vặn.”

Sau một lúc trầm mặc ngắn ngủi, người phụ nữ cười hì hì: “Thủy nhi, giữa trưa làm gà hầm thuốc bắc cho cậu nhé?”

https://thuviensach.vn

“Gì cũng được.”

Người phụ nữ cười ha hả: “Cậu cũng đừng nói gì cũng được mãi, tôi nhớ rõ cậu thích ăn gà mà.”

Cô ta đi tới cửa lại quay đầu lại: “Quyết định như vậy nhé.”

Người phụ nữ đi dép lê màu táo tàu, dẫm trên nước bùn lẹp xẹp lẹp xẹp đi khỏi nhà. Lúc này Dương Mai mới đi ra, im ắng vào cửa.

Sân trước rất lớn, bên tay phải có một cái lán để xe, bên trong có một chiếc xe ba bánh đang đóng, còn có một chiếc xe điện. Bên cạnh là một vòi nước, phía dưới đặt một chiếc thùng. Vòi được nắp ống nước bằng nhựa, nước đang ào ạt chảy ra bên ngoài.

Giang Thủy đang đứng đó gội đầu.

Gội trong chốc lát, anh dừng lại, đầu còn giữ nguyên tư thế cúi xuống, nước từ những sợi tóc nhỏ xuống làm ướt quần jean của anh.

Anh lui về sau mấy bước, cách vòi nước xa một chút rồi mới duỗi tay qua đóng vòi nước lại. Tay phải anh cầm vòi nước bằng nhựa còn tay kia bắt đầu cởi áo trên. Một tay không tiện dùng sức, cởi nửa ngày cũng không cởi ra được.

Dương Mai chậm rãi bước đến gần, giúp anh một phen.

Động tác của anh hơi ngừng, quay nửa người lại, trên mặt đều là vệt nước, theo khóe mắt cùng cánh mũi chảy khắp nơi.

Đôi mắt anh vẫn đang nhắm chặt.

“Sao đã trở lại?” Giang Thủy nói.

https://thuviensach.vn

Tay đang cởi áo của anh dùng sức kéo áo về phía ngược lại, áo của anh đang cởi dở lại mắc lại, bị dắt ở vị trí ngực, lộ ra eo bụng anh.

Dương Mai không hé răng, tay vẫn nắm chặt vạt áo, muốn kéo lên trên. Giang Thủy đè lại nói: “Chị đi mua gà đi, tôi tự làm được.”

Anh rất cố chấp, lực một tay cũng lớn hơn so với cả hai tay của Dương Mai. Dương Mai cũng cố chấp y hệt anh, nhất quyết không chịu buông tay: “Anh dùng một tay có thể cởi ra được?”

Giang Thủy ngẩng phắt đầu lên, vuốt mặt một cái liền mở mắt ra. Anh nói: “Dương Mai.”

Dương Mai lúc này mới buông tay: “Anh tắm nhanh lên đi, nước này lạnh, cẩn thận cảm lạnh.”

Giang Thủy không tắm tiếp, anh bắt lấy cổ tay Dương Mai, môi ngập ngừng nhưng cũng không hỏi cái gì.

Dương Mai rõ ràng cũng cũng không muốn nói gì, tiếp tục đi kéo áo trên của Giang Thủy.

“Cởi đi, em cầm giúp anh.”

Giang Thủy cong eo, thân trên trần trụi gội đầu trong sân. Dương Mai ôm áo anh, đứng ở xa xa nhìn theo.

“Đừng đứng đó, vào bên trong ngồi đi.” Cách tiếng nước lại đang cúi khiến giọng nói của Giang Thủy hơi có chút rầu rĩ.

“Em đứng ở đây được rồi.”

“Vào bên trong đi.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy kiên trì, Dương Mai nghĩ có lẽ là anh cảm thấy hơi ngượng. Nhưng nghĩ lại, người đàn ông như đầu gỗ này sao biết ngượng ngùng.

Cô nhìn bóng dáng kia mấy giây, cuối cùng ôm quần áo đi vào buồng trong.

Một loạt ba gian phòng, Dương Mai đi vào gian ở chính giữa. Trên thực tế nhà ở nông thôn đều thông nhau, giữa các gian phòng đều có lối đi xuyên qua, mở cửa, đi vào một gian trong đó, không cần ra khỏi cửa cũng có thể đi tới gian phòng khác.

Dương Mai trực tiếp làm lơ vết nứt toạc trên tường, lập tức đi tới ngồi lên ghế ở trong phòng.

Gian nhà này rất sáng, ánh mặt trời chiếu vào ấm áp, trong chùm sáng có vô số hạt nhỏ li ti trôi nổi rồi lại rơi xuống mặt đất, lưu lại một quầng sáng màu vàng nhạt.

Chó nhà cũng thích quầng sáng này, lộc cộc chạy vào, ở trong phòng chạy vòng quanh.

Dương Mai hơi sợ chó, khi nó đi tới cô không khỏi rụt rụt chân.

Con chó này không có mắt nhìn, không nhận ra Dương Mai sợ nó, một hai phải dựng cái đuôi lên dựa vào cô.

Dương Mai đột nhiên đứng dậy, đi về một hướng khác.

Con chó ở phía sau bắt đầu sủa lên như điên.

Dương Mai càng đi càng nhanh, cái gì cũng không nghĩ, trực tiếp xuyên qua một bên cửa, đi đến gian nhà bên tay trái.

https://thuviensach.vn

Chờ đến lúc cô ý thức được mình đã đi nhầm muốn xoay người lại thì con chó đã đuổi kịp cô, vừa lúc chắn trước cửa. Lúc này cô tiến cũng không được mà lùi cũng không xong.

Chó ở nông thôn, đặc biệt là loại chó dùng để giữ nhà này đều tương đối hung mãnh, nhưng cũng chỉ là kêu gào một hồi, không chủ động cắn người.

Dương Mai chỉ là sợ, căn bản không dám đối diện với nó.

Tiếng kêu "ngao ngao" bỗng nhiên dừng lại, lỗ tai cô vừa yên tĩnh, tinh thần còn khẩn trương nhưng cũng dám nhìn qua xem.

Không biết khi nào Giang Thủy đã đứng ở đó, trần nửa người trên, nghiêng người phẩy tay: "Đi đi." Con chó kia "ô ô" một tiếng, ủy khuất chạy trốn.

Trai tim Dương Mai vẫn còn nhảy thình thịch, nhưng vẻ mặt vẫn rất tự nhiên, không một gợn sóng duỗi tay đưa đồ qua: "Mặc quần áo vào."

Giang Thủy tiếp nhận, nhanh chóng tròng lên người rồi nói: "Đi ra đi."

Anh đi tới cửa, lơ đãng quay đầu lại thấy Dương Mai vẫn còn cứng ngắc tại chỗ. Lúc này thần thái cô không quá tự nhiên, bả vai gồng cứng lên, giống như có thứ gì đè nặng lên vai cô.

Giang Thủy đang muốn hỏi cái gì bỗng nhiên lại thấy Dương Mai nheo mắt thấp giọng kêu: "Đừng đụng vào tôi!" Bước chân anh lập tức dừng lại.

Trong phòng kia đen nhánh, không nhìn thấy cái gì. Nhưng có tiếng động truyền ra, ám ách, nặng nề.

https://thuviensach.vn

Có người đang tránh ở nơi đó, cười một cách âm trầm.

Dương Mai cắn chặt răng, hất cánh tay ra rồi bước nhanh ra ngoài. Giang Thủy đón lấy cô, che ở sau người: “Anh?”

“Hắc hắc hắc…”

“Anh, sao lại hù dọa người khác.”

Giang Thủy hoàn toàn đi vào gian phòng kia, vài giây sau, anh đẩy một chiếc xe lăn ra. Anh trai anh ngồi trên xe lăn, nhìn thấy Dương Mai lại nhếch miệng cười.

Dương Mai nhìn qua, bả vai cuối cùng cũng hạ xuống.

Dưới ánh sáng, gương mặt anh trai Giang Thủy trở nên rõ ràng. Thân hình gầy ốm, gần như chỉ còn da bọc xương. Khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt lớn như chuông đồng, tròng mắt rất lớn và đen gần như sắp không nhìn thấy tròng trắng mắt nữa.

Chỉ có đôi mắt trẻ con mới đen nhánh tỏa sáng, bởi vì hồn nhiên ngây thơ, cơ hồ không có tròng trắng mắt.

“Ra ngoài phơi nắng một chút đi.” Giang Thủy nói.

Anh ấy lắc đầu, da thịt treo trên mặt hơi rung lên, xương ngón tay gầy nhỏ nắm chặt lấy khung cửa không buông.

Giang Thủy đành phải đẩy lại anh ấy trở về.

Khi trở ra, Dương Mai đã ở trong sân. Vạn Thục Phân cũng đã trở lại, gà trên tay còn chưa kịp buông xuống.

“Thủy nhi.” Vạn Thục Phân kêu một tiếng lại nhìn nhìn Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy trầm mặc đi qua, nắm tay Dương Mai. Vạn Thục Phân đã rõ, ánh mắt không lộ dấu vết dời đi, chỉ chỉ vào bên trong: “Tôi đi nấu cơm.”

Mới vừa bước ra một bước chị ta lại quay lại, tươi cười đầy mặt: “Thủy nhi, cậu giúp tôi giết gà đi.”

Giang Thủy gật gật đầu, buông lỏng tay, vén tay áo lên, vừa đi vừa nói với Dương Mai: “Em chờ một lát.”

Vạn Thục Phân hướng Dương Mai cười cười: “Em gái, chờ chút nhé.”

Dương Mai tìm được một chiếc ghế, phía trên đều là bụi, thổi mấy cái lại lau một phen mới được nhưng vừa muốn ngồi xuống thì khóe mắt liếc thấy cửa phòng bên kia. Dương Mai lại đứng dậy, thẳng tắp nhìn qua: “Anh.”

Anh trai Giang Thủy rụt rụt cổ, mí mắt rơi xuống, lại mạnh mẽ căng ra. Ánh mắt anh ấy trống rỗng, nhưng Dương Mai lại cảm thấy, bên trong những lỗ trống đó chứa đầy ý vị sâu xa.

Gió thổi khiến lá cây rung lên. Giống như một quyển nhật ký cổ xưa mà từng trang giấy trong đó xôn xao rung động, ký ức phai màu chợt hiện lên rồi lại biến mất.

Phiến lá rơi xuống, xoay tròn rồi nằm yên trên mặt đất.

Dương Mai rũ mắt nhìn, khi lại ngẩng đầu trước mắt đã không còn ai.

Giang Thủy đi tới, lắc lắc bọt nước trên tay: “Khát không?”

Dương Mai theo bản năng liếm liếm môi, nói: “Khát.”

“Đi theo anh.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy mang theo Dương Mai đến quầy bán quà vặt, chủ quầy là một bà cụ không có răng, miệng bẹp vào, lúc nói chuyện thanh âm rất kỳ quái, còn mang theo khẩu âm địa phương dày đặc.

“Cái này hai đồng.”

Giang Thủy chỉ sang cái khác: “Cái này thì sao.”

“Ba đồng.”

“Lấy hai cái này.”

Giang Thủy bỏ tiền, bà cụ duỗi cổ ra bên ngoài nhìn, tay nhận tiền, hướng Dương Mai bên kia chu chu môi: “Nàng dâu nhỏ thật xinh đẹp.”

Giang Thủy cười cười: “Là rất xinh đẹp.” Nói rồi anh đi ra khỏi quầy bán quà vặt.

“Đây.” Anh đưa nước qua.

Dương Mai nhận lấy nhưng không vội uống, mắt cô nhìn thẳng về phía xa xa. Một hồi lâu sau cô mới nói: “Nơi này trống trải, không có thứ gì. Nhưng lối rẽ cũng nhiều, dễ bị lạc đường.”

“Phải.” Giang Thủy uống xong nước rồi nói, “Đi cùng anh, sẽ không lạc đường.”

Dương Mai hỏi: “Anh đã ở chỗ này bao lâu?”

“Từ khi bắt đầu sinh ra.” Giang Thủy nói, “Anh từ nơi đó tới.”

Dương Mai nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, nơi đó nước sông đang không ngừng trôi.

“À, cho nên anh tên là Giang Thủy.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 29: Ngủ Chung

Đúng chính ngọ lại gần bờ sông nên xung quanh tràn ngập hơi ẩm cuốn theo khí nóng quay cuồng.

Giang Thủy ngửa đầu nheo mắt vì nắng, nhìn về phía Dương Mai: "Nóng không? Muốn dù không?"

Một đường tới đây Dương Mai đi khá thong thả, chuyện chân chạy dò đường đều do Giang Thủy làm, khiến cho mồ hôi nóng đầm đìa khắp người trong khi Dương Mai khá thảnh thơi. Chỉ là ánh nắng rất chói mắt, phơi thật sự.

"Anh có dù sao?" Dương Mai cúi đầu nhìn nhìn, trong tay Giang Thủy không có gì ngoài chai nước vừa mua lúc nãy.

"Anh đi mua." Nói còn chưa dứt lời đã chạy về quầy bán quà vặt.

Không bao lâu sau anh lại chạy trở lại, vừa chạy vừa xé túi đóng gói, khi đến trước mặt Dương Mai, dù đã được căng ra một chút.

Màu hồng, hình lá sen. Có điều là dù loại nhỏ, một người dùng vừa đủ, hai người lại không đủ che.

Dương Mai ngó lên trên một cái, nói: "Anh mua loại này à."

Giang Thủy rõ ràng không dự đoán được dù lại nhỏ như vậy, không biết nói gì mà trầm mặc một chút, sau đó mới chỉ chỉ về phía sau: "Bà ấy đề

https://thuviensach.vn

cử, nói dù này bán khá tốt, phụ nữ các em đều thích loại này.”

Dương Mai nhún nhún vai, nhích tới gần Giang Thủy nói: “Đi thôi.”

Bọn họ dính vào nhau dưới một chiếc dù không nhanh không chậm đi dọc theo dòng sông. Lúc không mang dù, trên người Dương Mai không đổ lấy một giọt mồ hôi, ngược lại vừa che dù lại bị toát mồ hôi. Bởi vì cánh tay cô và Giang Thủy đang dán vào nhau, người đàn ông này là cái lò lửa lớn siêu cấp, cả người đều là nhiệt khí.

Đi trong chốc lát, Giang Thủy nói: “Đó là nhà của ông bà anh.”

“Vậy ạ.” Dương Mai nói, “Nhìn đã khá cũ rồi.”

Nhà cũ, trên tường có khe hở, sơn cửa cũng đã tróc.

“Nhưng rất chắc chắn.” Giang Thủy nói, “Bọn họ đã ở cả đời, số tuổi của căn nhà còn lớn hơn nữa.”

Dương Mai vừa đá đá giày vừa nói: “Anh cũng ở đó.”

“Phải.”

“Ở cùng bọn họ?”

Bọn họ…

Giang Thủy nhìn nhìn Dương Mai, đợi trong chốc lát mới giải thích: “Vừa rồi là anh trai và chị dâu anh.”

Dương Mai cúi đầu nhìn mặt đất, vô ý thức mà quẹt quẹt mũi chân: “Vậy anh cũng không giới thiệu à.”

Giang Thủy thở sâu: “Chờ lát nữa sẽ giới thiệu.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai tiếp tục cọ giày: “Có phải em quá lỗ mãng không? Cảm giác thật đường đột.”

“Không.” Giang Thủy nắm tay thật chặt, nói, “Anh vốn dĩ muốn mang em tới đây, nhưng mà sợ em không muốn.”

“Em không có không muốn.”

Giang Thủy có vẻ hơi bực bội, một tay kia kéo kéo vạt áo: “Cũng không phải không muốn, chỉ là sợ em không quen.”

“Em cũng không có không quen.”

Giang Thủy thở ra một hơi, bình tĩnh nhìn Dương Mai. Sau một lúc lâu anh mới nói: “Em cọ giày mãi làm gì?”

“Bên trong ướt, khó chịu.”

“Cởi giày ra.”

Dương Mai nhận lấy dù, thấy Giang Thủy ngồi xổm xuống, cô liền thuận thế leo lên, dán ở trên lưng anh. Anh đứng lên, nhẹ nhàng cõng cô, trên tay xách theo giày của cô.

“Đừng đi dạo nữa, chúng ta trở về đi.” Dương Mai nói.

“Được, về ăn cơm.”

Sau khi trở về, Vạn Thục Phân đã bày ra một bàn đồ ăn nóng hầm hập.

Trong sân đặt một bàn gỗ hình vuông, trên bàn đều là đồ ăn, anh trai Giang Thủy ngồi trên xe lăn bên cạnh bàn, chén đũa ở trước mắt anh ấy, nhưng anh ấy cũng không nhúc nhích, đến khi thấy Giang Thủy trở lại mới ngửa đầu cười.

https://thuviensach.vn

“Anh ăn trước đi.” Giang Thủy đặt Dương Mai lên ghế rồi nói, “Anh đi lấy đôi dép cho em.”

Tròng mắt anh trai quay tròn, tầm mắt dính trên người Giang Thủy: “Anh không ăn, anh chờ bọn em ăn.”

Vạn Thục Phân vừa lúc mang đĩa đồ ăn cuối cùng ra tới, nghe xong liền cười: “Đây là quy củ trong nhà, đủ người mới có thể ăn, người không đủ không thể động đũa.”

Trên tay chị ta bưng một chén canh đầu cá lớn, Dương Mai giúp đỡ đem thức ăn trên bàn sửa sang lại, để trống ra vị trí ở giữa, Vạn Thục Phân liền đặt canh xuống đó.

“Thủy nhi đâu?”

Dương Mai chỉ chỉ: “Ra rồi đây ạ.”

“Có mỗi đôi này.” Giang Thủy đặt giày bên chân Dương Mai.

Đó là đôi dép lê màu lam sẫm, vừa lớn vừa cũ, Dương Mai vừa nhìn thấy nó liền nhớ tới đôi dép trong nhà Giang Thủy, cũng không khác đôi này lắm.

Vạn Thục Phân vừa thấy liền nói: “Sao lại lấy đôi này, đây là dép đàn ông xỏ đi tắm. Chỗ chị còn có dép cho phụ nữ đi.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng chị ta vẫn ngồi yên như cũ, một chút ý tứ đứng dậy đi lấy dép cũng không có. Dương Mai vừa thấy đã hiểu, cười cười nói: “Không cần phiền toái, tôi đi đôi này được rồi.”

“Được, đi tạm nhé.” Vạn Thục Phân nói, “Chân tôi nhỏ, cô đi không thoải mái, vẫn là dép này to rộng.”

https://thuviensach.vn

Trên bàn thoáng yên tĩnh lại, lúc này anh trai Giang Thủy bỗng nhiên cười hắc hắc: “Kim liên tam thốn.” (Gót sen ba tấc – câu này thể hiện nét đẹp của người phụ nữ Trung Hoa thời cổ khi vẫn còn tập tục bó chân, theo quan niệm xưa thì chân càng nhỏ càng gọn thì càng được xem là đẹp, là mẫu mực)

Vạn Thục Phân hờn dỗi xua xua tay nói: “Nói cái gì chứ.”

Một chuỗi cười quyến rũ như chuông bạc, cười đến gương mặt đều nhuốm màu phấn hồng. Ngoài miệng phản bác nhưng trong lòng lại thật sự vui vẻ.

Thấy Vạn Thục Phân cười, anh trai cũng cười, da thịt tràn ra, lộ cả răng hàm. Nhưng Vạn Thục Phân lại không cười nữa, ánh mắt cũng nhợt nhạt, chỉ nhìn đồ ăn trong chén, một lát sau mới ngẩng đầu, gắp một miếng thịt gà lớn cho Giang Thủy: “Ăn đi ăn đi, ăn nhiều một chút. Đặc biệt làm cho cậu đấy.”

Sau đó hướng Dương Mai cười: “Cô cũng ăn nhiều vào.”

Dương Mai nhìn chén Giang Thủy: “Anh thích thịt gà?”

Giang Thủy nói: “Anh không kén chọn.”

Vạn Thục Phân: “Trước kia trong nhà nuôi gà, Thủy nhi ăn gà nhiều nhất.” Nói rồi lại gắp một cái đùi gà lớn sang: “Nhớ không, lúc ấy mười bảy mười tám tuổi, một con gà lớn bị cậu ăn mất một nửa.”

Dương Mai kinh ngạc: “Một nửa?”

“Đúng vậy.” Vạn Thục Phân đáp, “Con trai tuổi dậy thì, có thể ăn.”

Dương Mai nhìn Giang Thủy liếc mắt một cái, nói: “Anh ấy hiện tại cũng có thể ăn.”

https://thuviensach.vn

“Có thể ăn là phúc.” Vạn Thục Phân nói, “Khi đó bà thương cậu ấy nhất, nuôi cậu ấy ăn uống lớn lên.”

Dương Mai cùng Vạn Thục Phân đối thoại có qua có lại, hai người đàn ông khác lại chỉ cúi đầu ăn, đặc biệt là Giang Thủy, ăn một lát đầu đã sắp vùi luôn vào bát cơm rồi.

Tay Vạn Thục Phân che trước trán anh, đẩy mặt anh lên, còn chưa nói gì đã cười trước. Vừa chỉ chỉ gương mặt anh vừa nói: “Mặt cậu cũng sắp phải ăn cơm.”

Cơm trưa xong, Dương Mai nói muốn giúp rửa chén, Vạn Thục Phân từ chối hai lần rồi cũng đồng ý.

Phòng bếp ở bên cạnh lán để xe, không gian vốn đã không lớn còn bày đồ vật lung tung khiến khoảng trống còn lại càng nhỏ hơn.

Dương Mai bưng chén đũa đi vào, vừa mới sờ soạng được vài cái thì trước cửa hiện lên một bóng đen.

“Để anh rửa, em vào nhà đi.” Giang Thủy đi vào, dính ở phía sau Dương Mai, một thân nhiệt khí ập tới.

Dương Mai lắc lắc thân mình, đẩy anh ra: “Đã nói để em rửa.”

“Nào có đạo lý em tới lần đầu lại bắt rửa chén.”

Cuối cùng hai người dính ở bên nhau rửa chén.

Trong gian giữa, Vạn Thục Phân đang ngồi cắn hạt dưa, thấy Dương Mai và Giang Thủy đi vào, chị ta quay đầu hỏi một câu: “Muốn uống trà không?”

Giang Thủy: “Để tôi.”

https://thuviensach.vn

Lon sắt đựng lá trà đặt ở trên bàn cùng phích nước nóng, Giang Thủy rót bốn ly, chia cho từng người hỏi: “Anh đâu rồi?”

“Buồng trong.” Vạn Thục Phân nói, “Anh ấy không uống, đừng làm phiền anh ấy.”

Ba người tách ra ngồi, trong TV truyền ra tiếng động ầm ĩ nhưng cũng không át được thanh âm cắn hạt dưa thanh thúy của Vạn Thục Phân, Dương Mai cúi đầu nghe, dưới đáy lòng yên lặng đếm số.

Sau một lúc lâu, Giang Thủy ho khan một tiếng, nói với Vạn Thục Phân: “Chị dâu, còn chưa giới thiệu với chị.”

Vạn Thục Phân ngừng miệng nhìn qua. Giang Thủy tiếp tục: “Cô ấy là Dương Mai.”

Vạn Thục Phân: “Ồ, Dương Mai à, ừm, tên nghe rất hay.”

“Dương Mai, đây là chị dâu.” Giang Thủy nói, “Gọi một tiếng đi.”

Dương Mai thực thông minh mà kêu một tiếng “Chào chị dâu”.

Giang Thủy đứng lên, xoa xoa vai Dương Mai: “Cùng anh đi gặp anh trai.”

Vạn Thục Phân nói: “Đừng, anh cậu sớm đã nhìn ra.” Chị ta lại tiếp tục cắn hạt dưa: “Thời điểm hai ngươi đi ra ngoài đã nói với tôi, muốn giữ hai người ở lại một đêm, phòng ở tôi đã quét tước rồi.”

Phòng đó là gian nhà trước đây Giang Thủy ở, từ sau khi Giang Thủy dọn ra ngoài vẫn luôn để trống, chưa từng quét tước qua. Vạn Thục Phân cũng chỉ là quét sơ qua một lần, rất nhiều chỗ không còn chưa được làm sạch, vẫn còn thấy tích bụi, trên góc tường còn có mạng nhện.

https://thuviensach.vn

Dương Mai vốn không nghĩ ngủ lại, nhưng sau đó thời tiết đột nhiên thay đổi. Mưa to nện xuống rầm rập, bùn đất bị mưa đập nát, tầm nhìn rất thấp, bên tai ngoại trừ tiếng mưa bùm bụp thì không còn tiếng động gì khác.

Giang Thủy khép cửa lại, trong phòng vẫn còn tiếng mưa gió mông lung.

Tầm mắt Dương Mai hướng về phía anh, nhìn bóng dáng anh đong đưa trước mặt, cầm giẻ lau đông lau tây.

Giang Thủy xoay người, ánh mắt hai người vừa lúc giao nhau.

Mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, Dương Mai dẫn đầu phá vỡ sự im lặng: “Anh không có gì muốn hỏi em?”

Tỷ như cô làm thế nào tìm tới nơi này.

Giang Thủy đứng im yên tĩnh suy nghĩ, ngữ khí không gợn sóng: “Không có.”

Lại xoay người, bắt đầu lau mặt ghế.

Dương Mai nhìn chằm chằm sau lưng anh “hừ” cười một tiếng: “Đầu gỗ.”

Tay anh thoáng ngừng rồi lập tức lại tiện đà tiếp tục động tác trên tay. Hồi lâu mới không nhẹ không nặng mà nói một câu: “Anh có điều không hiểu, nhưng không muốn hỏi.”

Dương Mai theo sát: “Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

https://thuviensach.vn

Lau xong ghế, Giang Thủy ném giẻ lau vào chậu nước, ngồi xổm xuống giặt khăn. Ống quần bị kéo lên, lộ ra một đoạn vớ màu ghi, mắt cá chân anh kỳ thật khá nhỏ, mãi cho đến bụng cẳng chân mới giống như một đoạn măng thật dài nhú ra.

Trên người anh thật sự không có một chút thịt thừa, rất ít có đàn ông tinh tráng như anh.

Dương Mai nhớ tới cặp chân trên xe lăn kia, giấu phía dưới tấm thảm, không tránh được lộ ra một ít, gầy giống như đôi đũa. Đó là một loại gầy mang tính bệnh tật, dường như chỉ có da bọc xương.

Ngoài ra thì thần thái của người đàn ông này cũng không bình thường, giống như một hình nộm vô hồn, đã lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời.

Nghĩ như vậy, Dương Mai liền hỏi: “Anh trai anh có phải có bệnh gì không?”

Cô hỏi như vậy kỳ thật đã rất uyển chuyển, nếu theo đúng tính cách của cô, là bạn bè qua lại thường xuyên thì hẳn đã trực tiếp hỏi “Có phải đầu óc anh trai anh có bệnh không”.

Hỏi ra vấn đề này, Dương Mai đã suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng mà Giang Thủy rõ ràng không thông cảm cho “suy nghĩ cẩn thận” của Dương Mai, hoặc là nói, anh trực tiếp nghe thấu tầng ý tứ uyển chuyển này, nghĩ tới câu hỏi khi không được che dấu gì kia. Anh không ngẩng đầu, nhưng động tác giặt giẻ lau đã ngừng: “Đừng hỏi như vậy.”

“Không thể nói?”

“Anh không hỏi em, em cũng đừng hỏi anh. Coi như huề nhau.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai không nói một lời mà nhìn chằm chằm Giang Thủy, anh trước sau vẫn làm việc trong tay, dường như rất tập trung.

Dương Mai bỗng nhiên cảm thấy Giang Thủy cũng không phải một kẻ đầu gỗ, kỳ thật cái gì anh cũng hiểu rõ, chỉ là không muốn vạch trần mà thôi.

Trầm mặc ít lời nhưng lại có vẻ thông minh như vậy khiến ngực Dương Mai cảm thấy bứt rứt khó chịu, cô vỗ vỗ quần áo, ngồi lên giường. Ngồi nửa ngày, Giang Thủy vẫn bận việc như cũ, cô càng trầm mặc, đá giày nằm xuống giường.

Ngày hôm nay không có hoạt động nặng gì nhưng Dương Mai vẫn thấy mệt. Vừa dính đầu vào gối, mắt khép lại không bao lâu, đã mơ màng buồn ngủ.

Hồi lâu sau, cô mơ hồ cảm giác được bên cạnh mình bị trũng xuống, có người nằm lên. Lại qua một lát, một cánh tay thô to quấn tới lại bị cô ấn xuống: “Đừng.”

Tay hơi ngừng, chờ cô không lên tiếng nữa mới tiếp tục đi xuống phía dưới, sờ đến chăn mỏng nhẹ nhàng kéo lên. Sau đó cái tay kia liền rụt trở về.

Anh chỉ muốn giúp cô đắp chăn đàng hoàng lại mà thôi.

Dương Mai méo miệng, chui đầu vào trong chăn, một cỗ mùi lạ ẩm ướt xông vào mũi. Cô giật giật cánh tay, kéo chăn xuống một chút. Rất nhanh, Giang Thủy lại giúp cô kéo chăn lên: “Nơi này không thể so với thành phố, ban đêm lạnh.”

Nhưng cũng không thể ngửi mùi kia đi vào giấc ngủ được. Dương Mai lại kéo xuống.

https://thuviensach.vn

“Nghe lời.” Thanh âm Giang Thủy vững vàng, “Vì tốt cho em.”

Dương Mai yên tĩnh, xoay người lại, đối diện với Giang Thủy cười: “Anh làm chăn của em thì sao?”

Giang Thủy ở trong bóng tối mở to mắt, hai con mắt sáng lấp lánh thẳng tắp đọng lại trên mặt Dương Mai. Anh cũng không thấy rõ mọi thứ lắm, chỉ nhìn thấy hàm răng trắng tinh của cô tựa hồ lóe sáng trắng bóng.

Dương Mai trực tiếp kéo cánh tay anh, cài lên trên eo mình. Sau đó, cô rụt người vào trong.

Người anh thật sự rất nóng, không phải là loại nóng rát như lửa đốt, mà là loại nóng như bàn ủi. Trước khi ngủ anh đã tắm bằng nước lạnh, dùng loại xà phòng bình thường nhất, mùi hương dễ ngửi hơn rất nhiều so với sữa tắm.

Dương Mai không khỏi càng dựa sát vào anh, giống như dán lên một mặt thép nóng. Cô cảm giác được cánh tay gác trên eo mình bắt đầu dùng lực, buộc chặt cô vào người anh.

Môi cô mím lại, thanh âm không lớn: “Chỗ anh có cách âm không?”

Cánh tay bên hông hơi nới lỏng: “Không.”

“À.”

Qua một lát, lại siết chặt: “Ở giữa còn cách phòng khách … trời vẫn đang mưa.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 30: Lại Cái Gì Cũng Không Làm

Mưa gió càng dữ dội hơn lúc ban đầu, tiếng động ấy nghe như sắp phá tan cửa phòng, xốc nóc nhà lên, từ bốn phương tám hướng ập tới đây.

Dương Mai không có cách nào phân tâm đi nghe động tĩnh bên ngoài nữa, toàn bộ lực chú ý của cô đều nằm trên bụng dưới — nơi đang có một bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, giống như một luồng khí nóng mềm mại được bọc một lớp tơ tằm ấm nóng, vuốt ve tâm hồn cô từng chút một.

Chăn bị đẩy xuống tới mông, tay anh đang dịch dần lên trên từng tấc một, nhiệt lượng từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay bắt đầu hoạt động, một đường hướng về phía trước đến đầu vai cô.

Dương Mai nổi da gà, hơi hơi run lên lại không nhịn được cười: “Chăn đâu?”

“Sao?” Anh nghe không rõ lắm.

“Không có chăn, em sẽ cảm lạnh mất.”

“…” Anh cuối cùng đã nghe rõ nhưng cũng không lập tức đáp lại, một lát sau mới nặng nề nói, “Anh chính là chăn của em.”

Dương Mai cười ha ha, bởi vì những lời anh nói, cũng bởi vì sự vuốt ve của anh mang theo khiêu khích.

https://thuviensach.vn

Cái tay kia như mang theo lực lượng thần kỳ, những nơi nó đi qua đều bị đốt lửa.

Lúc đầu nó còn ở trên vai, trên xương quai xanh, sau đó lại dọc theo eo một đường đi xuống, chui vào trong váy.

Dương Mai không cởi váy, bởi vì nệm và chăn trải giường cũng hơi ẩm, tầng váy kia vừa lúc có tác dụng ngăn cách người cô cùng nệm chăn ẩm ướt.

Nhưng mà hiện tại nó hiển nhiên đã mất đi tác dụng ngăn cách, bởi vì Giang Thủy đã vén nó lên cao, cuối cùng cuộn lại ở eo bụng.

Sau đó, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng dán lên đỉnh tam giác, bốn ngón tay nhếch lên, chỉ chừa ngón giữa còn dán lên tấm vải dệt chất liệu tơ tằm, giống như móng vuốt mèo đang tra tấn người, cọ cọ từng chút một.

Trong quá trình này, Giang Thủy nhìn chằm chằm không chớp mắt gương mặt của Dương Mai, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật nào đó hiếm thấy, hoặc là đang xem xét một đóa hoa sắp nở, nhìn không chớp mắt chính là vì chờ đợi một nháy mắt nó bừng nở.

Dương Mai đắm chìm trong ánh nhìn chăm chú của anh, ánh mắt không tự chủ được mà mềm xuống: “Ưm…”

Cô nhắm mắt lại, môi khẽ mở, đầu óc đột nhiên bừng sáng, như pháo hoa nổ tung. Một lúc sau, mảng sáng kia từ từ ảm đạm xuống — Giang Thủy rút tay ra.

Dương Mai khẽ mở mắt, vẻ mặt mê mang: “Giang Thủy.”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

Anh không đáp lại quá nhiều tiếng kêu gọi giống như cầu tình này, tay Dương Mai ấn qua, đẩy đẩy ngực anh, lại kêu một tiếng: “Giang Thủy.”

Giang Thủy lúc này mới cười cười nói: “Em đã sẵn sàng.”

Dương Mai không kêu một tiếng nhìn anh.

Đúng vậy, cô đã chuẩn bị xong, vừa nóng bỏng vừa ẩm ướt, giống một mảnh đất tươi xốp, chỉ chờ anh tới khai khẩn.

“Nhanh lên.” Dương Mai bất mãn nhăn nhăn mày.

Trong lỗ mũi Giang Thủy “hừ” ra một tiếng như hết giận, cúi đầu nhìn nhìn cô, cũng có chút nóng nảy — khóa kéo kim loại của quần jean rẻ tiền bị mắc, dùng sức thế nào cũng không thể kéo ra.

Dương Mai chống nửa người trên lên, áp qua giúp anh kéo, sức lực không lớn nhưng lại kéo cả miếng khóa xuống.

Khóa kéo đã hỏng, đương nhiên, cũng đã mở ra.

Giang Thủy đầu tiên là sửng sốt, nhìn chằm chằm khóa kéo trên tay Dương Mai, sau đó anh cười.

Dương Mai ghé vào trên người anh, nhàn nhạt nhìn, gương mặt cô dần dần nóng lên. Nhưng Giang Thủy còn đang cười không ngừng, cô cũng theo đó cảm thấy quẫn bách hơn, cô vung tay lên, ném khóa kéo đã hỏng tới góc nào không biết.

Tiếp theo, cánh tay cô chống một cái xoay người ngồi lên, giống như cưỡi ngựa.

Eo bụng Giang Thủy trầm xuống, đầu nâng nâng, anh ngẩng đầu nhìn mặt Dương Mai.

https://thuviensach.vn

“… em xuống đi.” Giang Thủy bắt lấy eo Dương Mai, đẩy cô lên trên.

“Không.”

Cô không những không đi xuống mà còn vòng lên. Tự nhiên như ngồi trên tấm thảm, ma xát trên dưới khiến thứ đồ dưới mông lập tức trướng lên.

Sức Giang Thủy đẩy cô giảm xuống, nhưng anh vẫn lặp lại: “Đi xuống, anh bảo em đi xuống.”

Dương Mai hơi dừng: “Anh thật sự muốn em đi xuống sao?”

Giang Thủy bình tĩnh nhìn cô rồi đột nhiên nghiêng người một cái thật mạnh, vị trí bị đảo lộn, một tay anh bắt lấy gốc đùi cô, đặt lên trên eo chính mình, nói: “Anh không quen nữ ở trên.”

Anh không quen bị phụ nữ đè ở phía dưới, anh muốn làm người khống chế tiết tấu. Không cần biết là chuyện này hay là những chuyện khác, đều là như thế. Mọi việc đều phải nắm giữ trong tay mình mới không hoảng hốt.

Dương Mai ngẩng đầu lên, nói: “Anh thật không thú vị.”

“Không thú vị thì anh cũng sẽ ở trên.” Giang Thủy nói, “Dương Mai, anh là đàn ông.”

Dương Mai nhìn về một bên, không nói gì.

Không sao cả, bên trên hay bên dưới cũng được. Sớm đã biết anh là người đàn ông lỗi thời lại nhàm chán, còn chờ đợi anh có cái tư thế mới mẻ gì.

“Dương Mai, không có bao.” Giang Thủy nói.

https://thuviensach.vn

Dương Mai không loạn chút nào, vẫn như thường lười biếng trả lời: “Vậy sao, vậy làm sao bây giờ?”

Giang Thủy cắn chặt răng, nói: “Tùy em.”

Tay anh nâng thứ đó, đặt ở cửa vào, chỉ chờ cô ra lệnh một tiếng mở cửa thành để anh lập tức lao vào.

Cách không khí, Dương Mai có thể cảm nhận được nhiệt độ của thứ đồ kia, giống như một cây gậy gỗ đang vận sức chờ phát động.

Sao anh còn nhẫn được.

Nhưng ánh mắt anh lại thành kính như vậy, giống như chờ đợi không phải một tiếng đồng ý, mà là một loại tín ngưỡng.

Lúc này, Dương Mai mới nghe thấy được tiếng động ở bên ngoài.

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng chó sủa.

Tất cả thanh âm hỗn loạn bên nhau, như một nồi lẩu thập cẩm, lung tung rối loạn, một mảnh hỗn độn. Như vậy mới càng khiến bên trong trở nên yên lặng, bộ dáng Giang Thủy yên lặng chờ đợi giống như một bức tranh thanh nhã lại sâu sắc, in sâu trong tâm trí Dương Mai.

Có bao hay không có bao, căn bản không quan trọng.

Có một loại thời điểm, gọi là không cố kỵ bất kỳ điều gì. Có một loại tâm tình, gọi là phấn khích. Có một loại tình yêu, gọi là khí thế như hồng. (Khí thế như hồng:khí thế như cầu vồng rực rỡ. Câu này gần với câu văn án, thể hiện tình yêu nồng nhiệt rực rỡ)

Dương Mai nghĩ, đây chính là lúc ấy.

https://thuviensach.vn

Cô cũng không nói nhiều, chỉ nâng cánh tay lên, khẽ câu lấy cổ Giang Thủy, mang theo sức lực như muốn đập nồi dìm thuyền kéo người xuống.

Vào đi, vào đi.

Ở ngay thời khắc ấy, vạn vật trở nên an tĩnh.

"Bang" một tiếng, tiếng cánh cửa gỗ đập vào nhau đặc biệt vang dội.

Cửa gỗ bị mở ra, trong khoảnh khắc, mưa gió từ bên ngoài tiến vào, giống như kẻ xâm lấn kiêu ngạo, điên cuồng gõ đập phá hủy sự yên lặng trong phòng.

Dương Mai nhìn qua, nói: "Sao lại bị mở?"

Giang Thủy ngồi dậy, đi dép lê ra cửa: "Gió quá lớn."

Cửa vừa khép lại bị người gõ vang.

Thanh âm "cốc cốc cốc" vang lên giữa mưa gió có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Giang Thủy đành phải quay lại, nửa thân mình đè ở phía sau cửa, hỏi: "Ai?"

Vạn Thục Phân lại gõ cửa: "Thủy nhi! Thủy nhi!"

Giang Thủy và Dương Mai liếc nhìn nhau, chân Dương Mai nâng lên móc vào quần jean đá qua cho Giang Thủy.

Giang Thủy nhanh chóng tròng lên, giữ cửa mở một nửa.

Bên ngoài có mái hiên, nhưng gió rất lớn, mưa không có phương hướng, hỗn độn rơi xuống. Cả người Vạn Thục Phân đều ướt, trên mặt cũng đều là nước mưa, chị ta không thể không nửa mở nửa khép mắt.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không có biện pháp, đành phải mở hết cửa ra.

Vạn Thục Phân đi vào, vội vã nói: “Thủy nhi, lán để xe bên ngoài bị sụp rồi.”

Giang Thủy theo bản năng nhìn ra phía ngoài, thế mưa quá mạnh, không thấy rõ được cái gì. Anh nói: “Hết mưa rồi tôi sẽ đi sửa.”

“Không được đâu, bây giờ phải… Trong lán kia có hoa của chị.”

Không lâu trước đây Vạn Thục Phân đã trồng mấy bồn hoa, thân cây tinh tế, lá xanh biếc, trên đỉnh là những đóa hoa nặng trĩu. HÌnh như cùng một loại với tường vi, vẻ ngoài nhìn khá quý, giá cũng rất đắt.

Trong lán có hai chiếc xe, dù có quăng quật cũng không hỏng được. Vạn Thục Phân cũng không đau lòng chút nào, nhưng duy độc hoa kia, chị ta nóng lòng như lửa đốt. Nhưng mưa quá lớn, lán lại quá nặng, chị ta là phụ nữ căn bản không cách nào cứu mấy bồn hoa kia ra được. Cũng không thể trông cậy vào người đang ngồi xe lăn, đành phải nửa đêm chạy tới tìm Giang Thủy.

Ấn đường Giang Thủy nhíu chặt, anh mím môi, lại nhìn ra ngoài dù biết cái gì cũng không nhìn thấy. Anh kéo cửa ra, nói: “Hoa ở vị trí nào?”

Vạn Thục Phân: “Hẳn là ngay bên cạnh xe điện.”

Giang Thủy gật gật đầu, nửa thân mình chui ra ngoài, Vạn Thục Phân ở phía sau nói: “Ai, cậu mang dù theo đi chứ.”

“Vô dụng, dù cũng sẽ bị thổi bay.”

Cửa bị gió cuốn, “bang” một tiếng, Vạn Thục Phân đứng yên tại chỗ run cả bả vai.

Dương Mai sửa lại quần áo xuống giường.

https://thuviensach.vn

Vạn Thục Phân quay đầu nhìn lại, trường hợp này ít nhiều có điểm xấu hổ. Nhưng mà sắc mặt Dương Mai vẫn như bình thường, ánh mắt bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, không rơi xuống người chị ta, chị ta đứng một mình, cười gượng cũng dần phai nhạt.

Dương Mai đi đến cạnh cửa, Vạn Thục Phân mở miệng: "Ấy, đi đâu vậy?"

"Tôi đi xem sao." Dương Mai nói, "Mưa quá lớn."

"Ai da, không đi được." Vạn Thục Phân nói, "Mưa rền gió dữ như vậy có thể thổi bay cả cô đi đấy."

Dương Mai lẳng lặng nhìn Vạn Thục Phân, thanh âm lạnh xuống: "Vậy chị còn để Giang Thủy đi ra ngoài?"

Vạn Thục Phân hơi cứng lại: "Cậu ấy là đàn ông."

"Đàn ông cũng không thể sai vặt như vậy."

Tay Dương Mai đặt trên then cửa, mắt thấy muốn mở ra lại bị Vạn Thục Phân từ phía sau đẩy trở về.

"Tôi không sai cậu ấy."

Dương Mai ngoái đầu nhìn lại, Vạn Thục Phân cười cười, lộ ra má lúm đồng tiền, vừa đẹp vừa ngọt ngào: "Em gái này, nói chuyện còn khá khó nghe."

"Chị không lo cho anh ấy sao?"

"Một người đàn ông có cái gì phải lo?"

Cửa lại bị gõ vang. Dương mai mở cửa, Giang Thủy lập tức chui vào.

https://thuviensach.vn

Vạn Thục Phân chỉ vào anh nói: “Nhìn xem, không có chuyện gì.”

Dương Mai không phản ứng lại Vạn Thục Phân, cô lấy tấm khăn bọc lên người Giang Thủy, Giang Thủy lau mặt lung tung, nói: “Mấy bồn hoa kia tôi đặt ở nhà giữa.”

Vạn Thục Phân nói: “Vậy à, được, đã biết.”

Nói xong, Vạn Thục Phân cũng không tiếp tục hàn huyên, kéo chặt áo liền đi ra ngoài.

Dương Mai: “Có nước ấm không?”

Giang Thủy: “Phải đun.”

“Đun ở đâu?”

“Phòng bếp… Em đun cho anh?” Giang Thủy ngăn Dương Mai lại, cười, “Em mà đi ra, hai ta phải tắm uyên ương.”

“Vậy anh tự đi đi.”

Giang Thủy không nhúc nhích. Dương Mai đẩy anh một cái, anh lảo đảo một bước lại đứng vững: “Đun nước rồi cũng không có chỗ ngồi tắm.”

“Không có phòng tắm?”

“… Không.”

“Hắn là có WC đi.”

“Quá nhỏ, không có chỗ ngồi.”

“Vậy anh tới nhà giữa kia đi.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy cười một tiếng: “Vạn nhất chị dâu ra ngoài thì làm sao bây giờ?”

Dương Mai: “…”

Giang Thủy nói: “Không có việc gì, anh lau khô người là có thể ngủ.”

Dương Mai ngồi xuống, nhìn Giang Thủy vắt nước từ khăn ra rới xuống đất lạo xạo. Hồi lâu sau, cô nói: “Sang nhà giữa tắm đi, nói với chị dâu anh một tiếng là được không phải sao, sẽ không ra ngoài đụng phải anh.”

Giang Thủy hơi ngừng lại, anh cười nhạt nhìn không ra cảm xúc: “Bỏ đi.”

Một lát sau, Giang Thủy nhìn về phía Dương Mai rồi nói: “Em cứ nhìn anh chằm chằm làm gì?”

Dương Mai nghiêng mắt đi, nói: “Chị dâu anh đối với anh không để bụng.”

Giang Thủy sửng sốt nhưng chỉ nhàn nhạt: “Ừ.”

Dương Mai đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Giang Thủy sáng ngời, Giang Thủy cảm thấy nếu còn tiếp tục nhìn như vậy, anh sẽ không thể che giấu bất kỳ thứ gì nữa.

Nháy mắt tiếp theo, Giang Thủy theo bản năng che lại mắt cô, một tay kia âu yếm Dương Mai, anh nói: “Vừa rồi, còn giữ lời không?”

Dương Mai: “Cái gì?”

Giang Thủy dịch tay ra, Dương Mai trợn mắt liền thấy anh cười, nồng đậm, không có ý tốt, ý vị sâu xa.

https://thuviensach.vn

Cô hiểu ra, chế nhạo nói: “Vẫn còn nhớ cái này.”

“Phải.” Giang Thủy hào phóng thừa nhận, “Nhớ đã lâu rồi.”

Dương Mai vung tay, rời khỏi Giang Thủy nằm trở lại trên giường trước: “Trở về lại nói.”

Giang Thủy suy tư một chút, cũng nằm xuống theo: “Ngày mai về.”

Giang Thủy lôi chăn theo, một lần nữa đắp lên cho hai người.

Edit: Chỉ muốn nói rằng, chủ nghĩa đàn ông chết tiệt, cứ để người ta nằm trên thì có phải xong rồi không =))))

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 31: Gặp Bạn Trai Cũ

Ngày hôm sau Dương Mai thức dậy từ sớm, khi đẩy cửa ra ngoài đã thấy Vạn Thục Phân đang ngồi xổm dưới lán trong sân, tay nâng chậu hoa ngó trái ngó phải, có vẻ thực sự trân trọng. Nghe thấy tiếng động nhưng một hồi lâu mới nhìn về phía sau: “Dậy rồi à.”

“Vâng.” Dương Mai không thấy Giang Thủy, liền hỏi, “Giang Thủy đâu?”

Vạn Thục Phân cũng không quay đầu lại: “Đi mua bánh quẩy với sữa đậu nành rồi.”

Dương Mai không nói nữa, lui lại hai bước đứng ở giữa sân, sau lưng là nắng sớm, còn mang theo hơi lạnh cùng ẩm ướt từ tối qua.

Đệm lưng giường Giang Thủy hơi mỏng, không giống nệm cao su ở nhà, khi ngủ ở mặt trên vẫn có thể cảm giác được tấm ván gỗ tồn tại, hơi cộm người khó chịu. Dương Mai không ngủ được, cảm thấy lưng đau nhức, buổi sáng tỉnh dậy còn phải xua xua cánh tay mấy lần để thả lỏng gân cốt.

Khi Giang Thủy mang bánh quẩy và sữa đậu nành về, vài người vây quanh bàn, chỉ một lát đã ăn sạch.

Lúc Vạn Thục Phân đứng lên, Giang Thủy nói: “Lát nữa bọn em sẽ đi.”

https://thuviensach.vn

“… Ừ.” Vạn Thục Phân một lần nữa ngồi xuống rồi nói, “Có rảnh thì đi xem mộ đi. Ông bà sinh thời đối với cậu tốt như vậy, cậu có lương tâm phải chọn chỗ tốt một chút, đừng quá keo kiệt.”

Thời điểm ngồi trên xe, Dương Mai hỏi Giang Thủy: “Anh chọn nghĩa trang nào?”

Giang Thủy nói: “Còn chưa chọn được.”

“Có muốn đi xem không?”

Giang Thủy dừng một chút, nói: “Chốc lát không xem được, từ từ đã.”

Dương Mai trầm mặc, xe đi không bao lâu đã về tới trong thành phố.

Trước khi xuống xe, Dương Mai nói: “Trường dạy lái xe có việc gì không? Không có việc gì thì đi lên ngồi một lát.”

“Không có việc gì.”

Giang Thủy cùng Dương Mai lên lầu.

Giang Thủy ngồi ở phòng khách, Dương Mai giúp anh rót một ly nước sôi để nguội rồi sau đó đứng ở trước điều hòa mân mê, một lúc lâu sau, cô quay đầu lại nói: “Điều hòa hỏng rồi.”

Giang Thủy vừa muốn nói không nóng, Dương Mai liền đi tới dắt anh đứng lên, ngón tay chỉ về một hướng: “Đi vào phòng ngủ của em đi.” Nói một nửa lại đi về phía trước hai bước: “Em đi trước mở điều hòa ra.”

Đi được nửa đường thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười. Dương Mai quay đầu lại hỏi: “Anh cười cái gì?”

Giang Thủy ngồi thoải mái, cười cười, dựa vào sô pha ngả lưng nằm xuống, hai cánh tay giãn ra, giống như cánh chin ưng dang rộng. Anh nói:

https://thuviensach.vn

“Lần đầu tiên đến, em đã cho anh vào phòng ngủ của em?”

Ánh mắt anh rạng rỡ, bình tĩnh nhìn Dương Mai, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt nhưng nồng đậm.

Dương Mai tự hỏi một chút, nói: “Anh không phải tới lần đầu tiên.”

Giang Thủy hơi giật mình, Dương Mai lại nói: “Lần trước anh tới, em còn giúp anh khử trùng.”

Giang Thủy nhìn biểu cảm nghiêm túc của Dương Mai đột nhiên lại sinh ra một cảm giác kỳ diệu. Anh nói: “Đây không phải trọng điểm…”

Dương Mai nói: “Rốt cuộc có vào hay không, không vào em sẽ không mở điều hòa.”

Giang Thủy nghẹn lời, không bao lâu lại đứng lên: “Đi thôi.”

Phòng ngủ Dương Mai cũng không lớn, nhưng so với Giang Thủy thì lớn hơn. Trong phòng bày biện sạch sẽ ngăn nắp, liếc mắt một cái liền biết chủ nhân ngôi nhà này rất thích sạch sẽ.

Điều hòa làm lạnh rất tốt, trong nháy mắt mở ra gió lạnh đã thổi xuống, từng tấc vuông phía dưới điều hòa đều lập tức trở lên mát mẻ.

“Được rồi.” Dương Mai đặt điều khiển từ xa của điều hòa lại trên bàn, thấy Giang Thủy còn đứng ở cửa, liền mời anh, “Vào đi.”

Giang Thủy đi được hai bước liền dựa vào ven tường, Dương Mai thở dài: “Còn phải chờ em tới mời anh ngồi xuống sao.”

Giang Thủy nghe xong nặng nề cười, đôi mắt quét qua rồi nâng lên, lại nhìn Dương Mai: “Em mời anh ngồi chỗ nào?”

https://thuviensach.vn

Trong phòng chỉ có một cái ghế dựa, Dương Mai đang dựa vào bên cạnh nó sắp sửa ngồi xuống. Trên giường có một khối chăn lớn được gấp vuông vức, cơ hồ chiếm mất nửa cái giường, bên kia trống không nhưng lại có mấy món đồ nội y ở trên.

Dương Mai nhìn qua: "Đồ sạch, vừa lấy vào từ dây phơi, chưa kịp cất đi."

Nói rôi cô gấp gọn chúng lại đâu vào đấy, đặt ở trong tay, nói với Giang Thủy: "Có thể ngồi rồi."

Giang Thủy lúc này mới đi tới ngồi xuống, anh nhìn Dương Mai vẫn không nhúc nhích liền ngửa đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Anh chặn ngăn kéo của em." Dương Mai chỉ chỉ, hai chân Giang Thủy đang mở rộng, hào phóng mà ngồi, hai cái chân dài vừa lúc một trái một phải ngăn dưới hai cái ngăn kéo. Ngăn kéo kia là Dương Mai chuyên dùng để đặt nội y.

"À." Không hề hoảng không loạn khép chân lại.

Dương Mai mở ngăn kéo, cất từng món nội y vào.

Giang Thủy cũng không kiêng kỵ chút nào, thoải mái nhìn. Xanh sẫm, đỏ rượu, phấn hồng, ren đen. Các loại kiểu dáng, cái gì cần có đều có. Không giống anh, chỉ có tứ giác màu đen.

Thời điểm Dương Mai đứng lên, anh lại chuyển đầu sang bên kia. Chờ Dương Mai ngồi ở trên ghế, anh mới nhìn lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói lời nào, thời gian dài lâu cứ lặng lẽ trôi.

https://thuviensach.vn

Thật lâu sau, Giang Thủy vỗ vỗ giường bên cạnh, nói: “Ngồi xuống đây.”

Dương Mai vừa đi tới Giang Thủy liền ôm lấy cô, ấn ngồi trên đùi mình, cũng không nói nhiều lập tức hôn môi cô.

Đàn ông ở thời điểm hôn phụ nữ tay chân đều không an phận, Giang Thủy cũng không ngoại lệ. Dương Mai chỉ cảm thấy nửa người mình như cục bột, bị xoa nắm đến thay đổi hình dạng.

Anh khống chế lực độ vừa vặn, không quá nặng, không đến mức làm đau cô nhưng cũng không quá nhẹ, sẽ không khiến cô không có cảm giác gì.

Cô rất có cảm giác, trái tim nhảy loạn, rất nhanh đã động tình.

Xét trên tổng thể, Dương Mai là một người phụ nữ mẫn cảm, đồng thời cô cũng cực thông minh. Loại tình thế nghiêng về một phía này cô bản năng muốn thay đổi nó, cô cũng không phải một cố gái còn non nớt cái gì cũng không hiểu, ngược lại cô rất rõ ràng phải làm thế nào mới có thể khiến đàn ông cảm thấy vui sướng.

Sau một hồi ướt át, tay cô liền đi xuống. Cái quần kia tối hôm qua bị hỏng khóa kéo, lúc này hiện ra một miệng hình thoi mở rộng, Dương Mai duỗi ba đầu ngón tay đi vào, sờ đến một bên. Cách vải dệt, thứ đồ bên trong nhẹ nhàng giật giật.

“Ở đây em có không?” Anh thở hổn hển, tay từ dưới sờ lên trên, vòng đến sau lưng mở dây áo lót rồi lại trở về phía trước.

“Không có.” Dương Mai nói, “Dưới tiểu khu có máy bán hàng tự động, anh có thể đi mua.”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

Anh lên tiếng nhưng lại hoàn toàn không có ý định bứt ra. Tiếng nói vừa dứt, anh nghiêng người, đè Dương Mai dưới thân.

Vài phút sau, khi Giang Thủy bắt đầu gặm cắn xương quai xanh của cô, Dương Mai mới như có như không nói chuyện: “Anh đi mua đi.”

Cô xô đẩy anh nhưng không thúc giục.

“Lát nữa đi…” Anh có lệ nói.

“Lát nữa càng không đi được.” Dương Mai nói.

“…” Bây giờ cũng không đi được, anh đã đợi rất nhiều lần và đều bỏ lỡ.

Giang Thủy chống một tay bên tai Dương Mai, một tay kia nắm tay cô sờ xuống phía dưới anh xoa xoa, giọng nói anh ám ách: “Đi không được. Như vậy làm sao đi ra ngoài.”

Dương Mai nhìn chằm chằm mặt Giang Thủy, từ cái trán sạch sẽ đến sống mũi cao thẳng như ngọn núi, đến đôi môi đang mím chặt, tuần hoàn lặp lại mà nhìn, cuối cùng dừng ở cặp mắt đen thui kia.

Mặt Giang Thủy vào lúc này có vẻ đặc biệt an tĩnh, kỳ thật anh cùng trước kia cũng không có gì khác nhau, vẫn yên lặng như thế này, lẳng lặng ở một chỗ, giống một cái đầu gỗ cố chấp, không hiểu được uyển chuyển một chút.

Nhưng Dương Mai lại cảm thấy lúc này anh không giống trước kia. Nhưng rốt cuộc là chỗ nào không giống, cô cũng không nói rõ được.

“Anh dọn tới đây ở đi.” Dương Mai nói.

Giang Thủy dừng lại, dùng ánh mắt hỏi Dương Mai. Dương Mai nói: “Nhà em cách trường dạy lái xe gần hơn, anh càng thuận tiện.” Cô dừng lại

https://thuviensach.vn

rồi bổ sung một câu: “Em cũng thuận tiện.”

Giang Thủy không cho cô đáp án rõ ràng, trầm mặc lặp lại cùng một động tác.

Dương Mai nhanh chóng quên mất đề nghị này của chính mình, đắm chìm trong thế giới mà anh tạo ra. Nơi đó có Giang Thủy cường tráng, có sức mạnh, ngoại trừ mồ hôi, tiếng ngâm nga, cùng với tất cả cảm giác vui thích mà nó mang đến, trong thế giới của Dương Mai chỉ còn lại một mình anh.

Chỉ có anh.

Toàn bộ đều là anh.

Thật lâu sau, thế giới kỳ diệu này sụp đổ. Giống như lớp da bị bong tróc, bong ra từng mảng, mỗi một mảng bong ra đều mang đi một tia rung động. Sau khi rung động hoàn toàn bị trừ khử, sự bình tĩnh quét đến.

Dương Mai nghỉ đủ rồi, lòng bàn tay xoa xoa rốn Giang Thủy: “Em hỏi anh, anh từng có mấy người phụ nữ?”

Giang Thủy nói: “Vì sao hỏi cái này?”

Dương Mai: “Em muốn biết.”

Giang Thủy xoa xoa mày, thanh âm rất nhẹ: “Một hai người.”

Dương Mai nói: “Em thấy không giống.”

“… Vậy em nói giống mấy người.”

“Em không biết.” Dương Mai nói, “Nhưng em biết, khẳng định không ít.”

https://thuviensach.vn

“Vì sao?”

“Kỹ thuật của anh rất tốt, làm em rất thoải mái.”

Giang Thủy vui sướng cười cười, cánh tay dài ôm cô vào lòng, để Dương Mai gối lên hõm vai mình. Anh hôn lên đỉnh đầu cô, thanh âm tiến vào tóc cô: “Dương Mai, anh rất vui.”

“Vì sao?”

“Không biết… Là em, em khiến anh rất vui.”

Giang Thủy nghĩ, đây không phải người phụ nữ đầu tiên khen anh như vậy, nhưng lại là người đầu tiên khiến anh vui vẻ đến vậy.

Đó là một loại cao hứng khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung, nếu nhất định phải nói thì đó chính là một loại vui sướng có cảm giác tồn tại, là một loại vui sướng vì chứng minh được sự tồn tại của chính mình.

Hai người ngủ được nửa tiếng lại bị tiếng chuông đánh thức.

Dương Mai rầm rì, Giang Thủy lất tay che lại lỗ tai cô, khẽ nói: “Là di động của anh, em đừng động, tiếp tục ngủ đi.”

Anh từ trên giường bò dậy, cầm lấy di động trên mặt đất, ra khỏi phòng ngủ.

Phòng ngủ an tĩnh lại, có tiếng nói chuyện bị ép tới cực thấp ở phòng khách vang lên. Dương Mai trở mình, dùng chăn bưng kín đầu.

Rất nhanh phòng ngủ lại một lần nữa có thanh âm. Giang Thủy mặc quần áo vào, ngồi ở mép giường: “Em có đói bụng không?”

Dương Mai không lên tiếng, Giang Thủy kéo chăn xuống một chút, lại lặp lại một lần: “Em có đói bụng không?”

https://thuviensach.vn

“Mấy giờ rồi?” Dương Mai hỏi.

“11 giờ rưỡi.”

“…” Cô lại không lên tiếng.

Giang Thủy thở dài hơi không thể nghe thấy, đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ. Trước khi ra ngoài anh nói: “Anh đi mua đồ ăn, trước 12 giờ sẽ trở về. Đến lúc đó em dậy ăn cơm.”

Lại qua nửa giờ, Dương Mai tỉnh lại.

Trong phòng rất an tĩnh, cô ngồi ở trên giường trong chốc lát, bụng đã kêu vang.

Giang Thủy ra bên ngoài mua đồ ăn. Dương Mai nghĩ, cô chờ một lát, anh sẽ mang đồ ăn về.

Nhưng mà, vì sao anh lại tự mình đi ra ngoài? Kỳ thật gọi cơm hộp càng tiện hơn.

Cô bỗng nhiên nhớ tới cuộc điện thoại đánh thức bọn họ kia. Cô suy nghĩ cẩn thận, anh có việc muốn làm, mua cơm chỉ là thuận tiện.

Không vấn đề gì, cái này không sao cả, cô có thể chờ.

Dương Mai rửa mặt xong, lại đi lên giường nằm trong chốc lát, nằm đến lưng tê rần, đành phải dậy. Cô lấy sơn móng tay ra, bôi lên chân, là màu đỏ rực như cũ.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Dương Mai ở trong lòng hoan hô một tiếng, chạy nhanh nhảy xuống giường. Sơn móng chân còn chưa khô nên cô không đi dép, để chân trần

https://thuviensach.vn

chạy xuống. Bụng cô sắp đói xẹp lép rồi nhưng trên mặt lại treo nụ cười vui vẻ.

Cô đến lỗ mắt mèo cũng không xem, trực tiếp mở cửa.

Ngoài cửa lại không phải cơm trưa cùng người đang cô chờ.

“Dương Mai.”

Dương Mai thu lại tươi cười, ngón chân khẽ nâng lên cũng rơi xuống.

“Tống Cường.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 32: Trên Xe

12 giờ rưỡi, Giang Thủy mua cơm về. Dương Mai mở cửa rồi thuận tay tiếp nhận túi trong tay anh, từ miệng túi mở ra thấy được bốn túi đồ ăn, hai mặn hai chay.

“Em nhìn xem có thích ăn hay không.” Giang Thủy nói.

Dương Mai lấy cơm và đồ ăn ra, có thịt bò xào ớt xanh, hành tây xào thịt, hai túi rau khác là khoai tây sợi và củ niễng xào (có ảnh minh họa nha). Không có đồ ăn cô đặc biệt muốn ăn, nhưng cũng không có cà rốt cô không thích. Về cơ bản xem như vừa lòng, huống chi bây giờ cô đang đói bụng.

“Nhìn có vẻ ngon.” Cô nói.

Giang Thủy gật gật đầu, yên tâm. Lúc đổi giày anh để ý thấy ở huyền quan đặt hai đôi dép lê, vốn là một đôi của Dương Mai, một đôi của anh, bây giờ lại nhiều thêm một đôi, an tĩnh đặt ở cạnh lối đi nhỏ.

Lại nhìn trên bàn, có ly giấy dùng một lần đựng nước còn một nửa.

Giang Thủy nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Có khách tới?”

Dương Mai không cần nghĩ ngợi mà đáp: “Ừm, khách không mời mà đến.”

https://thuviensach.vn

Thật sự là khách không mời mà đến, cái này hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Dương Mai. Cô đã từng cho rằng, bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, dù có chạm mặt nhau thì cũng nên làm bộ như không quen biết mà đi qua nhau, như vậy đối với cả hai người đều tốt.

Tống Cường trực tiếp tới cửa tới tìm cô như vậy, ngoại trừ kinh ngạc, chỉ còn lại phản cảm.

Chuyện xưa của cô và Tống Cường, chỉ từng nói cho Lý Diễm nghe. Sau đó tới đoạn thời gian khó khăn kia, Lý Diễm thậm chí trực tiếp tham dự vào chuyện xưa không hoàn mỹ này.

Khi đó, Lý Diễm xúc động liều mình chia sẻ cùng khuê mật, tính sẽ cùng Dương Mai không say không thôi. Nào nghĩ đến, Lý Diễm say đến không biết gì nữa, Dương Mai ngược lại thanh tỉnh, phải chăm sóc đồng chí Lý Diễm nôn một đêm.

Sau này Lý Diễm đã biết, loại người như Dương Mai, thời điểm yêu sẽ không màng tất cả, thời điểm chia tay khinh thường nhìn lại. Cô nóng bỏng dũng mãnh như núi lửa, đồng thời quyết tuyệt lạnh nhạt tựa lưỡi đao, một đao chặt đứt, thật sự không còn bất cứ cái gì.

Dương Mai chôn giấu quãng thời gian qua lại cùng Tống Cường ở trong lòng, vẫn luôn không nhắc lại. Nhưng mà cô nghĩ, nếu Giang Thủy hỏi, cô nhất định sẽ nói thẳng ra.

Chỉ tiếc Giang Thủy cái gì cũng không hỏi. Anh giống như không có lòng hiếu kỳ, sau khi nghe xong chỉ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, chuyện này liền tính đã xong.

Dương Mai nhìn anh, cảm giác nơi nào quái quái, nhưng cụ thể là như thế nào, cô không thể nói được.

https://thuviensach.vn

Đến cuối tuần, Dương Mai hẹn Lý Diễm đi leo núi, thuận tiện nói tới chuyện Tống Cường tới tìm cô. Lý Diễm nghe xong có cùng phản ứng với Dương Mai lúc ấy, nhưng mà càng kịch liệt hơn một chút — cô ấy cảm thấy bị sốc.

“Trên đời này hóa ra còn có loại đàn ông không biết xấu hổ như vậy, cũng không nghĩ xem lúc trước đã làm chuyện ngu xuẩn gì…” Lý Diễm bất mãn nói.

Dương Mai cười lắc đầu, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Lý Diễm bỗng nhiên vỗ đùi nói: “Gã này không phải là không có tiền chứ? Cho nên tới tìm cậu?”

“Không biết.”

“Chết tiệt! Quả thực quá không biết xấu hổ!”

Lý Diễm vì Dương Mai bênh vực kẻ yếu, một đường leo núi một đường mắng, cơ hồ là giúp Dương Mai nhớ lại một lần mọi chuyện đã qua. May mắn trái tim Dương Mai mạnh mẽ, nghe những lời này giống như nghe chuyện xưa của người khác. Trên thực tế, nếu không phải quá kinh ngạc, cô thậm chí sẽ không cùng Lý Diễm nhắc tới người này.

Khi leo đến đỉnh núi, cái đề tài này cuối cùng cũng hạ màn.

Ngọn núi này cũng không phải núi nổi tiếng gì, không kích thích bằng những dãy núi trùng điệp vách đá cheo leo, nhưng cũng may nó có độ bằng phẳng nhất định không bị cây cối che khuất. Đỉnh núi không cao nhưng đủ để thu toàn bộ thành thị vào đáy mắt.

Gió núi lành lạnh, sạch sẽ sảng khoái thổi tới, không giống như thành thị mang theo mùi vị bức bối.

https://thuviensach.vn

Lý Diễm giang rộng cánh tay, như là ôm gió. Tâm tình cô ấy rất tốt: “Nơi này thật là tuyệt, lần sau lại đến nhé. Tìm thêm người cùng leo được thì càng tốt.”

“Được.” Dương Mai nói.

Lý Diễm: “Lần sau kêu cả giáo viên kia của cậu đi.”

Dương Mai cười cười: “Ba người cùng đi? Cậu muốn làm bóng đèn?”

“Cái gì ba người cùng đi chứ, hẹn cậu mang đàn ông, tớ lại không được mang?”

Cái này làm Dương Mai thấy hứng thú: “Thế nào, có người mới?”

“Không có —” Lý Diễm dừng một chút, nói, “Tớ tính đi xem mắt.”

Dương Mai nhìn qua, thần sắc Lý Diễm có chút cô đơn, như là cuối cùng đã nhận rõ hiện thực.

Tiếp tục ngoan cố cũng vô dụng, người ta con cũng đã có rồi, cứ lôi kéo đối với Lý Diễm cũng không tốt, cô ấy mở miệng nói không muốn ly hôn chẳng qua là để khiến bọn họ khó chịu, nếu thật muốn tính toán vì chính mình, cô ấy nên đồng ý ly hôn.

Kỳ thật như vậy khá tốt, con người dù sao cũng phải nhìn về phía trước, vì chính mình mà suy nghĩ.

“Được, có cơ hội nhớ gọi tới cùng leo núi. Tớ cũng có thể giúp cậu tham mưu.”

“Được.”

Ngày đó rất nhanh đã tới. Cũng là cuối tuần, thời tiết râm mát, không có ánh mặt trời, không khí rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Dương Mai gọi Giang Thủy, Lý Diễm mang người xem mắt tới.

Lần đầu gặp mặt, bốn người khá hòa thuận. Giang Thủy dẫn đầu cùng người đàn ông xem mắt khách sáo nắm tay, người xem mắt tự giới thiệu nói: “Tôi là Mạnh Đạt.”

“Tôi là Giang Thủy.” Ánh mắt Giang Thủy ý bảo bên cạnh, nói, “Đây là Dương Mai.”

Mạnh Đạt cười cười.

Đợi trong chốc lát, người bên cạnh không có động tĩnh, Giang Thủy liền nhéo nhéo tay Dương Mai, nhỏ giọng nói: “Nghĩ gì vậy?”

“À.” Dương Mai lấy lại tinh thần, hơi hơi mỉm cười, vươn tay ra, “Xin chào, tôi là Dương Mai.”

Tiếp theo, bốn người đi theo đôi, dọc theo thang đá chậm rì rì mà leo núi.

Lý Diễm cùng Mạnh Đạt đi ở phía trước, Dương Mai cùng Giang Thủy theo ở phía sau, ở giữa cách một khoảng.

Lúc này, Giang Thủy đưa một bình nước tới: “Cứ nhìn chằm chằm người ta làm gì.”

Hai thân ảnh phía trước, càng đi càng dựa vào gần nhau, lá gan Mạnh Đạt rất lớn, mới qua không bao lâu đã dắt lấy tay Lý Diễm.

Dương Mai thu hồi ánh mắt lại: “Em cảm thấy người này rất quen mắt.”

Giang Thủy mím miệng nhìn Dương Mai, trêu chọc: “Lời này giống như là đàn ông nói với phụ nữ.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nghiêm túc nói: “Em không nói đùa với anh.”

Giang Thủy nghe xong thu lại nụ cười, đứng đắn hỏi: “Vậy em từng gặp anh ta ở đâu?”

“Nghĩ không ra…”

Núi không cao nên chỉ trong một buổi sáng bốn người đã leo đến đỉnh lại đi xuống, thời gian vẫn còn dư dả.

Tới giờ cơm trưa, bốn người chia tay dưới chân núi.

“Hai người về thế nào?” Lý Diễm hỏi.

“Giang Thủy lái xe tới. Hai người thì sao?”

Lý Diễm giơ tay chỉ: “À, tớ ngồi xe anh ấy.”

Một chiếc xe SUV màu xám trắng lái tời từ phía đối diện, cửa sổ xe bên ghế lái được kéo thấp hết cỡ, tay Mạnh Đạt đặt trên đó, vươn nửa cái đầu ra.

“Bíp bíp bíp” — tiếng còi ô tô kêu lên.

“Tớ đi trước đây.” Lý Diễm nói.

Nhìn theo cô ấy ngồi lên xe, Giang Thủy nói: “Chúng ta cũng đi thôi.” Anh ngừng xe ở nơi xa hơn một chút, đang đi về hướng đó thì khóe mắt lại thấy Dương Mai còn đứng bất động, anh liền xoay người nắm lấy tay cô, cười nói: “Đi không nổi, anh cõng em?”

Dương Mai lắc đầu, Giang Thủy nói: “Vậy đi thôi, anh đói bụng rồi.”

Vừa dứt lời, Dương Mai bỗng nhiên nói: “Em thật sự đã từng gặp anh ta.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

Dương Mai nói: “Trên di động của Tiểu Hà, em đã từng thấy ảnh chụp người đàn ông này.” Dừng một chút, cô lại nói: “Từ Hàn Quốc trở về, lần anh tới đón em đó, chính là Mạnh Đạt đón Tiểu Hà.”

Ở một tiệm cơm trong thành phố.

Đồ ăn đã lên bàn, Dương Mai thất thần ăn cơm, biểu hiện không đúng trạng thái này của cô khiến cho Giang Thủy cũng không muốn ăn.

Giang Thủy nói: “Sự tình còn chưa rõ ràng, em đừng tự mình sốt ruột.”

“Mạnh Đạt đây là chân dẫm hai thuyền.”

“Có thể là người giống người, em nhận nhầm người.”

“Giống nhau như đúc, là thật sự giống nhau như đúc.”

“Có thể là anh em sinh đôi gì đó.”

Dương Mai bình tĩnh nhìn lại Giang Thủy, Giang Thủy chuyển dịch tầm mắt, nói: “Được, anh không nói giỡn nữa, em đừng nghiêm túc như vậy.”

Sau một lúc lâu, anh lại nói: “Lát nữa đi về tiệm, em đi tìm Tiểu Hà hỏi tình hình xem sao.”

Dương Mai tới cửa hàng đồ trang điểm còn Giang Thủy ngồi ở trong xe, chờ ở giao lộ.

Chẳng được bao lâu, sắc trời đã tối sầm xuống. Buổi chiều còn chưa qua, đây là do những đám mây đen che phủ cả bầu trời.

https://thuviensach.vn

Trời muốn mưa.

Vừa nghĩ như vậy, hạt mưa đã rơi xuống bùm bụp.

Cửa sổ xe nhanh chóng bị mưa đập thành một mảnh mơ hồ, bên tai ngoại trừ tiếng mưa rơi không còn thanh âm nào khác.

Giang Thủy nhấn cần gạt nước, khởi động xe, chuẩn bị đi tới cửa tiệm chờ.

Ngay lúc đó, cửa ghế phụ mở ra. Dương Mai lập tức chui vào, cô thu dù gấp, ném ở bên chân, quần cao bồi dưới đùi ướt dầm dề.

Giang Thủy lấy khăn giấy lau đùi cho cô: "Thế nào?"

"Chính là anh ta."

"Vậy bây giờ em tính làm như thế nào?"

"Em vừa rồi đã gọi điện thoại nói với Lý Diễm, không có việc gì, hai người mới vừa gặp mặt, không tổn thương đến cô ấy. Nhiều lắm chính là tự nhận xui xẻo gặp phải kẻ ngoại tình."

Giang Thủy lái xe, Dương Mai ở một bên lại hỏi: "Có phải đàn ông đều thích như vậy hay không?"

Những lời này nhàn nhạt, nhưng nghe tới lại lành lạnh, lạnh giống như nước mưa ở ngoài xe.

Nhưng mà Giang Thủy lái xe ngồi rất đoan chính, sau khi nghe xong chỉ nhợt nhạt cười, lưng còn theo bản năng mà ưỡn thẳng hơn: "Anh không thích như vậy."

Dương Mai cảm thấy thú vị liền hỏi lại: "Là như nào?"

https://thuviensach.vn

“Như em nói vậy.”

“Em nói loại nào?”

Giang Thủy liếc cô một cái, ánh mắt hỏi cô “Em như vậy là có ý gì”. Nhưng cuối cùng, Giang Thủy vẫn rất thức thời giải thích: “Ngoại tình.”

“À —” Dương Mai hơi nâng mông, thay đổi tư thế ngồi, “Nhưng em nói không phải như vậy.”

Giang Thủy nhìn cô, cô lại đi nhìn kính chiếu hậu ngoài xe, đương nhiên, bởi vì mưa to mà xem không rõ.

Kỳ thật cũng không phải cô muốn nhìn tình huống phía sau xe, đây chỉ là động tác theo bản năng. Cô cảm thấy thời điểm nói những lời này, không nên nhìn chằm chằm anh, không phải cô sợ hãi, chỉ là cảm thấy hẳn là nên để cho anh một chút không gian.

Dương Mai nói: “Mặc kệ người khác như thế nào, Giang Thủy, em hy vọng anh đừng giấu chuyện này trong lòng. Mặc kệ cố ý hay là vô tình, anh không thể gạt em.”

Một hồi lâu Giang Thủy không nói chuyện, sau một lúc trầm mặc, ngữ khí anh như thường nói một câu: “Anh không có.”

Dương Mai nói: “Được, anh không có. Vậy anh mang em đi gặp ông bà anh đi.”

“Bọn họ đã chết.”

“Vậy mang em tới nghĩa trang, em đi cùng anh.”

Rốt cuộc cô cũng nói ra những lời này, không chỉ có cô, ngay cả Giang Thủy cũng có một loại cảm giác như có tảng đá lớn rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Dương Mai nghĩ, người đàn ông cô thích hẳn là sẽ không hề giữ lại, trong sạch rõ ràng như vậy. Tương tự, cô cũng sẽ như thế, mổ chính mình ra cho anh xem, trong ngoài, không có một tia che dấu.

Tạm dừng một thời gian, Giang Thủy rốt cuộc nói ra một chữ: "Được."

Dương Mai cao hứng, trực tiếp hỏi: "Có thể đi bây giờ không?"

"Bây giờ đi thế nào được."

Mưa càng rơi càng lớn, cần gạt nước chạy đến lớn nhất cũng không dùng được. Đây là cơn mưa to thình lình trút xuống, tầm nhìn mơ hồ, không thể tiếp tục lái xe.

Giang Thủy ngừng xe ở ven đường, bật đèn nháy lên.

"Không sao, loại mưa này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh." Anh nói.

Dương Mai nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói: "Anh còn nhớ trận mưa to bảy năm trước không?"

"… Nhớ."

Cũng là sau giờ ngọ ngày mùa hạ oi bức, trời giáng mưa to, thế tới hung mãnh, thế không thể đỡ, như là bổ trời ra, như muốn lấp đất lại.

Trận mưa to kia rơi một ngày một đêm, thành phố hầu hết bị trũng nước, nước dâng đến eo người, cơ hồ vùi cả xe.

Dương Mai không nói chuyện, hoàn toàn thả lỏng tựa đầu tựa lưng vào ghế ngồi. Giang Thủy cũng vậy.

Thật là kỳ quái, cảnh tượng hôm nay giống hệt bảy năm trước, nhưng bọn họ cũng không cảm thấy sợ hãi một chút nào.

https://thuviensach.vn

Bọn họ nắm tay nhau, siết chặt lấy nhau, cảm thấy vô cùng an tâm. Dương Mai nghĩ, đây gọi là không có sợ hãi phải không?

Lại qua hồi lâu, Dương Mai dần dần thấy mệt, mí mắt bắt đầu đánh nhau, sau đó khép lại, trong cơn mơ màng, tựa mộng tựa tỉnh.

Mưa gió ở bên tai, cũng không biết chiếc xe này của Giang Thủy có phải bị dột hay không, trên mặt Dương Mai ướt át, cô khó chịu mở mắt ra, Giang Thủy đang hôn cô. Ướt át, là do đầu lưỡi của anh như có như không liếm láp cô.

“Có thể đi rồi sao?” Thanh âm Dương Mai rất thấp rất nhẹ.

“Mưa còn chưa ngừng.”

Nhưng đã nhỏ đi nhiều, dùng cần gạt nước hoàn toàn có thể lên đường.

Nhưng mà, Giang Thủy còn chưa muốn đi.

Eo anh vẫn luôn xoắn về một bên, thực không thoải mái, huống hồ chân cẳng không thể hoạt động. Giang Thủy buông Dương Mai ra, nhìn về phía sau xe: “Tới phía sau đi.”Edit: Haizzz, tra nam quá nhiều và anh Thủy sắp được biệt hiệu “Kinh nghiệm thực chiến đầy mình” =))))

Đây là hình ảnh cho củ niễng và món củ niễng xào:

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 33: Tấn Công

Một giờ sau, xe lại tiếp tục lên đường.

Giang Thủy ngồi trên ghế lái, nhìn qua kính chiếu hậu về phía sau: "Em lên ngồi phía trước đi."

Dương Mai lười biếng động đậy, lắc đầu: "Không muốn động."

Đúng ra là không thể động đậy. Cho đến giờ, chân cô vẫn còn cảm thấy bủn rủn.

Giang Thủy đã cho cô một thể nghiệm thật kỳ diệu — cô đã từng làm ở trên giường, trên sô pha, trên sàn nhà, trong phòng tắm, thậm chí trong phòng bếp, nhưng mà chưa từng ở trong xe.

Dương Mai lại một lần nữa khẳng định, Giang Thủy nhất định thân kinh bách chiến. (Trải qua trăm trận đánh, chỉ sự quen thuộc, tài tình. Ý là anh đã "làm" rất nhiều lần)

Ở điều kiện đặc thù như vậy, trong không gian hẹp hòi như vậy, anh vẫn có thể biểu hiện thành thạo như cũ, khống chế hết thảy trong tay.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Dương Mai nói: "Xe này của anh còn dạy học viên không?"

Giang Thủy: "Không, đợt tiếp theo sẽ đổi xe."

https://thuviensach.vn

“Là loại màu trắng đó?”

“Đúng vậy.”

“Vậy là tốt rồi.”

Một lát sau, Giang Thủy lại nhìn về phía sau: “Bây giờ đi về nhà?”

“Tùy anh.” Cô đáp.

Cô sớm đã vô dục vô cầu (không có dục vọng, không có mưu cầu), mặc người xếp đặt.

Khi Giang Thủy ngừng xe ở dưới lầu tiểu khu nhà Dương Mai, mưa đã hoàn toàn ngừng.

Hai người song song từ trong xe đi xuống, Dương Mai đi trước vài bước để mở cửa lớn, lúc này mới phát hiện trước cửa có người đang ngồi xổm.

Người đó nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu, Dương Mai mặt không biểu tình nhìn hắn, kêu một tiếng: “Tống Cường.”

Tống Cường ngồi xổm đã lâu, trong giây lát đứng lên, chân không tự chủ được mà khẽ run lên, sau khi đứng vững vừa muốn nói chuyện lại thấy có người đàn ông đi theo phía sau Dương Mai.

Phía sau nữa là chiếc xe tập lái màu đỏ.

Tống Cường cười cười, nói: “Dương Mai, em đi học xe à.” Đôi mắt hắn ngó về phía sau, nói: “Đây là thầy dạy em?”

Dương Mai nhấp môi, không nóng không lạnh: “Liên quan anh cái rắm.”

https://thuviensach.vn

Tống Cường rõ ràng xấu hổ, nhưng hắn còn không muốn xé rách mặt với Dương Mai, vì thế liền tự động xem nhẹ những lời này. Hắn chủ động vươn tay về phía sau: “Chào anh, tôi là Tống Cường, là bạn của Dương Mai.”

Dương Mai hừ một tiếng: “Chúng ta không phải bạn bè.”

Tống Cường cười gượng, đè nặng thanh âm nói: “Vậy em bảo anh giới thiệu như thế nào. Bạn trai cũ?”

Dương Mai lạnh lùng nhìn thẳng hắn, hắn vội vàng xin khoan dung: “Không thể nào, cho nên chúng ta vẫn là bạn bè đi.”

Dương Mai không hé răng, Tống Cường ho khan một tiếng, chỉ chỉ cửa nói: “Sao em không mở cửa?”

Dương Mai cũng không thèm nhìn hắn một cái, trực tiếp nhét chìa khóa lại trong túi, quay người đi về hướng xe: “Đến nhà anh.”

Giang Thủy nhướng mày, đi theo ngồi lên ghế điều khiển.

Tống Cường đứng tại chỗ thất thần, ngẫm nghĩ nửa ngày mới tự nhủ nói: “Có ý gì …”

Chờ đến khi xe chuẩn bị đi, hắn mới vội vàng chạy tới, gõ cửa xe nói: “Hai người đang qua lại? Dương Mai, hỏi em đấy…”

Dương Mai căn bản lười phản ứng hắn, xe “vút” một cái phóng về phía trước, Tống Cường dần trở thành một điểm nhỏ bé sau kính xe.

Ra khỏi cổng lớn tiểu khu, trạng thái Dương Mai mới một lần nữa trở lại lười nhác.

Giang Thủy một bên lái xe một bên nói: “Em cứ nhìn anh làm gì?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai thoải mái hào phóng: “Xem anh chừng nào thì không nín được.”

Giang Thủy cười: “Nín cái gì?”

“Anh nói xem.”

“Nước tiểu?”

Dương Mai hừ một tiếng: “Anh cứ giả vờ đi.” Nói rồi cô xoay đầu nhìn về phía bên ngoài.

Một lát sau, Giang Thủy vẫn thờ ơ như cũ. Dương Mai quay đầu lại véo một cái thật mạnh trên cánh tay anh.

Giang Thủy xuýt xoa một tiếng, nói: “Được được được, anh hỏi em, người vừa rồi là ai?”

“Bạn trai cũ.”

“Đã chia tay bao lâu?”

“6 năm.”

“Ở bên nhau bao lâu?”

“Hơn một năm.”

“Vì sao chia tay?”

“…”

Thanh âm đột nhiên im bặt.

Giang Thủy liếc mắt qua, trong tầm mắt là một nửa sườn mặt Dương Mai, anh chỉ có thể thấy một đoạn cổ trắng nõn sạch sẽ của cô, giống một

https://thuviensach.vn

con thiên nga trắng tinh.

Quay đầu lại, mắt nhìn phía trước, anh nói: “Không muốn nói thì không cần nói.”

“Bị lừa.”

Qua thật lâu, Dương Mai mới lên tiếng.

Khi cùng Tống Cường ở bên nhau, Dương Mai vẫn còn là vị thành niên. Rõ ràng không có bản lĩnh gì nhưng lại có một thân dũng khí. Không sợ trời không sợ đất, đi theo Tống Cường vào Nam ra Bắc.

Người phục vụ, rửa chén, thu ngân, bán hàng… Cái gì cô cũng từng làm. Đoạn thời gian kia trải qua thật sự gian khổ, đồng thời cũng thật phong phú.

Tống Cường sợ khổ sợ mệt, ngây người trong nhà xưởng một tháng thì bị ông chủ sa thải, mỗi ngày nằm ở trong phòng cho thuê ngủ ngon lành, chơi game. Chi tiêu trong thời gian đó đều do Dương Mai gánh vác.

Dương Mai tích góp được một số tiền, cô có đầu óc, tính toán tự mình gây dựng sự nghiệp. Nhưng cuối cùng vẫn không thành. Số tiền kia bị người khác trộm — bị Tống Cường trộm. Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Mai tiền không có, người cũng không có — Tống Cường không nói một tiếng, cuỗm tiền bỏ chạy.

Sau này, Dương Mai gặp Lý Diễm và Tôn Uy, Lý Diễm đối với Dương Mai nhất kiến như cố (vừa gặp như đã quen từ lâu), Dương Mai mượn Tôn Uy một số tiền, tự mình làm buôn bán đồ trang điểm.

Tôn Uy nói: “Mặc kệ quan hệ của Lý Diễm và cô tốt như thế nào, tiền này là cô vay tôi.”

https://thuviensach.vn

Hắn là thương nhân rõ đầu rõ đuôi, trên khía cạnh công việc không nói chuyện tình cảm. Nhưng Dương Mai vẫn rất cảm kích: “Tôi biết, tôi kiếm lời được sẽ trả anh cả vốn lẫn lãi, một phân không thiếu.”

Sau đó, cô quả thực trả được cả vốn lẫn lời. Tôn Uy không phải không có kinh ngạc — một cô gái như cô, một mình gây dựng sự nghiệp, trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng hồi vốn kỳ thật đã là rất khó.

Rất khổ rất khó, nhưng đều đã qua.

Dương Mai trầm mặc, Giang Thủy cũng trầm mặc. Anh không nói nên lời, bởi vì hiện tại nói cái gì cũng là dư thừa.

Anh ẩn ẩn cảm thấy người phụ nữ ngồi ở bên cạnh anh đây có bao nhiêu mạnh mẽ, thần kỳ là, ở sâu trong nội tâm anh lại sinh ra một loại cảm giác mình được cô che chở.

Có trong nháy mắt, anh cho rằng chính mình đang đứng trong miếu thần, không nói gì, bên tai chỉ còn lại tiếng nói nhỏ của thần phật. Phật nói:Ta sẽ phù hộ ngươi. Anh thành kính chắp tay trước ngực nói cảm tạ.

Hốc mắt anh phiếm nước, dùng sức xoa một cái, lại duỗi tay qua cầm tay cô, kỳ quái, trời mưa ướt lạnh một hồi, thế nhưng tay cô vẫn ấm áp.

Xe đi xa dần, đột nhiên cô quay đầu sang cười nói với anh: “Có muốn ăn Dương Mai không?”

Giang Thủy có một giây cảm giác trì độn, liếc mắt một cái liền thấy ven đường có người nông dân ngồi dưới cây dù lớn phe phẩy mũ rơm như cây quạt. Trên bàn đặt dương mai, đã phân đều ra từng sọt một, một mảnh đỏ tím.

Xuống xe, Dương Mai đi thẳng đến đó, cầm lên một quả hỏi: “Có thể nếm thử không?”

https://thuviensach.vn

Người bán hàng là một bà lão bụ bẫm, híp mắt ngắm Dương Mai, vui vẻ nói: “Có thể nếm, có thể nếm!”

Dương Mai nếm thử một quả, ngòn ngọt. Nhai vài cái, phun ra một hat. Ánh mắt bắt đầu băn khoăn ở trên bàn, muốn chọn ra một sọt.

Giang Thủy đứng bên cạnh, xách lên một cái sọt cho Dương Mai: “Cái này đi.”

Dương Mai thấy sọt này quả vừa lớn vừa tím, xác định sẽ ngọt đến chết người, lập tức liền quyết định: “Được, lấy sọt này.”

Giang Thủy lấy sọt xuống, thanh toán tiền, xách theo sọt đi về hướng xe.

Đi được một nửa nhìn lại lại thấy Dương Mai còn đứng ở dưới dù, chỉ nghe thấy tiếng nói cô giòn tan: “Cái này cũng mua, bà tính giá rẻ cho cháu chút.”

“Được được.”

Chờ Dương Mai đi tới, Giang Thủy liền thấy một túi dương mai đỏ thẫm.

“Sao lại mua cái này?” Giang Thủy cười.

“Dùng để ngâm rượu.” Dương Mai nâng túi kia lên rêu rao một chút, vui rạo rực mà nói, “Đến lúc đó mời anh uống nhé.”

Giữa hè, qua cơn mưa trời lại sáng, cô mới vừa ăn một quả dương mai, miệng ngọt ngào. Một câu nói xong, sợi tóc bay tán loạn đã bị cô ngậm vào miệng.

Giang Thủy nghĩ, thanh âm một cô gái sao có thể ngọt như vậy, ngọt hơn nhiều so với dương mai.

https://thuviensach.vn

“Nghĩ cái gì vậy?” Dương Mai đi lên phía trước, một tay trống không vẫy trước mắt anh.

Giang Thủy bắt lấy, nhéo tay cô: “Nghĩ đến em.”

Dương Mai cười rộ lên, nhíu mi, trừng mắt, cả khuôn mặt càng thêm có vẻ sáng ngời: “Nghĩ đến em cái gì?”

Giang Thủy cười mà không nói, dùng một cái tay khác nắm tay Dương Mai: “Đi thôi.” Hai người một lần nữa về trên xe.

Dương Mai hỏi: “Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Về nhà ai?”

“Tùy em.”

“Nhà em đi, anh quay đầu đi.”

Giang Thủy không quay đầu, trực tiếp đi về phía trước. Nơi này không có đường cho xe quay đầu, Dương Mai nhìn thoáng qua bên cạnh, cách đó không xa có lối rẽ, nhưng anh lại không quay đầu. Đèn xanh đang sáng, xe anh trực tiếp đi qua bỏ qua lối rẽ kia.

Dương Mai: “Thế nào?”

Giang Thủy: “Đến nhà anh.”

Dương Mai cười cười, nhặt lên một quả dương mai nhét vào trong miệng, vui vẻ thoải mái nói: “Không phải tùy em sao.”

Giang Thủy nhấp nhấp môi, không nói chuyện. Rất nhiều thời điểm anh cũng sẽ làm động tác này, sau đó trầm mặc, chặt như miệng hồ lô.

https://thuviensach.vn

Dương Mai càng muốn cạy miệng anh ra. Cô lấy một quả dương mai, thọc vào miệng Giang Thủy. Mắt Giang Thủy cúi xuống ngó ngó, muốn tránh nhưng Dương Mai không cho, miệng anh ở đâu, dương mai liền ở đó.

Cuối cùng, Giang Thủy không còn cách nào, há mồm nuốt quả dương mai kia.

“Phun hạt vào tay em.” Dương Mai mở tay ra, hạt rơi xuống, lại thu tay trở về, dùng khăn giấy bọc lấy, “Giường nhà anh quá nhỏ.”

Giang Thủy nghe xong cười: “Nhà em không có bao.”

“Mới vừa ở trên xe sao anh không chê không có bao?” Dương Mai châm chọc nói, dừng một chút, chợt nhớ tới cái gì lại bổ sung một câu, “Còn có giữa trưa ngày đó.”

“Ừ.” Giang Thủy không tiếng động mà cười.

Dương Mai nghiêng mắt nhìn anh: “Ừ cái gì mà ừ.”

“Không có gì.”

Dương Mai nghĩ kỳ thật Giang Thủy vẫn có một chút chủ nghĩa đàn ông. Tỷ như anh sẽ không dùng tiền của cô, dù cho chính anh cũng không có tiền; tỷ như anh không quá nguyện ý ở trong nhà cô, dù cho chính nhà anh so ra kém xa cô.

Đây đều là chút vấn đề không có ảnh hưởng gì, so với cái này, hai người sóng vai đi cùng nhau càng quan trọng hơn. Dương Mai có thể làm bộ cái gì cũng không biết, làm một người phụ nữ dịu dàng tránh ở sau lưng đàn ông.

“Em gãi gì vậy?” Một hồi lâu, Giang Thủy vẫn luôn xem Dương Mai gãi gót chân, nhịn không được hỏi một câu.

https://thuviensach.vn

“Ngứa.” Vẫn còn gãi.

Xe lại đi được mấy trăm mét, Giang Thủy liền tắt máy dừng lại bên đường. Anh nắm bụng cẳng chân Dương Mai, kéo về phía mình, Dương Mai ăn đau kêu lên một tiếng sợ hãi, một bàn tay đập lên cánh tay Giang Thủy: “Nhẹ chút!”

“Ừm.” Giang Thủy nhìn gót chân cô liền thấy trên làn da trắng nõn lại mọc ra một cái bọt nước màu vàng xanh, căng phồng.

Anh dùng ngón út đè ép, hỏi: “Đau không?”

Dương Mai mím miệng lắc đầu.

Đau nhưng thật ra cũng không đau, nhưng mà có chút ngứa.

Giang Thủy thả tay, lại lái xe lên đường. Một lát sau, anh nói thầm: “Em cũng không đi bộ, vẫn luôn ngồi trên xe, sao lại mọc bọt nước.”

“Không đáng ngại.” Dương Mai chẳng hề để ý mà nói, “Về nhà dùng kim chọc một cái là được.”Edit: Quả dương mai này mọi người, ở mình hay gọi Thanh mai nhỉ

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 34: Uống Say

Đã mấy ngày Tiểu Hà không đi làm, cửa hàng đồ trang điểm vẫn luôn do Dương Mai trông coi. Đã lâu rồi cô không rời cửa hàng một tấc như vậy, giữa mùa hè làm ăn cũng không tốt lắm, quá nhàm chán, đành phải dùng phim thần tượng ngược luyến cẩu huyết để tống cổ thời gian.

Bọng nước trên chân đã xẹp xuống, Dương Mai vốn cũng không để nó ở trong lòng, cảm thấy không ngứa, cũng không để ý. Vừa rồi tiện tay sờ sờ, trong giây lát kinh ngạc vì lại có một cái bọng nước nữa mọc ra rồi.

“Đây là thứ gì vậy.” Dương Mai nhíu mày nói thầm một câu. Nhìn kỹ lại, trên làn da trắng treo ở gót chân dang chảy ra những điểm nhỏ đỏ sậm.

Vốn cô không cảm thấy chân có vấn đề gì nhưng vừa thấy những nốt đỏ đó cộng thêm nguyên nhân tâm lý quấy phá, Dương Mai bỗng nhiên cảm thấy chân ngứa lên.

Đúng lúc này Lý Diễm tới cửa hàng. Nhìn cô ấy tươi cười dào dạt, dường như tâm trạng không tệ.

Dương Mai nhìn qua nói: “Còn chưa tới cuối tuần đâu, sao cậu có thời gian rảnh tới đậy?”

Lý Diễm như người trong nhà kéo ghế ra tùy tiện ngồi xuống, thanh âm to lớn vang dội: “Xin nghỉ tới đó. Má ơi tớ nói cho cậu biết, cổ phiếu của tớ tăng giá rồi!”

https://thuviensach.vn

À, thì ra là kiếm được tiền. Khó trách tươi cười đầy mặt như vậy.

Không lâu trước đây, Lý Diễm chạy theo "mô đen" xông vào thị trường chứng khoán mua bán cổ phiếu. Nghe nói năm nay giá thị trường không tồi, mua gì được nấy. Giống như Lý Diễm không hiểu cái gì nhưng dưới sự ở giúp đỡ của người chơi cổ phiếu lão làng cũng kiếm lời được một ít.

Tiền này tới dễ dàng hơn nhiều so với tiền lương, Lý Diễm đương nhiên hứng thú bừng bừng mà nói chuyện vui vẻ. Chỉ tiếc Dương Mai đối với việc này không có hứng thú, ừ ừ à à mà đáp lời, những lời đó vào tai trái lại ra tai phải.

Lý Diễm rốt cuộc phát hiện không thích hợp: "Này này, rốt cuộc cậu có đang nghe tớ nói hay không vậy?"

Dương Mai nhướng mày, từ sau quầy đứng lên, xách theo túi đi ra ngoài. Thời điểm đi đến bên cạnh Lý Diễm, cô ngừng lại nói: "Lý Diễm, cậu giúp tớ nhìn cửa hàng một lát, tớ tới bệnh viện."

Lý Diễm đứng phắt dậy: "Đi bệnh viện, cậu làm sao?"

Tròng mắt còn theo bản năng nhìn về hướng bụng Dương Mai.

Dương Mai muốn giải thích, lại thấy Lý Diễm không đứng đắn như vậy, "hừ" một tiếng liền cười.

"Nổi mụn nước."

"À." Lý Diễm đảo mắt, lại ngồi xuống.

Chờ tới khi Dương Mai đã bước chân ra khỏi cửa, Lý Diễm mới đột nhiên nhớ tới, hô lớn: "Ấy, không phải còn có Tiểu Hà sao?"

https://thuviensach.vn

Cách trong chốc lát, thanh âm Dương Mai mới từ xa bay tới: “Cô ấy xin nghỉ.”

Lý Diễm đuổi theo vài bước nhưng không bước ra khỏi cửa hàng: “Có khách tới thì làm sao bây giờ?”

Lúc này, không còn thanh âm truyền tới.

Dương Mai đi đến ngã tư đường, muốn ngăn một chiếc taxi nhưng mấy chiếc đi tới đều đã đầy khách.

Bên tai cô là tiếng ve kêu không ngừng, thanh âm này khiến lỗ tai người ta tê dại, vốn không cảm thấy quá nóng, nghe tiếng kêu này lại thấy nóng hơn nhiều rồi.

Không bao lâu sau, Dương Mai đã nóng không chịu nổi. Đi tiếp một đoạn có trạm giao thông công cộng, mới đứng ở dưới ánh nắng chói chang trong chốc lát, Dương Mai đã cảm thấy tứ chi mệt mỏi, cô không có một chút tâm tình chờ xe buýt nào.

Nghĩ nghĩ, cuối cùng cô gọi điện thoại cho Giang Thủy.

Điện thoại thông, vang lên tút tút tút, nhưng mà không ai tiếp. Mãi cho đến khi tự động ngắt máy, chỉ một lát như vậy, Dương Mai đã ra một đầu mồ hôi nóng.

Cô đang muốn gọi lại thì điện thoại Lý Diễm lại gọi tới, thanh âm phách thiên cái địa (bổ trời lấp đất – ý chỉ giọng nói to lớn vang dội) lập tức khiến Dương Mai tỉnh táo vài phần.

“Tiểu Hà tới rồi.”

“Ừ.”

“Cậu đến bệnh viện chưa?”

https://thuviensach.vn

“Chưa tới.”

“Còn chờ xe?”

“Ừ.”

“Ở đâu, tớ đưa cậu đi.”

Khi xe của Lý Diễm bỗng nhiên ngừng ở trước mắt, Dương Mai thoải mái phun ra một hơi.

Lúc thắt đai an toàn, Lý Diễm cười cười nói: “Thế nào, vẫn là khuê mật đáng tin cậy đi.”

Dương Mai không chút suy nghĩ liền nói: “Anh ấy đang dạy học viên, rất bận.”

Lý Diễm nghe xong ngây người một chút, sau một lúc mới hiểu được. Ngay sau đó liền chế nhạo nói: “Cậu gấp cái gì, tớ có nửa điểm ý tứ chỉ trích ai sao.”

Từ bệnh viện ra tới, đã qua chính ngọ. Hai người cũng chưa ăn cơm trưa, đang cân nhắc đi chỗ nào dùng bữa tạm.

Đi đến nửa đường lại gặp được người quen, là người quen của Dương Mai, nhưng lại do Lý Diễm nhận ra trước.

Lý Diễm không gọi được tên của hắn, vẫy vẫy tay liền liên tiếp “này này này”.

Nghe thấy tiếng, Bành Bằng nhìn qua.

“Dương Mai.” Bành Bằng nhìn Dương Mai trước, rồi sau đó mới dịch chuyển tầm mắt, khách khí duỗi tay, “Chào cô, tôi là Bành Bằng.”

https://thuviensach.vn

“Lý Diễm.” Lý Diễm nắm lấy rồi lại buông ra.

Bành Bằng cười cười, chỉ về phía sau lưng hai người, lời nói chỉ nói một nửa: “Hai người đây là…”

Dương Mai không lên tiếng, Lý Diễm lanh mồm lanh miệng: “À, Dương Mai tới gặp bác sĩ.”

“A —” Bành Bằng quan tâm hỏi, “Sao lại thế?”

Dương Mai vặn vẹo mắt cá chân, giải thích: “Bệnh mề đay, bị côn trùng cắn dị ứng. Không có gì lớn.”

Bành Bằng “Ừm: một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía chân sau của Dương Mai, một mảng điểm đỏ, tróc da, còn có hai bọng nước. Tình huống này nếu đặt trên người đàn ông căn bản không cảm thấy gì, nhưng Dương Mai da thịt non mịn, thoạt nhìn lại thấy ghê người.

“Hình như rất nghiêm trọng đấy.” Bành Bằng nói.

Dương Mai mím môi, Lý Diễm tiếp lời: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là da cô ấy trắng quá nên nhìn khá đáng sợ.”

Không nghĩ lại nói nhiều về đề tài này, Dương Mai nói sang chuyện khác: “Bành Bằng, tôi và Lý Diễm còn chưa ăn cơm, chúng tôi đi trước ăn cơm đây.”

Lý Diễm nói: “A, đúng vậy. Anh ăn chưa?”

Bành Bằng nhếch miệng cười: “Còn chưa ăn.”

“Cùng nhau đi.” Lý Diễm nói.

Quán ăn là Bành Bằng chọn, hắn nói vùng này hắn quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Ưu tiên phụ nữ, Bành Bằng để Dương Mai và Lý Diễm xem thực đơn trước. Đi cả một buổi sáng, Lý Diễm sớm đã đói đến bụng kêu vang, vừa cầm lấy thực đơn liền chọn món. Dương Mai ở bên cạnh uống trà, Bành Bằng liền nói: “Lần trước đã hẹn muốn cùng nhau ăn cơm, sau lại không thấy cô đâu.”

Dương Mai ngẩn ra nửa giây, Bành Bằng tiếp tục nói: “Không nhớ sao? Ngày thi đường trường đó.”

“Ừm.” Dương Mai gật đầu. Đó là việc đã lâu trước kia, dù hắn có nhắc tới như vậy, trong đầu cô cũng không nhớ được bất luận thông tin gì có liên quan tới hắn vào ngày hôm đó.

Bành Bằng nói: “Hôm nay coi như bù đắp đi.”

“Bù đắp cái gì?” Lý Diễm chọn món xong, đưa thực đơn lại cho Dương Mai. Dương mai tiếp nhận, tùy ý chọn hai món ăn, lại đưa cho Bành Bằng.

Bành Bằng cầm thực đơn nói: “Ngày thi đường trường tôi hẹn Dương Mai ăn cơm.”

“Ồ.” Lý Diễm liếc mắt ngó Dương Mai một cái.

Bành Bằng nói: “Kết quả ngày đó chỉ có tôi cùng nhóm thầy Hồ.”

Lý Diễm dùng khuỷu tay huých Dương Mai, nói đùa: “Cậu cho người ta leo cây?”

Dương Mai không nói một lời, trắng mắt liếc cô ấy một cái. Bành Bằng ở một bên nhìn vội vàng nói: “Không có gì, ngày đó thi xong mấy người đàn ông chúng tôi đua rượu, may mắn Dương Mai không tới.”

https://thuviensach.vn

“Còn đua rượu?” Lý Diễm cười nói, “Vậy anh cùng thầy dạy lái xe quan hệ rất tốt nhỉ.”

Bành Bằng gật đầu nói: “Cũng được, gần đây cũng vẫn luôn liên hệ. Mới vừa còn gọi điện thoại nữa, trường dạy lái xe quá bận, thầy Hồ oán giận nói với tôi.”

Lý Diễm “ồ” một câu thật dài rồi sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi Bành Bằng: “Có bằng lái rồi, có mua xe không?”

Bành Bằng nói: “Sắp tới tính toán mua, tôi đã nói chuyện với thầy Hồ, đến lúc đó sẽ hỗ trợ tham mưu việc mua xe cho tôi.”

“Được đó, đến lúc đó mang theo Dương Mai nữa.”

Bành Bằng bình tĩnh dời tầm mắt qua: “Có thể, nhưng mà Dương Mai hẳn là không cần.”

Lý Diễm ở một bên ồn ào: “Đồng chí Dương Mai, chừng nào thì cậu gọi bạn trai dạy lái cùng đi mua xe nhỉ.”

“Phải xem bao giờ trường dạy lái xe cho ngày nghỉ.” Dương Mai nói.

Bành Bằng: “Hôm nay thầy Giang không đến trường dạy lái xe. Nghe thầy Hồ nói là xin nghỉ.”

Dương Mai nhướng mày, Bành Bằng vừa thấy trong lòng có chút kinh ngạc: “Cô không biết? Nói là đi xem nghĩa trang.”

“Nghĩa trang?” Lý Diễm ngó trái ngó phải, cuối cùng chần chờ nói, “… Ai mất vậy?”

Bành Bằng nói: “Ông bà thầy ấy.”

“Sao chưa nghe nói tới…”

https://thuviensach.vn

“À, là việc từ rất lâu trước kia, nhưng mà vẫn chưa mua được đất lập mộ.”

Đồ ăn được dọn lên, nóng hôi hổi, ngồi dưới máy lạnh, khí nóng kia ngược lại cũng không khiến người ta cảm thấy nóng bỏng.

Bành Bằng hô: “Dùng bữa dùng bữa.”

Lý Diễm lập tức hưởng ứng, nhặt đũa lên liền ăn uống thỏa thích. Dương Mai lại ngồi yên bất động, cả buổi mới lấy đũa niết trên tay.

Đồ ăn thực phong phú, sắc hương vị đều đầy đủ, chỉ là Dương Mai đột nhiên liền hết muốn ăn.

Một bên nhai thịt bò, một bên Lý Diễm nói: “Dương Mai, về tình về lý, hắn là cậu nên cùng Giang Thủy đi xem nghĩa trang.”

Dương Mai nhàn nhạt: “Ừ.”

Lý Diễm nói: “Ăn cơm rồi gọi điện thoại đi?”

Dương Mai không hé răng, Bành Bằng ở một bên nhìn mặt đoán ý, đúng lúc tiếp lời: “Thầy Giang rất hiếu thuận, nghe nói vẫn luôn ăn mặc cần kiệm, sinh hoạt nửa điểm không lãng phí, chính là vì tích cóp tiền mua khối đất tốt tốt một chút…”

Lời còn chưa dứt, Dương Mai cũng chưa ngẩng đầu lên, đôi mắt đã quét qua, Bành Bằng vội vàng nói: “Thật mà, đây đều là thầy Hồ nói với tôi.”

Dương Mai như cũ trầm mặc không lên tiếng, Bành Bằng cho rằng cô không tin hắn nói, chính thức buông đũa, ngồi ngay ngắn lại, biểu tình trên mặt tỏ ra rất nghiêm túc: “Thầy Giang là do ông bà nuôi lớn, nhưng mà hình như không phải thân sinh. Chính là bởi vì không thân chẳng quen như

https://thuviensach.vn

vậy, cho nên mới đặc biệt để bụng, sau khi ông bà cụ đi cần phải mua đất tốt một chút để an trí.”

Lý Diễm dừng dừng, hỏi: “Cái gì gọi là ‘không phải thân sinh’?”

Bành Bằng bỗng nhiên ngừng lại, lúc này mới ý thức được mình là người ngoài không nên nhiều miệng như vậy. Huống chi Dương Mai còn ngồi ở nơi này. Sau một lúc lâu, Bành Bằng cũng không nói ra được câu nào, cuối cùng, hắn sụp bả vai, giấu đầu lòi đuôi nhặt lên chiếc đũa, nửa cúi đầu gắp đồ ăn, thanh âm thực nhẹ: “Dương Mai hắn là đã biết rồi.”

Ánh mắt Lý Diễm dời về phía Dương Mai, giống như đèn pha trên biển đen, sắc bén, chói mắt.

Dương Mai không đón nhận ánh mắt kia, nhưng vẫn cảm thấy nửa bên mặt bị nhìn chằm chằm đến nóng như lửa. Một bữa cơm, rõ ràng có điều hòa, kết quả là vẫn ra một tầng mồ hôi.

Chia tay Bành Bằng trở lại trên xe, Lý Diễm không trực tiếp khởi động xe.

Đã nửa ngày, Dương Mai nhìn mũi chân chính mình, bỗng nhiên cong môi nói: “Anh ấy không nói gì với tớ cả.”

“Vậy cậu có hỏi không?”

Dương Mai cười khổ: “Tớ cái gì cũng không biết, nên hỏi như thế nào?”

Sau chạng vạng, Giang Thủy mới về đến nhà.

Chờ anh đến gần, khi chuẩn bị mở cửa, mới bừng tỉnh phát giác có một đoàn nho nhỏ, mềm mại bên chân.

https://thuviensach.vn

Nương ánh đèn mỏng manh, anh thấy rõ gương mặt kia. Không nói nhiều trực tiếp túm Dương Mai từ trên mặt đất lên.

“Sao em lại tới đây?” Anh hỏi.

Cô không trả lời, trực tiếp dựa vào người anh, như cục đường dính ở trên người anh, hai tay như dây leo quấn quanh, cánh môi nóng bỏng dán lên.

Giang Thủy bị cô hôn đến không thể hiểu được, khoang miệng, xoang mũi, tất cả đều là mùi vị nồng nặc.

Thật vất vả bẻ được cô xuống nhưng cô không đứng vững, mấy lần liền theo thân anh chảy xuống.

Anh đè lại mông cô, hổ khẩu (phần giữa ngón cái và ngón trỏ) của tay kia kiềm trụ cằm cô, nhịn không được nhíu mày trầm thấp nói: “Đã tối rồi, còn uống nhiều rượu như vậy?”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 35: Cùng Đi Hàng Châu

Giang Thủy muốn dùng một tay kéo Dương Mai lên, nhưng cô cao như vậy dù thể trọng có gầy cũng không nhẹ hơn được bao nhiêu. Uống rượu rồi la lối khóc lóc, mềm như bùn cứ theo đà trượt xuống.

Trời quá nóng khiến Giang Thủy bị Dương Mai "chỉnh" cho ra một thân mồ hôi ở cửa nhà.

Cuối cùng, Giang Thủy bỏ cuộc, đột nhiên khiêng Dương Mai lên đầu vai mình, cô lập tức phản kháng — túm tóc anh. Chỗ ót đó túm lên đặc biệt đau.

Giang Thủy không khỏi "tê" một tiếng, ăn đau phải buông Dương Mai ra: "Sao em lại thế này."

Dương Mai lại dán lên, nửa bên mặt dựa vào cổ Giang Thủy, cảm giác ướt át truyền tới, cô nhịn không được nhíu nhíu mi, nói: "Em cảm thấy vô cùng khổ sở."

Giang Thủy không hiểu sao cảm thấy xót xa, ngay sau đó liền nâng gương mặt Dương Mai lên hỏi: "Sao lại khổ sở?"

Anh híp híp mắt, tròng mắt ngăm đen hiên ra ảnh ngược là hình bóng của một người khác. Dương Mai cứ si ngốc nhìn chằm chằm mặt bóng người nơi đó xem, nhìn rồi nhìn, đôi mắt bắt đầu lờ đờ, mơ hồ, không thấy rõ gì nữa.

https://thuviensach.vn

Cô quơ quơ đầu: “Không có gì.”

Cô vốn định lừa gạt cho qua, nào ngờ lần này Giang Thủy không cho. Cuối cùng, Dương Mai đành phải chỉ chỉ chân mình, ủy khuất mà oán giận: “Vừa đau vừa ngứa.”

Giang Thủy ngồi xổm xuống nhìn, vừa định hỏi đã đi khám bác sĩ chưa thì mùi thuốc mỡ liền xông vào mũi.

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Dị ứng côn trùng, bệnh mề đay.”

“Dị ứng…”

Anh đứng lên, nói: “Hôm nay mới đi khám bác sĩ?”

Dương Mai gật đầu: “Lý Diễm đưa em đi.”

Giang Thủy mím môi: “Người bạn này của em cũng tốt thật.”

Dương Mai cười, nghe không ra cảm xúc nói: “Đúng không? Sắp đuổi kịp anh rồi.”

Gió đêm tới đúng lúc, từng trận gió thổi tới, thổi tới mức Dương Mai không còn chút sức lực nào, lười nhác ngửa ra sau, ỷ trên bờ tường thô ráp bên ngoài, đầu cũng dựa lên, da đầu cảm thấy gai gai.

Góc độ này rất tốt, có thể nhìn không sót vẻ mặt người đối diện.

Bàn tay cô với qua, lòng bàn tay bao bọc lấy nắm tay anh, ý cười tràn đầy: “Nắm nhẹ thôi, nắm chặt như vậy làm gì.”

Giang Thủy ngẩng đầu, đổ ập xuống một câu: “Em muốn đi đâu?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai sửng sốt, Giang Thủy nhìn về một bên, nhắc nhở cô: “Không phải nói muốn đi du lịch sao?”

“À…” Dương Mai nói, “Cái này em cũng chưa nghĩ tới…”

“Vậy bây giờ em nghĩ xem.”

“Chọn nơi gần?” Dương Mai suy nghĩ trong chốc lát, thật đúng là có thể chọn một nơi thăm quan, “Hàng Châu, đi dạo Tây Hồ đi.”

Dương Mai đã đi không ít nơi, Hàng Châu cách cô rất gần nhưng lại chưa từng đi qua.

Ngày tới Hàng Châu, thời tiết đặc biệt tốt, trời trong xanh không một gợn mây, mặt trời đã lên cao.

Nhiệt độ không khí rất cao, nơi nơi đều là tiếng ve kêu.

Trước khi tới Hàng Châu, Dương Mai đặc biệt chạy tới trung tâm thương mại mua áo chống nắng, lúc này đã có tác dụng. Trái lại Giang Thủy ở bên cạnh, không có áo chống nắng cũng không bung dù, lộ cả người dưới ánh nắng chói chang, híp mắt đi đường nhưng cũng không kêu khổ lấy một tiếng.

Dương Mai đuổi theo, che dù cùng anh, nói: “Anh còn ngại mình không đủ đen sao.”

Giang Thủy nghe xong hồn nhiên không thèm để ý, giơ cánh tay lên so với Dương Mai, quả nhiên trắng đen đối lập rõ ràng. Thấy như vậy, anh ngược lại còn cười: “Khá tốt.”

Nói thật thì nội tâm Giang Thủy không quen nhìn đàn ông da trắng lại gầy gò, anh cho rằng đàn ông nên khổng võ hữu lực (chỉ người khỏe mạnh, có khí lực), làn da đen một chút có sao, phụ nữ mới nên trắng.

https://thuviensach.vn

“Cũng chỉ có anh, da dày thịt béo, có người phơi nắng một chút đã tróc da rồi.”

Giang Thủy: “Ừ, từ nhỏ đã vậy. Quen rồi.”

Hai người nắm tay nhau đi dọc theo Tây Hồ.

Lúc này đúng là mùa du lịch, đừng nói khu ngắm cảnh, ngay cả toàn bộ thành phố Hàng Châu đều nhét đầy người. Phóng mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng tất cả đều là ô che đầu người, vô số cái miệng mở ra, Dương Mai cho rằng lỗ tai mình muốn thủng rồi.

“Ai, lựa chọn sai lầm.” Dương Mai có chút hối hận. Sớm biết như thế, cô đã chọn nơi ít người rồi.

So với cô thì Giang Thủy lại bình chân như vại, thấy người thật sự quá đông, anh liền đề nghị tìm tiệm cơm nào đó ngồi trước, nếu không lát nữa tới giờ cơm, sẽ phải xếp hàng chờ rất lâu.

Thời gian còn sớm, bởi vậy tiệm cơm có thể lựa chọn rất nhiều.

Cuối cùng, bọn họ chọn một tòa nhà cạnh hồ. Phong cách kiến trúc cổ xưa, đẩy cửa sổ lầu hai nhìn ra, có thể thấy một cửa sổ lớn nhỏ Tây Hồ.

Ngồi một lát, cảm thấy ánh mắt người phục vụ nhìn bọn họ càng ngày càng quái dị, không có biện pháp nào, Dương Mai đành phải gọi cơm trước thời gian, trong đó có một món là cá chua ngọt không thể không nhấm nháp khi tới Tây Hồ.

Khi chờ đồ ăn dọn lên, hai người không có gì để giao lưu. Rốt cuộc đã qua nửa ngày, hai người đều mệt mỏi.

Dương Mai gối đầu lên cánh tay, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, liền nghe thấy người đàn ông đối diện kêu lên một tiếng. Ngẩng đầu liền thấy

https://thuviensach.vn

một cậu bé đầu trọc đang đứng bên cạnh anh, mím miệng cười.

Còn chưa nhìn ra nguyên cớ gì, mẹ của nhóc đầu trọc đã chạy tới, ôm vai cậu bé rối rít xin lỗi: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, trẻ con chạy loạn…”

Thì ra là nhóc đầu trọc này chạy khắp nhà, trên tay đang nắm chiếc kem bàn chân to bản ném lên quần Giang Thủy. (Có ảnh minh họa cái kem này bên dươi nhé)

Giang Thủy hôm nay mặc một cái quần dài màu vàng nhạt, bàn chân to bản dính lên, lại dây xuống dưới, có thể thấy vết tích rất rõ ràng.

“Mau, nói xin lỗi chú đi.”

Nhóc đầu trọc còn tính nghe lời, bĩu môi lập tức nói: “Xin lỗi chú.”

Giang Thủy nhìn bọn họ liếc mắt một cái, không lên tiếng. Cuối cùng tầm mắt dừng trên quần dài của chính mình, cảm giác vừa dính nhớp vừa ẩm ướt lan tràn từ trên xuống dưới. Anh hơi ngừng, trong đầu nghĩ đến lát nữa đi đâu đổi quần được.

Thấy Giang Thủy trầm mặc không lên tiếng, trong lòng mẹ nhóc đầu trọc luống cuống, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng lại. Một đôi mắt to của nhóc đầu trọc kia cũng không nháy mà nhìn thẳng vào chú trước mặt, một lát sau, cậu bé lại lặp lại lần nữa: “Chú ơi thực xin lỗi.”

Dương Mai hoà giải: “Không sao đâu.”

Mẹ của nhóc đầu trọc như là gặp cứu tinh, lập tức theo bậc thang đi xuống. Thân thiện lại xin lỗi, gật gật đầu rồi kéo nhóc đầu trọc đi.

Nhóc đầu trọc đi được ba bước quay đầu lại, miệng rất ngọt: “Cảm ơn chị.”

https://thuviensach.vn

Chờ hai mẹ con đi khỏi, Dương Mai dùng chiếc đũa gõ gõ bàn trước mặt Giang Thủy: “Đừng có nhìn phía dưới chính mình mãi thế.”

Giang Thủy ngẩng đầu, liền nghe thấy tiếng cười chế nhạo của Dương Mai.

“Vừa rồi nghe thấy không? Nhóc đầu trọc kia gọi anh là chú, gọi em là chị đấy.”

“Không nghe thấy.”

Là thật sự không nghe thấy. Giang Thủy là điển hình của loại đàn ông không thể nghĩ nhiều việc một lúc, giống như đầu gỗ. Thời điểm anh đang nghĩ chuyện gì đó, trong đầu chính là chuyện đó, những việc khác đều không chứa được.

Nói dễ nghe một chút, cái này gọi là chuyên nhất (một lòng chuyên chú, ý chỉ sự tập trung), nói khó nghe chút chính là không có mắt nhìn.

Dương Mai rất hiểu điểm này của anh nên cũng không để ý. Dù sao anh chính là người đàn ông không thú vị như vậy.

“Ăn cơm xong đi mua quần?” Dương Mai hỏi.

Giang Thủy gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

Đến buổi chiều, hai người đi tới trung tâm thương mại trong nội thành.

Vốn tính tới ngắm cảnh, cuối cùng lại biến thành đi dạo cửa hàng.

Bọn họ tới một trung tâm bách hóa, dù là kỳ nghỉ nhưng người mua sắm ở nơi này cũng không nhiều lắm.

Đi vào khu trang phục nam, hai người vòng đi vòng lại, cuối cùng xác định chọn vào một cửa hàng trong đó lựa một chiếc quần dài.

https://thuviensach.vn

“Anh đi vào thử xem đi.” Dương Mai đưa cái quần vào tay Giang Thủy, lại chỉ chỉ phòng thử đồ ở cuối cửa hàng.

“Không cần đi.”

Giang Thủy ngại phiền toái. Ngày thường anh không mua quần áo nhiều lắm, ngẫu nhiên mua vài lần, đều là nhìn trúng thì trực tiếp mua, nào giống Dương Mai đi dạo vài cửa hàng, chọn chọn lựa lựa, cuối cùng nhìn trúng còn muốn thử một chút.

“Không thử sao biết hợp hay không.” Dương Mai đẩy Giang Thủy đến cạnh phòng thử đồ, nói, “Anh thử trước đi, em dạo quanh một chút.”

Khi nói chuyện, Dương Mai đã vòng ra ngoài. Trong chuyện dạo phố này phụ nữ vĩnh viễn rất có chủ kiến, hơn nữa tựa hồ có thể lực vô hạn hòng duy trì vô hạn số lần chọn lựa cùng đi dạo này.

Giang Thủy mắt thấy Dương Mai biến mất trong tầm nhìn liền cúi đầu, rũ mắt nhìn cái quần treo trên cánh tay có giá trị xa xỉ kia.

Được rồi, nên thử một lần. Loại quần đắt tiền này, cần phải thử một lần.

Hoặc là…

Tay anh đã đặt trên then cửa nhưng một lát sau vẫn không mở nó ra.

Nhân viên cửa hàng ở một bên rất nhanh đã tới gần, cười hỏi: “Sao vậy thưa anh, có yêu cầu trợ giúp gì không ạ?”

Không lập tức trả lời, tạm dừng vài giây Giang Thủy mới đột nhiên hỏi: “Có thể giảm giá không?”

Nhân viên cửa hàng bỗng nhiên sửng sốt, theo sau lại treo nụ cười đã thể thức hóa: “Xin lỗi, không thể mặc cả.” Cô ta dừng một chút, bàn tay

https://thuviensach.vn

duỗi hướng phòng thử đồ nói: “Nếu không anh đi vào mặc thử trước xem sao đã ạ?”

Tay Giang Thủy rời khỏi then cửa, không có kết cấu mà vuốt ve trên mặt vải, giống như đang kiểm tra chất liệu. Nhưng căn bản anh không hiểu chất liệu là cái quỷ gì.

Dáng vẻ anh do do dự dự ở trong mắt nhân viên cửa hàng là một loại tín hiệu. Trước khi mua hàng, rất nhiều người sẽ do dự, đó là một loại đường ranh giới, có thể đưa khách hàng vượt qua ranh giới kia hay không phải xem bản lĩnh ăn nói của nhân viên cửa hàng.

“Chiếc quần này rất hợp với anh, nếu không tin anh có thể vào mặc thử nhìn xem. Anh xem bạn gái anh ăn mặc xinh đẹp như vậy, anh mặc quần này mới xứng với cô ấy không phải sao?”

— Đây rõ ràng là một câu thực sự có thể giúp tiêu thụ sản phẩm. Nhưng mà đồng thời từ ngữ rõ ràng cũng làm người ta cảm thấy không thoải mái.

Giang Thủy nghe xong không có biểu tình gì, chỉ có một động tác rất nhỏ — tay anh nắm chặt quần hơn một chút nhưng lại nhanh chóng thả lỏng ra.

Anh lộ rõ phản ứng đối với câu nói rất có ý vị này chính là ngay sau khi Dương Mai đi tới.

Cô ở bên ngoài đi dạo một vòng, không tìm được thứ gì hay, vì thế lại vội trở về, vừa lúc nghe thấy câu nói cuối cùng này.

“Cô nói chuyện kiểu gì vậy?” Giọng nói của Dương Mai còn tính là bình tĩnh, nhưng cũng không ôn hòa.

https://thuviensach.vn

Lúc này, nhân viên cửa hàng mới ý thức được vừa rồi mình nói lỡ miệng — không sai, là nói lỡ miệng, chứ không phải nói sai rồi.

Từ khi đôi nam nữ này đi vào, dưới đáy lòng cô ta đã đánh giá bọn họ.

Người phụ nữ quần áo không tầm thường, trong lúc giơ tay nhấc chân hiện ra một tia quý khí, nhưng vẻ quý khí này cũng không phải sinh ra đã có sẵn, bởi vì trong ánh mắt cô ấy không có sự ngang ngược kiêu ngạo, ngược lại cất giấu nhuệ khí bình tĩnh mà khôn khéo. Mà người đàn ông lại một thân hàng rẻ tiền, anh đối với vấn đề này giống như cũng không để ý, trầm mặc ít lời, bộ mặt khuyết thiếu biểu cảm, lại không phải kiểu lãnh ngạo của kẻ có tiền, mà là một loại…

Một loại khí chất kỳ lạ.

Giống như không sao cả, thế nào cũng được, không có theo đuổi, không có mong đợi, không có mục đích.

Một loại khí chất thuần túy không có sinh cơ.

Nhân viên cửa hàng không nghĩ về điều đó, kinh nghiệm nhìn người phong phú nói cho cô ta biết, người phụ nữ này rất có tiền còn người đàn ông này rất nghèo. Mặc kệ có phải anh ta phụ thuộc vào người phụ nữ này hay không, cô ta vẫn nghĩ, cuối cùng người trả tiền sẽ là người phụ nữ này.

“Thật xin lỗi, bởi vì anh ấy còn chưa đi vào mặc thử …”

Dương Mai đi qua nhân viên cửa hàng về phía Giang Thủy, trực tiếp hỏi: “Anh không mặc thử? Là không thích sao? Không thích chúng ta lại đi cửa hàng khác.”

Vừa dứt lời, Dương Mai liền nắm cổ tay Giang Thủy muốn kéo anh đi.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên lại dừng lại.

Giang Thủy đứng ở chỗ đó, giống một tảng đá lớn lù lù bất động.

“Đã dạo nhiều rồi. Em chờ anh một lát, anh đi mặc thử.” Anh buông di động, vào phòng thử đồ.

Mặt sau cửa phòng thử đồ là kính toàn thân, Giang Thủy dựa vào phía sau, nhìn thẳng người trong gương. Thân trên mặc áo ngắn tay màu lam, mua ở chợ đêm. Thên dưới là quần dài màu vàng nhạt rộng thùng thình, cũng mua ở chợ đêm.

Anh mặc bộ đồ này lẫn vào chợ đêm, sẽ không sinh ra chút cảm giác khác lạ nào.

Lại nhìn chiếc quần trong tay hoàn toàn bất đồng với bộ quần áo trên người mình, không hiểu sao anh đột nhiên nhếch miệng không tiếng động cười cười.

Thời điểm kéo cạp quần, có tiếng đập cửa vang lên. Dương Mai ở bên ngoài nói: “Giang Thủy, anh có điện thoại.”

“Ừ.” Anh nhanh chóng kéo cạp quần, có chút gấp, cong eo đứng bằng một chân nhưng không vững lập tức đụng vào gương, một tiếng “phanh” vang lên.

“Sao thế?” Dương Mai hỏi.

“Không sao.” Một lát sau, Giang Thủy lại nói, “Em giúp anh nghe điện thoại trước đã.”

“Vâng.”

Dương Mai rời khỏi khu thử đồ, đi vài bước mới nhận cuộc gọi.

https://thuviensach.vn

“Alo, chị dâu.”

Bên kia ngẩn ra một chút, như là không dự đoán được sẽ là người khác tiếp điện thoại.

Vạn Thục Phân phản ứng lại, trực tiếp nói: “Bảo Thủy nhi nghe đi.”

“Anh ấy đang thử quần áo.”

“……” Vạn Thục Phân cau mày, “Hai người ở đâu?”

“Hàng Châu.”

“…” Lại ngẩn ra rồi sau đó nói, “Đi chỗ đó làm gì, mau trở lại!”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Anh trai cậu ấy phát bệnh!”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 36: Uy Hiếp

Trên đường từ Hàng Châu về, xe chạy suốt đêm.

Chiếc xe tập lái của Giang Thủy ngừng ở bãi đỗ xe ngoài trạm vận chuyển hành khách, hai người vừa lên xe, xe liền ầm ầm lái ra.

Quán tính quá mạnh khiến Dương Mai đột nhiên đập lưng về phía sau, ghế dựa bằng da nhưng vẫn rất đau. Cô theo bản năng bắt lấy tay cầm trên đỉnh đầu, một cái tay khác buông thõng xuống dưới, cuối cùng lại nắm chặt vào đai an toàn.

Con số trên đồng hồ đo nhìn không rõ, nhưng Dương Mai có thể thấy được kim đồng hồ đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được từng chút một chạy về bên phải.

Tốc độ rõ ràng càng lúc càng nhanh.

“Quá nhanh.” Đôi mắt Dương Mai dừng trên mặt Giang Thủy.

Giang Thủy không dao động, sườn mặt anh như một bức ảnh tĩnh, giống như một bức tượng điêu khắc đông lạnh. Toàn thân anh đều cứng đờ, duy chỉ có cặp mắt là phát sáng, hết sức chăm chú nhìn thẳng về phía trước.

Dương Mai nghĩ, anh quá khẩn trương rồi vậy nên đắm chìm trong thế giới của chính mình. Vừa rồi cô nói, anh không hề nghe thấy.

Vì thế cô lại gọi tên anh: “Giang Thủy.”

https://thuviensach.vn

Như lưỡi dao sắc bén bằng băng, lưỡi kiếm vụt xuống, phá tan đất đá.

Ngón tay Giang Thủy khẽ nhúc nhích, theo bản năng nghiêng đầu: "A?"

Nhưng rất nhanh, anh đã quay đầu lại. Ánh sáng chói mắt bất chợt chiếu tới khiến Dương Mai không khỏi nhắm mắt, Giang Thủy ngược lại nhạy bén, quay tay lái thật mạnh, phóng về hướng phía bên phải vòng bảo hộ. Lại đánh trở về, thân xe bằng kim loại cọ sát tạo nên tiếng rít chói tai.

Ngay sau đó là một tiếng thắng xe thật dài càng thêm chát chúa, như muốn đâm thủng màng tai. Cuối cùng tất cả đột nhiên im bặt, bên tai vẫn còn âm ỉ tiếng kêu như có như không.

Thời điểm âm thanh phanh xe vang lên Dương Mai mới phản ứng lại, lúc này Giang Thủy đã xuống xe kiểm tra rồi.

Hai chiếc xe đều không quá đáng ngại, nhưng mà ma sát do tốc độ cao khiến sơn xe đối phương bong ra từng mảng. Đó là một chiếc BMW, sau khi chủ xe đi xuống, anh ta trực tiếp kiểm tra xe mình, đi dọc theo dấu vết kia, khom lưng xuống, mặt đã sắp dán lên thân xe.

Xem ra là vô cùng yêu quý xe.

Quả nhiên, bên ngoài rất nhanh đã vang lên tiếng tranh chấp, hùng hùng hổ hổ. Giang Thủy thật ra lại rất an tĩnh, anh đứng ở đàng kia như một ngọn núi gió mưa vẫn bất động.

Chủ xe kia một mình mắng nửa ngày, cảm thấy không thú vị, mới móc di động gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm. Giang Thủy vừa di chuyển chủ xe kia đã bắt lấy cánh tay anh: "Này này này, thế nào hả, muốn chạy à."

Giang Thủy: "Tôi có việc gấp."

https://thuviensach.vn

“Tao thảo nê mã, tao không có việc gấp à? Có việc gấp cũng xử lý sạch sẽ rồi hẵng đi!” (Thảo nê mã là câu chửi kinh điển bên Tung Của chắc mọi người đều biết)

Chủ xe BMW vẫn không buông tay, Giang Thủy liền âm thầm dùng sức giãy giụa. Sức lực anh lớn, không bao lâu đã thoát ra được nhưng trên cánh tay màu đen lại hiện lên dấu vết một vòng màu đỏ.

“Không được đi!”

“Tôi không muốn chạy, tôi ngồi vào trong xe.” Giang Thủy nói, “Bên ngoài có muỗi.”

“…”

Giang Thủy vào xe, Dương Mai hỏi: “Thế nào?”

“Người ta kêu công ty bảo hiểm, anh báo cảnh sát.”

Dương Mai hít ngược một hơi khí lạnh: “Báo cảnh sát?”

“Ừ.” Sau khi phản ứng lại, Giang Thủy nhìn nhìn Dương Mai, nói, “Đừng lo, không có việc gì lớn.”

Sau khi bình tĩnh lại, Dương Mai bỗng nhiên có chút buồn cười: “Vừa rồi nếu không phải bên kia trống, với loại tốc độ này, hai ta sớm lên Tây Thiên rồi.”

Giang Thủy cơ hồ không có chần chờ: “Sẽ không.”

“Sao anh biết sẽ không.”

“Bây giờ không phải vẫn tốt sao.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai dừng một chút, không mặn không nhạt mà nói: “Anh tự tin với kỹ thuật lái xe của chính mình đến vậy?”

Giang Thủy không trả lời chính diện, chỉ nói: “Dương Mai, anh đã lái xe từ khi 15 tuổi.”

“Vậy thì thế nào.”

“Em không thể bỏ qua linh cảm với xe của anh.”

Dương Mai không nói chuyện, ôm ngực ngồi. Cả buổi, mới nhẹ như bẫng mà phun ra một câu: “Sớm muộn gì cũng chết ở trong xe anh.”

“…” Giang Thủy nói, “Anh trai anh phát bệnh.”

Dương Mai: “Chị dâu anh không phải ở nhà? Có người che chở, anh trai anh có thể xảy ra chuyện sao?”

“… Anh không yên tâm.”

“Không yên tâm sao không gọi điện thoại.”

“A,” Giang Thủy biết nghe lời lấy di động ra, “Anh quên mất.”

Chờ sau khi xử lý xong mọi chuyện, hai người lại một lần nữa lên đường.

Trong điện thoại Vạn Thục Phân nói với Giang Thủy, anh trai đã không có việc gì. Nhưng cuối cùng Giang Thủy vẫn quyết định trở về một chuyến.

Thời điểm về đến nhà đã vào đêm. Giang Thủy đi vào phòng trong xem anh trai, Dương Mai an vị ở phòng khách chờ, Vạn Thục Phân tiếp đãi cô. Trên thực tế, cũng không thể gọi là “tiếp đãi” – ly nước sôi để nguội

https://thuviensach.vn

duy nhất kia cũng là do chính Dương Mai tự mình rót. Bởi vì cô thật sự là quá khát.

Qua một lúc, Giang Thủy vẫn chưa đi ra. Vạn Thục Phân liền nói với Dương Mai: “Hai người hôm nay đi Hàng Châu chơi?”

Dương Mai gật đầu. Vạn Thục Phân hừ một tiếng, ngữ khí quái quái: “Lúc này còn có thể đi ra ngoài chơi sao.”

Dương Mai vốn không nên nói cái gì, nhưng khi đó cũng không biết là cảm xúc bộc phát hay thế nào, cô cũng lạnh lạnh mà nói một câu: “Công việc của Giang Thủy rất vất vả, ngẫu nhiên ra ngoài chơi một lần cũng không có gì.”

“Vậy cũng không thể mặc kệ anh trai cậu ấy.”

“Chị dâu, vừa nghe anh trai xảy ra chuyện, Giang Thủy không nói hai lời đã lập tức vội vàng trở về.”

“Đó cũng là hiển nhiên.”

Tĩnh một chút, Dương Mai lại nói: “Chị dâu, anh trai không có việc gì, chị nên sớm gọi điện thoại mới đúng.”

Vạn Thục Phân bĩu môi: “Muốn gọi nhưng mà sau đó không phải Thủy nhi tự mình gọi lại đây?”

Dương Mai: “Giang Thủy lái xe quá nhanh, trên đường thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ.”

Vạn Thục Phân nghe xong có điểm sợ hãi, nhưng lại không nghĩ rơi xuống thế hạ phong trên khía cạnh miệng lưỡi, đúng lúc này Giang Thủy đi ra, chị ta liếc mắt nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Còn không phải vẫn tốt sao.”

https://thuviensach.vn

Trước khi đi, Vạn Thục Phân gọi Giang Thủy sang một bên.

“Chuyện gì?” Giang Thủy hỏi.

“Tôi nói cái này với cậu thật hơi xấu hổ, nhưng mà hiện tại có chút … ừm, khó khăn…” Vạn Thục Phân xoa xoa tay, ngượng ngùng xoắn xít nói, “Trong nhà tiền không đủ dùng rồi…”

Giang Thủy thở sâu, ngữ khí thực bình tĩnh: “Ừm, tôi có tiền mặt ở đây, chị xem đủ không.”

Nói rồi anh lấy hết tiền ra đưa cho Vạn Thục Phân. Vạn Thục Phân nhận tiền, mặt lộ vẻ khó xử: “Còn thiếu một ít…”

Tiền đó dùng cho sinh hoạt hàng ngày hẳn là đủ rồi, Giang Thủy tạm dừng một lát, Vạn Thục Phân liền nói: “Thật mà, tôi nghỉ việc kia rồi, tôi không có tiền.”

“Sao lại nghỉ việc?”

“Siêu thị kia buôn bán 24 giờ, phải thường xuyên đi làm ca, tôi ăn không tiêu.”

“…” Giang Thủy lại lần nữa thở sâu, “Thật vất vả mới tìm được công việc này, chị nghỉ …”

Vạn Thục Phân chẳng hề để ý: “Lại tìm không phải được rồi sao.”

“Chị cho rằng công việc dễ tìm như vậy?”

Nghe xong lời này, Vạn Thục Phân như là bị đốt pháo, lập tức liền to tiếng: “Thế nào, cậu đây là khinh thường chị dâu phải không. Tôi không có bản lĩnh gì, nhưng bằng cấp của tôi với cậu cũng giống nhau đấy, đều là tốt nghiệp cao trung, cậu có cái gì mà đắc ý!”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhìn về phương hướng nào đó, tròng mắt di chuyển, như là tìm kiếm cái gì. Chờ sau khi xác định người nào đó không có ở bên kia, anh mới vững vàng thanh âm nói: “Tôi không phải ý tứ này. Được rồi, sau khi trở về tôi gửi tiền cho chị.”

Vạn Thục Phân hừ một tiếng nói: “Này còn thiếu không nhiều lắm, làm người không thể vô ơn, cậu phải nuôi anh trai cậu.”

“… Vâng.”

Vạn Thục Phân về phòng trước, Giang Thủy lôi ra một chiếc ghế đẩu ngồi ở trong sân. Tấm màn đêm đen thật nặng nề, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Anh đốt một điếu thuốc, là loại rẻ tiền nhất, vẫn luôn nhét trong túi quần, vừa rồi trên đường về đây quá sốt ruột, hộp thuốc bị ép bẹp, dính cả vào thuốc bên trong bao khiến thuốc cũng mềm đi.

Một mảnh đen kịt, duy độc chỉ có điểm sáng vàng hồng kia.

Dương Mai hướng ánh sáng kia đi tới, đứng ở bên phải Giang Thủy.

“Khi nào đi?” Dương Mai nói.

“Ngồi một lát rồi đi.”

Kỳ thật điếu thuốc kia Giang Thủy chỉ hút mấy ngụm đã không còn hứng thú nữa, mùi thuốc không dễ ngửi bằng mùi hương của người phụ nữ bên cạnh. Anh thật sự cảm thấy kinh ngạc, người phụ nữ này đi theo anh bôn ba một ngày, anh sớm đã đổ mồ hôi tới mấy lần, sao cô có thể không nhiễm chút nào chứ.

“Nơi này không nhìn thấy ngôi sao.” Dương Mai ngửa đầu, lọt vào trong tầm mắt toàn là bóng đêm.

https://thuviensach.vn

“Thấy được.” Giang Thủy ném điếu thuốc còn dư, đứng lên, dùng giày nghiền nát, “Em muốn nhìn ngôi sao?”

“Vâng.”

“Chờ đến khi tất cả đều là ngôi sao, anh mang em tới xem.”

“Được.”

“…”

Dương Mai nhìn Giang Thủy, anh rũ đầu, ánh mắt không biết nhìn nơi nào. Dương Mai nói: “Có phải anh có chuyện gì muốn nói không?”

“… Ừm.” Môi khô khốc, Giang Thủy liếm liếm môi nói, “Dương Mai, anh muốn làm việc khác.”

Dương Mai không lên tiếng, lẳng lặng chờ.

“Làm việc có thể kiếm tiền.” Anh nuốt một cái, tiếp tục nói, “Rất nhiều nơi phải dùng tiền, rất nhiều nơi.”

Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn Dương Mai. Khuôn mặt có làn da đen kia hòa trong bối cảnh màu đen, khiến người ta nhìn không rõ. Cũng không cần nhìn rõ ràng, chỉ bằng tưởng tượng, Dương Mai đã có thể vẽ ra dáng vẻ và biểu cảm của anh ở trong đầu.

Nhất định là bình tĩnh mà chắc chắn.

Anh thoạt nhìn chất phác, kỳ thật lại là người đàn ông rất có chủ kiến. Có ý nghĩ của chính mình, lại rất cố chấp.

Dương Mai cười cười: “Nghĩ kỹ rồi?”

Giang Thủy không nói gì. Đó chính là nghĩ kỹ rồi.

https://thuviensach.vn

“Vậy anh tính làm cái gì.”

“Chưa nghĩ tới.” Giang Thủy cọ cọ đế giày, điếu thuốc bẹp kia bị anh đá sang một bên.

“Được, vậy có thời gian anh chậm rãi suy nghĩ.”

Sau khi Giang Thủy đưa Dương Mai về nhà, đã là đêm khuya.

Cổng lớn khu nhà lại rộng mở, gần đây lầu một có một hộ gia đình đang trang hoàng lại, hàng hiên bị đặt đầy rác rưởi từ vật liệu kiến trúc. Khi giày dẫm lên, đế giày có thể dính một tầng phấn bên dưới.

Dương Mai mở cửa, trước khi vào cửa cô cọ cọ giày lên tấm thảm trước cửa, túi trong tay bỗng nhiên bị người ta bắt lấy.

Cô không thét chói tai bởi vừa lúc có một mặt gương đối diện với cô ở bên trong nhà, tuy cách khá xa, hình người mơ hồ, nhưng hình dáng của Tống Cường trong gương cô liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

“Sao lại tới đây?” Cô nhàn nhạt nói.

“Tôi thật sự thiếu tiền.” Lúc này, Tống Cường đơn giản đến dối trá khách sáo đều miễn đi, trực tiếp vào thẳng chủ đề.

“Tiền hồi trước của anh đâu rồi?”

“Tiêu hết rồi.”

“Tiêu vào đâu?”

“…” Hắn ta không nói chuyện, nâng đầu, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn thẳng vào cô.

https://thuviensach.vn

Dương Mai không có chút sợ hãi nào, bộ dáng Tống Cường lúc này người không ra người quỷ không ra quỷ, trong mắt cô kỳ thật là vô cùng buồn cười.

Hắn không trả lời, nhưng Dương Mai biết, lúc ấy khoản tiền kia đối cô mà nói, có thể gọi là "khoản tiền lớn", nhất định là bị hắn dùng trên người phụ nữ kia.

Tống Cường không đánh bạc, không chơi thuốc không rượu chè, mà phí tiền nhất vào phụ nữ, cô rất rõ ràng.

"Cô ta bây giờ đâu rồi?" Dương Mai nói.

Tống Cường ngập ngừng môi, cuối cùng lắc lắc đầu.

Dương Mai không tiếp tục hỏi, rút túi từ trong tay hắn ra, gằn từng chữ một mà nói: "Tôi một đồng cũng sẽ không cho anh."

Cô lắc lắc tay, một chân đã rảo bước tiến lên, một chân khác đồng thời cũng nâng lên thì phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng "bùm" trầm đục — Tống Cường quỳ xuống.

Dương Mai thở sâu, khó có thể lập tức hình dung cảm giác lúc này.

Dù cô có bình tĩnh như thế nào, lý trí như thế nào, cũng cảm thấy hình ảnh giờ phút này có chút chướng mắt. Trong lòng cô khó chịu, nhưng cũng không phải vì Tống Cường, mà là vì chính mình.

Lúc trước cô thật là mù mắt chó, coi trọng gã đàn ông không tiền đồ như vậy. Bị lừa thân lừa tâm lừa tiền, cuối cùng còn bị kéo chân.

Dáng vẻ Tống Cường quỳ xuống có bao nhiêu khó coi, hình ảnh tình yêu sâu đậm của cô lúc trước liền có bấy nhiêu khó coi.

"Cầu xin em… Không có tiền anh sẽ chết."

https://thuviensach.vn

Vậy đi tìm chết đi. Dương Mai nghĩ.

Một chân còn lại của cô cũng bước vào cửa.

Trước khi cửa đóng lại, một bàn tay vói vào, ngón tay dơ bẩn, không biết đã bao lâu không rửa sạch. Trên tay nắm một chiếc điện thoại di động, ngón tay cái ấn một cái, màn hình liền sáng lên.

Dương Mai nhận ra chiếc di động này, đây là sau khi cô kiếm lời được mua cho Tống Cường.

Tống Cường nói: “Biết bên trong có cái gì không?”

Dương Mai híp híp mắt, nhấp môi cắn cắn sau răng cấm, một lát sau mới nặng nề mà nói: “Có cái gì?”

Hình ảnh đã sớm được chuẩn bị ở hình ảnh video tạm dừng. Ngay sau đó, hắn ấn xuống nút phát.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 37: Đánh Nhau

Lý Diễm hẹn Dương Mai đi dạo phố, sau một buổi trưa quét sạch phố xá, hai người phụ nữ xách theo túi lớn túi nhỏ ngồi ở một tiệm cà phê yên tĩnh.

Trong lúc thưởng thức chiến lợi phẩm, Lý Diễm phát hiện Dương Mai đang thất thần, nước trà trước mặt còn chưa uống đã bị gió điều hòa trên đỉnh đầu thổi xuống lạnh ngắt, chỉ lo cúi đầu xem di động.

Lý Diễm thò lại gần liếc mắt một cái, Dương Mai đam tìm kiếm Hô Luân Bối Nhĩ trên Baidu (Hô Luân Bối Nhĩ hay Hulunbuir là một thành phố tại đông bắc Khu tự trị Nội Mông Cổ).

“Sao vậy, muốn đi du lịch à?” Lý Diễm hỏi.

Dương Mai cũng không ngẩng đầu lên chỉ có lệ mà “ừ” một tiếng, qua một hồi lâu mới thêm một câu: “Dù sao nghỉ hè cũng phải tìm một chỗ đi chơi.”

Lý Diễm thở dài một hơi: “Cậu còn có nghỉ hè, giống tớ đây, từ khi tốt nghiệp đại học đã không còn nghỉ hè nữa rồi.”

Dương Mai cười: “Cậu có thể xin nghỉ mà.”

“Cũng đúng.” Lý Diễm hứng thú bừng bừng bò qua, “Hô Luân Bối Nhĩ, mang theo tớ nhé.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai yên lặng nhìn Lý Diễm: “Tớ nghĩ cậu sẽ không đi Hô Luân Bối Nhĩ để phá hỏng thế giới hai người của chúng tớ.”

Đã rõ, Hô Luân Bối Nhĩ là đi cùng Giang Thủy, không phải cùng cô ấy.

Lý Diễm xoa tóc dựa về phía sau, kêu rên một tiếng thật thấp: “Tớ muốn mùa xuân thứ hai!”

Kêu rên xong, cô ấy liếc mắt nhìn về phía đối diện, người bên kia mặt không đổi sắc tim không nhảy, chỉ lo xem tin tức, Lý Diễm lập tức thu hồi biểu tình như mưa rền gió dữ của mình, tình chân ý thành mà nói: “Hai người đi Hô Luân Bối Nhĩ chính là lần đầu tiên đi du lịch sau khi qua lại nhỉ, được đấy, tốt lắm. Tớ chúc phúc cho cậu.”

Dương Mai nhấp miệng không tiếng động cười cười, bốn chữ cuối cùng (“Tớ chúc phúc cho cậu” trong tiếng Trung chỉ có 4 chữ:我祝福)kia Lý Diễm là nghiến răng nghiến lợi mà nói, cô nghe ra được.

Cũng mặc kệ Lý Diễm nghiến răng nghiến lợi như thế nào, Dương Mai nghĩ, lần du lịch này cô đi định rồi.

Cô thật sự rất muốn đi.

Hành trình đi Hàng Châu quá qua loa, trên đường lại xảy ra biến cố. Nơi đó lại quá gần bọn họ, một chút cảm giác ra ngoài du lịch cũng không có. Cô nghĩ, nếu đã quyết định đi chơi, không bằng chọn nơi xa một chút, sau đó tắt điện thoại đi, không để người khác quấy rầy.

Còn có việc ở cửa hàng, giao trắng cho Tiểu Hà cô cũng không quá yên tâm — trạng thái gần đây của Tiểu Hà không tốt lắm.

Dương Mai ngẩng đầu, nói với Lý Diễm: “Lý Diễm, nếu không cậu giúp tớ xem vừa hàng… mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Trạng thái Tiểu Hà không tốt có quan hệ tới Lý Diễm. Hai người này xui xẻo giống nhau, bị cùng một gã đàn ông lừa đảo.

“Làm sao vậy?” Lý Diễm hỏi.

“Không có gì.”

Lý Diễm nhún nhún vai, không tiếp tục hỏi. Đôi mắt nhìn về hướng ngoài cửa sổ, một lát sau ánh mắt lại không thể di chuyển nữa.

Các cô ngồi ở lầu hai của tiệm cà phê, vị trí sát cửa sổ. Hôm nay mây đen dày đặc, nhìn kiểu này không bao lâu nữa trời sẽ mưa.

Ánh sáng không tốt nhưng Lý Diễm mắt sắc, vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra người đứng dưới lầu kia.

Vai rộng eo thon, cao ráo da đen.

“Ai ai, Dương Mai cậu nhìn xem, phía dưới không phải là Giang Thủy sao?”

Thân hình cùng dáng vẻ của Giang Thủy đều có đặc điểm đặc biệt, rất dễ dàng phân biệt. Bên trên mặc áo phông chữ T màu đen, phía dưới là quần cao bồi, cách ăn mặc thường thấy nhất của anh.

Anh đứng bên một chiếc xe Mercedes màu đen, rất an tĩnh, đầu cúi xuống theo một góc độ nhất định, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lý Diễm hỏi: “Muốn đi xuống hay không?”

Mông cô ấy đã nhổm lên nhưng thấy Dương Mai chưa di chuyển nên lại ngồi trở về. Khi lại nhìn qua, dưới lầu đã không thấy Giang Thủy đâu nữa.

“Ấy, người đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhíu mày, nhìn chằm chằm xe Mercedes màu đen dưới lầu, không lâu sau, xe chạy đi.

“Lái xe đi rồi.”

“Không thấy xe mà…” Lý Diễm nhìn vài lần, bỗng nhiên hiểu ra, đôi mắt trừng thật lớn, “Cái gì cái gì? Cậu nói không phải là chiếc siêu xe mới vừa kia chứ!”

Lý Diễm kinh ngạc Dương Mai có thể lý giải. Bởi vì cô cũng vô cùng kinh ngạc — khi thấy Giang Thủy móc chìa khóa xe mở cửa ra rồi ngồi lên trên.

Đối với Dương Mai mà nói, loại cảm giác này rất không thoải mái. Nhưng cũng không xa lạ.

Loại cảm giác không thoải mái này trước kia cô cũng từng có — thời điểm ở cùng Tống Cường, Tống Cường cho cô cảm giác xa cách, thần bí. Này hết thảy đều bởi vì đã thay đổi tình cảm.

Nhưng Dương Mai có thể khẳng định, loại chuyển thay đổi tình cảm này, sẽ không phát sinh trên đầu cô và Giang Thủy.

Cô cảm thấy mình có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu người đàn ông này, bởi vì anh vô cùng đơn giản. Nhưng ở chung một thời gian cô lại phát hiện, anh đơn giản cũng không phải là đơn giản thuần túy.

Trong lòng Giang Thủy có bí mật.

Cho nên Dương Mai nhìn không thấu anh.

Một tuần kế tiếp, Dương Mai đều không nhìn thấy Giang Thủy. Giang Thủy gọi điện thoại cho cô đều chỉ là thăm hỏi đơn giản. Dương Mai rất

https://thuviensach.vn

thuận theo tâm ý anh, anh không đề cập tới, cô cũng không hỏi. Bởi vì cô cảm thấy theo đuổi người khác không thú vị.

Sáng sớm thứ hai, Dương Mai như thường ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, chỉnh trang xong, đang định đi đến cửa hàng xem sao thì nhận được điện báo xa lạ.

Thanh âm trong điện thoại rất không khách khí: “Cô Dương phải không? Mời cô nhanh chóng đến đồn công an Thành Tây một chuyến.”

Đồn công an Thành Tây và nhà Dương Mai ở hai đầu thành phố, một đông một tây. Dương Mai gọi xe qua, trên đường bị kẹt xe, một giờ sau mới đến nơi.

Người trong sở hẳn là đợi đã lâu, đến khi cô tới, cũng không ai liếc nhìn cô một cái — thời gian trôi qua đã lâu, bọn họ đang làm chuyện khác, có lẽ đã quên mất cô rồi.

Dương Mai chủ động đi qua, chào hỏi một người cách sát đang ngồi viết lách trên bàn. Cô rất khách khí, cố tỏ vẻ thân thiện.

Người cảnh sát lại tương phản, anh ta bị người đánh gãy suy nghĩ, ngẩng đầu nhíu mày tỏ ra không hài lòng, thấy phía trước là một gương mặt phụ nữ xa lạ, mày nhíu càng chặt hơn, sau đó mới giãn ra.

Người cảnh sát suy nghĩ cẩn thận: “Cô chính là cô Dương?”

Dương Mai nói: “Đúng vậy.”

“Cô đi theo tôi.”

Tiếng kẽo kẹt do chân ghế dựa bằng thép cọ lên nền đá hoa cương vang lên, vừa lúc chặn đường đi của Dương Mai. Dương Mai nhìn xuống một cái, lại ngẩng đầu nhìn thẳng phía trước, phát hiện người cảnh sát kia

https://thuviensach.vn

đã đi xa, cô không dám lại trì hoãn, đành vòng qua cái ghế kia bước nhanh theo sau.

“Có người tới bảo lãnh anh. Này.” Sau khi đi vào, người cảnh sát thuận tiện mở đèn.

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, bởi vậy gian phòng kia rất tối, bức màn mở ra, không đến mức đen hoàn toàn, nhưng dưới ánh sáng như vậy, không thể nhìn thấy chữ, cũng không thấy rõ mặt người.

Dương Mai lại ở dưới ánh sáng tối tăm như vậy có thể thấy rõ mặt Giang Thủy.

Anh cô độc ngồi xổm ở một góc, sau lưng hơi nâng lên, hai cánh tay toàn bộ đều đè trên đầu gối, bàn tay rủ xuống tự nhiên. Gương mặt góc cạnh kia lạnh lùng, thời điểm tiếng giày cao gót của Dương Mai vang lên, gương mặt kia mới ngẩng lên.

Trong nháy mắt, ánh mắt Giang Thủy dại ra, trống rỗng, cái gì cũng không có.

Dần dần mới có lại sắc thái cùng độ ấm.

Dương Mai cũng ngồi xổm xuống, sờ sờ mặt Giang Thủy, thanh âm thực nhẹ: “Lạnh không?”

Giang Thủy nhìn cô chăm chú, sau một lúc lâu, mới lắc lắc đầu.

“Cô cũng đừng hỏi anh ta lạnh hay không, hôm nay có lạnh cũng là mùa hè.” Người cảnh sát nói, “Cô xem bọn họ đi, bị anh ta đánh thành cái dạng gì rồi.”

Bên kia cũng có người, đó chính là “bọn họ” trọng miệng cảnh sát.

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhìn qua, đó là ba người đàn ông, vừa lùn vừa gầy như khỉ, không giống người địa phương, trên mặt có những mảng màu sắc thể hiện mức độ nặng nhẹ khác nhau, nghiêm trọng nhất là một người bị sưng cao một bên cạnh mắt, giống như lót thứ gì bên dưới da.

Người cảnh sát nói: "Đánh nhau. Nhìn xem nhìn xem, đánh người ta thành như vậy. Xuống tay quá độc ác."

"Là bọn họ đánh tôi trước."

"Anh còn nói lý?" Người cảnh sát rất không hài lòng với việc Giang Thủy nói chuyện ở thời điểm này, anh ta không quá muốn biết quá trình mà chỉ coi trọng kết quả. Kết quả chính là, Giang Thủy lấy một chọi ba, đánh ba người gầy gò trở thành mập mạp.

"Đánh nhau không cần phân đánh trước hay đánh sau, đánh nhau chính là không đúng." Người cảnh sát nhân cơ hội giáo dục, "Mỗi ngày đã đủ bận còn gây ra nhiều chuyện như vậy …"

Dương Mai ai nói cũng không nghe chỉ lẳng lặng nhìn Giang Thủy: "Anh bị thương sao?"

Giang Thủy lắc đầu, Dương Mai gật gật đầu, chuyển qua nhìn người cảnh sát bên cạnh: "Tôi muốn biết nguyên nhân chuyện này."

Người cảnh sát tìm chiếc ghế ngồi xuống: "Chỉ là một chút việc nhỏ." Anh ta chỉ tay nói: "Anh ta cướp việc của người này, hai bên có xung đột lợi ích, không hài lòng, liền đánh nhau."

Lúc này, một trong ba người bên kia nói: "Xe vốn là tôi lái, tôi chỉ dựa vào chút tiền lương này kiếm ăn. Nào nghĩ đến hắn nửa đường chạy ra…"

"Việc gì?" Dương Mai đánh gãy hắn.

https://thuviensach.vn

Người kia tĩnh một chút mới nói: “Là… lái xe.”

Dương Mai: “Lái xe cho ai?”

“Tổng giám đốc Trần.”

“Tổng giám đốc Trần nào?”

“Hoàng…” Người kia bỗng nhiên phản ứng lại, “hừ” một tiếng nói, “Cô là ai chứ, hỏi nhiều như vậy.”

Dương Mai không phản ứng hắn, cô chuyển hướng sang cảnh sát: “Tiền thuốc men của ba người bọn họ chúng tôi sẽ trả.”

Người cảnh sát kia cười một chút, ngón tay giơ lên chỉ vào ba người bên kia: “Kia khẳng định là các người trả, ngoại trừ ba người kia, bệnh viện còn có một người.”

Dương Mai ngừng lại, người cảnh sát nói tiếp: “Cô Dương, tôi xem cô cũng không phải người không nói lý lẽ, sao lại có quan hệ với loại đàn ông như thế này? Người này khẳng định có khuynh hướng bạo lực, bằng không lấy một chọn bốn không rơi vào thế hạ phong, còn làm một người vào bệnh viện. Quá độc.”

Dương Mai hít hít mũi, nhìn về phía sau. Đầu Giang Thủy lại vừa chuyển, nhìn về một phía khác.

Cô cũng không nói gì, đi làm thủ tục bảo lãnh Giang Thủy ra khỏi đồn công an.

Bên ngoài trời mưa, không lớn, từng hạt mưa tí tách tí tách nhỏ xuống.

Dương Mai đứng ở cửa không nhúc nhích, theo bản năng nhìn lên bầu trời, người đàn ông bên cạnh cô cúi đầu nhìn bậc thanh rồi đi xuống từng bước một.

https://thuviensach.vn

“Trời mưa.” Dương Mai từ phía sau kéo lấy tay áo trái của Giang Thủy.

Giang Thủy ngẩng đầu thấy, nhẹ nhàng “À.” Một tiếng

Anh không nhúc nhích, vẫn đứng yên tại chỗ, một nửa dưới mái che, một nửa dầm mưa.

Dương Mai nhìn thẳng vào gáy anh: “Xe Mercedes anh chạy đâu?”

Bả vai Giang Thủy cứng đờ, vô ý thức nắm chặt tay đưa vào túi quần, ngừng trong chốc lát mới nói: “Anh ngồi xe cảnh sát tới đây.”

“Ừm, được rồi.” Dương Mai gật đầu, một lát sau lại nói, “Bây giờ thì sao, tính trở về thế nào?”

Giang Thủy quay đầu lại, trầm mặc nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh chăm chú như thế, cười nói: “Đã lãng phí rất nhiều thời gian, ông chủ sẽ không trừ tiền công của anh chứ?”

Giang Thủy cắn chặt răng, Dương Mai đi vài bước xuống dưới, giống anh, một nửa ở trong mưa, một nửa dưới mái che. Cô nói: “Trên người anh có tiền không?”

“…” Anh sờ sờ túi, trống không. Ví của anh để ở trong xe.

“Không có.”

“Em có, dùng của em trước.” Dương Mai đưa tiền cho Giang Thủy, bên kia vừa muốn nhận, tay cô bỗng nhiên rụt trở về — cô phát hiện khóe miệng anh có vết thương.

Thì ra cũng không phải anh không tổn hao lông tóc gì. Cũng đúng, dù có thể đánh nhau cũng là đánh với bốn người đàn ông, sao có thể không bị

https://thuviensach.vn

thương.

Dương Mai nói: “Nơi khác thì sao, có hay không?”

Giang Thủy: “Không có.”

“Đừng gạt em.”

“Thật sự không có.”

Yên tĩnh trong chốc lát, Dương Mai dựa qua, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng áp lên dấu vết bên miệng anh.

“Nói cho em, công việc của anh có phải rất nguy hiểm không?”

Tiếng mưa rơi thưa thớt, giọng nói Dương Mai nghe có chút hư vô mờ mịt, mang theo chút linh hoạt kỳ ảo, giống như âm thanh từ bầu trời. Khi đó, cái gì Giang Thủy cũng không nghĩ liền nói: “Không phải.”

“Vậy sao các anh lại có thể đánh nhau thành như vậy vì nó.”

“… Là anh đoạt của hắn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì kỹ thuật lái xe của anh tốt hơn.”

Dương Mai nhíu nhíu mày. Kỳ thật cô hỏi chính là – vì sao anh muốn cướp công việc của người khác, nhưng anh lại trả lời khác.

“Thay người lái xe, anh có thể lấy bao nhiêu?”

“Hiện tại gấp ba.”

Dương Mai hít vào một hơi: “Vậy nghỉ ngơi thì sao, sắp xếp như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy giật giật môi, không nói gì.

Dương Mai nói: “24 giờ tùy kêu tùy đến, phải không?”

Giang Thủy bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn gương mặt trầm tĩnh của Dương Mai, thấp giọng nói: “Em đừng giận.”

“Em không nổi giận.” Dương Mai nói, “Anh có tự do quyền lựa chọn, em sẽ không can thiệp. Em chỉ nghĩ nhắc nhở hữu nghị anh một chút, thân thể của anh không phải làm bằng sắt.”

“Anh có chừng mực.”

“Được, vậy là tốt rồi.”

Dương Mai gấp tiền lại, nhét vào túi quần Giang Thủy. Giọng nói cô nhẹ hơn, xoay người muốn đi.

“Dương Mai.”

Bước chân cô dừng lại. Bị người đàn ông phía sau xoay lại từng chút một.

Hai tay Giang Thủy nắm hai tay cô, dùng sức mạnh kéo cô trở lại nơi không cps mưa. Dưới bậc thang, cô đứng trên anh đứng dưới, anh phải ngửa đầu nhìn cô.

Tư thế này cũng không thích hợp, nhưng Giang Thủy vẫn muốn hôn cô. Dương Mai đã nhìn ra, rất phối hợp mà cong lưng xuống.

Nước mưa theo nơi bọn họ chạm vào nhau mà chảy vào khoang miệng, trong mơ hồ Dương Mai nghĩ nước mưa thật ấm áp. Nhưng rất nhanh, cô đã phủ định chính mình. Mưa là lạnh, ấm áp chính là khoang miệng anh.

https://thuviensach.vn

Bọn họ kết thúc cái hôn ngắn ngủi lại hấp tấp kia trong tiếng còi ô tô thình lình vang lên.

Kia vừa vặn là một chiếc taxi, Giang Thủy thuận tay liền cản nó lại.

Anh đưa Dương Mai vào trong xe, lại chậm chạp không đóng cửa xe cho cô.

Tài xế quay đầu nhìn thoáng qua, vốn định thúc giục, sau lại đem lời nói nghẹn trở về. Ngoài miệng nói thầm một câu: “Chia tay khó khăn như vậy sao.”

Dương Mai biết, Giang Thủy dừng lại không phải bởi vì lưu luyến, có lẽ anh cũng có luyến tiếc, nhưng càng có rất nhiều nguyên nhân khác.

Ví như —

Thời điểm cuối cùng, Giang Thủy áp người xuống, nói bên tai Dương Mai: “Em chờ anh.”

Anh có lời quan trọng muốn nói.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 38: Ôm

Trong lúc ngủ mơ, Dương Mai bị một cuộc điện thoại của Lý Diễm đánh thức, ba mươi phút sau, cô đúng hẹn tới quán bar theo lời Lý Diễm.

Xa hoa truỵ lạc, ngợp trong vàng son. Quán Bar ở khu thương mại, trước nay đều là nơi không ngủ.

Loại địa phương này đã lâu Dương Mai không tới, cẩn thận nhớ lại thì lần đầu tới nơi như vậy hẳn đã là việc của bảy tám năm trước.

Khi đó cô và Tống Cường còn ở bên nhau.

Sau khi đi vào, Dương Mai thuận lợi tìm được Lý Diễm, cô ấy đang ngồi trên sô pha trong góc uống rượu. Có người đàn ông tiến đến gần, ngồi xuống không được vài giây đã bị Lý Diễm đuổi đi.

Không bị người khác lợi dụng, xem ra còn chưa say hoàn toàn.

Chuyện đầu tiên Dương Mai làm sau khi ngồi xuống chính là đoạt bình rượu trong tay Lý Diễm. Bởi vì trên mặt bàn trước sô pha đã bày không dưới mười bình rượu rỗng, kia hẳn đều là “Chiến lợi phẩm” của Lý Diễm.

“Uống vui vẻ như vậy, đã xảy ra chuyện tốt gì vậy?” Dương Mai trêu chọc nói.

https://thuviensach.vn

Lý Diễm nghe xong cười “hừ” một tiếng, ngả ra sô pha với dáng vẻ chẳng hề để ý. Cô ấy nói: “Đồng chí Dương Mai sao lại biết tôi có chuyện tốt vậy.”

Dương Mai nhướng mày: “Đoán đúng rồi?”

Lý Diễm ngồi bật dậy, một tay ôm cổ Dương Mai, Dương Mai lập tức ngửi được mùi rượu nồng nặc phả lại đây: “Tôn Uy chủ động gọi điện thoại cho tớ.”

“?” Dương Mai nhìn cô ấy.

Lý Diễm nói: “Như vậy cho thấy cái gì? Cho thấy hoa dại bên ngoài không tốt bằng nhà mình! Cho thấy tớ vẫn còn có sức hấp dẫn, Tôn Uy đây là muốn ăn hồi đầu thảo!” (Hồi đầu thảo là một loại cây có thật trị đau đầu nhưng mà theo ngôn ngữ mạng TQ thì ý theo mặt chữ là quay đầu lại, ám chỉ sự hối hận)

Vẻ mặt Dương Mai nghiêm túc: “Cậu nói thế nào?”

Lý Diễm cười hắc hắc: “Tớ không nói gì cả, trực tiếp tắt điện thoại …”

“Làm tốt lắm.”

“Cậu cho rằng đây là cao trào của hôm nay? Sai lầm! Chân chính cao trào còn ở phía sau!”

“Cậu gọi lại thoá mạ hắn một trận?”

“No No No…” Lý Diễm vứt cho Dương Mai một ánh mắt mờ ám, “Tớ trúng cổ phiếu ha ha ha ha!”

“…”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhìn về hướng bên cạnh vài lần, muốn tìm tuyến đường gần nhất mang Lý Diễm ra ngoài.

Lý Diễm thấp hơn Dương Mai, nhưng thể trọng lại nặng hơn Dương Mai.

Dưới ánh sáng đầy màu sắc, trong âm thanh đinh tai nhức óc, một người cao gầy cứ như vậy vác một tên lùn mập thất tha thất thểu đi ra ngoài.

“Vì sao không quý trọng chứ…”

“Cái gì?” Dương Mai cúi đầu nhìn, Lý Diễm rũ đầu, dáng vẻ nản lòng, giọng nói nỉ non thì thầm, như sắp rơi lệ.

Thì ra là vẫn rất để ý. Dương Mai thở dài trong lòng, không biết giờ phút này Lý Diễm suy nghĩ cái gì, nhưng trong nội tâm nhất định đang chở một con thuyền nhỏ, không ngừng lắc lư trên mặt biển phập phồng.

Gió đêm thổi tới, cuốn đi mồ hôi.

Ở cửa quán bar, Dương Mai dừng lại tạm nghỉ lấy hơi.

Lúc này Lý Diễm đã thoáng thanh tỉnh, híp mắt ngẩng đầu nhìn khắp nơi, bỗng nhiên liền chỉ về phía đối diện hô lên một tiếng.

Đối diện là quán KTV huy hoàng lộng lẫy, tấm biển hiệu “Bờ biển hoàng kim” tỏa ánh vàng rực rỡ khiến đường cái bên này cũng sáng bừng.

Bên cạnh nó là một nhà tắm công cộng, ở giữa hai tòa kiến trúc cao lớn là một đường hẻm tối đen.

Dương Mai không rõ lắm nơi đó có phải có người hay không, bởi vì đèn đường bên kia đã hỏng. Nhưng lại có tiếng động mơ hồ truyền tới,

https://thuviensach.vn

giống như tiếng nói hỗn loạn nặng nề của đàn ông. Khoảng cách có hơi xa nên Dương Mai nghe không rõ, có lẽ là giọng nói giống nhau mà thôi.

Khu vực này của khu thương mại vốn đã không rõ ràng, nơi này tựa như một cái chảo nhuộm lớn, vào rồi thì đừng nghĩ có thể sạch sẽ đi ra.

Dương Mai không muốn ở đây lâu hơn một chút nào nữa, lập tức tới ngã tư ngăn một chiếc taxi rời đi.

Sau khi về đến nhà, Lý Diễm bị Dương Mai ném lên giường, một phòng mùi rượu khiến mũi Dương Mai khó chịu. Nhưng cô thật sự mệt đến không muốn động đậy nữa, cuối cùng trốn đến phòng ngủ khác ngủ một đêm.

Sáng sớm, cô bị tiếng chuông di động đánh thức. Lúc tiếp điện thoại vẫn còn cảm thấy mông lung, sau khi nghe được vài câu mới đột nhiên như cá chép lộn mình, từ trong ổ chăn nhảy dựng lên.

Không lâu sau, cô đã đứng trước cửa nhà, vừa mở cửa liền thấy Vạn Thục Phân phong trần mệt mỏi.

“Chị dâu.”

Dương Mai kêu một tiếng, Vạn Thục Phân liền lên tiếng đáp lại.

Sau khi vào cửa, Vạn Thục Phân cũng không vội thay dép đi trong nhà, đầu tiên là nhìn nhìn đại khái bốn phía, rồi sau đó mới ngậm cười nói với Dương Mai: “Nhà cô diện tích rất lớn nhỉ.”

“Vâng, gần 200m2.”

Vạn Thục Phân đi về phía trước hai bước, lại nhìn kỹ nói: “Ở cùng Thủy nhi thật ra lại rất giàu có.”

“Anh ấy không ở cùng tôi.”

https://thuviensach.vn

Vạn Thục Phân nghe xong kinh ngạc: “Không ở cùng nhau sao?”

Dương Mai mang một đôi dép lê ra rồi nói: “Chị thay đôi này trước đi.”

“Chị dâu, sao đột nhiên lại tới đây. Chị tới như vậy, một mình anh trai ở nhà không có việc gì chứ.”

Vạn Thục Phân ngồi ở trên sô pha, đôi mắt còn ngó tới ngó lui: “Có thể có chuyện gì chứ. Cũng chỉ nghĩ đến xem hai người thế nào, điện thoại Thủy nhi không gọi được nên mới gọi cho cô.”

“Không gọi được?”

“Ừ.” Vạn Thục Phân thuận miệng nói, “Chắc là bận công việc đi.”

Dương Mai rót cho Vạn Thục Phân một ly nước lạnh, lại mở TV phòng khách, có tiếng động từ TV nên dù hai người ở phòng khách đều không nói lời nào, không khí có vẻ cũng không có bao nhiêu xấu hổ.

Dương Mai không ngồi xuống, cô đứng ở một bên. Lực chú ý cũng không đặt trên tin tức buổi sáng, cô nhìn túi hành lý màu xanh đặt trên nền nhà ở huyền quan. Túi không lớn cũng không nhỏ, nhét đến căng phồng.

Buổi tối Dương Mai xuống bếp làm bữa tối cho ba người. Lý Diễm đã về nhà trước giờ cơm trưa, trước giờ cơm tối Dương Mai gọi điện thoại cho Giang Thủy, gọi anh qua ăn cơm.

Bữa cơm này ăn đặc biệt yên tĩnh.

Bản thân Giang Thủy cảm thấy khá bức bối, khi vừa đến cũng chỉ tùy ý hàn huyên vài câu với Vạn Thục Phân, sau đó không còn đề tài dư thừa để nói. Dương Mai cũng không phải người cam nguyện làm thay đổi không

https://thuviensach.vn

khí, yên lặng thì cứ yên lặng đi, cô xưa nay vẫn luôn tự do làm theo ý mình như vậy.

Sau khi ăn xong Dương Mai sửa sang lại phòng cho khách để Vạn Thục Phân vào ở. Tiếp đó cô muốn xuống lầu tới tiệm trái cây gần đó mua ít trái cây, quan hệ của cô với Vạn Thục Phân có chút xa cách, nhưng lễ nghi đãi khách cơ bản cô vẫn hiểu.

Giang Thủy cùng cô đi xuống. Hai người sóng vai đi dưới ánh trăng sáng tỏ, chậm rì rì giống như hai con ốc sên, im ắng không nói chuyện. Chỉ có tiếng giày cao gót của Dương Mai phát ra khi đập lên nền xi măng.

Dương Mai càng đi càng chậm, nhưng dù thế cô vẫn đi ở phía trước Giang Thủy.

Đi trong chốc lát, cô ngừng lại, quay đầu lại nhìn.

Giang Thủy dừng lại theo, nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Dương Mai cười: “Anh đi chậm vậy.”

Giang Thủy cười cười, cũng không nói gì.

Một lát sau, Giang Thủy mới nói: “Chị dâu quấy rầy em rồi.”

Dương Mai ngẩn ra, ngay sau đó nói: “Ừm, nhưng mà không sao cả. Nếu không phải bởi vì chị ấy, anh cũng sẽ không tới đây cùng ăn cơm với em.”

Cô nghiêng người sang, dùng mu bàn tay chạm vào cánh tay Giang Thủy: “Em hỏi anh, Giang Thủy, đã bao lâu chúng ta không ở bên nhau rồi?”

Giang Thủy nhìn mặt đất, nhẹ giọng nói: “Rất lâu sao, anh không cảm thấy.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai hít vào một hơi rồi xoay người tiếp tục đi: “Đúng vậy, anh quá bận rộn, cho nên không cảm thấy thời gian lâu.”

Rất nhanh đã tới tiệm trái cây, đèn treo mờ nhạt rũ xuống, toàn bộ cửa hàng giống như một nhà kính ấm áp. Trong tiệm có rất nhiều trái cây, cơ hồ chất đầy toàn bộ cửa hàng, có lối đi nhỏ cho người ta đi lại nhưng rất hẹp, nghiêng người mới có thể thuận lợi đi qua.

Dương Mai đi vào trong nhà chọn hoa quả, Giang Thủy đứng chờ ở cửa. Bà chủ đi theo phía sau Dương Mai nhiệt tình phục vụ còn ông chủ thì đứng ở trước hàng trái cây bên ngoài, phe phẩy quạt hương bồ nói chuyện phiếm với Giang Thủy.

Giang Thủy dựa vào một bên tường, ông chủ hàn huyên vài câu cùng anh rồi bỗng nhiên đổi chủ đề: “Trời nóng quá nhỉ? Nếu không cậu vào trong mà đứng, bên trong có quạt.”

“Tôi không nóng.”

Ông chủ cười ha hả nói: “Sao có thể không nóng chứ, cậu xem trên trán đều là mồ hôi.”

Giang Thủy ngừng lại, tay nâng lên quẹt một cái, dưới ánh đèn lòng bàn tay sáng lấp lánh. Đều là mồ hôi nhưng chính anh lại không biết.

“Đi vào hưởng chút gió đi?” Ông chủ chỉ chỉ bên trong.

Giang Thủy nhìn vào, Dương Mai cùng bà chủ đang nghiêng người qua lối đi chật hẹp, anh nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lắc lắc đầu.

Vẻ mặt ông chủ vẫn nhiệt tình như cũ, Giang Thủy móc hộp thuốc lá từ trong túi ra, lấy một điếu ngậm ngoài miệng, mơ hồ nói: “Tôi có cái này là tốt rồi.” Tiếp theo lại lấy một điếu ra, đưa cho ông chủ.

https://thuviensach.vn

Thuốc lá là thuốc mê hữu hiệu nhất, hương vị của thuốc lá làm Giang Thủy nhanh chóng trấn định lại. Cảm giác vỏ đại não bị tê liệt, bàn tay anh rất tự nhiên dịch khỏi vùng bụng.

Đây là động tác rất nhỏ nhưng lại đúng lúc bị ông chủ phát hiện, bởi vì ông ấy đang cúi đầu châm thuốc, vừa lúc ngẩng đầu lên, nói đùa một câu: "Thấy cậu cứ sờ bụng mãi, có phải bụng không thoải mái hay không?"

Giang Thủy ngạc nhiên, quay mặt sang bỗng nhiên thấy gương mặt đang tươi cười của ông chủ, anh lắc đầu nói: "Không phải."

Dương Mai mua xong trái cây đi ra, Giang Thủy thuận tay nhận lấy túi hoa quả to kia, sau đó cùng cô đi trở về. Đi được nửa đường, Dương Mai hỏi anh: "Xe anh đỗ ở chỗ nào?"

"Ngoài tiểu khu nhà em."

"Ừm." Dương Mai dừng một chút nói, "Hôm nay anh còn về sao?"

"Trở về."

Dương Mai mím môi không nói gì, cũng không tiếp tục đi, cô dừng lại đối diện với Giang Thủy, ngửa đầu nhìn anh.

Sau đó, cô kiễng chân lên hôn anh.

Giang Thủy lại trốn về sau một chút.

Dương Mai cau mày nhìn, anh giải thích nói: "Anh vừa mới hút thuốc."

"Em không chê." Thời điểm hai cánh môi sắp dính vào nhau, Dương Mai dừng nửa giây rồi lại nói, "Đàn ông hút thuốc đặc biệt gợi cảm."

https://thuviensach.vn

Hơn phân nửa thân thể Dương Mai đều đè lên người Giang Thủy, Giang Thủy xách theo túi trái cây nặng, không để trống tay ra được, lại ra một thân mồ hôi.

“Anh không thể để trái cây xuống sao?”

Dương Mai dừng lại, anh mắt như sao sáng oán trách trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Cô rất ít khi làm nũng, một khi làm nũng, thật là muốn mệnh. Cô nhón chân lên, một đầu mũi giày cao gót dẫm lên lưng bàn chân anh.

Kỳ thật không đau một chút nào, nhưng cảm giác này vô cùng rõ ràng, so với bất cứ đau đớn nào trên thân thể đều rõ ràng hơn. Anh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn hơn, nhẹ buông tay, túi trái cây liền rơi xuống mặt đất, bốn phía thực an tĩnh, nhưng giờ phút này anh không nghe thấy tiếng động của những quả táo trong túi nhảy ra lăn trên mặt đất.

Tay Giang Thủy đi xuống, năm ngón tay căng ra, nắm lấy một bên mông no đủ của Dương Mai, hơi dùng sức xoa bóp, Dương Mai nhẹ nhành “hừ” một tiếng.

“Có người tới.”

Giang Thủy nhìn nhìn bên cạnh, cuốn lấy Dương Mai trốn về một phía. Không lâu sau hai người đã giấu mình dưới vành đai xanh rậm rạp.

“Anh muốn làm gì vậy.”

“Em có từng …”

“Anh điên rồi.”

“Anh không điên.”

https://thuviensach.vn

Phần lưng Dương Mai dán vào tường một cách kín kẽ, ngực cô dán vào ngực anh, cũng kín kẽ. Sắc mặt anh vẫn như thường, ngoại trừ đáy mắt bên ngoài không quá bình tĩnh, nhìn anh như vậy đích xác giống như lời anh nói — anh không điên.

Nhưng mà anh lại đang thực sự muốn làm một việc điên cuồng.

“Đừng —”

Dương Mai dừng cương trước bờ vực, đúng lúc ngăn lại anh. Tay anh ngừng ở kia, ánh mắt từ dưới hướng lên trên, cuối cùng trở lại gương mặt cô.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, cuối cùng nói một cách chắc chắn: “Anh không phải lần đầu tiên.”

Giang Thủy nói: “Cái này không phải em đã sớm biết sao.”

“Không, em nói là… giống như hôm nay.”

“Như thế nào.”

Như thế nào?

Giống như là muốn dã chiến.

Dương Mai bị kinh nghiệm thực chiến phong phú của Giang Thủy làm kinh sợ, may mắn là trời tối nên anh không thấy được có phải cô đỏ mặt hay không.

Anh buông lỏng tay, Dương Mai lập tức bỏ chạy, cô nói: “Anh đi đi, em về đây.”

“Ừ.” Giang Thủy nói, “Ngày mai anh sẽ đến — tới đón chị dâu về.”

https://thuviensach.vn

“Thật ra không cần gấp như vậy …”

“Không.” Giang Thủy ngắt lời cô, anh chưa bao giờ ngắt lời cô, nhưng lần này anh lại làm vậy, “Ngày mai anh xin nghỉ, anh sẽ đến.”

Anh quá kiên quyết, quyết đoán nhưng lại mang theo cố chấp. Dương Mai không hiểu sao lại thấy cảm động, cô đắm chìm trong biểu cảm trang nghiêm của anh, một lúc sau cô nói: “… Được.”

Giang Thủy nghe xong nhẹ nhàng thở ra, giống như anh và cô là hai đầu của một chiếc cân, anh không cho phép cân lượng của cô nặng hơn anh, hai bên đã định phải cân bằng, đây mới là công bằng.

Hai cánh tay anh mở ra, giống một con đại bàng dịu dàng điềm tĩnh. Dương Mai bị anh khóa lại trước ngực, lỗ tai kề sát vào tường thịt, chân thực cảm nhận được tiếng tim đập rung động rõ ràng của anh.

“Dương Mai, anh đã nói em chờ anh.”

“Vâng.”

Sau một lúc lâu, bả vai gồng lên của anh mới từ từ hạ xuống, giống núi đất sạt lở, buồn bã mà nhụt chí.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 39: Chạm Mặt

Ngày Thất Tịch, bộ phận của Lý Diễm cùng bộ phận của một công ty khác tổ chức hoạt động giao lưu "xem mắt", loại hoạt động này vốn dĩ nên tự nguyện báo danh tham gia, nhưng mà sau khi thống kê nhân số, lãnh đạo hai bộ phận đã đạt được ý kiến nhất trí, tạm thời sửa đổi nguyên tắc tự nguyện dân chủ thành cưỡng chế tham gia.

Căn cứ vào tâm tình đặc biệt khát vọng "Mùa xuân thứ hai", Lý Diễm vô cùng vui vẻ tham gia loại hoạt động này, nhưng mà trộn lẫn trong đội ngũ của một đám các cô gái trẻ, củ cải trắng già Lý Diễm ở thời điểm cuối cùng đã kéo theo Dương Mai không tình nguyện tham gia, mong đợi trong buổi giao lưu này có thể may mắn bị một "đầu heo" nào đó đụng phải.

Thời gian tổ chức buổi giao lưu là sau 8 giờ, địa điểm định ở "Bờ biển hoàng kim" ở khu thương mại.

Sau khi vào ghế lô, Lý Diễm liền nói: "Không ngờ lại chọn nơi này, ông chủ thật biết tiêu tiền." (Ghế lô ở đây cũng như kiểu phòng riêng trong các quán KTV của VN)

Lời này bị giám đốc bộ phận nghe thấy, liền quay đầu lại cười nói: "Đây không phải là săn sóc cấp dưới sao, vì công việc, tăng ca, thêm giờ nên vấn đề cá nhân cũng chưa được giải quyết, ông chủ lớn cũng rất lo lắng đấy."

https://thuviensach.vn

“Nếu ông chủ lớn đã tự xuất tiền túi, chúng ta cũng không cần bó tay bó chân, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên xuống tay thì xuống tay… Ai, Lý Diễm, chị còn mang người đẹp tới đoạt nam đồng bào chất lượng tốt trong công ty chúng ta sao, quá độc ác.”

Lý Diễm liếc người nói chuyện một cái, nói đùa: “Phi, cái gì mà đoạt với không đoạt, người đẹp đã có bạn trai rồi. Hơn nữa, dù tôi có không mang theo người đẹp tới, nam đồng bào chất lượng tốt cũng không thể coi trọng cô đâu.”

Bên kia đã ngồi xuống bắt đầu hát hò, nam đồng bào chất lượng tốt nghe xong lập tức cười, có mấy người còn phụ họa theo, mấy người đùa giỡn trêu đùa khiến không khí trở nên rất sinh động.

Bờ biển hoàng kim là KTV tốn kém nhất thành phố này, cấp bậc tự nhiên cũng là tối cao. Ghế lô lần này chọn đặc biệt lớn, hơn nữa bên trong đầy đủ mọi thứ thuận tiện, kho ca khúc khổng lồ, ca khúc cũ hay ít lưu trữ cũng có thể tìm thấy được.

Dương Mai ngồi trong một góc, cơ bản chỉ làm hai việc là uống đồ uống và ăn trái cây. Những người khác cãi cọ ầm ĩ, một mình cô yên tĩnh ngồi làm người ta không khỏi nhớ tới một hình ảnh trong phim điện ảnh — bối cảnh nhanh chóng mờ đi, chỉ còn lại nhân vật chính lẳng lặng đứng.

Có lẽ nhìn cô có vẻ cô đơn, một người hảo tâm tiến lại gần, khách sáo ân cần thăm hỏi vài câu.

Dương Mai liếc người nọ một cái, lắc đầu nói: “Tôi không biết hát.”

Người nọ nói: “Sao có thể? Cô xem, đến người ngũ âm không đầy đủ như tôi còn hát được.”

“Tôi thật sự không biết.”

https://thuviensach.vn

“Đừng không biết chứ, tôi giúp cô chọn một bài nhé? Này, Lý Diễm, bạn cô ngày thường thích nghe nhạc gì?”

Lý Diễm nghe xong đi tới, đĩnh đạc đem cánh tay treo trên cổ Dương Mai, cười ha hả nói: “Được, anh chọn một bài hát thiếu nhi đi.”

Người nọ trừng lớn mắt: “Nói đùa sao, người đẹp sao lại hát nhạc thiếu nhi chứ…”

“Ý anh là xem thường thời thơ ấu của người đẹp hử.”

“Ấy, được được được, tôi đi chọn.”

Rất nhanh, trong dãy ghế lô rộng lớn vang lên tiếng nhạc thiếu nhi, Lý Diễm chỉ là đùa một chút, Dương Mai đương nhiên sẽ không thật sự đi ca hát. Ca khúc qua một nửa, rốt cuộc có người xung phong nhận việc cầm lấy micro.

Người nọ vừa hát vừa múa may khiến người nghe bên dưới cười ha hả.

Lý Diễm véo Dương Mai một cái: “Thế nào, song ca với tớ một bài để mọi người kinh ngạc không?”

“Thôi bỏ đi.”

“Thật?”

“Ừ, thật.”

“Đừng nha, cậu cứ ngồi một mình mãi như vậy làm tớ thấy ngại đó.”

“Nên làm gì thì làm đi, đừng động đến tớ là được.”

https://thuviensach.vn

Lý Diễm khẳng định sẽ không để Dương Mai một mình trong khi chính mình lại chạy đi vui vẻ với những người khác. Hai người nhàm chán ngồi một lát, Dương Mai ngồi không nổi nữa, đứng lên nói với Lý Diễm: "Tớ đi toilet."

Chạy đến bên ngoài mới cảm thấy không khí thật tươi mát. Ghế lô tuy lớn, nhưng cũng không chịu nổi trong không gian bịt kín mấy người đàn ông hút thuốc, mùi thuốc quanh quẩn.

Dương Mai cũng không phải quá phản cảm mùi thuốc, chỉ là cảnh tượng kia làm cô nhớ tới một người, một người đàn ông lúc hút thuốc cũng thực gợi cảm.

Cô không nhịn được muốn gọi điện thoại cho Giang Thủy nhưng rốt cuộc cũng không gọi, chỉ cúi đầu đi dọc theo bức tường bên ngoài. Cứ đi mãi đến vị trí dựa cửa sổ cô mới dừng lại, nhìn ra ngoài lang thang không có mục tiêu.

Khu thương mại xa hoa truỵ lạc, nơi này vĩnh viễn không có ban đêm.

Mặc dù thời gian đã không còn sớm, nhưng trước cổng Bờ biển hoàng kim vẫn ngựa xe như nước. Cổng lớn có một chiếc xe Mercedes đen dừng lại, từ ghế điều khiển có một người đi xuống, bước nhanh vòng qua xe, mở ra cửa sau.

Người ngồi sau xe hẳn là ông chủ lớn nào đó, có vẻ nóng tính, vừa xuống xe liền chỉ chỉ trỏ trỏ với tài xế. Ông chủ lớn này người lùn, tài xế lại cao ráo, anh khiêm nhường cúi đầu, tấm lưng rộng lớn cong như tôm.

Dương Mai nhìn không chớp mắt, đầu óc không nghĩ bất cứ điều gì, đôi chân tự động đi qua, đảo mắt đã đứng ở cổng lớn, vừa lúc gặp ông chủ lớn và tài xế kia đi tới.

"Tổng giám đốc Trần, ngài tới rồi."

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Thời điểm đi qua cửa lớn, ông chủ lớn vô tình liếc mắt nhìn Dương Mai rồi nhanh chóng đi qua bên người cô.

Tài xế phía sau không theo kịp, nhiệm vụ của anh hắn là đi theo ông chủ Trần.

Tổng giám đốc Trần là ông chủ của Bờ biển hoàng kim này, ngày thường lâu lâu sẽ tới một chuyến, mỗi lần đều lưu lại không lâu, thường lui tới nói vài câu công việc, hoặc là tiếp khách quan trọng một chén rượu rồi đi luôn. Bởi vậy tài xế phải tùy thời theo đuôi, để có thể lập tức đón người khi Giám đốc Trần muốn đi.

Chỉ là lần này, anh đi không nổi.

Giám đốc đi theo Tổng giám đốc Trần được vài bước, phát hiện tài xế không đuổi kịp, lại đi vòng trở về: “Tiểu Giang, mau lên cùng đi!”

Giang Thủy không nhúc nhích, giám đốc vỗ anh một cái, lại nói: “Cậu sao thế? Đi mau!”

Giang Thủy theo thói quen cúi đầu, đi theo giám đốc một đường, nhanh chóng đuổi kịp Tổng giám đốc Trần đi đằng trước.

Tổng giám đốc Trần vào một gian ghế lô rất lớn, Giang Thủy liền ở bên ngoài chờ.

“Thì ra anh đi làm ở đây.”

Giang Thủy lấy lại tinh thần, Dương Mai đứng ở bên tay phải anh. Anh không biết nên nói gì, cuối cùng chậm chạp gật gật đầu.

“Em đi cùng Lý Diễm tới đây.” Dương Mai nói.

Giang Thủy vẫn gật đầu. Dương Mai nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, bỗng nhiên cười một chút: “Anh ngoại trừ gật đầu còn có thể nói câu

https://thuviensach.vn

khác không?”

Anh sửng sốt một chút, bàn tay vô ý thức nhét vào trong túi quần, phát hiện bên trong không có thuốc lá, đành phải lại rút ra: “Các em cứ chơi đi.”

Cửa ghế lô lúc này mở ra, giám đốc bộ phận của Lý Diễm cùng Tổng giám đốc Trần đi ra, Tổng giám đốc Trần nói: “Anh dừng bước đi, tiếp tục giao lưu, có yêu cầu gì trực tiếp nói với giám đốc của chúng tôi là được.”

Nghe được hai chữ “Giao lưu”, Giang Thủy nhìn lại đây. Còn chưa kịp đối diện với tầm mắt Dương Mai, Tổng giám đốc Trần đã nói với anh: “Câu đi khởi động xe trước, tôi sẽ ra ngay.”

Giám đốc bộ phận nhìn thoáng qua, nói đùa: “Tổng giám đốc Trần à, Bờ biển hoàng kim của anh đều là tuấn nam mỹ nữ, mới vừa rồi một đồng nghiệp nam của chúng tôi nói, em gái thu ngân xinh đẹp như vậy, không nghĩ tới đến tài xế cũng soái như vậy a.”

“Ha ha ha, tài xế này mới tìm cách đây không lâu. Soái hay không không quan trọng, trọng điểm là kỹ thuật lái xe rất tốt.”

“Ồ, kỹ thuật lái xe tốt — một khi đã như vậy, Tổng giám đốc Trần không bằng cho chúng tôi mượn dùng tài xế này, anh xem một phòng con ma men chúng tôi kìa.”

Giám đốc bộ phận là nói chơi, Tổng giám đốc Trần cũng biết, nhưng hắn vẫn nói: “Được, đêm nay liền cho ông mượn.”

Vì thế, sau khi đã chơi tận hứng, mọi người trong bộ phận của Lý Diễm liền ngồi vào xe Giang Thủy.

Giám đốc bộ phần ngồi ở ghế phụ, ông uống nhiều rượu, nhưng đầu óc xem như còn tỉnh táo, vẫn còn biết trêu chọc tài xế vài câu: “Ai da, vừa rồi tôi thực không biết xấu hổ hỏi Tổng giám đốc Trần của các cậu mượn

https://thuviensach.vn

tài xế, Tổng giám đốc Trần một lời liền đáp ứng rồi, cho chúng tôi mượn cậu. Tổng giám đốc Trần hẳn là còn có tài xế khác chứ?"

"Có."

Giang Thủy nhìn phía sau qua kính chiếu hậu.

Ngồi phía sau là đám người Lý Diễm, Dương Mai ngồi ở sau vị trí ghế phụ, dựa vào cửa sổ. Xếp sau có chút chật, Dương Mai cơ hồ là dán vào cửa xe, so sánh với những người khác, cô gầy hơn nhiều, dường như chỉ cần người ở giữa dùng một chút lực là có thể đẩy Dương Mai ra khỏi xe.

Động tác tiếp theo của Giang Thủy chính là khóa cửa.

Lúc này giám đốc hỏi: "Xưng hô như thế nào?"

"Giang Thủy."

"À, Tiểu Giang. Vất vả cho cậu phải đưa chúng tôi trở về." An tĩnh vài giây, giám đốc lại nói, "Tiểu Giang, cậu làm tài xế đã bao lâu?"

"Vừa mới làm."

Giám đốc kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Thật à, vậy sao Tổng giám đốc Trần của các cậu còn khen kỹ thuật lái xe của cậu tốt. Xem ra là thiên phú à."

Một lát sau, giám đốc lại nói: "Tổng giám đốc Trần rất thích người tài, có thiên phú giống cậu, khẳng định sẽ không bạc đãi — tiền lương của cậu hẳn là cũng được chứ?"

Giang Thủy liếc ông một cái, ông lập tức nói: "Tôi không có ý gì khác, chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Cậu cảm thấy không thuận tiện cũng có thể không trả lời."

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Giang Thủy liền thật sự không trả lời, giám đốc cảm thấy có chút xấu hổ, nghĩ thầm tài xế này xem ra là thực sự có một tay kỹ thuật, bằng không một người không biết nói đùa như vậy, nhân vật như Tổng giám đốc Trần sao có thể muốn?

Nửa giờ sau, người trên xe đã đi gần hết, còn dư lại hai người Dương Mai và Lý Diễm. Lý Diễm là cố ý lưu lại, chờ những người khác đều đi rồi, cô ấy mới nói: “Thầy Giang, anh đổi nghề rồi à?”

“Không.”

“Vậy sao lại …”

“Làm hai việc.”

Lý Diễm “ồ” một tiếng: “Trường dạy lái xe của các anh có thể đồng ý?”

“…” Giang Thủy không tiếp tục nói.

Lý Diễm bĩu môi, không tiếp tục hỏi nữa, cô ý vị không rõ mà nhìn Dương Mai liếc mắt một cái.

Cái liếc mắt kia, Dương Mai thấy nhưng giả vờ như không phát hiện.

Chờ sau khi đưa Lý Diễm về nhà, Dương Mai gõ gõ lưng ghế Giang Thủy: “Anh dừng xe lại.”

Dương Mai ngồi lên ghế phụ.

Giang Thủy nhìn cô, cô lại chỉ nhìn phía trước: “Sau khi đưa em trở về, anh còn phải về chỗ Tổng giám đốc Trần sao?”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

“Ông ấy không phải có tài xế khác?”

“Nhưng mà ông ấy chỉ dùng anh.”

Lúc này, Dương Mai mới tinh tế ngắm nhìn Giang Thủy.

Trong xe rất tối, nhưng quầng thâm trên mắt Giang Thủy càng tối hơn. Thoạt nhìn chỉnh thể anh vẫn sạch sẽ, nhưng Dương Mai vẫn cảm thấy anh không có tinh thần.

“Đã bao lâu anh không nghỉ ngơi thoải mái?”

“Qua tuần này, anh sẽ có ngày nghỉ.”

Kỳ nghỉ của Giang Thủy cũng không dài, khoảng thời gian này anh đều dùng để ngủ bù. Dương Mai chạy tới nấu cơm cho anh, sau khi ăn xong anh lại nằm trên giường.

Nằm ngửa, tay đặt trên bụng.

Dương Mai nhìn anh trong chốc lát: “Em đi đây.”

Cô xoay người về sau rồi Giang Thủy mới nói: “Đừng đi.”

Dương Mai lại quay người lại, Giang Thủy vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không nhúc nhích, đôi mắt cũng không mở. Anh thật sự mệt muốn chết rồi.

“Em ngồi cũng được, đứng cũng được, ngủ cùng anh cũng được, như thế nào cũng được. Đừng đi vội.”

Dương Mai đứng đó một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi nằm xuống. Một chiếc giường đơn nhỏ, hai người bọn họ cùng nhau ngủ.

Rất hẹp rất nóng, nhưng bọn họ vẫn dựa lại càng ngày càng gần nhau hơn.

https://thuviensach.vn

Trên người Giang Thủy có một hương vị độc đáo, Dương Mai không thể nói đó là loại mùi hương gì, nhưng tinh tế ngửi là có thể đoán được. Loại hương vị này rất kỳ lạ, nó khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Dương Mai ôm lấy anh, nửa cánh tay đè trên bụng Giang Thủy.Giang Thủy vẫnnhắm mắt, bỗng nhiên run lên.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 40: Du Lịch

Vết sẹo trên bụng là từ vụ đánh nhau với người ta mấy ngày trước, dám lăn lộn ở khu thương mậu phần lớn đều là những kẻ tàn nhẫn. Không có bối cảnh lại còn chọc người ta không vui hậu quả sẽ rất thảm, nhưng mà Giang Thủy vẫn chịu đựng được, từ nhỏ anh đã không phải đèn cạn dầu, thời kỳ phản nghịch, anh thường xuyên tham gia mấy vụ ẩu đả, trên người cũng dính không ít vết thương xanh đỏ tím vàng, giống như chuyện thường ngày ở huyện.

Nhưng mà thời điểm Dương Mai thấy được vẫn phải hít hà một hơi. Một chút buồn ngủ vừa mới tích góp được nháy mắt tan biến.

Cô chậm rãi nhả ra từng chữ một: “Tại sao không nói với em?”

Nghe xong Giang Thủy liền mở mắt, mặt anh không có bất kỳ biểu cảm nào, bởi vậy nhìn vừa không hoảng loạn, vừa không khẩn trương.

Không đợi anh mở miệng nói chuyện, Dương Mai đã tự cười trước: “Phải rồi, không nói với em mới là bình thường, anh chưa bao giờ nói chuyện gì với em cả.”

Sau khi nói xong, Dương Mai liền xuống giường.

Giang Thủy híp híp mắt, nhìn từ dưới lên trên, nói: “Chờ qua đợt bận rộn này, lấy được tiền rồi chúng ta đi du lịch đi. Hô Luân Bối Nhĩ, có đúng không — Lý Diễm nói với anh.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai thở dài khi nặng khi nhẹ: “Anh đến tiêu tiền trước lưỡi dao à.”

Giang Thủy nói: “Hô Luân Bối Nhĩ chính là lưỡi dao.”

Dương Mai nhìn mặt Giang Thủy, cuối cùng gật gật đầu nói: “Được, anh quyết định.”

Cô nghĩ, có đôi khi anh vẫn giống như một đứa trẻ, có chút tùy hứng. Số tiền kia không nên coi như chi phí du lịch, có lẽ khi đi du lịch để cô gánh vác kinh phí cũng không phải không thể. Nhưng Dương Mai biết, loại tình huống này không có khả năng phát sinh.

Giang Thủy chỉ im lặng, sự im lặng này có thể giải thích thành một loại cao ngạo.

Dù vậy nhưng đối với chuyện đến Hô Luân Bối Nhĩ này, Dương Mai vẫn rất vui vẻ.

Mùa hè năm nay hạ mấy trận mưa to khiến cỏ trên thảo nguyên mọc rất cao, hơn nữa còn rất xanh, xa xa nhìn lại như không có điểm cuối. Ngày vẫn chói chang, híp mắt nhìn ra, ở đằng xa có đàn dê đang di động, người chăn dê cưỡi ngựa ngẩng cao đầu vung roi đuổi dê, đàn dê chạy trốn thực nhanh, người chụp ảnh cơ hồ không kịp bắt giữ cái nháy mắt kia.

Giang Thủy cầm theo máy ảnh kỹ thuật số bấm “tách tách” liên tục, Dương Mai đứng ở bên cạnh đàn dê, lớn tiếng kêu: “Được chưa vậy?”

“Được được… sắp được!”

Dương Mai lau mồ hôi, buồn cười mà nói: “Rốt cuộc là được hay là sắp được vậy.”

https://thuviensach.vn

“…” Lại chụp mấy tấm, Giang Thủy từ trên cỏ đứng lên, lúc này mới khẳng định nói, “Được.”

Dương Mai xách váy chạy tới: “Để em xem.”

Vừa lật ảnh chụp, mặt Dương Mai sụp xuống — nhiều bức ảnh như vậy, không phải nhòe thì là không bắt được góc độ tốt, tóm lại gần như mỗi tấm ảnh đều có khuyết điểm thật rõ ràng.

“Anh rốt cuộc có biết chụp ảnh không?”

Giang Thủy đưa máy ảnh kỹ thuật số qua: “Vậy em thử đi.”

“Để em, anh theo em.”

Dạo chơi trên thảo nguyên một thời gian, hướng dẫn du lịch xem đồng hồ, thấy đã đến thời gian, liền đón người lên xe. Xe đi trên con đường quốc lộ duy nhất, hai bên là thảo nguyên mênh mông vô bờ, thỉnh thoảng có thể thấy trâu hoặc dê đi thành đàn.

Hành trình chuyến đi được an bài khá lỏng lẻo, đại bộ phận thời gian là ở trên xe. Buổi chiều tới khách sạn, khách sạn này lấy ô tô làm chủ đề, mỗi gian phòng đều đặt đủ loại kiểu dáng mô hình ô tô.

Mới vừa vào cửa, Dương Mai thô thô nhìn lướt qua liền nói: “Đều là siêu xe, nhìn kìa, BMW, Mercedes.”

Giang Thủy xách rương hành lý tiến vào, cũng không nhìn mà nói: “Mercedes-Benz không tính siêu xe.”

“Vậy cái gì tính siêu xe.”

“Nói em cũng không biết.”

https://thuviensach.vn

“Hừ.” Dương Mai đặt mông ngồi trên giường, ngửa đầu nhìn Giang Thủy, “Anh nói đi, cái gì là siêu xe? Rolls-Royce? Ferrari? Bugatti Veyron?”

“Ừm, cũng không sai biệt lắm.”

“Hứ.”

“Hứ cái gì.”

“Chưa thấy qua. Loại xe này chỉ thấy ở trên TV.”

“Ừm, cho nên mới là siêu xe không phải sao.”

Dương Mai cười cười, nói: “Anh cũng chưa từng thấy qua đi.”

“Lúc triển lãm xe …”

“Khi nào triển lãm xe?”

“… Không nhớ rõ, rất lâu rồi.” Giang Thủy hồi tưởng lại, nói, “Lúc lên cao trung.” (cấp 3)

“Anh rất yêu xe nhỉ?”

“Xe là tình nhân trong lòng mỗi người đàn ông.”

An tĩnh trong chốc lát, Dương Mai không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên liền hỏi: “Anh 15 đã lái xe, khi đó anh … mới sơ trung (cấp 2) đi? Vì sao sớm như vậy đã lái xe?”

“Vì khốc huyễn (khốc trong tàn khốc, huyễn trong khoe khoang, ý chỉ con trai tuổi mới lớn thích tỏ vẻ mạnh mẽ, lạnh lùng, khốc liệt, cái từ này khó giải nghĩa quá). Anh nói rồi, Xe là tình nhân trong lòng mỗi người đàn ông.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nói: “Ồ, từ sơ trung anh đã có mối tình đầu.”

Giang Thủy giương mắt nhìn cô, cả người cô lăn lộn trên giường, cười đến run bần bật có vẻ rất vui sướng. Nhìn cô cười như vậy, tâm tình của anh bỗng nhiên cũng nhẹ nhàng hơn, không cần nghĩ ngợi liền nói: “Sơ trung tập lái xe, cao trung đã có tác dụng — cao trung anh đã có mối tình đầu.”

Dương Mai nghe xong rất có hứng thú, lông mày nhướng lên ngồi ngay ngắn lại: “Ừ hử, anh là nói anh dùng kỹ thuật lái xe “khốc huyễn” đi tán gái? Tình huống cụ thể như thế nào, khi nào, địa điểm xảy ra?”

Giang Thủy nhấp nhấp môi, không lộ ra nhiều hơn. Anh chỉ chỉ phòng tắm: “Em tắm trước hay anh tắm trước?”

Tròng mắt Dương Mai chuyển động: “Anh tắm trước.”

Kính pha lê trong phòng tắm là kiểu mờ, hơn nữa bên trong hơi nước lượn lờ, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn được bên trong.

Dương Mai rón ra rón rén đi qua, dựa vào cạnh cửa, vừa gõ gõ vừa nói: “Tình huống cụ thể như thế nào? Anh nói một chút đi.”

Giang Thủy nhất thời không phản ứng lại, đột nhiên ngẩn ra một chút, mới ý thức được cô hỏi cái gì, trong lòng âm thầm cảm thấy buồn cười, một bên xả nước một bên nói: “Em cho rằng khi anh tắm rửa thì cái gì cũng có thể nói cho em sao.”

“Có thể chứ.” Dương Mai cười ha ha, “Anh tin hay không em đi mở cửa lớn ra, rồi rống một tiếng gọi mọi người tới?”

Giang Thủy đi về phía trước hai bước, muốn khóa cửa, lại bỗng nhiên phát hiện khoá cửa hỏng rồi.

https://thuviensach.vn

Chẳng trách.

Một mảnh yên tĩnh.

Rồi sau đó, Giang Thủy nghe thấy tiếng cửa phòng tắm bị vặn mở từng chút một.

Anh lập tức vững vàng thanh âm nói: “Đừng nháo.”

Lại chỉ còn tiếng nước.

Sau một lúc lâu, ngoài cửa truyền đến một thanh âm rầu rĩ: “Hứ, nhàm chán.”

Không lâu sau, hướng dẫn viên du lịch tới. Cô ấy tới để thương lượng sắp xếp hành trình kế tiếp.

Bản thân hợp đồng du lịch đã khá lỏng lẻo, hướng dẫn viên du lịch liền tăng thêm hành trình mới, đương nhiên, đây cũng giống như hành trình đi Hongkong, Hàn Quốc, nếu du khách không mua sắm thì hướng dẫn viên du lịch sao có thể kiếm tiền được. Hô Luân Bối Nhĩ quả thật là không có gì để mua sắm, nên tự nhiên chỉ có thể thêm điểm thăm quan.

Hướng dẫn viên du lịch nói với Dương Mai, hành trình tăng thêm này là tự nguyện tham gia, nếu tham gia, phải tính tiền theo đầu người.

Đề cập đến chuyện tiền …

Dương Mai theo bản năng nhìn Giang Thủy, phát hiện anh chỉ cúi đầu đứng dựa vào tường, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lại nhìn về phía hướng dẫn viên du lịch, Dương Mai cười nói: “Cô hỏi anh ấy đi, anh ấy là người quản tiền.”

Cô đi vào phòng tắm, giặt quần áo hai người mới thay ra.

https://thuviensach.vn

Chờ giặt xong quần áo đặt dưới điều hòa hong khô thì hướng dẫn viên du lịch đã đi rồi.

“Thế nào?” Dương Mai hỏi.

Giang Thủy nói: “Anh đã nói với hướng dẫn viên du lịch, chỉ cần đại bộ phận người trong đoàn đều đi thì chúng ta cũng đi.”

“Ừm, cũng được.”

Buổi tối không có hoạt động gì, bởi vậy qua cơm chiều, Giang Thủy cùng Dương Mai liền ra ngoài tản bộ, ngắm cảnh đêm.

Ngày ở Hô Luân Bối Nhĩ tối khá muộn, ước chừng phải qua 9 giờ, bóng đêm mới trườn tới.

Cảnh đêm Mãn Châu đặc biệt đẹp, vật kiến trúc đỉnh nhọn đứng sừng sững bên bờ sông, bờ sông nhiễm ánh sáng vàng kim, đó là ảnh ngược của vật kiến trúc qua đèn đêm.

Gió mát rất thoải mái lại trong lành, không có bất luận mùi hương nào khác trong đó.

Dương Mai đẩy Giang Thủy tới bên cạnh cầu, chụp ảnh cho anh. Sau đó bật ảnh chụp cả ngày nay ra xem.

Kỹ thuật chụp ảnh của cô thực sự tốt hơn Giang Thủy, tấm ảnh chụp anh cùng đàn dê trên thảo nguyên thật sự có ý cảnh. Giang Thủy người cao, đứng thẳng giữa vô ngần xanh mướt, dường như chỉ cần duỗi tay là có thể với tới bầu trời.

Đám dê kia hoàn toàn không tạo thành giọng khách át giọng chủ, ngược lại khiến cho người đàn ông trong bức ảnh càng thêm thuần tịnh, giống như anh vốn chính là một đứa con của thảo nguyên. Trẻ con trên thảo

https://thuviensach.vn

nguyên cả đám đều uy vũ hùng tráng, nói chuyện ca hát đều rất chắc chắn. Thân hình Giang Thủy không khác mấy người đàn ông phương bắc, rất giống người đàn ông được nhắc tới trong bài hát "Bộ mã hán tử".

Dương Mai nói: "Anh còn rất ăn ảnh."

Giang Thủy: "Em chụp đẹp."

"Nếu anh thay phục sức bản địa vào rồi trà trộn trong đám người, đảm bảo không ai nói anh là người ở ngoài đến."

"Đúng không?"

"Đúng vậy, anh đen giống như đàn ông Nội Mông."

"…"

Dương Mai vui sướng cười ra tiếng, giống như chế nhạo anh là một việc khiến cô cảm thấy rất vui sướng. Trên thực tế, khi bọn họ ở chung, Dương Mai luôn chiếm hết lợi thế trong lời nói, trên khía cạnh tranh cãi miệng lưỡi Giang Thủy luôn thể hiện sự bao dung bằng cách im lặng, nhưng bản tính mạnh mẽ của anh lại hoàn toàn bùng nổ trong hoạt động thể lực nào đó.

Loại bùng nổ này gây ra hậu quả trực tiếp nhất chính là, vốn dĩ đã hẹn với hướng dẫn viên du lịch đúng 8h30 xuất phát mà 8h bọn họ mới từ từ tỉnh dậy.

Không còn kịp nữa, sau khi đến điểm hẹn với đoàn, may mắn phát hiện, bọn họ cũng không bởi vì đến trễ mà trở thành "Cái đích cho mọi người chỉ trích" — bọn họ cũng không phải tiêu điểm của buổi sáng hôm nay.

https://thuviensach.vn

Bởi vì có một chuyện khác càng nghiêm trọng hơn đã phát sinh — đề nghị gia tăng hành trình của hướng dẫn viên du lịch tối hôm qua đã bị phần lớn người trong đoàn bác bỏ, mắt thấy kế hoạch sắp mắc cạn, hướng dẫn viên du lịch trong lòng gấp gáp, tự nhiên phải lên tiếng thuyết phục, mà loại thuyết phúc này có mục đích rõ ràng lại khiến người ta phản cảm.

Có người đề nghị nếu muốn mọi người tham gia loại hoạt động tăng thêm này thì giảm giá xuống một ít, dù sao cũng là đoàn thể, số người nhiều như vậy, dù giảm giá cũng có thể kiếm được không ít. Nhưng mà hướng dẫn viên du lịch nói cái gì cũng không chịu, cứ như vậy, người không muốn tham gia lại càng không muốn tham gia.

Tranh chấp đến cuối cùng, cũng không thể tranh chấp ra một kết quả khiến cả hai bên đều vừa lòng.

Cuối cùng, toàn bộ đạt thành nhất trí, nếu giá cả không giảm xuống, vậy dứt khoát sẽ không tham gia.

Giang Thủy hỏi Dương Mai: “Em muốn tham gia không?”

Dương Mai lắc đầu: “Không biết.”

Là thật sự không biết, lần đầu tiên tới đây du lịch, hướng dẫn viên du lịch giới thiệu thêm điểm thăm quan rốt cuộc có đáng giá hay không, trong lòng mọi người đều không rõ. Kỳ thật giá cả cũng không phải là đặc biệt cao, nhưng mà mặc cả nói lâu như vậy, hướng dẫn viên du lịch vẫn gân lên không muốn thỏa hiệp, làm người ta có chút bực bội.

Người phía nam làm buôn bán rất trọng sĩ diện, họ muốn sự thoải mái trong lòng. Chỉ cần hướng dẫn viên du lịch có ý tứ đồng ý giảm giá một chút, đám người này sẽ đồng ý tham gia ngay.

Tâm địa lòng vòng của người phía nam đụng phải nói cái gì cũng thẳng như ruột ngựa của người phương bắc, kết quả cũng không khó dự

https://thuviensach.vn

kiến.

Dù cho kết quả đã xác định, nhưng Giang Thủy vẫn muốn trưng cầu ý kiến của Dương Mai —

Giang Thủy lại hỏi một lần: “Em muốn tham gia không?”

Anh nói: “Anh không hy vọng em đi theo anh ra ngoài lại có tiếc nuối.”

Lần này Dương Mai chắc chắn trả lời: “Không tham gia. Đi theo đoàn thôi. Cũng sẽ không có cái gì tiếc nuối.”

Có thể đi cùng anh chính là chuyến du lịch tốt nhất rồi, nào sẽ có cái gì tiếc nuối. Nhìn phong cảnh gì căn bản không quan trọng, cảnh dù có tráng lệ hơn mà không có anh, còn không bằng nằm ở nhà cùng với người không thú vị như anh.

Điểm này Dương Mai rất rõ ràng, cô không phải người phụ nữ trọng vật chất, nhưng cũng không phải loại nói chuyện tình yêu tinh thần. Cô muốn là hai người ở bên nhau.

Giang Thủy đứng yên bất động, bình tĩnh nhìn Dương Mai, dường như muốn nhìn vào trong nội tâm cô.

Giờ khắc này, anh bỗng nhiên có một loại khát vọng mãnh liệt — anh muốn biết giờ phút này Dương Mai suy nghĩ cái gì. Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ từng có ý nghĩ như vậy, anh chưa từng muốn biết suy nghĩ nội tâm của một người như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới việc muốn bước vào thế giới nội tâm của một người khác.

Nhưng mà hiện tại anh rất muốn.

https://thuviensach.vn

Anh muốn mổ Dương Mai ra nhìn một cái, xem người phụ nữ này rốt cuộc là làm bằng cái gì, mới có thể ở rất nhiều thời điểm khiến cô có thể nghĩa vô phản cố như vậy. (Nghĩa vô phản cố nghĩa là có đạo nghĩa, có nghĩa khí, không dao động, không do dự, quay đầu lại khi làm bất cứ việc gì)

Thật lâu về sau, anh mới bừng tỉnh hoàn hồn, theo bản năng bắt lấy tay Dương Mai, tay còn lại kéo rương hành lý của hai người đi nhanh ra ngoài: “Đúng vậy. Không có tiếc nuối.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 41: Một Mình Trở Về

Tâm trạng Dương Mai rất tốt. Bởi vì trong tầm mắt tất cả đều là một màu xanh, màu xanh lục có thể khiến người ta dỡ xuống phòng bị, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Ngạch Nhĩ Cổ Nạp (hay Ergun là một huyện của Hô Luân Bối Nhĩ-Hulunbuir, khu tự trị Nội Mông Cổ) vốn là vùng đất ngập nước sông, với những bụi cây rậm rạp và thang gỗ màu vàng cam. Ánh nắng nóng bỏng, cộng thêm đám người chen chúc lui tới khiến cho người ta cảm thấy độ nóng còn cao hơn thực tế.

Trong mắt Giang Thủy nơi này cũng chỉ như một đỉnh núi bình thường có thể tùy ý thấy được ở thành phố nơi anh sống, hay trong bất kỳ thành phố nào khác.

Nhưng mà anh cũng không nói ý nghĩ này cho Dương Mai nghe, bởi vì nhìn cô có vẻ rất thích nơi này, đồng thời cũng rất hưởng thụ quá trình này.

“Chảy nhiều mồ hôi quá, thật thoải mái.” Dương Mai nói.

“Ừm.” Giang Thủy nói, “Mồ hôi ra người sẽ khoan khoái hơn.”

“Em cuối cùng đã hiểu, người ta nói ‘mùa hè nên đổ nhiều mồ hôi’ thật sự một chút cũng không sai.” Dương Mai nói, “Đổ mồ hôi kỳ thật là quá trình bài tiết, sẽ làm người ta trở nên khỏe mạnh.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”

Đi được vài bước, Dương Mai dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, nơi cô đứng vừa lúc có một cây chương tử tùng (hay Thông Scotland, một giống cây thông). Hướng dẫn viên du lịch nói, loại cây thường thấy nhất ở đây chính là chương tử tùng, một loại thông xanh cao to.

Cô tránh dưới bóng râm của cây thông quay đầu lại nhìn phía sau: “Sao anh đi còn chậm hơn em vậy?”

Giang Thủy dừng lại, không nói chuyện. Kỳ thật anh có thể đi nhanh hơn, nhưng lại sợ Dương Mai theo không kịp nên mới đổi thành theo đuôi sau cô.

Dương Mai lại nói: “Cho nên anh rất khỏe mạnh.”

Giang Thủy sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại: “Bởi vì anh thường đổ mồ hôi?”

Dương Mai gật gật đầu: “Khỏe mạnh, sức đề kháng tốt, khả năng phục hồi cũng mạnh.” Tầm mắt cô ngó xuống, cách lớp quần áo nhìn chằm chằm vào bụng Giang Thủy trong chốc lát, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ: “Ngày hôm qua lúc em xem, miệng vết thương đã gần lành rồi.”

Cô nhắc tới miệng vết thương, Giang Thủy không muốn kéo dài đề tài này, vì thế tiến lên một bước, ôm lấy vai Dương Mai, nhẹ nhàng xoay người cô sang một bên: “Tiếp tục đi thôi.”

Khi đi đến nửa đường, bọn họ đã tách khỏi đoàn. Trên thực tế, khi tiến vào khu ngắm cảnh, cả đoàn đã phân tán hết bốn phần năm. Bởi vì du khách ở đây thật sự quá nhiều, nhiều đến mức một đoạn cầu thang hẹp hẹp mà tới ba người chen nhau đi.

https://thuviensach.vn

Điểm này thật không tốt, may là Dương Mai cũng không quá chịu ảnh hưởng với việc đó, đại đa số thời điểm, cô vẫn bảo trì được trạng thái hứng thú bừng bừng.

Thực may mắn, ở lại dưới một gốc cây thông, Dương Mai gặp được động vật nhỏ trong thành thị khó gặp. Cô chỉ vào rồi nói với Giang Thủy: "Nhìn kìa, sóc!"

Rất nhiều khác du khách bị hấp dẫn chú ý, ồn ào vây lại đây.

Con sóc này dường như cũng không sợ đông người, thậm chí không thấy kinh hoảng mà vẫn mải miết leo lên như cũ, sau đó ngừng lại cọ móng vuốt xuống.

"Nó đang làm gì vậy?"

"Chắc là mài móng tay."

"Nó đói bụng, nó tới tìm quả thông."

Mồm năm miệng mười mà nghị luận.

Dương Mai chui từ vòng vây ra, tìm được Giang Thủy: "Anh nhìn sóc kìa."

"Đã thấy rồi."

"Nó đang làm gì?"

"Không biết."

Dương Mai cũng không vì câu trả lời vô vị của anh mà cảm thấy uể oải chút nào, cô đã quen rồi. Một lát sau, cô lại chỉ ngón tay qua: "Em muốn vào xem."

https://thuviensach.vn

“Không thể.”

“Vì sao?”

Giang Thủy nói: “Em nhìn tấm biển bên cạnh đi… viết ‘cấm vượt qua lan can’.”

“…”

Yên tĩnh một lát, Giang Thủy đứng đối diện với Dương Mai: “Ánh mắt của em là thế nào, anh đâu nói gì sai.”

Dương Mai nói: “Phía này có rắn, hướng dẫn viên du lịch nói thế.”

Giang Thủy: “Vậy càng không thể đi vào.”

“… Còn tưởng rằng anh sẽ khuyên em bởi vì bên trong có rắn chứ.”

Dương Mai nghiêng đầu sang một bên, bỏ qua đám người, trèo thẳng lên trên.

Đến đình gỗ, bọn họ dừng lại nghỉ tạm. Tất cả ghế đã ngồi đầy người, ngay cả sau lan can gỗ cũng đã đứng một loạt người, thật ra là bọn họ không có chỗ đặt chân. May mà có người nghỉ ngơi đủ rồi rời đi, vừa lúc lưu lại một vị trí nhỏ cho hai người.

Từ vị trí này nhìn ra xa xuống, màu xanh lục rậm rạp thật xa xôi. Nơi xa hơn có dân cư, hơi gần một chút còn có một đình gỗ khác, nơi đó cũng chen chúc đầy người.

Dương Mai cảm thấy rất thư thái, khi ở giữa thiên nhiên tâm trạng cũng không giống lúc bình thường. Hơn nữa, nơi đay rộng lớn tới mức khiến lòng người trong vô thức cảm thấy thật bình yên.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Dương Mai mới phát giác bắp chân mình đau nhức, thế là cô kéo cánh tay Giang Thủy lại. Ngẩng đầu nhìn thấy Giang Thủy đang yên tĩnh quan sát dưới đình, bởi vì vừa rồi có một trận gió lạnh thổi tới khiến vệt đỏ ửng trên má anh biến mất.

Anh đứng lẳng lặng như vậy ngược lại có vẻ nhẹ nhàng tự nhiên. Hoàn toàn không giống cô phải thở hồng hộc.

“Anh không tập thể hình, đúng không?” Dương Mai nói, “Nhưng mà anh có thể leo núi, thể lực lại rất tốt, thần kinh vận động cũng rất phát triển.”

Giang Thủy nhìn về phía cô, cô tiếp tục nói: “có phải trước kia anh là học sinh chuyên thể thao không?”

“Không phải.” Giang Thủy ngừng một giây, lại lần nữa nhìn về phía màu xanh mênh mang, cảnh quan rộng lớn, ngày thường vốn không nhiều lời nhưng lúc này anh lại nói nhiều hơn, “Nhưng mà anh học trường kỹ thuật.”

“Kỹ thuật…” Dương Mai nhắc lại một lần, “Chuyện là thế nào vậy?”

Giang Thủy tươi cười bình tĩnh: “Nam sinh trường kỹ thuật chỉ biết kéo kéo cánh đánh nhau. Thể lực cùng thần kinh vận động đều do đánh nhau tạo thành.”

Trong thời gian ngắn, Dương Mai không nói gì. Giang Thủy nhìn cô: “Cảm thấy rất không thể tưởng tượng?”

Dương Mai lắc đầu, Giang Thủy lại hỏi: “Cảm thấy anh rất kém cỏi?”

Lại lắc đầu, Giang Thủy nói: “Nhưng mà biểu cảm của em trông không giống như thế.”

https://thuviensach.vn

“À, em chỉ là suy nghĩ, nam sinh kỹ thuật hắn là không chỉ biết đánh nhau mà còn biết tán gái nữa.”

“…”

“Nhưng mà, tán gái cũng phân thành kiểu đầu óc và kiểu tay chân. EQ cao tự nhiên là kiểu đầu óc, anh ấy à, hắn chính là kiểu thuần tay chân.”

“…”

Dương Mai nhấp miệng cười, buông cánh tay Giang Thủy ra, nói: “Đi thôi.”

Hướng dẫn viên du lịch đã chờ ở cửa ra, có một nhóm trong đoàn còn chưa tới nên nhóm Dương Mai liền tìm nơi râm mát chờ.

Bên đường là cửa hàng tạp hóa, có trẻ con giơ kem nhảy nhót đi qua, tầm mắt Dương Mai liền di chuyển theo. Cô không muốn bạc đãi chính mình, vì thế ý niệm vừa xuất hiện liền lập tức thực hiện — cô muốn mua kem.

Hai que kem, một que là cho Giang Thủy.

Chờ cô đi ra, Giang Thủy đã không còn ở chỗ cũ, Dương Mai tìm kiếm khắp nơi, ở đằng xa thấy bóng dáng anh. Giang Thủy đang gọi điện thoại, rất tập trung, xe cáp đi qua về phía mình anh cũng không biết.

Dương Mai lại trở lại vị trí vừa rồi, một bên dùng kem giải khát, một bên ngắm nhìn bóng người bên kia.

Ngày nay, trong thế giới ngày càng trở nên vội vã này, đại đa số mọi người đều lựa chọn cách nào nhanh nhất. Đặc biệt là người ở những đô thị lớn, cơ bản đều có nhịp sống nhanh, mọi người muốn tận dụng thời gian làm nhiều việc một lúc, tựa như phần lớn sẽ lựa chọn đọc sách trên mạng

https://thuviensach.vn

và gửi thư điện tử qua internet, chứ không phải là tới thư viện tĩnh tâm đọc một quyển sách bằng chất liệu giấy và gửi thư viết tay.

Mà người có thể dừng lại giữa vòng lốc cực nhanh ấy sẽ trở nên vô cùng quý giá.

Dương Mai nghĩ, Giang Thủy chính là người như vậy.

Khi anh làm một chuyện gì đó luôn rất nghiêm túc, cũng không phân tâm. Bao gồm ăn cơm, cũng bao gồm việc nghe điện thoại.

Dương Mai thưởng thức loại nghiêm túc này, nhưng có vài thời điểm, cô lại mơ hồ cảm thấy loại im lặng nghiêm túc này, mang theo hương vị xa cách. Có lẽ bản thân chuyện "Tập trung" này đã tự mang một lớp phòng hộ cho nó, không cho phép những người khác tới gần.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại cảm thấy có điểm tiếc nuối. Có một nỗi bất an khó hiểu bỗng nổi lên.

Loại bất an này kỳ thật rất quen thuộc, khi Giang Thủy có điều dấu diếm, cô cũng sẽ sinh ra cùng loại cảm giác như vậy. Trước kia cô cho rằng đó là bởi vì người đàn ông này quá đầu gỗ.

Dương Mai không nghĩ quá nhiều, chỉ dùng tốc độ nhanh hơn ăn sạch sẽ que kem sắp bị khí nóng hòa tan.

Mà một cái khác đã bất hạnh "Hy sinh" dưới ánh mặt trời chói chang.

Xem thời gian cũng sắp tới lúc phải xuất phát, Dương Mai đi qua, vừa lúc đó điện thoại của Giang Thủy cũng kết thúc.

Cô nói: "Người đã đến đông đủ, hướng dẫn viên du lịch kêu chúng ta lên xe."

Giang Thủy nói: "Có thể trực tiếp trở về không?"

https://thuviensach.vn

Dương Mai: “Ừm, chính là trực tiếp trở về đó.”

“Không, anh là nói, có thể kết thúc du lịch, đi về nhà không?”

“… Cái gì?”

Giang Thủy theo bản năng nhìn xung quanh, nói: “Anh trai anh… đã xảy ra chuyện.”

Dương Mai nghe xong theo bản năng buột miệng thốt ra: “Anh ấy lại xảy ra chuyện?”

Lần trước hành trình đi Hàng Châu cũng là như thế, nửa đường bị kêu trở về. Lần này lại nữa? Cũng quá khiến người ta mất hứng rồi. Nơi này là Hô Luân Bối Nhĩ, phương tiện giao thông qua lại là bằng máy bay, không thể quay về tự nhiên như Hàng Châu được.

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng đích xác, chữ “Lại” này mang theo ý vị cũng không hữu hảo, Dương Mai rất nhanh ý thức được, cô lập tức quan sát biểu tình của Giang Thủy, lại phát hiện anh căn bản không chú ý tới cách cô dùng từ.

Có lẽ là tình huống thật sự khẩn cấp, từ thần thái của Giang Thủy có thể thấy được điều đó. Dương Mai đang muốn nói — vậy chúng ta cùng về trước.

Nhưng mà Giang Thủy lại cất lời trước: “Anh phải về trước.”

Dương Mai bỗng nhiên dừng lại — cô chú ý tới cách anh dùng từ.

Là “Anh”, mà không phải “Chúng ta”.

Loại cảm giác bất an khó kiểu vừa mới mất đi, lúc này lại bắt đầu nổi lên. Nếu vừa rồi còn chưa hiểu rõ, như vậy hiện tại có lẽ cô đã hiểu rõ hơn một chút rồi.

https://thuviensach.vn

Vẫn là sự xa cách như cũ.

Dương Mai nghĩ, trong vòng giao tiếp của Giang Thủy, có phải anh đều chia mọi người thành hai loại, thứ nhất là người nhà, thứ hai là những người khác hay không.

Mà cô, có lẽ thật bất hạnh bị đưa về loại "Người khác" kia.

Đột nhiên nhận thức được điều này khiến Dương Mai thực không thoải mái. Vì thế, cô rất tùy hứng mà nói: "Vậy được rồi, anh đi về trước đi."

Giang Thủy nghe xong bỗng nhiên phản ứng lại, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Dương Mai nhưng lúc này cô đã quay người đi phía sau, lập tức lại bị bao phủ trong dòng du khách đông đúc.

Giang Thủy đuổi theo cô: "Em nói cái gì?"

Anh không nghe rõ? Không, cô nói rất rõ ràng, vậy nên anh cũng nên nghe được rõ ràng. Hỏi lại chỉ là bởi — lúc này anh mới chú ý tới cô cũng ở chỗ này.

Lại đuổi theo vài bước, Giang Thủy bắt lấy khuỷu tay Dương Mai: "Em không cùng anh trở về sao?"

Dương Mai ở trong lòng "hừ" một tiếng, quay đầu lại lạnh lùng nói: "Đúng vậy, em còn chưa chơi đủ."

"Anh trai anh đã xảy ra chuyện."

"Em biết, nhưng đó là anh trai 'anh', không phải anh trai 'em'."

Dương Mai thề, cô nói những lời này thuần túy chỉ là muốn trả thù anh, chỉ muốn anh cũng cảm thụ được một chút tư vị bị người yêu đẩy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Giang Thủy này, có đôi khi thật sự có chút trì độn, giống như đầu gỗ. EQ không đủ cao, căn bản nghe không ra lời nói ý tại ngôn ngoại của phụ nữ. (Ý tại ngôn ngoại – ý nằm ngoài mặt chữ)

Nắm tay anh bỗng buông lỏng, cũng không nhìn vào mắt Dương Mai, chỉ đờ đẫn mà gật đầu, thanh âm trầm thấp: “Được, Được. Anh trở về một mình.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 42: Cô Độc Một Mình

Sau khi trở lại khách sạn, Giang Thủy bắt đầu dọn dẹp hành lý. Anh chỉ dọn dẹp đồ của chính mình, áo ngắn tay, quần dài, giày thể thao, cùng với khăn lông dao cạo râu của anh.

Đồ trang điểm của Dương Mai còn đặt chỉnh tề ở trên bàn bên cạnh TV.

Cô cũng không làm gì cả, chỉ ngồi ở cuối giường, không chớp mắt nhìn Giang Thủy thu thập đồ đạc. Nhưng mà anh quá tập trung, cũng không quay đầu lại nhìn người phụ nữ phía sau, không biết là cố ý hay thật sự không cảm thụ được ánh mắt của cô.

Chờ Giang Thủy nhét bộ quần áo cuối cùng vào rương hành lý, Dương Mai nói: “Em không có tiền.”

Giang Thủy rõ ràng ngẩn ra một chút, nhưng anh vẫn không xoay người lại, rõ ràng đã thu thập xong mọi thứ, lại vẫn cứ nhìn chằm chằm vào hành lý, dường như sau lưng anh là hồng thủy mãnh thú, làm anh không dám tùy tiện xoay người, đối diện với nó.

“Không có tiền…” Anh nhẹ nhàng lặp lại lời cô, tiếp theo nói, “Anh để lại tiền cho em.”

Giang Thủy lấy tiền khỏi ví, Dương Mai ở phía sau nhìn, muốn cười, nhưng không cười ra nổi.

https://thuviensach.vn

Anh sẽ không cho rằng cô thật sự không có tiền chứ? Cô lấy cớ nói không có tiền, bất quá là vì muốn nhìn xem sự tình còn có đường cứu vãn hay không. Nhưng hiện giờ xem ra, anh đã quyết tâm muốn một mình trở về. Bỏ cô lại chỗ này.

Dương Mai nổi giận, một lúc lâu không nói gì.

Cô không khỏi nhớ lại cuộc đối thoại mấy giờ trước —

“Đó là anh trai ‘anh’, không phải ‘em’.”

“Được, Được. Anh trở về một mình.”

Dương Mai nghĩ, có lẽ cô tìm từ quá mức lạnh lùng, nhưng đó là sự thật. Huống hồ lời nói cũng đã nói ra, bát nước hắt đi làm thế nào thu hồi lại được? Lần trước hành trình đi Hàng Châu đã từng phát sinh chuyện như vậy, sau đó anh chạy trở về, anh trai kỳ quái của anh không phải cũng không có chuyện gì sao.

Có lẽ… lần này cũng là như vậy. Vì cái gì muốn tới đi vội vàng, rõ ràng khó có dịp có thể ra ngoài du lịch như vậy.

Huống chi, cô mơ hồ cảm thấy, Giang Thủy là “Cố ý” không cho cô trở về.

Cũng không thể nói là “Cố ý”, chỉ là Dương Mai có giác quan thứ sáu rất mẫn cảm — dù cho lúc trước cô lạnh nhạt tách biệt “Anh trai anh” và “anh trai em”, cái này làm cho Giang Thủy sinh hờn dỗi, nhưng từ sau lúc đó cho đến hiện tại, anh dường như đang thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giống như, anh thật là không quá hy vọng Dương Mai tham gia vào chuyện của anh — chuyện nhà anh. Tựa như anh tự tạo ra một giới hạn, tách ra anh trai anh, đó là người nhà của anh, cũng tách ra cô, là người khác ở ngoài người nhà.

https://thuviensach.vn

Loại cảm giác này trước kia còn chưa rõ ràng, nhưng hiện tại lại có thể đánh thẳng vào trái tim Dương Mai.

Một khi đã như vậy, vì cái gì cô muốn mặt nóng đi dán mông lạnh của anh. Anh khăng khăng trở về, vậy để anh trở về cũng tốt.

Dương Mai nhìn Giang Thủy đưa tiền qua, cô theo bản năng muốn đẩy trở về, nhưng trong một khắc kia đầu óc lại nghĩ đến một khả năng khác, cô lập tức nhận lấy chồng tiền kia.

Hành trình kế tiếp, người ở ngoài nhìn vào, có vẻ có chút xấu hổ.

Một đoàn thể, đều không quen thuộc lẫn nhau, bởi vậy thấy bên cạnh Dương Mai thiếu một người, cũng không nhiều miệng hỏi nguyên do. Chỉ có hướng dẫn viên du lịch biết nguyên nhân, bởi vì Dương Mai cần phải giải thích với cô ấy vì sao một người trong nhóm lại rời đi.

Ánh mắt mọi người nhìn Dương Mai, hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một chút thâm ý tìm tòi nghiên cứu.

Điều này cũng không dễ chịu, nếu là trước kia Dương Mai tất nhiên không coi chuyện này là gì, nhưng hiện tại… Bởi vì những ánh mắt đó, cô cư nhiên sinh ra một loại cảm giác "Tôi bị đàn ông vứt bỏ" thật đáng thương.

Quá gian nan. Không chỉ ban ngày phải cùng những người có đôi có cặp trong đoàn cùng nhau du lịch, đến đêm khuya nằm trên giường khách sạn lại chỉ có một mình.

Trước khi sắp ngủ, cô bắt đầu miên man suy nghĩ.

Anh trai Giang Thủy thật sự không có việc gì chứ? Lần này không thể so với Hàng Châu, không phải tùy tiện là có thể trở về.

https://thuviensach.vn

Trong điện thoại Giang Thủy nhất định đã nói với đối phương mình ở Hô Luân Bối Nhĩ, đi máy bay còn mất bốn tiếng.

Nếu không phải tình huống thật sự khẩn cấp, hắn là sẽ suy xét không quay về đi.

Nhưng mà hiện tại Giang Thủy đã trở về, có phải anh trai anh bên kia thật sự có xảy ra chuyện nghiêm trọng hay không.

…

Sao cô có thể an tâm ngốc ở nơi này. Nếu anh trai Giang Thủy thật sự xảy ra vấn đề gì, ngoài chị dâu Vạn Thục Phân kia, Giang Thủy chỉ có một mình. Cô hắn là nên ở bên cạnh anh, sao có thể ích kỷ bỏ mặc anh không quan tâm chứ.

…

Đến cuối cùng, Dương Mai cũng kết thúc chuyến du lịch trước.

Ở thời điểm đuổi kịp máy bay kia, cô có loại cảm giác kiên định giống như tảng đá rơi xuống đất.

Nhưng mà nên giải thích hành vi của cô với Giang Thủy như thế nào đây? A, đúng rồi, trên đầu cô còn có món tiền Giang Thủy đưa trước khi trở về.

Có lẽ thiếu này số tiền, Giang Thủy bên kia sẽ có chút túng quẫn.

— đây thật sự là một lý do thật tuyệt vời.

Sau khi xuống máy bay, Dương Mai lập tức chạy đến tiểu khu nhà Giang Thủy. Nhưng tới cửa nhà, mặc kệ cô gõ cửa như thế nào, bên trong cánh cửa đều không có người trả lời, cô mới đột nhiên nhớ tới, hắn là nên gọi điện thoại cho anh trước.

https://thuviensach.vn

Tiếc nuối chính là, anh lại không tiếp điện thoại.

Ngay sau đó, Dương Mai lại lần nữa kêu xe, chuẩn bị đi về quê Giang Thủy.

Nếu lại vồ hụt, cô thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này Dương Mai mới phát hiện cô hiểu biết về Giang Thủy quá ít. Trừ bỏ dạy lái xe, làm tài xế, nơi anh sống cùng quê quán anh ở nông thôn cũ xưa, nhưng cái khác như bạn bè anh, nơi khi rảnh rỗi anh sẽ đi, hứng thú cùng sở thích của anh, cô một mực không biết.

Là cô không muốn tìm hiểu sao? Cũng không phải như vậy.

Có thể là anh không muốn mở lòng ra. Thật giống như căn bản không phải anh đang yêu đương với cô, mà cũng giống như anh cho rằng bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ phải tách ra, cho nên anh không muốn nỗ lực để đối phương đi vào cuộc sống của mình.

Dương Mai lại một lần nữa hiểu ra, khi cùng Giang Thủy ở bên nhau, loại bất an cùng vô lực này của cô, thì ra là bởi vì nguyên nhân này mà xuất hiện.

Cùng với cảm giác uể oải, Dương Mai đi về quê Giang Thủy.

Nơi này cùng thời điểm lần đầu cô thấy không có gì khác nhau. Rộng lớn, không có khói bếp, trời đầy mây, hơi thở chết chóc. Sức sống duy chính là dòng sông đang chảy siết.

Khi Dương Mai đi vào, trong nhà chỉ có một mình Vạn Thục Phân.

Ánh mắt đầu tiên Thấy Dương Mai, trên mặt Vạn Thục Phân che dấu không được vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhanh chóng thay đổi sắc mặt, giống như bỗng nhiên bị mây đen bao phủ.

https://thuviensach.vn

“Thủy nhi ở linh đường.” Vạn Thục Phân nhanh chóng nói xong câu này rồi bước nhanh vào trong căn phòng tối đen.

Linh đường? Nơi cung phụng linh cữu người chết? Giang Thủy ở nơi đó.

Ai đã chết?

Trong lòng Dương Mai bị nỗi bất an mãnh liệt lấp đầy, bởi vì sợ hãi, tim đập cực nhanh.

Vạn Thục Phân từ trong phòng ra tới, thấy Dương Mai còn đứng ở đó liền nói: “Sao cô còn ở đây?”

Dương Mai: “Tôi không biết linh đường ở đâu.”

“Đi theo tôi.”

Đi một đoạn đường ngắn, Dương Mai tới linh đường.

Gian nhà thực đơn sơ, không gian rất nhỏ, liếc mắt một cái là có thể thấy Giang Thủy đang quỳ gối một bên.

Không biết có phải do đang đắm chìm ở thế giới của chính mình hay không, sau khi Dương Mai đến gần, Giang Thủy vẫn cúi đầu như cũ, dường như không phát hiện có người tới gần mình.

Vạn Thục Phân nói: “Cậu tự tìm chỗ ăn cơm đi, hôm nay tôi không có sức nấu cơm.”

Lúc này Giang Thủy mới ngẩng đầu nói: “Được.”

Thấy Dương Mai, thần sắc anh vẫn như bình thường. Sau khi Vạn Thục Phân rời khỏi linh đường, anh cũng đứng lên nhưng cũng không nhúc nhích, hơi cong eo, lẳng lặng mà ngây người trong chốc lát.

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhìn thoáng qua bức ảnh đen trắng ở giữa, muốn nói lại thôi: “Anh trai anh …”

“Đã chết.”

Giống như đang trần thuật một sự kiện không có liên quan đến mình, thanh âm không mang theo chút tình cảm lẫn sắc thái nào, chỉ là rất trầm thấp, giống như bầu trời bên ngoài đang tối dần.

Dương Mai hít thở sâu một hơi, châm chước dùng từ: “Bây giờ anh vẫn ổn chứ?”

Giang Thủy gật đầu: “Ừm.”

Dương Mai nói: “Anh còn muốn đợi ở chỗ này sao?”

Giang Thủy: “Không. Đi thôi.”

Dương Mai đi theo Giang Thủy ra ngoài, bước chân anh rất nhanh, sau đó mới ý thức được phía sau còn có người, liền thoáng thả chậm bước chân, cố tình chờ người phía sau đuổi kịp.

“Em đi taxi tới sao?” Giang Thủy hỏi.

“Vâng.”

“Vậy bây giờ về cùng anh đi.”

“Bây giờ?”

“Đúng vậy,” Giang Thủy nhìn đồng hồ một cái, nói, “Có thể ăn cơm chiều. Nơi này không có tiệm cơm, chỉ có thể trở về thành phố ăn.”

“Được.”

https://thuviensach.vn

Khi ăn cơm, Giang Thủy vẫn hết sức chuyên chú, thoạt nhìn ăn uống cũng không tệ lắm, một chén lớn mì, còn gọi đồ ăn kèm khác, đều ăn sạch sẽ.

Dương Mai nghĩ, rốt cuộc bởi vì không có quan hệ huyết thống nên cũng sẽ không quá bi thương khổ sở. Tâm tính như vậy kỳ thật là chính xác, sinh lão bệnh tử là chuyện quá đỗi thường tình, có thể khóc lóc nhưng vì thế mà cứ mãi đau buồn thì không tốt.

Người đã chết, nhưng người còn sống phải tiếp tục tồn tại. Phải ăn cơm, phải ngủ, phải làm việc.

Dương Mai ăn uống cũng tốt hơn một chút, chờ tới khi cô ăn no, Giang Thủy đã đợi cô được mười phút.

“Đi thôi.” Giang Thủy đứng lên trước.

Dương Mai đi theo anh: “Đi đâu?”

“Về nhà.”

Dương Mai nói: “Được, em về cùng anh.”

Trở lại trong tiểu khu nhà Giang Thủy, Dương Mai đã vô cùng mệt mỏi. Tàu xe mệt nhọc khiến cô nằm xuống giường cơ hồ sẽ lập tức đi vào giấc ngủ.

Đúng lúc này di động vang lên. Là của Giang Thủy.

Sau khi treo điện thoại, Giang Thủy nói: “Anh phải ra ngoài. Tổng giám đốc Trần ở Bờ biển hoàng kim.”

“Sao muộn như vậy còn phải đi?” Dương Mai bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại nói, “Không phải anh đang nghỉ phép sao? Anh không nói với Tổng giám đốc Trần anh ở Hô Luân Bối Nhĩ à?”

https://thuviensach.vn

“Sau khi trở về gặp.”

“…” Dương Mai hít sâu một hơi, “Có thể xin nghỉ một ngày hay không?”

“…”

“Có thể hay không?”

Giang Thủy nắm thật chặt áo sơmi, nói: “Có rất nhiều chỗ phải dùng tiền, có rất nhiều.”

An tĩnh trong chốc lát, Dương Mai từ trên giường ngồi thẳng dậy, vô cùng chân thành mở miệng: “Nếu yêu cầu cần dùng gấp, em có đây.”

Giang Thủy đang mặc tây trang bỗng ngừng lại, ngay sau đó anh xoay người lại, ánh mắt nặng nề nhìn Dương Mai, như có vô số lời muốn nói, nhưng cuối cùng anh chỉ nhẹ lén lút nói một tiếng “Được”.

“Em nói thật.” Dương Mai đứng lên, đối mặt với Giang Thủy.

Trong phòng không bật đèn, nhưng bức màn không bị khép kín nên vẫn có ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào, tuy không thể chiếu tỏ gương mặt Dương Mai nhưng cũng đã làm yếu bớt ánh sáng trong mắt cô.

Giang Thủy không dám nói lời nào, sợ hãi yết hầu nghẹn ngào bị Dương Mai phát hiện.

Kết quả là, anh vẫn phải dựa vào một người phụ nữ trợ cấp. Người phụ nữ này lại là người anh thích.

Quá vô dụng, quá uất ức.

Vì sao anh không phải là kẻ có tiền? Vì sao anh không có một cặp cha mẹ có tiền? Vì sao chính anh đều thu không đủ chi còn phải nuôi sống

https://thuviensach.vn

người khác?

Vì sao anh phải nhận tiền của phụ nữ.

Vì sao người phụ nữ này nguyện ý cho anh tiền.

Kỳ thật cũng không phải không ai nguyện ý trợ giúp anh, trên thế giới này anh cũng không tính là người đáng thương. Ít nhất anh có thể lấp đầy bụng, bên cạnh cũng có người làm bạn. Dù cho những người này không có quan hệ huyết thống với anh, bọn họ vẫn dùng một trái tim bao dung chứa chấp anh.

Mặc kệ trước kia anh đã làm ra bao nhiêu chuyện, bọn họ vẫn nuôi nấng anh lớn lên.

Anh không hồi báo được cho họ, bây giờ sám hối đã không còn kịp nữa.

…

“Ông mày đã chết rồi. Vì sao lại chết? Mày là người rõ nhất. Tao cũng phải chết, chúng ta đều đã chết.”

“Bạch nhãn lang, bạch nhãn lang. Chúng tao nuôi lớn mày, cuối cùng để mày hại chết chúng tao.” (Bạch nhãn lang – sói mắt trắng, ám chỉ kẻ vô ơn, phản bội)

“Mày cứ sống đi, không được chết, tai họa để lại ngàn năm.”

“Nhưng mà mày sẽ không sống tốt được, bởi vì chúng tao đều đã chết, sao mày còn có mặt mũi mà sống cho tốt được?”

“Ha ha, sống không bằng chết.”

…

https://thuviensach.vn

Giang Thủy hít hít mũi, nhìn Dương Mai chăm chú. Anh đột nhiên cảm thấy trước mắt có chút lung lay, người trước mặt trở nên mơ mơ hồ hồ, giống như đến từ một thế giới khác, chỉ là một hình chiếu hư vô mờ mịt.

Không chỉ có cô, ngay cả bàn ghế tủ giường chung quanh cô cũng đều đang lắc lư.

Xem ra, hình chiếu không phải cô cùng chúng, mà là một mình anh cô độc.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 43: Phùng Xuân

Dương Mai cả đêm không ngủ, đến tận khi bình minh mới ghé vào bên giường bệnh ngủ trong chốc lát.

Di động đã chuyển thành chế độ im lặng đang rung lên trong túi khiến cô tỉnh lại, vừa nhìn thoáng qua liền đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Lý Diễm, sớm vậy.” Dương Mai nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Tớ lo cho cậu chứ sao.” Trong tay Lý Diễm xách theo hộp cháo mới mua, nói, “Bữa sáng, cậu cùng người bên trong ăn đi, không đủ tớ lại đi xuống mua.”

“Đủ rồi.” Dương Mai tiếp nhận, tiện tay ước lượng một chút, “Cũng không biết anh ấy có thể ăn được hay không.”

Lúc được đưa tới đây tối hôm qua, người đã lên cơn sốc. Viêm tuyến tuỵ cấp tính phải vội vàng làm thủ tục nằm viện rồi tiếp đường glucose, lăn lộn cả đêm. Dương Mai căn bản không có thời gian để ngủ, Giang Thủy cũng không ngủ được bao lâu, nhưng anh đi vào giấc ngủ rất nhanh. Bởi vì thật sự quá mệt mỏi.

“Chậc chậc, cũng mệt cho cậu còn bình tĩnh được như thế, nếu có người đàn ông té xỉu ở trước mắt, tớ khẳng định cũng xỉu theo.” Lý Diễm một bên nói, một bên xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ trên cửa phòng bệnh nhìn vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Dương Mai phản xạ có điều kiện cười cười một chút, coi như đáp lại.

Kỳ thật tối hôm qua khi Giang Thủy ngã xuống, cô cũng rất sợ hãi, chỉ là lúc ấy tình huống khẩn cấp, không có thời gian dư thừa cho cô sợ hãi la hét hay ngất xỉu. Khi đó, có lẽ bề ngoài cô thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng kỳ thật là đã loạn cào cào lên rồi, sợi dây trong đầu căng chặt, thẳng đến khi Giang Thủy bình yên nằm xuống đi vào giấc ngủ mới có thể chặt đứt.

Lý Diễm nói: “Nếu anh ấy đã nằm viện, vậy không bằng cậu giúp anh ấy bỏ việc ở Bờ biển hoàng kim đi. Loại công việc này nếu làm lâu thân thể sẽ không chịu nổi đâu.”

Dương Mai lắc đầu: “Anh ấy sẽ không đồng ý.”

Lý Diễm hít sâu một hơi, làm ra biểu cảm thật khoa trương: “Anh ấy đã — như vậy, còn làm hai công việc một lúc? Vì sao chứ!”

Vì sao? Vì tiền. Dương Mai bổ sung ở trong lòng.

“Bữa sáng bao nhiêu tiền?” Dương Mai nói, “Tớ trả tiền cho cậu.”

“Không cần không cần. Đáng bao nhiêu chứ…”

“Cậu cứ nói đi, bao nhiêu tiền. Sớm như vậy đã tới đây, quá vất vả.”

“Có vất vả so ra cũng kém cậu.” Lý Diễm đè lại tay Dương Mai, “Cậu còn bỏ tiền ra tớ sẽ giận đấy. Chúng ta quan hệ thân mật như vậy, sao có thể lấy tiền của cậu chứ.”

Dương Mai không hiểu sao bỗng nhiên sửng sốt. Trong hoảng hốt, cô hỏi: “Quan hệ thân thiết thì không lấy tiền sao?”

“Vô nghĩa, sáng sớm như vậy tớ chạy tới chạy lui chỉ để lấy mười đồng tiền của cậu?”

https://thuviensach.vn

“Nếu không phải mười đồng, là một trăm đồng, một ngàn đồng thì sao?”

Đổi lại Lý Diễm ngẩn ra, cô ấy kỳ quái nói: “Bữa sáng sao có thể một trăm đồng, một ngàn đồng chứ, cậu ngu đi à.”

“Mặc kệ thế nào, cậu đều sẽ không lấy tiền của tớ, bởi vì quan hệ của chúng ta tốt, phải không?” Dương Mai nói, “Vậy nếu cậu cần dùng tiền gấp, cũng sẽ không mượn tớ sao?”

“… Cậu đang nói cái gì vậy.” Lý Diễm nhíu mày, “Tớ cần dùng tiền gấp, người thứ nhất nghĩ đến chính là cậu á.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta quan hệ tốt chứ sao. Bởi vì tớ chỉ có cậu mà.” Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Lý Diễm cười một tiếng, bổ sung nói, “À, chờ tớ có mùa xuân thứ hai, tớ sẽ không phải ‘chỉ có cậu’ nữa, đến lúc đó người tớ nhớ tới đầu tiên chính là… ha ha ha.”

Dương Mai nhìn vào bên trong, cho nên, anh vẫn luôn không chịu dùng tiền của cô, có thể là bởi quan hệ của bọn họ còn chưa đủ thân mật?

Vậy rốt cuộc muốn cô làm thế nào mới có thể càng tiến thêm một bước? Chỉ có chính cô biết, cô muốn làm “người nhà” của anh đến cỡ nào, chứ không phải là “người khác”.

Đang lúc suy nghĩ của cô bay tán loạn, Lý Diễm đánh gãy: “À đúng rồi Dương Mai, tớ hỏi cậu, cậu còn nhớ người xem mặt cùng tớ trước kia không?”

Dương Mai suy nghĩ một chút: “Ai?”

https://thuviensach.vn

Lý Diễm dùng sức nháy mắt, mặt mày hớn hở: “Là kẻ một chân dẫm hai thuyền…”

“À…”

Dương Mai nhớ lại, Lý Diễm hẳn là nói đến Mạnh Đạt, tình yêu trên mạng của Tiểu Hà, sau đó đi xem mắt với Lý Diễm. Gã đàn ông thường mang kính râm, đi chiếc xe SUV màu trắng bạc.

“Anh ta làm sao vậy?” Dương Mai hỏi.

Lý Diễm đáp: “Anh ta và Tiểu Hà muốn kết hôn.”

“A?”

Lý Diễm: “Là Tiểu Hà ở cửa hàng đồ trang điểm của cậu ấy.”

“Tớ biết… ý tớ là, làm sao mà cậu biết được?”

“Lúc trước tớ đi qua tiệm của cậu, Tiểu Hà tự mình nói với tớ.” Lý Diễm nói, “Còn mời tớ đi dự đám cưới, hứ, còn lâu tớ mới đi.”

Dương Mai an tĩnh trong chốc lát, chờ sau khi tiêu hóa hoàn toàn tin tức này, mới lầm bầm lầu bầu: “Cô ấy còn chưa nói với tớ đâu.”

“Chờ cậu tới hẳn cô ấy sẽ nói với cậu, tớ thấy thiếp cưới cũng đã chuẩn bị xong xuôi rồi.”

Thiếp cưới trong vòng nửa tháng đã đến tay Dương Mai, Tiểu Hà là người rất tinh tế, trên thiếp cưới có viết thêm tên Giang Thủy.

Tiệc cưới định ở khách sạn lớn tráng lệ huy hoàng ngay giao lộ cách cửa hàng đồ trang điểm không xa. Theo trình độ kinh tế của Tiểu Hà thì giá của khách sạn này không khỏi hơi cao, thế nên hẳn là gia cảnh của Mạnh Đạt kia rất khá.

https://thuviensach.vn

Dương Mai lái xe, Giang Thủy ngồi ở ghế phụ. Xe đi bằng tốc độ rùa bò, dọc theo đường đi không biết bị bao nhiêu ô tô ấn còi thúc giục.

Giang Thủy nhìn phía trước, hơi không thể nghe thấy mà thở ra một hơi: “Cuối cùng cũng tới rồi.”

Dương Mai nhấp miệng một cái, nói: “Ngồi xe em gian nan như vậy sao?”

Giang Thủy nói: “Ngay từ đầu thì không, nhưng một giờ sau thì đúng vậy.”

Đây là đang châm chọc cô chạy trong nội thành mất một tiếng đồng hồ sao.

Dương Mai không phục: “Kẹt xe đó, không có cách nào.”

“Kẹt xe cũng không cần một giờ.”

“Bọn họ không tuân thủ quy tắc giao thông, đi loạn như thế, em phải né tránh chứ.”

Mắt Giang Thủy ngó ra ngoài cửa sổ, đây là không muốn tiếp tục tranh cãi với Dương Mai.

Bỗng nhiên yên tĩnh, Dương Mai “Tuyệt đối tuân thủ quy tắc giao thông” cũng nhịn không được hướng bên tay phải nhìn thoáng qua. Giang Thủy ngồi hết sức an tĩnh, hai chân tự nhiên giang ra, tay trái lười biếng đặt trên đùi trái, một tay kia đặt trên cửa sổ xe.

Tầm mắt Dương Mai không tự chủ được di xuống, dừng lại ở vị trí bụng trái Giang Thủy.

Mấy ngày hôm trước xuất viện nơi đó hẳn là còn đau, bởi vì anh luôn dùng lòng bàn tay che lại theo bản năng, như bây giờ hẳn đã khá tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Dương Mai nhẹ cong, cô nghĩ đoạn thời gian áp lực này cuối cùng cũng có một chuyện khiến người ta an tâm một chút.

Tiệc cưới được bố trí rất hoa lệ lãng mạn, song hỉ màu đỏ, khí cầu màu phấn tím, âm nhạc vui mừng, những gương mặt tươi cười dào dạt, cả hội trường đều tản ra cảm giác vui mừng hạnh phúc lứa đôi.

Đây là mộng tưởng của mỗi người phụ nữ, Dương Mai vừa đi vừa lôi kéo ống tay áo Giang Thủy: "Thấy không, Tiểu Hà và Mạnh Đạt."

Giang Thủy nói: "Thấy, bọn họ đứng ở cửa."

"Ừm."

Giang Thủy nhìn qua, Dương Mai có vẻ bình tĩnh, nhưng khóe mắt đuôi mày lại có chút gì đó không như bình thường.

Anh nghĩ nghĩ: "Rất hâm mộ?"

Dương Mai: "Cũng bình thường."

Giang Thủy lại nhìn kỹ cô vài lần, anh đang phân biệt "Cũng bình thường" có phải là thật sự "bình thường" hay không.

"Nhìn cái gì vậy?" Dương Mai quay mặt đi.

"Nhìn em." Giang Thủy đáp.

"Ồ." Dương Mai cười, "Em đẹp không?"

Giang Thủy cũng cười, anh không nói chuyện nhưng vô cùng thành thật gật gật đầu.

"Đẹp như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Giang Thủy lắc đầu, hình như là đáp không được. Nhưng trong chốc lát, anh liền nói: “Dễ nhìn.”

“Dễ nhìn…” Dương Mai tinh tế nhấm nuốt hai chữ này, hồi lâu mới ngẩng đầu hỏi, “Ý là có thể nhìn thật lâu sao?”

Lúc đó, Giang Thủy đang nhìn trung tâm phía trước, người dẫn chương trình đang cùng nhân viên công tác khác chờ điều chỉnh thử micro và âm thanh. Đột nhiên nghe thấy thanh âm của Dương Mai, anh không khỏi sửng sốt một chút, sau khi phản ứng lại mới nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Lập tức, Dương Mai lại tiếp tục hỏi: “Bao lâu?”

Giang Thủy nhíu mày, tựa hồ vấn đề này làm khó anh, bởi vậy cuối cùng anh đưa ra một đáp án rất có lệ: “Rất lâu.”

“Rất lâu là bao lâu chứ?”

“… Anh không biết, rất lâu chính là rất lâu.”

“À.”

Có lẽ là đáp sai rồi, Dương Mai không lại hỏi anh cái gì nữa, mãi cho đến khi tiệc cưới bắt đầu cũng không tìm anh nói một lời.

Trong bữa tiệc, Dương Mai đi toilet, vị trí kia trở thành trống không, chưa được bao lâu lại có một người đi tới ngồi xuống.

Giang Thủy ngừng đũa, nói: “Vị trí này có người rồi.”

“Tôi biết.” Ngồi lại đây là một người đàn ông hơi lớn tuổi, ông ấy tự giới thiệu nhưng Giang Thủy không nghe rõ, chỉ nghe được ông ấy họ Phương. Lại nhìn người bên cạnh, hình như đều gọi ông là lão Phương.

https://thuviensach.vn

Lão Phương vừa thấy chính là người biết nói chuyện, ông chỉ chỉ vị trí mông mình đang ngồi: “Người phụ nữ ngồi ở đây, có phải là bà xã cậu không?”

Giang Thủy muốn nói đúng, nhưng không biết lại nghĩ tới cái gì, cuối cùng lắc đầu nói: “Không phải.”

“Đó chính là bạn gái.” Lão Phương nói.

Giang Thủy không nói chuyện, lão Phương lại rất chắc chắn: “Hai người ngồi cùng nhau, trai tài gái sắc.”

Giang Thủy nghe xong cười cười, tiếp theo lão Phương lại nói: “Nhóc con cậu thoạt nhìn rất nội hướng nhỉ, không biết nói chuyện yêu đương thế nào có phải không? Bạn gái cậu giận dỗi cũng không biết…”

Lão Phương nói: “Vừa rồi hai người nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình tôi nghe được. Bạn gái cậu hỏi dễ nhìn có thể nhìn bao lâu, đúng không?”

“… Đúng.”

“Bạn gái cậu là muốn kết hôn đấy.” Lão Phương nói, “Cô ấy muốn cậu nhìn cô ấy cả đời, mới hỏi cậu có thể nhìn bao lâu. Này không phải muốn kết hôn thì là gì?”

Giang Thủy thu lại đũa, theo bản năng nhìn về hướng toilet.

“Cho nên tôi nói mà, cậu khẳng định là không biết yêu đương.” Lão Phương lặng lẽ cười hắc hắc, “Có phải lần đầu tiên có bạn gái không? Không có kinh nghiệm không phải rất bình thường sao, không có quan hệ sao, có vấn đề gì có thể hỏi tôi, tôi mở trung tâm môi giới hôn nhân, giữa các cặp tình nhân có vấn đề yêu cầu giúp đỡ cũng có thể hỗ trợ!”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nghe xong liền hồi thần, cực nhạt nhẽo cười một cái, nói: “Cảm ơn.”

Nói xong lão Phương còn ngồi bất động, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm anh, như là đang chờ anh thật sự mở miệng hỏi chuyện. Không còn cách nào, Giang Thủy đành phải lại gật đầu: “Tạm thời không có vấn đề gì.”

“Sao lại không có vấn đề? Sao có thể không có vấn đề? Bạn gái cậu cũng nổi giận rồi sao sẽ không có vấn đề?” Đôi mắt lão Phương trừng lớn, rất giống hai cái đèn lồng, “Vấn đề của cô cậu chính là, một người muốn kết hôn, một người còn không muốn. Tôi nói có đúng không?”

Giang Thủy đã không thể tiếp tục giữ được nụ cười, hơi ngơ ngác đứng lên, hờ hững nói: “Tôi đi toilet.”

Thanh âm lão Phương nhanh chóng trôi đi bên tai.

Lúc đi đến cửa toilet, Giang Thủy mới hoãn lại bước chân, dựa vào vách tường, nặng nề thả lỏng.

Thời gian trôi qua vài giây, cổ họng anh cảm thấy ngứa ngáy liền rút thuốc kẹp sau tai ra. Thuốc này là do một người lạ ngồi cùng bàn mời, không tiện từ chối nên anh đã nhận.

Anh mới ra viện, Dương Mai không cho phép anh hút thuốc, nhưng hiện tại chịu không nổi nữa, vô cùng muốn hút một điếu.

Sờ sờ trong túi, rỗng tuếch.

Có thuốc nhưng không có lửa.

Tay kẹp thuốc lơi lỏng, tự nhiên buông xuống bên sườn.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy thở ra một hơi thật dài, điếu thuốc kẹp ở khe hở giữa ngón tay mấy lần muốn rơi xuống.

Bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một giọng nói tinh tế mát lạnh —

“Tôi có bật lửa này.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 44: Quyết Định

Giang Thủy theo tiếng nhìn qua, là một gương mặt xa lạ.

Vóc dáng bình thường, diện mạo bình thường, rất gầy, tóc mái màu đỏ rượu lệch một bên che khuất nửa con mắt. Xem xét một cách cẩn thận thì người phụ nữ như vậy ở trong đám đông cũng không có gì đặc biệt.

Ngoại trừ cặp mắt kia. Dường như lung linh rực rỡ, khi tập trung nhìn vào lại tối đen, không khác biệt gì với người thường.

Nhưng trong nháy mắt sau đó lại lung linh rực rỡ lên —

“Muốn không?” Cô ta giơ bật lửa lên, toàn thân kim loại vang lên leng keng leng keng.

Ngón tay Giang Thủy giật giật, mới vừa nâng lên thì điếu thuốc đã từ khe hở giữa ngón tay rơi xuống. Rơi trên sàn nhà ngoài toilet ướt rượt, cũng không biết đang ngâm trong thứ chất lỏng gì.

“Bỏ đi.” Giang Thủy nói.

Cô ta không tiếng động cười cười rồi quay người đi. Đi được hai ba bước, Giang Thủy ở phía sau kêu: “Này, có thuốc không?”

Lại quay người lại, một tay cầm theo bật lửa, một tay kia không biết khi nào đã nắm bao thuốc, vẫn cười nói: “Có.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai từ toilet đi ra, Giang Thủy đã qua cơn nghiện thuốc lá.

Lão Phương chắc chắn Dương Mai đang giận dỗi, cẩn thận ngẫm lại, có vẻ là như vậy thật. Nhưng mà nhìn bây giờ thì hình như cơn giận đã tan.

Xuất phát từ tâm lý áy náy và muốn bồi thường, Giang Thủy nói: "Lát nữa để anh lái xe."

Dương Mai liếc anh một cái, hờ hững nói: "Tùy anh."

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Tiểu Hà cùng Mạnh Đạt theo thứ tự cám ơn và tạm biệt khách khứa đến dự.

Đến phiên Dương Mai, chú rể mới Mạnh Đạt bắt tay mỉm cười theo thể thức, xem ra đã không còn nhận ra Dương Mai.

Tiểu Hà gãi gãi tay Dương Mai, kéo cô tới một góc.

Dương Mai: "Tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử."

Tiểu Hà che miệng cười một tiếng: "Cảm ơn chị. Khách nhiều quá, vừa rồi cứ bận mãi, cũng chưa có cơ hội nói vài câu với chị."

Dương Mai: "Em muốn nói gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là muốn nói một tiếng… Em phải gả chồng."

Tiểu Hà không tiếp tục nói, nhưng hốc mắt đã đỏ. Phiêu bạt ở nơi này, cô ấy cũng chỉ lẻ loi một mình, không có người nhà mẹ đẻ để dựa vào, thân nhất với Dương Mai vì thế coi Dương Mai như người nhà mẹ đẻ mà đối đãi.

"Em sẽ hạnh phúc." Dương Mai đau lòng, an ủi vỗ vỗ bàn tay cô ấy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Hà ngửa đầu lên, nước mắt đã rút đi. May mắn không rơi xuống, bằng không hóa trang lại trôi mất. Lại hít hít mũi, như là hạ rất lớn quyết tâm: “Đây là do chính em lựa chọn, em đã suy nghĩ cặn kẽ, em cảm thấy như vậy là tốt nhất với mình.”

Dương Mai nghe xong chỉ nói: “Em cảm thấy tốt là được rồi.”

“Bởi vì em quá khó khăn…” Muốn nói lại thôi, áp lực ủy khuất.

Một người phụ nữ tới nơi thành thị xa lạ dốc sức làm việc, bắt đầu từ con số 0, không có bất luận cái gì để dựa vào, có bao nhiêu khó khăn?

Dương Mai nghĩ, cũng giống như ếch xanh bị nấu nước sôi, muốn sống sót mà phá nắp nồi chạy tới vùng trời mới đầy khó khăn. (Câu chuyện ếch xanh nấu nước sôi hẳn nhiều người đã biết)

Nếu có lối tắt có thể đi, vì cái gì không đi.

Dương Mai nói: “Hôm nay là ngày kết hôn, em phải cười. Về sau sẽ vẫn luôn cười.”

Tiểu Hà gật gật đầu, quả thực đã tươi cười trở lại. Cũng không có thời gian nói thêm gì vì Mạnh Đạt đã gọi cô ấy về.

Dương Mai vỗ vỗ vai cô ấy: “Một mình anh ấy ứng phó không được, em qua cùng đi.”

“Vâng.”

“Em sẽ hạnh phúc.” Dương Mai nói.

Tất cả đã trải qua ở giờ lành hôm nay, đều ngưng tụ thành một câu mong ước tốt đẹp. Đây là sự dịu dàng lớn nhất của Dương Mai.

Trở về đổi thành Giang Thủy lái xe.

https://thuviensach.vn

Dương Mai hỏi: “Anh có thể chứ?”

“Cái gì?”

“Em nói,” Dương Mai nhìn bụng Giang Thủy, “Anh được chưa?”

Giang Thủy nhàn nhạt thu hồi tầm mắt: “Anh không làm chuyện mình không nắm chắc, anh ngồi ở chỗ này, chính là được.”

Dương Mai vui vẻ, cố ý nghiêng đầu đi nhìn mặt Giang Thủy. Giang Thủy chỉ lo lái xe, không lên tiếng nhưng chung quy vẫn bị Dương Mai nhìn chằm chằm đến không chịu được, nhấp miệng nói nhỏ: “Em nhìn cái gì vậy?”

“Anh nói anh “khốc” như vậy, em nhìn một chút cũng không được?” (Thật sự là không biết dùng từ gì thay từ “khốc” này, ai biết thì bảo mình với, mình hiểu nhưng không biết diễn đạt thế nào T.T)

“…” Giang Thủy nghiêng đầu sang một bên.

“Không làm chuyện không chắc chắn?” Dương Mai bẻ mặt anh trở lại, “Em cũng không tin.”

“Vốn dĩ là thế.” Tốc độ xe nhanh hơn, Giang Thủy ngưng thần liễm khí, nói, “Ngồi yên, đừng xoay loạn.”

Dương Mai ngoan ngoãn ngồi trở lại, kéo theo đai an toàn, giải phóng ngực mình một chút: “Ừm, đó chính là nói, lúc trước anh dạy em lái xe, cũng là có chắc chắn? Khi đó người vẫn luôn thuyết giáo em không được là ai?”

“…”

“Là ai?”

https://thuviensach.vn

“…”

“Anh không cần làm bộ không nghe thấy.”

“… Là anh.” Giang Thủy dưới đáy lòng than thở. Dương Mai ở một bên lại cười ha ha.

Anh không làm chuyện không chắc chắn, bởi vì đủ bình tĩnh và lý trí. Chỉ trừ bỏ một sự kiện — Dương Mai là ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn duy nhất Giang Thủy gặp được trong mùa hè này.

Ở trên người Dương Mai, Giang Thủy có rất nhiều “Không nắm chắc”, cho đến hiện tại cũng chưa hề thoải mái yên tâm.

Vì điều trị viêm tuyến tuỵ, Giang Thủy có một kỳ nghỉ ngắn. Trong khoảng thời gian này anh luôn ở cùng Dương Mai, trải qua những tháng ngày lười đến không thể lười hơn.

Một ngày 24 giờ, không biết có bao nhiêu thời gian hoang phế ở trên giường. Cũng không dám nói là hoang phế bởi thực sự thì ban ngày lăn lộn trên giường là vui sướng nhất.

Khi Dương Mai lười rời giường, Giang Thủy liền dậy sớm, làm bữa sáng cho cô rồi giặt giũ quần áo.

Quần áo từ ngày xuất viện vẫn để trong thùng, đến tận hôm nay mới chuẩn bị giặt chúng.

Trước khi giặt anh móc túi quần ra, có tiền, khăn giấy cùng một tấm danh thiếp.

Giang Thủy nhíu mày xem, mặt trên có tên Lý Vân. Rất xa lạ, anh nghĩ lại, đây là tấm danh thiếp mà người phụ nữ cho anh thuốc và bật lửa đưa anh hôm tiệc cưới của Tiểu Hà.

https://thuviensach.vn

Khi đó anh đang hút thuốc, dựa vào ven tường hít mây nhả khói, ý thức lơ đãng. Người phụ nữ kia lặng lẽ đến gần, dịu dàng lại ngang ngược nhét cho anh một thứ, anh còn chưa thấy rõ đó là cái gì thì người phụ nữ kia đã yểu điệu đi mất rồi.

Bên tai truyền đến giọng nói mát lạnh tinh tế, bởi vì khoảng cách xa, càng nghe càng mơ hồ — “Lưu lại đi, coi như kết bạn. Nói không chừng về sau lại dùng tới đấy.”

Nói không chừng về sau lại dùng tới.

Dùng như thế nào chứ.

Giang Thủy cười nhạo một tiếng, nhắc thầm chữ nhỏ trên danh thiếp một lần:Câu lạc bộ bay siêu tốc. Địa chỉ ở Bắc Kinh.

Cơ bản là quăng tám sào cũng không tới.

Anh tùy tiện ném danh thiếp vào trong ngăn kéo, tấm danh thiếp kia liền lẳng lặng nằm đó cùng sổ tay, bút, kéo và kính lúp giữa đống đồ vật linh tinh lộn xộn.

Kỳ nghỉ trôi qua, Giang Thủy lập tức trở lại với nhịp độ công việc khẩn trương.

Gần đây Bờ biển hoàng kim xảy ra phiền toái nhỏ, khả năng sắp xảy ra chuyện, Tổng giám đốc Trần chạy bên này đuổi bên kia, tâm tình vẫn luôn không tốt. Loại cảm xúc mặt trái này khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến Giang Thủy.

“Sao cậu cứ giữ mãi vẻ mặt khó chịu như vậy? Cho tôi nhìn sắc mặt đúng không?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái, hiện ra gương mặt tức muốn hộc máu của Tổng giám đốc Trần. Anh không kêu một tiếng, trầm mặc mà tăng tốc.

Tổng giám đốc Trần không kịp phản ứng, bỗng nhiên giật người về sau, đập vào lưng ghế, càng thêm nổi trận lôi đình: “Ai bảo cậu đi nhanh như vậy? Tôi cho phép?!”

Giang Thủy nói: “Ngài nói muốn trước hai giờ chiều tới nơi.”

“… Cậu muốn tranh luận với tôi?”

“Không có.”

“Câm miệng!”

“…”

Trước hai giờ đến nơi, Tổng giám đốc Trần ra lệnh cho Giang Thủy ở yên tại chỗ chờ. Thẳng đến qua 9 giờ, có người gọi điện thoại lại đây, báo cho anh có thể tan làm.

“Tổng giám đốc Trần thì sao?”

Người trong điện thoại nói: “Tổng giám đốc Trần 5 giờ chiều đã rời đi — ông ấy có việc bận, quên mất cậu, bây giờ mới nhớ tới nên cố ý bảo tôi gọi cậu về.”

Nói xong liền ngắt máy.

Giang Thủy cười lạnh một tiếng, này nào có thể là “Quên”, chính là “Cố ý”. Lúc tới chỉ có một chiếc xe và anh, lúc đi nhất định phải gọi tài xế khác. Chẳng qua cố ý muốn anh chờ, muốn cho anh nhìn chút sắc mặt mà thôi.

https://thuviensach.vn

Anh đợi tám tiếng. Chán muốn chết, uổng phí thời gian.

Một thời gian dài sau đó, Tổng giám đốc Trần vẫn không dùng Giang Thủy. Anh trở lại trường dạy lái xe, mang học viên luyện tập sa hình, ngày qua ngày, buồn tẻ nhạt nhẽo.

Mất đi nguồn thu từ Bờ biển hoàng kim, chỉ lãnh tiền lương của trường dạy lái xe, rất nhanh, tiền của Giang Thủy đã không đủ dùng — chính anh ăn mặc cần kiệm kỳ thật cũng đủ, nhưng mà ở quê còn có Vạn Thục Phân cần anh nuôi sống.

Anh cảm thấy lực bất tòng tâm, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Vẫn cùng Dương Mai đi dạo phố, vào tiệm ăn, kiên trì nguyên tắc ra ngoài đàn ông trả tiền — khi cùng Dương Mai ra ngoài, anh sẽ để rất nhiều tiền trong túi.

Cho đến khi thu không đủ chi, một cuộc gọi xa lạ đến từ Bắc Kinh đã giải cứu anh.

Là giọng nói mát lạnh tinh tế kia. Lý Vân.

Giang Thủy thực kinh ngạc, anh cư nhiên lại nhớ rõ giọng nói này, cảm giác như tìm được đồng loại, tín hiệu âm thanh truyền vào đại não, đại não liền nói cho anh cô ta là Lý Vân.

“Này này, có đang nghe không?”

Giang Thủy hoàn hồn, vội kêu lên: “Có, đang nghe.”

Lý Vân bỗng nhiên cười, tiếng cười giòn tan: “Tới Bắc Kinh không? Cậu tuyệt đối có thể dùng đến kỹ năng của mình.”

Giang Thủy ngây ra một lúc, cô ta vừa mới nói gì? À, đúng rồi, cô ta vừa rồi nói — cô ta đã từng tới Bờ biển hoàng kim, từng gặp Tổng giám

https://thuviensach.vn

đốc Trần. Trong lúc vô tình nhìn thấy anh, từng cảm thụ kỹ thuật lái xe của anh khi đi cùng xe với Tổng giám đốc Trần.

Lý Vân nói: “Người như cậu, sao lại cam nguyện giấu mình ở loại địa phương nhỏ này?”

Giang Thủy hốt hoảng: “Nơi này là địa phương nhỏ?”

Lý Vân lại cười, nhưng mà không nói chuyện. Giang Thủy nghe được nhíu mày, tinh tế suy nghĩ cũng hiểu — Lý Vân ở Bắc Kinh, so với thủ đô vĩ đại, thành phố anh ở tự nhiên là “Địa phương nhỏ”.

“Tới Bắc Kinh không?” Lý Vân lại hỏi một lần nữa.

Giang Thủy hỏi: “Cô cung cấp công việc?”

“Đúng vậy, “công việc” vô cùng thích hợp với cậu.”

“Tiền lương là bao nhiêu?”

“Nói không tốt.”

Giang Thủy cau mày: “Nói không tốt là bao nhiêu?”

“Có đôi khi mấy vạn, có đôi khi mấy chục vạn.”

“…”

“Tới không?”

Giang Thủy tạm dừng thật lâu. Tầm mắt anh từ hộp thức ăn nhanh trên bàn đến Dương Mai trên giường đơn nhỏ. Đêm nay gọi cơm hộp KFC, thêm phí đưa hàng 8 đồng, bữa tối tổng cộng 50 đồng.

Dương Mai ngày thường không ăn loại thực phẩm này, bữa tối cũng không ăn bao nhiêu. Khi Dương Mai vào phòng tắm tắm rửa, Giang Thủy

https://thuviensach.vn

liền nghĩ, Dương Mai ở cùng anh, chỉ sợ sẽ càng ngày càng gầy.

Trước khi sắp ngủ anh nhéo eo Dương Mai một chút, quả nhiên đã gầy đi không ít.

Anh hơi hơi thở dài, Dương Mai hỏi: “Anh thở dài cái gì?”

“Không có gì.”

Dương Mai hung hăng nói: “Nói!”

Anh đành phải nói gần nói xa: “Em hôm nay rất thơm.”

Dương Mai cười cười nói: “Sữa tắm The Queen.”

“Cái gì?” Anh nghe không hiểu.

“‘Nữ hoàng’, một nhãn hiệu của nước ngoài, nhờ bạn mang về, đợi thật lâu mới đến tay. Quý lắm á.”

“Ồ.”

Nhãn hiệu nước ngoài đắt tiền, cô đợi thật lâu. Anh đến nghe cũng chưa từng nghe nói đến.

Dùng sữa tắm nhập khẩu quý giá, ăn thức ăn nhanh 50 đồng.

Dương Mai thì thản nhiên tự đắc, Giang Thủy lại cuộc sống hàng ngày khó an.

Thật lâu sau, thời gian do dự vậy là đủ rồi. Lý Vân nhẹ nhàng nói thêm một chữ mời: “Tới không?”

“Tới.” Giang Thủy nói.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 45: Tới Bắc Kinh

Khi Dương Mai từ cửa hàng đồ trang điểm trở về, thuận đường đi siêu thị mua rau dưa thịt cho bữa tối.

“Thời gian này vừa lúc là cao điểm tan tầm, rất nhiều người sẽ tiện đường đi siêu thị.” Dương Mai nói, “Lúc mua đồ ăn chen lấn nhau muốn chết, em không thích như vậy chút nào.”

Giang Thủy nghe xong nhìn qua, Dương Mai đứng trong phòng bếp, anh chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt cô. Thời điểm nói “em không thích như vậy chút nào”, khóe miệng lại giương lên giống như không hề có ý như vậy.

“Ồ, để anh nhìn xem…” Giang Thủy đi qua, bóp thịt trên eo Dương Mai, “Ừ, hình như là, thịt đều bị vắt ra rồi.”

Dương Mai sửng sốt, ngay sau đó huých mông một cái, đẩy Giang Thủy văng ra: “Cút ngay. Còn có người hâm mộ em thon thả đấy.”

Giang Thủy nói: “Ai?”

“Người cũng mua đồ ăn á, mang theo con trai, rất béo, thấy em liền hỏi ‘cô gầy như vậy, bảo dưỡng như thế nào’.”

Giang Thủy ngồi trở lại, thuận miệng hỏi: “Em trả lời thế nào?”

“Em nói em còn chưa sinh con đâu.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không hé răng, thanh âm Dương Mai lại truyền tới: “Anh nói xem, sau khi em sinh con có thể mập ra hay không?”

Anh lắc đầu: “Anh không biết.”

Dương Mai như là lâm vào trầm tư: “Sẽ mập ra cũng không có vấn đề gì, trẻ con đáng yêu như vậy …”

Giang Thủy cắn khớp hàm bên má, chờ Dương Mai mang đồ ăn sang, nhìn chằm chằm tay cô: “Anh muốn từ chức.”

Dương Mai nói: “Bờ biển Hoàng kim?”

“Đúng vậy, còn có trường dạy lái xe.”

“Vì sao lại muốn rời khỏi trường dạy lái xe?”

“Anh muốn đi Bắc Kinh.”

“…”

Trên bàn củ cải trắng hầm thịt bò nóng hôi hổi, khói trắng mềm mại quanh quẩn trước mắt Dương Mai, như là tầng lụa trắng mỏng manh uốn lượn. Khuôn mặt cô trở nên mơ hồ không rõ, duy chỉ có cặp mắt đen sáng quắc, giống như trân châu đen dù có làm gì cũng không phủ bụi trần.

Giang Thủy vừa ngước nhìn lên, cũng không dám lại nhìn thẳng vào đôi mắt kia.

Anh chỉ nhìn chằm chằm vào tay cô, trên ngón tay kia còn đeo chiếc nhân đá quý đắt tiền.

“Đi Bắc Kinh tìm công việc sao?” Dương Mai hỏi.

Giang Thủy gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Vậy cũng tốt, anh cứ đi đi.”

Nghe thấy câu trả lời này Giang Thủy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Dương Mai luôn khoan dung với mọi người, loại khoan dung này cho người khác cảm giác bình đẳng. Đêm nay mọi bất an cùng do dự của anh đều xuất phát từ áy náy đối với Dương Mai, cùng với thống hận chính mình không có bản lĩnh.

“Vậy khi nào anh sẽ đi từ chức?” Dương Mai nói.

“Trong mấy ngày tới anh sẽ giải quyết xong mọi chuyện.”

Dương Mai giật mình — giải quyết hết mọi việc, có phải cũng bao gồm cả cô hay không.

Chiều ngày hôm sau, Giang Thủy về quê. Anh đi tìm Vạn Thục Phân.

Khi đó, Vạn Thục Phân đang từ trong phòng đi ra tiễn khách. Giang Thủy vừa vặn đối diện với người kia.

Là một người đàn ông xa lạ. Đi rồi còn nhìn thoáng qua Giang Thủy.

Giang Thủy không khỏi xoay người nhìn nhưng lại bị cả người Vạn Thục Phân ngăn cản tầm nhìn, chị ta ngậm cười hỏi: “Thủy nhi, về có chuyện gì vậy?”

Gương mặt đang tươi cười kia đã có nếp nhăn, Vạn Thục Phân cũng đã sắp năm mươi, là phụ nữ trung niên, lý ra nên là tuổi tác được hưởng phúc, chỉ tiếc…

Giang Thủy cúi thấp đầu, nghĩ, nếu tuổi già chị ấy có thể tìm được một người làm bạn thì cũng tốt. Chỉ là nhìn mặt người đàn ông vừa rồi, không giống người chịu an phận.

“Tôi muốn đi Bắc Kinh.” Giang Thủy nói.

https://thuviensach.vn

Tin tức này đối với Vạn Thục Phân không thể nghi ngờ là sét đánh giữa trời quang, chị ta bắt lấy cánh tay Giang Thủy: “Cậu đùa cái gì vậy? Cậu muốn đi Bắc Kinh? Đi Bắc Kinh làm gì? Có phải muốn bỏ tôi lại đây không? Cậu có lương tâm không! Cậu phải nuôi tôi chứ!”

Giang Thủy né người về phía sau, nhíu mày nhìn Vạn Thục Phân: “Mỗi tháng tôi sẽ gửi tiền về cho chị.”

Vạn Thục Phân bình tĩnh trở lại, nói: “Cậu đi Bắc Kinh tìm công việc?”

Giang Thủy gật đầu.

Vạn Thục Phân ha hả cười hai tiếng, biểu cảm thâm sâu khó đoán khiến người ta thực không thoải mái: “Cậu cho rằng tiền ở Bắc Kinh dễ kiếm sao, loại địa phương đó, là phải liều mạng.”

Giang Thủy cũng cười: “Tôi cũng chỉ có một cái mạng.”

Vạn Thục Phân bỗng nhiên câm nín, toàn thân từ từ phát lạnh. Là cảm giác như đứng giữa trời băng đất tuyết, lạnh lẽo như ngấm vào da thịt. Giang Thủy chỉ có một cái mạng, chị ta lại làm sao không phải. Tốt xấu gì Giang Thủy cũng là mạng cứng, lại đần độn mà tồn tại, chị ta thì sao, một đống tuổi, mệnh tiện.

Chị ta nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, khi bà nội còn sống.

Ấn tượng sâu nhất chính là trước khi bà lâm chung, gương mặt không cam lòng lại độc miệng —

“Bạch nhãn lang, bạch nhãn lang. Mày là đồ tai họa. Không chết được, không chết được, vậy sống không bằng chết đi.”

https://thuviensach.vn

Nào có bà nội ruột thịt mắng cháu ruột của mình sống không bằng chết? Bởi vì là bên ngoài nhặt về, mới có thể khi còn sống làm bộ dịu dàng, trước khi chết lại mọi cách nguyền rủa.

Lúc ấy, Giang Thủy còn chưa tới hai mươi, nhưng trong một đêm đã trưởng thành. Giống như một gốc dương xỉ tránh trong góc tối âm u, im ắng mà hít thở.

Hiện tại bỗng nhiên nói với chị ta, muốn trôi dạt tới phía bắc (Bắc Kinh ở phía Bắc). Dương xỉ cũng ảo tưởng xuyên qua tầng tầng tán cây rậm rạp, để hướng về tương lai có thể nhìn thấy ánh mặt trời sao?

Trong lòng Vạn Thục Phân cảm thấy khó chịu, dựa vào cái gì chứ, khi chị ta còn sống, kẻ bị thân nhân duy nhất nguyền rủa lại muốn chạy trốn đến vùng trời mới?

Giang Thủy nói: “Cuối tuần sẽ lên đường, tôi tới để nói với chị một tiếng.”

Nhìn xem, cậu ta tới chỉ là để “Nói một tiếng” mà thôi. Giọng điệu cũng thật lớn!

Vạn Thục Phân cong cong khóe miệng, thanh âm lạnh lùng: “Được lắm, cậu muốn đi tôi ngăn cũng không được. Nhưng mà làm trưởng bối, tôi còn một điều cuối cùng muốn nói với cậu — Thủy nhi à, cậu nếu là được chăng hay chớ, trải qua được hay không được cũng vẫn như vậy. Nhưng nếu cậu có tâm tư muốn nhảy lên chỗ cao thì phải cẩn thận đừng để ngã xuống, khi đó sẽ phải chết rất khó coi.”

Giang Thủy im lặng gật gật đầu, những lời này cũng không phải lần đầu tiên nghe.

Buổi sáng đã có người nói với anh như vậy.

https://thuviensach.vn

Thầy Hồ ở trường dạy lái xe, biết được anh muốn đi Bắc Kinh, cũng có cùng một biểu cảm như vậy.

“Người giống cậu ấy, nếu mà giấu tài, ngày cũng sẽ cứ như vậy qua đi, nhưng nếu bộc lộ mũi nhọn thì — súng thường bắn chim đầu đàn.”

Thầy Hồ một bên xỉa răng một bên nói. Hắn đã ở trường dạy lái xe vài thập niên, đã gặp qua không ít người, Giang Thủy có bản lĩnh, có bản lĩnh rất lớn, thanh thản ổn định lãnh tiền lương thật tốt, một hai phải đi ra bên ngoài đâm đầu vào tường làm gì. Ngẫm lại liền cảm thấy bất bình trong lòng.

Nhưng nghĩ lại thì thầy Hồ lại cảm thấy không sao cả. Hắn một năm chẳng làm gì cũng có thể bắt được ba mươi vạn tiền thuê nhà, Giang Thủy có sao?

— không có. Nếu như vậy, cứ để kệ anh đi nơi nào bôn ba, cũng không có lý do gì để ngăn anh lại.

Không có vấn đề gì, bởi anh tới trên đời này cũng chỉ là một người đơn độc. Hiện tại bên người cũng chỉ nhiều hơn một Dương Mai mà thôi.

Giang Thủy nghĩ, nếu không có Dương Mai, có lẽ anh sẽ còn tiếp tục ở trường dạy lái xe, an phận thủ thường, mỗi tháng lãnh tiền lương, chờ tích cóp đủ tiền, mua khối đất tốt cho ông bà để họ có thể vẻ vang mà xuống mồ.

Sau đó, liền không còn gì mong đợi. Ngày qua ngày dạy người ta lái xe, cho đến già đến chết.

Nhưng còn bây giờ thì sao, không còn như vậy nữa.

Trai tim vốn trầm mặc bắt đầu mãnh liệt nhảy lên, có vô cùng vô tận niệm tưởng cùng dục vọng chui từ dưới đất ra —

https://thuviensach.vn

Anh muốn kiếm được thật nhiều tiền, muốn mua một căn nhà lớn, muốn có một chiếc xe tốt, muốn cưới vợ.

Nghĩ tới ngày lành.

Anh nhất định phải đi Bắc Kinh.

Người không thể bỏ được nhất đương nhiên là Dương Mai.

Giang Thủy một chút cũng không muốn ở sân bay rộng lớn diễn tiết mục sinh ly tử biệt với Dương Mai, nhưng mà Dương Mai cầm ngón tay anh, như có như không mà vân vê, trong lòng anh liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu Dương Mai ôm anh, hôn anh, nói một câu giữ anh lại, có lẽ anh sẽ phải bỏ qua chuyến bay hôm nay.

Nhưng anh đã hạ quyết tâm phải đi, ai cũng không ngăn được.

Dương Mai: “Em muốn đi Bắc Kinh cùng anh.”

Giang Thủy cười cười: “Không có nhà cũng không có tiền, em đi chỉ có chịu khổ.”

Dương Mai không đồng ý: “Em có tiền mà.”

Giang Thủy nói: “Ở Bắc Kinh, anh sẽ không dùng một phân tiền của em.”

Dương Mai không hé răng, nhìn chăm chú người đàn ông trước mắt.

Làn da ngăm đen, đầu tóc ngắn ngủn, trang phục rất đơn giản, không có gì trói buộc.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn đơn giản như vậy, nhưng trong ánh mắt, trong lòng lại phức tạp.

“Em sẽ đi tìm anh, nhưng không phải ngay lập tức.” Dương Mai nói, “Chỉ mang vé máy bay và tiền, khi đó anh nhất định phải sắp xếp cho em thật tốt.”

Giang Thủy nhấp miệng, cổ họng lên xuống. Ngừng thật lâu, anh mới gật gật đầu nói: “Được.”

Lý Vân đã ở Bắc Kinh chờ anh, mặc một thân đen tuyền — áo khoác da màu đen, quần da màu đen, đôi ủng màu đen.

Giang Thủy nhìn cô ta, trong lúc nhất thời không dời đi ánh mắt, cô ta liền cười nói: “Hôm nay tôi rất kỳ quái?”

“Không, cô mặc toàn đen.”

Lý Vân hất hất đầu, tóc mái nghiêng trong nháy mắt bị hất sang bên cạnh, lộ ra hai con mắt, nhưng rất nhanh nửa con mắt lại bị tóc mái như thác nước che khuất: “Tôi thích màu đen.”

“Ừ.”

“Nếu Bắc Kinh không có ban ngày, tôi nhất định sẽ sướng muốn hỏng rồi.”

Bắc Kinh sao có thể không có ban ngày, Bắc Kinh ban ngày còn rất dài nữa kìa.

Trong khoảng thời gian này, Giang Thủy sống ở gian phòng Lý Vân thuê cho anh. Gian nhà này rất nhỏ, chỉ có đồ dùng đơn giản cơ bản nhất, nhưng vẫn tốt hơn căn nhà nhỏ của anh nhiều.

https://thuviensach.vn

Nhìn từ cửa sổ, bên ngoài là diện mạo thường thấy nhất của thành phố này — một thành phố nổi tiếng.

Dưới lầu là cửa hàng sửa xe ô tô, chủ tiệm là Vương Chấn, là người quen cũ của Lý Vân, thoạt nhìn quan hệ rất tốt. Vương Chấn bận việc trong tiệm, ban ngày Giang Thủy nhàn rỗi không có việc gì thì sẽ đi xuống hỗ trợ, Vương Chấn kêu cơm hộp, sẽ gọi cho cả Giang Thủy xem như trả công.

Cả ngày, Giang Thủy cơ hồ không có chi tiêu thêm vào. Như vậy cũng tốt, anh vừa tới, tiền trên người cũng không tính nhiều, không nên tiêu phí ở nơi vô dụng. Theo Giang Thủy thì lấp đầy bụng đã xem như một việc vô dụng.

Ban đêm, Giang Thủy mới có thể ra cửa.

Lý Vân lái xe tới, đổi thành Giang Thủy ngồi ghế lái. Cả đêm, Lý Vân muốn Giang Thủy lái xe vòng vèo.

Đây là "Công việc" gì? Giang Thủy không hiểu lắm, nhưng Lý Vân cũng không giải thích thêm gì. Nghe Vương Chấn nói, Lý Vân có rất nhiều tiền. Kẻ có tiền luôn có một hai dạng đặc thù đam mê khác biệt, không quá giống người thường.

Kẻ có tiền ở thủ đô rất nhiều, cách chơi lại đa dạng khác biệt với người ở địa phương khác.

Sau khi trở về, trước khi sắp ngủ, Giang Thủy nhận được một cuộc điện thoại của Dương Mai.

"Ai vậy?" Giang Thủy hỏi. Lúc ấy anh đang tắm rửa, di động ở ngoài phòng tắm vang lên, anh còn chưa mặc gì đã chạy ra, vội vã tiếp nhưng không thấy ai nói chuyện.

https://thuviensach.vn

“…”

Thực an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở lẳng lặng. Giang Thủy có thể nghe thấy bao gồm của cả chính anh, hợp với hô hấp trong một đầu khác của di động, dần dần trở nên dồn dập cùng vui sướng.

Anh đoán được: “Dương Mai?”

“Là em.” Dương Mai nói.

“Em chờ một chút.”

“…”

Giang Thủy chạy nhanh vọt vào phòng tắm, rửa sạch bọt biển trên thân thể, không đến một phút đồng hồ liền ra ngoài, một lần nữa đặt điện thoại bên tai. Ghét bỏ phòng trong tín hiệu không tốt, ba bước thành hai bước đi đến bên cửa sổ. Đêm Bắc Kinh đêm chưa ngủ, thanh âm ồn ào, anh than một tiếng, lại lần nữa đi trở về giữa nhà.

“Nói chuyện.” Tay nắm di động của anh cũng đang run rẩy.

Không biết là làm sao, trước kia cũng từng trải qua những khoảng thời gian dài không thấy mặt nhau, nhưng lúc này đây, lại vô cùng tưởng niệm.

Đất khách quê người làm sự tưởng niệm của một người trong đêm tối càng trở nên đặc biệt tra tấn người, nếu không có cuộc điện thoại này, Giang Thủy nghĩ, có lẽ anh sẽ nằm trong ổ chăn, làm một giấc mộng chứa đầy Dương Mai.

Dương Mai khụ một tiếng, giống như mang theo ý cười: “Không biết nói cái gì.”

“…” Giang Thủy hít vào một hơi thật sâu, “Nói em nhớ anh.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

“Có phải em nhớ anh không.”

Dương Mai cười, tiếng cười thực sự vui vẻ, không thèm che dấu, lập tức xuyên thẳng vào não Giang Thủy.

“Đừng cười.” Mặt Giang Thủy có chút nóng lên. Anh trước nay không hề nói thẳng lời âu yếm như vậy, ngượng ngùng, nhưng anh thật sự rất muốn biết, có phải Dương Mai cũng giống anh hay không.

Cười đủ rồi, Dương Mai nói: “Nhớ.”

May mắn, bọn họ đều giống nhau.

Giang Thủy thở ra một hơi, giống như ông già sau khi uống được một ly trà tươi mát liền vô cùng thỏa mãn.

“Một tháng sau em tới có được không?” Dương Mai nói.

Một tháng.

Giang Thủy theo bản năng nhìn nhìn chung quanh, căn phòng trống trải, ngoài anh ra không có vật dư thừa.

“Anh có muốn em không?” Dương Mai hỏi.

“Có.” Sau khi nghĩ nghĩ, anh lại nói, “Rất muốn.”

“Vậy một tháng sau em sẽ tới.”

“… Được.”

Tắt điện thoại.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy có chút sốt ruột, loại sốt ruột này sau vài phút đã tìm được giải thoát —

Đêm mai 9 giờ, xô vàng đầu tiên của anh.

Người gửi: Lý Vân.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 46: Bắt Được Xô Vàng Đầu Tiên

Sau 9 giờ vùng ngoại ô Bắc Kinh gần như không có người.

Lý Vân để Giang Thủy dừng xe ở chân núi, bên ngoài đen nhánh một mảnh, không thấy chút ánh sáng nào, chỉ có đèn trong xe sáng lên. Lý Vân duỗi tay tắt đèn trong xe.

“Quá sáng.” Cô ta nói.

Giang Thủy vươn đầu muốn nhìn ra phía ngoài xe, trên thực tế cũng không nhìn thấy cái gì.

“Sợ không?” Lý Vân hỏi.

Giang Thủy quay mặt đi: “Vì sao phải sợ?”

“Không biết.” Lý Vân nói, “Cậu biết tôi muốn cậu tới đây làm gì không?”

“Cô muốn tôi tới làm gì?”

Lý Vân bật cười: “Cậu thật đúng là…”

Bọn họ ở trong xe đợi một lúc, không bao lâu sau lại nghe thấy tiếng xe khác đi tới.

https://thuviensach.vn

Lý Vân nhìn kính chiếu hậu, chỉ liếc một cái liền thu hồi ánh mắt: “Lái xe.”

Giang Thủy khởi động xe, chiếc xe đằng sau lập tức tăng ga phóng vọt qua.

Lý Vân nói: “Đi.”

Bụi đất bị cuốn lên lại rơi xuống, xe của Giang Thủy đi qua đường núi tịch liêu. Tiếng động cơ nổ vang đinh tai nhức óc đến từ chiếc xe độ phía trước. Cát vàng bị cuốn lên ập tới, hung hăng đập lên tấm kính pha lê trước xe.

Giang Thủy theo bản năng giảm tốc độ lại.

Cát vàng giảm bớt, một chiếc xe khác từ phía sau nhân cơ hội vượt qua.

Lại là một mảnh cát vàng che trời lấp đất.

“Chết tiệt.” Giang Thủy nhíu mày.

Vẻ mặt Lý Vân nhàn nhạt, chỉ có cặp mắt trong bóng tối không cam lòng mà lóe sáng.

“Không muốn ăn cát, thì nghĩ cách vượt qua đi.”

Vượt qua? Giang Thủy quan sát đoạn đường, đường núi quá hẹp, qua một đoạn nữa là tiến vào đường vòng quanh núi. Đường núi như vậy, tốc độ xe phía trược cực nhanh, vượt lên sẽ quá nguy hiểm.

Huống chi, anh chưa từng thử đường. Ai biết phía trước là cong hay dẹt, ai biết có thể có cái gì đột nhiên xuất hiện hay không. Này cũng quá khảo nghiệm năng lực ứng biến của tài xế rồi.

https://thuviensach.vn

Lý Vân nghiêng đầu nhìn Giang Thủy: “Sợ rồi?”

“…”

“Cậu vừa nói như thế nào?”

Giang Thủy nhìn chằm chằm xe phía trước, nó đột nhiên đổi hướng, xoay đuôi, thoạt nhìn là một cú drift hoàn mỹ, nhưng thực tế nguy cơ quá lớn. (Driff là một kỹ thuật trượt xe, muốn biết chi tiết mọi người sợt GG xem clip nhé)

Anh vuốt mồ hôi: “Có phải bọn họ không muốn sống nữa không?”

Lý Vân cười, bình tĩnh nói: “Tính mạng như một sợi dây treo lơ lửng trên đỉnh đầu. Không biết là chết hay là sống, không biết sao, quá mỹ diệu.”

Giang Thủy nhịn không được nhìn Lý Vân một cái, người sau vẫn còn đắm chìm trong mỹ cảm khác thường, giống như một kẻ nghiện lên cơn, biểu tình lâng lâng.

“Có thể nhanh hơn một chút không?” Lý Vân nói, “Cậu sắp không nhìn thấy đuôi bọn họ rồi.”

Giang Thủy dựa theo tốc độ của mình đi tiếp: “Cô nói xô vàng đầu tiên, ở đâu?”

“Ở chỗ này.”

Giang Thủy nhíu mày: “Ở đâu?”

Lý Vân vươn tay ra, chỉ về nơi xa phía trước: “Nơi đó có người đang chờ, cầm một món tiền lớn. Chỉ cần cậu đuổi tới đầu tiên, số tiền kia sẽ là của cậu.”

https://thuviensach.vn

“…”

Giang Thủy ngừng xe lại.

Lý Vân dường như cũng không kinh ngạc, khi quay đầu lại, trên mặt đã treo nụ cười ái muội: “Cậu không muốn lấy tiền sao?”

“Muốn.”

“Vậy đừng dừng lại.”

“Không dừng lại, tính mạng sẽ lơ lửng trên đỉnh đầu.”

Trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng chốt mở cửa xe.

Lý Vân xuống xe, đi đến phía trước, ngăn lại một bên đèn xe, chỉ còn lại chùm tia sáng bên trái.

Giang Thủy cũng đi xuống, đứng cạnh cửa xe. Trong vùng núi hoang vu rộng lớn, thanh âm mát lạnh tinh tế của Lý Vân vọng lại, giống như đến từ một thế giới khác: “Cậu thấy cái gì?”

Giang Thủy nhìn trong chốc lát, thành thật mà trả lời: “Cỏ.”

“Chỉ có cỏ sao?”

“Chỉ có cỏ.”

“Tôi thấy núi.” Lý Vân nói, “Bên kia, nơi đèn xe chiếu không tới, có núi.”

Giang Thủy nhìn qua, phía bên kia đen ngòm, cái gì cũng không thấy rõ. Có lẽ là có núi, rốt cuộc thì hiện tại bọn họ đang ở trong núi.

“Cậu chỉ nhìn thấy cỏ, bởi vì phạm vi đèn xe có thể chiếu sáng chỉ có như vậy, nơi tay cậu có thể duỗi đến chỉ có như vậy, nơi đôi mắt của cậu có

https://thuviensach.vn

thể nhìn thấy chỉ có như vậy.” Lý Vân quay đầu lại nhìn anh, “Cậu muốn thấy núi? Muốn thì ngồi vào, chạy xe đến nơi xa hơn đi.”

Lý Vân ngồi trở lại ghế phụ, lẳng lặng chờ Giang Thủy. Không bao lâu sau, Giang Thủy cũng ngồi vào, trầm mặc xuất phát, quay đầu xe lại.

Lý Vân nhíu nhíu mày: “Cậu có ý gì?”

Giang Thủy nói: “Dù tôi có cánh cũng không đuổi kịp. Lấy không được tiền, còn không bằng trở về. Đừng mất công đuổi tới lại không được gì.”

Trong khi nói chuyện, chiếc xe đã vụt chạy như điên trên đường trở về.

Lý Vân cười nhạt một tiếng nói: “Hay là sợ rồi.”

“…” Giang Thủy không nói gì, chỉ chuyên chú lái xe.

Từ trung tâm thành phố Bắc Kinh đến vùng ngoại ô lái xe mất gần hai giờ. Lúc này trở về, con đường lại vắng tanh.

Ô tô lao nhanh trên đường quốc lộ, cửa sổ xe nhắm chặt, trong thùng xe hết sức yên tĩnh, giống như một con thuyền chìm nổi giữa biển.

Lý Vân cảm nhận được lực ly tâm rất lớn, sức lực này giống như có một bàn tay thần kỳ, gắt gao đè cô ta lại trên ghế. Loại cảm giác này tạo thành khoái cảm ở vỏ đại não, làm mí mắt cô ta không ngừng mở rồi lại tiếp tục mở to hơn.

Trong hoảng hốt, cô ta ảo tưởng chính mình là một món đồ trong máy giặt, bị cuồng quay ầm ầm.

“Tốt, tốt, như vậy thật tốt.” Cô ta tự đáy lòng mà tán thưởng.

https://thuviensach.vn

"…" Giang Thủy cũng không nói gì, híp mắt, vẻ mặt nghiêm túc, giống một người lái tàu đang chế ngự sóng to gió lớn.

Một giờ sau, ô tô về tới địa điểm xuất phát.

Giang Thủy ngừng xe ở ven đường, Lý Vân ngồi ở trong xe không nhúc nhích, Giang Thủy không thúc giục cô ta, chỉ yên lặng mà ấn hạ cửa kính xe.

Lý Vân hỏi: "Ở chỗ này quen không?"

Giang Thủy gật gật đầu: "Quen."

"Ăn thì sao?"

"Cũng quen."

Lý Vân chống tay lên trán, vuốt tóc mái lên, nghiêng mặt nhìn anh, cười cười: "Cậu không cần chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, tôi hỏi chính là muốn nghe lời nói thật."

"…" Giang Thủy nghĩ nghĩ, nói, "Luôn ăn cơm hộp, ghét."

Lý Vân cười ha ha: "Ồ, đã hiểu, muốn ăn ngon."

"Không phải, muốn thay đổi khẩu vị."

"Muốn đổi cái gì?" Lý Vân nói, "Bắc Kinh cái gì cũng có."

Bắc Kinh đích xác cái gì cũng có, lại chỉ không có thứ anh muốn.

Ở thời khắc này, Giang Thủy càng thêm nhớ đến Dương Mai.

Trở lại phòng thuê, anh muốn gọi điện thoại cho Dương Mai. Kỳ thật cũng không có gì để nói, chỉ là muốn nghe giọng cô. Nhưng nghĩ lại, giờ đã muộn rồi, nói không chừng cô đã ngủ. Vẫn là thôi đi.

https://thuviensach.vn

Trái lo phải nghĩ, cuối cùng anh vẫn quyết định gửi một tin nhắn cho cô.

Dương Mai không trả lời tin nhắn, nhưng lại nhanh chóng gọi điện thoại lại cho anh.

“Anh gửi dấu chấm câu là có ý gì?” Dương Mai hỏi.

“Anh muốn xem em đã ngủ chưa.”

“Nhỡ em ngủ rồi thì sao? Ngốc, tiếng chuông tin nhắn đánh thức em luôn rồi.”

“…”

Dương Mai đi ra ban công, trên không trung là những ngôi sao rải rác, thưa thớt. Cô nhớ tới có một đêm, Giang Thủy nói sẽ mang cô đi xem đầy trời ngôi sao. Cũng không biết cô phải đợi bao lâu mới có thể chờ đến cái đêm đáng quý này.

“Bên anh nhiều sao không?” Cô hỏi.

“Không nhiều lắm. Chỗ em thì sao?”

Dương Mai cười ha ha: “Ngốc, chúng ta cùng ở dưới một bầu trời.”

“Vậy sao em còn hỏi.”

“Nhưng mà em muốn biết.”

“…”

Giang Thủy hít hà một hơi, ngực rầu rĩ.

An tĩnh trong chốc lát, Dương Mai lại nói: “Này, bây giờ anh đang làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Nói chuyện điện thoại với em. Em thì sao?”

“Giống anh đó, nói chuyện điện thoại với anh.”

Kiểu đối thoại này một chút nội dung đều không có, nhưng mà bọn họ lại nói được vô cùng vui vẻ, cuối cùng, hai người đều cười rộ lên.

“Em đang bẻ đầu ngón tay đấy.” Dương Mai nói.

“?” Giang Thủy không rõ.

Dương Mai giải thích: “Mỗi ngày em đều phải tính một chút, một tháng còn chưa qua. Chờ thêm ít nữa, em sẽ đi tìm anh.”

Giang Thủy không nói gì. Anh cũng đang bẻ đầu ngón tay tính đấy, đã ở Bắc Kinh mấy ngày, anh đều ghi tạc trong lòng. Anh giống như mũi tên đã lên dây, chỉ chờ thời khắc vọt đi.

Thời khắc này rất nhanh đã đến.

Sau 9 giờ tối trên đường Nhị Hoàn, Giang Thủy lái xe đã cải tạo của Vương Chấn tới đúng hẹn.

Anh đi theo sau một chiếc xe màu đen không có giấy phép, giống một con cá mập hung mãnh, gắt gao cắn đuôi xe đằng trước.

Tài xế xe đằng trước cũng không phải đèn cạn dầu, giữa dòng xe cộ đông đúc táo bạo vượt qua. Giang Thủy cũng đi theo, không hề cố kỵ gì. Hai xe liên tục lặp lại hành động này, điên cuồng xen kẽ nhau.

Loại tốc độ cực nhanh này khiến adrenalin của Giang Thủy tăng vọt, trái tim anh nhảy bang bang, bên tai đã không còn nghe thấy bất luận thanh âm nào khác.

https://thuviensach.vn

Tại một khắc này, anh rõ ràng ý thức được, cảm giác tính mạng mình như sợi dây lơ lửng trên đỉnh đầu. Thật căng thẳng, nhưng loại căng thẳng này lại rất hưng phấn.

Anh nhớ tới Dương Mai, nhớ tới dáng vẻ cô khi mặc váy. Váy dài màu xanh lá mạ, gió mạnh thổi qua, nhẹ nhàng tung bay. Nhớ tới dáng vẻ cô khi cởi váy, da thịt tuyết trắng, giống như cá trong biển cả, mượt mà trơn trượt, xúc cảm cực tốt.

Híp mắt, có thể tận tình mà ảo tưởng.

Quá kích thích. Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh. Vượt qua xe đằng trước cũng chưa tự biết.

Lúc dừng lại, anh thậm chí không biết chính mình thân ở nơi nào. Cả khối thân thể đều đang hơi hơi run rẩy, giống như người đánh cá giao tính mạng mình cho biển rộng, chỉ chờ đến thời điểm thủy triều lên, từng đợt sóng gió đánh tới, lật úp thân thể anh.

Giang Thủy bỗng nhiên ý thức được, anh căn bản không hề thay đổi. Anh cùng chính mình trước kia giống nhau như đúc, cứng rắn từ trong xương cốt, tình cảm mãnh liệt chảy trong huyết mạch.

Từ trong xe chạy xuống, Giang Thủy không màng tất cả hét vang vào không trung: “A —”

Người đi đường ngang qua bị anh dọa phát sốc: “Bệnh tâm thần!”

Anh nhớ tới khi còn đi học, cả ngày không làm gì, chỉ đánh nhau, tìm đàn bà. Khi đánh nhau, máu cả người như đang chảy ngược, tựa như giờ này khắc này vậy.

Anh đánh bạn học, đánh đến khi người ta kêu trời khóc đất, giáo viên gọi người nhà đến, còn ở buổi chào cờ đầu tuần thông báo phê bình. Nhưng

https://thuviensach.vn

rồi sau đó, ai dám động đến anh, anh vẫn đánh người ta răng rơi đầy đất như cũ.

Anh quá độc ác, chỉ sống trong thế giới của chính mình, kháng cự người khác.

“Có người bắt nạt con, con nói với ông, ông giúp con hết giận!”

“…”

Anh không rên một tiếng, trầm mặc giống một cái đầu gỗ. Lại là loại đầu gỗ cứng rắn nhất, chọc bị thương những người chung quanh tới gần anh. Bao gồm cả ông nội.

Ông nội bị anh làm tức giận đến sinh bệnh, thân thể ngày càng yếu đi. Anh im lặng không lên tiếng mà nhìn, đáy mắt lại gió nổi mây phun.

Cho nên bà nội mới có thể nói — “Bạch nhãn lang, bạch nhãn lang, mày tốt nhất sống không bằng chết.”

Khi đó, Giang Thủy kỳ thật là muốn chết. Nhưng sống không bằng chết mới là trừng phạt tốt nhất đối với anh.

Tít Tít Tít — tiếng động thình lình xuất hiện đánh gãy suy nghĩ của Giang Thủy.

Anh nhận điện thoại: “Alo?”

Lý Vân cao hứng hỏi: “Cậu có thẻ ngân hàng không?”

Giang Thủy: “Có.”

“Gửi số thẻ tới.”

Mười phút sau, anh bắt được xô vàng đầu tiên ở Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Cư nhiên là mười vạn.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 47: Vui Sướng

Giang Thủy lái xe tới hộp đêm Mix ở cổng phía Bắc của phòng tập công nhân, Lý Vân đã đặt một phòng bao, trừ Lý Vân ra còn có mấy người Giang Thủy không biết.

Đây không phải lần đầu tiên anh tới loại địa phương này, nhưng quả thật đã quá lâu không tới, sau khi tiến vào loại cảm giác náo động ồn ào hàng đêm cuồng hoan ập vào trước mặt, trong đầu anh xuất hiện những hình ảnh trước đây như đèn kéo quân.

“Chị Vân, tới rồi.” Có một người đàn ông tóc đỏ hướng Giang Thủy bĩu môi, Lý Vân liền nhìn qua.

Giang Thủy đi qua, Lý Vân cũng không tiếp đón anh ngồi xuống, ngược lại lười biếng dựa lưng về sau, nâng mí mắt nhìn anh, cuối cùng cười ra tiếng nói: “Cậu cũng thật trâu bò.”

Tóc đỏ phụ họa nói: “Chị Vân trước nay không nhìn lầm người.”

Lý Vân lúc này mới tiếp đón Giang Thủy tìm vị trí ngồi xuống, đưa qua một ly Whiskey: “Tiền tới rồi chứ.”

Giang Thủy nói: “Tới rồi.”

Lý Vân há miệng, đỉnh đạc hớp một ngụm rượu màu vàng cam, nói: “Tính xài như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Thời điểm hỏi đến vấn đề này, những người khác trong phòng bao cũng nhìn qua.

Giang Thủy giống như không phát hiện những ánh mắt đó, chỉ nặng nề nhìn chằm chằm Lý Vân, nói: “Đổi phòng ở, cải thiện thức ăn.”

Có người như không thể tưởng tượng nổi mà nở nụ cười.

Lý Vân cũng cười, nhìn Giang Thủy giống như là đang nhìn một món đồ cổ quái hiếm lạ. Nhưng nghĩ lại không cảm thấy kỳ quái chút nào. Lại hớp một ngụm rượu, nói: “Cậu thật ra rất thực tế.”

Phòng nhiều người như vậy bao gồm Lý Vân ở bên trong, nếu đã tới thì nói như thế nào cũng nên lấy ít “máu” ra mới phải.

Cũng không biết Giang Thủy có phải thật sự ngốc không hay là cố tình “moi”.

Hoặc là cả hai đều không phải.

“Làm sao vậy?” Giang Thủy hỏi, “Cô cười cái gì?”

Lý Vân lắc lắc đầu, nói: “Tôi cho rằng cậu sẽ tiêu tiền vào rượu và phụ nữ. Nhắc nhở hữu nghị nhé, ở đây có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp.”

Tóc đỏ xen mồm vào: “Chị Vân cũng là một trong số đó.”

Lý Vân trừng hắn một cái: “Cút.”

Bên cạnh đưa tới rượu và trái cây mới, Lý Vân duỗi tay qua lấy, tóc đỏ cố ý đùa cô ta, cầm hết trái cây đi, Lý Vân vợt hụt liền liếc xéo hắn một cái nhưng tóc đỏ lại tỏ ra hết sức vui mừng.

Giang Thủy ở một bên nhìn, ánh sáng loá mắt cùng âm thanh đinh tai nhức óc không thể lay động anh nửa phần. Bây giờ anh chỉ muốn trở về.

https://thuviensach.vn

“Lý Vân,” Giang Thủy kêu một tiếng, nói, “Tôi đi trước.”

Lý Vân không thay đổi sắc mặt nhưng người bên cạnh lại giật mình, giống như nghe thấy cái gì chấn động lắm.

Giang Thủy gọi “Lý Vân”.

Tóc đỏ nghĩ, thằng nhóc này gan cũng to thật. Tất cả mọi người đều gọi “chị Vân”, chỉ mình anh gọi “Lý Vân”.

Thấy Lý Vân không lên tiếng, tóc đỏ sờ không được tâm tư cô ta, đành cười thử Giang Thủy một câu: “Sao lại gọi như thế!”

Vẻ mặt Giang Thủy nghiêm túc nhìn tóc đỏ: “Như thế nào?”

Tóc đỏ liếc mắt nhìn Lý Vân, hít một hơi nói: “Gọi chị Vân! Chị Vân!”

Giang Thủy cau mày, nghiêm trang nhìn Lý Vân: “Cô ấy không già đến thế chứ.”

Tóc đỏ: “…”

Lý Vân bỗng nhiên cười ha ha, không khỏi nhìn chằm chằm Giang Thủy.

Tóc đỏ cắn răng, khó chịu, còn tưởng rằng gặp phải một kẻ lỗ mãng, không nghĩ tới khả năng vuốt mông ngựa còn cao tay hơn cả hắn.

Giang Thủy nghĩ, bất kể là nhìn vào diện mạo hay cách ăn mặc thì Lý Vân đều không thể là “chị” được. Nhưng mà rất nhanh anh đã hiểu, tiếng “chị” này gọi là vì địa vị chứ không phải vì tuổi tác.

“Muốn đi?” Lý Vân nhướng mày, “Sớm như vậy, về làm gì?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy móc di động ra nhìn, nói: “Không còn sớm.”

“Lúc này mới mấy giờ mà không còn sớm. Sao cậu sinh hoạt như ông già vậy?”

Ánh mắt Giang Thủy chợt trống rỗng, anh đột nhiên nhớ tới Dương Mai. Dương Mai luôn nói anh nhàm chán giống như ông già. Cũng không biết bây giờ cô đang làm gì. Thật muốn nghe giọng nói của cô, nhìn dáng vẻ của cô.

Lý Vân vắt chéo chân, dùng mũi chân đá Giang Thủy: “Thật muốn đi?”

Giang Thủy không nói chuyện, anh còn đang mải nghĩ về Dương Mai.

Tóc đỏ ở một bên gõ cái ly vang lên lách cách: “Này này này, chị Vân đang hỏi cậu đấy. Có phải cậu muốn đi thật không?”

Giang Thủy lấy lại tinh thần, chậm nửa nhịp mới gật gật đầu.

Lý Vân không nói gì, chỉ nâng chén rượu nên nhấp một hớp nhỏ.

Tóc đỏ ở một bên quan sát, nghiền ngẫm ý tứ của Lý Vân, rốt cuộc là thả hắn đi, hay là không cho hắn đi đây?.

Giang Thủy không để ý tới nội tâm tóc đỏ đang điên cuồng tính toán, thong thả đứng lên. Tóc đỏ lập tức nóng nảy, vẫy tay một cái hô: “Quay lại quay lại! Muốn đi cũng được, nhưng uống cái này đã.”

Nói rồi hắn rót đầy ly rượu ban đầu đưa cho Giang Thủy kia.

Rượu mạnh Whiskey.

Giang Thủy không nhúc nhích, Lý Vân cũng bất động. Tóc đỏ vừa nhìn càng thêm hăng hái: “Một ngụm hết ly này, bằng không không cho cậu

https://thuviensach.vn

đi!”

Người trong phòng ngoại trừ Lý Vân đều đang nhìn chằm chằm anh.

Giang Thủy đứng yên ở đó, quay đầu đi thẳng thì không tốt, một ngụm hết ly này anh cũng thấy không vui. Cách xử sự của anh giống như cái đầu gỗ.

Tóc đỏ chờ không nổi, lại thúc giục: “Mau tới đây uống đi, uống rồi tùy tùy cậu đi đâu thì đi.”

Giang Thủy nói: “Tôi không uống.”

“Vì sao lại không uống? Không phải cậu muốn đi sao!”

“Vì sao tôi phải uống? Ai quy định muốn đi thì phải uống?”

“…” Tóc đỏ nghẹn họng, thằng nhóc này xem ra là ngốc thật, khẳng định là thằng ngốc. Lăn lộn trong cái vòng luẩn quẩn này mà logic còn rõ ràng như vậy, khẳng định là cân não đặt sai rồi.

Người trong phòng thích nghe ngóng đều cười.

Lý Vân cũng cười, tay nhẹ nhàng đẩy ly rượu kia ra xa một centimet: “Không uống thì không uống. Tôi đưa cậu ra ngoài.”

Ra đến bên ngoài hộp đêm, Giang Thủy dừng lại: “Cô trở về đi.”

Lý Vân không ngừng bước, tiếp tục đi về phía trước. Đi được hai bước thì quay người lại, mỉm cười nhìn Giang Thủy: “Vừa rồi cậu nói nghiêm túc sao?”

Giang Thủy mặt gỗ suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Tôi mới vừa nói gì?”

Lý Vân: “Nói tôi không già như vậy.”

https://thuviensach.vn

“À, đúng vậy.” Giang Thủy thấy Lý Vân cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám mà thôi.

“Vui thật đấy.”

“Không phải đùa cho cô vui.”

Lý Vân lắc đầu, nói: “Tôi ba mươi lăm.”

“…”

“Xem đi, còn nói không đùa cho tôi vui.”

“…”

Giang Thủy mặt không biểu tình đứng lặng trong gió, dáng vẻ này không hiểu sao khiến Lý Vân động tâm. Đàn ông ngốc thế này, đã rất lâu chưa thấy rồi. Anh không ngốc, chỉ là không giống những người khéo đưa đẩy.

Tâm tình Lý Vân rất tốt, đôi mắt dừng ở chiếc xe phía sau Giang Thủy: “Không phải đi về sao? Đừng đứng ngốc ở đây nữa.”

“À.” Nhớ tới chuyện chính, anh quay đầu đi thẳng.

Lý Vân nhìn bóng dáng anh, bỗng nhiên gọi lại: “Từ từ.”

“?” Giang Thủy quay đầu lại.

“Chờ khi nào phát tài, đừng quên tôi.” Lý Vân nói, “Tôi chính là Bá Nhạc của cậu.”

Sau khi trở lại phòng thuê, chuyện thứ nhất Giang Thủy làm chính là gọi điện thoại cho Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Ba tiếng tút tút tút vang lên nhưng không có ai tiếp, gấp đến độ khiến anh xoay vài vòng trong phòng.

Tắt đi, lại gọi lại. Vẫn không có ai tiếp.

“A —” Giang Thủy nóng nảy, ngã vào trên giường, híp mắt nhìn chằm chằm bóng đèn trên trần nhà.

Bóng đèn này đã cũ, chụp đèn rất bẩn, chỗ thấp nhất còn tích bụi bẩn.

Giang Thủy nhìn chằm chằm chỗ tích bụi kia, nhìn nhìn lại phát hiện vết bụi kia vừa vặn xếp thành chữ gì đó, là chữ “Mười”? “Mười” trong mười vạn tệ?

Anh kiếm lời mười vạn. Không đến nửa giờ, mười vạn.

Đột ngột bật dậy lại tiếp tục gọi điện thoại cho Dương Mai.

Như cũ vẫn không người nghe máy.

Giang Thủy đờ đẫn nhìn màn hình di động, nghĩ, cái di động nát này nên đổi rồi.

Những ngày kế tiếp, Giang Thủy lại khôi phục dáng vẻ lười nhác, hư không như lúc ban đầu tới Bắc Kinh. Ban ngày Giang Thủy xuống lầu hỗ trợ cửa hàng xe, buổi tối lại cùng Lý Vân đi ra ngoài.

Mỗi lần như vậy luôn có một đám người, nhưng mỗi lần đều không giống nhau. Nhưng lần nào cũng có tóc đỏ. Qua lại lâu như vậy, Giang Thủy cũng đã nhớ kỹ khuôn mặt của tóc đỏ.

Thời điểm ra ngoài thông khí, tóc đỏ cũng đi theo ra.

“Mượn bật lửa.”

https://thuviensach.vn

Tóc đỏ thò đầu đang ngậm thuốc lá lại gần, dừng lại trước tàn thuốc của Giang Thủy, chờ bắt được lửa lại từ từ dịch ra.

“Ai, tôi hỏi này, cậu có lai lịch gì?” Tóc đỏ hút một hơi thật mạnh, híp mắt thả lỏng nhẹ nhàng nhả khói.

“Không có lai lịch gì.”

Tóc đỏ phun một vòng khói: “Làm sao biết chị Vân?”

Giang Thủy đáp: “Quen ở một đám cưới.”

Tóc đỏ cười ha ha: “Ồ, lãng mạn vậy à.” Lại thò qua, không có ý tốt mà thọc thọc bả vai Giang Thủy: “Chị Vân của chúng tôi rất xinh đẹp đúng không?”

“…” Giang Thủy cảm thấy kỳ thật cũng khá được. Nếu không phải có người hỏi, đến nghĩ anh cũng sẽ không nghĩ về vấn đề này. Lại nhìn ánh mắt lấp lánh của tóc đỏ một cái, anh hỏi lại: “Cậu cảm thấy sao?”

“…” Tóc đỏ ngắm nhìn phong cảnh khắp nơi, nhịn xuống không đem lời nói thật nói ra.

Xem biểu tình hắn nghẹn họng, Giang Thủy kéo khóe miệng cười cười.

Hút xong một điếu, Giang Thủy nói: “Đi về thôi.”

Tóc đỏ: “Lại đi trước? Chậc chậc, cũng chỉ có cậu dám đi trước chị Vân. Cũng không sợ làm người ta mất vui.”

Nói chua lòm, nhưng có biện pháp nào. Giang Thủy tới muộn nhất, Lý Vân lại “chiều” anh nhất.

https://thuviensach.vn

Tóc đỏ an ủi chính mình, đó là bởi vì Giang Thủy cao to lại "soái". Phụ nữ ấy à, khoan dung với "soái ca" hơn một chút cũng có thể lý giải.

Nhưng mà …

Tóc đỏ đột nhiên nhớ tới một sự kiện, trong lòng vẫn cảm thấy căm giận bất bình.

Nhân lúc Giang Thủy còn chưa đi xa, hắn ở phía sau kêu: "Biết Nhị Hoàn Thập Tam Lang không!" (Nhị Hoàn là đường vòng thứ hai ở Bắc Kinh, Thập Tam Lang là cách gọi cổ chỉ người đàn ông đứng thứ 13 trong nhà, "lang" là cách gọi đàn ông thời cổ)

Giang Thủy cau mày: "Cái gì Lang?"

Nói về cái này, cảm giác căm giận bất bình càng phóng đại thêm: "Cái gì cũng đều không hiểu, hừ." Dựa vào cái gì lại dẫn theo người như vậy?

Nhị Hoàn Thập Tam Lang là nhân vật trong truyền thuyết. Sau 9, 10 giờ, dưới tình huống dòng xe cộ bình thường, chạy xong hai vòng đường bao quanh thành phố dài đến 32.7 km chỉ cần 13 phút. Dùng số liệu càng trực quan tới nói thì tốc độ này có nghĩa là mỗi phút sẽ vượt qua hơn 200 chiếc xe.

Càng thần bí hơn là, rất ít người từng gặp qua nhân vật truyền kỳ này. Lý Vân không biết tìm được chỗ nào móc nối, lại có cơ hội gặp mặt. Lý Vân sẽ mang theo một người đi gặp nhân vật cấp thần thoại của giới đua xe Bắc Kinh này, người đó chính là Giang Thủy.

Giang Thủy đã đi xa.

Tóc đỏ đối với bóng dáng kéo dài trên mặt đất của hắn tự phỉ nhổ: "Phi, ở trước mặt thần thoại, cũng chỉ là công phu mèo quào. Không liều mạng chạy, đến mông người ta cũng đừng hòng thấy."

https://thuviensach.vn

Trên đường trở về, Giang Thủy lại gọi điện thoại cho Dương Mai.

Lần này rất nhanh có người bắt máy.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, Giang Thủy không tự chủ được mà cười: “Đang làm gì?”

Dương Mai đáp: “Đang nói chuyện điện thoại với anh.”

Giang Thủy nghe xong cười không ngừng, nhưng mà anh không lại cùng cô chơi trò “Đang nói chuyện điện thoại”, như vậy quá lãng phí thời gian. Anh ngừng lại một chút, nhớ tới chuyện chính: “Bao giờ thì em tới đây?”

Dương Mai nói: “Từ bao giờ anh lại chủ động như vậy?”

Giang Thủy không nói lời nào, nếu lúc này anh soi gương nhất định sẽ phát hiện miệng mình sắp kéo đến Thái Bình Dương rồi.

Dương Mai nói: “Cuối tháng, hoặc là đầu tháng sẽ tới.”

“Ừm.”

Giang Thủy thuận miệng hỏi: “Lần trước sao không nghe điện thoại?”

“… Lần trước có việc.”

“Ừm.”

Giang Thủy về tới nhà, Dương Mai nghe thấy tiếng đóng cửa liền hỏi: “Về nhà, hay là ra ngoài?”

“Theo em thì sao?”

“…” trong lòng Dương Mai nghĩ, hôm nay tâm tình anh khẳng định vô cùng tốt. Nghĩ nghĩ, cô cố ý khoa trương nói: “Anh sẽ không ra ngoài chơi

https://thuviensach.vn

với “cô bé” chứ!” (Ở đây dùng từ “gà” cũng có nghĩa là “gái” nhưng mình vẫn để “cô bé”, mọi người hiểu là “cô bé” ấy ấy đấy nhé)

“Chỗ nào có “cô bé”?” Giang Thủy nhíu mày.

“Cô bé Bắc Kinh, quả nhiên phong lưu.”

“Hát cái gì vậy?”

Dương Mai cười chất vấn: “Anh nói trước đi, có phải đi tìm “cô bé” Bắc Kinh hay không?”

“Không có.” Giang Thủy nghiêm trang đáp, “Anh không thích “cô bé” Bắc Kinh.”

Dương Mai nghe xong lại là cười một trận. Vốn đã biết anh sẽ không tìm “cô bé” gì đó, lại nghe anh nghiêm túc giải thích như vậy, cô vui vẻ vô cùng.

Nghe cô cười như vậy, Giang Thủy mới biết anh đang bị cô trêu. Mệt anh còn nghiêm túc.

Mặt Giang Thủy nóng lên, vội vã nói: “Có điện thoại tới, anh tắt máy trước. Em đi ngủ sớm một chút đi.”

“Đừng chạy a… Này!…”

Giang Thủy không chạy, là thật sự có cuộc gọi khác.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 48: Tới Bắc Kinh

“Cuộc gọi khác” kia là do Lý Vân gọi tới để báo cho Giang Thủy thời gian và địa điểm lần tiếp theo. Lần này giá cả tăng, hai vòng, mỗi vòng mười vạn. Chạy xong là có hai mươi vạn vào tay.

Giang Thủy một lần lạ, hai lần quen, dễ như trở bàn tay cầm được tiền.

Sau khi tiền tới tay, người đầu tiên anh nghĩ đến vẫn là Dương Mai, anh gấp không chờ nổi muốn chia sẻ tin tức tốt này với cô.

Nhưng mà điện thoại không thông, tự mình cắt đứt.

Lúc này Lý Vân đi tới, sự hưng phấn và vui sướng trên mặt cô ta cũng không thua gì anh: “Đi nào, đi chúc mừng một chút.”

Vẫn ở hộp đêm Mix.

Vừa vào phòng, Giang Thủy đã bị tóc đỏ tung đầy đầu pháo hoa.

“Chúc mừng chúc mừng!”

Giang Thủy cong cong khóe miệng, vuốt đầu tóc, nhàn nhạt nói: “Cảm ơn.”

Lý Vân dẫn đầu ngồi xuống, động tác rót rượu thuần thục, mạnh bạo đưa cho Giang Thủy một ly: “Hôm nay cậu không thể trốn.”

https://thuviensach.vn

Tóc đỏ ở bên cạnh hát đệm: “Hơn nữa hôm nay không cho phép xuống sân khấu trước!”

Giang Thủy rũ mi nhìn nhìn, thuận theo nhận lấy, trong một tràng hoan hô một ngụm uống cạn ly rượu.

Tửu lượng của anh được luyện ra từ thời sơ cao trung (cấp 2,3), trẻ người non dạ, cả ngày nói chuyện sầu bi, anh có một đám bạn đầu trâu mặt ngựa phàm ăn cả trong trường lẫn ngoài trường. Một đám thiếu niên không hiểu chuyện, cho rằng biết uống rượu chính là có bản lĩnh, rót cho nhau không biết bao nhiêu rượu. Tình cảm không bồi dưỡng ra được nhưng tửu lượng lại bồi dưỡng được ra.

“Được!”

Mọi người không ngừng ồn ào trong khi đó đầu óc Giang Thủy càng tỉnh táo nhưng anh lại cho rằng dường như thời gian đang chảy ngược, về tới quá khứ.

Lý Vân ở một bên im lặng không lên tiếng nhìn anh, đôi mắt rực rỡ lung linh híp lại, giống một con báo giấu mình trong chỗ tối, gắt gao nhìn thẳng con mồi của chính mình.

Uống rượu đến vui sướng tràn trề, người trong phòng bao càng chơi càng điên. Có người ngã xuống, có người còn sừng sững, có người đã thua cởi hết quần áo, có người cười nhạo xem kịch vui.

Giang Thủy ngồi ở một bên, ánh mắt nặng nề, bình tĩnh nhìn hết thảy trước mắt. Anh không nói gì, cũng không làm gì, chỉ an an tĩnh tĩnh đợi, lại cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Đây là người đàn ông tàn nhẫn. Lý Vân nghĩ, anh cũng không chất phác giống như mặt ngoài biểu lộ, ngược lại, nội tâm anh là sóng gió mênh

https://thuviensach.vn

mông mãnh liệt, có lẽ, trong lòng anh còn cất giấu một thế giới khác, cất giấu một mảnh biển rộng nơi gió không ngừng thôi, sóng không ngừng vỗ.

Lý Vân cười, dẫm giày da cao gót đi qua vang lên tiếng lộc cộc, tiết tấu cực nhanh tựa như tiếng tim đập phập phồng không ngừng.

Đôi chân dài bắt chéo nghiêng người ngồi trên ghế dựa, ngón tay cô ta đặt trên huyệt Thái Dương, nở nụ cười ý vị không rõ.

Giang Thủy quay mặt đi, thấy Lý Vân như vậy.

Lý Vân nhả từng chữ một: “Cậu thật trâu bò.”

Thanh âm Giang Thủy không có một chút gợn sóng: “Trước kia cô đã từng nói rồi.”

“Tôi muốn nói lại lần nữa.”

Lý Vân hỏi: “Số tiền kia, cậu vẫn tính toán dùng để ăn, mặc, ở, đi lại?”

Giang Thủy nghĩ nghĩ vài giây, rồi sau đó lắc đầu.

“Là sao?”

Giang Thủy nói: “Đưa một phần trong đó cho cô.”

“Có ý gì?” Lý Vân cười, đôi mắt híp lại thành một đường thẳng nhưng vẫn không ngăn được ánh sáng rạng rỡ bên trong.

“Cô là Bá Nhạc của tôi. Tôi cảm ơn cô.”

Thì ra là như thế. Lý Vân nhấp miệng, nhàn nhạt nở nụ cười. Trong giọng nói không phải không có mất mát: “Tôi còn tưởng rằng cậu thông suốt rồi cơ.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

“Tốc độ cùng tình cảm mãnh liệt. Xe cho cậu tốc độ, phụ nữ cho cậu tình cảm mãnh liệt.”

Giang Thủy nói: “Tôi không cần, tôi chỉ cần tốc độ.”

Lý Vân cười nhạo một tiếng: “Nào có đàn ông không cần phụ nữ, trừ phi — cậu không phải ‘thẳng’.”

Cô thò người qua, khi nói chuyện tạo cảm giác thần bí. Giang Thủy ngửi được mùi nước hoa dày đặc — Lý Vân thích kích thích, trang điểm lại trung tính nhưng cũng là phụ nữ hàng thật giá thật.

Giang Thủy nhăn mũi lại, đầu nghiêng sang một bên.

Lý Vân cố ý kích anh: “Cậu không phải ‘thẳng’ thật à?”

Giang Thủy nhàn nhạt liếc cô ta một cái, nói: “Cô thật nhàm chán.”

Lý Vân cười ha ha, nếp nhăn ở đuôi mắt cũng xuất hiện. Cô ta cảm thấy vui sướng, đặc biệt là khi ở cùng với Giang Thủy, cảm thấy mình càng trở nên trẻ trung thêm.

Chỉ tiếc cô ta đã 35 tuổi rồi. Nếu cô ta có thể nhỏ lại vài tuổi, có lẽ có thể giống như những cô gái khác ở hộp đêm, chẳng cần để ý gì mà khoe ra thanh xuân của bản thân.

Nơi này con gái trẻ tuổi rất nhiều, trong đó càng không thiếu người xinh đẹp.

Bắc Kinh dụ hoặc thật sự quá nhiều. Không có người không yêu nơi này.

https://thuviensach.vn

Một đường bước vào, từng ngọn từng ngọn đèn của Bắc Kinh chiếu sáng đêm đen, là không cam lòng và tràn ngập nhiệt huyết từ khắp các nơi trên cả nước lao tới nơi đây.

Bọn họ chỉ có một mong muốn: Bò lên cao hơn! Bò lên cao hơn! Bò lên cao hơn!

“Giang Thủy, tôi muốn mang cậu đi gặp một người.” Lý Vân nói.

“Người nào?”

“Người có thể làm cậu bò lên cao hơn.”

Lý Vân chọn nhà ăn rất đặc sắc, dặn dò Giang Thủy đi trước, cô ta sẽ đến sau.

Phòng đã được chọn từ trước, là loại bàn tròn lớn truyền thống, căn phòng trống vắng, lúc này chỉ có một mình Giang Thủy.

Mỗi phòng bao ở đây đều có người phục vụ riêng, người phục vụ ở phòng Giang Thủy là một người địa phương Bắc Kinh, mặc đồng phục của nhà hàng, trên đầu có cài một nụ hoa lớn. Xem dáng vẻ có lẽ cũng ít tuổi, cô ta cầm theo thực đơn đi đến nói bằng giọng Bắc Kinh.

“Bây giờ có chọn món luôn không ạ?” Người phục vụ đầu cài nụ hoa hỏi.

Giang Thủy nói: “Chờ một lát.”

“Vâng.”

Đầu hoa đi đến phía sau bình phong cạnh cửa ra vào, ở đó còn có một cánh cửa nhỏ, là gian pha trà riêng của phòng bao.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy yên lặng ngồi, đợi vài phút, liền nghe thấy bên kia cửa truyền đến tiếng động của trò chơi trên di động.

Angry bird.

Giang Thủy móc di động ra nhìn thời gian một cái, mười phút sau, lại xem một cái. Vừa vẫy tay mới nhớ ra Đầu hoa đang ở trong phòng trà chơi trò chơi, không thể nhìn thấy anh ra dấu, vì thế đề cao âm lượng gọi một tiếng: “Phục vụ.”

“Làm sao vậy?”

Giang Thủy nói: “Cho tôi xem thực đơn.”

Đồ ăn ở nhà hàng này rất đặc sắc, cơ bản đều là thức ăn gia đình bình thường không thường làm. Chính bởi nguyên nhân này, Giang Thủy đối mặt thực đơn liền có chút khó xử — anh không biết Bắc Kinh có đồ ăn gì đặc sắc, dù cho biết thì anh cũng không có kinh nghiệm chọn món để phối hợp hài hòa một bàn đồ ăn.

Anh chỉ là quá nhàm chán, mới muốn lật xem thực đơn.

Đầu hoa đứng ở một bên nói: “Có thể chọn món chưa?”

Giang Thủy: “Để tôi xem đã.”

“…”

Anh cần phải chờ Lý Vân tới.

Trước khi tách ra, Lý Vân đã cố ý nhấn mạnh, nhân vật thần bí truyền kỳ kia, Nhị Hoàn Thập Tam Lang, là người không dễ hầu hạ.

Lý Vân đối với lần gặp mặt này rất coi trọng, từ lựa chọn nhà hàng là có thể nhìn ra. Nhà hàng này dù là ở thủ đô Bắc Kinh, cũng là số một.

https://thuviensach.vn

Không có khoan kim cương, thì đừng mong ôm nghề đồ gốm. (Câu này có nghĩa là không nên hứa làm điều gì mà chưa chắc bản thân có thể làm được)

Giang Thủy nghĩ, trước khi Lý Vân đến, anh tuyệt đối sẽ không gọi món.

“Có thể gọi món chưa?”

Giang Thủy khép thực đơn, đưa trở lại: “Còn người chưa tới.”

Đầu hoa nhíu mày: “Không chọn món sao? Anh bảo lấy thực đơn tôi còn tưởng anh muốn chọn món chứ!”

Vừa dứt lời, lại quay người về phòng trà.

“…” Giang Thủy nghệt mặt nhìn về hướng phòng trà, không bao lâu sau lại nghe thấy tiếng từ trò Angry Bird vang lên.

Lúc này, Lý Vân mới khoan thai tới muộn.

Giang Thủy đứng lên, Lý Vân tay quạt gió tiến vào, hai mắt ngó nghiêng: “Có nước không?”

Giang Thủy hướng phòng trà kêu một tiếng, gọi Đầu hoa rót nước.

“Đợi chút! Nước còn đang đun!”

Nửa ngày sau, Đầu hoa mới cầm bình nước ra, đôi mắt vẫn còn nhìn chằm chằm vào màn hình di động — cửa kia cô ta còn chưa qua đâu.

Buông bình nước, cô ta lại xoay người muốn về phòng trà.

Lý Vân nhíu mày nhìn, giương mắt nhìn qua: “Em gái, có nước lạnh không?”

https://thuviensach.vn

“A, muốn nước lạnh ư?” Đầu hoa nhíu mi, đang tập trung vào trò chơi khiến cô ta rất khó một công đôi việc, vì thế lặp lại một lần lời Lý Vân rồi mới chậm rì rì nói, “Không có, chỉ có nước sôi.”

Lý Vân bực bội khó chịu.

Ngoài yết hầu đang nóng rát, còn càng bất mãn thái độ người phục vụ này.

Lúc này Giang Thủy nói: “Người kia khi nào đến?”

Lý Vân lại thêm phiền muộn: “Mới vừa nhờ người hỏi — muốn nhắc tới xem như nhắc nhở, kỳ quái, sao cũng không liên hệ được.”

Giang Thủy hỏi: “Muốn chọn đồ ăn chưa?”

“Chọn trước đi.” Lý Vân lại gọi Đầu hoa tới, “Lấy thực đơn lại đây.”

Đầu hoa như không có việc gì nhìn bọn họ liếc mắt một cái, không quay đầu lại đi lấy thực đơn mà nói: “Người có phải còn chưa tới đủ không?”

Lý Vân đáp: “Còn thiếu một vị.” Nhị Hoàn Thập Tam Lang hẳn là sẽ đến một mình.

“Vậy chờ người tới rồi lại chọn món đi.”

“…” Lý Vân giận cười, “Bây giờ chọn.”

Đầu hoa bày ra biểu cảm thực không vui, Lý Vân nhàn nhạt nói: “Mong thái độ cô tốt một chút.”

Cũng không biết Đầu hoa này có địa vị gì, bị Lý Vân nói như vậy, thế nhưng còn gợi lên khóe miệng cười cười.

https://thuviensach.vn

Biểu cảm châm chọc. Giang Thủy rất quen thuộc.

Từ trước kia rất lâu, anh sống trong trường kỹ thuật, anh không giao tiếp với mọi người, khi đánh lộn với người ta, một đám chân tay của đối phương cũng là loại vẻ mặt này. Giống như đang xem thứ gì hạ tiện. Khinh miệt, khinh bỉ.

Lý Vân rốt cuộc không nói gì, cô ta nhanh chóng chọn món, tiện tay tiếp một cuộc điện thoại, biểu tình nghiêm túc, rồi sau đó nhẹ nhàng chảy ngắt máy, tiếp tục chọn món.

Giang Thủy ăn không ngồi rồi, hưởng thụ gió điều hòa, uống xong một ly trà lúa mạch.

Lý Vân nói: “Đi thôi.”

“?” Giang Thủy không hiểu gì cùng đi ra ngoài.

Lý Vân vừa đi vừa nói chuyện: “Nhị Hoàn Thập Tam Lang kia không tới.”

“Vừa rồi nói trong điện thoại?”

“Ừ.”

“Đã chọn món.”

Lý Vân đột nhiên dừng lại, quay mặt đi, khóe miệng nhếch lên cười.

Biểu tình giống Đầu hoa lúc nãy như đúc.

Giang Thủy bỗng dưng hiểu ra, đây là Lý Vân trả thù. Anh nói: “Một bàn đồ ăn kia cũng không rẻ.”

“Cậu quản cô ta chết hay sống.”

https://thuviensach.vn

“…”

Giang Thủy không hé răng, Lý Vân âm dương quái khí mà cười một tiếng: “Tôi không tin thái độ của cô ta đối với cậu tốt đẹp gì, kỳ quái làm sao một người đàn ông như cậu còn nhẫn nhịn được. Thật cho rằng mình độ lượng lắm sao.”

“…” Nếu là trước kia Giang Thủy có thể bởi vì chút chuyện như vậy mà làm ầm nên.

Lý Vân nói: “Khẩu âm Nam Bắc khác nhau, rất dễ phân biệt được người địa phương và người bên ngoài.

Người Bắc Kinh khinh thường người bên ngoài. Thập Tam Lang là thế mà người phục vụ kia cũng vậy. Bọn họ cảm thấy mình nên kiêu căng. Rất nhiều đô thị lớn kinh tế phát triển đều như vậy, bao gồm cả Thượng Hải.

Có lần tôi tới Thượng Hải, người Thượng Hải cũng xem thường người nơi khác tới làm công, nhưng thế thì sao, người Thượng Hải tới Bắc Kinh, cũng bị người Bắc Kinh coi như người nhà quê.

Có người đối xử bình đẳng, cũng có người tốt bụng, nhưng ở thành phố lớn sinh tồn, phải nghĩ rằng những người ở chung với mình là không tốt, có như vậy thì những gì bọn họ nói và làm khiến cậu không quá thoải mái mới có thể giải thích hợp lý —

Rốt cuộc thì bọn họ thực sự không tốt bụng sao?”

Giang Thủy: “Tôi vẫn luôn cho rằng cô là người Bắc Kinh.”

Lý Vân: “Tôi là người Giang Tô.”

“Giang Thủy, cậu phải nhớ kỹ lời tôi nói — hoàn cảnh của cậu rất nguy hiểm.”

https://thuviensach.vn

Sau khi bị Nhị Hoàn Thập Tam Lang thả bồ câu (bằng với cho leo cây), Giang Thủy lại có một tuần nhàn rỗi. Qua tuần này là chính thức bước vào mùa thu.

Vừa lúc là cuối tháng, hôm nay Giang Thủy dậy sớm, bước đi nhẹ nhàng ra cửa.

Vương Chấn ngắm anh một cái, ngừng tay đang làm: "Chà chà, Giang Thủy, trang phục ngày hôm nay rất tuấn tú đấy."

Giang Thủy đấm vào ngực Vương Chấn một quyền, nói: "Xe của anh cho tôi mượn dùng."

Chìa khóa xe vung ra: "Được, cầm đi."

"Cảm ơn."

Vương Chấn đuổi theo không kịp, ở cửa hướng ra ngoài hô to: "Cậu đi đâu vậy!"

"…"

"Hừ, chạy rất nhanh."

Xe Vương Chấn Giang Thủy đã lái vài lần, người xe đều hiểu biết lẫn nhau. Rất nhanh, Giang Thủy đã tới sân bay.

Anh lấy di động ra, tiếng tút tút tút trong điện thoại vang lên —

"Tới chưa?"

"Tới rồi."

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 49: Ở Bên Nhau

Dương Mai tới Bắc Kinh, máy bay hạ cánh lúc 10 giờ sáng.

Thời điểm xuống máy bay gió lớn thổi tới làm làn váy cô lăn qua lộn lại. Cô dùng tay áp xuống, ánh nắng Bắc Kinh lại xuyên thấu qua tầng mây chiếu xuống, khiến cô không khỏi phải híp mắt lại.

Thời tiết tốt khiến tâm tình Dương Mai cũng tốt lên, lúc đang ngồi chờ thì di động vang lên. Cô nhanh chóng ấn nút nghe: “Em tới rồi.”

Không quá vài phút, cô ở trong đám người đang nói cười đưa tiễn đón người thấy được Giang Thủy.

Kỳ thật Giang Thủy rất dễ nhận ra, bởi vì anh vừa cao vừa đen, lẫn trong đám người phương bắc da trắng, vóc dáng thấp thì nói chung khả năng nhận ra người phía nam rất cao.

Gương mặt kia cũng không thay đổi chút nào, nhưng thoạt nhìn sáng sủa rạng rỡ hơn trước.

Dương Mai nghĩ, ánh mắt anh không quá giống trước kia, trước kia là nước lặng áp lực, bây giờ là đại dương mênh mông.

“Đi thôi.” Giang Thủy nắm tay cô.

Xe của Vương Chấn dừng ở bãi đỗ xe, Dương Mai cố ý bước chậm lại, nhìn nhiều hai mắt, Giang Thủy liền nói: “Là mượn bạn.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai gật gật đầu, ngồi vào ghế phụ: “Đi đâu?”

Giang Thủy: “Đưa em đi ăn cơm.”

“Bây giờ còn chưa tới 10 giờ rưỡi.”

“Cơm trên máy bay không no được, em sẽ đói bụng.”

“…”

Lúc ô tô tiến vào trung tâm thành phố đã là gần 11 giờ. Đường cái rất đông, Giang Thủy quẹo vào đường nhỏ khác, tình hình giao thông tốt hơn một chút. Trong đường nhỏ rẽ trái rẽ phải, sau khi đi ra ngoài, lại giao với đường cái, hoàn mỹ tránh đi đoạn đường tắc nhất.

Dương Mai không khỏi nhìn Giang Thủy liếc mắt một cái: “Mới đến Bắc Kinh một tháng, xem ra anh đã quen đường giống người địa phương rồi.”

Giang Thủy cười nói: “Tới Bắc Kinh chỉ có lái xe.”

Mấy quán ăn vỉa hè đã khai trương, Dương Mai cho rằng Giang Thủy sẽ mang cô đi nơi đó, không nghĩ tới xe bỗng nhiên vượt qua, đi thẳng đến một quán ăn ở phía trước giao lộ.

Nếu chỉ nhìn vẻ ngoài, giá cả hẳn là không rẻ.

“Anh ở Bắc Kinh làm gì?” Dương Mai hỏi.

Giang Thủy tránh nặng tìm nhẹ mà đáp: “Vẫn là lái xe.”

“Lái thuê?”

“…”

“Tài xế riêng?”

https://thuviensach.vn

“…”

“Không phải vẫn là dạy lái xe chứ?”

“…” Phục vụ đưa thực đơn tới, Giang Thủy ngẩng đầu liếc mắt một cái, chỉ chỉ Dương Mai, “Cô ấy chọn.”

Sau khi chọn món xong, Giang Thủy giúp Dương Mai pha một ly trà: “Nơi này hương vị không tồi, lát nữa em ăn nhiều một chút.”

“Anh trước kia đã từng tới ăn?”

Giang Thủy gật đầu.

Dương Mai bỗng nhiên nhạy bén hỏi: “Cùng người bạn anh mượn xe tới?”

Giang Thủy lắc đầu.

“Đó chính là cùng Bắc Kinh nữu cùng tới.”

Giang Thủy nhanh chóng phản bác: “Cô ấy không phải Bắc Kinh nữu.”

Dương Mai nhíu mi, dù bận vẫn ung dung mà nhìn anh, trong giọng nói đều là chế nhạo, “Còn nói không cùng nữu.”

“…” Giang Thủy muốn nói lại thôi, mặt đều nghẹn đỏ, cuối cùng bất mãn mà nói thầm một câu, “Lại không phải tất cả phụ nữ đều là nữu.”

Những lời này nghe được khiến Dương Mai thực thoải mái, cứ tiếp tục dây dưa đề tài này, ngược lại có vẻ quá mức dò hỏi tới cùng, không hiểu hài hước. Vì thế cô thay đổi đề tài hỏi: “Anh bây giờ đang ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nói một cái địa chỉ, rồi sau đó không biết sao lại bổ sung một câu: “Anh cùng Vương Chấn ở cùng một tòa nhà. Vương Chấn chính là người cho anh mượn xe, nam giới.”

Anh cố ý cường điệu hai chữ cuối cùng, còn bỏ thêm trọng âm. Dương Mai nghe xong mừng rỡ cười không ngừng, ấn đường Giang Thủy nhíu lại, nói: “Cười cái gì mà cười?”

“Cười anh khẩn trương đó.” Dương Mai nói, “Em cũng chưa hỏi cái gì, anh khẩn trương như vậy làm gì.”

“…” Giang Thủy ngậm miệng, giấu đầu lòi đuôi nhìn về một bên.

Đồ ăn được bưng lên, Dương Mai nghiêng nửa người trên, né khỏi người phục vụ che mắt, từ khoảng giữa tìm kiếm Giang Thủy. Cô càng nhìn trong lòng càng vui sướng, trêu chọc anh nói: “Bên kia đã nở hoa rồi sao, cứ xem mãi thôi, đẹp như vậy à?”

“…” Giang Thủy mặc kệ cô.

Lại là một trận cười. Chờ cười đủ rồi, Dương Mai mới đứng đắn lên: “Ai, rốt cuộc bây giờ anh đang làm gì? Em đoán không được.”

Công việc lái xe, ngoại trừ lái xe taxi, làm giáo viên trường dạy lái xe, lái xe riêng cho người ta, hắn là không còn gì khác?

Cô lại quơ quơ cánh tay Giang Thủy: “Anh nói thẳng đi, đừng thừa nước đục thả câu.”

“…” Giang Thủy chuyển người ngồi thẳng lên, không nói một lời mà gắp đồ ăn.

Dương Mai thúc giục: “Hỏi anh đấy.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy bình tĩnh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Lười nói chuyện với em.”

Dương Mai không tiếp tục hỏi nữa, cùng anh an an tĩnh tĩnh ăn đồ ăn.

Cơm trưa xong đã qua 12 giờ.

Hai người ngồi vào bên trong xe, Giang Thủy nhìn thời gian, trực tiếp trở về thì quá sớm, liền dò hỏi: “Muốn đi nơi nào dạo một chút không?”

Dương Mai nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đường phố Bắc Kinh rộn ràng nhốn nháo, bên ngoài trừ nơi nơi là ô tô, còn có nơi nơi là người. Cảnh tượng người người lui tới vội vàng khiến Dương Mai không khỏi mơ màng, có phải Giang Thủy cũng từng là một trong số đó hay không.

“Đi Cố cung, hay là đi đâu?” Giang Thủy tự hỏi, sờ sờ cằm.

Đợi trong chốc lát, Giang Thủy nhìn về phía Dương Mai: “Em muốn đi nơi nào?”

“…”

“Nghe thấy anh nói không?” Anh nắm lấy tay trái Dương Mai.

Dương Mai giật mình, phục hồi tinh thần lại, nhìn gương mặt Giang Thủy thần sắc nhàn nhạt, bỗng nhiên hừ nhẹ một tiếng, nói: “Không phải lười nói chuyện với em sao?”

“…” Giang Thủy quay đầu lại, không tiếp tục dò hỏi ý kiến của cô, đột nhiên lái xe ra.

Không đi Cố Cung, cũng không đi bất kỳ nơi nào ngắm cảnh, Giang Thủy không ngừng vòng quanh thành phố. Trên thực tế cũng không phải chỉ vòng vài vòng, bởi vì kẹt xe, đi tiếp cũng thấy phiền, cuối cùng tùy tiện tìm một công viên dừng lại.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy rút chìa khóa. Mở cửa xe, một chân đã bước ra ngoài, qua kính chiếu hậu thấy người bên cạnh còn chưa động đậy, liền dừng lại động tác: “Xuống xe đi.”

Dương Mai ôm tay nói: “Bên ngoài nóng quá.”

Lúc này là đúng sau giờ ngọ, thời điểm nóng nhất trong ngày. Từ trong xe nhìn ra ngoài, gót chân người đi đường dính những chiếc bóng đen đen, theo dòng người đi lại, những chiếc bóng từ dài thành ngắn, lại từ ngắn thành dài, duy nhất bất biến chính là màu đen của chúng.

Đủ để chứng minh mặt trời có bao nhiêu mãnh liệt.

Nhưng trên thực tế, sau khi nhập thu, thời tiết so với mùa hè đã mát mẻ hơn nhiều rồi, chỉ là còn chút nắng gắt cuối thu.

“Vậy được.” Giang Thủy thu lại chân bên ngoài về, “Không có nơi nào để đi.”

Hai người nhất thời không nói gì, trong thùng xe bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Bầu không khí yên tĩnh này theo thời gian trôi đi làm người ta cảm thấy càng thêm khó chịu trong lòng.

Sau một lúc lâu, Giang Thủy một lần nữa đẩy cửa xe ra, trước khi đi ra ngoài nói: “Quá bức bối.”

Anh đi được vài bước, đứng trước một gốc cây, tán cây râm mát có gió thôi qua, khá thoải mái. Trên người có mang thuốc lá, dựa vào thân cây cảm thấy nhàm chán, liền móc ra hút một điếu.

Đối diện chính là xe ô tô và Dương Mai đang ngồi ở bên trong. Kính chắn gió phía trước xe tối màu, cản trở tầm mắt Giang Thủy, anh phải hết sức chăm chú mới có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng người phụ nữ bên trong.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi ở đó, bảo trì tư thế ban đầu không nhúc nhích, thật an tĩnh. Cô tựa trên ghế dựa giống như một tấm phù điêu. Hắn là không có bất kỳ biểu cảm gì, không cười, cũng không khóc.

Nếu làm cô khóc thì anh còn là đàn ông sao.

Giang Thủy cầm điếu thuốc đã hút mấy hơi, dùng sức ném trên mặt đất, mang theo cảm giác bức bối bước nhanh tới.

Anh nghĩ, hình thức hai người bọn họ ở chung luôn là như vậy. Anh luôn không lay chuyển được cô, luôn là người cúi đầu nhận thua.

Một lần nữa ngồi vào trong xe, mới biết được không gian bị bịt kín chỉ mấy phút ngắn ngủi, cũng có thể khiến không khí bên trong cùng bên ngoài khác biệt một trời một vực. Bên ngoài tuy rằng có ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, nhưng bởi vì đồng thời có gió lưu động nên không tính là quá nóng.

Mà trong xe không mở điều hòa, lại nóng như vậy.

Giang Thủy theo bản năng đi nhìn Dương Mai, mặt cô không có biểu cảm gì chỉ nhìn chằm chằm chân chính mình, đôi mắt rũ xuống. Nhìn gần như vậy, càng giống như một bức phù điêu.

Anh cứ yên lặng không lên tiếng mà nhìn trong chốc lát, khiến chính mình tức đến bật cười: “Khó chịu hay không?”

Dương Mai quay đầu sang hướng bên kia.

Giang Thủy cắn răng, khởi động xe, bật điều hòa chạy đến lớn nhất: “Anh đưa em về.”

Vương Chấn ở trong tiệm cảm thấy chán muốn chết, xa xa thấy Giang Thủy tiến vào, vui vẻ ra mặt mà chào hỏi. Mới tiếp đón được một nửa liền ngơ ngẩn — anh ta thấy người phụ nữ đi theo phía sau Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

“Đã trở lại.” Lời là nói với Giang Thủy, nhưng đôi mắt Vương Chấn lại đi theo Dương Mai.

Trong lòng Vương Chấn có một suy đoán, nhưng không dám tự kết luận. Muốn hướng Giang Thủy xác nhận một chút, nào nghĩ thằng nhóc này mắt nhìn thẳng bỏ qua anh ta, chạy thẳng lên lầu.

Người phụ nữ ở phía sau cũng một bước không rơi mà theo sát, Vương Chấn chỉ kịp xem đại khái. Nhưng cũng đủ rồi — người phụ nữ này dáng người cao, da trắng, khuôn mặt rất đẹp, là một đại mỹ nữ không hơn không kém.

Sau khi lên lầu, Giang Thủy đóng cửa lại.

Dương Mai đứng trong căn phòng giản lược quét một vòng bên trong, tự nhủ nói: “So với trước kia khá hơn nhiều.”

Giang Thủy đóng cửa sổ, kéo màn vào rồi mở điều hòa. Trong phòng khá tối, anh lại đi đến cạnh cửa bật đèn, chiếc đèn cũ xưa, sau khi ấn chốt mở, lóe lên vài cái mới phát sáng, Giang Thủy nhìn chằm chằm bóng đèn, lại lần nữa nhìn thấy lớp bụi bẩn trên chụp đèn.

Anh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng nói: “Rất nhiều lần em không nghe điện thoại.”

Dương Mai nghe không hiểu: “Cái gì?”

Giang Thủy nói: “Gọi cho em rất nhiều cuộc, em không nghe máy.”

“À,” Dương Mai gật gật đầu, “Khi đó em đang bận.”

“Bận cái gì?” Bận đến mức liên tiếp bỏ qua điện thoại của anh.

“Việc của Lý Diễm.”

https://thuviensach.vn

“…”

Giang Thủy âm thầm thở dài, tránh đi cái này không nói tiếp. Lúc này, anh mới phát hiện từ sau khi Dương Mai tiến vào vẫn luôn đứng.

“Không có chỗ khác có thể ngồi, em ngồi ở trên giường đi.”

Giang Thủy nghĩ, anh đã có tiền, đến lúc nên đặt mua một ít gia cụ rồi.

Dương Mai đi lại vài bước, nhưng không ngồi xuống mép giường. Cô chuyển tới cánh cửa bên cạnh cửa sổ, đi vào nhìn xem.

Đó là buồng vệ sinh, có bồn rửa tay và vòi hoa sen, khá thuận tiện cũng xem như toàn diện.

Lúc xoay người ra ngoài, Giang Thủy vừa vặn chắn trước cửa, hai cánh tay mở ra, chống ở cửa buồng vệ sinh, thân hình anh cao lớn, cứ như vậy đã hoàn toàn chặn người bên trong.

“Làm gì?” Dương Mai hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới bừng tỉnh phát hiện, hiện tại nói cái gì cũng là dư thừa. Ánh mắt Giang Thủy quá nóng bỏng, sắp so được với ánh mặt trời rồi. Anh muốn nói rất nhiều điều. tất cả đều giấu trong ánh mắt, lúc này toàn bộ đều trào ra, ào ạt không ngừng, nhằm về phía Dương Mai.

Trong lúc nhất thời, Dương Mai thật sâu mà than thở — cái gì cô cũng không nghĩ quản, cái gì cũng không để bụng. Bởi vì cô nhớ anh như thế.

Buổi chiều qua 5 giờ, Vương Chấn hơi có chút đứng ngồi không yên. Anh ta muốn gọi cơm hộp, nhưng lại không biết có cần gọi cho cả Giang Thủy và Dương Mai không. Chờ đến gần 6 giờ, Giang Thủy mới chậm chạp từ trên lầu xuống dưới.

“Rốt cuộc biết đi xuống rồi? Đói rồi?” Vương Chấn nói.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy cười một chút, nói: “Vương Chấn, còn số điện thoại của quán cơm hồi trước không?”

Vương Chấn sửng sốt, ngay sau đó nhếch miệng cười: “Nhà đó à, hương vị không tồi, nhưng đưa cơm khá chậm, còn đắt nữa. Cậu thật muốn gọi cơm nhà đó à?”

“Ừm.” Giang Thủy duỗi tay, “Đưa tôi.”

“Hô!” Vương Chấn vui vẻ quét Giang Thủy từ trên xuống dưới, dùng ngữ khí khinh bỉ nhà giàu mới nổi mắng, “Cậu có tiền, cậu ghê gớm!”

Tay Giang Thủy run lên, Vương Chấn hung tợn ném tấm card ghi dãy số gọi cơm vào lòng bàn tay anh: “Địa chủ, cậu hảo tâm cũng gọi một phần cho tôi đi.”

Giang Thủy liếc nhìn anh ta một cái: “Đã muộn vậy rồi, sao anh còn chưa gọi cơm?”

Nghe xong lời này, Vương Chấn thiếu chút nữa tức muốn phun ra. Cũng không nghĩ xem rốt cuộc là vì chờ ai anh ta mới chưa kêu cơm hộp chứ.

“Bỏ đi, gọi cả cho anh nữa.” Giang Thủy cúi đầu gọi điện thoại.

Cái giọng cố mà làm này. Vương Chấn trừng mắt nhìn bóng dáng anh, chờ anh ngắt điện thoại mới cười tủm tỉm nói: “Giang Thủy, cậu tới đây.”

“?” Giang Thủy đi qua.

Vương Chấn chống tay xuống bàn, cố tình hạ giọng: “Nếu hiện giờ cậu có tiền như vậy … Anh em cho cậu cái kiến nghị nhé.”

“Cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Cậu có muốn suy xét đến cửa hàng gia cụ trong thành phố không, đổi cái giường nát kia của cậu đi?”

“…”

“Mấy giờ liền, kẽo kẹt kẽo kẹt, tôi ở đây nghe được vô cùng rõ ràng.”

“…”

“Hiểu ý tôi chứ?” Vương Chấn cười lấm la lấm lét, “Lúc nãy tôi nghe đến lỗ tai cũng sắp mọc kén rồi, thiếu chút nữa đã đi lấy chổi thọc trần nhà cậu rồi đấy.”

Đúng lúc này, Dương Mai từ trên lầu đi xuống. Lời thô tục Vương Chấn nói còn chưa đã thèm, Giang Thủy đã liếc mắt về phía kia một cái lập tức đấm Vương Chấn một quyền thật mạnh: “Anh câm miệng đi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 50: Tìm Kiếm Chân Tướng

Hơn nửa giờ sau, cơm hộp được đưa đến.

Giang Thủy chọn đều là những món ăn gia đình tinh xảo, nhưng vẫn có mùi hơi nồng. Ba người ngồi vây quanh một cái bàn tròn, an tĩnh dùng bữa.

Vương Chấn vừa ăn vừa đánh giá khác hai người còn lại, bọn họ vô cùng trầm mặc, một người chỉ lo vùi đầu ăn cơm, một người khác chỉ có cúi đầu, đũa không ngừng quấy trong bát nhưng mà lại không nâng lên đưa tới trong miệng.

Vương Chấn là người thích náo nhiệt, không khí quá đình trệ làm trong lòng anh ta cảm thấy không dễ chịu. Tình cảnh này, anh ta ra sức suy nghĩ, cũng nghĩ đến việc đưa ra mấy đề tài để lung lay không khí một chút.

Đề tài còn chưa nghĩ ra thì người phụ nữ đối diện bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta một cái. Vương Chấn kinh ngạc một chút, nhưng ngay sau đó phản ứng lại, Dương Mai cũng không phải cố tình nhìn anh ta, chỉ là sau khi ngẩng đầu, đôi mắt vô ý thức đảo qua.

Rồi sau đó lại thu hồi. Cô một lần nữa cúi đầu, cau mày, cầm chiếc đũa kẹp cà rốt trong chén lên. Vừa không cho vào miệng lại cũng không bỏ xuống dưới — cứ ngừng ở nơi đó như vậy.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy chủ động cầm chén đưa qua, dựa vào cạnh chén Dương Mai. Giữa bọn họ không có bất luận lời nói nào, nhưng vô cùng ăn ý —

Người phụ nữ ném cà rốt vào trong chén người đàn ông, người đàn ông vừa muốn lấy chén về, người phụ nữ chỉ gõ gõ chiếc đũa một cái, tay lấy chén về của người đàn ông liền dừng lại. Tiếp theo, trong chén người đàn ông nhiều thêm mấy miếng thịt mỡ sáng bóng lấp lánh.

Vương Chấn thu một màn này vào trong mắt, ý niệm muốn tìm đề tài nói chuyện bị anh ta tự chặt đứt. Giữa bọn họ không cần đề tài gì cả, ngược lại, nếu anh ta tìm được đề tài để nói chuyện sẽ thành ra quấy rầy bọn họ.

“Cơm nước xong, muốn ra ngoài đi dạo một lát không?” Vương Chấn đề nghị.

Dương Mai lẳng lặng đứng, không tán thành cũng không phản đối. Giang Thủy nhìn một cái liền hiểu, quay đầu lại nói với Vương Chấn: “Không được, cô ấy mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được được.” Vương Chấn nhìn theo bọn họ lên lầu, trong lòng có chút tiếc nuối.

Trước khi ăn cơm Giang Thủy đã giới thiệu Dương Mai, nhưng cũng không nói nhiều vài câu. Lòng hiếu kỳ của Vương Chấn rất nặng, hiện tại tất cả tim gan đều đang cồn cào khó chịu.

Đêm nay đến phiên anh ta trông tiệm, thường ngày Giang Thủy sẽ xuống dưới làm bạn với anh ta, Giang Thủy tuy nặng nề, nhưng nói cho cùng một người để làm bạn anh ta cũng không có.

Nhưng hôm nay…

Vương Chấn bỗng nhiên nhìn chằm chằm trần nhà xem, tự mình lẩm bẩm: “Không thể nào…”

https://thuviensach.vn

Không biết qua đi bao lâu, trong tiệm có người tiến vào. Ngẩng đầu liền thấy Lý Vân.

Vương Chấn cười tủm tỉm tiếp đón, miệng cực ngọt: “Chị Vân.”

Lý Vân như có như không mà “Ừ” một tiếng, có vẻ băn khoăn nhìn khắp nơi xung quanh, cuối cùng gõ chìa khóa xe lên mặt bàn một cái, hỏi: “Giang Thủy đâu?”

Vương Chấn không nói một câu, ngón tay hướng lên trời chỉ chỉ.

Lý Vân gật đầu, nắm chìa khóa xe trong tay: “Tôi đi lên.”

“Ấy — Vân Vân.”

Lý Vân dừng lại, rũ mi nhìn cánh tay đang cản đường mình, Vương Chấn nhanh chóng thu tay lại, nói: “Cô có khát không, tôi rót cho cô chén nước trước đã nhé.”

“Không khát.” Lý Vân không nói nhiều, chân vừa nhấc lại muốn lên cầu thang.

Lúc này, Vương Chấn cũng không ngăn cản cô ta mà chỉ theo ở phía sau nói một câu: “Có phụ nữ ở đây.”

“…” Lý Vân dừng một chút, quay đầu lại nhìn Vương Chấn, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, “Ồ, khó trách gọi điện thoại cũng không nghe.”

“Di động của cậu ấy để ở dưới lầu nạp điện.” ánh mắt Vương Chấn nhìn về một hướng, trong góc tường quả thực có di động của Giang Thủy.

“Cô gọi điện thoại cho cậu ta?” Vương Chấn đi qua, ấn vài cái, màn hình di động vẫn còn đen kịt, “Cũng tự động tắt máy rồi.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lý Vân đuổi theo, dừng ở chiếc di động mới của Giang Thủy. Chiếc di động này là cô ta đi chọn cùng anh, bởi vì có người quen nên dù là loại mới nhất vẫn lấy được giá xuất xưởng.

Cô ta không tiếp tục do dự, nhanh chóng lên lầu.

Phòng của Giang Thủy ở cuối hành lang bên trái, trước kia một mình Vương Chấn ở, Vương Chấn lười, trước nay đều thuê người giúp việc đến quét dọn, cái thói quen này vẫn luôn bảo trì đến bây giờ.

Lối đi nhỏ được quét tước thật sự sạch sẽ, trước cửa phòng có thảm dẫm chân, trước cửa đặt giày đi ngoài đường. Một đôi giày lái xe đơn giản và một đôi giày cao gót màu đỏ.

Lý Vân đứng ở cửa, vừa không rời đi, cũng không gõ cửa đi vào. Cô ta lẳng lặng nhìn chằm chằm đôi giày nữ kia.

Cỡ 37, chân nhỏ.

Xem ra Vương Chấn không lừa cô ta.

Như là muốn chứng thực cái chân tướng này, bên trong cánh cửa mơ hồ truyền đến thanh âm "ê ê a a". Rất thấp rất nhỏ, nhưng rất dễ dàng để phân biệt, kia thật sự là giọng nữ.

Một lát sau, thanh âm này dừng lại, Lý Vân nghe thấy giọng nói của Giang Thủy vang lên: "… Thoải mái không?"

"…"

"Rất thoải mái sao?"

"…"

"Là thoải mái đến không thể thoải mái hơn sao?"

https://thuviensach.vn

Nghe không rõ ràng. Nhưng Lý Vân có thể xác nhận, đây là một giọng nói khác của Giang Thủy mà cô ta chưa bao giờ được nghe — không chút nào lãnh đạm, khàn khàn mà giàu từ tính, đồng thời ẩn chứa vui sướng nùng liệt.

Không hề chần chờ, Lý Vân xoay người liền rời đi.

Vương Chấn thấy Lý Vân xuống dưới, nói: “Đã đi rồi?”

Lý Vân nói: “Cậu đi nói với Giang Thủy, tôi có việc tìm cậu ta. Việc rất quan trọng.”

“Được.”

“Tôi ở Mix chờ cậu ta.”

“Được.”

“Đừng nói cho câu ta biết tôi đã tới.”

“… Được.”

Không lâu sau khi Lý Vân đi, Giang Thủy cũng xuống dưới.

Vương Chấn nhìn Giang Thủy đi tới đi lui, hỏi: “Tìm cái gì?” Di động của Giang Thủy anh ta đang nắm trong tay, chỉ chờ Giang Thủy lên tiếng sẽ đưa cho anh, nào biết —

“Đồ uống.” Giang Thủy nói, “Có đồ uống gì không?”

Vương Chấn cười hắc hắc: “À, khát nước à.”

Giang Thủy lặp lại: “Có đồ uống gì không?”

Vương Chấn nói: “Cậu khát hay là cô ấy khát?”

https://thuviensach.vn

“Cô ấy khát.”

“Ừm,” Vương Chấn chỉ vào nước chanh ở một bên nói, “Ngày hôm qua mới vừa mua nước trái cây, cậu lấy lên đi.”

Giang Thủy đi vài bước qua, cong eo ngó nghiêng xung quanh, cuối cùng, cũng không biết từ góc nào lấy ra được hai lon bia, nhìn chăm chú tìm ngày sản xuất.

Vương Chấn nhìn liền hỏi: “Sao lại lấy cái này?”

“Cô ấy thích uống cái này.”

“…”

Thấy Giang Thủy còn lăn qua lộn lại mà xem, Vương Chấn nói thẳng: “Không quá hạn, yên tâm đi.”

“Ồ, vậy được rồi.” Nói xong lại muốn chạy lên lầu.

Vương Chấn bắt lấy cánh tay anh: “Chị Vân tìm cậu có việc.”

“Chuyện gì?”

Vương Chấn lắc lắc đầu: “Hẳn là việc rất quan trọng. Kêu cậu đến Mix tìm chị ấy.”

Tiễn Giang Thủy đi, Dương Mai từ trên lầu đi xuống.

Vương Chấn kéo một chiếc ghế cho cô: “Ngồi đi.”

“Cảm ơn.”

Dương Mai ngồi xuống liền nhìn ra ngoài, Vương Chấn nhìn theo, giải thích nói: “Giang Thủy có việc gấp phải đi ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu nói: “Đã biết.”

“Ồ, Giang Thủy đã nói với cô à.”

Lại gật đầu: “Mix là hộp đêm ở chỗ các anh?”

“Đúng vậy.” Vương Chấn hỏi, “Cậu ta nói với cô?”

“Vâng.”

Trong lòng Vương Chấn như có gì bức tường bị sụp xuống, cũng không biết là nhẹ nhàng thở ra, hay là nghẹn khí nữa: “Cậu ta thật là cái gì cũng nói cho cô.”

Cái gì đều nói với cô? Dương Mai nghe xong cười ở trong lòng. Căn bản là không phải, anh chỉ là thông minh mà lựa chọn nói cái gì, không nói cái gì thôi.

Dương Mai nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường: “Sắp 10 giờ rồi… Anh ấy vẫn luôn ra ngoài vào buổi tối sao?”

Vương Chấn suy nghĩ nên trả lời vấn đề này như thế nào cho tốt, một lát sau, anh ta hàm hồ nói: “Có khi đi.”

“Anh ấy hẳn là thường xuyên tới hộp đêm.” Dương Mai phân tích nói, “Lúc anh ấy nói đến Mix dường như rất quen thuộc.”

“…” Vương Chấn âm thầm đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng không phải chuyện của anh ta, nhưng cố tình anh ta lại có cảm giác như làm chuyện xấu bị người thẩm vấn.

Chẳng qua Dương Mai rất đúng mực khi dò hỏi, thế nên nếu chỉ nghe cuộc đối thoại này không thôi sẽ cảm thấy đây hoàn toàn chỉ là nói chuyện phiếm.

https://thuviensach.vn

“Đi hộp đêm với anh ấy, là bạn bè quen ở Bắc Kinh sao?” Dương Mai nghĩ nghĩ, đưa ra một loại khả năng khác, “Hay là đồng nghiệp?”

Vương Chấn cười hai tiếng, vuốt mũi nói: “Là người sau. Nhưng hiện tại là người trước. Làm ăn ở phương Bắc, nếu không kết giao một vài người bạn thì có thể làm gì được chứ?”

Dương Mai gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Một lát sau, cô nói: “Mới một tháng mà thôi, tôi không nghĩ anh ấy có thể làm tốt như vậy.”

Vương Chấn nghe xong liền cười: “Kỹ thuật lái xe của Giang Thủy đặc biệt trâu bò, khẳng định xài được.”

“Anh ấy còn lái xe cho người ta sao?” Dương Mai hỏi.

Đang muốn buột miệng thốt ra đáp án, Vương Chấn đúng lúc dừng cương trước bờ vực — nếu hỏi như vậy, xem ra là không biết Giang Thủy đang làm gì. Thuyết minh Giang Thủy còn không tính nói cho cô ấy, đã vậy thì một người ngoài như anh ta nhiều miệng cái gì.

“Cậu ta trước kia thay người ta lái xe?”

“Phải, cũng từng là giáo viên trường dạy lái xe.”

“Vậy sao! Lý lịch của cậu ta cũng thực phong phú.” Vương Chấn tự nói tự cười. Cười đến liếm được mùi xấu hổ bên miệng.

Nhìn sang hướng Dương Mai bên kia, phát hiện cô hãy còn nhìn về phía ngoài cửa. Có lẽ là không phát hiện anh ta đang cố tình đổi đề tài.

Vương Chấn thở ra một hơi, không biết tại sao trên lưng lại toát ra mồ hôi lạnh ròng ròng. Cẳng thẳng cứ như bí mật động trời nào đó sắp bị người ta khám phá ra vậy.

https://thuviensach.vn

Cũng may Dương Mai không phải kiểu phụ nữ thích truy hỏi nguyên do đến cùng, cô biết dừng ở điểm thích hợp nhất. Đây cũng là điểm thông minh nhất, khoan dung nhất của cô.

“Tôi muốn ra ngoài đi một vòng.” Dương Mai từ ghế trên đứng lên.

Vương Chấn đi theo đứng dậy, vội không ngừng nói: “Tôi đi với cô nhé?”

Dương Mai: “Không cần phiền toái, tôi đi một vòng rồi sẽ về. Tự tôi đi được.”

Cô bước nhanh ra ngoài cửa hàng, có gió lạnh thổi tới. Trong phòng mở điều hòa, không khí khá khô. Mà bên ngoài lại hoàn toàn bất đồng. Oi bức từ buổi chính ngọ đã biến mất, thay thế cho nó là sự mát lạnh của ban đêm.

Dương Mai tản bộ, lang thang không có mục tiêu. Mỗi khi đi qua những hàng gạch, đi ngang qua những cửa hàng, đều phải nghỉ chân. Cô muốn nhìn xem một tháng qua, trong mắt Giang Thủy là loại phong cảnh nào.

Cứ đi như vậy, không thể nghi ngờ lại cảm thấy cô đơn. Huống chi thân đang ở đất khách.

Xem dáng vẻ Giang Thủy sinh hoạt vô cùng thong dong, cảm giác cô đơn trong lòng Dương Mai càng bành trướng thêm.

Vì cái gì cô đã tới Bắc Kinh, lại vẫn bất an như cũ?

Dương Mai nghĩ, chỉ cần Giang Thủy còn có điều dấu diếm, cảm giác bất an của cô sẽ không mất đi. Nếu cô đã không hề giữ lại, như vậy anh cũng không thể cất giấu.

https://thuviensach.vn

“A! Trời mưa!”

Dương Mai bị tiếng hô lớn làm giật mình tới mức run lên một chút. Nháy mắt tiếp theo cô bỗng nhiên hiểu ra, không phải cô bị dọa mà là bị độ ấm chợt lạnh xuống làm kinh sợ.

Thời tiết Bắc Kinh thay đổi quá nhanh, tựa hồ là trong chớp mắt, bởi vì một hồi mưa đêm không mới mà đến liền trở nên lạnh buốt.

Cô nắm thật chặt quần áo, không biết nên đi về phía trước hay là lui về phía sau.

Mưa không lớn, nhưng càng rơi xuống càng dày hạt hơn.

Cô không có dù, ăn mặc cũng mỏng manh. Tiếp tuc đi trong mưa nhất định sẽ ướt thành gà rớt vào nồi canh.

Bỗng nhiên nhớ tới một ngày trước khi tới Bắc Kinh, cũng là mưa bụi ưu sầu lại kéo dài như vậy. Cô trơ mắt nhìn Lý Diễm đứng trong mưa bụi, trên sợi tóc, lông mi đều lóe lên ánh sáng ướt át.

Dương Mai bung dù đi qua, kéo kéo ống tay áo cô ấy: “Cậu đừng ngu ngốc như vậy, ngựa tốt không ăn cỏ sau lưng. Cẩu cũng không thể đổi sang ăn phân được.”

Lý Diễm nói: “Anh ấy trở về tìm tớ…”

Tôn Uy đánh gãy: “Đây là chuyện của chúng tôi, Dương Mai, cô không cần nhúng tay vào.”

…

Dương Mai cùng Lý Diễm chiến tranh lạnh.

https://thuviensach.vn

Khi đó, cô mắt lạnh nhìn Lý Diễm bị Tôn Uy ôm vào trong ngực, nước mưa ào ạt rơi xuống, rất có hương vị hình ảnh Quỳnh Dao. (Hắn mọi người đều biết về tiểu thuyết diễm tình ướt át thỉnh thoảng "máu tó" của Quỳnh Dao =)))

Vừa quay người lại, cách khói mưa cô thấy được hai bóng người từ trên xe đi xuống.

Một người dàn ông cùng một người phụ nữ. Một gương mặt quen thuộc, một gương mặt xa lạ. Không bung dù, đang lôi kéo nhau trên đường phố Bắc Kinh.

Lại là một hình ảnh mang hương vị Quỳnh Dao.

Dương Mai ở một bên nhìn, chờ đôi nam nữ kia đến gần, mới lành lạnh mà gọi một người trong đó: "Giang Thủy."

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 51: Không Sợ Chết

Sau trận mưa ấy, Dương Mai không gặp lại Lý Diễm. Nhưng trước khi lên máy bay lại gặp được Tôn Uy.

Có một vài thời điểm, Dương Mai vẫn luôn cảm thấy kinh ngạc không biết loại đàn ông lật lọng này rốt cuộc mang tâm tình như thế nào khi đứng trước mặt vợ cũ.

Cô hỏi Tôn Uy, Tôn Uy nghiêm trang nói: "Bởi vì có đối lập, mới biết được Lý Diễm tốt hơn."

"Cái 'tốt hơn' này của anh một chút cũng không đáng tiền."

"Đúng vậy, đối với cô mà nói thì là thế. Nhưng đối với Lý Diễm mà nói lại là thật đáng giá, đối với tôi cũng vậy." Tôn Uy bỗ nghễ nhìn Dương Mai, nói, "Không thể bởi vì cô và Tống Cường không thể gương vỡ lại lành, liền đi ngăn cản tôi cùng Lý Diễm gương vỡ lại lành."

"…" Dương Mai thật muốn nhổ nước bọt đầy mặt hắn ta.

Tôn Uy nói: "Dương Mai, đàn ông sẽ luôn tìm người tốt hơn."

…

Nhìn đôi nam nữ đang đi đến gần phía mình, Dương Mai không khỏi nghĩ, anh cũng đang tìm một người tốt hơn sao?

https://thuviensach.vn

Không phải.

Vấn đề của cô và Giang Thủy chưa bao giờ nằm ở người khác, mà ở chính bọn họ.

“Sao em lại chạy ra đây?” Giang Thủy cau mày, tầm mắt không tự chủ được dừng ở vầng trán đã thấm ướt của Dương Mai.

“Một mình em ở trong phòng buồn quá.”

“Giang Thủy, cậu nên đặt một cái TV hoặc máy tính trong phòng.” Lý Vân nói, “Bằng không khách tới sẽ thấy nhàm chán.”

Dương Mai theo tiếng nhìn qua.

Khách. Cô ở ngoài miệng Lý Vân trở thành “Khách”.

Giang Thủy nhấp môi, nói với Lý Vân: “Tôi đi về trước.”

Lý Vân nhìn chằm chằm vào mặt anh, cuối cùng chỉ nhắc nhở: “Đêm mai, cậu đừng quên.”

“Được, sẽ không quên.”

Giang Thủy cùng Dương Mai trở về. Hai người đều ướt hết cả, Giang Thủy để Dương Mai vào tắm rửa trước.

Cô đứng ở trước cửa phòng tắm thay dép lê, lơ đãng ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trong phòng tắm của Giang Thủy chỉ có một cục xà phòng, tất cả gội đầu, tắm giặt, rửa mặt đều dùng cục xà phòng này.

Cô giật mình, đột nhiên có loại cảm giác giống như vẫn ở căn nhà cũ của Giang Thủy, dường như bọn họ đều không tới Bắc Kinh. Giang Thủy ở nhà chỉ dùng xà phòng, sau khi cô vào ở, mới đưa thêm dầu gội đầu cùng sữa tắm vào.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy đi tới, cũng thấy cục xà phòng kia liền nói: “Hôm nay em dùng tạm cái này trước, ngày mai lại đi siêu thị mua mới.”

Dương Mai hỏi: “Khi nào?”

Giang Thủy nghĩ nghĩ: “Buổi sáng, hoặc là buổi chiều.”

“Buổi tối thì sao?”

“Buổi tối không được.”

Dương Mai cười: “Buổi tối anh muốn đi đâu?”

“…” Giang Thủy dời mắt, thanh âm rất thấp, “Buổi tối có việc khác.”

Anh nghiêng người đi, một lần nữa ngồi xuống mép giường.

Dương Mai không nói tiếng nào đi vào phòng tắm, cửa sổ không đóng kín, để lại một khe hở nho nhỏ. Có gió lạnh thổi vào khiến cô nổi da gà.

Ngoài cửa sổ mưa không ngừng, lại không nghe thấy bất luận tiếng mưa rơi nào. Bóng đêm thực trầm, không khỏi làm người ta cảm thấy áp lực.

Dương Mai nhìn ra ngoài cửa sổ, luôn có một loại cảm giác như đang xem phim câm.

Tại sao Bắc Kinh cũng trầm lặng như vậy.

Ngày thứ hai, Giang Thủy tuân thủ hứa hẹn dẫn Dương Mai đi siêu thị mua đồ dùng tắm rửa.

Đồ dùng tắm rửa ở hai kệ để hàng đều có, một bên là nhập khẩu, một bên là sản phẩm trong nước. Dương Mai ở bên nhập khẩu nhìn trong chốc

https://thuviensach.vn

lát, ngắm đến giá cả liền thả lại, vừa muốn hướng bên kia đi, khuỷu tay lại bị người đàn ông phía sau nắm lấy.

“Thích thì lấy đi.” Giang Thủy nói.

Dương Mai quay đầu lại nhìn anh, anh nhìn về phía cái chai cô vừa cầm lên lại buông xuống chu chu môi.

“Quá đắt, không được lắm.” Dương Mai nói.

“Không có gì được hay không được, anh mang đủ tiền.” Anh trực tiếp ném cái chai kia vào xe đẩy.

Dương Mai dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, anh lại làm như không thấy, ở kệ để hàng nhập khẩu quay qua quay lại hai vòng nhưng vẫn nhìn không ra tên tuổi gì, đành phải quay lại hỏi Dương Mai: “Còn muốn mua gì nữa? Đều là tiếng nước ngoài, anh xem không hiểu.”

Dương Mai chỉ vào chai màu trắng ngà ở tầng cao nhất: “Cái kia.”

Giang Thủy duỗi tay lấy tới, ném vào xe đẩy: “Còn gì nữa?”

Nhấn ở cuối câu, nói năng rất có khí phách. Dương Mai bỗng nhiên cười, Giang Thủy thấy liền hỏi: “Một mình em ở đó cười cái gì?”

Dương Mai nói: “Cười anh giống như nhà giàu mới nổi.”

Giang Thủy cũng cười: “Mua đồ dùng tắm rửa chính là nhà giàu mới nổi?”

“Cái gì đồ dùng tắm rửa. Hai bình này đều dùng cho tóc, một lọ dầu gội, một lọ dầu xả.”

“Ồ,” Giang Thủy rũ mắt xuống, lại nhìn nhìn cái chai trong xe đẩy, nói, “Em quá chú ý.”

https://thuviensach.vn

“Là anh quá không chú ý.”

Giang Thủy yên lặng nhìn Dương Mai lại từ trên kệ để hàng cầm hai chai xuống, không biết lại dùng làm gì, bỗng nhiên liền nổi lên tâm tư nói giỡn: “Hai bình này thì sao? Một lọ để tẩy nửa người trên, một lọ để tẩy nửa người dưới?”

Dương Mai từ bên người anh lướt qua, vừa đi vừa nói chuyện: “Một lọ là sữa tắm, một lọ là dưỡng thể.”

“…” Giang Thủy tại chỗ ngẩn ra một chút, dưỡng thể lại là cái gì?

Hai người nhàn tản mà dạo siêu thị, sau khi mua xong tất cả đồ vật, Dương Mai cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ngồi ở ghế điều khiển, Giang Thủy quay đầu liếc nhìn cô một cái, nói: “Sao nhanh vậy đã mệt rồi, còn chưa đi được mấy bước mà.”

Dương Mai mặt ủ mày ê đấm đấm eo: “Không biết, eo đau.”

Nói đến eo đau Giang Thủy liền không tiếp tục nói nữa, có thể là do anh quá đáng rồi. Vòng eo phụ nữ thật mềm mại, lúc véo lên làm thế nào cũng không dời tay ra được.

“Vậy đêm nay em nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy loạn, anh sang bên Vương Chấn mượn cho em cái máy tính bảng.”

Dương Mai dựa đầu vào cửa sổ, nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng. Giang Thủy sẽ về muộn, cô cũng không ngăn được. Cũng không thể nói “Sớm một chút trở về” gì đó, như vậy cô có vẻ giống như một bà chủ gia đình ăn không ngồi rồi mỗi ngày chỉ chờ đợi chồng trở về.

Giang Thủy đúng hẹn tới Mix, nhưng so với thời gian quy định đã muộn một chút. Lý Vân chờ đã lâu, thấy Giang Thủy tiến vào cũng không

https://thuviensach.vn

vội tiến lên tiếp đón mà cứ để anh đứng ở đó.

Lúc này tóc đỏ đi tới, nhỏ giọng nói bên tai Giang Thủy: “Xem bên kia —”

Theo tầm mắt tóc đỏ nhìn sang, bên kia là một đám đàn ông đang vây quanh đọ rượu. Có một gã mập một chân đạp lên mặt bàn, một tay cầm chai bia tu, một vòng người chung quanh đang ồn ào, trong đó người thu hút ánh mắt nhất là một người đàn ông hơi gầy gò đang nằm trên sô pha.

Vì sao lại thu hút ánh mắt người khác? Giang Thủy cũng không nói rõ được.

Đây là một loại cảm giác, có người trời sinh ra đã có sẵn một loại từ trường mạnh mẽ, rõ ràng chưa làm gì cả, nhưng lại vô cùng thu hút ánh mắt người khác.

Người đàn ông kia vừa gầy vừa nhỏ người, chỉ nhìn vẻ ngoài thì cũng không có gì đặc biệt. Nhưng người đàn ông đó lại khiến cho Giang Thủy không hiểu tại sao cảm thấy sợ hãi.

Tựa hồ là cảm nhận được tầm mắt từ bên này, người đàn ông nhỏ gầy bên kia xoay mặt lại đây.

Giang Thủy bị chấn động một chút, đó là một đôi mắt sắc bén như chim ưng. Chỉ trong nháy mắt, lại phát hiện người đó đã quay đầu đi.

Tóc đỏ nói: “Người kia là Trần Nhất Trầm, chị Vân muốn giới thiệu Nhị Hoàn Thập Tam Lang cho cậu chính là hắn.”

Hôm nay, trước khi tới Mix, Tóc đỏ căn bản không biết diện mạo của Trần Nhất Trầm, rất ít người đã từng gặp qua hắn. Dù có gặp được thì cũng không nhất định nhận ra được đó chính là thần thoại của giới đua xe.

https://thuviensach.vn

Nhưng đang ở trong cái vòng luẩn quẩn này, có thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết, trong lòng vẫn tràn đầy sóng gió mãnh liệt.

Tóc đỏ lại nổi lên một thân da gà, khi cùng Giang Thủy nói chuyện trong lúc vô tình giọng nói vẫn mang theo một tia run rẩy: "Ít nhiều vẫn nhờ phúc của cậu bằng không tôi cũng không thấy được nhân vật cỡ này."

An tĩnh một lúc, Giang Thủy hỏi Tóc đỏ: "Là Lý Vân hẹn tới sao?"

Tóc đỏ trố mắt: "Sao có thể! Chị Vân … chị Vân cũng không hẹn được người đâu. Tối hôm qua chị Vân một hai muốn cậu phải tới, bất quá là bởi nghe được tin tức ngầm, không nghĩ tới, Trần Nhất Trầm thật sự tới."

Đắm mình trong ánh sáng của hộp đêm, Trần Nhất Trầm có vẻ càng thêm thần bí. Tóc đỏ đang trong tâm trạng thấp thỏm cùng kích động, mắt thấy Giang Thủy đi về phía trước, vội vàng nói: "Ấy ấy ấy! Cậu làm gì thế!"

Căn bản không kịp giữ anh lại. Chỉ thấy anh đi thẳng đến chỗ Trần Nhất Trầm.

Trước mắt Trần Nhất Trầm tối sầm lại, ngẩng đầu liền thấy thân hình cao lớn của Giang Thủy đã ngăn chặn phần lớn ánh sáng.

Một vòng người đang đọ rượu bỗng an tĩnh lại, đảo mắt nhìn qua.

Trần Nhất Trầm hướng bên đó vẫy vẫy tay: "Các người cứ tiếp tục đi, cái kia, này, Mập, đừng nghĩ chơi xấu."

Người bên cạnh lại bắt đầu ồn ào, thân gã Mập run lên, đành phải căng da đầu tiếp tục uống rượu nguyên chất.

"Vì sao anh không tới?" Giang Thủy nhìn chằm chằm Trần Nhất Trầm.

https://thuviensach.vn

Ngón trỏ Trần Nhất Trầm gãi gãi huyệt Thái Dương, lộ ra biểu cảm nghi hoặc: “Cậu đang nói cái gì?”

Giang Thủy liền nói ra việc ngày đó bị Trần Nhất Trầm “thả bồ câu”. (Cho leo cây)

Trần Nhất Trầm đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhếch miệng cười ra tiếng.

“Cậu là ai?” Ngữ khí của hắn rất nhẹ.

Hỏi vấn đề này cũng không phải thật sự muốn biết tên họ Giang Thủy là gì, mà là coi khinh hỏi lại — cậu thì tính là cọng hành nào?

Giang Thủy đáp lại từng chữ một: “Tôi là Giang Thủy. Giang trong hồ nước (Giang – sông), Thủy trong nước sông (Giang Thủy).”

“!” Trần Nhất Trầm mang theo biểu tình dở khóc dở cười lại như không thể tin nổi mà nhìn Giang Thủy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì.

Gã Mập bên kia lại vô cùng náo nhiệt, Trần Nhất Trầm nhanh chóng bị hấp dẫn. Hắn ngồi ở chỗ kia cười cười, đơn giản xem Giang Thủy như không khí.

“Anh có phải là Trần Nhất Trầm không? Là Nhị Hoàn Thập Tam Lang kia?”

Trần Nhất Trầm nhếch khóe miệng, liếc nhìn anh một cái cũng lười.

Giang Thủy cũng không chết tâm, tiếp tục truy vấn: “Đúng không?”

“…”

https://thuviensach.vn

Không được bất luận cái gì đáp lại, nhưng một khắc kia, dưới đáy lòng Giang Thủy thập phần khẳng định người đàn ông nhỏ gầy trước mặt này thật sự chính là người anh muốn tìm.

“Trần Nhất Trầm.” Giang Thủy gọi tên của hắn, “Ra ngoài chạy một vòng với tôi đi.”

Một vòng người kia lại lần nữa an tĩnh trở lại. Gã Mập mới vừa nuốt vào một ngụm rượu, bị nghẹn đến phun ra.

Trần Nhất Trầm cười lạnh một tiếng, rốt cuộc lại nhìn Giang Thủy, cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Cậu là thằng ngốc à.”

Người chung quanh đều cười.

“Không phải.” Giọng của Giang Thủy vẫn vô cùng bình tĩnh.

Không chờ có người lại cười nhạo, Lý Vân đi tới, ngăn Giang Thủy ở sau cánh tay mình, lời nói lại là nói với Trần Nhất Trầm: “Cậu ta uống nhiều quá, các người cứ tiếp tục.”

Nói xong muốn đưa Giang Thủy đi.

“Từ từ —”

Lý Vân cùng Giang Thủy đồng thời dừng lại.

Trần Nhất Trầm cúi xuống, một tay xách hai chai bia đặt lên bàn: “Muốn chạy với tôi? Có thể. Uống rượu trước.”

Giang Thủy nhìn rượu trên bàn liền đi qua, duỗi tay lấy.

“Ấy, nhầm rồi.” Trần Nhất Trầm vỗ vào tay Giang Thủy, ánh mắt dời xuống, “Là cái này.”

https://thuviensach.vn

Bên cạnh sô pha là một rương bia, mới vừa lấy ra hai chai, còn lại mười chai.

“Một hơi làm xong, tôi sẽ chạy một vòng với cậu.”

Giang Thủy cúi đầu nhìn một cái: “Anh có thể chạy thắng tôi, tôi sẽ uống một hơi cả rương này.”

Hít hà một hơi.

Không chỉ có Trần Nhất Trầm, những người bên cạnh cũng đều sợ đến ngây người.

Người này từ đâu chui ra? Dám lớn lối như vậy!

“Tới hay không?” Giang Thủy từ trên cao nhìn xuống.

Trần Nhất Trầm nghĩ, đêm nay không thể không giết người này.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 52: Trầm Mặc

Sau khi từ trên xe xuống, dạ dày Giang Thủy vô cùng khó chịu.

Vừa rồi tốc độ đua xe quá cao, còn có mấy lần phải phanh lại khẩn cấp, thân thể cơ bản không thừa nhận được.

Sau khi chạy xong một vòng, Giang Thủy liền tìm một góc tường ngồi xổm xuống.

Lý Vân đuổi tới ngay phía sau, đôi giày da màu đen dừng lại dưới mí mắt anh: "Đứng lên, ngồi xổm sẽ càng khó chịu."

Giang Thủy không đứng lên, như một khối đá cứng rắn vẫn không nhúc nhích.

Lý Vân cau mày "sách" một tiếng, không nói hai lời liền bắt lấy cánh tay anh. Tiếp xúc tới mới phát hiện, dưới nách anh đã ướt đẫm.

"Cậu rất căng thẳng?" Lý Vân nghiêng mặt nhìn Giang Thủy.

Biểu tình của anh hoàn toàn giấu trong đêm tối, ở đây đến một cái bóng đèn cũng không có, da của anh lại đen như vậy, không thể nhìn rõ được.

"Không." Giang Thủy dùng một cái tay khác hất tay Lý Vân ra.

"Vậy cậu quay mặt sang đây." Lý Vân lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

“…”

Đưới đáy lòng Lý Vân cười nhạt một tiếng, ôm cánh tay đi vòng qua, đứng trước mặt anh. Cô ta muốn chanh chua mà châm chọc vài câu, nhưng thấy dáng vẻ anh rũ đầu, lại làm thế nào cũng không mở miệng được.

Nhìn như vậy, anh giống như một đứa trẻ lớn xác đang không biết phải làm sao.

Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ — chưa tới ba mươi, tâm cao khí ngạo (có thể hiểu là kiệu ngạo) cũng là bình thường, bỗng nhiên bị người ta đẩy từ trên đám mây xuống đất, cảm thấy mất mát khổ sở cũng là lẽ thường.

Giọng điệu Lý Vân nói chuyện bất giác liền mềm xuống: “Từ lúc bắt đầu tôi đã không để cậu so với hắn, cậu hiểu lầm ý tứ của tôi. Trong giới đua xe Bắc Kinh địa vị của hắn quá cao, chúng ta không cần lấy trứng chọi đá.”

“…”

“Thua trận là việc bình thường, bằng không hắn cũng sẽ không được người ta coi như thần thoại.”

“…”

“Hắn quá quen thuộc Bắc Kinh, tôi nghĩ hắn nhắm mắt lại cũng có thể lao thẳng một đường. Căn bản cậu không chiếm ưu thế, cho nên hiện tại cũng không có gì phải cảm thấy mất mát.”

Không có gì phải cảm thấy mất mát? Thua trận còn phải cảm thấy bình thường sao. Giang Thủy lắc đầu, từ trong góc tối đi ra. Anh nghĩ, nếu thật là như vậy, anh còn tới Bắc Kinh làm gì chứ.

“Cậu đi đâu?” Lý Vân theo ở phía sau.

https://thuviensach.vn

“Bọn họ ở đâu?” Giang Thủy tự nhủ nói, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, ở cửa hộp đêm nhìn thấy đám người Trần Nhất Trầm.

Gã Mập từ thật xa đã thấy Giang Thủy, cách mấy người đi đường liền hướng bên này phất tay: “Này!”

Giang Thủy đi qua, liếc mắt một cái liền thấy rương bia bên chân Trần Nhất Trầm. Gã Mập cười một tiếng, vội không ngừng cúi người mở rương bia ra.

“Nhìn đi! Cố ý lấy rương mới cho cậu đấy!” Gã Mập vui vẻ tránh người ra, dùng chân đá rương bia tới.

Lý Vân ở phía sau nhìn, bỗng nhiên đi về phía trước hai bước, khuôn mặt mang theo ý cười lành lạnh: “Muốn uống rượu thì vào trong phòng, ở chỗ này giống cái gì.”

Gã Mập trừng mắt: “Giống cái gì? Giống cái gì! Trong phòng bức bối, tôi thích ở chỗ này đấy.” Sau đó lại nhìn Trần Nhất Trầm một cái, càng có tự tin: “Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, có phải hay không người anh em?”

Lý Vân muốn hòa giải vài câu lại bị gã Mập hung dữ cắt đứt: “Cô, cái đồ đàn bà đừng có nhúng tay vào chuyện của đàn ông được không? Phiền phức.”

Giang Thủy đứng ở đó, như là không nghe thấy bất luận thanh âm gì ở chung quanh. Ánh mắt anh trước sau vẫn dừng lại trên người đàn ông nhỏ gầy, người đàn ông nhỏ gầy kia cũng đang nhìn anh.

Một lát sau, tầm mắt Giang Thủy hạ xuống, vài bước liền đi đến bên cạnh Trần Nhất Trầm.

Anh trầm mặc, khom lưng lấy ra một chai bia trong đó, dùng răng cắn mở nắp chai, ừng ực ừng ực rót hết vào miệng.

https://thuviensach.vn

Mười hai chai bia với anh mà nói chỉ là một bữa ăn sáng, chỉ là một hơi đi xuống sẽ tương đối khó chịu. Nhưng không có cách nào, vừa rồi ánh mắt đã làm anh hiểu rõ, muốn tiếp tục lăn lộn ở Bắc Kinh, nhất định phải uống.

"Ấy, trời lại mưa." Gã Mập nhìn lên đỉnh đầu, không cao hứng mà lẩm bẩm, "Thật là, nhập thu rồi, trời cứ mưa mãi."

Trần Nhất Trầm phất tay hướng hộp đêm, nói: "Các người đi vào đi, vừa rồi vòng kia còn chưa kết thúc đâu. Mập, đến cậu đúng không? Đừng nghĩ trốn."

Gã Mập "ai da" một tiếng, nói: "Người anh em, trí nhớ cậu cũng thật tốt quá đi? Được được được, nam tử hán đại trượng phu, chút rượu này sợ cái rắm!"

Giọng nói rơi xuống, một đám người như tổ ong vỡ đi vào trong. Gã Mập đi vào nửa cái thân mình, lại quay lại: "Người này xử lý như thế nào?"

Gã chỉ vào Giang Thủy.

Trên mặt đất đã bày mấy chai bia rỗng, Trần Nhất Trầm mặt vô biểu tình: "Cứ để ở đây."

"Được." Lại quay đầu lại nói, "Cậu không đi à?"

"Đợi một lát nữa, cậu vào trước đi."

"Được rồi."

Đám người giải tán gần hết, Trần Nhất Trầm đi tới dưới tàng cây. Dựa vào thân cây nhìn trong chốc lát, lại đi tới, gợi lên ngón tay, dùng xương ngón tay gõ gõ vai Giang Thủy: "Này này."

https://thuviensach.vn

Hầu kết Giang Thủy ngừng lại, lại lăn lộn, nuốt nốt hớp bia trong miệng rồi mới buông chai rỗng xuống.

“Cậu là người ở đâu?”

Giang Thủy nín một hơi, đáp: “Chiết Giang.”

“Người phía nam …” Trần Nhất Trầm híp híp mắt, dường như rơi vào hồi ức, “Tính ngươi có loại.”

Giang Thủy cúi mặt, rũ mắt, giống như đang nhìn chằm chằm cái gì đó trên mặt đất, nhưng thực tế nơi đó rỗng tuếch.

Trần Nhất Trầm nghiêng về một bên, thanh âm phiêu đãng trong mưa phùn: “Bây giờ cậu đặc biệt chán ghét tôi phải không?”

Giang Thủy lắc đầu.

Trần Nhất Trầm nói: “Còn mẹ nó lừa quỷ đâu.”

“… Không.” Giang Thủy giơ tay cánh tay lung tung xoa xoa miệng, nói, “Ngay từ đầu đã không nghĩ anh là người tốt.”

— phải nghĩ rằng những người mình qua lại không phải người lương thiện, có như vậy thì những gì bọn họ nói và làm khiến cậu không thoải mái mới có thể giải thích hợp lý.

“Ồ, là vậy sao.” Trần Nhất Trầm cười đến vui vẻ, lại không tiếp tục lên tiếng.

Mưa tựa hồ lớn hơn, hắn cuối cùng nhìn Giang Thủy một cái, không nói gì, đi thẳng vào Mix.

“Đừng uống nữa.” Lý Vân nói.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy dừng lại, đếm chai trên mặt đất: “Còn thiếu một nửa.”

Lý Vân đi tới đoạt cái chai, chộp cổ tay anh: “Đi về với tôi.”

Giang Thủy có chút mơ hồ: “Về đâu?”

“…” Lý Vân hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Cùng tôi về nhà.”

Giang Thủy không nói một lời, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số — đang trong cuộc trò chuyện.

Lý Vân nhìn màn hình di động anh tối lại, ánh mắt cũng tối đi: “Ít nhất cùng tôi về tắm rửa đã.”

Giang Thủy nhíu mi lại, quay đầu nhìn cô ta. Bởi vì ảnh hưởng của cồn, đôi mắt anh ngẫu nhiên có cảm giác như mê ly, nhưng hai má cũng không hồng, có lẽ là do làn da anh quá đen nên nhìn không ra được. Nhưng nơi đuôi mắt, đích xác nhiễm màu hồng nhợt nhạt. Làm người ta nhớ tới hoa đào nở rộ. Còn có lỗ tai anh, cũng đồng dạng hồng toàn bộ.

Ánh mắt Lý Vân đen tối không rõ nhìn anh, bàn tay nắm chặt tay anh toát ra một tia mồ hôi mỏng.

Rất nhanh, Giang Thủy ném cô ta sang một bên: “Tôi tự trở về, cô đi đi.”

Lý Vân không cản anh, chỉ ở sau lưng nói một câu: “Dáng vẻ này của cậu, phải đi về để cô ấy nhìn thấy sao?”

Giang Thủy đột nhiên ngây ra.

…

Trong không khí an tĩnh, tiếng chuông di động đột ngột vang lên.

https://thuviensach.vn

“Alo?” Dương Mai đặt máy tính bảng lên đùi.

Người gọi tới là Lý Diễm: “Cậu ở Bắc Kinh…”

“Đúng vậy.”

“… Tôn Uy đã nói với tớ.”

“Ừm.”

Lý Diễm thực do dự, không biết có nên giải thích chuyện của cô ấy và Tôn Uy với Dương Mai hay không. Rõ ràng trước đó không lâu còn nói muốn mùa xuân thứ hai với Dương Mai, quay người lại lại về bên người Tôn Uy, lập trường của cô ấy có vẻ không kiên định đến cỡ nào chứ.

Hơn nữa giống như… những gì Dương Mai nỗ lực làm vì cô ấy, hết thảy đều như ném đá trên sông.

Làm bạn tốt, Lý Diễm cảm thấy nội tâm áy náy.

Dương Mai nói: “Cậu phải bảo vệ tốt chính mình.”

Lý Diễm thiếu chút nữa rơi lệ, che miệng liều mạng gật đầu.

Dương Mai cau mày lấy di động ra nhìn một cái, lại đem điện thoại để lại bên tai: “Cậu nghe thấy không?”

“Nghe thấy.”

“Ừm, vậy là tốt rồi.”

Tắt di động, Dương Mai mới phát hiện bên ngoài trời lại mưa.

— đứng ở trong mưa, không biết như thế nào, tớ bỗng nhiên liền tha thứ cho anh ấy. Khả năng tớ còn yêu anh ấy. Dương Mai, cậu biết không, khi trôi qua không tốt, tớ hận không thể chết cùng anh ấy, mà hiện tại, tớ

https://thuviensach.vn

muốn sống thật tốt cùng anh ấy. Anh ấy tổn thương tớ, cậu bảo vệ tớ. Hiện tại tớ và anh ấy ở bên nhau, tớ cảm thấy như đang phản bội cậu.

Dương Mai từ trên giường đứng lên, nặng nề thở dài.

Nào có cái gì phản bội, cô biết rõ thói hư tật xấu của phụ nữ. Chính cô cũng làm sao không phải đâu — không do dự như thiêu thân lao đầu vào lửa, cái gì khác cũng mặc kệ, cái gì cũng không nghĩ, chỉ nghĩ một đường đi theo.

Thời gian qua rạng sáng, Dương Mai một lần nữa chui vào ổ chăn.

Cửa lúc này mở ra, Giang Thủy đi vào.

“Anh hôi quá.” Dương Mai bóp mũi.

Giang Thủy không quan tâm mà nằm sấp xuống trên giường, mùi rượu cùng mùi mồ hôi càng đậm.

Dương Mai nói: “Đi tắm rửa.”

“Mệt đến không lên được.”

Hung hăng đá một chân vào mông Giang Thủy: “Không tắm rửa đừng ngủ trên giường.”

Giang Thủy lập tức từ trên giường bắn lên, vừa định phản bác đây là giường anh, đột nhiên lại ngơ ngẩn. Lúc này, anh mới phát hiện khăn trải giường và vỏ chăn đều đã thay đổi.

“Sao lại đổi cái mới?” Giang Thủy nói.

Dương Mai cầm máy tính bảng, ra vẻ thoải mái mà nói: “À, hóa ra quá “đất”.” (Đất trong “đầu đất”, chắc vậy, câu này hơi khó hiểu ạ)

https://thuviensach.vn

"…" Giang Thủy cào cào lưng, cồn khiến đại não anh trở nên chậm chạp, biểu tình cũng mộc mộc.

Dương Mai nuốt yết hầu: "Anh xem, phải gãi ngứa rồi, mau đi tắm rửa đi!"

Lại phản ứng vài giây, Giang Thủy cuối cùng không tình nguyện mà dịch đến phòng tắm. Nghe tiếng cửa đóng lại, Dương Mai nhìn về tấm khăn trải giường cùng vỏ chăn đã thay ra ở trong góc phòng, phải nhanh chóng tìm thời gian giặt sạch sẽ — ở giữa vải dệt có ấn ký đậm màu ngày hôm qua lưu lại, đến từ chính cô, cũng đến từ chính anh.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, không lâu sau, cách cánh cửa truyền đến thanh âm rầu rĩ của Giang Thủy: "Cái nào là dầu gội đầu?"

Mười phút sau, cửa phòng tắm mở, hơi nước lượn lờ trào ra.

Dương Mai đã nằm xuống, cảm nhận được nửa bên kia giường sụp xuống liền nói: "Anh gọi điện cho em?"

Giang Thủy nằm ngửa, tay đặt ở trên trán: "Ừm, Sao em không nghe?"

"Khi đó em đang nói chuyện với Lý Diễm."

"… Lại là Lý Diễm."

"Cái gì?" Dương Mai quay đầu lại nhìn anh.

Anh nhấp môi, trên mặt không có biểu tình gì: "Không có gì."

Qua không bao lâu, anh lại nghiêng người sang, mặt hướng lưng Dương Mai, bàn tay đưa qua: "Eo đã đỡ hơn chưa?"

Dương Mai ở trong bóng tối mở mắt ra, sau lưng liền nóng rát.

https://thuviensach.vn

“Sao uống nhiều rượu như vậy?” Cô hỏi.

“…” Tay bỗng nhiên dừng lại, nhưng cũng không rút về.

“Dù là công việc xã giao, cũng cần phải tiết chế.”

“… Anh có chừng mực.”

An tĩnh một hồi lâu, hô hấp của anh dần dần nặng hơn: “Eo đã tốt hơn chưa?”

Dương Mai im lặng không lên tiếng, một chút buồn ngủ đều không có.

Giang Thủy cho rằng cô không nghe thấy, lại lặp lại hỏi một lần.

Lúc này, Dương Mai nhúc nhích — cô dịch về phía bên kia mấy tấc, thuận tiện chụp lên tay đang sờ lên lưng mình: “Không phải anh mệt đến không lên được sao?”

“…” Giang Thủy nằm trở lại bên phía mình, “Vậy ngủ đi.”

Hoàn toàn không còn thanh âm.

Giang Thủy cảm thấy có điểm mất mát, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Có một vài thời điểm, có một vài thứ, có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 53: Bão Táp

Sáng sớm, Tiểu Hà gọi điện thoại tới. Dương Mai sợ đánh thức Giang Thủy, tay quýnh lên liền tắt mất. Khi phản ứng lại mới phát giác ra phía bên kia giường đã không có người.

Sáng sớm khi cô còn ngủ say Giang Thủy đã ra ngoài.

Có lẽ anh ra cửa mua bữa sáng.

Dương Mai nhanh chóng phủ quyết suy đoán này, bởi vì trên chiếc bàn dựa tường đã có sữa đậu nành và bánh bao nóng hầm hập, mùi hương truyền tới nhưng một chút cũng không dậy nổi ham muốn thèm ăn của cô.

Cô cúi đầu, gọi lại cho Tiểu Hà.

Kỳ thật cũng không có việc gì lớn, Tiểu Hà còn chưa biết Dương Mai tới Bắc Kinh, thời gian nghỉ kết hôn qua một nửa, tâm huyết dâng trào muốn đi trong tiệm nhìn một chút, lại phát hiện cửa hàng nhà mình lại đang trong trạng thái đóng cửa.

“Chị, bây giờ đang tiến vào mùa thịnh vượng đấy, chị cứ thế đóng cửa mặc kệ à? Tiền đều bay đi mất hết rồi!”

Giọng nói của Dương Mai nhàn nhạt: “Không có cách nào, bọn chị ở Bắc Kinh.”

“Có chuyện gì ạ, sao đi vội vàng như vậy?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai giương mắt nhìn nhìn bữa sáng trên bàn, không nói chuyện, một lát sau lại thay đổi đề tài: “Tiểu Hà, tuần trăng mật thế nào?”

Tiểu Hà cười cười, nghe không ra cảm xúc đặc biệt nào: “Phụ nữ Nhật Bản thật sự rất dịu dàng.”

“Đi Nhật Bản? Không phải em muốn đi Pháp sao?”

“Anh ấy muốn đi Nhật Bản.”

“…”

“Thật ra Nhật Bản cũng có nhiều chỗ chơi.”

Dương Mai trầm ngâm nói: “Ừm, quan trọng là em thấy vui vẻ.”

Sinh hoạt sao, chính là để vui vẻ. Đây là mục tiêu chung của cuộc sống. Ăn nhiều khổ hơn, để dành nhiều tiền hơn, cũng chỉ là để chính mình có thể có cuộc sống càng tốt hơn.

Cho nên Dương Mai mới kiên quyết tới Bắc Kinh, cô vẫn luôn cho rằng như vậy chính mình mới có thể càng vui vẻ.

Nhưng mà, Giang Thủy cả ngày cũng không ở nhà. Cô không biết anh đi đâu, lúc buổi tối cô gọi cho anh một cuộc điện thoại, vang lên vài tiếng lại bị tắt.

Giang Thủy lúc này đang sứt đầu mẻ trán, căn bản không có tâm tư nào để tiếp điện thoại.

Lý Vân xảy ra chuyện — lái xe quá nhanh, đâm phải rào chắn.

Giang Thủy là người lái.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn luôn cho rằng Lý Vân có thể né được nhưng sự thật lại không phải, cô ta bị thương ngoài dự đoán.

Bất kể thế nào, là anh sai.

Trong bệnh viện cảnh tượng người qua lại vội vàng, đèn chân không sáng ngời, tiếng người ầm ĩ, thanh âm xe đẩy lăn trên sàn nhà … Hết thảy không thể nghi ngờ đều gia tăng cảm giác căng thẳng của Giang Thủy.

Anh cũng không hiểu gì, phân tích không ra thương thế của Lý Vân rốt cuộc như thế nào. Chỉ nhớ rõ máu trên trán cô ta cùng đầu tóc màu rượu đỏ nhìn thấy ghê người.

Thẳng đến rạng sáng ngày thứ hai, giải phẫu rốt cuộc kết thúc.

Mặc vào quần áo vô khuẩn, Giang Thủy đi theo hộ sĩ vào phòng ICU chăm sóc đặc biệt của Lý Vân. Cô ta nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, mắt nhắm chặt, trên đầu quấn quanh tầng tầng băng vải, máy điện tâm đồ trong phòng yên tĩnh vang lên những tiếng “tít tít tít”.

Hộ sĩ liếc mắt nhìn dụng cụ, các hạng chỉ tiêu đều bình thường, vì thế quay đầu lại nhẹ giọng nói một câu: “Giải phẫu rất thuận lợi, hiện tại triệu chứng sinh mệnh cũng đã ổn định. Yên tâm đi.”

“Cảm ơn.” Giang Thủy đứng yên ở đó, vừa không tới gần, cũng không lui về phía sau, cứ nhìn như vậy.

Hộ sĩ nhìn nhìn anh, nói: “Đừng ở đây lâu quá, người bệnh yêu cầu an tĩnh.”

Giang Thủy gật gật đầu, trầm mặc đi theo phía sau hộ sĩ ra ngoài.

Hộ sĩ quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt có vẻ kinh ngạc. Bình thường thì người nhà ở phòng ICU chăm sóc đặc biệt luôn là có thể ở bao lâu sẽ ở bấy

https://thuviensach.vn

lâu, người giống như anh chỉ nhìn một cái đã đi ra như vậy là cực ít. Sớm biết như thế, để anh từ ngoài cửa nhìn một cái là được, cũng không cần lãng phí thời gian mặc đồ vô khuẩn.

Ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, Giang Thủy ngồi xuống dãy ghế kim loại trên hành lang, tay chống trán, dáng vẻ cực kỳ mỏi mệt.

Hộ sĩ liếc nhìn anh một cái, ôm kẹp bệnh án rời khỏi. Qua nửa giờ, thời điểm đi ngang qua lần nữa, thấy anh vẫn không nhúc nhích bảo trì tư thế ngồi như cũ, giống như một khối nham thạch trầm mặc.

Cô ta vốn không nên để ý tới này đó, nhưng một người đàn ông cao lớn như vậy lẻ loi ngồi đây khiến cô ta chợt sinh ra đồng tình, lúc đi đến gần anh không khỏi lắm miệng một câu: “Này, anh trở về nghỉ ngơi đi, đừng ngồi ở đây nữa.”

Đợi một hồi lâu, anh mới ngẩng đầu lên, vẫn là biểu cảm đạm mạc như cũ, duy độc hai mắt là không bình tĩnh, giống như cuốn lên cuồng phong sóng lớn. Anh không có diện mạo hung thần ác sát, nhưng thoạt nhìn lại khiến người ta không hiểu sao mà sợ hãi.

Hộ sĩ hơi hơi rụt bả vai, hối hận mình xen vào việc người khác làm gì, quay đầu liền nhanh chân tránh đi.

Giang Thủy đứng lên, lại nhìn về phía phòng giám hộ một cái rồi xoay người rời khỏi bệnh viện.

Sau khi ra khỏi cửa bệnh viện, anh tùy tiện tìm một góc ngồi xổm xuống, di động có cuộc gọi nhỡ của Dương Mai nhưng anh không gọi lại, chỉ nhắm mắt làm ngơ, tự lừa mình dối người mà ấn trở lại màn hình chính.

Anh gọi điện thoại báo việc Lý Vân cho đám người Vương Chấn.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, hội Vương Chấn tới đây. Thời điểm nhìn thấy Giang Thủy, dưới chân Vương Chấn ngừng lại, chờ người chung quanh tản bớt đi, mới đè nặng thanh âm nói một câu: “Tôi không nói với Dương Mai.”

Giang Thủy gật gật đầu, đứt quãng nói: “Cô ấy… Thế nào?”

Vương Chấn vỗ vỗ vai anh: “Vô cùng thản nhiên. Cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói — tôi nói với cậu này, như vậy mới là khủng bố nhất. Sợ tới mức tôi nghe điện thoại của cậu rồi phải lập tức đi ngay mới thở được một hơi. Quá áp lực. Bây giờ hắn là ngủ rồi, cậu vẫn nên trở về nhìn xem sao.”

Giang Thủy chia tay Vương Chấn, gọi taxi trở về.

Trời còn chưa sáng, đèn cũng không bật, khắp nơi đều đen sì.

Lúc anh vào cửa đã tận lực đè thấp tiếng động, đóng cửa lại nhưng vừa quay người lại phát hiện Dương Mai đã ngồi dậy trên đầu giường.

“Đánh thức em?”

Dương Mai bình tĩnh nhìn anh, một lát sau lại nằm trở về, thanh âm giấu ở trong chăn có hơi ám ách: “Ngủ đi.”

Đợi chờ, bên người không hề có động tĩnh. Cô kéo chăn xuống, lộ miệng ra: “Còn không ngủ? Anh đã cả đêm không ngủ rồi.”

“Anh lái quá nhanh, Lý Vân bị vỡ đầu.”

Dương Mai lành lạnh hỏi: “Lý Vân là ai?” Một lát sau không chờ đến đáp án đã tự hỏi tự đáp: “Người phụ nữ anh mới quen kia?”

Giang Thủy nói: “Cô ấy hiện tại ở bệnh viện.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai ngồi thẳng dậy, trong bóng đêm bắt giữ đôi mắt Giang Thủy: “Cho nên? Anh không ngủ là bởi vì cô ta còn ở bệnh viện?”

“…” Giang Thủy nhíu nhíu mày, “Anh phải đi bệnh viện nhìn cô ấy.”

“Vì cái gì?”

Trong phòng hoàn toàn an tĩnh lại, bên tai chỉ còn lại tiếng đồng hồ tí tách.

Vì cái gì? Bởi vì nội tâm bất an. Anh cũng có thời điểm bất an. Dương Mai kéo khóe miệng, thong thả mà ngã xuống giường.

“Dương Mai,” Giang Thủy nhẹ nhàng gọi tên cô, “Nếu không em đi về trước đi.”

Thanh âm cô rất thấp: “Về đâu?”

“Về nhà đi. Cửa hàng của em không cần phải để ý sao.”

“Không cần phải để ý.”

“Vậy cũng cần nhìn xem.”

“Không cần anh quản.”

“…”

Giang Thủy thở dài một hơi, ngực lại càng thêm nặng nề: “Em có thể đừng dùng loại thái độ này nói chuyện không?”

Tiếp theo, anh tự chủ trương nói: “Anh đi mua vé giúp em, em đi về trước. Hiện tại anh thật sự không chăm sóc được em.”

Anh đứng dậy, muốn đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Dương Mai nghe tiếng bước chân nặng nề kia, nháy mắt khi anh mở cửa a, cực kỳ tùy hứng mà nói: “Em đi rồi, sẽ không bao giờ đến nữa.”

Cửa dừng lại.

Giang Thủy sửng sốt một lúc lâu, ấn đường càng nhăn hơn.

“Anh đến bệnh viện.” Anh nói.

Cuối cùng Dương Mai cũng không trở về, nhưng mà Giang Thủy cũng không về. Anh theo lời canh giữ ở bệnh viện, thật sự không có cách nào phân thân.

Cũng may tình huống Lý Vân vẫn luôn ổn định, đủ loại dấu hiệu cho thấy, cô ta đang trong thời kỳ phục hồi.

Người canh giữ ở phòng bệnh cũng bị Lý Vân đuổi đi, dư lại mấy người quen thuộc — Tóc đỏ, Vương Chấn, còn có Giang Thủy.

Tóc đỏ cùng Vương Chấn ríu rít, nói này nói kia. Bọn họ muốn làm Lý Vân vui vẻ, vì thế dùng đủ thủ đoạn cả người. Sau lại bị hộ sĩ quát lớn một trận, an tĩnh được trong chốc lát, không lâu sau đè nặng thanh âm lại tiếp tục nói chuyện phiếm.

Lý Vân vô tâm đi nghe nội dung hai người kia nói chuyện, tất cả hứng thú của cô ta đều đặt trên người đàn ông đang ngồi trên sô pha ở phía xa. Chỉ tiếc người đàn ông này một chút đạo lí đối nhân xử thế cũng không hiểu, trong tình huống này, cũng không hiểu được nói vài lời hay an ủi cô ta.

“Giang Thủy, cậu lại đây.”

Tiếng nói chuyện đột nhiên im bặt, chờ Giang Thủy đi qua, đôi mắt Lý Vân ngó tới, hai người kia mới thu lại ánh mắt, giả vờ giả vịt tiếp tục đề tài

https://thuviensach.vn

vừa rồi.

“Cậu đang xem sách gì?” Tầm mắt Lý Vân dừng ở trên tay Giang Thủy, quyển sách kia rất dày, bìa sách là chất liệu cứng, nhìn có vẻ rất nặng.

“Không có gì, tùy tiện nhìn xem.” Một tay anh gấp sách lại, một tiếng“bang” vang lên như là chụp nát không khí.

Lý Vân cười cười, nói: “Ở bệnh viện cùng tôi có phải nhàm chán lắm không?”

“Không phải.”

“Tôi thấy cậu không phải người đọc sách, bây giờ cư nhiên lại cầm sách lên.”

Giang Thủy thả sách lên bàn cạnh giường bệnh: “Kỳ thật cũng không có gì hay.”

“Cậu không có hứng thú với sách, đương nhiên sẽ cảm thấy không hay.” Lý Vân nói, “Ở trong ấn tượng của tôi, cậu là loại đàn ông …”

Cô ta ngừng lại, híp mắt, như là đang tự hỏi tìm từ.

Giang Thủy nhìn cô ta: “Loại đàn ông nào?”

“Ừm… Chính là cái loại này, không thích đọc sách, cả ngày ham chơi.”

Kỳ thật Lý Vân vốn dĩ muốn nói anh không phải kiểu người “Văn nhược thư sinh” (Chỉ người đọc sách yếu ớt), nhưng cô ta cảm thấy dùng hình tượng “Không thích đọc sách, cả ngày ham chơi” càng chuẩn xác hơn.

Giang Thủy nhếch miệng cười: “Nghe có không phải lời hay.”

https://thuviensach.vn

“À không, là khen cậu đấy.” Lý Vân nói, “Thường thường loại đàn ông này lá gan lớn hơn nữa còn tàn nhẫn, có phải hay không?”

Giang Thủy nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái, cái gì cũng không nói. Nhặt quyển sách trên bàn lên, thuận tay ước lượng. Một cái tay khác chỉ chỉ, ý bảo mình muốn ngồi trở lại sô pha.

Lý Vân cười nhìn bóng dáng dày rộng của anh, trên bàn tay kẹp sách gân xanh nổi lên, như những con rồng thô tráng.

Người đàn ông như vậy tuy trầm mặc nhưng Lý Vân chắc chắn, anh gan lớn tâm tàn nhẫn, là sóng to gió lớn, phóng khoáng không câu nệ. Đồng thời lại càng cường tráng mạnh mẽ, càng giống đàn ông.

“Cậu sẽ còn tiếp tục lái xe, ở lại Bắc Kinh.” Lý Vân nói.

“Đúng vậy.” không có một chút do dự.

“Tôi đã biết…” Lý Vân thở ra một hơi, lười nhác nhìn về đầu giường.

Thua trận anh không sợ, bị Trần Nhất Trầm “chơi” anh cũng không sợ, cô ta bị đâm cho đầu rơi máu chảy anh cũng không sợ. Khả năng chết anh cũng không sợ. Anh cái gì cũng không sợ.

Lẳng lặng ngồi ở sô pha, thoạt nhìn anh lù lù không thể lay động, dường như vô luận thời gian trôi qua như thế nào, anh đều sẽ bình yên ngồi ở đó, có thể ngồi thật lâu thật lâu.

Đột nhiên, anh đứng phắt dậy. Động tĩnh có chút lớn. Thần sắc hơi hơi thay đổi, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm phía cửa phòng bệnh.

Lý Vân theo ánh mắt anh nhìn qua. Cửa phòng bệnh bị người nhẹ nhàng đẩy ra, hộ sĩ đi vào, phía sau cô ấy còn đi theo một người phụ nữ

https://thuviensach.vn

khác, tươi cười rất nhạt, biểu tình lạnh nhạt, nhưng cũng không ngăn được vẻ đẹp cùng khí chất của mình.

Dương Mai đi về hướng Giang Thủy, vai kề vai đi qua anh. Cô chậm rãi xách lên rổ trái cây, đặt ở trên bàn, lại chậm rãi đi về phía giường bệnh.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 54: Nổi Giận

Lý Vân nhìn Dương Mai từng bước một đi đến gần mình, bên tai là âm thanh giày cao gót "lộp bộp lộp bộp". Theo bản năng, Lý Vân nhìn xuống, là đôi giày cao gót màu đỏ kia.

Giày nhỏ, chân cũng nhỏ.

Người phụ nữ này, đến chân cũng xinh đẹp như vậy.

"Đã đỡ chưa?" Dương Mai kéo một chiếc ghế ngồi xuống. Cô không hề làm giá, dáng vẻ hết sức thoải mái, nhưng Lý Vân vẫn thấy cô đang rất ra vẻ.

Người phụ nữ này bao nhiêu tuổi? Mới hai mươi? Cô thoạt nhìn rất trẻ tuổi, tựa như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi. Lý Vân nghĩ, có lẽ cô đã hai mươi bảy hai mươi tám bởi vì cô gái mười bảy mười tám tuổi không có khả năng mang đến cảm giác áp bách vô hình cho người ta như thế này.

"Khá hơn nhiều rồi." Giang Thủy đi tới nói, "Sao em lại đến đây?"

Dương Mai ngẩng đầu nhìn anh cười: "Dù sao em cũng phải tới xem một chút chứ, nếu không quá không lễ phép rồi."

Lý Vân nghe xong không khỏi híp híp mắt, đúng là người nói chuyện tích thủy bất lậu (một giọt nước cũng không để lọt, ý chỉ sự kín kẽ trong cách ăn nói), nhưng lại vô cùng bình tĩnh tự giữ. Cô ta không thích giao

https://thuviensach.vn

tiếp với người như vậy, nhưng cũng không chán ghét người như vậy, bởi vì bản thân cô ta cũng là loại người này. Cô ta không có cách nào chán ghét chính mình.

Phòng bệnh trở lại trạng thái yên tĩnh, không ai mở miệng nói chuyện. Dương Mai cũng không cảm thấy xấu hổ bởi vì bầu không khí tẻ ngắt mà ngược lại càng thản nhiên thoải mái, nhạt nhẽo cười, đôi mắt cô rất sáng, đối diện cùng Lý Vân.

Vương Chấn đi tới, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Dương Mai lắc đầu, Vương Chấn lại nói: “Vậy cô đi ăn với Giang Thủy. Ở đây đẻ chúng tôi trông là được.” Nói rồi chỉ chỉ Tóc đỏ phía sau.

“Được.” Cô đứng lên, Giang Thủy cũng chủ động đi mở cửa, chờ cô đi ra ngoài, anh cũng đi theo rồi giữ cửa nhẹ nhàng kéo vào.

“Muốn ăn cái gì?” Giang Thủy hỏi.

Hiện tại vừa lúc là giờ cơm trưa, trên đường rộn ràng nhốn nháo, trước cửa tiệm cơm đỗ đầy xe.

Dương Mai nhìn đám người đi lại, nói: “Còn chưa đói.”

“…” Giang Thủy nhìn cô nhưng cô không biết, hãy còn nhìn phương hướng nào đó.

“Em chỉ không muốn ngồi ở đó.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Vậy em tới làm gì?”

Xe cộ trên đường đông đúc đi vè một hướng, xe Giang Thủy đi về hướng ngược lại về phòng thuê.

https://thuviensach.vn

Kẹt xe ở trên đường, bên ngoài là tiếng còi ô tô, bên trong xe lại vô cùng yên tĩnh.

Dương Mai nói: “Có phải anh chê em phiền hay không?”

“Không có.”

“Là không muốn thấy em?”

“… Cũng không.”

“Vậy đã mấy ngày anh không trở về?”

Giang Thủy cảm giác được áp lực, sờ sờ cổ nhưng nơi đó trống trơn, không có cà vạt, cổ áo cũng rất lỏng lẻo.

“Anh đã nói rồi, anh muốn trông ở bệnh viện.” Tiếng anh nói rất thấp, nhưng Dương Mai vẫn nghe ra một tia không kiên nhẫn.

“Hôm nay thì sao? Vẫn ở bệnh viện?”

Giang Thủy không trả lời, trầm mặc lái xe trở về.

Dương Mai không truy vấn, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình ảnh cô cắt ngược trên cửa kính dường như gầy hơn trước một chút.

Qua một lúc lâu, Giang Thủy mới nặng nề nói: “Hôm nay không đi bệnh viện.”

Trở lại phòng thuê cách biệt đã lâu, Giang Thủy đứng ở cửa chưa tiến vào. Dương Mai nhìn lại xem, gọi anh: “Tiến vào đi. Có phải thấy xa lạ không?”

Nhà ở được quét tước thật sự sạch sẽ, chăn bông được gấp giống một khối đậu hủ, chỉnh tề lưu loát.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhìn chăn bông, Dương Mai nhìn anh, nói: “Quá nhàm chán, liền xếp thành hình dạng này.” Ngừng lại, lại nói: “Muốn ngủ một giấc hay không?”

Lời còn chưa dứt, liền muốn gỡ chăn bông ra.

Giang Thủy ngăn cô lại: “Đang giữa trưa, ngủ cái gì.”

Dương Mai ngửa mặt nói: “Anh có quầng thâm mắt.”

Anh không nói gì, đi về hướng phòng tắm, là đi soi gương. Dương Mai chậm vài bước đuổi kịp, dựa nghiêng bên cửa phòng tắm xem anh. Gương trong phòng tắm không lớn cũng không nhỏ, treo ở trên bồn rửa tay, Dương Mai đứng ở phía trước là vừa vặn nhưng Giang Thủy muốn soi toàn mặt phải cong lưng.

Vừa cong eo xuống như vậy, chỉnh thể mặt gương đều bị anh chặn hết, không lưu lại một khe hở nào.

Dương Mai cười hừ một tiếng: “Đừng soi nữa, em sẽ không ghét bỏ anh.”

Giang Thủy đứng thẳng, chuyển người qua: “Em cũng gầy.”

Cô sờ sờ mặt, ánh mắt có ngắn ngủi mơ hồ. Trước mắt đột nhiên có một bóng đen chớp động, Giang Thủy như Thái Sơn nghiêng người tới, nắm lấy cổ tay Dương Mai: “Đi, đưa em đi ăn cái gì.”

Cơm trưa ăn vịt nướng mỡ, bữa tối liền chọn một cửa hàng mì thanh đạm.

Ăn được một nửa, di động Giang Thủy vang lên, anh nghe trong chốc lát, treo di động, nhanh chóng giải quyết hết mì và nước dùng.

https://thuviensach.vn

“Có việc gấp?” Trên đũa Dương Mai còn treo mì, cứ nâng như vậy nhìn Giang Thủy.

Anh mím môi, lắc lắc đầu.

Đó chính là có việc gấp.

Dương Mai rũ mi ăn mì, một miếng mì to ăn quá gấp nên bị sặc. Sau khi uống nước xong bình phục, một bên dùng khăn giấy che miệng, một bên rầu rĩ nói: “Anh có việc thì đi trước đi, em có thể tự về.”

Giang Thủy nhìn ra bên ngoài, trời đã tối hoàn toàn, đèn đường cũng đã sáng.

“Quá xa.”

Dương Mai không để bụng: “Vậy anh cho em mượn xe đi.”

Giang Thủy bỗng dưng quay đầu lại, hoài nghi nói: “Tự em lái xe trở về?”

Cô gật gật đầu: “Em mang bằng lái.”

Giang Thủy đưa chìa khóa xe cho Dương Mai, đứng dậy rời đi.

Chờ bóng dáng anh hoàn toàn biến mất ở mặt tiền cửa hàng, Dương Mai cũng buông đũa, đi ra ngoài.

Tới ban đêm, cảm giác nhập thu đã hết sức rõ ràng. Gió đêm từng trận thổi qua lạnh cả người.

Sau khi Giang Thủy đến địa điểm đã hẹn thì thay một chiếc xe khác, xe này tính năng tốt hơn, càng thích hợp để đua xe ban đêm.

https://thuviensach.vn

Cửa sổ xe mở rộng, những làn gió nhẹ nhàng theo tốc độ cao của xe, lập tức chuyển thành gió quét dữ dội, tới tấp vỗ lên mặt kính pha lê, lại thổi từ cửa sổ vào. Giang Thủy theo bản năng híp mắt, cuồng phong thổi vào mắt khiến anh muốn rơi lệ nhưng vẫn không muốn đóng cửa sổ.

Dường như gió này có ma lực, có thể dễ như trở bàn tay thổi đi tất cả nặng nề cùng áp lực. Ngồi ở ghế điều khiển, tâm tình Giang Thủy nhanh chóng trở nên yên ổn, sau đó lại sôi trào lên. Bây giờ anh đã bắt đầu cảm thấy phấn khích, giống như máu chảy xuôi trong huyết mạch có chứa dã tính của loài sói.

Lúc ăn mì, Giang Thủy nhận được điện thoại của Lý Vân, báo cho anh biết đêm nay có người đánh cuộc lớn hơn. Thời gian cùng địa điểm đã gửi đến di động của anh qua tin nhắn, sau khi xem xong anh lập tức xóa đi.

Đúng giờ Giang Thủy tới nơi, từ điểm xuất phát phi như bay trên đường.

Loại cảm giác này thật vui sướng, làm anh nghiện. Ở thời khắc nào đó, anh mơ hồ cảm thấy chính mình như đã ngấm “thuốc”, bằng không sao thần kinh sẽ hưng phấn như vậy.

Thật sự là như đang bay, bay với tốc độ. Anh rốt cuộc cũng nghĩ ra ngọn nguồn tên câu lạc bộ của Lý Vân.

Một vòng này anh không có chút áp lực nào, bởi vì không có đối thủ. Sau khi kết thúc, có thể tới tay bao nhiêu tiền? Khẳng định không dừng lại ở mười vạn, bằng không Lý Vân sẽ không ở bệnh viện còn giúp anh liên hệ. Hai mươi vạn? Hình như cũng quá ít.

Quá trình lao đi, Giang Thủy thậm chí còn có thời gian thoải mái nghĩ đông nghĩ tây, khoái cảm cực nhanh lâng lâng, trong hoảng hốt anh lại nghĩ, kiếm tiền như vậy cũng quá nhanh rồi.

https://thuviensach.vn

Tiếng gió ở bên tai rung động, lại vút qua, bỗng truyền đến tiếng người ồn ào.

Không qua được, anh đột nhiên dẫm phanh lại. Kẽo kẹt — một tiếng vang dội thật dài, nhưng vẫn bị những âm thanh ồn ào khác che dấu đi.

Giao lộ vừa xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, xe hơi màu đen đâm phải xe buýt. Bốn năm cảnh sát giao thông thổi còi đứng canh gác chủ trì trật tự, nhưng mà cơ bản không được việc bởi vì nhân số quần chúng vây xem phải gấp bảy tám lần cảnh sát.

Còn có những chiếc xe đi ngang qua cũng dừng lại, tất cả đều tới xem náo nhiệt.

Giang Thủy tận lực ngừng xe ở phía ngoài, xuống xe từ xa xa quan sát. Anh mặc một cái áo phông chữ T ngắn tay, từ trong xe đi ra, đứng trong gió phất phơ, không thể nói là lạnh, nhưng trong gió mơ hồ mang theo mùi máu tươi khiến anh nhịn không được sởn tóc gáy.

Phía sau có người khác chạy chậm vọt tới phía trước, một người nói: “Thấy không? Chỉ trong nháy mắt thôi, tốc độ xe hơi kia nhanh như vậy, phải hơn 200 đi…”

“Đúng vậy, quá nhanh, nháy mắt đã đụng phải rồi. Lái nhanh thế, có phải say rượu lái xe không?”

“Hừ, loại người này đều là không muốn sống, lái xe bay, hắn muốn chết, chúng ta còn chưa muốn chết đâu. Nên bắt hết loại người này lại, đừng thả ra gây nguy hiểm cho xã hội!”

…

Gió đã ngừng, khi gió nổi lên lần nữa lại đưa tới tiếng khóc từ nơi xảy ra tai nạn xe cộ.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, anh đã không còn hứng thú. Duỗi tay đi mở cửa xe, muốn lợi dụng sơ hở chạy về. Thình lình, cửa xe bị khép lại thật mạnh, tay anh còn sờ trên đỉnh cửa xe, bị hung hăng gập vào.

Đau đến mức anh phải kêu lên một tiếng.

Trên eo căng chặt, bị người dùng cánh tay chặt chẽ khoanh lại.

Anh quay lại thấy rõ mặt người, lưng không tự chủ được mà run lên.

Dương Mai buông lỏng tay, lui về sau một chút, chỉ vào hiện trường tai nạn xe cộ cách đó không xa, cơ hồ là rống lên: “Em cho rằng người chết là anh đấy!”

Giang Thủy đang bị kinh sợ, một lát sau, da mặt mới động đậy một chút: “Sao có thể… Anh sao sẽ chết…”

“Sao anh sẽ không chết?” Cô hung ác ngắt lời, “Anh cho rằng chính mình thực trâu bò sao!”

Cô dùng sức đẩy Giang Thủy một cái, rồi lại một cái: “Anh làm bằng da thịt, là bằng thịt lớn lên đấy!”

Thanh âm líu lo biến mất.

Ngược ánh sáng của đèn đường, Giang Thủy phát hiện hốc mắt Dương Mai đỏ bừng, mông cô chổng về sau, lưng cùng chân đều cứng đờ, từ mặt bên nhìn vào, tựa như góc tù của chiếc thước tam giác cứng rắn.

Thước tam giác bằng nhựa, nhìn qua dường như rất cứng rắn, nhưng trên thực tế chỉ cần dùng sức bẻ một cái sẽ đứt.

Sau một hồi nhìn chăm chú ngắn ngủi, Dương Mai liền xoay đầu đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Đi ngược chiều xe đang chạy, rất nguy hiểm. Giang Thủy vội vàng đuổi theo, mang cô trở về, nhét vào trong xe, vút một cái phóng đi.

Dọc theo đường đi cô không nói chuyện, Giang Thủy cực kỳ căng thẳng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn. Dương Mai dựa vào lưng ghế, gắt gao ôm chính mình mà run rẩy.

Cô nhất định đã đi theo anh cả đường, anh cảm thấy hối hận vạn phần, vì sao lại không phát hiện ra? Không muốn cô biết đến nhất, cô lại biết.

Trở lại phòng thuê, tâm tình của cô vẫn chưa bình tĩnh trở lại. Giang Thủy chưa từng gặp qua dáng vẻ nôn nóng như vậy của người phụ nữ này, dường như lập tức muốn tai vạ đến nơi. Trái tim anh nhảy "bang bang" như sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài, thân thể cũng lạnh lẽo nhưng mồ hôi trên tay lại chảy ròng ròng.

"Anh biết như vậy là trái pháp luật không?"

Cô trừng mắt, giống như muốn phun lửa. Chỉ nhìn một cái, Giang Thủy liền dời ánh mắt đi.

"Biết không!"

Anh nhìn chằm chằm mặt đất, dáng vẻ cực nản lòng: "Biết."

"Vì tiền?"

"Đúng vậy."

Dương Mai xoa xoa mặt, nặng nề hút khí: "Vì tiền, anh điên mất rồi."

Ở trong phòng xoay hai vòng, cô lại đi trở về trước mặt Giang Thủy: "Cùng em rời khỏi Bắc Kinh đi."

"Cái gì?"

https://thuviensach.vn

“Về nhà đi.”

“Không.”

“Anh muốn chết ở Bắc Kinh sao!”

“Anh sẽ không chết.”

“Anh sẽ chết!”

Giang Thủy trầm mặc, trơ mắt nhìn Dương Mai tức giận đến xoay người, rảo bước đến cạnh cửa. Anh lập tức theo sau, “bang” một tiếng giữ cửa ấn trở về, cực lực đè nặng tức giận: “Em muốn đi đâu?”

Cô lại dùng sức kêu: “Không biết! Em không biết!”

Cơ hồ là sắp hỏng mất rồi.

Giang Thủy bối rối, chân tay lại luống cuống. Cô muốn chạy ra bên ngoài, nhưng sức lực không bằng đàn ông, bị anh ngăn lại.

“Bây giờ em đừng chạy loạn.” Anh nói.

Dương Mai mặc kệ anh, dùng sức đấm cửa. Rầm rầm rầm — chấn động đến mức lỗ tai Giang Thủy muốn điếc.

Tay cô nhất định rất đau, anh mạnh mẽ hạ quyết tâm, bóp cánh tay Dương Mai xách lên, kéo cô trở về, ném lên trên giường. Lại dùng lực ap xuống, không cho cô đứng dậy.

Cô dùng sức đến mức đỏ cả cổ nhưng người đàn ông bên trên vẫn lù lù bất động như cũ.

Thật lâu sau, cô dần dần bình tĩnh trở lại. Giang Thủy thoáng nâng thân thể lên, nhìn cô từ trên xuống, tay vuốt trên trán cô như là trấn an.

https://thuviensach.vn

Những nụ hôn nhẹ nhàng, tràn đầy thương tiếc và lấy lòng rơi xuống.

Dương Mai nghiêng mặt sang một bên: “Anh đừng đụng vào em, Giang Thủy, bây giờ anh đừng đụng vào em.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 55: Chạy Trốn

“Em bình tĩnh lại chưa?”

Dương Mai không trả lời, giống như cá chết ngã lên giường.

Giang Thủy chậm rãi đứng dậy, thiếu đi trọng lượng của anh, nệm dưới người bỗng nhiên bắn lên một cái rất nhỏ.

Dương Mai bò dậy từ trên giường từng chút một, đi vào trong phòng tắm, vài phút sau, tiếng nước xôn xao vang lên.

Cách bức tường rắn chắc, Giang Thủy có thể nghe thấy rõ ràng tiếng vòi nước đóng lại. Ngay sau đó, Dương Mai đi ra, cũng không thèm nhìn tới anh, cô mệt mỏi cúi người, mông đặt trên cửa sổ, dường như nếu không có cửa sổ kia, cô sẽ mất lực mà ngã xuống.

“Anh trở về cùng em đi, ngày mai, ngày mai liền mua vé.” Cô nhẹ nhàng mở miệng.

“…”

Anh đứng ở nơi đó, cũng không có động tác gì, chỉ yên lặng, giống như không nghe thấy lời cô nói.

Dương Mai biết, đương nhiên cái gì anh cũng nghe thấy. Trong phòng rất yên tĩnh, cô nghĩ, lúc này dù chỉ là một con kiến bò trên sàn nhà cũng có thể nghe thấy âm thanh nó di động.

https://thuviensach.vn

Anh chỉ là không muốn trả lời mà thôi. Tựa như đại đa số thời điểm, không nghĩ nói đến chuyện nào đó, liền bảo trì im miệng không lên tiếng — việc của nhà anh, bệnh tình của anh trai anh, việc anh làm ở Bắc Kinh.

Gió lạnh buốt, Dương Mai nhịn không được rùng mình: “Anh không đủ thẳng thắn.”

“Anh không lừa em.”

Anh ý đồ biện giải, nhưng bị Dương Mai chọc thủng: “Anh không mở miệng, nhưng vừa mở miệng sẽ là lời nói dối.”

“… Cho nên anh sẽ không nói.”

“Nhưng mà em muốn anh nói.”

“…”

Anh lại không rên một tiếng, trong bóng tối, Dương Mai muốn nhìn hết vẻ mặt của anh có vẻ khó khăn, cô nỗ lực trừng mắt đi nhìn, đầu óc cũng phát đau. Còn có eo, đau eo lại phát tác — khi dựa cửa sổ, chỉ thoáng động đậy một chút, phần eo sẽ đau tựa như bị cắt đứt.

“Tê —” cô nhẹ hít khí, lúc này đặc biệt nhớ nhà. Hết thảy của Bắc Kinh đều khiến cô cảm thấy xa lạ, giống như ngay cả chân tay cũng luống cuống, thực không an tâm.

Giang Thủy vài bước đi qua, đối diện với ánh trăng, híp mắt nhìn cô: “Eo còn đau? Đi xem bác sĩ đi.”

Anh với tay qua, muốn nắm lấy bả vai cô lại bị cô nhẹ nhàng gạt đi. Cô không nhìn anh: “Em còn đang giận.”

“… Anh biết.”

https://thuviensach.vn

Dừng một chút, anh lại tới gần hơn, quây cô lại, cô liền ở trong vòng vây của anh giãy giụa. Sức lực của anh lớn hơn cô nhiều, thật sự muốn giữ cô lại, cô sẽ không có biện pháp nào chạy thoát.

Dần dà, cô tự nhiên từ bỏ giãy giụa một cách vô vị, nhưng cũng không muốn dựa gần anh quá, vì thế thẳng người lên, lui về phía sau — "Tê —" eo lại đau kịch liệt.

"Ngày mai đưa em đi xem bác sĩ." Anh nói, cánh tay ôm trên người cô càng buộc chặt, muốn kéo cô lại gần mình.

"Em không cần xem bác sĩ." Dương Mai cau mày, lui về sau một chút, Giang Thủy dùng thêm sức, lại kéo cô về, cô lại nói, "Anh đừng kéo em."

"Được, anh không kéo em." Anh buông tay, năm ngón tay mở ra lại nâng lên như làm động tác đầu hàng, "Vậy tự em đến trên giường đi."

"Em cũng không muốn lên giường."

"Vậy em muốn thế nào?"

"Em phải về nhà."

"…" Giang Thủy nhìn chằm chằm cô, sau một lúc lâu vẫn nhìn không chớp mắt.

Cuối cùng — anh xoay người bước nhanh đi, đi tới cửa rồi vòng lại, sau đó lại đi về hướng cửa. Anh đang bực bội mà đi vòng vòng, nếu lúc này có ánh đèn, sẽ có thể thấy rõ lưng anh cứng đờ còn nắm tay đang siết chặt. Mỗi một tấc da toàn thân anh giống như đang căng chặt, như đang cực lực nhẫn nại cái gì.

Bực bội tới cực điểm, anh rất muốn giận dỗi hét lên — "Được, vậy tự em trở về đi."

https://thuviensach.vn

Nhưng điều này rõ ràng không có khả năng, bởi vì cô muốn anh cũng về cùng.

Dương Mai nói: “Giang Thủy, anh lại đây, chúng ta bình tĩnh nói chuyện một chút.”

“…” Dưới chân Giang Thủy dừng lại, tại chỗ bất động. Anh không muốn nói chuyện, hiện tại đã khuya rồi, anh rất mệt, không chỉ có thân thể, còn có tinh thần. Nếu tiếp tục nói chuyện, căn phòng này sẽ trở nên càng thêm nặng nề áp lực.

“Giang Thủy.”

Anh vẫn không nhúc nhích, lưng còng xuống, cũng không muốn nhìn thẳng cô.

“Giang Thủy…”

Câu nói kế tiếp, bị tiếng chuông di động cắt ngang.

Đi động của Giang Thủy, là Tóc đỏ gọi tới.

Dương Mai trầm mặc nhìn Giang Thủy tiếp điện thoại, sau khi ngắt máy, anh quay lại nói: “Anh muốn đi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?”

“Bệnh viện, hình như Lý Vân có vấn đề.”

“Bệnh viện có bác sĩ, anh đi có ích lợi gì.” Cô nhìn chằm chằm anh, “Hơn nữa chúng ta đang nói chuyện.”

“Không thể muộn một chút lại bàn sao?”

“Anh không thể muộn một chút lại đi sao?”

https://thuviensach.vn

“Không thể.”

Giang Thủy mím chặt miệng, nét mặt âm u.

“Anh cần phải lập tức đi, cô ấy là bởi vì anh…” Nói lên cái này, anh càng thêm buồn nản.

Dương Mai không tiếng động mà cười cười: “Anh sẽ không cảm thấy nội tâm bất an sao?”

Anh ngẩng phắt đầu lên, cắn từ rất nặng: “Chính là bởi vì bất an, cho nên anh mới muốn đi.”

Dương Mai thu lại nụ cười.

Anh nghe không hiểu, ý tứ của cô là — ném cô ở chỗ này, nội tâm anh sao lại không cảm giác bất an.

“Dương Mai, mặc kệ em nghĩ như thế nào, Lý Vân là quý nhân của anh. Anh lăn lộn ở Bắc Kinh, cô ấy là người dẫn đường. Là cô ấy khai quật anh, anh làm như vậy thuần túy là tri ân báo đáp.”

Dương Mai mặt vô biểu tình gật đầu: “À, thì ra là Lý Vân mang anh đi đua xe phi pháp.”

“Đúng vậy.” như là bất chấp tất cả, anh thừa nhận toàn bộ, tiếp theo, anh nói thật nhanh, “Anh đi bệnh viện.”

Một khắc khi cửa đóng lại kia, sức lực cả người anh đều giảm đi. Cũng không phải cảm thấy nhẹ nhàng, chỉ là áp lực treo trên đỉnh đầu đã biến mất.

Cái gì cũng không nghĩ, trực tiếp chạy vội đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Bệnh viện lúc đêm khuya vô cùng an tĩnh, cách một cánh cửa như là hai thế giới. Một bên là nhân gian chìm vào phù hoa, một bên là yên lặng đến từ vực thẳm.

Loại yên lặng này giống như cái chết, bởi vì người bệnh yêu cầu nghỉ ngơi, cho nên người bên trong bị cưỡng chế ít nói. Mỗi khi Giang Thủy bước một bước, trái tim lại nhảy lên vài cái, chính anh cũng không hiểu rõ sự căng thẳng chợt nổi lên này là bởi vì cái gì.

Bức màn ở cửa phòng bệnh Lý Vân đóng chặt, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy bên trong. Giang Thủy không lập tức đẩy cửa tiến vào, đầu tiên bình phục tâm tình một chút, mới lặng lẽ đi vào.

Bên trong so với bên ngoài càng an tĩnh hơn. Lý Vân nằm trên giường bệnh, cô ta đang tỉnh, nghe thấy động tĩnh liền nhìn qua, còn có Tóc đỏ và Vương Chấn cũng đều ở đây, bọn họ đều không ngủ, cũng đều đang nhìn về phía Giang Thủy.

Tất cả mọi người đều còn tốt, cũng không đáng sợ như đã nói trong điện thoại.

Giang Thủy cho rằng hai mắt của mình xảy ra vấn đề, dùng sức chớp chớp, rồi lại nhìn, Tóc đỏ chợt cười lên tiếng.

“Đến thật rồi!” Tóc đỏ đi tới, tượng trưng mà vỗ vỗ vai Giang Thủy, “Ngày thường thấy cậu không gọi chị Vân, không lớn không nhỏ, không nghĩ tới trong thâm tâm vẫn rất coi trọng chị Vân nhé!”

“Sao lại thế này?”

Vương Chấn giải thích nói: “Là cậu ta nhàn quá, đánh cuộc với Lý Vân, lừa cậu Lý Vân đã xảy ra chuyện, xem cậu có thể lập tức chạy tới hay không.”

https://thuviensach.vn

“…” Giang Thủy nhìn Lý Vân, cô ta nâng gương mặt tươi cười, thập phần thích ý lùi vào trong tấm chăn màu trắng, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

Thấy anh đứng yen bất động, Lý Vân lại từ trong ổ chăn chui ra, ngoắc ngón tay, nói: “Bên này có ghế, ngồi lại đây đi.”

Tiếp theo, cô ta nhặt lên một quyển sách rắn chắc trên bàn trang trí, thiếu chút nữa không nhấc lên được, quá nặng, nếu đập vào người khẳng định đau điếng người.

Cô ta muốn lật xem nhưng ngón tay bỗng nhiên dừng lại. Đảo mắt nhìn Giang Thủy, cười cười đưa sách qua: “Tới đây, cầm cho tôi.”

Giang Thủy không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn quyển sách kia, trên bìa sách màu trắng là tên sách in chữ vàng, ánh đèn mỏng manh trên đầu giường chiếu vào phản xạ ra ánh sáng kỳ dị.

“Lại đây nào!”

Giang Thủy đi qua, không kéo ghế ở mép giường ra mà chỉ dựa tạm vào, cũng không nhận lấy quyển sách kia: “Hiện tại là mấy giờ cô biết không?”

Lý Vân tươi cười không giảm: “Biết chứ.”

“Vậy đừng làm loại đùa dai này.” Anh nói, “Cô không nghĩ đến người khác có khả năng đang ngủ?”

Tay nâng đến mỏi, anh vẫn không quan tâm, Lý Vân rốt cuộc vẫn buông sách xuống, rơi vào chăn bông trên đùi, chăn trơn khiến quyển sách không báo trước mà trượt xuống, nặng nề nện trên mặt đất tạo ra tiếng động rất lớn.

“Cậu giận tôi?” Lý Vân cười.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.”

“Vậy cậu có thể nói cho tôi, cậu giận cái gì hay không?”

“Tôi đã nói…”

Lý Vân ngắt lời anh: “Tôi không tin cậu vừa rồi nói.”

“…” Giang Thủy quay đầu, không phản ứng cô ta.

Lý Vân thay đổi người hỏi: “Các người biết không? Cậu ta giận cái gì?”

Tóc đỏ lắc đầu như trống bỏi, Vương Chấn nhìn Giang Thủy, hỏi: “Dương Mai ngủ một mình?”

Giang Thủy đột nhiên nhìn về phía anh ta, đôi mắt híp lại, vẫn không nói lời nào.

Lý Vân cũng không nói, đáp án cô ta muốn biết đã rõ ràng. Trên thực tế, đáp án này với điều cô ta vừa đoán kém không bao nhiêu. Nhưng cô ta cố tình chưa từ bỏ ý định, một lần lại một lần hỏi.

“Nếu cô không có việc gì, tôi đi về trước.” Giang Thủy cất bước liền đi.

Lý Vân gọi anh lại: “Chờ một chút!… Cậu, giúp tôi nhặt sách lên.”

Anh dừng lại, đứng yên tại chỗ ước chừng một phút đồng hồ. Tiếp theo, đi nhanh qua, nhặt quyển sách rơi trên mặt đất lên: “Được rồi chứ?”

Sách bị anh vứt lên bàn, so với tiếng động lúc nãy rơi trên mặt đất càng đi vào nhân tâm hơn.

Nhưng mà anh cũng không quay về, mà đi đến một công viên gần đó.

https://thuviensach.vn

Thời điểm ra cửa anh quá vội, không mang theo di động, bây giờ một người ngồi ở ghế đá công viên, căn bản không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Ngẩng đầu nhìn trời một cái, dường như đã dần dần trắng. Lúc này, anh đã ở đây hút hết nửa bao thuốc. Người bán hàng rong dứt khoát ăn vạ bên cạnh anh không chịu đi, vui tươi hớn hở trừng mắt nhìn anh, chỉ chờ anh lại nâng tay lên mua một gói thuốc lá nữa.

Đột nhiên, "Đã đi rồi?" Người bán hàng rong đuổi theo hỏi, "Lại làm bao nữa không?"

Bước chân Giang Thủy không ngừng, cũng không quay đầu lại, chỉ hướng phía sau quơ quơ tay: "Không được."

Anh đi bộ trở về, xe còn để tại công viên.

Chờ tới phòng thuê, trời đã hoàn toàn sáng.

Thời điểm mở khóa đi vào, anh còn chưa phát hiện có gì không thích hợp. Căn phòng sạch sẽ, chăn bông vẫn là hình khối đậu hủ, ánh mặt trời chiếu vào, sáng sủa sạch sẽ.

Anh mệt đến mức lập tức nằm liệt trên giường, đèn trên đỉnh đầu còn sáng đèn, chưa được rửa lại, trên chụp đèn vẫn tích bụi bẩn như cũ. Anh có một loại ảo giác như thời gian lùi lại mấy ngày trước.

Tiếp theo, anh đột nhiên từ trên giường đứng lên, nhìn chung quanh.

Gương trong phòng tắm chiếu ra gương mặt đầy râu ria, thoạt nhìn khá lôi thôi. Trên bồn rửa tay còn đặt xà phòng và đồ dùng tắm rửa khác, khăn lông treo một bên cản trở một bộ phận ánh sáng từ cửa sổ tiến vào, khiến trong phòng tắm một nửa là tối một nửa là sắc vàng của mặt trời.

https://thuviensach.vn

Một sáng sớm tường hòa mà lại yên tĩnh.

Giang Thủy từ phòng tắm đi ra, vội vã lao ra khỏi phòng, đi gõ cửa căn phòng khác trên hành lang.

Vương Chấn đương nhiên không tới mở cửa, anh ta vẫn còn ở bệnh viện chưa về.

Lúc này, rốt cuộc Giang Thủy mới nhớ tới tìm di động, sờ tới sờ lui, cuối cùng ở quần áo thay ra để tắm rửa sờ đến di động.

Đã sắp hết pin rồi, bên dưới biểu tượng cục pin màu đỏ còn có mấy cuộc gọi nhớ và một tin nhắn lẻ loi.

[Em mang thai.]

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 56: Truy Tìm

Sau khi xem tin nhắn, Giang Thủy lập tức gọi lại, hai tiếng chuông vang lên liền có người tiếp, Giang Thủy lập tức hỏi: “Em ở đâu?”

Dương Mai không nói chuyện, Giang Thủy nóng nảy, lập tức lại hỏi: “Em nói đi, ở bệnh viện nào?”

Xe Giang Thủy đỗ ở công viên, dưới cửa hàng có xe khác, nhưng trên người anh không có chìa khóa. Lúc này anh càng nóng nảy, vội vàng lao xuống lâu, trên đường cái bây giờ đã là ngựa xe như nước, nhưng đoạn đường này không dễ cản xe taxi. Anh đợi khá lâu mà vẫn chưa thấy bóng dáng một chiếc taxi nào.

Thật vất vả tới một chiếc, lại đã có khách.

Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng còi ô tô “bíp bíp bíp”, một giọng nói trung khí mười phần: “Đi đâu?”

Giang Thủy quay đầu lại, là một chiếc xe tư. Loại xe tư này cũng không hiếm thấy, chết sống không đợi được taxi, đối với Giang Thủy mà nói chiếc xe này xuất hiện không thể nghi ngờ là thấy ốc đảo giữa sa mạc.

Anh bước nhanh đi qua, cửa sổ bên ghế phụ hạ xuống, tài xế nghiêng người qua.

Hai người đối diện, mặt đều suy sụp.

https://thuviensach.vn

“Thật là oan gia ngõ hẹp…” Vừa dứt lời, gã Mập liền kéo cửa sổ xe lên, một bàn tay vội vàng vói vào lập tức bị kẹp chặt.

“Chết tiệt!” Gã Mập hoảng sợ, vội vàng lại hạ cửa sổ xuống.

Giang Thủy cong lương, nói với người bên trong: “Chở tôi một đoạn.”

Gã Mập trừng mắt, biểu cảm không tin nổi.

“Tôi cho anh tiền. Chở tôi một đoạn.”

“Không chở!”

Giang Thủy liếc hắn một cái, không rên một tiếng mà đi mở cửa xe. Gã Mập ở bên trong kinh ngạc: “Này này này! Mẹ nó mày dừng tay cho tao!”

Nói còn chưa dứt lời, người đã ngồi vào trong.

Gã Mập tức đến cười ra tiếng, nhè nhẹ hít ngược khí lạnh, vừa muốn mắng vài câu lại thấy anh nghiêng người sang một bên muốn đi mở cửa xe, tay gã Mập nắm lấy anh: “Ha! Mày cho đây là xe buýt? Muốn lên liền lên, muốn xuống liền xuống?”

Giang Thủy xoay đầu qua: “Kẹt xe, còn không nhanh bằng đi bộ.”

“…”

Giang Thủy vặn chốt cửa, phát hiện đã khóa. Nhíu mày nhìn lại, gã Mập dù bận vẫn ung dung vuốt cằm: “Đi đâu?”

Vừa rồi lúc đón xe, di động đã tắt máy. Giang Thủy không biết vị trí cụ thể của Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Gã Mập lé mắt nhìn anh: “Không chịu nói?” Hắn xuy một tiếng, vẻ mặt tàn nhẫn: “Không nói mày cũng đừng tưởng đi xuống.”

Giang Thủy không để ý tới gã chỉ lo ấn di động gọi điện thoại cho Dương Mai, liên tục gọi mấy cuộc nhưng không có người nghe. Trong lòng càng thêm phiền muộn, thanh âm gã mập còn ở bên tai: “Xem ra là lần trước chơi mày còn chưa đủ…”

“Mở khóa.” Giang Thủy ngắt lời hắn, ngữ khí bình tĩnh nhưng nặng nề.

“Này! Mày… Ai ai ai, mẹ nó mày làm gì?!”

Bàn tay Giang Thủy với tới muốn mở khóa, gã Mập thể tích lớn vươn người ra cản đường anh.

“Đừng chặn đường.”

“Tao thích chắn đấy, làm sao?”

“Tin hay không tôi đập xe anh.”

“Hắc, mẹ nó mày… Chết tiệt! Đập thật à!”

Trên đầu xe gã Mập có đặt một lọ nước hoa, là mùi vợ gã thích. Giang Thủy lấy nó đập vào kính xe, “bang” một cái, lập tức nát tươm, chất lỏng có mùi hoa hồng róc rách chảy xuống, chỉ trong khoảnh khắc, trong xe đã nồng nặc mùi hoa hồng khiến người ta phải rớt nước mắt.

Ngây người một lúc gã Mập mới phản ứng lại, không nói hai lời kéo tay lau, dưới tay áo mặt gã lộ vẻ hung ác: “Họ Giang, không làm mày vào bệnh viện, tao mẹ nó không lăn lộn ở cái đất Bắc Kinh này nữa!”

Thời điểm Trần Nhất Trầm nhận được điện thoại của gã Mập, gã Mập đang ở bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Một hộ sĩ đang lau cồn cho gã, đau đến mức hắn oa oa kêu to. Trần Nhất Trầm đi qua, ở phía sau hắn duỗi cổ nhìn: “Cậu vậy mà còn bị người ta làm cho vào bệnh viện.”

Gã Mập bẹp miệng, ánh mắt tìm kiếm bốn phía: “Họ Giang đâu?”

“Vào rồi.” Trần Nhất Trầm cười lạnh, gã Mập ngây ngốc hỏi lại: “Vào rồi? Vào đâu rồi?”

“Cậu nói đi.”

Vào Cục cảnh sát.

Sau lưng Trần Nhất Trầm có chút thế lực, nhưng không dễ dàng vận dụng, Giang Thủy bị Trần Nhất Trầm làm cho vào Cục cảnh sát, sau một tuần mới được thả ra.

Lúc ấy là Tóc đỏ đi đón Giang Thủy, vừa thấy mặt ánh, hắn liền tỏ ra hết sức vui mừng: “Xem dáng vẻ cậu này!”

Ở bên trong ăn không ngon ngủ không tốt, cả người dơ bẩn, chợt thấy bầu trời ban ngày lại có điểm không quen. Anh cau mày nhìn nhìn mặt trời trên kia đến híp mắt lại.

“Này, tôi nghe cảnh sát nói, thiếu chút nữa cậu đem nóc nhà xốc lên?” Tóc đỏ nói, “Sao lại thế chứ, không phải đã nói với cậu chị Vân sẽ tìm mọi cách bảo lãnh cậu ra sao. Còn nóng vội như vậy?”

“…”

“Trần Nhất Trầm kia là cậu ấm có tiền có thế, lại là người lớn lên ở Bắc Kinh, nhân mạch rất lớn, chị Vân mất không ít sức lực để đả thông quan hệ đấy.”

“Thay tôi cảm ơn Lý Vân.”

https://thuviensach.vn

“Cái này sao, tôi cảm thấy cậu vẫn là tự đi cám ơn chị ấy thì tốt hơn.”

Tới bệnh viện, nhìn thấy Lý Vân, Giang Thủy chỉ nói một tiếng cám ơn rồi không nói gì nữa. Lý Vân không tiếng động mà nhìn, chợt cười.

“Nghe nói cậu ở bên trong còn tay đấm chân đá, luyện quyền sao?”

Giang Thủy nghe xong nhìn về phía Lý Vân, cô ta cười như không cười, nhìn không ra cảm xúc. Tóc đỏ ở một bên vuốt mồ hôi, hắn nhận ra dáng vẻ này của Lý Vân, thường thường là muốn nổi giận mới không hiện ra hỉ nộ.

Vì thế, hắn vội vàng nói lời hay: “Vào lồng ai chả sợ, cho chuột bạch vào lồng sắt nó còn không ngừng lăn lộn đâu, huống chi là đầu trâu như Giang Thủy này … Ha ha ha…”

Cười một trận, phát hiện Lý Vân vẫn giữ biểu tình như cũ, trên lưng Tóc đỏ thình lình nổi da gà, xấu hổ mà nhìn Giang Thủy liếc mắt một cái, đè nặng thanh âm nói: “Ngốc! Mau xin lỗi đi!”

Giang Thủy không mở miệng, Lý Vân liền xua xua tay nói: “Đừng, tôi không thích nghe cái kia.” Cô ta nhỏ giọng mà thở dài như bất đắc dĩ, hỏi tiếp: “Thân thể còn được không? Còn có thể lái xe không?”

Giang Thủy gật đầu: “Có thể.”

“Ừm, nói đến lượt chạy tiếp theo …” Lý Vân nói một nửa, dừng dừng, ánh mắt sắc bén nhìn Giang Thủy, “Cậu có chuyện muốn nói?”

“Tôi muốn xin nghỉ.”

Lý Vân hừ một tiếng, bị hai chữ “Xin nghỉ” này chọc cười.

Giang Thủy nói: “Tôi có việc gấp.”

https://thuviensach.vn

Lý Vân nhìn chằm chằm anh trong chốc lát, dường như là xem kỹ, dù không tình nguyện nhưng vẫn ra vẻ khoan dung nói: “Trong vòng một tuần phải giải quyết xong, trở về còn có thể đuổi kịp.”

Dương Mai đã không còn ở Bắc Kinh, khi Giang Thủy tới bệnh viện mới ý thức được điểm này. Lúc tới, cô ấy không mang nhiều đồ, lúc đi, đương nhiên cũng là một thân nhẹ nhàng.

Giang Thủy đi chuyến bay sớm nhất trở về nhà nhưng vẫn không tìm thấy Dương Mai. Di động của cô luôn trong tình trạng không gọi được, mỗi lần gọi tới đều tự động ngắt máy khiến trái tim anh như bị bóp chặt lại một phần.

Cuối cùng anh gọi cho Lý Diễm.

“Alo?”

“Dương Mai ở đâu?”

Lý Diễm sửng sốt, rất nhanh phản ứng lại: “Giang Thủy? Tôi đoán chính là anh. Anh thật đúng là gọn gàng dứt khoát, đến khách sáo đều không khách sáo một chút.”

“Tôi không tìm thấy cô ấy, chỉ có thể tìm cô.”

“À, anh tìm cô ấy làm gì? Không phải anh ngốc tại Bắc Kinh không muốn đi đâu sao?”

“…”

“Bắc Kinh so với chúng ta đây tốt lắm mà, trăng cũng tròn hơn, có phải không?”

“…”

https://thuviensach.vn

“…”

Lý Diễm dùng sức khẽ cắn môi: “Nghe thấy tôi nói không?”

“Nghe thấy.”

“Vậy sao không lên tiếng? Cùng loại người hũ nút như anh nói chuyện thật mệt.” Lý Diễm nói, “Dương Mai mang thai, anh biết không?”

“… Biết. Bây giờ cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy về quê.” Lý Diễm cười cười, cảm thấy nói như vậy thật sảng khoái, “Cô ấy ở với ba mẹ, mang thai mà, dù gì cũng phải có người thương yêu, có người chăm sóc. Anh nói phải không?”

“Nói cho tôi địa chỉ.”

Quê Dương Mai ở địa phương thiên về phía nam, ba mặt giáp biển, không khí ẩm ướt trong sương trắng. Ngoại trừ vấn đề ẩm ướt này, toàn bộ thành thị cũng xem như thoải mái, gió và nước Giang Nam đều có vẻ mềm mại.

Thì ra cô lớn lên ở nơi như vậy.

Đường mới vừa trải xi-măng bao quanh một cái ao đục, dọc theo một đường đầy giống cỏ lùn không biết tên, đi qua những bức tường trắng ngói đỏ. Nơi này là thôn cũ đã trải qua cải tạo, mỗi hộ gia đình là một căn nhà riêng biệt.

Thời điểm Giang Thủy tới nơi, sắc trời đã tối, nhưng nhà Dương Mai rất dễ tìm, đứng ở trước căn nhà mới tinh, hướng lên trời nhìn, đếm đếm, có ba chiếc cửa sổ, phòng trên cùng có một bức màn màu hoa hồng nhạt được kéo ra.

Hẳn là phòng của cô.

https://thuviensach.vn

Anh không dám đi tới gõ cửa, sợ mở cửa là cha hoặc là mẹ cô. Anh không biết nên cùng hai ông bà nói cái gì. Nói —

Cháu là bạn trai của con gái hai người, nhưng cháu với cô ấy cãi nhau một trận, cô ấy tức giận đến mức chạy về nhà mẹ đẻ?

Nói —

Cháu hiện tại cái gì cũng không có, không có tiền không có nhà không có xe, nhưng vẫn làm cô ấy lớn bụng?

Không. Cái gì anh cũng không nói được. Anh không có gì có thể nói ra miệng.

Cửa mở ra, tay Giang Thủy run lên, tro thuốc rơi xuống, bay vào ống quần anh.

Đi ra vừa không phải cha cô, cũng không phải mẹ cô. Là một người đàn ông trẻ tuổi khoảng 30.

Không cao, nhưng mặc tây trang, đeo mắt kính. Thoạt nhìn rất có văn hóa.

Bọn họ sóng vai đi về bên này, cả đường đều đang nói chuyện, thoạt nhìn rất vui vẻ. Dương Mai đưa lưng về phía bên này, tóc dài của cô được buộc cao lên, đuôi ngựa thật dài lắc qua lắc lại. Người đàn ông kia chỉ chỉ bên này, cô nhìn qua.

Cô nhất định thấy anh, Giang Thủy xác định. Nhưng thần sắc cô vẫn như thường, không dậy nổi một tia gợn sóng. Ngắn ngủn thoáng nhìn, cô lại quay đầu lại tiếp tục nói chuyện với người đàn ông kia.

Giang Thủy đứng ở bên cạnh, nhìn chằm chằm không chớp mắt cô cứ thế nhìn thẳng đi qua sát vai anh.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến giao lộ, bọn họ mới tách ra.

Dương Mai chậm rãi đi về đường cũ, lúc đi ngang qua Giang Thủy liền nói: “Đi thôi.”

Đi được vài bước, không nghe thấy tiếng động của người phía sau, đành dừng lại nhìn về phía sau: “Đứng đó làm gì? Vào nhà đi.”

Anh vẫn không nhúc nhích, Dương Mai cười cười, kéo áo khoác chặt hơn chút: “Em bây giờ không thể cảm lạnh. Anh không muốn vào nhà em thì đi với em đến cửa hàng trà sữa ngồi đi.”

Cửa hàng trà sữa không xa, đi vài phút là đến. Cửa hàng rất nhỏ, nhưng ánh đèn vàng rất sáng, so với bầu trời xám xịt, có vẻ vô cùng ấm áp.

“Uống cái gì?”

Giang Thủy nhìn thoáng qua thực đơn trên đỉnh đầu, nói: “Gì cũng được.”

Dương Mai gật đầu, nói với em gái mặc đồng phục tạp dề: “Hai ly ca cao nóng.”

“Vâng. Xin chờ một lát.”

Dương Mai mím miệng nhìn em gái bận bận rộn rộn, nhất thời không nói gì.

Rất nhanh, em gái tươi cười thân thiết mang hai ly đồ uống nóng hầm hập ra, thấy hai người bọn họ yên lặng ngồi bất động, không cần hỏi nhiều, thuần thục lấy ống hút cắm vào.

Một ly đặt ở trước mặt Dương Mai, một ly đặt ở trước mặt Giang Thủy: “Mời từ từ dùng.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhận lấy, dùng ống hút nho nhỏ hút một ngụm, quá nóng, dứt khoát rút ống hút ra, nhấp uống bằng miệng.

Uống được non nửa ly, ly đối diện vẫn chưa nhúc nhích chút nào.

Cô cũng không nhìn, chỉ lo uống của mình.

Sau một lúc lâu, người đàn ông bên cạnh dường như rốt cuộc kìm nén không được, nặng nề mở miệng: “Em nói một câu đi, nói cái gì cũng được. Đừng im lặng như vậy.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 57: Từ Bỏ Mạo Hiểm

Ra khỏi cửa hàng trà sữa, bên đường đã sáng đèn.

Những cây xanh vào thu nay đã đầy lá đỏ, một trận gió thổi qua, rào rào rơi xuống, hoa cả mắt, tạo nên một thịnh cảnh rực rỡ.

Nhưng mà hiện tại là mùa thu, mùa thu tiêu điều.

Dương Mai quấn chặt áo khoác hơn, nói: “Mang anh đi một vòng được không?”

“Được.”

“Qua đường cái, ngồi xe buýt đối diện. Thông về hướng biển.”

Giang Thủy gật gật đầu: “Bên này em quen thuộc, anh đi theo em.”

Xe buýt rất nhanh đã tới, hơn nữa còn khá trống, cả toa xe phía sau đều tùy bọn họ chọn lựa. Thành thị nhỏ tốt ở điểm này, người không nhiều lắm, có vẻ thanh nhàn, đường không rộng lắm nhưng khá sạch sẽ.

Lúc lên xe, Dương Mai đột nhiên quay đầu lại: “Có tiền lẻ không?”

Giang Thủy nói: “Có.” Nói rồi móc ra 4 tiền xu 10 đồng, bị cô ấn về: “Một người năm đồng là đủ rồi.”

Bọn họ ngồi vào vị trí dựa cửa sổ ở phía sau. Không ai nói gì.

https://thuviensach.vn

Tốc độ xe không nhanh, có thể thấy rõ biển hiệu những mặt tiền cửa hàng sáng lên sau hàng cây bên đường. Dương Mai nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói: “Đó là trường học cũ của em.”

Cổng trường hẹp nhỏ, đang khép chặt, bên cạnh có tảng đá lớn dùng để trang trí, mặt trên dùng sơn đỏ viết bốn chữ to “Trung học Thành Nam”.

Bên cạnh là tấm dù lớn màu đỏ trắng đan xen, Dương Mai vẫn còn nhớ rõ bác bảo vệ đang đứng dưới dù, một lần trốn học duy nhất trong cuộc đời cô chính là bị bác bảo vệ này bắt được.

Đi cùng cô khi đó là người bạn nói lắp ngồi cùng bàn, một người hơi mập mạp, miễn bàn có bao nhiêu khẩn trương. Người như vậy còn dám xúi giục Dương Mai cùng trốn học, cuối cùng vẫn là Dương Mai mặt không đổi sắc tim không nhảy giải quyết bác bảo vệ không ngừng dò hỏi.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cong cong khóe môi.

“Cười cái gì?”

Dương Mai sờ sờ môi dưới, chỉ vào một hiệu sách bên cạnh trường học nói: “Vì mua tiểu thuyết nên trốn học, thiếu chút nữa bị bảo vệ bắt được gọi thầy giáo.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó… Sau đó không bị bắt được.”

Giang Thủy cười nhạt nhìn cô: “Vậy em hẳn là chạy trốn rất nhanh.”

Cô liếc anh một cái: “Em căn bản không chạy. Anh đừng nhìn bác bảo vệ kia người vạm vỡ, kỳ thật đặc biệt dễ lừa gạt. Em nói gì cũng tin, còn bảo em trên đường cẩn thận về sớm một chút nữa kìa.”

Giang Thủy kinh ngạc: “Em nói gì với ông ấy?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai giảo hoạt nhướng mày: “Không nói cho anh.”

Xe rẽ về bên phải, không nhìn thấy cổng lớn của Trung học Thành Nam nữa. Đường phố này náo nhiệt hơn hẳn, bởi vì có nhiều cửa hàng đồ ăn vặt, cửa hàng vật phẩm trang sức linh tinh, đều là những thứ nữ sinh thích.

Còn chưa tới thời gian tan học, trên đường đã có khá nhiều học sinh kết nhóm đi lang thang, một đám vui vẻ rực rỡ, nam sinh kề vai sát cánh, nữ sinh tay trong tay ôm eo nhau, ở trong xe cũng có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc của bọn họ.

Giang Thủy nhìn nhìn nghĩ, có lẽ Dương Mai cũng từng là một trong số bọn họ. Nơi này cách trường học của cô gần như vậy, khẳng định đã cùng bạn bè đi qua vô số lần.

Dương Mai nói: “Phố này em thường xuyên đi qua, em có một người bạn thân, đặc biệt thích mua trang sức, khi đó kẹo cười rất hot, em thường đi cùng cô ấy. Nhưng em không mua đồ ở đó.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em muốn tích cóp tiền mua đồ trang điểm.”

Giang Thủy cười: “Nhỏ như vậy đã biết trang điểm chải chuốt? Khẳng định có người yêu thầm.”

Cô thành thật gật đầu: “Có chứ.”

“Là ai?”

Lại là giảo hoạt cười: “Không nói cho anh.”

“…” Giang Thủy buồn bực, “Sao cái gì em cũng không nói cho anh?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nói: “Em cái gì cũng nói có vẻ ngốc quá rồi? Bởi vì anh cũng không nói chuyện của anh với em.”

Vô luận là trước đây, hay là hiện tại, luôn có nhiều dấu diếm như vậy.

Thời điểm ở bệnh viện xác định mang thai, có một khắc nhất thời cô muốn gạt anh. Không vì cái gì khác, chỉ là vì giận. Nhưng sau lại cô vẫn nói ra, vuốt bụng chính mình, vẫn gọi cho anh.

Giang Thủy nhìn Dương Mai vuốt nhẹ trên bụng, mềm nhẹ mà vỗ về giống như sờ lông mèo. Nhìn lâu rồi, bị Dương Mai phát hiện: “Nhìn cái gì vậy? Xem bụng em lớn chưa? Lúc này mới được bao lâu đâu, chưa hiện bụng được.”

“Ừm, vậy bao lâu có thể nhìn ra?”

“Ít nhất phải bốn năm tháng?” Cô tự hỏi, “Hiện tại mới một tháng, nếu không phải khi đó eo đau đi xem bác sĩ, cũng sẽ không biết.”

Xe buýt nhắc nhở đến trạm, Dương Mai cùng Giang Thủy một trước một sau xuống xe.

Đi về phía trước mấy trăm mét là có thể thấy biển.

Biển đang lúc hoàng hôn, đựng đầy ánh chiều tà lúc mặt trời lặn, sóng nước lóng lánh phập phồng trên mặt biển, như là vô số thuyền giấy phiêu đãng giữa ánh vàng rực rỡ.

Tìm được một tảng đá chắc chắn, Dương Mai ngồi xuống, ngửa đầu cười nhìn Giang Thủy: “Gần đây chỉ có mỗi tảng đá này sạch sẽ, anh đứng tạm một lát đi.”

An tĩnh trong chốc lát, cô hỏi: “Anh tới đây như vậy, Bắc Kinh bên kia đồng ý sao?”

https://thuviensach.vn

“Anh xin nghỉ.”

“Nhưng mà như em được biết, nghề này cơ hội kiếm tiền là khả ngộ bất khả cầu, sẽ không sợ bỏ lỡ?” (Khả ngộ bất khả cầu – chỉ có thể gặp không thể cầu)

Giang Thủy lắc đầu: “Em đang mang thai.”

Dương Mai cười nhạt nhẽo: “Nói như vậy, vẫn là em quan trọng hơn?”

Giang Thủy không trả lời, thẳng tắp đứng, hồi lâu mới nói: “Anh muốn nuôi em, không có tiền anh sẽ không cưới em.”

Dương Mai nói: “Vậy bây giờ phải làm sao? Anh vẫn là không có tiền, mà lại quá mấy tháng, bụng em đã có thể nhìn ra. Anh còn muốn đi làm công việc nguy hiểm như vậy?”

“…… Không nguy hiểm như em nói đâu.”

“Phải không.” Dương Mai nói, “Đừng gạt người, chính anh rõ ràng hơn em, đua xe như vậy, đều là đem mạng treo trên đỉnh đầu.”

Anh bỗng nhiên cảm thấy khổ sở: “Dương Mai, là anh vô dụng, trừ bỏ lái xe, anh không có bản lĩnh nào khác.”

Tùy tiện túm lấy một người trên đường cũng ra một đống sinh viên đại học chưa tốt nghiệp, nghiên cứu sinh tiến sĩ cũng không hiếm lạ. Anh chỉ mới tốt nghiệp cao trung, lấy cái gì cạnh tranh với người ta? Huống chi anh không có sở trường đặc biệt gì, không có kỹ thuật gì.

Anh chỉ biết lái xe.

“Anh biết, người giống như anh, khẳng định không có điểm tốt gì.” Anh tự giễu nâng khóe miệng, cười đến thê lương, “Một mình anh tùy tiện sống thế nào cũng không sao, nhưng anh không muốn em đi theo anh chịu

https://thuviensach.vn

khổ. Ai cũng xem thường anh, anh xứng đáng đứng ở tầng chót cùng. Nhưng bây giờ anh không cam lòng, anh…”

Đứng trước biển rộng ánh vàng, anh âm thầm hô hấp thật sâu, thanh âm hòa vào tiếng gió: “Anh muốn cưới em, Dương Mai.”

Gió nổi lên, cuộn mây tan đi. Cả một vùng trời đất to như vậy, ồn ào náo động, thét chói tai. Anh chỉ có một ước nguyện nho nhỏ, giống như một hạt giống nhỏ bé, nếu bị vứt vào giữa đại dương mênh mông, lập tức sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Những tiếng gió cùng âm thanh sóng biển rất lớn, nhưng bên tai Giang Thủy lại rất an tĩnh — chỉ nghe thấy tiếng tim đập như sấm, thậm chí mơ hồ có thể nghe thấy tiếng máu đang chảy ngược thầm thì — giờ phút này anh vô cùng khẩn trương, bởi vì Dương Mai chưa nói một câu.

“Hô…” Anh thử phun một hơi giải tỏa cảm xúc hoảng loạn của chính mình, nhưng hiệu quả cực nhỏ.

Dương Mai ngồi ôm đầu gối, ngắm nhìn xa xa, khuôn mặt bình tĩnh, cũng không biết có nghe thấy anh vừa nói hay không.

Rốt cuộc —

Trong sóng gió cô vuốt mái tóc ngăn trở đôi mắt: “Em không cầu đại phú đại quý, Giang Thủy, nếu em ham giàu sang, ngay từ đầu sẽ không tìm anh.”

Giang Thủy nhịn không được lăn lộn cổ họng. Cô nói đúng, nếu cô muốn tiền, bọn họ đến bắt đầu cũng sẽ không bắt đầu.

Nguyên nhân chính là như thế, mới càng cảm thấy muốn quý trọng hơn nữa. Làm sao dám bạc đãi cô?

https://thuviensach.vn

“Anh nên làm như thế nào, em nói cho anh đi, anh nên làm như thế nào?” Anh hỏi.

“Có thể — đừng đi Bắc Kinh nữa không?”

Bần cùng, gian khổ, cái gì cô cũng có thể chịu đựng. Khát cầu duy nhất chính là tồn tại cảm giác an toàn — cô muốn người cô yêu được an toàn, khỏe mạnh.

Giang Thủy đi mạo hiểm, là vì cô. Điểm này cô rất rõ ràng.

Mà hiện tại —

Sau thật lâu trầm tư, thanh âm anh có chút ám ách, nhưng vẫn có thể nghe được rất rõ ràng: “Được.”

Anh từ bỏ mạo hiểm, cũng đồng dạng là vì cô.

Vào đêm. Mặt biển biến thành màu lam đen, tầm nhìn rất thấp. Chỉ có thể bằng lỗ tai xem biển, nhất định là gió không ngừng, sóng không lặng.

“Anh cảm thấy nơi này thế nào?” Dương Mai hỏi.

Anh đáp: “Nơi này rất tốt.”

“Anh thích sao?”

“Thích.”

Dương Mai sờ sờ gương mặt lạnh lẽo: “Em không thích.”

“Vì sao?”

“Nơi này sóng biển rất lớn, giống như không có thời điểm nào bình tĩnh trở lại.”

https://thuviensach.vn

“…”

Cô chà xát hai tay, từ trên tảng đá nhảy xuống: “Đi thôi, lạnh quá.”

Bọn họ theo đường cũ đi xe buýt trở về, Dương Mai thay Giang Thủy tìm một nhà nghỉ, thuê một phòng nhỏ. Trước khi đi, bị anh bắt lại: “Có thể không quay về không?”

Cô cười: “Anh muốn em không về ngủ đêm sao?”

“Không thể sao?”

Cô làm như có thật mà nghĩ nghĩ, nói: “Mẹ em sẽ không cho.”

Nhìn dáng vẻ mất mát của anh, cô lại nói: “Nhưng mà có thể ở cùng anh đến 10 giờ.”

Bọn họ song song ngồi xuống ghế mềm, cách một cái bàn, nắm tay.

Cái gì cũng không nói, chỉ ngồi đó, Dương Mai nhịn không được cười: “Anh muốn nói gì không?”

“Ừm.”

“Anh đến đây như thế nào?”

“Ngồi xe buýt.”

Không có xe khách tới thẳng nơi này, xe lửa thì không cần thiết, thật ra xe buýt là nhanh và tiện nhất, nhưng mà phải ngồi hơn ba giờ, Dương Mai hỏi: “Rất mệt phải không?”

Giang Thủy lắc đầu: “Còn được, tự mình lái xe còn mệt hơn.”

“Trước khi tới không báo cho em.”

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Gọi điện thoại cho em nhưng em không tiếp.”

Dương Mai lúc này mới nhớ tới, mấy ngày nay cô cũng chưa dùng di động.

Sau khi về nhà, lấy di động ra liền thấy có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, hơn hai mươi cuộc là Giang Thủy gọi tới. Còn lại là một dãy số máy bàn.

Cô gọi lại, Tiểu Hà nghe máy: “Chị! Rốt cuộc chị cũng gọi lại cho em!”

“Sao em lại ở trong tiệm? Không làm phu nhân giàu có nữa à.”

Tiểu Hà ai nha một tiếng: “Chị đừng lấy em nói giỡn, em chỗ nào là phu nhân giàu có chứ…”

“Mạnh Đạt á.”

“Tiền của anh ấy lại không phải tiền của em.”

“Kết hôn còn phân cái gì anh tôi, là tiền “chung” của hai người.”

Tiểu Hà tĩnh một hồi lâu, mới khổ thanh âm nói: “Trong nhà là anh ấy quản tiền, ngày thường em đòi anh ấy tiền mua quần áo mua trang sức anh ấy sẽ cho nhưng cái khác thì…”

Dương Mai hiểu ra, cố ý dẫn đề tài tới cái khác: “Em vẫn tính tiếp tục làm công cho chị à?”

“Đúng vậy, em cũng không quen biết người nào khác. Chị đừng có vứt bỏ em đấy!”

Dương Mai vui sướng cười: “Chị còn sợ chút tiền lương này cho em, em còn coi thường đấy.”

https://thuviensach.vn

“Sao có thể chứ!” Tiểu Hà nói, “Em còn muốn tự mình kiếm tiền… Ai, chị à, bao giờ chị trở về?”

Dương Mai nói: “Em để chị lười mấy ngày đi.”

Lại lười cũng phải đi về làm việc. Sau khi từ quê trở lại chuyện đầu tiên phải làm chính là chạy đến cửa hàng đồ trang điểm.

Tiểu Hà còn đang chờ, sau khi nhìn thấy Dương Mai, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, chưa nói được vài câu lại phải tách ra.

“Mạnh Đạt tới đón em sao?”

Tiểu Hà gật gật đầu: “Em phải đi trước, tới giao lộ chờ anh ấy.”

Dương Mai liếc mắt nhìn bầu trời bên ngoài đang tối dần, nói: “Ở đây chờ đi, anh ta tới rồi sẽ gọi cho em. Trời tối rồi, bên ngoài lại lạnh.”

“Em không có vấn đề gì, chủ yếu là sợ anh ấy chờ phiền.”

“Từ đây đi qua có vài bước, không cần đến hai phút, có cái gì mà phiền.”

Ánh mắt Tiểu Hà ảm đạm xuống, khóe miệng còn treo cười: “Anh ấy là người không muốn chờ …”

Đến tận đây, Dương Mai bỗng nhiên hiểu ra, trong quan hệ tình yêu với Mạnh Đạt, Tiểu Hà ở vào thế yếu. Không có người đàn ông nào là không muốn chờ — nếu đủ coi trọng.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 58: Tồn Tại

Thời điểm Dương Mai tới cửa hàng, Tiểu Hà đã ở đây. Mấy ngày nay cô ấy đều tới từ rất sớm, làm Dương Mai có cảm giác như trở lại quá khứ — thời điểm Tiểu Hà mới vừa vào tiệm làm, luôn lo sợ, sợ chính mình làm không tốt, thường xuyên đến sớm đến nửa giờ so với thời gian quy định đi làm.

Tiểu Hà giải thích rằng cô ấy không muốn ở nhà nhàn rỗi.

Gia cảnh Mạnh Đạt cũng không tồi, sau khi Tiểu Hà gả qua thì vào ở trong biệt thự cao cấp. Nghe nói nhà Mạnh Đạt có thuê người giúp việc, công việc nội trợ đều là người giúp việc làm, thỉnh thoảng còn mời người giúp việc theo giờ nữa.

Theo lý thuyết, Tiểu Hà vào gia đình như vậy, hẳn là sẽ nhẹ nhàng rất nhiều. Nhưng mà xem bộ dáng cô ấy buồn bực không vui, giống như cuộc sống cũng không phải quá vui vẻ.

Dương Mai lấy ghế dựa ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hà: “Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, em xem như gả vào nhà giàu nhưng làm một phu nhân rảnh rỗi cũng chán nhỉ.”

Tiểu Hà gật gật đầu, nói: “Này em đều biết, không ăn qua thịt heo, còn chưa từng thấy heo chạy sao, phim truyền hình đều diễn như vậy. Nhưng mà chỉ khi chính mình thật sự tới vị trí đó rồi, mới nếm được vị đắng cay mặn ngọt.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, vậy bây giờ em là đắng, cay, mặn hay ngọt?”

“Đều không phải.” Tiểu Hà nhấp môi, nói, “Em bây giờ cảm thấy rất trống rỗng, không chắc chắn.”

Dương Mai không hé răng, chờ cô ấy tiếp tục nói.

“Sau khi hiểu biết Mạnh Đạt sâu hơn, mới phát hiện anh ấy là điển hình của trẻ con nhà giàu bị chiều hư. Tỷ như thường lấy chính mình làm trung tâm, mọi việc đều là em nhường anh ấy, nếu anh ấy không được như ý thì sẽ nổi giận. Lại tỷ như không quá cố kỵ cảm thụ của người khác, cứ mở miệng là tổn thương người khác — nhà em tuần trước mới đến một dì giúp việc, bị anh ấy mắng đến lau nước mắt xin nghỉ…”

Dương Mai cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cô đã gặp qua Mạnh Đạt vài lần, tuy nói chuyện với nhau không nhiều lắm, nhưng cô vẫn nhìn ra, người đàn ông này sống trong nhung lụa, bởi vậy có chút tật xấu không tốt lắm.

Cho nên khi Tiểu Hà quyết định gả cho anh ta, trong lòng Dương Mai không phải không có kinh ngạc cùng tiếc nuối. Xét tổng thể thì Tiểu Hà là cô gái rất có suy nghĩ lại độc lập, khuyết điểm lớn nhất chính là không có bối cảnh gì, điều kiện gia đình không tốt lắm — nếu cái này cũng xem như một cái khuyết điểm.

“Tiểu Hà, chị vẫn là câu nói kia, tự em phải cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống của mình.”

Tiểu Hà gật đầu: “Cảm ơn chị, em đều hiểu — con đường này là tự em chọn, quỳ cũng phải đi xong. Mọi người đều cảm thấy em gả cho Mạnh Đạt quá mức qua loa, cảm thấy anh ấy không phải người chồng tốt, nhưng kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, thật sự không có gì không tốt — rốt cuộc kết hôn là vì muốn sống tốt hơn, so với ngồi trên xe đạp cười, em nguyện ý ngồi trong BMW khóc.

https://thuviensach.vn

Chị, em và chị thật sự không giống nhau, em không tin trên đời này có tình yêu chân chính chó má gì, chị nhìn xem, nhiều đàn ông trước khi kết hôn thề son sắt như vậy, kết quả sau khi kết hôn lại ngoại tình, này cho thấy cái gì? Nó cho thấy tình yêu sẽ theo thời gian trôi đi — tình yêu là có hạn sử dụng. Nếu là như thế, em hà tất phải phấn đấu vì cái gọi là tình yêu chân chính? Không bằng trực tiếp nhặt cái có sẵn, ngày qua ngày còn có thể trải qua thoải mái một chút."

Dương Mai thổn thức một hồi, cuối cùng nói: "Đúng vậy, mọi người có cách sống của mọi người. Chính em cảm thấy tốt là được, người khác không thể sống thay mình được."

Tiểu Hà không sao cả mà cười một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: "Chị cùng thầy giáo kia thế nào?"

Dương Mai bình tĩnh nói: "Anh ấy đã sớm không phải giáo viên."

Ánh mắt Tiểu Hà sáng lên: "Làm sao vậy? Đổi nghề? Phát tài có phải không?"

Dương Mai lắc đầu, nói: "Anh ấy bây giờ đang tìm công việc mới, đã một thời gian không đi làm, chưa tìm được nơi nào tốt."

"À …" Tiểu Hà ý vị không rõ kéo dài thanh âm, dừng một chút, bỗng nhiên nói, "Anh ấy lái xe cũng không tệ nhỉ? Bằng không em bảo Mạnh Đạt hỗ trợ tìm công việc nhé?"

"?" Dương Mai ngẩng đầu nhìn.

Tiểu Hà nói: "Lái xe cho người ta — nếu chị không thích thì cứ nói, bỏ đi."

"Không chê, anh ấy có thể làm việc kiếm sống là được. Chỉ là trước kia anh ấy cũng từng lái xe cho người ta, ông chủ kia liều mạng áp bức anh

https://thuviensach.vn

ấy, chị sợ thân thể anh ấy ăn không tiêu.”

“Sẽ không sẽ không!” Tiểu Hà xua tay cười nói, “Nếu là bạn trai chị, khẳng định phải bảo người ta chiếu cố rồi.”

“Vậy chị thay anh ấy cảm ơn em trước.”

“Không cần không cần, có gì đâu chứ.”

Tiểu Hà nói công việc, kỳ thật chính là bạn tốt của Mạnh Đạt vừa vặn thiếu tài xế, bởi vì cố ý chiếu cố, cho nên người nọ thấy mặt Giang Thủy liền đồng ý luôn. Bây giờ Giang Thủy làm tài xế cho người đó, công việc không nặng, phúc lợi cũng tốt, làm một thời gian cuối cùng cũng tiến vào quỹ đạo.

Giang Thủy chạy một chiếc BMW màu trắng, tan tầm anh chạy đến tiểu khu nhà Dương Mai.

Hiện tại bọn họ ở chung.

Kỳ thật Dương Mai biết Giang Thủy vốn không nguyện ý ở tại nhà cô, thế này có vẻ như tiểu bạch kiểm (đàn ông ăn bám, trai bao) dựa vào phụ nữ. Nhưng hiện tại cô đang mang thai, cần phải có người chiếu cố, Giang Thủy không thể chối từ mà gánh vác công tác cơm nước ngày hai bữa. Tay nghề của anh cũng không tệ lắm, mấy tháng qua đi, thế nhưng làm Dương Mai béo lên không ít.

“Lại tăng một kg.”

Giang Thủy đổ đồ ăn thừa vào thùng rác, lại dọn chén đũa vào phòng bếp, liền nghe thấy Dương Mai oán giận.

Từ phòng bếp ra tới, nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Đừng so đo cân nặng nữa, còn như vậy anh sẽ cất cân đi đấy.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai xuống khỏi cân, ai oán nhìn Giang Thủy liếc mắt một cái, đứng đối diện anh nhéo thịt trên bụng mình: “Anh không được cất đi! Em phải khống chế thể trọng, không cân làm sao biết mình béo lên bao nhiêu.”

Giang Thủy đi tới, một tay đang cầm đĩa đồ ăn, anh dùng một cái tay khác nắm lấy eo cô, nâng lên ước lượng: “Ừm, nặng hơn khoảng 1 kg.”

Dương Mai hờn dỗi đấm anh một cái: “Này anh cũng cảm giác ra được? Thôi đi.”

Giang Thủy cười cười, nói: “Anh ôm em cả ngày, đương nhiên cảm giác ra được.”

“Hứ, tùy anh nói thế nào cũng được.” Dừng một chút, Dương Mai nói, “Em thấy anh dường như gầy đi, muốn cân thử một chút hay không?”

“Không cần.”

Cô nhéo nhéo cánh tay anh, lại sờ sờ eo anh, cơ hồ khẳng định nói: “Gầy gầy. Có phải quá vất vả không? Lái xe cho người ta có áp lực phải không? Ai? Anh muốn xin nghỉ mấy ngày không?”

Giang Thủy lắc đầu: “Ông chủ là người thân thiện, đối với cấp dưới cũng tốt, rất thông cảm. Áp lực khẳng định là có, nhưng cũng không đáng sợ như em nói. Muốn nói vất vả… Hầu hạ em là vất vả nhất — em có thể ăn đồ ăn vặt xong vứt rác không? Còn có, em bây giờ chăn cũng không gấp, em xem giường em đã loạn thành cái gì rồi.”

Dương Mai hừ một tiếng, phủi tay liền đi.

“Đi đâu?”

“Đi gấp chăn!”

Đêm khuya tĩnh lặng, ôm nhau đi vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Trong không gian an tĩnh, ẩn ẩn có âm thanh sột sột soạt soạt.

“Được chưa?”

“… Nhanh…”

Theo tiêng kêu rên ám ách ẩn nhẫn, thanh âm sột sột soạt soạt biến mất.

“Đi, lấy giấy cho em.”

Giang Thủy từ trên giường đứng lên, nương ánh trăng màu bạc sờ đến khăn giấy, cho Dương Mai lau khô tay.

Một lần nữa nằm lên giường, thanh âm thỏa mãn lại mang theo tiếc nuối: “Khi nào mới được? Đã bao lâu rồi.”

“Bác sĩ nói ba tháng á, bằng không bảo bảo sẽ xảy ra chuyện.” Dương Mai cảnh cáo nói, “Trong khoảng thời gian này anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“…” Anh rầu rĩ trở mình.

Qua hồi lâu, trong bóng tối vang lên thanh âm trầm tĩnh của anh: “Dương Mai, anh sẽ không mãi mãi làm tái xế cho người ta.”

Ấn đường Dương Mai nhíu lại: “Sao lại nói cái này, không phải đang làm tốt lắm sao.”

Có thể tự lực cánh sinh là tốt rồi, mà hiện tại thu nhập của anh cũng có thể bổ khuyết gia dụng. Dương Mai nghĩ, như vậy là đủ rồi. Cô kiếm tiền là chủ yếu, chi phí chi tiêu lớn đều là cô chi tiền, nghĩ như vậy, đáy lòng cô lại ẩn ẩn cảm thấy bất an.

Vì thế cho anh thêm liều thuốc an thần: “Anh không cần nghĩ nhiều, bây giờ cũng đã khá tốt rồi. Tiền lương của anh cũng gửi vào thẻ của em,

https://thuviensach.vn

thẻ chúng ta xài chung, vậy là đủ rồi.”

Đúng vậy, thẻ là xài chung. Cô thật là thông minh lại dịu dàng, nhưng lại thông minh thế nào dịu dàng thế nào, anh cũng hiểu rất rõ, tiền trong thẻ, của anh chỉ chiếm số lẻ.

Hốc mắt lại phiếm nước. Anh vẫn nằm nghiêng không nhúc nhích, chờ yết hầu thoải mái, mới nói từng chữ một: “Mấy năm nay anh có để dành ít tiền, hơn nữa anh hiện tại tiền lương, chờ tích cóp đủ tiền, chúng ta kết hôn.”

Sau lưng không có động tĩnh.

Giang Thủy chờ rồi lại chờ, trái tim như nổi trống.

Sau một lúc lâu, anh nghẹn giọng nói: “Em nói cái gì đi.”

Dương Mai nói: “Anh quay người lại, để em nhìn anh.”

Anh theo lời xoay người lại, kinh ngạc thấy hai hàng lệ trên khóe mắt Dương Mai. Nước mắt ngưng tụ thành một hàng, giống như trân châu rơi xuống mâm ngọc, đổ rào rào, khiến người ta không tự kìm hãm được muốn dùng đôi tay đỡ lấy.

Giang Thủy cái gì cũng không nghĩ nói, cũng nói không nên lời cái gì. Bọc chăn bông ôm lấy người, mềm mại lại ấm áp như là phẳng trái tim thấp thỏm của anh.

Người phụ nữ này là thứ quý giá nhất cả đời anh, là tốt đẹp mà nửa đời trước anh chưa từng xa nghĩ.

— mày sẽ sống không tốt! Bạch nhãn lang, nguyền rủa mày cả đời sống không bằng chết!

Anh để ra một bàn tay, xoa xoa đôi mắt phát trướng.

https://thuviensach.vn

Mỗi người là một người làm vườn, cả đời đều gieo giống trên vườn hoa sinh mệnh. Có người thiện lương, gieo xuống hạt giống lớn lên thành hoa hướng dương, có người tà ác, rải một đám đất mọc ra mạn đà la, có người tham lam, bận rộn cả đời cuối cùng lại không thu hoạch được cái gì.

Còn có giống như anh, cô độc một mình, hai tay trống trơn, ngẫu nhiên được thần may mắn ưu ái, trên vùng đất cằn cỗi cũng có thể mọc ra mầm non xanh biếc.

Nó nên được trân trọng.

Anh nghẹn ngào, thật lâu vẫn khó có thể bình tĩnh. Thời điểm lại mở miệng, thanh âm có mỏng manh run rẩy: “Dương Mai, nếu một ngày nào đó, anh lại lạc lối, em phải đánh tỉnh anh, hung hăng mà đánh. Anh tuyệt không đánh trả. Nhưng xin em…”

“Xin em cái gì?”

“…” Anh ngăn chặn thanh âm, không dám nói nữa. Người đàn ông mang theo tiếng khóc nói chuyện, quá mất mặt.

“Xin em cái gì? Anh nói đi.”

Anh dúi đầu vào chăn bông, thực mềm thực ấm, dưới chăn bông chính là hõm vai cô. Không có bất luận giây phút nào, giống như hiện tại, làm anh cảm thấy tâm an. Anh càng ôm càng chặt, càng ôm càng chặt, giữa hoảng hốt, cho rằng trong lòng ngực chính mình đang ôm, chính là toàn bộ thế giới.

Nếu sinh mệnh anh có một mảnh đất màu mỡ, kỳ nguyện duy nhất của anh chính là —

Muốn tinh tế mà che chở, đặt mầm non xanh biếc kia vào trái tim tràn đầy nhiệt huyết của anh.

https://thuviensach.vn

Thì ra cũng không phải chỉ là một cái xác không hồn, chỉ là thân thể đáng thương mang tội nghiệt tìm được ý nghĩa sinh tồn mới.

Anh cũng muốn sống tốt hơn, loại nguyện vọng này càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Cho nên, nếu anh vẫn chứng nào tật nấy, xin cô hung hăng đánh tỉnh anh. Nhưng ngàn vạn đừng từ bỏ anh, hãy giữ anh thật chặt.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 59: Gặp Trở Ngại

Cuối tuần vừa lúc Giang Thủy có ngày nghỉ, nên đã hẹn Dương Mai buổi tối cùng đi xem phim điện ảnh mới chiếu.

Kỳ thật gần đây không có phim gì hay, đều là phim cũ bán vé gỡ gạc. Nhưng điểm này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình xem phim của hai người.

9 giờ bắt đầu chiếu, bộ phim kéo dài hai giờ. Rạp chiếu phim rất an tĩnh, Dương Mai cùng Giang Thủy mua ghế tình nhân ngồi ở loạt cuối cùng, trên đỉnh đầu chính là máy chiếu phim. Bộ phim này không xuất sắc một chút nào, còn không bằng những hạt bụi nhỏ trôi nổi trong luồng sáng trên đỉnh đầu.

“Tiêu tiền để em nhìn máy chiếu à?” Giang Thủy nói, “Phim nói cái gì em biết không?”

Dương Mai liếc anh: “Chẳng lẽ anh biết? Tiêu tiền để anh nhìn em à?”

“…” Anh không cách nào phản bác.

Cuối cùng, hai người cũng chưa biết phim ảnh thế nào.

Sau khi từ rạp chiếu phim đi ra mới phát hiện đêm lạnh như nước, Giang Thủy cởi áo khoác cho Dương Mai, hai người tính toán từ từ đi bộ về nhà.

https://thuviensach.vn

Trên đường trở về gặp được Tiểu Hà và Mạnh Đạt, còn cách vài bước chân, Dương Mai liền ở phía sau gọi Tiểu Hà.

Bọn họ song song quay đầu lại, Tiểu Hà dừng lại chờ Dương Mai đi tới.

“Khéo quá.” Dương Mai cười.

“Đúng vậy, khéo thật.” Tiểu Hà nói, “Hai người tới xem phim?”

“Phải, hai người thì sao?”

“Cũng thế.”

Dương Mai gật đầu: “Vừa rồi ở bên trong không gặp nhau nhỉ.”

“À, anh ấy thấy phim chán quá nên chúng em ra trước.” Nói rồi chỉ chỉ Mạnh Đạt.

Lúc này, Dương Mai mới mỉm cười gật đầu với Mạnh Đạt, xem như chào hỏi.

Mạnh Đạt cũng khách khí gật gật đầu, từ hộp thuốc lấy ra một điếu, đưa cho Giang Thủy: “Xưng hô như thế nào?”

Giang Thủy tiếp nhận, ngậm ở trong miệng: “Giang Thủy.”

“Ừm.” Mạnh Đạt đối với Giang Thủy không hề có ấn tượng, Tiểu Hà ở bên cạnh nhắc nhở: “Anh quên rồi? Mấy tháng trước nhờ anh hỗ trợ tìm công việc, chính là tài xế của bạn anh.”

“À —” có điểm ấn tượng. Mạnh Đạt gật đầu, trên mặt còn treo nụ cười khách sáo, tay nắm bật lửa mới từ túi quần ra tới một nửa lại không dấu vết mà thả lại.

https://thuviensach.vn

“Chuyện công việc, cám ơn.” Giang Thủy nói.

Mạnh Đạt không có biểu tình gì, cười cũng phai nhạt: “Không cần, là cậu ta vừa lúc thiếu người mà thôi. Anh làm cho tốt.” Mặt chuyển hướng Tiểu Hà, không nói nhiều một câu, nhưng Tiểu Hà đã nhanh chóng hiểu được ý tứ của anh.

Mạnh Đạt đây là muốn chạy, không muốn giao lưu với người khác.

Không hiểu sao, Tiểu Hà bỗng nhiên cảm thấy tức giận, cố tình làm bộ như không lĩnh ngộ được ý tứ của Mạnh Đạt. Cô ấy thân mật kéo cánh tay Dương Mai, bắt đầu nói đến kết cục bộ phim vừa rồi chưa xem được.

Bộ phim đích thực rất chán, nhưng bên trong có diễn viên cô ấy thích, bởi vậy từ khi bộ phim này chuẩn bị quay, cô ấy đã vạn phần chờ mong. Thật vất vả chờ đến lần đầu công chiếu, cô ấy phải nói bao nhiêu lời hay mới nói động Mạnh Đạt, lôi kéo anh ta cùng đi xem với mình.

Thực đáng tiếc, đến cái kết cục cũng không thấy được.

Dương Mai nghe Tiểu Hà vẫn luôn nói chuyện điện ảnh, muốn phụ họa, nhưng thật sự không có biện pháp — cô xem hoàn chỉnh bộ phim nhưng mà cũng chẳng khác gì chưa xem.

Mạnh Đạt ở một bên chờ một lát, thấy Tiểu Hà không có chút ý tứ phải đi nào, trên mặt lập tức lộ ra vẻ không vui. Bốn người cùng nhau đi về phía trước nhưng anh ta đi nhanh nhất, không được vài bước đã ném ba người Dương Mai lại phía sau.

Thấy bóng dáng Mạnh Đạt một mình, Tiểu Hà bỗng nhiên không còn chút hứng thú nói chuyện nào. Tay kéo Dương Mai cũng thả lỏng xuống.

Dương Mai hảo tâm nói: “Em đuổi theo đi, ngày mai chúng ta gặp lại nói.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Hà rũ đầu nói: “Không được, cứ mãi đuổi theo anh ấy, em cũng mệt mỏi.”

Cô ấy bỗng nhiên dừng lại, nhìn nhìn Giang Thủy bên cạnh Dương Mai, Giang Thủy lập tức hiểu ý, tay kẹp thuốc nâng lên ý bảo, nói: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi sang bên kia mượn bật lửa.”

Chờ Giang Thủy qua đường cái, vào cửa hàng đối diện, mặt Tiểu Hà rốt cuộc sụp xuống.

“Chị, em bắt đầu hoài nghi chính mình.” Cô ấy nhăn cả khuôn mặt, rõ ràng mới hơn hai mươi tuổi, lại bị Dương Mai nhìn ra vẻ mặt tang thương, “Đều nói phụ nữ gả chồng, không thể tìm người mình thích mà phải tìm người thích mình, như vậy mới hạnh phúc. Thời điểm em và Mạnh Đạt vừa mới bắt đầu, em cho rằng anh ấy thích em. Nhưng hiện tại… Em không cảm giác được.”

“Anh ta đối với em không tốt?”

Tiểu Hà lắc đầu: “Anh ấy không trăng hoa, ở nhà em cũng có đủ địa vị. Trên chi phí ăn mặc cũng không hạn chế em. Nhưng mà, em cảm thấy anh ấy không có tâm.”

“Đó là anh ấy không đủ săn sóc.”

“Đúng vậy, anh ấy không quan tâm em.”

Trời nổi gió, Dương Mai nắm thật chặt áo khoác của Giang Thủy, tức khắc lại cảm thấy ấm áp.

Cô nói: “Tiểu Hà, chị không muốn ỷ vào tuổi lớn hơn mà can thiệp vào tư tưởng và quyết định của em, chị liền lắm miệng một lần — em nói với chị, em kết hôn với Mạnh Đạt, không phải bởi vì tình yêu, em căn bản không tin có tình yêu tồn tại. Nếu không phải vì tình yêu, bây giờ em

https://thuviensach.vn

không thể xa cầu tình yêu. Nó giống như em mua trứng gà, trên đường không thể hy vọng xa vời nó ấp ra một con vịt. Em hiểu không?”

Tiểu Hà nhấp khóe miệng, cười bi thương.

“Chị vẫn chúc em hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của em và hạnh phúc của chị không giống nhau. Em xem — em không lo ăn mặc, tiêu tiền cũng hoàn toàn có thể bằng vào ý nguyện của mình mà tiêu xài phung phí, em cùng Mạnh Đạt cầm tay ra cửa, em chính là ‘Bà Mạnh’, thân phận và địa vị xã hội của em không giống trước kia. Mà chị — là người bình thường nhất, mua phòng mua xe phải có kế hoạch, có lẽ còn phải đi vay, so với em vất vả hơn nhiều.”

“Nhưng bạn trai chị đối với chị thật tốt.”

“Đúng vậy, đây là hạnh phúc lớn nhất của chị.”

Mọi người có cách sống của mọi người, mỗi người đối với hạnh phúc đều có định nghĩa của chính mình. Có người theo chủ nghĩa hưởng lạc, tiền tài là quan trọng nhất, sẽ đi tìm người cùng chung chí hướng với mình để trải qua cả đời, có người thì tình yêu là quan trọng nhất, không muốn tạm chấp nhận, cũng sẽ đi tìm người cùng chung chí hướng với mình trải qua cả đời.

Không cần hâm mộ hạnh phúc của người khác, thời điểm lựa chọn phương thức hạnh phúc của chính mình, đã mang ý nghĩa cùng những phương thức khác đường ai nấy đi. Đại bộ phận cá cùng tay gấu không thể cùng lấy được.

“Dương Mai, chị có cảm thấy mệt mỏi không?”

Dương Mai chăm chú nhìn Tiểu Hà, cô phát hiện cô ấy gọi cô là Dương Mai, mà không phải “chị”. Vì thế cô tĩnh lại, trịnh trọng nói với cô

https://thuviensach.vn

ấy: “Mỗi một loại hạnh phúc đều sẽ mệt mỏi, nhưng so với hiện thực rất hạnh phúc, vất vả này chị có thể chịu đựng. Chị bây giờ đã rất thỏa mãn.”

Gió càng lớn hơn, cuốn lên hàng cây bên đường xôn xao rung động.

May mắn có đèn đường vàng ấm sáng lên, ban đêm không đến mức quá lạnh lẽo quá mờ ảo.

Dương Mai đứng trong gió, nhất định rất lạnh, bởi vì Tiểu Hà phát hiện mũi cô ấy đã đỏ. Nhưng dựa vào bên người cô ấy, lại thần kỳ cảm nhận được nhiệt khí cuồn cuộn không ngừng, từ khối thân thể kia không ngừng không nghỉ trào ra.

Nếu tình yêu là một trận chiến thì những người phụ nữ thân ở chiến trường đều là những người chiến sĩ đang giương kiếm. Có người phụ nữ kiên trì không được bao lâu đã rời khỏi chiến đấu, mà có người càng đánh càng hăng, thẳng đến phủ thêm len mình chiến bào hoàng kim.

Dương Mai hẳn là muốn mặc vào chiến bào hoàng kim trên người.

Đối mặt với một Dương Mai như vậy, Tiểu Hà không có lời nào để nói. Đáy lòng cô ấy đột nhiên sinh ra kính nể không biết nói gì.

“Chị, chị thật sự rất dũng cảm, em đời này đều không thể làm một người phụ nữ như chị được.” Cô ấy chân thành nói, “Chị, em thật tình mong chị hạnh phúc.”

“Cảm ơn.” Dương Mai cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, đối lập với chóp mũi phấn hồng, có vẻ vô cùng đáng yêu.

Hai người phụ nữ đứng nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn lâm vào trầm mặc.

Trong tình yêu, cô ấy là đào binh.

https://thuviensach.vn

Trong tình yêu, cô là dũng sĩ.

Chia tay Tiểu Hà, Giang Thủy cũng từ phía đối diện đi trở về. Hút hết một điếu thuốc, thế nhưng khoang miệng không có mùi gì.

Anh nói: “Anh hút thuốc xong đã hà hơi mấy lần, mùi đã tan rồi.”

Dương Mai nói: “Anh lạnh không? Muốn mặc áo lại không?”

“Em mặc đi.”

“Em mặc quá nhiều.”

“Em bây giờ là hai người, đương nhiên phải mặc nhiều một chút.”

“Túi em đâu?”

Giang Thủy gỡ túi từ trên vai xuống, lại không đưa cho cô: “Để anh đeo.”

“Em muốn xem thời gian một chút.”

“À.”

Dương Mai móc điện thoại ra, nhìn thoáng qua, nói: “Có mấy cuộc gọi nhỡ.”

Giang Thủy thò qua xem: “Anh không nghe thấy.”

“Là mẹ em.”

Cô gọi lại, hai tiếng “tút tút” vang lên đã có người nghe. Hỏa khí tự nhiên là có, nhưng sau khi nghe giọng Dương Mai, rất nhanh đã tan mất.

Ngắt điện thoại, Giang Thủy lấy di động về, nhét vào trong túi, lại đeo lên: “Làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

“Mẹ em muốn em về nhà xem mắt.”

Đột nhiên cứng đờ người, anh ngẩng đầu nhìn cô: “Mẹ em không biết em mang thai?”

Dương Mai lắc đầu: “Nếu biết đã không bảo em vậy.”

Giang Thủy hít khí lạnh, đôi mắt bị gió thổi đến híp lại.

Dương Mai nói: “Anh cùng em trở về đi.”

“Gặp cha mẹ em?”

“Đúng vậy.”

Về quê ngày đó vừa lúc là thứ bảy, trên đường rất đông, Giang Thủy mượn BMW của ông chủ, nhưng mà xe có tốt đến mấy thì lúc kẹt xe cũng không có tác dụng gì.

Dương Mai ngồi ở ghế phụ thảnh thơi ăn quýt, trong xe tỏa ra hương thơm thanh mát.

Giang Thủy không có tâm tư nào, chỉ có gấp gáp. Nhưng mà tắc đường không giảm, một chút biện pháp cũng không có. Anh thật hận không thể lập tức mọc cánh bay đến mục tiêu.

“Ba mẹ em chờ một lát không có việc gì chứ?”

Dương Mai liếc nhìn anh một cái, đưa một mảnh quýt qua: “Anh đừng khẩn trương. Nói là bị kẹt xe, bọn họ sẽ thông cảm.”

Một lát sau, anh lại nói: “Muốn mua gì hay không?”

Dương Mai ai một tiếng: “Ở đằng sau có nhiều đồ ăn đồ uống như vậy rồi, còn mua cái gì chứ. Hai người bọn họ ăn uống đều rất tiết kiệm, đừng

https://thuviensach.vn

mua, lãng phí.”

Dọc theo đường đi, Giang Thủy đều hoài tâm tình thấp thỏm, muốn đến sớm một chút. Thời điểm tới thật rồi, lại hy vọng còn tắc ở trên đường. Anh rất khẩn trương, sợ cha mẹ Dương Mai không hài lòng về anh.

Vào cửa thấy hai ông bà, mới phát giác hai người kỳ thật là hòa ái dễ gần. Vội không ngừng mà tiếp đón anh ngồi xuống, bưng trà cùng trái cây, nhiệt tình chiêu đãi anh.

Cơm trưa đã đang nấu, trong điện thoại đã hỏi đồ ăn yêu thích của Giang Thủy, vừa nghe không ăn kiêng cái gì, liền xuống tay làm.

Mông còn chưa ngồi nóng, cơm trưa đã làm xong.

Bốn người đồng thời vây quanh bàn ăn, Giang Thủy vẫn câu nệ như cũ. Anh không có kinh nghiệm, từ nhỏ đến lớn đều không có. Bởi vậy anh không biết nên ở chung với người lớn trong nhà như thế nào. Nên nói cái gì, nên làm cái gì, trong lòng anh có cân nhắc, nhưng cũng không hoàn toàn xác định.

Vẫn luôn ở vào trạng thái thấp thỏm lo âu, mẹ Dương bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Tiểu Giang, đồ ăn hợp miệng chứ?”

“Hợp ạ, hương vị rất ngon.”

“Vậy ăn nhiều một chút đi.”

“Vâng.”

Mẹ Dương ân cần gắp đồ ăn qua: “Đúng rồi Tiểu Giang, cháu là người ở đâu?”

Giang Thủy đúng sự thật bẩm báo, mẹ Dương nghĩ nghĩ nói: “À, đó chính là nơi Dương Mai làm việc.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

“Vậy cháu phải chăm sóc nó nhiều hơn nhé, nó ở nơi trời xa đất lạ, có người địa phương chiếu ứng cũng tốt hơn một chút.”

Dương Mai nhịn không được ngắt lời: “Người nào sống không quen chứ, con đã lăn lộn mấy năm rồi, sớm quen lắm rồi.”

Mẹ Dương bĩu môi trừng cô một cái: “Ăn cơm của con đi.” Rồi sau đó lại thay gương mặt tươi cười nói với Giang Thủy: “Phải chiếu cố một chút chứ. Không chỉ có trên mặt sinh hoạt, trên mặt công tác cũng thế — Dương Mai tự mình gây dựng sự nghiệp, rất vất vả. Đúng rồi, cháu đang làm gì?”

Giang Thủy dừng một chút, giương mắt: “Cháu lái xe cho người ta.”

“A?” mẹ Dương nghe không hiểu, há to miệng hỏi, “Cái gì lái xe cho người ta?”

“Cháu là tài xế.”

Lúc này nghe rõ, mặt cũng cương. Nhưng vẫn ôn hòa nói: “À, kia cũng rất vất vả đi?”

“Cũng bình thường ạ.”

“Ai da, sao mà bình thường được. Lái xe khẳng định rất vất vả, nếu là Dương Mai nhà bác lái xe, bác khẳng định đau lòng.” Mẹ Dương chuyện vừa chuyển, nói, “Bố mẹ cháu khẳng định cũng đau lòng cháu.”

Vừa dứt lời, Dương Mai liền buông chén đũa xuống.

Thanh âm không lớn, nhưng vẫn dọa mẹ Dương nhảy dựng: “Không thể đặt nhẹ chút sao? Dọa chết người rồi.”

https://thuviensach.vn

Một bữa cơm kết thúc, Giang Thủy tạm thời đến phòng Dương Mai nghỉ trưa.

Mẹ Dương túm Dương Mai ra, đưa tới phòng mình, sau khi khóa cửa lại, hạ giọng hỏi: “Người này điều kiện gia đình thế nào?”

Dương Mai nói: “Chẳng ra gì.”

“Chẳng ra gì là thế nào?” Mẹ Dương rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này, “Nhà chúng ta không phải hám giàu, không phải nói con nhất định phải tìm người có tiền, điều kiện nhà trai không trở ngại là được, môn đăng hộ đối là vừa lòng.”

Bộ lý do thoái thác này Dương Mai nghe từ nhỏ đến lớn đã mấy trăm lần, một chút hứng thú nghe lại cũng không có. Đơn giản lập tức nói thẳng ra: “Mẹ, nhà Giang Thủy không như những người khác, chỉ có một mình anh ấy. Tự anh ấy nuôi sống chính mình, hiện tại muốn nuôi sống con. Chính là như vậy.”

Mẹ Dương nghe xong tim đập bìch bịch, sợ tới mức: “Cái gì gọi là nhà cậu ta chỉ có một người? Thân thích khác đâu?… Đã chết?!”

“Cũng không khác lắm.”

“!” Mẹ Dương khiếp sợ đến lập tức nói không nên lời.

Dương Mai phủi tay phải đi: “Không có việc gì con đi về trước ngủ một giấc đây, có chút mệt mỏi.”

“Từ từ!” Mẹ Dương kêu lên, khắp nơi tìm ba Dương, “Dương Quốc Cường! Lại đây! Nghe một chút con gái ông tìm đàn ông thế nào!”

Dương Mai nhíu mày xoay người: “Mẹ không cần lớn tiếng như vậy.”

https://thuviensach.vn

Mẹ Dương chợt thấy giận sôi máu: “Dương Mai, mẹ không đồng ý. Mẹ nói cho con biết, mẹ kiên quyết không đồng ý!”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 60: Dũng Sĩ

Dương Mai từ trong phòng mẹ Dương đi ra, lại lén lút vào phòng chính mình.

Đẩy cửa vào, thấy Giang Thủy đang đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cô, tựa hồ không nghe thấy âm thanh cô vào cửa, chờ cô đóng cửa lại, vẫn đứng thẳng cứng còng như cũ.

Trái tim Dương Mai bỗng nhiên sụp xuống. Giống như bánh tart trứng bị nhét vào lò nướng, bộ phận non mềm nhất yếu ớt nhất ở giữa, rầm một cái, hoàn toàn sụp xuống.

Cô lẳng lặng chạy tới, từ sau lưng ôm chặt anh.

“Làm sao vậy?” Giang Thủy cúi đầu, nhưng không nhìn thấy mặt cô. Mặt cô đã vùi thật sâu vào lưng anh.

“Buồn ngủ không?” thanh âm Dương Mai thực buồn.

“Ừm… Chưa đâu.”

“Sáng sớm đã rời giường, lái xe tới đây cũng mất bốn tiếng, khẳng định rất mệt mỏi.” Dương Mai nắm tay anh ngồi xuống mép giường, “Anh nghỉ trưa một chút đi.”

Nằm xuống, Giang Thủy đột nhiên hỏi: “Mẹ em có phải không hài lòng anh không?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai ngẩn ra một chút, nói dối: “Không đâu.”

Anh nhíu mi, tinh tế hồi tưởng vừa rồi một chút, nói: “Anh thấy mẹ em rất không vui.”

Dương Mai nói: “Không phải không vui, không phải bà vẫn luôn cười với anh sao.”

“…” Anh lại không ngốc, tươi cười đó, bao nhiêu là thiệt tình bao nhiêu là giả ý, vẫn có thể cảm nhận được.

Còn muốn nói nữa, cửa phòng bỗng nhiên bị gõ vang.

Giọng mẹ Dương cứng rắn lạnh lẽo vang lên: “Dương Mai, đừng ngủ vội, ba có chuyện muốn nói với con.”

Dương Mai theo bản năng nhíu mày — nói là ba có chuyện nói, kỳ thật là chính bà có chuyện muốn nói. Trong nhà mọi việc lớn nhỏ vẫn luôn là mẹ Dương làm chủ, dạy dỗ con gái cũng vậy, chỉ cần mẹ Dương nói không thể, ba Dương liền sẽ không nói có thể.

“Anh ngủ trước đi, em lập tức quay lại.”

Cửa khép lại. Trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Giang Thủy ngẩng đầu nhìn trần nhà, tuy đã đắp chăn nhưng làm thế nào cũng không ấm lên được.

Dương Mai đi ra ngoài khoảng nửa giờ, trong nửa giờ này, không phải không nghe thấy âm thanh từ cách vách. Nhưng vì cố tình đè thấp nên không nghe rõ được nội dung cụ thể mà thôi.

Nửa giờ này đối với Giang Thủy mà nói, thật sự gian nan.

Nửa giờ sau, buồn ngủ cùng mỏi mệt đã không cánh mà bay.

https://thuviensach.vn

Dương Mai vừa vào, anh lập tức ngồi dậy, một câu không nói, chỉ nhìn chằm chằm cô.

“Ngủ đi.” Chỉ nói hai chữ như vậy, cô liền nằm xuống bên cạnh.

Hồi lâu sau, cô mở mắt ra, phát hiện người đàn ông bên cạnh còn chưa nằm xuống, đang dựa vào đầu giường, xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cũng nhìn qua, không phát hiện cái gì kỳ lạ, liền hỏi: “Anh đang nhìn cái gì?”

“Nhìn cây. Dưới nhà em có hai cây đang nở hoa.”

Là tử vi. Một gốc nở hoa màu phấn hồng, một gốc nở hoa màu trắng, cũng không quá diễm lệ, nhưng ở giữa một mảnh đất vàng nâu lại là sáng nhất.

“Mẹ em trồng đấy, ngày thường cũng không chăm sóc cẩn thận lắm. Khát uống nước mưa, đói thì phơi nắng. Không nghĩ tới qua mấy năm, cũng lớn như vậy.” Dương Mai nói, “Thời điểm nở hoa còn khá đẹp.”

Giang Thủy gật gật đầu: “Thật hạnh phúc.”

“?” Dương Mai nhìn về phía anh.

Anh nói: “Nếu anh là một cái cây thì thật tốt, cứ như vậy lớn lên trong đất, tùy tiện tự mình lớn lên hay không, tùy tiện tự mình nở qua hay không.”

Dương Mai híp mắt cười: “Nếu anh là một cái cây, nhất định là một cây đại thụ che trời.”

“Vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì em sẽ là một cái cây thấp bé hơn anh, tránh ở phía dưới anh, anh phải rậm rạp một chút, mới có thể che mặt trời cho em. À đúng rồi, em muốn nở hoa, nở ra loại hoa nhỏ màu hồng phấn.”

Ging Thủy nặng nề cười, nếu cô cũng là một cái cây, nhất định không phải chỉ là một cái cây thấp bé, ít nhất cũng cao lớn không khác gì anh, có lẽ so với anh còn cao lớn một ít. Chỉ là sẽ rất thon thả, không thô tráng bằng chạc cây của anh. Nếu muốn nở hoa, cũng không phải loại hoa nhỏ màu hồng phấn — cô sẽ nở ra màu đỏ thẫm, đóa hoa lớn như lửa thiêu đốt.

Giống như cô hùng hổ xông vào tầm nhìn của anh.

Đột nhiên, cô như là không có đầu óc hỏi: “Nếu có người muốn chặt anh đi, anh làm sao bây giờ?”

Giang Thủy hơi hơi trầm tư, một lát sau, mới trầm tĩnh nói: “Vậy mùa xuân năm sau lại nẩy mầm, một lần nữa lớn lên.”

“Nếu người kia lại tới chặt anh, nhất định phải chặt đứt anh thì sao?”

“Anh sẽ lại lớn lên, sẽ luôn mọc lại.”

Dương Mai hít hít mũi, nhẹ giọng nói: “Mẹ em kiên quyết không đồng ý, làm sao bây giờ?”

Anh nói từng chữ một: “Anh không lùi bước.”

Dương Mai kéo chăn cao lên, che khuất mặt.

Đủ rồi, thế là đủ rồi. Cô ở trong lòng nói như vậy.

Ăn xong cơm chiều, Dương Mai lôi kéo Giang Thủy ra bên ngoài dạo quanh. Đi một hồi lại vòng qua bến xe buýt, lúc này hai người đã đi bộ được một vòng. Mới đầu còn lạnh, cứ đi tiếp, cả người đều nóng lên.

https://thuviensach.vn

Vòng một vòng xong rồi, lượng vận động cũng đủ lớn.

Áo ngoài bị Dương Mai thoát đến khuỷu tay: “Em phải đi về tắm rửa.”

Giang Thủy cau mày mặc áo cô đã cởi một nửa lại: “Vậy trở về đi.”

Ở cổng lớn, mẹ Dương vừa vặn đứng ở đó, cười nói: “A, hai đứa đã về rồi? Cái kia, Tiểu Giang à, có thể giúp bác đi mua ít đồ về không?”

Giang Thủy nói: “Vâng, mua cái gì ạ?”

Mẹ Dương đưa một tờ giấy nhỏ cho anh, nói: “Đây, mặt trên viết hết. Trái cây này, phải đi siêu thị lớn nhất mua. Quả hạch này, phải đi cửa hàng nhà… Bác viết chỉ đường xuống rồi, cháu nói với ông chủ là Ngô Tuệ Trân muốn mua, ông ấy sẽ giúp cháu lấy.”

“Vâng.”

“Đi sớm về sớm, trên đường chú ý an toàn!”

“Vâng.”

Nhìn theo Giang Thủy đi xa đến lúc không thấy được bóng dáng nữa, mẹ Dương nắm tay Dương Mai vào nhà.

“Dương Mai.”

Dương Mai ngẩn ra một chút, theo bản năng nhìn mẹ Dương, mẹ Dương quay đầu đi, vui tươi hớn hở đón nhận: “Cháu ngồi đi, ngồi đi.”

“Vâng ạ.” Phó Lập Nghiệp một lần nữa ngồi xuống, cha Dương đẩy mâm đựng trái cây qua, anh ta cung kính nói tiếng cảm ơn.

“Sao lại thế này?” Dương Mai đè nặng thanh âm, kéo lấy vạt áo mẹ Dương.

https://thuviensach.vn

Mẹ Dương vỗ lên tay cô một cái, liền thẳng tắp đi về phía Phó Lập Nghiệp: “Lập Nghiệp, cháu ngồi một lát đã, dì đã nhờ người đi mua trái cây và quả hạch rồi, cháu chờ một chút nhé.”

Phó Lập Nghiệp lại muốn đứng lên, vội vàng xua tay: “Không cần đâu dì, dì quá khách khí.”

“Nên thế nên thế.” Mẹ Dương cười vài tiếng, vui rạo rực nhìn người trẻ tuổi trước mặt, khen nói, “Cháu lớn lên thật giống mẹ cháu, dì biết mẹ cháu mà, thời trẻ là đại mỹ nữ số một số hai đấy!”

Phó Lập Nghiệp thẹn thùng cười cười, nói: “Không có không có, dì quá khen.”

“Không phải khen đau, cháu xem cháu lớn lên, cùng cái cậu, ai, cậu nam minh tinh kia… Ai, Quốc Cường, nam minh tinh kia gọi là gì nhỉ?”

Cha Dương nhắc nhở: “Gọi là Lý Dịch Phong.”

“Đúng đúng đúng! Chính là Lý Dịch Phong! Cháu rất giống Lý Dịch Phong kia!”

“Dì thật là…” Phó Lập Nghiệp mặt đỏ đến không biết nên nói cái gì cho phải.

“Dì đây chính là ăn ngay nói thật!” Mẹ Dương tươi cười đầy mặt, “Chẳng qua cháu có thêm một bộ mắt kính thôi.”

Phó Lập Nghiệp cười, không tiếp tục nói chuyện. Nâng mắt thấy Dương Mai còn đứng ở huyền quan, liền đứng lên nói: “Dương Mai, cũng ngồi lại đây đi.”

“A đúng đúng, Dương Mai con lại đây.” Mẹ Dương vẫy tay nói.

Dương Mai lại không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Phòng khách ba người, hoàn toàn là bộ dáng hoà thuận vui vẻ. Cô cảm thấy hết sức chói mắt, trong lòng vô cùng khó chịu. Trời lạnh như vậy, tối như vậy, Giang Thủy ra ngoài chạy vặt cho mẹ Dương, chẳng lẽ cô còn muốn ở trong phòng ấm áp, cùng cha mẹ nói chuyện phiếm cười hì hì với đối tượng xem mắt?

Không, cô không vui.

“Con đi đâu?”

“Cửa hàng nhà kia không dễ tìm, con cùng Giang Thủy đi mua.”

“Trở về!” Bà cất cao âm lượng, quay mặt đi, đối với Phó Lập Nghiệp vẫn cười vui vẻ, “Cháu ngồi một chút nhé, xem TV một lát.”

Ngoài cửa lớn, mẹ Dương cản Dương Mai lại.

Mở miệng là lạnh như băng: “Làm cái gì vậy? Khách tới mà con lại có loại thái độ này? Có lễ phép hay không!”

Dương Mai nâng mặt, khuôn mặt bình tĩnh: “Vậy còn mẹ? Mẹ đối chúng con có tôn trọng sao?”

“Tôn trọng không tôn trọng cái gì? Kêu cậu ta mua ít đồ chính là không tôn trọng?”

Dương Mai lạnh lạnh cười: “Giang Thủy đã đến rồi vì sao còn tìm đối tượng xem mắt tới?”

“Không phải chúng ta tìm tới! Mọi người đã sớm hẹn trước. Chính con còn nói được, chuyện Tiểu Giang giấu mẹ với ba con đã bao lâu? Nếu không phải mẹ bức con, con sẽ nói cho chúng ta biết? Nếu con nói sớm một chút, hôm nay Lập Nghiệp cũng sẽ không tới.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nói: “Được, bây giờ nói cho anh ta biết con có bạn trai, cũng không tính muộn đi.”

“Đứng lại!” Mẹ Dương quát lớn một tiếng, vòng đến trước mặt Dương Mai, “Người này, mẹ sẽ không đồng ý! Nhân lúc còn sớm chia tay đi. Lập Nghiệp các phương diện điều kiện đều không tồi, lại là đồng hương, mọi người hiểu tận gốc rễ, con với cậu ấy nói chuyện yêu đương, mẹ rất yên tâm.”

“Con không thích anh ta.”

“Cái gì thích không thích, đều là ở chung ra tới. Con đến ở chung đều không muốn ở chung, từ đâu ra cảm giác?”

“…”

“Được rồi, đừng cáu kỉnh. Cùng mẹ trở về.”

Mẹ Dương hướng nhà đi, phía sau không có một chút thanh âm. Quay đầu lại, thấy Dương Mai còn đứng ở đàng kia, bà nóng nảy, muốn đến kéo cô, bị cô đột nhiên trốn thoát: “Mẹ, con không muốn đi vào. Con rất thích Giang Thủy, ở chung với anh ấy con rất thoải mái. Phó Lập Nghiệp kia, có tốt hơn ưu tú hơn đều so ra kém, con đi vào nhất định sẽ rất khó chịu. Mẹ, mẹ đừng làm con khó chịu.”

…

Giang Thủy từ thật xa đã thấy Dương Mai, ở dưới một trản đèn đường chán nản đi đi lại lại.

Trên tay anh xách theo hai túi đồ lớn, rất nặng, nhưng vẫn chạy nhanh tới: “Đang đợi anh?”

Dương Mai nhấc đầu, dùng sức gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Bên ngoài rất lạnh, em đừng để bị cảm.” Khuỷu tay Giang Thủy duỗi ra ngoài, lưu ra một cái động cho cô túm.

Thấy cô không khoác tay anh, chỉ nhìn chằm chằm đồ trong tay.

Giang Thủy giơ đồ ra, nói: “Anh mua cho em trái kiwi, ruột hồng. Lát nữa em ăn mấy quả, bổ sung vitamin C.”

Giọng nói trôi dần đi, anh đang muốn đi về phía trước. Trên eo liền nhiều một đôi tay.

“Đừng trở về.”

“?” Giang Thủy quay đầu lại.

“Đừng đi vào.”

“…”

Anh xoay người, xách theo vật nặng gian nan mà ôm lại cô: “Sao lại thế này?”

Đầu trước ngực anh liều mạng mà lắc.

Anh thực đau lòng: “Em sẽ đông lạnh cảm mất.”

Cuối cùng cũng có thanh âm từ trong quần áo truyền ra: “Có người cầm thanh đao lớn tới chém cây, em không muốn mùa xuân tới cây mới lớn được, bây giờ em phải bảo vệ cho tốt.”

Trong tình yêu, cô là dũng sĩ. Vung thanh kiếm sắc bén, trên người chỉ một kiện chiến bào hoàng kim, không sợ lạnh lẽo, không sợ kẻ địch.

“… Được.” Giang Thủy buông đồ vật trong tay, nhẹ nhàng ôm vòng lấy cô, “Rễ cây già trăm năm, rễ cây ngoan cố, sẽ không dễ dàng bị chặt

https://thuviensach.vn

đứt như vậy.”

Trong tình yêu, cô là dũng sĩ. May mắn, cô không phải một mình chiến đấu hăng hái.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 61: Tích Cóp Tiền

Sáng sớm tinh mơ, Dương Mai ở trong phòng sửa sang lại đồ vật, mẹ Dương tai thính, nghe thấy được gõ cửa tiến vào, hỏi: “Sao lại dọn đồ? Phải đi à?”

“Vâng, thứ hai phải đi làm.” Dương Mai nói.

Mẹ Dương không vui: “Con đi làm cái gì chứ, chính con là bà chủ, đi lại tự do.”

“Là cháu ạ.”

Mẹ Dương nghe vậy ngẩng đầu nhìn nhìn, chưa nói cái gì, lại cúi đầu nhìn Dương Mai: “Con ở thêm vài ngày đi, vừa mới trở về đã đi rồi!”

“Không được, con về cùng anh ấy.”

“Bao lâu con mới về nhà một lần chứ, nhanh như vậy đã đi…”

Ba Dương đứng ngoài cửa cũng đi vào, tháo kính viễn thị xuống, mở to mắt nhìn Dương Mai: “Lúc con không ở nhà, mỗi ngày mẹ đều nhắc đến con, nghe lời mẹ, lại ở vài ngày đi.” Vừa nhấc đầu, lại nhìn Giang Thủy, nói: “Nếu cháu tiện thì xin nghỉ phép đi? Ở thêm vài ngày.”

Giang Thủy nói: “Cháu không dễ xin nghỉ. Nếu không như vậy đi, cháu đi về trước, Dương Mai lại ở vài ngày.” Anh cúi đầu, vừa lúc đón

https://thuviensach.vn

nhận ánh mắt của Dương Mai: “Khi nào em muốn về, gọi cho anh, anh tới đón em.”

Mẹ Dương vui vẻ ra mặt: “Tốt tốt tốt, như vậy rất tốt!”

Ba Dương mẹ Dương giữ Giang Thủy lại ăn cơm trưa, người vừa đi, cửa đóng lại, mẹ Dương liền vào phòng bếp, thấy Dương Mai đang rửa chén, bà đi qua, ngó một cái, thuận miệng nói: “Bây giờ đã mang găng tay rồi? Còn chưa lạnh đâu.”

Mang găng tay rửa chén bởi vì nước lạnh đó là Dương Mai vì bé cưng trong bụng suy nghĩ.

Mẹ Dương ở một bên nhìn một lát, nhíu mi, đi đẩy Dương Mai: “Ai, bỏ đi bỏ đi! Con đứng sang một bên, để mẹ tới rửa!” Nói rồi lấy búi rửa bát, trực tiếp rửa chén, vừa nhanh vừa sạch sẽ, mấy giây một cái, mấy giây lại một cái, ngoài miệng vẫn không quên nói thầm: “Nhìn thấy mệt, còn không nhanh bằng tôi tự làm đâu.”

Dương Mai nhấp miệng cười cười, ôm mẹ Dương nói: “Cảm ơn mẹ!”

“Đi đi! Bảo ba con mở thùng kiwi trên mặt đất kia ra, trái kiwi rất tốt…”

Chờ mẹ Dương tẩy xong chén đĩa từ phòng bếp ra, Dương Mai đã gọt xong kiwi, đặt trên đĩa thủy tinh: “Mẹ ăn đi.”

“Mẹ không ăn, con ăn đi.” Mẹ Dương ngồi xuống một bên sô pha, ngó ba Dương liếc mắt một cái, ông đang đọc báo, không nhận được ánh mắt nghiêm túc kia, mẹ Dương hừ một tiếng, mu bàn tay đập lên cánh tay cha Dương.

Kính viễn thị đặt trên mũi trượt xuống, cha Dương chăm chú nhìn nhìn mẹ Dương, không nói gì, ngoan ngoãn thu báo lại. Vài giây sau ngồi

https://thuviensach.vn

nghiêm chỉnh lại.

“Khụ khụ.”

Dương Mai nghe tiếng nhìn lại, mẹ Dương vừa vặn cũng đang nhìn cô, ánh mắt vừa chạm phải, trong lòng Dương Mai liền nói không ổn, muốn trốn cũng không có biện pháp, cô chạy có nhanh thì cũng chỉ là con thỏ, mẹ cô chính là chim ưng săn thỏ.

Quả nhiên, mẹ Dương lập tức tiến vào chủ đề chính —

“Về chuyện của con và Tiểu Giang, mẹ và ba con đã thảo luận, thái độ của chúng ta là — kiên quyết không đồng ý!”

Dương Mai mặt không đổi sắc nhìn ba Dương, người sau ngồi đoan đoan chính chính, đôi mắt lại vô ý thức mà nhìn mặt đất. Xem dáng vẻ, là tuyệt đối không tính nhúng tay vào chuyện này.

“Mặc kệ con cùng Tiểu Giang ở bên nhau đã bao lâu, từ giờ trở đi, con hãy coi như không có việc này.” Mẹ Dương lời lẽ chính đáng, nghiễm nhiên như thẩm phán ra quyết định, “Điều kiện như cậu ta, mẹ sẽ không đồng ý cậu ta làm bạn con, càng đừng nói đến quan hệ bạn trai bạn gái. Đây là chuyện cả đời, không thể qua loa.”

Dương Mai buông đĩa thủy tinh xuống, không lên tiếng, bình tĩnh lắng nghe.

“Nhưng mà, bây giờ con đã tới tuổi kết hôn rồi, một hai năm tới đây kết hôn sinh em bé là tốt nhất. Cho nên con phải bắt đầu chuẩn bị xem mắt.” Mẹ Dương nói, “Đối tượng xem mắt, ba và mẹ sẽ chuẩn bị, làm đối tượng của con đều là những người có điều kiện tốt, nếu có thể thành, mau chóng định ra hôn sự, cũng hoàn thành một việc lớn của nhà chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, mẹ Dương ngừng một chút. Trong phòng không ai nói chuyện, có vẻ quá yên ắng. Mẹ Dương lại giả ý ho khan một tiếng đối với ba Dương.

Ba Dương lập tức hiểu ý, gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng đúng đúng, mẹ con nói rất đúng!”

Mẹ Dương lúc này mới vừa lòng mà “ừ” một tiếng, mũi nhọn lại chỉ hướng Dương Mai: “Nhân mấy ngày nay con ở nhà, mẹ sẽ tiếp tục sắp sếp để con cùng Phó Lập Nghiệp gặp mặt một lần, con chuẩn bị cho tốt vào, đừng giống như ngày hôm qua, như vậy không lễ phép.”

Lại yên tĩnh lại.

Qua vài giây, Dương Mai nói: “Con không cần xem mắt.”

Mẹ Dương tính toán hướng dẫn từng bước, thanh âm vô cùng nhẹ nhàng: “Con muốn thế nào?”

“Không thế nào, mẹ nói, con đều không đồng ý.”

Mẹ Dương nói: “Có phải ngượng ngùng hay không? Mẹ nói với con, con bây giờ ấy à, không ra khỏi cửa, vòng giao tiếp luẩn quẩn lại nhỏ bé, cho nên cần xem mắt. Con không phải cảm thấy xấu hổ, tất cả mọi người đều như nhau. Con nhìn xem đứa bạn học cùng cao trung với con, cũng là xem mắt, tìm một nhân viên công vụ, hiện tại cuộc sống hạnh phúc, con cái cũng đã một tuổi.

“Muốn nói điều kiện, con chẳng tốt hơn nó sao? Con lớn lên xinh đẹp, kiếm nhiều tiền hơn nó? Nó có thể tìm một nhân viên công vụ, sao con lại không thể? Cho nên, mẹ chọn cho con Phó Lập Nghiệp, điều kiện là tương đương, không tồi. Mẹ thấy cậu ấy cũng có hứng thú với con, con nói chuyện với cậu ấy xem…”

https://thuviensach.vn

“Không.”

Mẹ Dương ngậm miệng, nói một hồi, Dương Mai dầu muối không ăn, trong lòng không khỏi vừa phiền vừa gấp: “Sao con lại bướng thế chứ? Hử? Lập Nghiệp tuấn tú lịch sự, công tác lại tốt, trong nhà điều kiện cũng không tồi… Thế nào đều so với người con tìm tốt hơn! Tốt hơn mười vạn tám ngàn lần!”

“Con thích Giang Thủy.”

“Có cái gì mà thích? Điểm nào đáng giá con thích? Hả? Không cha không mẹ, còn cái gì cái gì — làm tài xế cho người ta?! Cười chết người! Con tìm loại đàn ông này à? Gả cho nó, về sau uống gió Tây Bắc à?”

Dương Mai nhíu mi đứng lên, nói: “Người nghèo, chí không thể nghèo, đàn ông như vậy mới đáng tin cậy — dì nhỏ nói, không phải mẹ cũng tán đồng sao?”

“Lời nói là không sai, nhưng con ngốc à? Loại lời nói này đều là nói dễ nghe, ai thật muốn tìm cái quỷ nghèo gả cho chứ?”

“Dượng còn không phải là từng chút một tốt lên sao, dì nhỏ không phải cũng đi theo Dượng sao. Con dì dượng cũng đi mua nước tương được rồi, hạnh phúc bao nhiêu.”

Mẹ Dương “thích” một tiếng, giống như mình vừa nghe được một chuyện cười lớn: “Dì nhỏ của con vẫn luôn là nghèo đấy! Con có thể so sánh với cô ấy? Cũng không nhìn xem điều kiện nhà chúng ta thế nào, con từ nhỏ đã ăn qua một chút khổ sao?”

“Mẹ không cần võ đoán như vậy, sao mẹ biết con không thể chịu khổ.”

https://thuviensach.vn

Mẹ Dương nghe xong càng tức giận: “Con nguyện ý chịu khổ! Mẹ có thể nhìn con đi chịu khổ?!”

Một trận kịch liệt ho khan — lúc này là thật sự.

Ba Dương vội vàng đi vỗ lưng mẹ Dương: “Đừng nóng đừng nóng, nói chuyện chậm rãi, đừng làm hại thân thể.”

Mẹ Dương dùng sức xoa ngực mình, để ra một bàn tay chỉ vào Dương Mai: “Tóm lại, con và họ Giang kia phải chia tay!”

Dương Mai chậm rì rì mà lắc đầu: “Chia tay không được.”

Mẹ Dương thiếu chút nữa vỗ bàn đứng lên: “Con nói cái gì?!”

Dương Mai hít sâu một hơi, theo bản năng đi sờ bụng mình: “Mẹ, con mang thai, là của Giang Thủy.”

Lúc hoàng hôn một trận mưa to ập xuống, đến đêm khuya mới hết mưa, tiếng “tích táp” ngoài cửa sổ trở thành âm thanh duy nhất vào ban đêm.

Cách vách liên tục truyền đến tiếng nói chuyện, đã trễ thế này, ba Dương mẹ Dương còn chưa đi vào giấc ngủ. Không cần nghĩ cũng biết là bởi vì chuyện gì mà phiền lòng. Dương Mai thực áy náy, nhưng cũng không hối hận.

Cô lẳng lặng nằm, trong năm ngũ quan, tai là nhạy bén nhất. Dường như có thể nghe thấy tiếng biển bên cạnh thành phố này, mênh mông mãnh liệt, từng chút từng chút va vào tim cô.

Vùng biển này, khi nào mới có một ngày gió êm sóng lặng.

Mưa to dừng lại, như là bóc đi một tầng vải mông lung, đèn đêm thành thị dần dần sáng lên.

https://thuviensach.vn

Sau khi Giang Thủy đưa ông chủ đến địa điểm liền đứng dưới lầu dựa vào xe chờ.

Mới vừa mưa xong, trong không khí có mùi đặc thù, không khí rất dễ ngửi. Trong ẩm ướt, anh nhìn lên bầu trời đêm châm một điếu thuốc.

Bả vai bỗng nhiên bị người vỗ một cái. Quay đầu lại xem, là gương mặt người quen.

“Tiểu Giang?” Thầy Hồ trừng mắt nhìn, xác nhận không nhận sai người, lúc này mới lại đến gần hai bước, cười ha hả mà nói, “Thật là cậu à? Không phải cậu đi Bắc Kinh? Như thế nào, lại đã trở lại?”

Nhìn chằm chằm chiếc BMW màu trắng kia vài lần, chỉ vào người vừa mới đi vào nói: “Bây giờ cậu làm lái xe cho người ta à?”

“Phải.”

“Ồ —” Thầy Hồ kéo dài thanh âm cười trong chốc lát, như đùa nói, “Ai! Vậy cậu chính là càng sống càng đi trở về rồi.”

Phía sau lại có người lại đây, là Vương Dã. Rất quen thuộc mà ôm cổ thầy Hồ, nhếch miệng cười nói: “Cái gì càng sống càng trở về? Lão Hồ, tiền lương của người ta khẳng định cao hơn thầy!”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên!”

Tiền lương cao, cũng không cao hơn bao nhiêu. Nhưng lại xa không bằng thể diện của giáo viên.

“À? Bạn gái cậu đâu?”

Giang Thủy nhìn thầy Hồ: “Ở nhà.”

https://thuviensach.vn

“Ồ.” Thầy Hồ ngẫm nghĩ một chút, vuốt cằm nói lời khách sáo, “A — xem ra hai người là chuyện tốt sắp tới rồi?”

Không chờ Giang Thủy trả lời, hắn lại nói đùa: “Cậu được lắm, Tiểu Giang, nhiều giáo viên như vậy, cậu là giỏi nhất. Nhìn xem, Bắc Kinh cũng đi qua, bà xã cũng tìm được rồi. Cuộc sống này cậu là người thắng!”

Loại ngữ khí cợt nhả này, thực châm chọc.

Giang Thủy vê thuốc, xoay đề tài: “Các người tới làm gì?”

“Chúng tôi tới ăn bữa khuya.” Gần đây có quán ăn khuya rất đông khách.

“Ừm, vậy các người đi ăn bữa khuya đi. Tôi còn phải chờ ở đây.”

“Cùng đi?”

Giang Thủy lãnh đạm cười: “Không được.”

“Vậy chúng tôi đi trước?” thầy Hồ quay đầu lại mói vọng, “Làm chuyện tốt nhớ báo một tiếng!”

Giang Thủy hướng bọn họ gật đầu, rất nhanh, hai thân ảnh phiền phức liền biến mất trước mắt.

Đầu mẩu thuốc lá đã sớm lạnh, cười cũng phai nhạt.

Đối với không khí ướt lạnh, anh chậm rãi thở ra một hơi thật dài. Nếu có thể làm chuyện tốt, ai anh cũng không muốn báo, chỉ có anh và cô, đi đâu cũng được. Chỉ cần anh và cô.

Nhưng bây giờ…

“Giang Thủy! Đi thôi!”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

Thay ông chủ mở cửa sau xe ra, chờ người ngồi ổn, đóng cửa xe, anh lại một đường chạy chậm vòng về ghế điều khiển, khởi động xe.

“Giang Thủy.”

“Vâng, ông chủ.”

“Tháng sau tôi phải xuất ngoại. Cậu … đã tìm được chỗ khác chưa?”

Giang Thủy đối với kính chiếu hậu lắc đầu.

“Ai, vậy cậu tìm nhanh lên. Trước tháng sau tìm công việc mới, bằng không trong lòng lại lo lắng.”

“…”

“Nếu cần hỗ trợ cứ nói một tiếng, tôi sẽ cố hết sức.”

“Cảm ơn.”

“Trong khoảng thời gian này nếu có người muốn thuê tài xế, tôi sẽ đề cử cậu.”

“Cảm ơn!”

Bây giờ… Anh hận không thể dài ra ba đầu sáu tay, nhiều mấy cái đầu, không ngủ không nghỉ mà làm việc, nhanh chóng tích cóp đủ tiền kết hôn.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao

dtv-ebook.com

Chương 62: Mặc Áo Cưới

Vừa vào đông, thời tiết đã lập tức lạnh xuống. Phía nam ướt lạnh, gió thổi qua giống như lưỡi đao băng, Dương Mai rụt rụt đầu, hơn phân nửa khuôn mặt đều giấu trong khăn quàng cổ, chỉ lộ ra một đôi mắt đen nhánh.

Cô đến gần Starbucks, chọn một ly hạt dẻ nóng, ngồi ở vị trí sát cửa sổ chờ Lý Diễm tới.

Bên cạnh Starbucks chính là công ty Lý Diễm, bây giờ là vừa đúng 10 giờ sáng, Dương Mai mới vừa rời giường không lâu đã vui vẻ từ nhà tới đây. Lúc cô ra cửa, Giang Thủy đã không còn ở nhà nữa.

Gần đây cô đặc biệt lười. Theo bản năng đi sờ bụng, không tự giác mà cười cười.

Lười về tình cảm cũng có thể tha thứ.

Cửa bị đẩy ra, mang một trận gió lạnh tiến vào. Dương Mai co rúm lại, hai cô gái tuổi thanh xuân đi qua, sau khi chọn thức uống xong lại ngồi xuống bàn ngay phía sau cô.

Có vẻ là cùng công ty với Lý Diễm, bởi vì cũng mặc đồng phục giống nhau.

“Này này, cô biết không, cái người kia, tái hôn.”

https://thuviensach.vn

Một người khác không hiểu ra sao, hút một ngụm thiếu chút nữa sặc, cau mày nói: “Cái gì cơ?”

“Thì người kia á.”

“Ai cơ?”

Cô ta nhìn một vòng xung quanh rồi che tay bên miệng, thanh âm ép tới rất thấp: “Sếp của cô ấy.”

Đột ngột hiểu ra: “À — Lý Diễm à.”

“Suỵt! Nhỏ giọng chút!”

“À à.” Cô ta cũng đi theo nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có gương mặt quen thuộc nào, như là an ủi chính mình nói, “Không có việc gì, không có việc gì.” Một lát sau, cô ấy hỏi: “Cô nói cô ấy tái hôn? Nhanh như vậy? Nam chính là ai?”

Hừ một tiếng, biểu tình thần bí khó lường: “Cô đoán đi?”

“Ai nha sao tôi đoán được chứ! Cô nói đi!”

Cô ta ăn uống một lát, cảm thấy mỹ mãn mà bật mí: “Chồng trước của cô ấy.”

“!” Đối phương che miệng trừng mắt, nhưng nội tâm đặc biệt hưng phấn, so với trúng vé số còn phải kích động vạn phần, “Chồng cô ấy nuôi tình nhân cô ấy còn quay lại?!”

Cô ta gật gật đầu nói: “Ngu xuẩn.”

“Trời ơi! Tôi mới xuất ngoại bao lâu mà đã có nhiều chuyện bát quái mới như vậy!”

https://thuviensach.vn

“Còn có đấy!”

“Cái gì cái gì!”

Cô ta bắt lấy cổ tay đối phương, muốn đi ra ngoài: “Đi ra ngoài rồi nói.”

Các nàng chân trước vừa đi, sau lưng Lý Diễm liền vào.

Vừa vào cửa liền thấy Dương Mai, tươi cười đầy mặt vẫy tay.

“Chuyện gì gấp như vậy? Thế nào cũng phải lúc này…”

Dương Mai hỏi: “Công việc rất bận?”

“Cũng không phải.”

“Buổi chiều cậu có thể xin nghỉ không? Tớ muốn đi thử áo cưới.”

Có một cửa hàng áo cưới cũng không tệ lắm, cách công ty Lý Diễm không xa. Nhưng vì chăm sóc bụng Dương Mai, cuối cùng vẫn là lái xe đi qua.

Khi vào cửa, Lý Diễm hỏi: “Giang Thủy đâu? Sao anh ấy không đi cùng cậu?”

“Ông chủ anh ấy xuất ngoại, bây giờ đang đi làm thêm.”

Lý Diễm nhanh chóng hiểu ra: “Chính là xe đen?” Vừa thấy ánh mắt Dương Mai, phi phi hai tiếng thay đổi cách nói: “Chính là lái taxi kiếm khách đi.”

“Phải, cho nên anh ấy để tớ đi thử trước xem. Nên tớ tới tìm cậu.”

“Được, tớ đây liền giúp cậu tham khảo thật tốt.”

https://thuviensach.vn

Nhân viên cửa hàng đề cử một cái váy đuôi cá, chỗ eo thu khá nhỏ, đặc biệt bó sát người, loại váy này có thể phô bày dáng người phụ nữ tốt nhất.

Dương Mai từ phòng thử đồ ra tới, Lý Diễm thiếu chút nữa kinh ngạc rớt cằm — cô ấy cho rằng ra tới là mỹ nhân ngư, không nghĩ tới lại là phì nhân ngư. (phì là béo)

Cô ấy lập tức chạy nhanh tới, bắt lấy cánh tay đầy thịt của Dương Mai nhìn đủ trên dưới trái phải: "Dương Mai…"

Dương Mai soi gương, không có có biểu cảm gì, quay đầu lại nói với Lý Diễm: "Tớ vào trong đổi đây."

Lý Diễm tay mắt lanh lẹ giữ chặt cô, lại lần nữa nhìn kỹ một lần, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên bụng cô, cười nói: "Đã có thể đã nhìn ra, được, cậu đi vào thay ra trước, tớ đi chọn cho cậu một cái che bụng."

Một tháng trước bụng của Dương Mai vẫn còn phẳng, cả khối thân thể cũng không có cảm giác đầy thịt như bây giờ. Vừa rồi, khi hai người gặp mặt, bởi vì cô mặc áo khoác lông to, Lý Diễm căn bản nhìn không ra bụng cô đã phồng lên.

Cuối cùng, Lý Diễm chọn mấy cái có thể che bụng, trong đó một cái vô cùng đẹp, giống như là vì Dương Mai làm ra, thời điểm mặc lên người, Lý Diễm cực kỳ kinh ngạc: "Quá đẹp! Đừng nói đàn ông, đến tớ là phụ nữ cũng thấy động tâm vô cùng á!"

Dương Mai soi gương mỉm cười, tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng vẫn khó nén nội tâm vui sướng. Cô đã nhịn không được mà tưởng tượng bộ dáng Giang Thủy nhìn thấy cô mặc chiếc váy này.

Có lẽ sẽ không nói xinh đẹp gì đó, nhiều lắm chỉ khen một câu "Đẹp", nhưng vậy đã là đủ rồi.

https://thuviensach.vn

Chỉ là nghĩ như thế, cô cũng đã gấp không chờ nổi muốn Giang Thủy thấy.

“Chọn cái này? Hay là muốn Giang Thủy xem qua lại nói?” Lý Diễm hỏi.

Dương Mai nói: “Chọn cái này đi.”

Nhân viên cửa hàng mang váy đi đóng gói, Lý Diễm cùng Dương Mai ngồi bên bàn trà chờ. Trà trong ly giấy đã hết, nhân viên cửa hàng lại rót một lần nữa, chờ nơi đó chỉ còn lại hai người, Lý Diễm hỏi Dương Mai: “Chuyện cậu và Giang Thủy, ba mẹ cậu bên kia có thái độ gì?”

Dương Mai nhấp một miệng trà, phun lá trà ra rồi nói: “Miễn cưỡng đồng ý.”

“Bởi vì cậu mang thai?”

Dương Mai gật gật đầu, cô mới từ quê trở về, ba mẹ biến hóa cô đều xem ở trong mắt. Mới đầu là phẫn nộ, rồi sau đó là thương tâm, cuối cùng là không thể làm sao mà thỏa hiệp. Là ba mẹ thương cô yêu cô, dĩ nhiên sẽ không muốn cô xoá bỏ đứa trẻ. Vậy cũng chỉ còn có thể đồng ý.

Lý Diễm biết hai ông bà, kỳ thật từ trình độ nào đó mà nói, Lý Diễm đứng ở bên phía hai người. Cô ấy cũng hy vọng Dương Mai có thể tìm một người đàn ông môn đăng hộ đối, mà không phải là Giang Thủy.

Bởi vậy, thời khắc ấy, Lý Diễm cũng có cùng tâm lý. Cô nghĩ, ba mẹ Dương Mai nhất định là quá thương tâm, quá khó chịu, cuối cùng mới không thể không đồng ý.

“Dương Mai, cậu phải đối xử tốt với ba mẹ cậu.” Lý Diễm cơ hồ có thể tưởng tượng hai ông bà đầu tóc hoa râm, bởi vì vấn đề đại sự cả đời của

https://thuviensach.vn

con gái mà lo lắng, cô ấy thực không đành lòng mà nhăn nhăn mày, “Cậu hẳn là nên nói lời xin lỗi với bọn họ.”

Dương Mai buông ly giấy: “Tớ lựa chọn Giang Thủy, có phải cậu cảm thấy tớ làm sai không?”

Lý Diễm không hé răng, nhưng Dương Mai có thể đoán được lời trong lòng cô ấy —

Cậu sai rồi! Phải gả cho Giang Thủy, cậu mười phần sai!

Cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng cô sai, đơn giản là cảm thấy Giang Thủy nghèo lại không có bối cảnh, nhưng nghèo và không có bối cảnh thật sự là tội không thể tha sao?

Chẳng lẽ nghèo lại không có bối cảnh, ngay cả quyền lợi cưới người mình yêu cũng không có sao?

Dương Mai không cảm thấy Giang Thủy có cái gì không tốt, cũng không cảm thấy chính mình làm sai. Nhưng mà cô vẫn xin lỗi ba mẹ mình, không vì cái gì khác, thuần túy là bởi vì cô làm tổn thương trái tim bọn họ.

Đây là không nên, nhưng cô không có cách nào.

Lúc này, nhân viên cửa hàng đi tới: “Hai chị, áo cưới đã được đóng gói xong ạ.”

Lý Diễm ngẩng đầu nói: “Tốt! Tôi đi theo cô thanh toán.”

Dương Mai ngoài ý muốn, duỗi tay ngăn cô ấy lại, cô ấy cười cười: “Không có lễ vật khác cho cậu, liền đưa cậu một bộ áo cưới đi! Đây là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời một người phụ nữ, tớ lại không giúp cậu được cái gì.”

https://thuviensach.vn

Nắm tay Dương Mai thả lỏng, nhấp môi, không nói cái gì nữa, thả Lý Diễm đi. Rất nhanh, hốc mắt cô liền ướt.

Chờ cô lau nước mắt, Lý Diễm đi trở về, vẫn ngồi ở vị trí ban đầu: "Thế nào, hôn lễ khi nào cử hành? Tiệc rượu ở đâu, đã chọn xong chưa?"

Dương Mai lắc đầu: "Không làm tiệc rượu, chúng tớ tính lĩnh giấy kết hôn xong sẽ đi du lịch."

"Ồ, du lịch kết hôn à." Lý Diễm cười, "Hai người các cậu thời thượng vậy à!"

Dương Mai cười không nói chuyện, Lý Diễm cười phai nhạt dần, hai mắt sáng lấp lánh, không chớp mắt mà nhìn Dương Mai. Sau một lúc lâu, như là than như là thở dài: "Dương Mai, cuối cùng cậu cũng đến lúc này. Tớ không nghĩ tới, cậu cùng Giang Thủy cư nhiên có thể thành."

Cuối tuần, ba mẹ Dương Mai từ quê tới, khi đó Giang Thủy đang ra ngoài, trong nhà chỉ có Dương Mai, cô muốn chiêu đãi hai người nhưng hai người đau lòng cô, nói cái gì cũng không muốn cô tiến vào phòng bếp.

"Tự chúng ta tới là được rồi, con đến sô pha ngồi đi!"

Mẹ Dương vừa vào cửa, nghiễm nhiên chính là bộ dáng nữ chủ nhân. Ba Dương trên tay nắm kính viễn thị, chậm rì rì từng bước một dịch đến bên sô pha, tự giác ngoan ngoãn ngồi xuống. Bên kia mẹ Dương cùng Dương Mai còn đang xô đẩy, ông bên này an an tĩnh tĩnh, tự lôi báo chí ra xem.

Thanh âm biến mất, ba Dương vừa nhấc đầu đã thấy Dương Mai đi tới. Ông tiếp tục xem báo, ngoài miệng nói: "Mang thai thì đừng nhích tới nhích lui, chú ý nghỉ ngơi."

"Biết rồi ạ." Dương Mai pha ly trà nóng, "Ba, uống trà."

https://thuviensach.vn

Ba Dương từ tờ báo ngẩng đầu liếc mắt một cái, nói thầm: “Cũng không phải là khách, còn pha trà cái gì chứ.” Ngoài miệng không hài lòng nhưng tay vẫn vói qua tiếp.

Buổi tối, Giang Thủy mang đồ ăn trở về. Dương Mai cùng ba Dương mẹ Dương ở phòng khách xem TV, Giang Thủy liền ở phòng bếp nấu cơm. Không bao lâu thì đồ ăn ra nồi.

Trên bàn cơm, mẹ Dương nói: “Tiểu Giang biết nấu cơm, thực ngoài dự đoán của bác.”

Dương Mai nhân cơ hội gắp miếng thịt kho tàu qua: “Nếm thử xem, hương vị thế nào.”

“Thịt hơi dai.” Mẹ Dương nói, “Nhưng mà một người người đàn ông nấu được như vậy đã là tốt rồi.”

Dương Mai vui sướng nói: “Mấy tháng này đều là anh ấy nấu đồ ăn, việc nhà cũng là anh ấy làm.”

Giang Thủy ăn thật sự chậm, hơi thất thần, lúc này mới ngẩng đầu nhìn hai người đối diện một cái. Phát hiện bọn họ chuyên tâm ăn cơm, dường như không nghe thấy Dương Mai nói chuyện.

Sau khi ăn xong, Giang Thủy gọt lê cho hai ông bà. Dùng dao, cái bào đã bị mẹ Dương vứt đi.

“Mẹ thấy cái bào kia đã rỉ sắt rồi, loại đồ vật này sớm nên ném. Tiểu Giang à, hiện tại Dương Mai mang thai, cháu hẳn là càng nên chú ý vệ sinh một chút.”

Giang Thủy gật gật đầu: “Vâng, cháu biết ạ.”

https://thuviensach.vn

Nhìn chằm chằm trong chốc lát, mẹ Dương lại nói: “Có phải cháu không biết dùng dao không? Xem cháu có vẻ mới lạ.”

“Trước kia chưa từng dùng dao gọt ạ.”

“À, như vậy.” Mẹ Dương nhàn nhạt nói, “Người trẻ tuổi các cháu này, chính là thích thuận tiện. Trước kia chúng ta không có cái bào, đều là dùng dao. Dùng dao sẽ càng linh hoạt…”

Lời còn chưa dứt, Giang Thủy “tê” một tiếng.

Dương Mai vội vàng nhìn xem: “Tay bị đứt rồi.”

“Không có việc gì.” Giang Thủy rút tay ra, dùng khăn giấy đè lại, quả lê mới gọt một nửa bị bẩn. Trên trán anh nóng lên, như muốn đổ mồ hôi, “Để anh gọt lại quả khác, quả này không thể ăn.”

Trước khi sắp ngủ, mẹ Dương bưng ly sữa bò tới cho Dương Mai. Trong phòng chỉ có hai mẹ con, mẹ Dương nói chuyện liền không có gì cố kỵ: “Đừng xụ mặt, còn không phải là làm cậu ta gọt nhiều 2 quả lê?”

Thanh âm Dương Mai thực bình tĩnh, nghe không ra cảm xúc: “Tay anh ấy bị chảy máu.”

“Đàn ông trên tay chảy tí máu sợ cái gì, phụ nữ còn mỗi tháng đều xuất huyết bao nhiêu kìa.”

Dương Mai không nói chuyện, mẹ Dương than một tiếng, nói: “Dương Mai, con đừng hy vọng mẹ thích Tiểu Giang. Thành thật nói cho con biết, mẹ còn không thích cậu ta. Hiện tại mọi người tường an không có việc gì thì tốt rồi, chờ con sinh con rồi, mẹ với ba con liền về quê, nhắm mắt làm ngơ.”

“…”

https://thuviensach.vn

“Đừng yêu cầu cao như vậy với mẹ, đồng ý chuyện của hai đứa, đã là nhượng bộ lớn nhất của mẹ và ba con.”

“… Con đã biết.”

Không cần phải nhiều lời nữa, Dương Mai cúi đầu uống sữa bò.

Mẹ Dương ngẩng đầu xem, giống như dỗ trẻ con: “Thật ngoan.”

Dương Mai tùy ý dùng mu bàn tay lau miệng, thật lâu sau mới nói: “Mẹ, cảm ơn ba mẹ.”

“…” Mẹ Dương cầm ly không, lau mắt, “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Ba Dương sớm đã nằm xuống, phòng không bật đèn, trong bóng đêm, mẹ Dương sờ đến nệm giường, cũng nằm xuống.

Đột nhiên, “Bà là người lớn, vẫn nên đối xử tốt với người trẻ tuổi một chút đi.”

Mẹ Dương không nói gì, trong phòng yên tĩnh đến dọa người.

Thật lâu sau — “Ai!”

Tiếng thở dài kia, dường như thật lâu vẫn không tan biến, chứa đầy chua xót bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 63: Bênh Vực Kẻ Yếu

Sáng sớm, Giang Thủy lái xe đưa Dương Mai đến công ty Lý Diễm. Lần trước Lý Diễm mua áo cưới cho cô, để quên ở trên xe Lý Diễm, cô chưa lấy về.

Thời gian còn sớm, trên đường xe chưa nhiều lắm, Giang Thủy ngừng xe ở ven đường. Dương Mai đi đến đứng ở cạnh cửa Starbucks, chỉ cần Lý Diễm từ công ty ra, cô nhất định có thể nhìn thấy ngay.

Một lúc sau, trong tòa nhà có người đi ra. Nhưng mà không phải Lý Diễm, là ba bốn cô gái trẻ tuổi, khoác tay nhau, thoạt nhìn quan hệ có vẻ thân mật. Trong đó có hai người Dương Mai quen mặt, cô nhớ hai người này vào ngày cô đi mua áo cưới đã khua môi múa mép ở Starbucks.

Dương Mai hơi rũ đầu, không chút để ý nhìn mặt đất. Cô không muốn nghe mấy người lia nói chuyện nhưng mà bọn họ thật sự quá ồn ào.

Giữa phụ nữ đề tài nói tới nói lui cũng chỉ đơn giản có mấy thứ, Dương Mai không có hứng thú. Nhưng mà không biết sao, đề tài của họ bỗng nhiên lại chuyển tới chuyện đồng nghiệp trong công ty, Lý Diễm tự nhiên thành bia ngắm cho những người này tán gẫu.

Nói không dễ nghe, cũng không hàm súc. Bọn họ vô cùng náo nhiệt mà nghị luận sinh hoạt cá nhân của Lý Diễm, Dương Mai nghe nghe trong lòng liền cảm thấy không thoải mái.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đã là thế kỷ 21 mở ra tự do bình đẳng, nhưng nói đến cùng, địa vị của người phụ nữ cũng không cao như vậy. Đàn ông ly hôn giống như không có vấn đề gì, nhưng phụ nữ ly hôn chính là đáng giá nói đại sự.

Dường như phụ nữ đã ly hôn so với những người phụ nữ khác đã thấp hơn hẳn một cái đầu, xứng đáng trở thành đề tài câu chuyện cho người khác.

Mấy người phụ nữ kia tay cầm tay hướng về Starbucks, Dương Mai lẳng lặng nhìn, người đang nói chuyện về Lý Diễm bỗng nhiên liền im miệng, đôi mắt thẳng tắp nhìn lại Dương Mai.

Đến gần, ánh mắt như cũ vẫn gặp nhau.

Cô ta bỗng dưng dừng chân lại, cặp mi tô đậm nhăn lại, ngữ khí không tốt: “Nhìn cái gì mà nhìn.”

Những cô gái đồng hành cùng cô ta cũng nhìn theo, thấy Dương Mai chỉ có một mình, ăn mặc cũng thập phần bình thường, lập tức có người nói giỡn phụ họa: “Thấy cô đẹp nên nhìn ấy mà.”

Nhóm phụ nữ này đích xác khác nhau rất lớn so với Dương Mai, Dương Mai không trang điểm, hơn nữa đang mang thai, ra cửa cơ bản chỉ bôi kem dưỡng da. Những người phụ nữ kia lại trang điểm đậm, rực rỡ, ngày mùa đông, gió lồng lộng thổi mà họ còn mặc quần đùi váy ngắn màu sắc rực rỡ, cổ áo thấp đến lộ cả ra rãnh ngực.

Cảm giác đầu tiền, các cô ấy trực giác Dương Mai là đang xem các cô ấy ăn mặc đẹp, vì thế cũng không để ý lắm. Cười đùa với nhau, đi vào quán Starbucks.

Dương Mai nhìn chằm chằm bóng dáng các cô ấy đi vào rồi lại đi ra, chuông gió trên cửa kính leng keng rung động. Thế nhưng họ vẫn còn tiếp

https://thuviensach.vn

tục trò chuyện đề tài vừa rồi, giống như cả người Lý Diễm đều có chỗ đáng giá cho bọn họ cười nhạo.

“Có thể câm miệng hay không.”

Mới vừa đi ra khỏi Starbucks bọn họ đồng thời ngừng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Người cầm đầu cầm chocolate nóng quay lại, môi đỏ lúc đóng lúc mở: “Cô đang nói với chúng tôi?”

Dương Mai nhìn qua: “Đúng vậy.”

Bọn họ cảm thấy không thể hiểu được, một người trong đó hỏi: “Cô là ai chứ?”

Dương Mai đáp: “Bạn của Lý Diễm.”

Bỗng nhiên, bọn họ im tiếng, mấy người nhìn nhau. Người cầm đầu kia rõ ràng da mặt đủ dày, lúc này còn nghênh ngang đi qua, giả mô giả dạng mà nói: “À, vậy xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Dương Mai lành lạnh nhìn cô ta, trên mặt cô ta còn treo loại cười như không sao cả. Phía sau có người cũng đi lên, nhìn ánh mắt hai người, kéo kéo tay áo cô ta, nhỏ giọng nói: “Ai nha, đừng để ý đến cô ta, đi thôi đi thôi.”

Dương Mai nhận ra, người nói chuyện nhỏ giọng chính là người vừa xuất ngoại trở về, là cấp dưới của Lý Diễm.

“Thích.” Cô ta đang muốn theo bậc thang đi xuống, bỗng nhiên nghe Dương Mai lại nói: “Sau lưng nghị luận thị phi của người khác, không sợ bị rút lưỡi sao?”

Cái này, vì mặt mũi, hiển nhiên là sẽ không thể xem như không có chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy ngồi ở trong xe, thời gian một điếu thuốc, liền thấy Dương Mai nổi lên xung đột với người ta. Anh vội vã chạy tới, đối phương khí thế kiêu ngạo, không biết là cố ý hay là thất thủ, chocolate nóng bỏng rơi xuống cổ tay trắng gầy của Dương Mai, dưới tình thế cấp bách cô cũng bất chấp lau đi, chất lỏng màu nâu đen còn lưu lại trên tay, nơi đó rất nhanh sưng đỏ lên. Bởi vì màu da trắng nên nhìn vô cùng rõ ràng.

Ngược lại cô gái đổ chocolate hơi dừng dừng, nhất thời không có động tĩnh gì.

Dương Mai cũng không có biện pháp lại phân thần, cau mày, hãy còn nhìn cổ tay. Nóng rát đau.

Giang Thủy lập tức mang tay Dương Mai kéo qua xem, đỏ một tảng lớn, làm anh vô cùng đau lòng, ngọn lửa nhỏ ở đáy lòng nổi lên, sắc mặt bất thiện nhìn đám phụ nữ đối diện kia, từng chữ một nhảy ra: “Làm cái gì.”

Đối phương thấy bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông cao tráng, không khỏi có chút khiếp đảm, nhưng bọn họ người đông thế mạnh, vì thế người cầm đầu theo bản năng ưỡn ngực, nói: “Chính anh hỏi cô ta đi, cô ta chọc chúng tôi trước.”

Giang Thủy hỏi cũng không hỏi, tiếp tục đối với người kia nhảy ra hai chữ: “Xin lỗi đi.”

Người phụ nữ kia ngốc một chút, bị bộ dáng hung thần ác sát lại ngang ngược vô lý dọa tới rồi. “Chị em tốt” phía sau cô ta không một ai dám hé răng. Đúng vậy, chocolate nóng kia là cô ta hất, các cô mới sẽ không hé răng.

Nguyên nhân chính là như thế, cô ta mới càng hằn là ngoan cố: “Nói cái gì chứ, tôi lại không phải cố ý.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, lại không dám nhìn thẳng Giang Thủy liếc mắt một cái, xoay người liền muốn bỏ đi, đột nhiên, khuỷu tay bị hung hăng nắm chặt.

Giang Thủy sức lớn, vừa nắm như vậy, liền đau đến mức cô ta thay đổi cả sắc mặt. Cô ta từ nhỏ đã bị bạn bè thân thích chiều chuộng lớn lên, chưa từng bị đàn ông xa lạ động tay động chân như vậy bao giờ, vừa không cao hứng, chút đuối lý cùng áy náy như cái đinh liền biến mất, thay thế chính là đại tiểu thư điêu ngoa: “Làm gì? Anh còn muốn động tay chân?”

Giang Thủy thả tay ra nhưng người phụ nữ kia còn không buông tha: “Tới đi, có bản lĩnh anh đánh tôi thử xem. Hừ, đánh phụ nữ cũng là đàn ông sao.”

Bước chân Giang Thủy mới vừa dịch một tấc, Dương Mai liền kéo cánh tay anh lại, đôi mắt nhìn phía trước, nói: “Lý Diễm xuống rồi.”

Lý Diễm đưa Dương Mai tới gara ngầm, lấy áo cưới trên xe, không yên tâm nhìn chằm chằm tay cô xem: “Ở chỗ tớ có thuốc trị bỏng, cậu đi lên với tớ bôi một chút đi.”

Dương Mai nói: “Bỏ đi, quá phiền toái, Giang Thủy còn đang chờ nữa.”

Xoay người phải đi, Lý Diễm chợt bắt lấy tay cô: “Dương Mai, cậu như vậy, tớ cảm thấy không có mặt mũi nào nhìn mặt cậu.”

Dương Mai cười một cái, trấn an nói: “Không có việc gì. Nhưng thật ra cậu —”

Cô không tiếp tục nói, Lý Diễm cúi đầu, sắc mặt trắng nhợt: “Các cô ấy… Tớ đều đã quen.”

Đoạn thời gian khi cô ấy vừa ly hôn, đám phụ nữ kia càng quá phận. Không hề cười nhạo trực tiếp, đều là nghị luận sôi nổi sau lưng. Như vậy

https://thuviensach.vn

càng khó giải quyết — thường là khi cô ấy vừa bước chân vào văn phòng, đám người đang ríu rít liền an tĩnh lại, không ai nâng mắt nhìn cô ấy, chờ cô ấy đi qua, lại từng người một nhìn chằm chằm.

Sau lưng cô ấy không có mắt, nhưng vẫn có thể "Thấy" những ánh mắt ý vị không rõ đó. Tựa như một ngọn lửa, muốn đốt cháy cô ấy sạch sẽ.

Không phải không cảm thấy khổ sở, nhưng cô ấy chỉ có một mình, khổ sở thì có ích lợi gì? Sẽ bị các cô ấy càng thêm làm càn mà giễu cợt thôi.

Cô ấy vẫn không cảm thấy cùng Tôn Uy ly hôn có gì sai, dù sao cũng là anh ta ngoại tình trước. Nhưng mà sau đủ loại chuyện, ngược lại như là đang trừng phạt cô ấy. Áp lực sinh hoạt của cô ấy càng lúc càng lớn, đến lúc sắp không chịu nổi, Tôn Uy bỗng nhiên xuất hiện muốn tái hợp với cô ấy.

Cơ hồ không có đắn đo, cô ấy lập tức đáp ứng rồi.

"Lý Diễm, cậu đừng mềm yếu như vậy được không?"

Lý Diễm lắc lắc tóc, đẩy Dương Mai hướng ra ngoài gara: "Được rồi, đừng nhọc lòng tớ. Cậu đi về trước đi, tớ còn phải đi làm."

Buổi tối trở về nhà, Dương Mai đặc biệt chú ý che lấy cổ tay bị phỏng, nhưng mẹ Dương mắt sắc, một chút manh mối liền phát hiện. Sau khi hỏi rõ ràng chân tướng, tự nhiên là không đành lòng quở trách Dương Mai, toàn bộ hỏa khí liền hướng về phía Giang Thủy.

Trách anh không bảo vệ tốt cô, trách anh hại cô bị thương, còn trách anh này cũng không được kia cũng không được.

Càng đến mặt sau càng thái quá, Dương Mai kêu một tiếng "Mẹ", mẹ Dương mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ quá trình, Giang Thủy không rên một tiếng. Cúi đầu, nhìn mặt đất, trầm mặc mà nghe người ta răn dạy.

Trở lại phòng mình, Dương Mai bỗng nhiên nói với Giang Thủy: “Mẹ em vẫn như thế, anh đừng không vui.”

Giang Thủy rầu rĩ: “Không.”

Anh ngồi lên giường, lấy điều khiển từ xa nhưng làm thế nào cũng không mở được TV.

Dương Mai đi qua thay anh mở TV, kênh giải trí, đang nói tới chuyện giữa nữ minh tinh cùng các nam minh tinh.

Một lát sau, Dương Mai cười: “Còn nói không có không vui đâu, tiết mục giải trí xem đến xuất thần như vậy, không phải anh không thích xem sao, hử?”

Giang Thủy không nói chuyện, lấy lại điều khiển từ xa, đổi kênh thể dục.

Dương Mai đứng không nhúc nhích, nhìn chằm chằm mặt anh.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ TV, chiếu lên mặt anh, một lát sáng một lát lại tối. Anh vẫn không nhúc nhích, giống như trận bóng đá kia thật sự hấp dẫn ánh mắt anh.

Dương Mai cũng không nói lời nào, vài bước đi đến trước TV, chặn màn hình. Giang Thủy lập tức chuyển đầu sang một bên.

“Anh không vui cũng đúng.” Dương Mai nói, “Mẹ em đối với anh có chút không công bằng.”

Cô bò đến trên giường, ngồi ở trên đùi Giang Thủy, hơi có chút ủy khuất mà giơ cổ tay duỗi về phía anh: “Nhìn này!”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt anh ngó sang bên này, đầu cũng chầm chậm quay lại, không dùng lực cầm tay cô, nhìn trong chốc lát, nâng mắt nhìn cô: “Còn đau?”

Dương Mai không nói chuyện, anh cũng không tiếp tục hỏi, ngón tay cái mang theo một tia run rẩy rất nhỏ, nhu hòa cọ xát qua lại. Anh nâng tay cô đến bên miệng, thổi khí lạnh.

“Mẹ em tâm không xấu, chỉ là đau lòng em. Anh đừng giận bà, coi bà như người già tính tình trẻ con, được không?”

Giang Thủy trầm mặc, buông tay đang nắm của hai người ra. Đôi mắt vẫn như thường nhìn qua, cái gì cũng không nói, lại như đã nói rất nhiều điều.

Không thể nhìn vào đôi mắt đen sáng quắc của anh, đặc biệt ở là thời khắc như bây giờ.

Dương Mai cảm thấy trái tim như một nồi dầu đang sôi trào, làm cô đau lòng lại khẩn trương.

Một người phụ nữ bắt đầu sinh ra ý muốn bảo hộ một người đàn ông, người phụ nữ này sẽ trở nên vô cùng cường đại.

Cô bỗng nhiên nhớ tới lúc ấy, nếu không phải ngăn cản anh, anh nhất định sẽ ra tay với cái người điêu ngoa lại không nói lý kia. Hơn nữa xuống tay sẽ không nhẹ.

Thế nên nếu tất có một ngày như vậy, người phụ nữ này sẽ so với người đàn ông ấy càng cường đại.

Chợt, Dương Mai từ trên giường nhảy đến trên mặt đất, tay Giang Thủy vẫn còn giữ người cô: “Em cẩn thận một chút.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói vui sướng của cô vang lên: “Em mặc áo cưới cho anh xem nhé.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 64: Gặp Người Lớn

Dương Mai nói với ba Dương mẹ Dương về kế hoạch du lịch kết hôn, bị bọn họ nhất trí phản đối. Lý do rất đơn giản, bọn họ có tư tưởng truyền thống, tác phong cũng đồng dạng, so với làn sóng du lịch kết hôn mới, bọn họ càng muốn hôn lễ mở tiệc rượu kiểu truyền thống.

Mẹ Dương nói: “Có phải muốn tiết kiệm tiền không?”

Dương Mai: “Du lịch kết hôn cũng phải tiêu tiền.”

“Thôi đi, đừng cho là cái gì mẹ cũng không hiểu. Hiện tại không còn cái từ gọi là gì nhỉ, du lịch nghèo?” Mẹ Dương nói, “Tiền làm tiệc rượu có thể thấy được bằng mắt, chứ con đi du lịch kết hôn, ai biết tiết kiệm như thế nào đâu!”

Dương Mai không nói gì, mẹ Dương thở dài, nói lời thấm thía: “Kết hôn đừng tiết kiệm tiền, cả đời chỉ có một lần. Làm cái tiệc rượu, vẻ vang thật tốt.”

Muốn làm tiệc rượu, mọi việc sẽ thực rườm rà. Chỉ khách sạn đã phải hẹn trước nửa năm, bụng Dương Mai chờ không kịp, chuyện chính mình có phải lớn bụng mặc áo cưới hay không với cô không sao cả, nhưng mẹ Dương khẳng định là sẽ không đáp ứng. Lúc này mẹ cô đưa ra yêu cầu làm tiệc rượu kết hôn, là còn chưa nghĩ đến một tầng như vậy.

https://thuviensach.vn

Hiện tại trong đầu bà toàn là tiệc rượu nên làm cái gì bây giờ, khách khứa nên mời như thế nào…

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mẹ Dương đè nặng thanh âm hỏi Dương Mai: “Cậu ta có phải còn có một chị dâu không? Cọn nói với mẹ đang ở quê ấy.”

Dương Mai gật đầu, mẹ Dương liền nói: “Có nói thế nào thì cũng phải tìm thời gian gặp mặt một cái đi.”

Thời gian gặp mặt là Giang Thủy định, anh lái xe chở một hàng bốn người về quê.

Nhà vẫn là gian nhà cũ kia, tọa lạc ở nơi đó như lâm vào giấc ngủ say, vẫn không nhúc nhích.

Đi được vài bước, Dương Mai bỗng nhiên dừng lại, nhìn về sau liền thấy Giang Thủy đang đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt trống rỗng, cũng không biết đang tự hỏi cái gì.

Cô quay trở lại: “Giang Thủy, anh đến dẫn đường đi.”

Anh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cảm giác mông lung trong ánh mắt bỗng nhiên biến mất, tròng mắt đen bóng thật sự, trong thanh âm có điểm hoài niệm, cũng có chút cô đơn: “Anh đã lâu không trở lại.”

Dương Mai cười: “Đã lâu không trở về, có phải đã quên nên đi như thế nào rồi không?”

Giang Thủy lắc đầu, sải bước vọt tới phía trước đi dẫn đường.

Cửa sân màu đỏ rộng mở, trước sau như một.

Giang Thủy mang theo ba người đi về hướng đại sảnh, trong phòng cách vách truyền ra tiếng vang sột sột soạt soạt.

https://thuviensach.vn

Mẹ Dương đột nhiên có điểm sợ hãi, kéo kéo tay áo ba Dương, ba Dương quay đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không phải có ăn trộm chứ?”

“Sao có thể…” Ba Dương nói còn chưa dứt lời, nhìn nhìn khắp nơi, mới phát giác bốn phía đích xác quá mức an tĩnh, căn nhà này có đến ba bốn gian, nhưng dường như chỗ nào cũng không có người, có vẻ vô cùng trống rỗng.

Duy độc gian phòng bên cạnh đại sảnh này phát ra một chút tiếng vang nhỏ vụn. Đích xác như là gặp trộm.

“Sẽ không.” Giang Thủy trấn an hai ông bà, “Hắn là chị dâu cháu.”

Lúc ấy anh khẳng định bởi đã sống trong căn nhà này bao nhiêu năm, số tuổi lớn như vậy, từ tường đến xà nhà đều không còn tốt. Trong nhà lại không có đồ vật đáng giá, sao có thể được trộm coi trọng.

Hai người già bọn họ không lên tiếng, đặc biệt là mẹ Dương, ánh mắt vẫn cảnh giác như cũ. Nhà ở quê bọn họ, dù là trước khi thôn cải tạo cũng tràn ngập nhân khí, đâu giống căn nhà này, không đề cập tới vấn đề cũ nát còn như không có chút sinh khí nào.

“Để cháu vào xem.” Giang Thủy đi gõ cửa phòng Vạn Thục Phân.

“Cốc cốc cốc” ba tiếng, động tĩnh trong phòng bỗng dưng biến mất.

Không gian càng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh “cốc cốc cốc” vang lên. Âm thanh này giống như đập vào trong lòng mẹ Dương, từng chút một gõ vào khiến tim bà nhảy lên.

Rốt cuộc, cửa phòng mở ra, Vạn Thục Phân vừa buộc tóc vừa đi ra.

“Chị dâu.” Giang Thủy kêu một tiếng.

https://thuviensach.vn

Vạn Thục Phân nhìn thoáng qua phía sau anh, nói: “Sao lại tới sớm vậy? Cũng không nói một tiếng…”

Giang Thủy nói: “Không sớm, đã nói với chị hôm nay.”

“Phải không…” Vạn Thục Phân lập tức đi tới xem ngày trên lịch treo tường, “A à à, tôi nhớ lầm.”

Tiếp theo, chị ta vội vàng tiếp đón mọi người ngồi xuống, lại tới phòng cạnh bên lấy trái cây điểm tâm chiêu đãi khách. Giang Thủy xuống bếp đun nước sôi.

Trong đại sảnh dư lại ba người nhà họ Dương.

Từ khi tiến này căn nhà tới nay, mẹ Dương đã có chút ghét bỏ nơi này. Kỳ thật ngoại trừ có chút xưa cũ, căn nhà này còn tính sạch sẽ. Nhưng bà vốn đã không có ấn tượng tốt với chủ nhà từ trước nên tự nhiên rất khó sửa đổi cách nhìn. Đến bây giờ, bà vẫn còn đứng ở nơi đó, giống như ghế ở đây đều bị bẩn.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh không ai nói chuyện. Phiến cửa ở phòng cách vách kia nửa mở ra, cửa gỗ cũ xưa, bị một trận gió thổi qua, kẽo kẹt mở ra hoàn toàn. Trong phòng đen sì, trong lòng mẹ Dương cảm thấy bồn chồn, nhưng lại nhịn không được hướng nơi đó nhìn xem, nhìn nhìn, thế nhưng nhìn ra bóng người.

Bà sợ hãi kêu một tiếng khiến tất cả mọi người nhìn qua.

Tự phòng kia có một người đàn ông đi ra, vừa lùn vừa béo, sắc mặt không tốt. Cũng không nhìn ba người trong đại sảnh một cái mà cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Giang Thủy vừa lúc mang theo ba ly nước tới, nói với bóng dáng người đàn ông kia: “Ai vậy?”

https://thuviensach.vn

Gã lùn im lặng không lên tiếng, chỉ đi vội, Giang Thủy đuổi theo, bắt lấy cánh tay hắn, lặp lại một lần: “Tôi hỏi anh là ai.”

“Ông mày đấy!”

Chỉ mấy giây ngây người, gã lùn kia đã tránh thoát Giang Thủy, đi về hướng Vạn Thục Phân bên kia.

Vạn Thục Phân đang cong eo lấy bánh quy trong túi, mông bỗng nhiên bị người sờ soạng một cái, quay đầu lại thấy gã lùn đang cười với vẻ háo sắc: “Đàn bà dâm đãng.”

Chị ta đang muốn nói chuyện, khóe mắt thấy Giang Thủy cũng theo vào lập tức thay đổi sắc mặt, véo ngực gã lùn một cái nói: “Không phải bảo anh trốn bên trong? Ra làm gì!”

Gã lùn nghe xong cực không cao hứng: “Còn chê tôi, không nhận người quen? Xem cô dâm như thế.”

Vạn Thục Phân còn chưa mở miệng, Giang Thủy đã ở phía sau nói: “Mồm miệng sạch sẽ một chút.”

Gã lùn cười nhạo một tiếng, quay đầu lại nói: “Kia cũng phải xem cô ta có sạch sẽ không — cũng không biết đã bị bao nhiêu gã “làm” rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, Giang Thủy liền nhìn thẳng vào Vạn Thục Phân. Chị ta lại như không phát hiện ánh mắt kia, rũ mắt, bộ dáng thờ ơ. Giang Thủy bỗng nhiên nhớ lại thời điểm trước khi đi Bắc Kinh, anh tới từ biệt Vạn Thục Phân, cũng thấy có người đàn ông từ trong nhà ra như vậy.

Đương nhiên, người đàn ông này cùng người lần trước không phải cùng một người.

“Chị dâu, sao lại thế này?”

https://thuviensach.vn

Vạn Thục Phân cũng không ngẩng đầu lên, bưng cái mâm đựng trái cây muốn đi ra ngoài, Giang Thủy không cho, gã lùn cũng không cho.

Chị ta xụ mặt nhìn lại, lạnh như băng nói: “Buông tay.”

Gã lùn niết càng chặt hơn: “Sướng xong rồi liền đi? Cũng đủ “đ*”.”

Lời nói của gã lùn rất thô tục, còn mang theo khẩu âm, tiếng phổ thông cũng không phải tiêu chuẩn, âm lưỡi uốn hay thường cũng chẳng phân biệt. Như vậy càng cảm thấy khó nghe hơn.

Vạn Thục Phân lập tức đen mặt lại, dùng lực một cái hất tay gã lùn ra, hung tợn nói: “Cút!”

“Mày mẹ nó muốn ông đây cút?” Gã lại bắt lấy tay chị ta, Vạn Thục Phân làm thế nào cũng hất không ra, Giang Thủy tiến lên hai bước, bình nước nóng lắc lư qua lại, nước sôi sánh ra, bắn lên cổ tay gã lùn, nóng đến mức lông tơ màu đen trên da gã xoắn hết lại.

Vạn Thục Phân nhân cơ hội thoát ra, hắn muốn đuổi theo nhưng Giang Thủy cao to lập tức chắn lại, phá hỏng đường đi. Gã lùn đành phải thì thầm nói: “Đồ đê tiện! Chờ coi! Xem tao làm chết mày!”

Vốn dĩ kế hoạch là ăn cơm trưa rồi đi, nhưng tình hình như vậy, rốt cuộc cũng không thể ăn nổi.

Trên đường trở về khá yên tĩnh, ba Dương thật cẩn thận nhìn mẹ Dương, mẹ Dương nghiêm mặt, như giận chó đánh mèo trừng lại.

Sau khi về đến nhà, Giang Thủy bị mẹ Dương phái ra ngoài mua đồ ăn. Trong nhà đều là người một nhà, bà cũng không rảnh lo khắc chế cái gì, một bụng lửa giận nhảy ra toàn bộ.

https://thuviensach.vn

“Đây là loại người nào! Dương Quốc Cường, ông nhìn xem! Chúng ta đây là loại nhà nào?”

Ba Dương yên lặng nhìn thoáng qua biểu tình của Dương Mai, một sự nhịn chín sự lành mà nói với mẹ Dương: “Được rồi, bà bớt lời đi một chút.”

Mẹ Dương tựa như pháo nổ, bùm bùm tạc không ngừng: “Loại nhà này có thể gả con gái qua sao? Ông xem chị dâu của cậu ta, một đống tuổi còn câu tam đáp tứ! Một bộ hồ ly tinh! Nhà của chúng ta thanh thanh bạch bạch, Dương Mai gả qua kia quả thực chính là…”

Dương Mai ngắt lời bà: “Mẹ, con gả qua cũng sẽ không ở cùng chị dâu anh ấy.”

“Con còn muốn ở cùng chị ta?! Con hôm nay cũng thấy, như vậy không sạch sẽ…”

“Con không nghĩ sẽ ở cùng chị dâu anh ấy.”

“Đúng thế! Nghĩ con cũng đừng nghĩ!” Mẹ Dương vỗ cái bàn một cái, bang một tiếng, khoá cửa cũng mở.

Giang Thủy mua đồ ăn trở về, liền nghe thấy một câu cuối cùng. Anh đứng ở cửa không nhúc nhích, Dương Mai lập tức đi qua, tiếp nhận đồ ăn trong tay anh, đi vào phòng bếp.

Ba Dương hướng mẹ Dương đưa mắt ra hiệu, đẩy lưng bà tới phòng ngủ.

Trong phòng bếp, Dương Mai mở túi ra thấy liền nói: “Anh còn mua cá à.”

“Anh xử lý trước đã.” Giang Thủy xách túi cá lên, đi ra ban công.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đi theo qua, anh ở cạnh bồn nước động tác quen thuộc rửa sạch bụng cá, cô cảm thấy liền đứng nhìn.

Gió thổi, đưa tới mùi cá tanh hôi.

Người đàn ông yên tĩnh làm việc trên tay, dường như mùi cá tanh hôi kia căn bản không tồn tại. Nhưng mà da thịt anh ngăm đen, râu cằm đã lún phún, bộ tạp dề bóng nhẫy trên thân, bộ dáng anh lôi thôi lếch thếch, tựa hồ như vạn phần phù hợp với mùi cá tanh hôi này.

Dương Mai nhìn không chớp mắt, thế nhưng lại cảm thấy thời gian như đã tạm dừng.

Đột nhiên, cô đi lên trước, từ sau lưng ôm eo Giang Thủy.

Giang Thủy dừng một chút, cũng không dám chạm vào cô: "Đừng, anh đang bẩn."

Dương Mai không nói lời nào, cũng không có động tác gì khác. Giang Thủy không thể làm gì được, đành phải tiếp tục xử lý con cá kia, động tác càng cẩn thận hơn, để đỡ bắn lên tay Dương Mai.

"Anh vất vả rồi." Dương Mai nói.

Giang Thủy đột nhiên sửng sốt, sau khi phản ứng lại không có ý vị gì mà cười một chút: "Anh bây giờ chỉ nghĩ có thể an phận sống cùng em, kiếm thêm ít tiền, nhanh chóng cưới em về nhà."

Ngoại trừ lái xe đưa khách, anh còn làm nhiều việc khác để kiếm tiền. Đại bộ phận là công việc cần thể lực, anh còn trẻ, có rất nhiều sức lực. Khiêng thùng nước, đưa báo, thay người chuyển nhà… Cơ hồ làm tất cả những việc có thể kiếm ra tiền. Tuy rằng mệt, nhưng lại được nhiều — thân thể tuy vất vả nhưng tinh thần lại thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Anh cười nói: “Dương Mai, muốn cưới em thật không dễ dàng.”

Qua một hồi lâu, Dương Mai buông anh ra, một lần nữa đứng trở lại, lẳng lặng nhìn anh.

Anh nói: “Em nhàn rỗi vậy sao?”

Dương Mai làm như thật gật đầu: “Đúng vậy, mấy tháng này nhàn đến sắp điên rồi.”

“Ừm.”

Vài phút sau, anh súc rửa cá một lần, đến lúc hoàn toàn sạch sẽ, mới nói: “Vậy em tìm chuyện gì làm đi.”

“Tìm chuyện gì làm bây giờ?”

“…” Anh nghĩ nghĩ, đề nghị, “Dệt áo gì đó? Bỏ đi, hại mắt lắm, em vẫn nên đi dạo phố — tìm Lý Diễm đi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 65: Khổ Sở

Lý Diễm đúng giờ tới đón Dương Mai, bởi vì là cuối tuần, trên đường tới trung tâm thương mại khá tắc đường, một ngã tư đường vì đèn đỏ mà phải ngừng ba lần.

"Những người này sao lại đều chọn cuối tuần đi mua quần áo chứ, không thể đổi thời gian khác sao?"

Dương Mai nhìn Lý Diễm liếc mắt một cái: "Chúng ta không phải cũng giống thế sao, lần sau chúng ta đổi thời gian đi."

"Tớ phải đi làm từ thứ hai đến thứ sáu, không xin nghỉ được." Lý Diễm nói, "Giang Thủy rốt cuộc bận cái gì mà không thể đi cùng cậu?"

Sau khi đến trung tâm thương mại, khắp nơi kín người hết chỗ. Những nơi nhiều người như thế này không khí không tốt lắm, người qua người lại cọ phải nhau, dạo phố cũng cảm thấy không thoải mái.

Lý Diễm còn tốt, nhưng Dương Mai đang mang thai, đi không bao lâu đã cảm thấy ăn không tiêu.

Lý Diễm nhìn dáng vẻ cô đi vài bước phải nghỉ ngơi vài phút, nhún nhún vai nói: "Đi thôi! Chúng ta vẫn là tìm một chỗ ngồi xuống đi."

Gần khu thương mại có rất nhiều quán ăn, Lý Diễm cùng Dương Mai vào một nhà trong đó.

https://thuviensach.vn

Nơi này khá nổi tiếng, nghe nói ông chủ là người Đài Loan, đã mở cửa hàng ở đây mười mấy năm.

Dương Mai vừa ngồi xuống đã nhẹ nhàng thở ra, Lý Diễm liền cười: "Vẫn là ở đây thoải mái hơn phải không? Cậu ấy, chỉ hợp ở những chỗ thế này thôi, chứ cái nơi chật chội như chợ bán thức ăn kia, cậu không chịu nổi đâu."

Dương Mai liếc cô ấy: "Không phải bây giờ tớ đang mang thai sao, không thể so với trước kia."

"Mang thai mang thai, cậu bây giời nói chuyện hai ba câu đều không rời khỏi chuyện mang thai! Khoe với tớ đấy hả."

Dương Mai cười khúc khích: "Có bản lĩnh cậu cũng sinh một đứa đi."

Nói tới đây, Lý Diễm bỗng nhiên trầm mặc.

Cô ấy đã sớm muốn sinh con, nhưng mà vẫn luôn không thấy gì. Nói Tôn Uy không đủ nỗ lực thì cũng không phải, nói cô ấy không thể sinh thì cũng đã đến bệnh viện kiểm tra, kết quả chỉ tiêu các phương diện đều bình thường.

Vẫn chưa mang thai được khiến tâm ý Lý Diễm đã sắp nguội lạnh. Ông trời giống như đùa giỡn với cô ấy, cô ấy liều mạng muốn một thứ nào đó đến vậy, nhưng làm thế nào cũng không lấy được.

Cô ấy thở ngắn than dài, mang theo hâm mộ hỏi Dương Mai: "Các cậu làm thế nào mang thai được vậy? Nói với tớ một chút, tớ lấy kinh nghiệm."

Dương Mai buột miệng thốt ra: "Làm sao tớ biết được?"

"Hứ, còn giấu diếm không muốn nói chứ gì, keo kiệt."

"…"

https://thuviensach.vn

Dương Mai là thật sự không biết. Cho đến hôm nay, cô cũng không hề hồi tưởng lại tình hình ngày đó. Trên thực tế, rốt cuộc là lần nào gieo hạt, cô cũng không rõ lắm, chỉ có phạm vi đại khái — có lẽ là một ngày kia, anh vừa vặn không mang bao, cũng có thể là một ngày kia, tư thế tương đối thuận tiện mang thai.

Hiện tại Lý Diễm muốn cô làm người từng trải đọc diễn văn, cô khẳng định không nói nổi.

Thế nhưng Lý Diễm một bộ ham học hỏi như người khát nước, lại tỏ vẻ nếu cô không nói cái gì thì sẽ phải tuyệt giao, khiến Dương Mai không có biện pháp nào, đành phải thanh thanh yết hầu, nghẹn ra cái gì đó để nói: "Đại khái… Khi "làm" thì nhẹ nhàng chút, mông lót thứ gì đó bên dưới, như vậy tỷ lệ thụ thai sẽ lớn hơn."

Lý Diễm không hề thấy cảm kích: "Này đó tớ đều biết rồi, đã thử qua rất nhiều lần. Tớ còn uống trung y nữa kìa! Cậu không thể nói cái tớ không biết sao?"

Dương Mai xem thường nhìn cô ấy, cố ý nói, "Vậy không bằng cậu đi vái lạy Quan Âm Tống Tử, đi đoán mệnh, không được thì kêu đại sư giúp cậu sửa mệnh."

"Đúng đúng đúng, tớ nhất định đi tìm đại sư tính xem. Cậu thì vô tâm cắm liễu liễu lên xanh, tớ thế nào cố tình trồng hoa hoa không nở chứ?"

"…"

Lý Diễm nói gió chính là mưa, nhìn dáng vẻ như là đem lời nói đùa của Dương Mai thành châm ngôn. Dương Mai nghiêm mặt, kiềm chế xao động nói với Lý Diễm: "Cậu đừng có làm bậy, những thứ kia không tin được."

"Không tin tắc không có, tin tắc sẽ có."

https://thuviensach.vn

“Có thời gian rảnh rỗi, còn không bằng quản Tôn Uy cho tốt.”

Lý Diễm yên tĩnh lại, hỏi: “Cậu có ý gì?”

Dương Mai tự biết lỡ lời, muốn lừa gạt qua đi, nhưng Lý Diễm đuổi theo hỏi, không có cách nào, đành phải nói: “Cậu không cảm thấy Tôn Uy có gì không thích hợp sao?”

“Cậu nói thẳng đi.”

“Lúc Giang Thủy đi chở khách có thấy Tôn Uy ở Bờ biển hoàng kim.”

Không cần nói thêm gì nữa, loại địa phương như bờ biển hoàng kim này, bên ngoài là KTV, trên thực tế chính là câu lạc bộ đêm. Huống hồ, hình ảnh Giang Thủy thấy có chứng cứ vô cùng xác thực — nam nữ quần áo không chỉnh tề ở trong góc sờ soạng nhau — chỉ có trẻ con không hiểu chuyện mới xem không hiểu ý tứ trong đó.

“Lý Diễm, cậu cẩn thận ngẫm lại, có phải Tôn Uy có điểm nào không thích hợp không? Các cậu vì sao trước sau không có con được, có phải Tôn Uy còn không nghĩ muốn hay không?”

Lý Diễm ngẩn người, vô tội lại đáng thương. Dương Mai thật sự không đành lòng, những lời khác một câu đều không nói nhiều, miễn cho Lý Diễm thương tâm. Dương Mai biết, Lý Diễm tha thứ Tôn Uy, đáp ứng gương vỡ lại lành, kỳ thật là ôm ảo tưởng Tôn Uy có thể quay đầu lại là bờ.

Nhưng đàn ông vụng trộm bên ngoài nơi nào sẽ vì cháo trắng rau xào trong nhà mà từ bỏ sơn trân hải vị bên ngoài? Từng vụng trộm một lần, hưởng qua ngon ngọt, liền sẽ muốn lần thứ hai, lần thứ ba. Tôn Uy tuyệt không phải kiểu người lãng tử quay đầu quý hơn vàng.

Ở sâu trong nội tâm Lý Diễm, có lẽ cũng nghĩ đến giống như Dương Mai. Cô ấy mềm yếu, nhưng không ngốc. Lại không phải người trẻ người

https://thuviensach.vn

non dạ, bước vào hồng trần đã sớm hiểu chuyện.

Nhưng vì cái gì lại là Dương Mai nói cho cô ấy? Một người phụ nữ sắp kết hôn, đang mang thai, sắp ôm hạnh phúc, lặng lẽ nói những lời này với cô ấy, khiến cho cảm giác quẫn bách đáng buồn càng thâm nhập cốt tủy.

"Lý Diễm, Tôn Uy …"

"Cậu tận mắt nhìn thấy anh ấy như thế nào?"

Dương Mai không phản ứng lại, ngẩn ra một chút.

Lý Diễm nói: "Tớ nói, cậu là thấy anh ấy ôm ai, hay là hôn ai, hay là cùng ai lên giường?"

"…"

"Không có đi? Không có thì đừng đoán mò."

"Giang Thủy sẽ không nói dối."

"Chứng minh thế nào đây?"

"…"

"Không cách nào chứng minh đúng không? Dương Mai, tớ nói với cậu — thà rằng tin tưởng trên đời có quỷ, cũng đừng tin tưởng miệng lưỡi đàn ông. Đúng vậy, Tôn Uy không thành thật, nhưng Giang Thủy nhất định sẽ thành thật sao? Anh ta chưa từng lừa gạt cậu, chưa từng dấu diếm cậu, chưa từng đối với cậu có điều giữ lại?"

Dương Mai không lên tiếng, nhìn Lý Diễm từ trên chỗ ngồi đứng dậy, rầm một tiếng, kéo bàn ghế di động.

https://thuviensach.vn

“Tôn Uy thế nào, lòng tớ rõ ràng. Cậu đừng ở trước mặt tớ bình phẩm từ đầu đến chân chồng tớ. Dương Mai, tớ còn thích Tôn Uy, cho nên cậu đừng nói loại chuyện này với tớ, tớ không thích nghe.”

Bốn phía khôi phục yên lặng như ban đầu, Dương Mai vẫn ngồi tại chỗ như cũ. Trà lúa mạch trong tay cô đã lạnh thấu, ly đối diện đã uống sạch một nửa, dư lại một nửa bình tĩnh không gợn sóng.

Người đi trà lạnh.

Dương Mai bắt đầu hối hận, cô dường như quá đắc ý, cho nên bất tri bất giác đã xúc phạm tới Lý Diễm. Cô thế nào có thể quên, Lý Diễm là kiểu phụ nữ miệng cọp gan thỏ, ngoan cường của cô ấy bất quá là vì che dấu nội tâm mềm yếu.

Mà cô lại giống như một cái dằm nhọn xuyên qua quân lính phòng thủ tan rã của Lý Diễm, nhắm thẳng vào tim cô ấy.

Kết cục tan rã trong không vui như vậy khiến Dương Mai cảm giác vô cùng khổ sở. Lúc rời khỏi thậm chí còn quên trả tiền, bị nhân viên phục vụ đuổi theo.

Cô quẫn bách lấy tiền đưa cho người phục vụ, còn không chờ thối tiền lẻ, đã một mình vội vàng rời đi.

Chính cô cũng không biết, vì cái gì muốn chạy trối chết như vậy.

So với thời gian đã định cô về đến nhà sớm hơn một giờ, ba mẹ đều không có nhà, ba Dương nghe nói gần đây có gánh hát tới liền chạy tới thưởng thức quốc tuý của dân tộc, mẹ Dương một người ở nhà đợi nhàm chán, quyết đoán gia nhập hàng ngũ múa quảng trường.

Cô nghĩ, như vậy cũng tốt, cô nên có thời gian lắng lại. Những ngày yên ổn tới quá dễ dàng, khiến cô không tự chủ được mà bắt đầu lên mặt rồi.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, cửa mở. Giang Thủy tiến vào.

“Sao anh đã về rồi?” Dương Mai hỏi.

Giang Thủy ở trong phòng vòng một vòng, có vẻ gấp gáp: “Chìa khóa xe anh đâu?”

“Tìm không thấy sao? Đừng có gấp, cẩn thận tìm xem, không phải đều đặt ở trên bàn trà sao.”

Một lát sau, Dương Mai thấy vòng tròn bằng kim loại đặt trên tờ báo, dùng ngón út câu lấy, cười: “Giang Thủy.”

Giang Thủy tiếp nhận chìa khóa, chạy nhanh hướng ngoài cửa, Dương Mai ở phía sau truy vấn: “Sao thế? Gấp như vậy.”

Bước chân anh bỗng dưng ngừng lại, Dương Mai nhìn lưng anh, giống như một mặt tường cũ kỹ, vết tích loang lổ, dường như sắp sập, chỉ kém một cọng rơm ép chết lạc đà kia.

Không biết thời gian trôi qua bao lâi, người đàn ông đứng lặng ở nơi đó rũ đầu, thấp thấp mà nói: “Cháy.”

Một đường chạy như bay về nhà cũ ở quê.

Đội ngũ phòng cháy đã có mặt, ánh lửa vẫn đang nổi lên, hôm nay gió lớn, ở nông thôn lại trống trải, nhiều đồ dễ cháy, lửa lớn tựa hồ có xu thế mượn gió lan tràn.

Nhà cũ thân ở trung tâm mồi lửa, chạy không thoát, chỉ phải yên lặng chịu đựng. Bên tai đều là thanh âm bùm bụp của lửa cháy, có một khắc như vậy, Giang Thủy dường như nghe thấy được căn nhà tuổi già này đang hướng anh phát ra tiếng kêu cứu đến khàn cả giọng.

https://thuviensach.vn

Nơi này là gốc rễ của anh, là chứng minh sự tồn tại không minh bạch của anh.

Dù có chán ghét như thế nào, anh cũng không thể vứt bỏ nơi này. Khó có thể tưởng tượng ngày này, một hồi lửa lớn khí thế tận trời, hủy diệt toàn bộ quá khứ của anh.

Vạn Thục Phân mất trong lửa lớn. Người duy nhất mang theo ký ức của anh từ nhỏ đến nay đã không còn nữa.

Đoàn lửa lại vẫn không bị dập tắt. Không còn cái gì tồn tại nữa, lửa vẫn còn cháy. Giống như muốn thiêu sạch sẽ anh mới bỏ qua.

Ngọn lửa tà ác này.

Giang Thủy từ trên xe lảo đảo chạy xuống, cách ngọn lửa ngày càng gần, anh đi càng chậm. Nhưng trước sau không dừng lại bước chân — dường như lửa lớn kia đối anh có lực kéo mãnh liệt, dẫn anh từng chút một đi về phía trước, từng chút một đi về hướng nó.

Giang Thủy dường như vội vã muốn nhào vào trong lửa — đương nhiên, lửa lớn như vậy sẽ không bị một chút nước sông tưới tắt, mà nhúm nước này nhất định sẽ bị chết ngóm trong đám lửa.(ở đây tác giả chơi chữ, tên anh nghĩa cũng là nước sông muốn đổ vào đám cháy để dập lửa nhưng không thể)

Anh tiếp tục đi về hướng lửa, gốc rễ của anh ở chỗ này, gốc rễ của anh ở chỗ này …

“Anh điên rồi sao?”

Thanh âm Dương Mai cắt qua anh, đôi mắt hỗn độn lập tức sáng tỏ.

https://thuviensach.vn

Anh bị Dương Mai dùng sức giữ lại đứng thẳng đối mặt với cô, anh cúi đầu, ngây ngốc nhìn gương mặt nôn nóng lại phẫn nộ của cô, gương mặt kia dần dần thả lỏng xuống, lại dần dần nâng lên — Dương Mai nhón chân, trán cô dán lên trán anh.

Bọn họ nhắm hai mắt, trong tiếng còi cứu hỏa ồn ào náo động không thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Thật lâu sau, hầu kết Giang Thủy lăn lộn, phát ra thanh âm chua xót: “Chị của anh nhất định đã bị thiêu chết.”

Dương Mai nâng hai má anh, nhìn vào đôi mắt anh, nhẹ nhàng nói: “Anh rất khổ sở.”

Anh lắc đầu, khóe miệng run rẩy dường như sụp xuống: “Không.” Anh một chút cũng không khổ sở, người chết nhà sụp, anh thậm chí sẽ không rớt nước mắt. Anh chỉ là không còn sức lực.

Lăn lộn đến nửa đêm, bọn họ mới về nhà. Hai người đều là sức cùng lực kiệt, ngã vào trên giường liền ngủ.

Bức màn mở ra, nhưng ai cũng không có sức lực đi tới khép lại.

Bầu trời đêm là đã hoàn toàn tối xuống, không có ngôi sao, ánh trăng ảm đảm. Còn có những đám mây trắng mờ nhạt.

Gió thổi mây bay đi, giống như những cuộn sóng trên biển, vỗ ra bọt sóng trắng xóa, va chạm vào nhau vô cùng mãnh liệt.

Dương Mai đột nhiên nhắm mắt lại, bọt sóng vẫn còn dao động không ngừng trước mắt cô.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao

dtv-ebook.com

Chương 66: Không Bình Tĩnh

Đã nhiều ngày, Giang Thủy ngừng làm việc, bận rộn chuyện hậu sự của Vạn Thục Phân. Căn nhà ở quê đã bị thiêu cháy đen thui, những thanh gỗ đều đã đứt đoạn, mục nát, hoàn toàn không thể dùng nữa.

Căn nhà già cả này, cuối cùng đã có thể yên nghỉ cùng đất.

Trong nhà chỉ còn ba người nhà họ Dương, trận lửa lớn bất ngờ xảy ra này cũng khiến bọn họ hoảng sợ.

Ba Dương thở dài, mẹ Dương lập tức vỗ ông một cái: “Đừng có thở dài, còn ngại không đủ đen đủi à? Vận khí chạy đi hết rồi!”

Qua không bao lâu, mẹ Dương ngược lại tự mình thở dài một hơi. Ba Dương vừa nghe, lập tức nói: “Còn nói tôi, chính bà cũng thở dài còn gì.”

Mẹ Dương lắc đầu, mặt già nhăn thành một đoàn: “Không may mắn không may mắn, trận lửa lớn này đến quá không may mắn. Như thế nào vừa vặn vào ngay lúc này chứ, đã sắp kết hôn, một hồi lửa như vậy, thật là… Ai!”

Ba Dương đẩy đẩy mắt kính, cau mày nói: “Đừng suy nghĩ lung tung! Bà đây là mê tín!”

Mẹ Dương lôi kéo tay Dương Mai, hỏi: “Đã điều tra ra nguyên nhân cháy chưa?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai lắc đầu: “Tra không ra, lửa quá lớn, tất cả đều bị thiêu rụi.”

Mấy ngày nay trên tin tức cũng đang đưa tin về trận hỏa hoạn này, Vạn Thục Phân chết trong lửa là một quả phụ, tựa hồ càng tăng thêm không khí quỷ dị cho trận cháy lớn không minh bạch này. Rất nhanh, các loại phiên bản đồn đãi đã truyền khắp đầu đường cuối ngõ.

Mẹ Dương phỏng đoán: “Không phải là có kẻ thù gì chứ? Vậy là không xong rồi, ai da, thôi đừng kết hôn nữa!”

Ba Dương trắng mắt liếc bà một cái: “Bà lại nói hươu nói vượn cái gì! Có thể có kẻ thù gì chứ? Bà ở nhà, xem nhiều phim truyền hình quá rồi đấy!” Nói rồi lại ngó Dương Mai liếc mắt một cái, vẻ mặt ôn hoà an ủi: “Dương Mai, đừng nghe mẹ con nói bậy. Bà ấy chính là nghi thần nghi quỷ, bệnh tâm thần rồi.”

Mẹ Dương bẹp miệng, giống như sắp khóc: “Được lắm Dương Quốc Cường, đã là lúc nào rồi, chỉ biết nói tôi, chỉ biết nói tôi! Không phải tôi lo lắng sao, nếu thực sự có kẻ thù… Ai da, này không phải muốn hù chết người sao.”

Mẹ Dương tỏ ra ủy khuất, ba Dương lại thở dài. Phải trấn an Dương Mai, trái lại dỗ mẹ Dương, kỳ thật, trong lòng ông cũng cảm thấy vô cùng không an tâm. Bị hai người phụ nữ một khóc một nháo, lại càng thêm bất an.

Hai ông bà một người khóc một người thở ngắn than dài, xem đến Dương Mai cũng thấy phiền. Cô ôm bụng đứng lên: “Được rồi được rồi, ba nói đúng, mẹ xem quá nhiều phim truyền hình. Hắn là chị dâu Giang Thủy không cẩn thận, không phát hiện lửa bùng lên, lửa mới càng thiêu càng lớn. Hai ngươi đừng suy nghĩ loạn.”

“Đúng đúng đúng,” ba Dương gật đầu, “Hắn là do bất cẩn …”

https://thuviensach.vn

Mẹ Dương nghe xong trong lòng hơi có chút an ủi, lau nước mắt một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu, hồng con mắt nói: “Không được, tôi vẫn còn không yên tâm. Trái tim của tôi cứ như bị làm sao ấy, cứ bùm bùm nhảy không ngừng, sắp nhảy ra ngoài rồi. Dương Mai à, có phải đến lúc con nên đi bệnh viện làm kiểm tra rồi không? A? Đến thời gian rồi đi? Mẹ đưa con đi!”

Bác sĩ làm kiểm tra cho Dương Mai là cô của Lý Diễm, chủ nhiệm khoa phụ sản, đã giữ cương vị này hơn ba mươi năm, vô cùng đáng tín nhiệm. Thứ tư hôm nay vừa lúc là cô ấy làm chuyên gia chủ trì phòng khám bệnh, Dương Mai trước tiên gọi điện thoại, sau khi được cho phép, liền cùng mẹ Dương ngồi xe tới bệnh viện.

Phòng khám bệnh thật sự rất bận, bác sĩ Lý tiếp từng người một tới khám bệnh, mẹ con Dương Mai vào, cô ấy cũng không phát hiện. Thẳng đến lúc mẹ Dương hô một tiếng “bác sĩ Lý”, cô ấy mới từ bệnh án ngẩng đầu lên, tranh thủ thời gian liếc mắt nhìn hai người một cái.

“À, hai người tới rồi.”

Mẹ Dương đầy mặt tươi cười, hàn huyên một câu: “Người nhiều quá, rất bận phải không?”

Bác sĩ Lý khách sáo cười một tiếng: “Đúng vậy, không phải hôm nay làm chủ trì phòng khám sao.”

Mẹ Dương ha hả cười gật đầu, một tay đẩy lưng Dương Mai, đẩy cô đến phía trước bác sĩ Lý, bác sĩ Lý vừa thấy, chỉ chỉ chiếc giường nhỏ phía sau, nói: “Vậy cháu nằm trên đó đi.”

Bác sĩ Lý bôi dung dịch lên bụng Dương Mai, dùng dụng cụ siêu âm màu nghe tim thai.

“Ừm, tim thai tốt.”

https://thuviensach.vn

“A? Tốt?”

Bác sĩ Lý nhìn mẹ Dương liếc mắt một cái, khẳng định xác nhận: “Đúng vậy.”

“A! Vậy tốt, vậy tốt!” Căng thẳng một lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

“Đứng lên đi.”

Mẹ Dương đỡ Dương Mai ngồi dậy, đôi mắt vẫn còn đi theo bác sĩ Lý. Bác sĩ Lý một lần nữa ngồi trở lại xem bệnh án, mẹ Dương nhìn cô ấy cười hì hì hỏi một câu: “Bác sĩ Lý, như vậy là được rồi?”

Vội đến đầu cũng không nâng lên: “Ừm, được rồi.”

“À.”

Sau một lúc lâu, lại từ giữa ca bệnh ngẩng đầu, nhìn mẹ Dương: “Kia nếu không hai người lại đi làm siêu âm B?”

Mẹ Dương vừa nghe, lập tức gật đầu như gà con mổ thóc: “Tốt tốt!”

“Vậy tôi giúp hai người liên hệ một chút.”

“Tốt tốt! Cảm ơn bác sĩ Lý.”

Dương Mai dùng khăn giấy lau khô dung dịch trên bụng, mới vừa đứng trở lại mặt đất, mẹ Dương đã kéo cánh tay cô đè nặng thanh âm nói: “Lát nữa đi làm siêu âm B, làm xong liền về nhà, trong nhà còn hầm gà đấy! Gà kia là dì Vương của con đưa tới, nhà mình nuôi, chạy khắp núi đồi đấy… Buổi tối con ăn nhiều thịt gà, uống nhiều mấy chén canh gà!”

Bà vui vẻ ra mặt nhìn bụng Dương Mai, một đôi tay già nhăn dúm dó tràn ngập tình yêu sờ sờ ở mặt trên: “Bồi bổ thân thể, bảo bối lớn lên khỏe

https://thuviensach.vn

mạnh!”

Dương Mai che lại quần áo, nói: “Con gọi điện thoại cho Giang Thủy, bảo anh ấy buổi tối trở về sớm một chút.”

Mẹ Dương nói: “Đúng vậy! Con gà kia rất lớn, mấy người chúng ta đều ăn không hết đâu. Con mau gọi cho nó đi.”

***

Thời điểm Giang Thủy nhận được điện thoại còn đang ở quê, sau khi ngắt điện thoại lập tức vội vàng đuổi trở về, trên con đường đến bệnh viện vừa lúc có một nhà thờ Hồi giáo, thứ sáu là ngày bọn họ nghe giảng đạo, bên phố đỗ đầy xe, bất kể là trên lối đi bộ, hay là trên đường xe chạy, đều là phụ nữ trùm khăn đội đầu và đàn ông dùng nước hoa đi lại.

Toàn bộ con đường đã bị những người nước ngoài nghe giảng đạo phá hỏng.

Xe Giang Thủy bị kẹt giữa vô số xe cộ, một ngã tư đường nho nhỏ, bởi vì tắc nghẽn nên xuất hiện bốn cảnh sát giao thông, bên tai toàn là tiếng còi ô tô cùng còi của cảnh sát giao thông.

Anh đã sắp ngừng trước đèn đỏ được nửa giờ rồi. Con đường này thời điểm trống không lái xe rất thuận lợi chỉ mất thời gian năm phút đồng hồ.

Mắt thấy đèn đỏ biến thành đèn xanh, Giang Thủy không quan tâm mà dẫm xuống chân ga, đầu xe vừa mới ra khỏi vạch trắng, đã bị cảnh sát giao thông đi tới từ đối diện ngăn lại.

Một trận tiếng còi chói tai từ xa tới gần, cảnh sát giao thông bước nhanh đi đến bên cửa sổ xe Giang Thủy, nhổ còi trong miệng ra, ngón tay mang bao tay màu trắng chỉ về phía trước: “Sao anh lại làm thế? Đã cho anh lái xe sao?!”

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Giang Thủy thực bình tĩnh, dừng trên đèn tín hiệu giao thông, nói: “Đèn xanh.”

“Đèn xanh anh có thể đi? Anh không phát hiện phía trước đã tắc thành cái dạng gì rồi? Có thể đi sao?!”

“Tôi đang vội.”

Giang Thủy không giải thích còn tốt, vừa giải thích lại làm cảnh sát giao thông tức mình hơn. Anh ta đã chỉ huy tại đây một buổi sáng, vừa mệt vừa khát, những người nước ngoài nghe giảng đạo đó làm lơ quy tắc giao thông, đèn đỏ cũng đi qua, một số lớn người đi qua, xe hơi xe vận tải xe buýt dừng sau vạch, tất cả đều bị chặn lại.

Giao lộ hoàn toàn ở vào trạng thái hỗn loạn, giọng nói của cảnh sát giao thông sắp kêu đến nghẹn rồi, lúc này nhảy ra Giang Thủy như vậy, không thể nghi ngờ là đâm vào họng súng.

Cảnh sát giao thông kia bị tức giận đến trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, Giang Thủy lúc này mới liếc anh ta một cái, thế nhưng lại lặp lại một lần: “Tôi đang vội.”

Đôi mắt cảnh sát giao thông trừng to như quả cầu, bên cạnh mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, thanh âm ám ách nhưng vẫn vang dội như cũ: “Thời gian của anh là thời gian, thời gian của người khác thì không phải thời gian? Lùi về!”

Tay giơ lên ngăn lại, quay đầu muốn đi về đường trung tâm.

Giang Thủy ngắm kính chiếu hậu một cái, vừa rồi anh vọt đi phía trước một chút, lúc này phía sau xe toàn bộ theo kịp, đầu xe dựa gần mông xe, dính chặt chẽ.

“Không lùi được.”

https://thuviensach.vn

Bước chân của cảnh sát giao thông ngừng lại, quay đầu hướng Giang Thủy rống: “Vậy dừng lại đừng nhúc nhích!”

Lại qua vài phút, Giang Thủy vẫn tắc tại chỗ như cũ. Anh muốn bỏ xe đi, nhưng nơi này còn cách bệnh viện một khoảng khá xa, qua con đường tắc nghẽn này, phía sau sẽ thuận hơn rất nhiều. Tốc độ xe so với đi bộ còn nhanh hơn, bỏ xe ở chỗ này là vô cùng không sáng suốt.

Trong lòng anh vô cùng lo lắng, nhưng lại không có biện pháp nào. Trước mắt là dòng người, anh híp mắt nhìn, bỗng nhiên vỗ tay lái một cái, ấn lên còi ô tô, “bá” một tiếng, chấn động khiến đám người đều hướng bên này nhìn lại.

“Con mẹ nó.” Anh cắn răng cấm, thấp thấp mắng ra tiếng.

Đến bệnh viện, là đúng chính ngọ 12 giờ.

Dương Mai còn rất suy yếu, cửa vừa bị đẩy ra cô liếc qua trước tiên. Đôi mắt chợt sáng lên, lại đột nhiên tắt ngúm.

Tiến vào là Lý Diễm, còn mặc đồng phục của công ty, có lẽ là trực tiếp từ công ty chạy tới.

Lý Diễm thậm chí không chào hỏi ba Dương mẹ Dương mà lập tức đi về hướng Dương Mai, đặt mông ngồi trên giường, bắt lấy tay Dương Mai hỏi: “Thế nào rồi? Bây giờ cậu cảm thấy thế nào? Còn khó chịu không? Hử?”

Dương Mai không còn chút khí lực nào nhìn cô ấy một cái, ánh mắt chuyển qua tay hai người đang giao nắm. Cô muốn bảo Lý Diễm nhẹ tay một chút, cô đau, nhưng một câu đơn giản như vậy, cô muốn nói ra cũng như muốn phí hơn phân nửa sức lực.

https://thuviensach.vn

Thấy bộ dáng Dương Mai muốn nói lại thôi, trong lòng Lý Diễm miễn bàn có bao nhiêu khổ sở. Gương mặt này vốn dĩ đã trắng, lúc này có vẻ càng trắng hơn, giống như một tờ giấy mỏng tái nhợt, chỉ cần một đầu ngón tay của cô ấy chọc qua là có thể đâm thủng.

Tay Dương Mai rất lạnh — tay Lý Diễm rất nóng, nắm tay nhau như vậy tay cô càng có vẻ lạnh hơn.

Lý Diễm bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước, cô ấy cùng Dương Mai nháo đến không thoải mái. Tôn Uy là người như thế nào, kỳ thật các cô đều rõ ràng, chỉ là một người giấu ở trong lòng, một người lựa chọn vạch trần. Lý Diễm hoàn toàn tán đồng cách nói của Dương Mai, nhưng lại âm dương quái khí mà chỉ trích Dương Mai xen vào việc người khác.

Bây giờ cô ấy thực hối hận, dương như hôm nay Dương Mai phải chịu khổ, nguyên nhân đều là do Lý Diễm ngày đó làm ra.

“Dương Mai… Dương Mai…” Lý Diễm muốn nói chuyện, nhưng làm thế nào cũng không nói được thành câu hoàn chỉnh.

Dương Mai suy yếu rặn ra một nụ cười, nhìn Lý Diễm, rốt cuộc nói: “Cậu khóc cái gì? Có cái gì mà khóc.”

“Đừng khóc, Dương Mai của chúng ta bây giờ không nghe được khóc.”

Người nói chuyện là mẹ Dương, nhìn không nổi Lý Diễm vừa vào cửa đã khóc sướt mướt, bà còn một bụng ủy khuất cùng lửa giận đây, bảo bà phải rải trên người ai đây?

“Thực xin lỗi thực xin lỗi.” Lý Diễm lung tung mà lau lau đôi mắt, nói, “Tớ đi tìm cô tớ.”

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Lý ở trong văn phòng, đang cùng mấy người đồng nghiệp lột bưởi ăn. Nâng mắt thấy Lý Diễm hừng hực đâm vào phòng, giơ lên quả bưởi trong tay, nói: “Lý Diễm, mau tới đây, cùng nhau ăn bưởi. Ruột hồng nhưng ngọt.”

Lý Diễm cũng không thèm nhìn quả bưởi kia một cái, thời điểm xông tới thật sự lỗ mãng, vừa không cẩn thận còn dẫm lên một chân bác sĩ bên cạnh đang viết bệnh án, bác sĩ kia đau đến kêu lên một tiếng“Ai da”, xoay người qua nhìn.

Ấn đường bác sĩ Lý nhăn lại, bắt lấy cánh tay Lý Diễm: “Chạy cái gì vậy? Sao đã gả chồng còn giống nhau trẻ con như thế, không thục nữ một chút nào.”

“Thục nữ cái gì thục nữ, đều như vậy cháu còn thục nữ làm gì!” Lý Diễm nóng nảy nói, “Cô, đã là khi nào rồi, sao cô còn có thể ăn bưởi vui vẻ như vậy chứ!”

Bác sĩ Lý tiếp tục thong thả ung dung mà lột bưởi, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Lý Diễm một cái, nói: “Sao cô không thể vui vẻ mà ăn bưởi, mới vừa làm mấy cuộc mổ sinh, thật sự rất mệt, cô bây giờ nghỉ ngơi một chút, ăn trái cây vui vẻ thì có làm sao?”

Lý Diễm còn muốn nói cái gì, nhưng lại nhanh chóng ngừng lại.

Đúng vậy, Dương Mai là bạn thân của Lý Diễm, nhưng lại không có nửa sợi lông quan hệ với cô của Lý Diễm, cô ấy gấp đến độ muốn khóc, nhưng cũng không thể làm cô cô ấy cũng sốt ruột theo.

Cô ấy vuốt mũi vài cái, tĩnh tâm nói: “Cô, cháu hỏi cô, chuyện Dương Mai là như thế nào.”

Bác sĩ Lý cũng không ngẩng đầu lên: “Nứt cột sống, làm siêu âm B tra ra. Loại thai nhi dị dạng này dù có sinh ra cũng không sống được, bắt buộc

https://thuviensach.vn

phải phá thai. Bạn của cháu đã phá hoàn toàn sạch sẽ, hiện tại suy yếu là bình thường, dưỡng bệnh nhiều một chút thì tốt rồi. Không có gì phải lo lắng.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao

dtv-ebook.com

Chương 67: “Hi Vọng”

“Nứt cột sống, bởi vì thoái hóa đốt sống bẩm sinh, ở mặt lưng hoặc bụng của cột sống hình thành vết nứt, có hoặc không biến dạng màng não, một bộ phận thần kinh xảy ra dị dạng, loại biến dị lâm sàng này rất phổ biến, chiếm 5% ~ 29% trên tổng điều tra dân số…”

“Tình huống thai nhi của Dương Mai tương đối nghiêm trọng, tỷ lệ tồn tại cực thấp, bởi vậy phải lựa chọn phá thai.”

Lý Diễm từ văn phòng bác sĩ đi ra, trong đầu tất cả đều hỗn độn. Giải thích chuyên nghiệp của cô cô ấy không ngừng vọng bên tai, cuối cùng chỉ còn hai chữ “Phá thai” máu chảy đầm đìa trước mắt.

Bước chân phù phiếm đi đến phòng bệnh Dương Mai, không lưu ý, thiếu chút nữa đụng phải hộ sĩ đi đến từ đối diện.

Cửa phòng bệnh khép hờ, Lý Diễm dựa vào vách tường cạnh cửa, không dám đi vào, sợ vừa nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Dương Mai sẽ nhịn không được muốn khóc.

Bốn phía thực an tĩnh, loại yên tĩnh ấy vào lúc này lại càng thêm bi thương.

Mẹ Dương đang rửa táo trong toilet, dùng khăn lông lau khô, lại dùng cái bào tước vỏ. Tước tước, tay không có lực, quả táo tròn vo liền nện đến trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Bà không đi nhặt, cũng không nhúc nhích chỉ ngơ ngác mà nhìn. Ba Dương ở phía sau nghe thấy động tĩnh đi vào, còn chưa nói gì đã nghe thấy mẹ Dương phát ra một tiếng thở dài.

"Được rồi, đừng buồn nữa." Ba Dương khẽ vuốt lưng mẹ Dương, an ủi nói, chính mình trong lòng lại khó chịu hơn. Hít một hơi, lại nói: "Tôi lại đi lấy quả táo khác."

"Đừng lấy nữa, không muốn gọt."

Một lát sau, bà vẫn dựa cửa đứng, đầu tiên là âm thanh hít không khí đứt quãng, dần dần chuyển thành tiếng khóc, cuối cùng tiếng khóc lại biến mất. Ở trong gương, mẹ Dương nhắm chặt mắt, bộ dáng miệng há hốc thoạt nhìn dị thường cực kỳ bi ai.

"Dựa vào cái gì chứ, con gái tôi phải chịu loại khổ này? Sắp đau đến mất mạng rồi…"

Mẹ Dương ép thanh âm rất thấp, những lời này vào tai ba Dương mơ mơ hồ hồ, nhưng trong lòng lại rõ ràng.

Dương Mai phá thai mất mười mấy tiếng đồng hồ, cửa mình từ một cm dần dần mở ra, mãi cho đến mười cm. Cô nằm trên khăn trải giường tuyết trắng, thân hình mới béo lên một chút đã gầy gò tái nhợt đi, dường như hòa hợp với giường bệnh màu trắng thành một thể.

Cô đau đến muốn chết, nhưng một tiếng cũng không kêu. Cắn đến hàm răng đều run lên, cả khuôn mặt mồ hôi lạnh đầm đìa, giống như vớt từ trong nước lên.

Một khắc kia, mẹ Dương thiếu chút nữa quỳ xuống bái lạy ông trời, chỉ cầu nguyện thời gian trôi qua mau một chút, đau đớn của con gái có thể nhẹ một chút.

https://thuviensach.vn

Thời điểm phá thai kết thúc, nhìn Dương Mai cơ hồ là hơi thở thoi thóp, ba Dương mẹ Dương đều là tim như đao cắt. Bọn họ ở trước mặt Dương Mai không dám khóc, chỉ dám tránh ở buồng vệ sinh công cộng cuối hành lang trộm lau nước mắt.

Ba Dương đưa lưng về phía mẹ Dương, chân lại giống như dính trên sàn nhà, lúc này làm thế nào cũng không đi ra được. Nghe được tiếng khóc áp lực phía sau, hốc mắt ông cũng cay theo.

Nhưng ông không thể khóc, hai người phụ nữ bên người, một người còn thực suy yếu nằm ở trên giường bệnh, một người khác khóc đến thanh âm cũng không thấy. Ông là người đàn ông duy nhất ở nơi này, làm sao dám khóc?

Vì thế hung hăng cọ đôi mắt, xoay người, xoa bả vai mẹ Dương trấn an cảm xúc của bà.

Hai ông bà tuổi tác thêm lên cũng được trăm tuổi, ngắn ngủn hai ngày, dường như đã già nua đi rất nhiều. Sống lưng bọn họ cong lại, giống như con tôm, chỉ nhìn bóng dáng tiêu điều như vậy, Lý Diễm đứng ở ngoài cửa đã cảm thấy mũi lên men.

Không dám lại tiếp tục xem, cô ấy như trốn dọc theo bờ tường đi thật nhanh.

Ở góc rẽ có một cánh cửa mở ra, là cửa cầu thang.

Lý Diễm đi đến nơi đó, còn chưa kịp thở, thiếu chút nữa đụng phải một người đang chạy tới. Tập trung nhìn vào, là Giang Thủy.

Anh hẳn là chạy thang bộ lên, nơi này là tầng chín, leo lên cũng quá sức.

https://thuviensach.vn

Ngày mùa đông, Lý Diễm nhìn trán anh đầy mồ hôi nóng, trong lòng lại không mảy may lay động. Lúc này nhìn thấy anh, không duyên cớ lại sinh ra vài phần ghi hận.

Lý Diễm nói: “Rốt cuộc biết đến xem vợ con anh?”

Giang Thủy thở dốc thật mạnh, nhìn cô ấy một cái, muốn vòng qua bên cạnh. Lý Diễm không nuốt nổi cơn giận, nhanh chóng bắt lấy cánh tay anh, móng tay rất dài, véo vào cơ bắp cứng rắn của anh.

Giang Thủy nhíu mày quay đầu lại: “Làm gì?”

“Anh lúc này tới có ích lợi gì? Thời điểm khó khăn nhất đều đã qua. Tôi hỏi anh, thời điểm Dương Mai phá thai, anh ở đâu?”

Anh híp mắt, dường như đang tự hỏi, lại dường như không phải. Tóm lại lúc này Lý Diễm căn bản xem không hiểu cảm xúc của Giang Thủy — anh giống như một mảnh biển rộng ở trong đêm tối, đáy biển có bao nhiêu sóng ngầm kích động, ai cũng không biết được.

“Tôi cũng không biết.” Anh cắn chặt hàm răng, từng chữ một nghẹn ra: “Vừa rồi tôi mới nhận được điện thoại.”

“Bọn họ không nói cho anh?”

“…”

Lý Diễm không nói gì, tay cô ấy dần dần buông ra, trong ánh mắt nhìn Giang Thủy mang theo một tia thương hại: “Anh cũng thật đáng thương…”

Giang Thủy bỗng dưng nhìn về phía cô ấy, nói: “Cô nói cái gì?”

“Không có gì.” Lý Diễm nói, “Anh đi xem Dương Mai đi, tôi thấy sắc mặt cô ấy còn rất kém.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy bước nhanh đi, rất nhanh đã tìm được phòng bệnh của Dương Mai.

Anh đứng yên ở trước cửa một lúc, tay mới vừa đặt lên then cửa, cửa đã bị mẹ Dương mở từ trong ra.

Hai người nhìn nhau một lát ngắn ngủi.

“Bác.”

Mẹ Dương ghét bỏ ra mặt: “Cậu đừng gọi tôi là bác!”

Giang Thủy cúi đầu, biểu tình trên mặt khó phân biệt: “Cháu muốn vào nhìn Dương Mai.”

“Nhìn cái gì mà nhìn? Có cái gì đẹp!”

Mẹ Dương vốn là muốn ra đổ nước ấm, lúc này nước cũng không muốn thêm, “bang” một tiếng, hung dữ ném bình nước đến trên mặt đất, lui về sau một bước, muốn đóng cửa lại.

Giang Thủy phản ứng nhanh, cánh tay dài duỗi ra, lòng bàn tay gắt gao bao trùm ở cạnh cửa, cánh cửa đang đóng bỗng nhiên đình chỉ.

Sức mẹ Dương khẳng định không lớn bằng Giang Thủy, bà dùng sức cậy mạnh bẻ vài cái lên cửa, làm thế nào cũng không lay động được lực của Giang Thủy, hỏa khí lập tức liền toát ra: “Cậu làm gì đấy? A? Tạo phản à?”

“Không.” Anh nặng nề nói, “Cho cháu vào.”

“Đừng đi vào, Dương Mai đang ngủ.”

Tay anh hơi thả lỏng, duỗi dài cổ nhìn vào trong.

Mẹ Dương bá đạo cản lại: “Cậu đừng đánh thức nó.”

https://thuviensach.vn

“Cháu sẽ không đánh thức cô ấy, cháu chỉ đi vào liếc nhìn cô ấy một cái.”

Mẹ Dương tỏ vẻ bất thiện nhẹ trào một tiếng: “Cậu đi đi, tôi sẽ không để cậu nhìn thấy nó.”

Giang Thủy đầy mặt kinh ngạc, biểu tình này, càng khiến mẹ Dương hận trong lòng: “Con gái của tôi bây giờ như thế, đều là do cậu làm hại!”

Anh cắn chặt răng, không nói chuyện.

Mẹ Dương nói: “Tôi thấy đứa trẻ dị dạng chính là do di truyền! Là cậu di truyền!” Nói tới đây, bà càng thêm tức giận bất bình, ánh mắt nhìn Giang Thủy tựa như rắn hổ mang nhìn con mồi, hung tàn ác độc.

Phỏng đoán bừa như vậy bà còn không thỏa mãn, mím môi lại nói thầm một câu: “Ai biết trên người của cậu chảy dòng máu của ai, cũng không biết có sạch sẽ không.”

Giang Thủy nhìn chằm chằm mẹ Dương, môi mím chặt, cơ bắp miệng hơi hơi run rẩy, giống như đang liều mạng áp chế cái gì.

Mẹ Dương nhìn anh, hừ nói: “Thế nào? Cậu còn không phục? Cậu biết cha mình là ai sao? Hả? Loại người như cậu, nếu không phải Dương Mai mang thai, tôi chết cũng sẽ không để nó ở cùng cậu!”

Mẹ Dương càng nói càng hả giận, buồn bực từ lâu tới nay vào lúc này như tìm được lối ra thỏa đáng nhất, lập tức lại giống như tràn ngập sức lực, tay túm cửa dùng sức thật mạnh, rốt cuộc Giang Thủy buông lỏng ra, bà lại lảo đảo về sau, cửa phanh một tiếng đụng phải tường, lại đột nhiên bắn trở về.

Lại “phanh” một cái, nặng nề đập vào thái dương Giang Thủy, đau đến mức mắt anh đầy sao xẹt.

https://thuviensach.vn

“Cút!”

Giang Thủy vẫn không nhúc nhích, mắt thấy mẹ Dương xua tay giống như xua đuổi con rệp, chỉ kém bóp mũi. Khi đó, đến chính anh cũng phân không rõ trong nội tâm rốt cuộc đang có cảm thụ gì. Hình như là khổ sở, nhưng lại giống như đã quen.

“Nghe không thấy tôi nói có phải không?” Mẹ Dương trừng mắt, âm thanh to lớn vang dội, “Dương Quốc Cường! Ông mang cái chổi trong WC cho tôi!… Người đâu?! Được, được, tội tự mình lấy.”

Toilet ở bên tay phải cửa phòng bệnh, mẹ Dương đang nổi nóng, đi vô cùng nhanh chóng. Chỉ giây lát, khi lại xuất hiện trước mặt Giang Thủy, trên tay đã giơ chổi lên — là loại chổi nguyên thủy nhất, dùng rơm cao lương cứng, từng cọng cứng rắn dựng đứng, đánh vào thịt người đau đớn.

Mẹ Dương nháo ra động tĩnh lớn như vậy, chung quanh sớm vây quanh một vòng người. Có người bệnh cũng có bác sĩ hộ sĩ. Trong đó một người hộ sĩ muốn tới ngăn lại, nào nghĩ đến cái chổi của mẹ Dương không có mắt, lập tức liền đảo qua, sợ tới mức hộ sĩ kia rụt cổ trốn về sau.

Thời điểm còn trẻ mẹ Dương nổi tiếng đanh đá, tuổi tác càng lúc càng lớn, tính đanh đá này không giảm ngược lại còn tăng. Xuống tay là thật tàn nhẫn, không phải chỉ để hù dọa người, từng cái “bang” một, Giang Thủy tránh né không kịp, một bên sườn mặt cùng đầu vai đã bị cái chổi đánh một chút.

“Đừng đánh người! Có gì thì nói không được sao!”

Mẹ Dương ngoảnh mặt làm ngơ. Một đôi mắt trừng đến tròn xoe, mặt lộ ánh sáng hung ác. Cơ hồ một toàn bộ hành lang đều có thể nghe thấy tiếng gào của bà: “Cậu là thứ gì chứ? Quỷ nghèo không cha không mẹ! Còn muốn cưới con gái tôi? Cũng không ước lượng chính mình mấy cân mấy lượng! Đúng là cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga!”

https://thuviensach.vn

Mắt thấy tình huống càng ngày càng không thể khống chế, ba Dương vội vàng từ phía sau đoạt lấy cái chổi trong tay mẹ Dương. Mẹ Dương trên tay không còn gì mà cũng không tự biết, tràn ngập tức giận mà gào lên với Giang Thủy: “Cút!”

Ngoài phòng bệnh càng ngày càng nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ, thanh âm khe khẽ nói nhỏ không dứt bên tai. Trên mặt ba Dương một trận khô nóng, túm mẹ Dương kéo vào trong. Mẹ Dương quay đầu, đỏ mặt tía tai liền kêu: “Ông làm cái gì!”

“Vào mau! Còn không chê mất mặt!”

Cửa bị đóng lại thật mạnh.

Ngăn cách trong phòng ngoài phòng.

Giang Thủy đứng tại chỗ trong chốc lát, đám người vây quanh anh, âm thanh nghị luận thực ồn ào, anh lại cái gì cũng không nghe thấy.

Ra khỏi bệnh viện, anh ở gần chợ đêm lắc lư một trận. Sắc trời đen hoàn toàn, trăng lạnh treo lên đỉnh đầu, lúc này anh mới phát giác cả ngày chưa ăn cái gì.

Tiếng người ở cửa hàng đồ nướng bên cạnh vang lên ồn ào, gió lạnh đưa tới mùi thịt nướng mê người.

Anh dịch bước đi qua, ngồi xuống cạnh một chiếc bàn đầy dầu mỡ. Bàn này người mới vừa đi, trên bàn cơm thừa canh cặn còn chưa kịp thu.

“Muốn gọi món gì?”

Giang Thủy ngẩng đầu, thấy gương mặt người phục vụ mơ hồ. Người phục vụ đợi một lát, không thấy anh gọi món, ngữ khí liền có điểm không kiên nhẫn: “Đại ca này, anh muốn ăn cái gì?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy lắc đầu, người phục vụ quái dị liếc anh một cái, một bên ở trong lòng nói thầm một bên xoay người đi. Bỗng nhiên, thanh âm phía sau nói: “Có bia không?”

Không bao lâu sau, bia Giang Thủy gọi đã được đưa lên. Đang muốn cầm lấy mở nắp, người phục vụ nói: “Đại ca, chỗ chúng tôi là trả tiền trước.”

Tay Giang Thủy ngừng lại, lùi về sờ túi tiền.

Rỗng tuếch.

Túi tiền của anh ném ở trên xe, xe ngừng ở cửa bệnh viện. Từ bệnh viện ra tới anh một đường đi bộ, như cái xác không hồn.

“Không có tiền không thể uống bia.” Người phục vụ nhìn chằm chằm Giang Thủy từ trên xuống dưới, trong lòng thầm mắng một câu “Nghèo nàn”.

“Tiền của tôi ở trên xe, sẽ trả sau.” Anh lại giơ tay mở nắp chai.

Người phục vụ chắn lại, bắt đầu trở lại thu chai bia: “Không được đâu đại ca! Cửa hàng chúng tôi có quy củ.”

Trong lúc xô đẩy, một chai bia rơi xuống mặt đất, mảnh pha lê như bột phấn rơi vỡ đầy đất.

Người phục vụ trợn mắt há hốc mồm nhìn, sau khi bừng tỉnh bỗng nhiên sinh ra lớn mật: “Có bệnh!”

Tiền lương vốn dĩ đã thấp, một chai rượu lại rẻ, hắn cũng không muốn mất mấy đồng tiền. Đang muốn chỉ vào mũi người ta mà mắng, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay, một thanh âm cợt nhả lướt qua: “Ai —

https://thuviensach.vn

tính tình sao lại nóng nảy như vậy làm gì? Khách hàng là thượng đế, hiểu hay không?”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 68: Bị Chia Rẽ

Người phục vụ trừng lớn đôi mắt nhìn qua, một đầu tóc đỏ chóe. Trên dưới đánh giá, còn ăn mặc quần áo lố lăng. Vừa thấy liền biết không phải người tốt, không khéo còn là xã hội đen.

Vì thế khí thế kiêu ngạo vừa rồi lập tức bị dập tắt hơn phân nửa, tròng mắt chuyển động qua lại giữa "Quỷ nghèo" và "Tóc đỏ". Cuối cùng, hắn bẹp miệng nói: "Anh là bạn của người này à? Vậy anh trả tiền đi…"

"Lấy đi." Nhét tiền cho người phục vụ, không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay, "Đi đi!"

Từng chai bia được đặt trước mắt, giơ tay là có thể với tới. Tầm mắt Giang Thủy lại không nhìn xuống chúng, anh ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nói: "Lý Vân bảo cậu tới?"

Tóc đỏ cười hắc hắc, tùy tiện mở chân ra dựa ghế ngồi xuống, hai cánh tay gác trên lưng ghế: "Đúng vậy."

"Tôi sẽ không theo cậu đi Bắc Kinh."

"Đừng tự mình đa tình, tôi muốn cậu trở lại sao."

Giang Thủy mặc kệ hắn, thấy dáng vẻ hắn cợt nhả liền thu ánh mắt, đi lấy bia trên bàn.

Tìm không thấy cái mở nắp chai.

https://thuviensach.vn

Tóc đỏ nhếch miệng cười, giơ giơ cái mở nắp trên tay lên.

“Đưa đây.”

Hắn không cho.

Giang Thủy há mồm cắn mở nắp bình.

Vẻ mặt Tóc đỏ cả kinh, dựng ngón tay cái lên với Giang Thủy. Sau đó chính mình sử dụng cái mở nắp mở một chai, chạm vào chai bia của Giang Thủy. Binh một tiếng, nói: “Cụng ly!”

“A — thật sảng khoái!” Tóc đỏ một ngụm uống hết một cổ chai, đáy chai nặng nề nện trên bàn, Giang Thủy ở đối diện uống không phát ra chút thanh âm nào, hắn nhất thời xem đến ngây người, không nghĩ tới anh có thể một ngụm uống hết nguyên bình.

Tóc đỏ thò lại gần, tay đè ở trên bàn, vừa áp lên mới phát hiện không thích hợp, cánh tay phía dưới bóng nhẫy, mắng một câu “chết tiệt” rồi vội vàng dùng khăn giấy lau.

Khi lại nâng mắt lên, Giang Thủy đã đang tu chai thứ hai.

Tóc đỏ thò người qua, cầm đáy chai bia của anh: “Này này này! Cậu uống như vậy không tốt đâu.”

Nhoáng lên một cái Giang Thủy đã gạt được bàn tay đang nắm chai bia xuống.

“Được được được, tùy cậu.”

Khi Giang Thủy uống rượu rất yên tĩnh, giống như một lu nước to, dung lượng rất lớn, không thấy được đáy lu. Hầu kết anh lăn lộn trên dưới, chất lỏng vàng cam nhanh chóng biến mất.

https://thuviensach.vn

Anh uống bia cơ hồ không hề phát ra âm thanh, không giống một số người, khi uống rượu động tĩnh rất lớn, ừng ực ừng ực, nhưng nếuthật muốn so tửu lượng, lại không so nổi.

Không tiếng động mới là đáng sợ nhất.

Tóc đỏ xem đến đôi mắt đều thẳng. Hắn nhớ tới thời điểm ở Bắc Kinh, Trần Nhất Trầm cố ý gây khó dễ, bức Giang Thủy uống một rương bia.

“Khó trách… Khó trách cậu dám đồng ý.” Tóc đỏ không dám tin mà nhìn chai bia trước mắt lại không còn chút nào, nói, “Cậu đây là cao nhân bất lộ tướng!”

Giang Thủy lại muốn mở chai mới, Tóc đỏ nhanh chóng đè tay anh lại, dỗ dành nói: “Được rồi được rồi, thấy được rồi thì thu tay thôi.”

Thật vất vả Giang Thủy mới ngừng lại, Tóc đỏ lại nói: “Xem câu uống như vậy, thế nào, mượn rượu giải sầu? Cãi nhau với bạn gái?”

Giang Thủy nhàn nhạt liếc hắn một cái, không có biểu tình gì. Nhân lúc người không chú ý, lại mở một chai.

“Trời ơi, tôi cũng thật khó lòng phòng bị mà!” Tóc đỏ mắt trợn trắng, yên lặng bắt đầu thu lại mấy chai bia còn dư, ngoài miệng nói thầm, “Đều đặt ở chỗ tôi đây, xem cậu lấy như thế nào.”

Mấy chai bia đều đặt bên chân hắn, nhìn hai mắt, cảm thấy yên tâm, lúc này mới đi xem Giang Thủy. Anh liên tục làm hai chai, đây là chai thứ ba. Đã là uống khá chậm rồi.

Nhìn nhìn rồi chợt sinh ra một tia thương xót.

Một người đàn ông trong quán ăn khuya dơ bẩn bóng nhẫy uống rượu giải sầu, một người đàn ông thậm chí tiền cũng không trả nổi. Trong đêm

https://thuviensach.vn

đông rét lạnh, vô duyên cớ làm người ta cảm thấy đau lòng.

Tóc đỏ nghĩ, lúc hắn vừa đến Bắc Kinh, cũng xấp xỉ như Giang Thủy bây giờ đi. Sau lại Lý Vân giải cứu hắn, làm hắn không quẫn bách đến mức ôm chăn bông nằm ngủ trên cầu thang.

Giang Thủy gợi lên hồi ức nghèo túng của hắn, làm từ sâu trong nội tâm hắn đối với người đàn ông này có cùng tâm trạng: "Này," hắn dùng mũi chân đá cổ chân Giang Thủy một cái, nói, "Không có gì là không qua được, nhân sinh ấy mà, khẳng định có những chuyện không được như ý. Tôi trước kia nghèo đến muốn chết, hiện tại trong túi không phải có cả ngàn tệ sao. Cậu so với tôi có thể kiếm tiền, cuộc đời này, có tiền chính là đại gia."

Động tác uống rượu của Giang Thủy dừng dừng, Tóc đỏ nhân cơ hội đoạt lấy chai bia của anh, còn dư lại chút bia dưới đáy chai, hắn ngửa cổ thay anh uống hết.

"Anh vừa đi liền không trở về, cũng không nói một tiếng, chị Vân tức đến mức gần nửa tháng không mở miệng nói chuyện. Chị ấy ấy mà, hỉ nộ đều giấu ở trong lòng, bề ngoài thoạt nhìn không có chuyện gì, nhưng người quen đều biết, đây là bình tĩnh trước cơn bão."

Lúc này, Giang Thủy rốt cuộc mở miệng nói một câu: "Xin lỗi, liên lụy đến mọi người."

"Không." Tóc đỏ nói, "Không đến mức liên lụy, chỉ là qua ngày không tốt lắm. Tôi cũng đã một thời gian không gặp chị Vân, hai ngày trước chị ấy gọi điện thoại bảo tôi tới đây làm chút việc, tôi nơi nào dám không đáp ứng."

Tóc đỏ dừng một chút, tinh tế nhìn biểu tình của Giang Thủy, chợt bật cười: "Cậu một chút cũng không hiếu kỳ tôi tới đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không phản ứng. Tóc đỏ chà xát mũi, nói: “Cậu được lắm, đủ lãnh đạm.”

Thình lình, Giang Thủy nói: “Chuyện cần làm đã làm thỏa đáng chưa?”

Tóc đỏ lắc đầu: “Không đâu, bát tự còn chưa so.”

“Ừ.”

Trời càng ngày càng lạnh, gió lạnh từng trận thổi tới, khiến lỗ tai người cũng sắp không còn tri giác.

Tóc đỏ chà xát cánh tay, hỏi: “Cậu ở đâu?”

Giang Thủy không trả lời, một lát sau, đột nhiên đứng lên, tay đút túi, nói: “Đi thôi.”

Tóc đỏ cũng đi theo, kêu lên với bóng dáng của anh: “Này! Cậu đi đâu vậy?”

Không chờ đến đáp án, Tóc đỏ bước nhanh đuổi kịp, người phía trước dừng mạnh lại, hắn liền đụng phải lưng anh.

Giang Thủy quay đầu lại, thanh âm không có cảm xúc: “Đừng đi theo tôi.”

Tóc đỏ sửng sốt, nói: “Được, tôi không đi theo.” Bỗng nhiên bàn tay với qua sờ thái dương anh, trong ánh đèn tối tăm tinh tế phân biệt, sắc mặt tỏ ra kinh ngạc: “Này, cậu có tóc bạc rồi.”

Lưng anh bỗng dưng cứng đờ, lại như cũ không nói một lời.

Tóc đỏ cho rằng anh không nghe thấy, lớn giọng hơn, chỉ chỉ thái dương chính mình: “Nơi này! Tóc bạc!”

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

“…”

“Đi thôi.” Giang Thủy vỗ vỗ vai Tóc đỏ, “Cậu tìm nơi ở chưa? Xin lỗi, tôi không có cách nào chiêu đãi cậu.”

Tự thân anh đã khó bảo toàn.

Nhà Dương Mai khẳng định không vào được, nhưng mà tất cả gia sản của anh đều đã dọn vào, nhà của chính anh đã chỉ còn bốn bức tường.

Dư lại một cái giường nhỏ sạch sẽ – vô cùng sạch sẽ, không có khăn trải giường cũng không có chăn.

Anh đứng ở cạnh cửa nhà trong chốc lát, bên cạnh tường rào bảo vệ sông đào là đường ray, anh nghe thấy âm thanh xe lửa đi qua, cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Bị âm thanh xe lửa che lấp, một câu nói ba lần Giang Thủy mới nghe rõ. Anh quay đầu, thấy dì Hứa hàng xóm. Bà đang xách một túi hàng lớn, một bàn tay xách, vai bên kia liền sụp xuống một chút.

Bà gọi anh một tiếng, nói: “Đã lâu không gặp, cậu bận chuyện gì à?”

Giang Thủy cười với bà một chút, dì Hứa lại nói: “Nhân lúc gặp được cậu, tôi đang có việc muốn tìm cậu đây!”

Giang Thủy nói: “Chuyện gì? Dì nói đi.”

Dì Hứa cười hai tiếng, nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì… Là thế này, dì có quen một cô gái, người lớn lên rất xinh đẹp, đang làm giáo viên ở trung tâm phụ đạo, cô ấy đang chuẩn bị thi vào biên chế, nhờ dì tìm xem có người thích hợp hay không…

https://thuviensach.vn

Vốn dĩ, cô ấy ở tuổi này cũng không cần gấp như vậy, nhưng mà cha mẹ cô ấy đều là công nhân về hưu, nhàn rỗi quá cả ngày tìm dì nói chuyện này … Tiểu Giang, dì cảm thấy, cháu và cô ấy rất thích hợp…”

Nói xong, dì Hứa vui rạo rực mà cười rộ lên, kỳ thật bà đã sớm coi trọng Giang Thủy. Người lớn lên “soái”, tính cách lại tốt, tuy nói điều kiện gia đình hơi kém một chút, nhưng điều kiện nhà gái cũng không tốt hơn bao nhiêu. Nói thật, hai người kỳ thật là môn đăng hộ đối.

Dì Hứa sớm cùng nữ giáo viên kia nói qua Giang Thủy, gia cảnh đối phương giống nhau, tỏ vẻ Giang Thủy như vậy có thể tiếp thu, tiền sao, vợ chồng son sẽ cùng nhau kiếm.

“Cháu xem thế nào? Muốn hẹn thời gian gặp mặt một lần không? Dì đã nói với cô ấy, cháu là giáo viên trường dạy lái xe, khả năng về mặt thời gian cần cô ấy phối hợp một chút, cái này cô ấy đồng ý.”

Dì Hứa đầy mặt là cười, giả bộ ho khan một tiếng, chờ mong Giang Thủy gật đầu.

Giang Thủy giật mình, vốn dĩ muốn nói mình đã có người yêu, nhưng tình huống bây giờ giữa anh và Dương Mai, những lời này thế nhưng làm thế nào cũng không thể thản nhiên nói ra. Tự hỏi một lát, cuối cùng anh nói: “Dì Hứa, trường dạy lái xe bên kia, cháu đã từ chức rồi.”

“Cái gì?” Dì Hứa biểu tình khoa trương hô lên, thanh âm lớn đến mức chính dì ấy còn giật nảy mình. Xấu hổ mà “à” một tiếng, nói: “Vậy cháu bây giờ làm công việc gì?”

“Cháu còn chưa có công việc ổn định.”

Vẻ mặt dì Hứa ở một khắc kia thay đổi thất thường, muốn nói cái gì, lại cái gì cũng nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy thực hiểu ý nói: “Cảm ơn dì, không cần giúp cháu giới thiệu.”

Dì Hứa vừa nghe, lập tức theo bậc thang xuống: “Ừm ừm, cháu nếu là không đồng ý cũng đúng, dì lại hỏi người khác …”

“…”

“Kia, vậy, dì còn có việc, đi về trước nhé.” Bà chỉ chỉ túi mua hàng, ba bước cũng thành hai bước mà đi, chạy so với thỏ còn nhanh hơn.

Nhìn cửa hàng hiên đen sì, Giang Thủy khó coi mà cười cười.

Đêm nay không có ánh trăng, giống như đáy lòng anh, đen nhánh một mảnh.

Giang Thủy nằm một đêm trên ván giường trống rỗng, ngày hôm sau, anh đến nhà Dương Mai.

Mấy ngày hôm trước anh bận chuyện hậu sự của Vạn Thục Phân, có một đoạn thời gian không trở về, hôm nay lái xe muốn vào tiểu khu, lại phát hiện thế nhưng không vào được.

Bảo vệ cửa đã thay đổi người, người này không chút nào cẩu thả, quy định muốn cà thẻ vào cửa nhất định phải cà thẻ vào cửa, một chút tình cảm cũng không cho. Giang Thủy muốn kiểm tra mặt, bỗng nhiên lại nghĩ tới tới anh và người bảo vệ này là lần đầu tiên đối mặt.

Cuối cùng, anh ngừng xe ở ven đường, đi bộ tiến vào tiểu khu.

Mở cửa là mẹ Dương, vừa thấy là anh, sắc mặt lập tức thay đổi. Dưới đáy lòng Giang Thủy cười lạnh, thì ra một người có thể giả nhân giả nghĩa đến vậy.

https://thuviensach.vn

“Chuyện gì?” Mẹ Dương là hoàn toàn không tính toán duy trì mặt ngoài bình thản cùng Giang Thủy, nếu ở bệnh viện đã xé rách mặt, vậy thái độ lạnh băng bây giờ chính là thái độ chân thật của bà.

“Cháu tới gặp Dương Mai.”

“Dương Mai còn chưa xuất viện.”

“Cô ấy đã xuất viện, cháu mới từ bệnh viện lại đây.”

“…”

Mẹ Dương không nói hai lời, đóng cửa lại.

Giang Thủy tiếp tục ấn chuông cửa, không hề sợ phiền phức, mẹ Dương lại lần nữa mở cửa ra: “Làm gì?”

“Cho cháu gặp Dương Mai.”

“Không có cửa đâu!” Không thể hiểu được, hỏa khí của mẹ Dương lại tới nữa, không tự giác cất cao âm lượng, “Có phải bị tôi mắng còn chưa đủ? Cậu lại tới cửa tìm mắng?”

Nói còn chưa dứt lời, đôi mắt bà đã tìm kiếm khắp nơi. Đang tìm chổi lông gà.

May mắn ba Dương đúng lúc xuất hiện, trước một cái chớp mắt mẹ Dương giơ chổi lên, ba Dương “bang” một tiếng đóng cửa lại.

Nhốt mẹ Dương ở bên trong, chính mình cùng Giang Thủy ở bên ngoài.

“Tiểu Giang, tới đây, chúng đi trong tiểu khu một chút.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy lo sợ bất an lại thấy chết không sờn mà theo ở phía sau, đi đến chỗ yên lặng, ba Dương dừng lại, cầm một điếu thuốc.

Ông hút một ngụm, nói: “Dương Mai khôi phục không tồi, so với mấy ngày hôm trước đã có thể ăn. Sắc mặt đã tốt hơn, cũng có thể xuống giường hoạt động, cậu không cần lo lắng.”

Giang Thủy gật đầu, lẳng lặng chờ.

Ba Dương nói: “Tiểu Giang, tôi thấy cháu là người thông minh. Cho nên làm trưởng bối, có mấy câu cần thiết nói với cháu.”

Ông lộ ra biểu tình hồi ức: “Thời điểm tôi cùng mẹ Dương Mai ở bên nhau, trong nhà rất nghèo, nhưng khi đó hai người yêu nhau, cái gì cũng không nghĩ liền kết hôn. Sau khi kết hôn cùng nhau phấn đấu, có hôm nay. Mẹ Dương Mai đi theo tôi là ăn qua khổ, nguyên nhân chính là như thế, bà ấy mới không muốn con gái mình cũng phải chịu khổ. Cháu hiểu ý tôi chứ?”

Ông nhìn Giang Thủy liếc mắt một cái, lại tiếp tục nói: “Có câu nói như vậy — người nghèo chí không nghèo. Tiểu Giang, cháu còn rất trẻ, có rất nhiều cơ hội đi tranh đua, tôi kiến nghị vẫn là không cần quá sớm định ra. Đàn ông, muốn chí tại tứ phương.”

“Cháu có bản lĩnh kiếm tiền, cháu đi ra ngoài kiếm tiền, nếu không có bản lĩnh kiếm tiền, hãy bồi dưỡng ra bản lĩnh kiếm tiền. Cháu cảm thấy sao?”

Giang Thủy chậm rãi ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt tựa như đốm lửa của tàn thuốc lúc sáng lúc tối: “Chú, nếu cháu kiếm được tiền, cháu có nhà, có xe, lại đến tìm Dương Mai…”

Ba Dương vẫy ngón tay, ngắt lời anh: “Ý của mẹ Dương Mai chính là ý của tôi — Tiểu Giang à, tôi thấy, cháu và Dương Mai vẫn là thôi đi.”

https://thuviensach.vn

Vê thuốc, đốm lửa đang giãy giụa hoàn toàn tắt ngóm. Trong gió còn có tàn tro của nó đang bay — khói bụi màu xám trắng kia.

Giống như tóc trắng bên thái dương Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao

dtv-ebook.com

Chương 69: Bạc Đầu

Gần một tuần, Giang Thủy lười đến sắp mốc meo. Không công việc không ra ngoài, cả ngày ở trong căn nhà trống rỗng, khát thì uống nước, đói bụng ăn mì gói. Cho đến khi đồ ăn trong nhà bị anh đào rỗng, mới có ý niệm ra cửa.

Anh cũng không tính toán đi mua nguyên liệu nấu ăn mà trực tiếp đến quán ăn, ăn đồ có sẵn.

Nhà hàng này mở chuỗi cửa hàng, trong đó mì gà là món nổi tiếng nhất. Một chén mì gà mười lăm đồng, Giang Thủy gọi một chén, lúc trả tiền, móc túi quần lại chỉ có thể lấy ra mười đồng duy nhất.

“Quý khách, mì gà là mười lăm đồng.”

Giang Thủy niết mười đồng tiền trong lòng bàn tay, đổi tay đi sờ một túi tiền khác —

Anh chỉ có mười đồng.

Em gái thu tiền còn đang đợi anh trả tiền, phía sau có khách hàng khác tới gọi mì, cô ấy không dám chậm trễ, liền tiếp đón khách hàng kia trước.

Giang Thủy đứng ở nơi đó, hơi có chút ý vị xấu hổ.

Tiền lương của anh trước kia đều trực tiếp gửi vào thẻ của Dương Mai, trên người không có nhiều tiền, nhưng sẽ để lại chút tiền lẻ dùng để mua

https://thuviensach.vn

thuốc. Bây giờ anh nghèo đến mức thuốc cũng không có tiền mua, càng miễn bàn là một chén mì gà.

Anh nghĩ, dứt khoát cứ như vậy rời khỏi đi, trong lúc còn chưa có người phát giác.

***

“Con lén lút muốn đi đâu?”

Bước chân bỗng dưng khựng lại, cô quay đầu lại, mẹ Dương đang ôm ngực đứng ở trước mặt.

Dương Mai đơn giản thẳng lưng, quang minh chính đại mà nói: “Con muốn đi tìm Giang Thủy.”

“Không được!”

Mẹ Dương đưa một ánh mắt qua, ba Dương lộ vẻ khó xử, nhưng vẫn từng bước một dịch qua, nghe lời mà khóa trái cửa phòng trộm.

“Con ở nhà đợi cho mẹ!” Mẹ Dương lôi kéo Dương Mai đi về hướng bàn ăn, ấn bả vai cô ngồi xuống, lời nói thấm thía, “Lập Nghiệp là đặc biệt chạy tới thăm con, còn là trong tình huống biết được con đã phá thai. Này thuyết minh cái gì? Thuyết minh cậu ấy rất có cảm giác đối với con! Con xem, con vừa nói muốn ăn mì đậu phụ phơi khô, cậu ấy lập tức chạy ra ngoài đi mì cho con. Chàng trai tốt như vậy, con nhất định phải nắm chắc.”

Dương Mai nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt nhàn nhạt. Cô không trang điểm, hơn nữa do thân thể còn yếu, sắc mặt thoạt nhìn vẫn còn tái nhợt, môi cũng không có chút huyết sắc nào.

Mẹ Dương ở một bên nhìn vừa nóng vội vừa đau lòng, muôn vàn cảm xúc ngưng kết thành một câu thở dài, tràn ngập trìu mến sờ sờ tóc cô:

https://thuviensach.vn

“Ngoan, trong khoảng thời gian này con nghe lời mẹ, dưỡng thân thể cho tốt, đừng đi lung tung.”

Dương Mai nhìn sang, tay duỗi ra, nói: “Được, vậy mẹ trả điện thoại lại cho con.”

“Không được! Con bây giờ phải tĩnh dưỡng cho tốt, chơi di động cái gì! Phóng xạ di động rất có hại.”

“Mẹ ít nhất để con xem một cái…”

“Không được!”

“…”

Mẹ Dương lại không nhiều lời nữa, đứng lên muốn đi, phía sau giọng nói bi thương của Dương Mai đột nhiên vang lên: “Mẹ, có phải mẹ lại không đồng ý không?”

“…”

Mẹ Dương đi về hướng phòng ngủ, ba Dương đi tới, nói: “Đừng làm cho mẹ con sốt ruột nổi giận, Dương Mai, con đã trưởng thành rồi.”

Dương Mai cúi đầu, không nói một lời. Ba Dương lại nói: “Con ăn đồ ăn sáng một chút đã, bây giờ chắc đã đói lả. Chờ Lập Nghiệp trở về đi, muốn nói cái gì, ăn xong cơm trưa rồi nói sau.”

***

Phó Lập Nghiệp đứng ở trước quầy thu ngân, gọi ba chén mì gà, một phần mì đậu phụ phơi khô.

Em gái thu ngân tươi cười thân thiết: “Xin chào quý khách, tổng cộng là 55 đồng.”

https://thuviensach.vn

Phó Lập Nghiệp đưa cho cô ấy một đồng năm mươi và một đồng mười, đang muốn thối tiền lẻ, cô ấy bỗng nhiên nói: “A, vị khách này, anh có lấy mì gà nữa không?”

Người đàn ông bên cạnh đang xoay người muốn đi bỗng dừng lại, anh quay đầu lại cười không hề có cảm xúc: “Tôi không mang đủ tiền, bỏ đi, không lấy nữa.”

“À…”

Phó Lập Nghiệp liếc anh một cái, thuận miệng hỏi em gái thu ngân: “Anh ta còn thiếu bao nhiêu tiền?”

Em gái thu ngân nghĩ nghĩ, đáp: “Năm đồng.”

“Vậy tính năm đồng kia của tôi cho anh ta đi, cô không cần thối lại.”

Em gái thu ngân phản ứng lại, gật gật đầu, giơ năm đồng tiên trong tay, kêu với Giang Thủy: “Anh muốn mua mì gà ơi, có người giúp anh trả tiền này!”

Giang Thủy nhìn qua, Phó Lập Nghiệp thân thiện gật gật đầu với anh.

Gương mặt này anh biết — tây trang giày da, mang một bộ mắt kính không gọng.

“Cảm ơn.” Giang Thủy đi trở về, rất nhanh, mì gà của anh đã được mang tới.

Bốn chén mì của Phó Lập Nghiệp cũng đóng gói xong, một tay anh ta xách hai túi đóng gói, nước canh vừa đầy vừa nóng, bởi vậy phải hết sức cẩn thận. Giang Thủy không khỏi nhìn nhiều liếc mắt một cái, Phó Lập Nghiệp theo ánh mắt anh, cười nói: “Hương vị của cửa hàng này thật sự rất ngon.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy gật đầu, nói: “Anh mua bốn phần.”

Anh ta nói: “Trong nhà có người bệnh, bỗng nhiên muốn ăn mì. Tôi và ba mẹ cô ấy đành phải theo. Anh từ từ ăn, tôi đi trước.”

Anh ta như đi trên băng mỏng mà ra khỏi quán mì, Giang Thủy bưng bát mì, nhất thời nhìn đến nhập thần.

Em gái thu ngân nhắc nhở anh: “Anh à, bên kia còn thừa một chỗ kìa.”

Cô ấy chỉ chỉ vị trí dựa bên cạnh cửa. Giang Thủy vừa muốn bưng bát qua, đã bị những người khác nhanh chân đến trước.

Quán mì này làm ăn rất tốt, chỉ chốc lát sau, tất cả vị trí đều đã có người ngồi.

Giang Thủy nói với em gái thu ngân: “Cô giúp tôi đóng gói đi.”

“Vâng, được.”

Thời điểm mang mì về đến nhà, đã có chút nở.

Anh đổ mì ra chén trong nhà, lấy đũa trúc ăn.

Hương vị mì đích xác rất tuyệt, nhưng anh ăn một lát liền ăn không vào nữa. Không thể nói là bởi vì cái gì, rõ ràng bụng vẫn là trống không, nhưng cố tình lại không có ham muốn ăn uống gì.

Chén mì này là cùng người đàn ông xem mắt Dương Mai mua.

Người sợ nhất là đối lập, vừa so sánh liền trở nên không thoải mái.

Nhưng Giang Thủy vẫn nhịn không được mà suy nghĩ, toàn thân anh bất luận là điểm nào cũng đều không so được với người đàn ông kia. Mà anh bây giờ còn muốn ăn mì người đàn ông kia mua cho mình.

https://thuviensach.vn

Anh ăn không nổi.

Cứ như vậy ngây người một lát, chén mì gà kia đã nở hết. Mì sợi hút nước canh, trở nên vừa thô vừa phì, sắp trướng ra khỏi chén rồi.

Anh bỗng nhiên muốn cười, tình cảnh này làm anh nhớ tới Dương Mai. Dương Mai ăn mì, luôn ăn thành cái dạng của anh bây giờ — càng ăn càng nhiều, cuối cùng anh không có biện pháp nào, đành phải giúp cô giải quyết nốt.

Hiện tại, anh ngồi ở vị trí Dương Mai từng ngồi, ăn mì Dương Mai từng ăn, giống như cái gì cũng chưa thay đổi, hết thảy thoáng như hôm qua. Lúc bừng tỉnh, lại bỗng nhiên phát giác, kỳ thật hết thảy đã sớm đổi thay.

Anh là một thân cây, nếu có người muốn chém đứt anh, anh sẽ làm thế nào bây giờ?

Vậy mùa xuân năm sau lại nẩy mầm, một lần nữa lớn lên.

Nếu người kia nhất định phải chém đứt anh thì sao?

Anh sẽ lại lớn lên, vẫn luôn lớn lên.

Gốc cây trải qua mưa bão phong sương, dưới trời giá rét đã rụng hết lá cây, chỉ còn lại chạc cây trụi lủi cùng thân cây chồng chất vết thương. Sắp không trụ nổi nữa rồi.

Anh run rẩy tay, máy móc mà lại gắp một đũa mì vào miệng. Nhạt như nước ốc.

Mũi anh đã không ngửi được mùi gà nữa, thậm chí trong một lúc nhất thời, hô hấp cũng có vẻ gian nan. Anh phục hồi tinh thần lại, thì ra mũi anh đã tắc, bởi vì nó chống cự không được nước mắt đang yên lặng chảy xuống.

Chén mì kia vẫn luôn đặt trên bàn, vài ngày cũng không được thu dọn.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy ngủ đến lúc trời đen kịt.

Lúc lại trở dậy, anh cũng không biết bây giờ là thời gian nào. Nếu không phải có tiếng đập cửa vang lên, có lẽ anh sẽ vẫn nằm yên, nằm đến khi cành khô đứt đoạn, rễ cây hư thối, cả gốc cây đều biến mất.

Người gõ cửa rất có nghị lực, gõ ngày càng vang, rất có ý tứ nếu không mở cửa sẽ còn gõ tiếp.

Giang Thủy từ cửa sổ phòng bếp nhìn ra, có thể thấy người đứng trước cổng lớn. Tóc đỏ, thế nhưng bị hắn tìm tới nơi này rồi.

Cách lần trước ở quán ăn khuya uống rượu với anh ta, đã qua đi hơn một tuần.

“Mở cửa mở cửa! Giang Thủy tôi biết cậu ở bên trong!” Tóc đỏ gõ cửa đến nắm tay phát đau, nghỉ ngơi vài giây xoa xoa tay, tiếp tục nâng lên gõ tiếp.

Nắm tay còn chưa rơi xuống, cổng lớn đã mở ra.

Thời điểm hai người đối diện, một câu cũng chưa nói — Giang Thủy là lười nói, Tóc đỏ là nói không nên lời.

Mới ngắn ngủn mấy ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tóc đỏ kinh ngạc trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, người tùy tiện, thần kinh thô như hắn, cũng có thể dễ như trở bàn tay mà nhìn ra, Giang Thủy gầy đi, làn da thô ráp, không biết đã bao lâu không tắm rửa, trên người có mùi hôi thối.

Dáng vẻ anh bây giờ, đẩy anh vào đống rác, một chút cũng không cảm thấy không hợp.

Càng đáng sợ hơn chính là tóc của anh.

https://thuviensach.vn

Tóc đỏ mở to miệng, cơ bắp trên môi run rẩy vài cái mới tìm được thanh âm của chính mình: “Giang Giang Giang Thủy, cậu mới nhuộm tóc à?”

Giang Thủy không để ý đến hắn, hắn cầm lòng không đậu duỗi tay đi vuốt đầu tóc người trước mặt, nửa ngày mới nói: “Cậu đã soi gương chưa?”

Nếu từng soi gương, anh hắn có thể thấy một đầu tóc hoa râm của chính mình.

Rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận, Tóc đỏ nghiêm mặt lại. Giang Thủy sao có thể đi nhuộm tóc? Một đầu tóc bạc này của anh, xác định vững chắc là tự mọc ra.

Tóc đỏ cả kinh nói không nên lời, hồi lâu sau, hắn như cũ trợn mắt há hốc mồm, ngoài miệng lẩm bẩm lầm bầm: “Một đêm đầu bạc? Tiểu thuyết sao.”

Hắn lấy điện thoại di động ra, để mặt gương đặt trước mặt Giang Thủy: “Cậu xem, tự cậu xem đi, này rốt cuộc là chuyện gì?”

Giang Thủy nhìn chính mình, có trong nháy mắt dại ra. Nhưng thực mau, anh lại khôi phục khí chất không mảy may dao động.

Quay người lại, anh đi trở về.

Phía sau Tóc đỏ đuổi theo, vừa đi vừa nói: “Giang Thủy, cậu biết bây giờ mình giống cái gì không? Giống như một ông già! Mẹ tôi ơi, anh đây là chịu cái gì kích thích? Ngày đó thấy anh mới chỉ mọc mấy sợi tóc bạc ở thái dương, hiện tại toàn bộ đầu đều mọc, anh phát triển cũng thật đủ nhanh.”

“…”

https://thuviensach.vn

Tiến vào cửa phòng, Tóc đỏ liền im tiếng không nói. Căn nhà âm u này, làm hắn không khỏi rùng mình một cái.

Giang Thủy từ trong ngăn tủ lấy ra một lọ Nông Phu Sơn Tuyền, đưa cho Tóc đỏ, Tóc đỏ bị không khí này làm cho sợ tới mức quá sức, đại não không đưa ra mệnh lệnh, tay liền vặn nắp bình, uống một ngụm luôn.

Giang Thủy cũng không thèm nhìn tới hắn, tiếp tục đi vào bên trong, lại nói: “Xem hạn sử dụng trước đã.”

Tóc đỏ phun ra một ngụm nước.

“Cậu mẹ nó có phải có bệnh hay không.” Rồi lại luống cuống tay chân đi xem hạn sử dụng, may mắn, còn không quá hạn.

Hắn ném nước khoáng sang một bên, đi theo Giang Thủy đến mép giường.

Trên ván giường bày một tầng chăn bông — trên thực tế chính là bông sợi, là cái loại ruột bông không có vỏ chăn.

Giang Thủy trực tiếp nằm ở mặt trên như vậy, trên sàn nhà ở mép giường ném đầy đầu mẩu thuốc lá.

Tóc đỏ cảm thấy chính mình sắp không có chỗ đặt chân nữa.

Hắn muốn mắng Giang Thủy vài câu, nhưng vừa thấy mặt anh, vọt tới họng mắt lại nói nuốt xuống đi.

Cuối cùng, hắn chỉ nhẹ giọng nói: “Giang Thủy, cậu bây giờ như thế này, chị Vân thấy, sẽ rất khổ sở.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 70: Tình Yêu Của Cô Ấy “Khí Thế Như Hồng”

(“Khí thế như hồng” theo baidu làhình dung tinh thần vang dội, khí thế cực kỳ tráng thịnh, dường như có thể xỏ xuyên qua cầu vồng. Câu nói này kieru như thành ngữ bên mình, theo mình hiểu thì là thể hiện một tình yêu mạnh mẽ, quyết liệt, rực rỡ, không lùi bước.)

Giang Thủy cùng Tóc đỏ ngồi xe lửa đi Bắc Kinh.

Việc Lý Vân muốn Tóc đỏ làm, chính là mang Giang Thủy về. Cô ta không nói rõ trong điện thoại, nhưng Tóc đỏ vẫn nghe ra được. Hắn ở bên người đã Lý Vân nhiều năm nên rất dễ dàng đoán được ý tứ của cô ta.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn thấy Lý Vân để bụng một người đàn ông như vậy. Cái này làm cho hắn có điểm ghen ghét, nhưng tình cảm của hắn đối với Lý Vân, càng nhiều là cảm kích vì được giải cứu, mà tình cảm của Lý Vân đối Giang Thủy, lại là tình yêu nam nữ chân chính.

Như vậy tưởng tượng, điểm ghen ghét như cái đinh kia cũng không đáng gì.

Chuyến đi lần này, tiền Lý Vân đưa tóc đỏ còn rất nhiều, số tiền này đủ để cho bọn họ lựa chọn hãng hàng không tốt nhất, ngồi khoang hạng nhất. Nhưng mà Giang Thủy chết sống không muốn, cuối cùng bọn họ lựa chọn đi xe lửa — loại xe lửa chậm rì rì này.

https://thuviensach.vn

Dường như trong cái lộ trình dài dòng này, Giang Thủy có thể tùy thời đổi ý.

Tóc đỏ tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Điểm này nói lên hắn đối Lý Vân là trung thành và tận tâm.

Giang Thủy ngồi ở đối diện hắn, tay phải kẹp thuốc, tay trái nắm di động. Niết thật sự dùng sức, thịt ngón tay do dùng sức mà trắng bệch. Này cũng không phải dấu hiệu tốt, Tóc đỏ nghĩ, hắn cần phải chặt đứt ý niệm do dự của Giang Thủy.

Hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, hắn ra tay, đoạt lấy di động của Giang Thủy, ném ra ngoài cửa sổ. Cả quá trình thậm chí không phát ra một chút âm thanh, cái di động kia liền biến mất trong đám cây cối rậm rạp.

Giang Thủy không lấy lại được di động, chỉ có thể bắt lấy cổ tay Tóc đỏ: “Làm gì!”

Tóc đỏ dựa lưng về sau, huýt sáo: “Ngại quá, trượt tay.”

Giang Thủy gắt gao nhìn thẳng hắn, trên mặt không có biểu tình gì quá lớn. Nhưng biểu cảm như vậy của anh, xem đến trong lòng Tóc đỏ như mọc lông. Hắn theo bản năng nắm chặt di động trong túi của mình, sợ người đàn ông trước mặt phát điên, sẽ quăng di động của hắn ra ngoài theo.

Nhưng mà Giang Thủy cũng không nổi điên, sức lực trên tay anh nhanh chóng giảm đi. Giống như mất máu, vô lực tựa lưng vào ghế ngồi.

Tóc đỏ âm thầm yên tâm, cố ý an ủi anh nói: “Chiếc di động nát kia của cậu, ném thì ném thôi. Bắc Kinh là địa phương nào? Nơi đó khắp nơi đều là vàng! Chỉ cần cậu nguyện ý, cậu hoàn toàn có thể một ngày đổi một cái di động.”

https://thuviensach.vn

Thấy Giang Thủy không rên một tiếng, nhắm mắt lại như là lâm vào trầm tư, Tóc đỏ tiếp tục cố gắng: “Đi Bắc Kinh chính là bắt đầu một lần nữa, cậu đến cùng cũng nên nói tiếng tạm biệt với quá khứ.”

Giang Thủy chậm rãi mở mắt ra, bên tai đã không còn nghe thấy âm thanh bất luận người nào nói chuyện nữa. Miệng Tóc đỏ lúc đóng lúc mở, giống một con cá chép ồn ào. Anh hãy còn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cây cối xanh mượt nhanh chóng xẹt qua, mắt thường bắt giữ không nổi chi tiết của chúng.

Di động của anh đã bị chôn dấu ở giữa phiến màu xanh lục kia, quá khứ của anh cũng vậy. Cũng không biết có thể hãm vào vũng bùn hay không, có thể bị gió thổi mưa xối hay không, có thể được ánh nắng chiếu đến hay không, có thể ở trong bụi bậm mọc ra một đóa hoa hay không.

Anh lại lần nữa nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng thở dài. Ngũ quan dần dần trở lại rõ ràng, có thể nghe thấy âm thanh của thế giới bên ngoài.

Tóc đỏ không biết khi nào đã câm miệng, Giang Thủy ngửi được mùi hương của mì bò kho, mở mắt ra, thấy Tóc đỏ đang cúi đầu hút khò khè ăn một chén mì gói, hương khí lượn lờ bị gió thổi qua, thổi trúng cái bụng trống rỗng của anh.

Đột nhiên, Tóc đỏ ngẩng đầu, trong miệng vẫn còn nhét mì, mồm miệng nói chuyện không rõ ràng: “Muốn ăn không?” Nói rồi như làm ảo thuật từ một bên túi hành lý lấy ra một chén mới, ném vào trong lòng ngực Giang Thủy: “Bò kho không có, làm chén mì dưa chua bắp cải đi.”

Thời điểm Giang Thủy nấu mì xong bắt đầu ăn, Tóc đỏ đã ăn xong lau miệng. Hắn nhìn Giang Thủy, cười cười, bỗng nhiên nói: “Này, cậu ăn mì của tôi, một đường này phải nghe tôi. Hiểu không?”

“…” Giang Thủy ngẩng đầu xem hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn vỗ đùi, nói có vẻ rất có đạo lý: “Thế nào, cậu cho rằng ăn mì không phải trả tiền?”

“…”

“Nếu không phải tôi mang theo mì tới…” chân Tóc đỏ giẫm một cái lên ghế dựa, như ông cụ non nói, “Cậu biết mì gói trên xe lửa bán bao nhiêu tiền không?”

“…”

“Toàn thân cậu đưa cho người ta cũng mua không nổi. Cũng chỉ có ông đây lòng dạ tốt, cho cậu ăn miễn phí. Cậu còn không mang ơn đội nghĩa, nghe tôi nói à?”

“…”

Chờ Giang Thủy ăn xong, Tóc đỏ đưa một lọ nước khoáng cho anh.

Giang Thủy tiếp nhận, giơ giơ bình lên nói: “Nước cũng không phải uống miễn phí?”

Tóc đỏ búng tay một cái: “Thông minh! Còn hiểu suy một ra ba.”

Giang Thủy khó được cười một chút, Tóc đỏ tâm tình rất tốt, một bên ngâm nga hát một bên nói: “Kỳ thật, tôi đã sớm biết cậu sẽ đi theo — những người cùng đường bí lối, đều sẽ đi Bắc Kinh tìm mộng. Đây là đánh bạc.”

Là một canh bạc khổng lồ.

Tóc đỏ nghĩ, Lý Vân thích Giang Thủy cũng không phải không hề có đạo lý, từ xưa đến nay người phân theo nhóm vật họp theo loài, huống chi hai người này vẫn là khác phái tương hút.

https://thuviensach.vn

Lý Vân và Giang Thủy là cùng một loại người, bọn họ là sóng vĩnh viễn không lùi, là biển vẫn luôn mênh mông.

Đi vào Bắc Kinh, bọn họ đều là liều mạng. Một người vì kích thích, một người vì tiền. Người có khả lực điều khiển mới dám tồn tại, nếu không liền thành cái xác không hồn.

Lực điều khiển mạnh mẽ này thúc đẩy Lý Vân, thúc đẩy Giang Thủy, đồng thời cũng thúc đẩy Dương Mai.

Sau khi Dương Mai tỉnh ngủ đã qua 8 giờ. Mấy ngày này cô nghỉ ngơi không tồi, tỉnh ngủ ăn, ăn được lại ngủ, lại tỉnh ngủ ăn. Ba Dương ở trong phòng xem tin tức, mẹ Dương rửa sạch chén bát liền đi ra ngoài khiêu vũ ở quảng trường.

Hôm nay mẹ Dương ngại phiền toái, túi nhỏ vẫn luôn tùy thân mang theo bị bà ném trên bàn trà trong phòng khách.

Dương Mai nghiêng thân sờ qua, lấy di động trong túi ra.

Đó là di động của cô.

Cô ra ngoài ban công gọi điện thoại, trong bóng đêm yên tĩnh trái tim cô đập bịch bịch.

Đầu kia truyền đến thanh âm —xin lỗi, số điện thoại bạn đang liên lạc hiện không kết nối được, xin vui lòng gọi lại sau.

Cô gọi lại, kết quả vẫn là như vậy.

Nhân lúc ba Dương không chú ý, Dương Mai chuồn ra khỏi cửa.

Thời điểm trở về, ba Dương mẹ Dương đều đang ngồi ở phòng khách. Trong nhà rất an tĩnh, chờ cô vừa vào cửa, hai đôi mắt lập tức đều nhìn qua.

https://thuviensach.vn

Mặt mẹ Dương lập tức liền suy sụp, thận trọng mím môi, run rẩy, nói không nên lời.

Ba Dương nhìn Dương Mai, chỉ huy nói: “Con lại đây.”

Dương Mai ngồi qua, nhìn mẹ Dương che miệng, thật cẩn thận nói: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Còn hỏi nữa, không phải là lo lắng cho con sao!” Ba Dương khó được hung dữ với con gái, “Con trộm chuồn ra ngoài, một tiếng cũng không nói, ba và mẹ con đều lo lắng!”

Dương Mai nói: “Con xin lỗi.”

“Con đi ra ngoài làm gì?”

Dương Mai không hé răng.

“Có phải đi tìm người đàn ông kia hay không?!”

Cô vẫn trầm mặc như cũ.

“Tôi đã nói mà, Dương Quốc Cường, con gái ông bị điên rồi!” Mẹ Dương một bên lau nước mắt một bên nói, “So với mẹ con, quỷ nghèo kia càng quan trọng hơn, có phải không?”

Dương Mai sửa đúng: “Anh không phải quỷ nghèo gì cả.”

“Nó là! Nó không chỉ là quỷ nghèo, còn là quỷ nghèo không biết xấu hổ!” Mẹ Dương gào lên, “Nó muốn trèo cao nhà chúng ta!”

“Không phải là trèo cao gì cả, con và anh ấy là bình đẳng.”

“Bình đẳng cái rắm!”

“Mẹ có thể nói chuyện có đạo lý một chút hay không?”

https://thuviensach.vn

“Con nói cái gì?”

“Mẹ dựa vào cái gì coi thường nhà người ta? Anh ấy trộm cắp phạm pháp sao? Mẹ dựa vào cái gì xem thường anh ấy? Bởi vì con yêu anh ấy, mẹ liền cấm con gặp anh ấy. Đây là vì cái gì? Anh ấy có gì sai? Con có cái gì sai? Mẹ lại dựa vào cái gì vũ nhục anh ấy?”

Mẹ Dương một hơi nghẹn không thở ra được, ngực phập phập phồng phồng.

Nhìn cha mẹ như vậy, Dương Mai cũng muốn khóc: “Vì cái gì muốn cản con? Vì sao muốn ngăn cản chúng con? Mẹ, mẹ quá ích kỷ…”

“Câm miệng!”

Ba Dương quát lớn một tiếng, phòng khách một lần nữa lâm vào một mảnh an tĩnh.

Mẹ Dương vỗ ngực, từng chút một, thực dùng sức. Bà nhìn ba Dương, thanh âm run nhè nhẹ: “Dương Quốc Cường, nhìn xem con gái tốt của ông, nó vừa rồi nói cái gì. Ôi tim của tôi, cũng không thở nổi rồi…”

Ba Dương vỗ lưng cho mẹ Dương, chờ thân hình bà không run lên nữa, mới nghiêm túc mà nhìn về phía Dương Mai: “Chúng ta coi như vừa rồi con chưa nói gì, bây giờ con về phòng đi!”

“Không.”

Bọn họ cùng nhau nhìn qua. Tầm mắt Dương Mai thẳng thắn, không có chút khiếp đảm nào, chấp nhất đến mức khiến nhân tâm giật mình.

Giây tiếp theo, Dương Mai đứng dậy, mang theo túi tiền cùng di động, đi đến cửa lớn.

Mẹ Dương hô to: “Con muốn làm gì? Hả? Con muốn làm sao!”

https://thuviensach.vn

Cô không trả lời, chỉ chừa cho cha mẹ một bóng dáng quật cường, ba Dương tức giận đến vỗ bàn trà một cái thật mạnh, ly sứ trên bàn trà run lên hai cái: “Trở về cho ba!”

“Không.”

“Ai da sao lại thế này, đây là… Muốn lật trời…” Mẹ Dương mới vừa thu hồi nước mắt, lập tức lại muốn trào ra.

Ba Dương đuổi theo, nắm cánh tay Dương Mai: “Mẹ con huyết áp cao, con liền đi luôn như vậy? Con muốn tức chết mẹ con sao?!”

“Con không có.”

“Không có thì ngoan ngoãn nghe lời!”

“Không.”

Đột nhiên, mẹ Dương từ sô pha đứng dậy, lê dép lê bước nhanh đến, nửa đường dép lê bên chân trái rơi mất, bà cũng không quan tâm, vẫn đi đến trước mặt Dương Mai, ngón tay chỉ vào mũi cô, thở gấp nói to: “Dương Mai, mẹ nói cho con biết, hôm nay con dám bước khỏi cửa nửa bước, mẹ không dám nhận con là con gái nữa! Con dám đi tìm người kia, mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với con!”

Vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều nhìn về phía mẹ Dương.

Mặt đỏ rần, hốc mắt còn hàm nước mắt. Cánh mũi mở ra, hít vào thở ra, không ngừng hút thả khí. Môi mím chặt đến sắp biến mất, chỉ có thể nhìn thấy một tia đỏ tím — Mẹ Dương cắn môi đến biến sắc.

Ba Dương đau lòng không thôi, vội vàng trấn an nói: “Được rồi được rồi, thân thể chính mình quan trọng. Bà cũng đừng nói loại lời nói khi tức giận này, đến lúc đó người đầu tiên đổi ý chính là bà.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không đổi ý!” Mẹ Dương trợn tròn mắt, ánh mắt vẫn luôn ở trên người Dương Mai, “Dương Mai, mẹ nói cho con, mẹ không đổi ý. Mẹ nói được làm được, con có bản lĩnh cứ thử xem!”

Ánh mắt lại đều dừng ở trên người Dương Mai.

Khởi điểm cô còn đối diện với bọn họ, đến cuối cùng, đầu đã sắp chôn đến ngực. Hồi lâu, cô không nói một lời. Lỗ tai nghe thấy chính là tiếng thở dài của ba Dương cùng tiếng thở dốc của mẹ Dương, cô biết chính mình quá không hiểu chuyện, hoàn toàn làm tổn thương cha mẹ.

Sau một lúc lâu, cô chậm rãi nâng đầu lên, tầm mắt nhìn bọn họ vừa bình tĩnh vừa yên lặng: “Thực xin lỗi ba mẹ, là con quá bất hiếu, làm hai người khổ sở như vậy. Nhưng mà —”

Nhưng mà — cô vẫn như cũ không muốn vặn vẹo trái tim chính mình. Cô không muốn đón ý nói hùa thế giới này, không muốn tuần hoàn theo quy tắc của nó, không muốn giống đại bộ phận các cô gái, cùng một người đàn ông môn đăng hộ đối xem mắt, tìm một người đàn ông có điều kiện xứng đôi nhất kết hôn, cả đời cùng người đàn ông “thích hợp nhất” này sinh hoạt.

Cô phải gả cho người đàn ông mình yêu, vô luận là thuận cảnh hay là nghịch cảnh, giàu có hay là bần cùng, khỏe mạnh hay là bệnh tật, vui sướng hay là ưu sầu, cô đều sẽ không hề giữ lại mà đi theo anh, yêu quý anh, đối với anh trung thành, cho đến một khắc không còn yêu nhau nữa.

Anh là một gốc cây cô độc, vậy cô phải làm một đóa hoa chiếu sáng lên anh.

Tiếng la khóc và tiếng cửa quăng ngã đêm đó, giống như một cái chùy sắt hung hăng đập vào lòng Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Trái tim cô cứng rắn vô cùng, không vỡ vụn dễ dàng, như vậy là tốt. Cô nghĩ thế.

Lý Diễm đã biết hết thảy nhưng thật sự không thể lý giải: “Dương Mai, sao cậu phải khổ vậy chứ? Ba mẹ cậu là người yêu thương cậu nhất trên đời này, sao cậu có thể tổn thương bọn họ như vậy?”

Dương Mai nói: “Nguyên nhân chính là vì bọn họ là người yêu thương tớ nhất, tớ mới dám nói như vậy, làm ra chuyện như vậy — bởi vì tớ biết, bọn họ nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với tớ, sẽ không thật sự cùng tớ đoạn tuyệt quan hệ, mà tớ nếu là cùng Giang Thủy đoạn tuyệt quan hệ, đó chính là thật sự đoạn tuyệt quan hệ. Lý Diễm, như vậy tớ sẽ khóc đến chết.”

Lý Diễm nhìn Dương Mai, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, chỉ còn lại một tiếng thở dài bất đắc dĩ lại thương tiếc.

Dương Mai nâng môi lên nói: “Cậu cũng đừng quan tâm đến chuyện này, mỗi nhà đều có một quyển kinh khó niệm (ý nói mỗi nhà đều có một vấn đề riêng), mỗi người đều phải trải qua cực khổ. Có phải tớ tự mình chuốc lấy cực khổ hay không, tớ không biết, nhưng cậu không cần lo lắng cho tớ, cậu hay sống cuộc sống của mình cho tốt.”

Lý Diễm cứng họng.

Đúng vậy, chuyện của chính mình cô ấy con lo liệu không xong, làm sao cô ấy vẫn còn có thể lo lắng chuyện của Dương Mai? Tôn Uy căn bản không hề lãng tử hồi đầu, hắn lại chứng nào tật nấy. Kỳ thật trong lòng Lý Diễm biết rõ ràng, đàn ông giống như Tôn Uy, khẳng định không có tâm giữ vợ, chắc chắn sẽ nuôi nhân tình ở bên ngoài.

Cô ấy có thể làm thế nào? Cô ấy không hề có biện pháp nào.

Cô ấy đã ly hôn một lần, biết hậu quả bi thảm cỡ nào. Phụ nữ không thể so với đàn ông, lần kết hôn thứ hai vẫn có thể tìm được người tốt. Lần

https://thuviensach.vn

kết hôn thứ hai của phụ nữ, là phải bị đàn ông chọn lựa. Cô ấy không muốn bị người ta chọn chọn lựa lựa, càng không muốn một mình đi qua nửa đời.

Bây giờ cô ấy là hiểu rõ còn giả bộ hồ đồ, ngụy trang thành một kẻ ngốc vui sướng.

Nếu là Dương Mai, nhất định sẽ không làm như vậy. Lý Diễm nghĩ, Dương Mai từ trước đến nay đều có chủ kiến hơn so với cô ấy, lại kiên định, sau khi đã nhận định cái gì cả người sẽ đầy khí phách "Không đụng tường nam không quay đầu".

Tình yêu của Lý Diễm là sợ hãi, yếu đuối, còn Dương Mai lại là dũng cảm, cô độc.

Một khắc kia, đáy lòng Lý Diễm chấn động tựa như đã trải qua một kiếp nạn lớn. Hết thảy bởi vậy sụp đổ, nhưng mà hết thảy lại được Dương Mai xây dựng lại.

Lý Diễm nghĩ, cả đời này của cô ấy, cũng chỉ từng gặp được một người phụ nữ như thế —

Tình yêu của cô ấy, là khí thế như hồng.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 71: Bị Sốc

Bắc Kinh đã vào đêm.

Tóc đỏ đưa Giang Thủy tới cửa hàng cải tạo xe của Vương Chấn, nơi này cũng không có khác biệt gì quá lớn so với ba tháng trước, ba tháng tuy dài nhưng ký ức lưu lại trong đầu vẫn rõ ràng như tạc.

Giang Thủy hoài tâm tình thổn thức đảo mắt khắp cửa hàng, Vương Chấn ở bên cạnh nói: “Phòng trên lầu đã cho thuê rồi.”

Giang Thủy liếc anh ta một cái, anh ta cười cười. Thân thiện, hoài niệm. Giang Thủy nghĩ, nơi này hết thảy đều hòa hợp với anh như thế, dường như trời sinh anh nên lớn lên ở nơi này.

Phòng đã cho thuê cũng không có vấn đề gì, anh sẽ nghĩ cách thuê phòng khác. Nếu anh không có cách nào kiếm được một gian phòng để ở, Lý Vân sẽ có biện pháp, cho nên anh một chút cũng không lo lắng.

Tóc đỏ quen cửa quen nẻo lấy một chai đồ uống ra, tiện tay vứt một chai cho Giang Thủy, hỏi: “Chị Vân ở đâu?”

Vương Chấn nhìn màn hình máy tính, cũng không ngẩng đầu lên mà đáp: “Chỗ cũ.”

Tóc đỏ lại đưa Giang Thủy tới một trường trung học, tới trước cổng trường thì tạm biệt Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nói: “Hôm nào gặp.”

Tóc đỏ ngẩn ra một chút, ngay sau đó cười: “Được, hôm nào gặp.” Hắn nghĩ, Giang Thủy về điểm này vẫn còn khá tốt, tới một nơi mới vẫn bình chân như vại, thái độ với một việc nào đó luôn là thản nhiên không kinh ngạc.

Khu dạy học trong trường còn sáng đèn, học sinh còn đang ở tiết tự học buổi tối. Nơi này là lần đầu tiên Giang Thủy tới, nhưng anh có cảm giác phương hướng trời sinh, rất dễ dàng tìm tới sân thể dục. Lý Vân đang chạy bộ.

Gần mấy tháng qua, Lý Vân vẫn luôn tập chạy bộ.

Thời tiết rét đậm, hít một hơi cả khối thân thể đều cảm thấy rát lạnh, thở ra một hơi đều sẽ kết băng.

Giang Thủy dựa vào dây thép cách ly đường chạy và sân bóng rổ, lang thang nhìn không có mục tiêu. Anh mặc một cái áo màu xanh đen, loại có mũ trùm, trước bụng có một túi tiền thật sâu.

Tay anh chui vào trong túi, ở bên trong nắm lại sưởi ấm, ngón tay cùng bàn tay tiếp xúc, có thể cảm giác được một mảnh da khô tróc.

Một lát sau, anh lại tròng mũ lên.

Lúc này, Lý Vân đi tới.

Cô ta mặc một cái áo dài tay bó sát người, nhìn không ra là nguyên liệu gì, nhưng nhất định rất thoải mái. Bên ngoài là một cái áo ngắn tay to rộng, người dưới cũng đồng dạng, trong là quần dài, ngoài là quần đùi.

Như vậy thoạt nhìn, cô ta càng thêm trẻ tuổi.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhìn cô ta lấy nước khoáng từ một cái túi xách trên mặt đất, một hơi uống già nửa bình. Sau khi giải khát, cô ta nói: “Chờ phát chán rồi?”

Giang Thủy nói: “Bình thường.”

Lý Vân cười cười, ném bình nước lại túi: “Không có cách nào, già rồi, mỗi ngày đều phải rèn luyện thân thể.”

Giang Thủy nhìn kỹ cô ta liếc mắt một cái: “Cô không già.”

“Miệng cậu vẫn ngọt giống như trước đây.”

Giang Thủy sẽ không nói dối, cũng sẽ không khen tặng người khác, nguyên nhân chính là như thế, sự khích lệ của anh mới càng chân thành, đáy lòng Lý Vân cao hứng. Phụ nữ hơn ba mươi tuổi, vẫn thực thích nghe đàn ông còn trẻ tuổi khen mình trẻ.

“Mỗi ngày buổi tối gần như tôi đều tới đây chạy, mỗi lần chạy hai mươi vòng.”

Giang Thủy nhìn đường băng đen sì: “Nơi này một vòng mấy trăm mét?”

“Bốn trăm mét, là đường băng chính quy. Tôi một lần chạy tám cây số.” Nói lên cái này, Lý Vân vẫn là có điểm tự hào.

Nói thật, phụ nữ ở tuổi cô ta, có thể kiên trì chạy xa như vậy là không dễ dàng. Huống chi cô ta đã kiên trì rất lâu, trừ phi là trời mưa to còn không thì cô ta đều sẽ tới — cũng bao gồm những ngày mưa phùn kéo dài.

Cô ta làm việc rất có nhẫn nại và nghị lực, không đạt mục đích không bỏ qua — bất kể sử dụng thủ đoạn như thế nào.

Lý Vân nói: “Muốn tham gia với tôi không?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nhún vai, không nói chuyện. Lý Vân lắc đầu, liếc anh một cái: “Cậu ỷ vào chính mình tuổi trẻ phung phí đi, một ngày nào đó sẽ hối hận.”

Trong giọng nói có một tia ghen tị. Lý Vân nhiệt tình yêu thương cũng cực kỳ hâm mộ thân thể tuổi trẻ, đặc biệt là người cường tráng như Giang Thủy, một thân thể nam tính khỏe mạnh.

“Tôi rất thích nơi này.” Lý Vân cũng dựa vào dây thép, nhìn đường băng trước mặt, “Đường băng nơi này rất yên bình, nếu đây là con đường nhân sinh, tôi nguyện ý sẽ luôn chạy ở đây — nơi này sạch sẽ như vậy, một chút chướng ngại đều không có.”

Sân thể dục thật sự trống trải, có đèn đường, nhưng cũng không phải rất sáng. Toàn bộ sân thể dục một nửa ở trong sáng, một nửa nằm trong bóng tối.

Giang Thủy nhìn vào một góc — bộ phận tối tăm kia, nghĩ, nếu đây là con đường nhân sinh, khởi điểm của anh hẳn là ở nơi đó, vạch xuất phát của anh vốn đã ở phía sau hầu hết mọi người.

Lại nhìn về phía trước, là màu xám nhờ giao thoa, lại đi về phía trước, chính là mảnh đất sáng tỏ. Dương Mai hẳn là ở nơi đó, Giang Thủy thấy bóng dáng của cô.

Nhưng Giang Thủy cố tình tin tưởng, Dương Mai đi rất chậm, hoặc là, dứt khoát đứng yên ở nơi đó. Anh có một loại cảm giác thần kỳ, Dương Mai đang đợi anh. Loại cảm giác này làm anh vào ban đêm trời đông giá rét chợt cảm thấy ấm áp.

Anh hẳn là nên tăng tốc bước chân đuổi theo.

“Nơi ở đã giải quyết được chưa?” Lý Vân hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chưa có. Mới vừa xuống xe lửa.”

“Đêm nay tính thế nào?”

Giang Thủy nghĩ nghĩ, nói: “Chỗ Vương Chấn có thể ngủ dưới đất.”

Lý Vân: “Chỗ tôi còn phòng trống.”

Giang Thủy trầm mặc nhìn Lý Vân, Lý Vân thẳng tắp đối diện ánh mắt anh. Hồi lâu, anh nói: “Tôi đến chỗ Vương Chấn.”

Lý Vân cười: “Thế nào, cậu sợ?”

Giang Thủy lắc đầu: “Tôi sợ cô không thuận tiện.”

Lý Vân cười ha ha: “Giang Thủy, cậu thật sự coi tôi như cô gái mới hai mươi mấy tuổi à.”

Ra khỏi cổng trường, Lý Vân lái xe đưa Giang Thủy về chung cư. Một trăm năm mươi mét, ba phòng một sảnh, vậy là đủ rồi.

Giang Thủy tham quan phòng, Lý Vân ở sau anh nói: “Thế nào, bố trí cũng không tệ lắm đi? Chờ cậu cũng có nhà của chính mình, khi đó tâm cảnh cùng hiện nay là hoàn toàn bất đồng. Đó là nhà của chính cậu, không phải phòng thuê.”

Giang Thủy quay đầu, lặp lại nói: “Nhà của chính tôi?”

“Đúng vậy, nhà của chính cậu.”

Giang Thủy cười: “Cô muốn tôi mua nhà ở Bắc Kinh?”

“Vì cái gì không thể?”

Giang Thủy không nói chuyện, Lý Vân nghiêm túc: “Cậu còn chưa ý thức được giá trị của chính mình. Cậu ở cùng tôi một thời gian sẽ rõ, người

https://thuviensach.vn

như cậu mới là thực khan hiếm.”

Rất nhanh, Lý Vân liền mang theo Giang Thủy chạy hết cả thành phố.

Loại giao dịch phi pháp âm u này vẫn thường xuyên phát sinh, ẩn nấp rất khá, đến nay vẫn chưa bị phát hiện.

Bởi vì ung dung ngoài vòng pháp luật, Giang Thủy dễ dàng kiếm được đủ tiền tiêu xài.

Một tháng sau, buổi tối ngày nọ, Lý Vân mang theo một đám người cùng vào hội sở.

Từ trước tới nay khi mọi người tổ chức tiệc chúc mừng đều chọn những hộp đêm nổi danh, nhưng nơi lần này, là lần đầu tiên Giang Thủy tới. Không phải không có cảm giác mới mẻ, nhưng vừa đi vào cửa, anh đã biết đây là loại địa phương nào.

“Mang cậu đi gặp ông chủ lớn.” Lý Vân nói.

Ông chủ lớn ngồi trong phòng bao lớn, trên một cái sô pha bằng nhung màu đen có ngồi mấy cô gái mặc trang phục thỏ con, trang điểm đậm, hoa hòe lộng lẫy. Các cô ấy vây quanh ông chủ lớn bụng phệ cười đến thịt ngực loạn run, ông chủ lớn đang cùng một cô gái thỏ trong đó hát tình ca, âm thanh ái muội.

Đám người Lý Vân đi vào, tìm vị trí ngồi xuống một bên, ông chủ lớn có mắt không tròng, chờ hát xong rồi, vui sướng hôn một cái lên miệng cô gái thỏ rồi mới dừng tầm mắt ở đám người phía sau.

Hắn buông míc, trên mặt còn có dấu vết vừa cười: “Ai?”

Lý Vân nghe xong lưng chấn động, lập tức đẩy Giang Thủy ra: “Người này.”

https://thuviensach.vn

Ông chủ lớn cau mày ngó anh liếc mắt một cái, chỉ một vòng những cô gái thỏ bên người, nói: “Tôi là nói các người muốn chọn ai!”

Tóc đỏ nhìn mắt mà làm, lúc này lập tức nhấc tay nói: “Ông chủ Hoàng, tôi muốn người thứ ba bên trái.”

Ông chủ Hoàng đếm nhìn nhìn, cười vỗ tay: “Được được được! Thật tinh mắt!” Tiếp theo lại hỏi: “Những người khác thì sao? Muốn ai?”

Mấy người đàn ông Lý Vân mang đến sôi nổi chọn người, dư lại Giang Thủy im lặng không lên tiếng. Ông chủ Hoàng duỗi dài cổ hỏi anh: “Cậu thì sao?”

Giang Thủy đến liếc hắn một cái cũng lười, Lý Vân hoà giải, tùy tiện chỉ một người: “Cậu ta chọn người này đi.”

Những cô gái thỏ được lựa chọn đi ngồi vào bên cạnh từng người khách, còn dư lại thì an tĩnh rời đi.

Ông chủ Hoàng cười nhìn Lý Vân: “Muốn giúp cô kêu một đứa lai không?”

Lý Vân nói: “Được, ánh mắt ông chủ Hoàng khẳng định rất tốt.”

Không bao lâu, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh trần nửa người trên liền đi vào, bụng có cơ bắp cực xinh đẹp, cười rộ lên lại rất điệu đà, thanh âm giống như đã trải qua huấn luyện chuyên môn, đặc biệt cào người: “Chị gái, hôn hôn cái nào!”

Lý Vân chưa lên tiếng, ông chủ Hoàng ở một bên xem đến liên tục vỗ tay cười to: “Tốt, hôn hôn tốt!”

Cô gái thỏ ôm cổ ông chủ Hoàng, cười duyên một tiếng, không cam lòng yếu thế mà dán miệng lên, nũng nịu nói: “Người ta cũng muốn hôn

https://thuviensach.vn

hôn!”

Vừa dứt lời, một bóng dáng vọt qua trước mắt. Ngay sau đó, là tiếng cửa phòng bao đóng lại vang lên.

Mặt ông chủ Hoàng sụp xuống, thịt thừa to mọng trề ra, thuyết minh hắn cực kỳ không cao hứng. Quá một lát chỉ vào Lý Vân, không nóng không lạnh mà nói: “Cô mang loại người nào tới đây?”

Lý Vân vội vàng đứng dậy đuổi theo ra, ở ngoài hội sở bắt được Giang Thủy.

“Cậu làm cái gì vậy?!”

Giang Thủy cúi đầu nhìn cô ta: “Tôi khó chịu.”

Lý Vân cười lạnh nói: “Tôi biết cậu coi thường kiểu này, trong lòng vô cùng ghê tởm? Tùy cậu ghê tởm thế nào, nhưng tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài, hiểu không?”

Giang Thủy nghiêm túc nhìn Lý Vân: “Tôi không hiểu.”

“Cậu chỉ là làm bộ không hiểu, Giang Thủy, tôi biết cậu rất thông minh.” Lý Vân nói, “Cậu quên tôi đã nói gì với cậu? — trên đời này hàng ngàn hàng vạn người đều có thể khiến cậu không thoải mái, đó là bởi vì cậu nghĩ bọn họ quá tốt đẹp. Đi ra lăn lộn, ai không “chơi”? Cậu quen là được.”

“Cùng tôi đi vào, ngoan, xin lỗi ông chủ Hoàng một câu. Nhớ rõ phải cười.”

Trong phòng bao không khí vẫn đình trệ như cũ.

Lý Vân đẩy Giang Thủy qua, cười nói: “Ông chủ Hoàng, cậu ta là người mới không hiểu quy củ, ngài đại nhân đại lượng, tha cho cậu ta một lần.”

https://thuviensach.vn

Ông chủ Hoàng nâng mắt nhìn anh, rũ mặt, trông rất ảo não, ngược lại thật giống như người mới không hiểu chuyện. Nhưng trong lòng vẫn thấy nóng giận, hắn đã lâu không tiếp xúc với loại người ngang như vậy, nếu không phải thưởng thức anh, hắn cũng sẽ không định ngày hẹn đám người Lý Vân. Lập tức "hừ" một tiếng, âm dương quái khí nói: "Được, người mới. Qua hôm nay, liền không phải người mới nữa. Tới, để tôi chọn người đưa lễ thành nhân cho cậu." (Lễ thành nhân hay lễ trưởng thành, thường chỉ quà dành cho ngày sinh nhật chuyển từ vị thành niên sang người lớn)

Hắn vỗ tay "bộp bộp" một cái, cô gái thỏ được ghép đôi với Giang Thủy lập tức đứng lên, ông chủ Hoàng chỉ huy nói: "Có xiếc gì?"

Cô gái thỏ này thật biết nhìn ánh mắt người khác, bắt nhân tâm thật sự chuẩn: "Hôn hôn đi, ông chủ Hoàng muốn xem hay không?"

"Hôn như thế nào?"

"Hôn thế nào đều được, ông chủ Hoàng chọn đi."

Ông chủ Hoàng ha ha cười hai tiếng, cằm giơ hướng Giang Thủy: "Hai người tới đá lưỡi."

"Được ạ."

Giang Thủy bỗng dưng cứng đờ, trơ mắt nhìn cô gái thỏ kia yểu điệu đến gần, anh đẩy mạnh cô gái thỏ một cái đến chân bàn trà.

Ông chủ Hoàng hoàn toàn nổi giận: "Mẹ nó mày làm cái quỷ gì!"

Lý Vân lập tức đứng lên, quát lớn nói: "Ở trước mặt ông chủ Hoàng thì buông tay chân ra mà chơi, lòng dạ đừng có cao như vậy! Một người đàn ông còn ngượng ngùng xoắn xít giống cái gì! Chỉ biết làm người khác không cao hứng! Cút!"

https://thuviensach.vn

Giang Thủy quay đầu liền đi.

Lý Vân thở ra một hơi, cười với ông chủ Hoàng: “Hôm nay là tôi sai, không huấn luyện người tốt đã mang đến cho ngài gặp mặt.” Nói rồi cầm lấy rượu trên bàn trà, “Tôi tự phạt ba ly.”

Ông chủ Hoàng hỏa khí còn lớn, đẩy cô gái thỏ bên cạnh một cái, vuốt tay áo nói: “Hắn xem Hoàng mỗ này là ai? Kẻ lỗ mãng? Tôi chi nhiều tiền trên đầu hắn như vậy, trả lại cho tôi nhăn mặt?”

“Phải, hắn đáng chết.”

“Làm con mẹ nó!”

“Vâng, trở về tôi nhất định sẽ chửi hắn.”

Ông chủ Hoàng thuận thuận khí, cô gái thỏ ở một bên trong lòng run sợ mà vuốt ngực hắn, ông chủ Hoàng thuận thế ôm eo cô ta, hung hăng véo một phen.

Tóc đỏ ở một bên xem mặt đoán ý, lúc này lặng lẽ nháy mắt, cô gái thỏ bên cạnh đi tới một cách quyến rũ, giẫm một cái lên bàn trà, thanh âm yêu mị: “Ông chủ Hoàng, em nhảy một bài cho ngài nha.”

Nhảy chính là múa thoát y, khó coi. Nhưng người ở đây thấy nhiều không trách, ông chủ Hoàng liếc mắt xem, chờ quần lót treo ở chỗ cong đầu gối, hắn háo sắc cười một tiếng nói: “Cạo thật sạch sẽ.”

Chuyện này hữu kinh vô hiểm mà qua. (Hữu kinh vô hiểm là bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Tan cuộc, Lý Vân ở trên đường cái nhờ người môi giới tìm được Giang Thủy, tức giận nhẹ đá một chân vào mông anh: “Lên, họ Hoàng đi rồi.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không nhúc nhích, Lý Vân cũng lười phản ứng anh. Đứng ở phía sau, tay đút vào túi quần: “Lần sau tôi còn gọi cậu tới.”

Rốt cuộc có phản ứng, mày nhăn lại, thanh âm quật cường: “Chết cũng không đi.”

“Chết ở Bắc Kinh? Cậu cam tâm sao?”

Giang Thủy trầm mặc.

Lý Vân thở dài một hơi: “Đều là như vậy. Tin tưởng tôi, Giang Thủy, qua không bao lâu cậu sẽ có thể mở một mắt nhắm một mắt. Cậu sẽ hiểu rõ muốn mặt mũi — phải có tiền.”

Cô ta vỗ vỗ vai anh, “Tôi mệt rồi, nếu cậu không muốn bị khóa ở ngoài cửa, bây giờ đi lên về cùng tôi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 72: Bị Quyến Rũ

Giang Thủy dậy từ sớm giặt quần áo, ánh mặt trời sáng tỏ, chiếu khắp ban công. Anh đắm chìm trong nắng sớm, làn da đen cũng như lấp lánh tỏa sáng.

Lý Vân bị nghẹn tiểu tỉnh lại, tối hôm qua uống quá nhiều rượu, vừa về đến nhà đã lao lên giường ngủ. Ngồi lên WC, lại cảm thấy yết hầu khô khốc liền chạy đến phòng khách đun nước uống.

Trên ban công có tiếng động, kéo cửa ra liền thấy, Giang Thủy mặc áo ngắn tay màu xám đứng ở chỗ đó, vòi nước mở rộng, dòng nước chảu ào ào. Mùa đông Bắc Kinh, nước máy như đóng băng.

Người đàn ông này cũng thật kỳ lạ, mặc bộ đồ mùa hè cũng không cảm thấy lạnh. Quả nhiên thân thể tốt không sợ hỏng.

Lý Vân nhịn không được dùng ly thủy tinh nóng sưởi bụng mình, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô ta thấy ghen ghét, nếu có thể có một nửa khả năng kháng lạnh như Giang Thủy thì tốt biết bao.

Không đúng, không chỉ là kháng lạnh.

Cô ta nhớ tới buổi tối hôm trước, vòi sen trong nhà tắm phòng ngủ bị hỏng, vội vã muốn tắm rửa, kêu Giang Thủy lại đây nhìn xem. Anh đứng trên băng ghế gỗ, ngửa cổ, hai cánh tay giơ cao thăm dò.

https://thuviensach.vn

Anh đứng thật sự cao, Lý Vân từ dưới lên trên xem rất rõ ràng, từ tóc của anh một đường đi xuống, mãi cho đến đầu ngón chân.

Đến thời điểm chỉnh thử xem được chưa, nước phun đầy mặt anh, cô ta không lên tiếng nhìn anh dùng lòng bàn tay lung tung lau, lại hất hất đầu, tùy tiện giống như một con chó vàng to.

Vòi sen có thể sử dụng, cô ta lại không muốn tắm nữa. Sextoy chạy bằng điện trong ngăn kéo bị vắng vẻ hồi lâu được cô ta móc ra, cô ta từng cho rằng sẽ không dùng đến nữa.

***

Giang Thủy giặt xong quần áo quay người lại, thấy Lý Vân, nói: “Cô muốn giặt đồ không? Ngày hôm qua cô nôn lên quần áo.”

“Cậu giặt giúp tôi?” khóe môi Lý Vân hơi nâng lên.

Giang Thủy trực tiếp không để ý đến cô ta. Cô ta hừ một tiếng, tâm tình cực tốt: “Được được được, tôi tự mình giặt, vậy cậu đi mua bữa sáng đi. Tôi muốn ăn bánh bao và bánh quẩy.”

Cơm trưa giải quyết ở khách sạn lớn. Lý Vân hẹn mấy ông chủ, ăn chính là sơn trân hải vị, uống chính là quỳnh chi ngọc lộ. Mấy ngày nay Giang Thủy vẫn luôn ăn mấy thứ này, khẩu vị đã được nâng lên.

Ngày thường cùng đám “anh chị em” của Lý Vân ăn cơm xoàng, Giang Thủy động đũa mấy lần liền ghét. Hương vị nếu là không ngon, hoặc là đồ ăn không tinh xảo, anh có thể một ngụm liền nếm ra.

Tóc đỏ nói giỡn: “Đây là chị Vân dưỡng công chúa nhỏ à!”

Lý Vân như anh em ôm cổ Giang Thủy: “Tôi vui.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy cũng vui vẻ: “Nghe thấy không? Về sau nói chuyện đừng chua lòm.”

Tóc đỏ xem như sợ anh. Trước kia một người hầu hạ Lý Vân, hiện tại còn phải hầu hạ thêm đại gia Giang Thủy này. Ngày thường bị anh sai sử đi siêu thị mua đồ, có đôi khi còn phải đi chợ mua đồ ăn — lúc Giang Thủy tâm tình tốt, rất nguyện ý tự mình xuống bếp, Lý Vân quý trọng nhất lúc này, hỏi anh làm thế nào luyện ra trù nghệ (khả năng nấu ăn), anh không đáp.

Ngẫu nhiên, còn phải thế anh chạy chân. Chạy khắp Bắc Kinh, chỉ vì xem khối đất tốt.

Giang Thủy muốn mua nhà.

Tóc đỏ thở hồng hộc trở về báo cáo, Giang Thủy liếc hắn một cái nhẹ như bẫng nói: “Ai bảo cậu đi ngoài Thập Hoàn? Chọn mục tiêu trong Nhị Hoàn.”

Tóc đỏ thiếu chút nữa rớt cằm xuống mặt đất.

Nhà ở trong Nhị Hoàn Bắc Kinh… Dù sao thì hắn là tưởng cũng không dám tưởng.

“Thế nào, cảm thấy tôi mua không nổi?” Ánh mắt như đao của Giang Thủy đảo qua, Tóc đỏ run run, lập tức nói: “Tôi chỗ nào dám chứ! Ngài hiện tại có nhiều tiền, ngài hiện tại chính là đại gia!” Biểu tình khoa trương mà dựng ngón tay cái.

Giang Thủy bình tĩnh nhìn hắn, hắn thu thế, nhanh như chớp chạy tới ngồi xuống cạnh Giang Thủy, lời nói rất là thấm thía: “Anh Thủy, nói thật, ngài hiện tại có tiền về có tiền, nhưng muốn mua nhà trong Nhị Hoàn —, nhất định phải mua dĩ nhiên là mua nổi, nhưng chọn không được chỗ tốt. Anh hiểu ý tôi chứ?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy buông ô tô mô hình thưởng thức, vỗ vỗ cánh tay Tóc đỏ: “Tôi chỉ nói đến thế thôi, mặt khác, cậu xem mà làm đi.”

Nói rồi liền vỗ vỗ mông đi mất.

Lúc ấy, Tóc đỏ thật muốn lấy cái mô hình kia đập vào ót anh một cái. Sau lại cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn là bỏ đi. Người ở dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu.

Thời điểm lại đi hội sở, Giang Thủy đã không còn thấy không hợp nhau giống như lần đầu tiên. Nhóm người này sẽ chơi, hát hò thổi bình ném xúc xắc. Tiếp khách là một đoàn phụ nữ mặc đồ phong cách tam điểm (cái này tớ không hiểu lắm, có thể là kiểu như bikini, quây ngực, váy ngắn gì đó:v), đàn ông tham sắc đẹp của phụ nữ, phụ nữ thích tiền của đàn ông, cũng coi như theo nhu cầu.

Lý Vân biết làm việc, là nhân tinh, làm các ông chủ rất phấn khích. Giang Thủy căn bản không cần làm gì, anh chỉ cần lẳng lặng ngồi trên sô pha, uống rượu hoặc là hút thuốc, tự mình tìm vui.

Xa hoa truỵ lạc, ngợp trong vàng son. Cảm giác ao rượu rừng thịt.

Trên đỉnh đầu Giang Thủy là một chiếc đèn treo loá mắt, thuốc lá và rượu xuống bụng anh, thần chí đã không còn thanh tỉnh bằng lúc mới vừa tiến vào. Có một cô gái lại đây, trực tiếp ngồi trên đùi anh, liền kém lấy ngực chôn mặt anh. Đầu óc vừa động, chăm chú nhìn, bên tai một trận tê dại — bị cô ta thổi một hơi nóng.

“Đi xuống.” Anh nói.

“Không, người ta thích anh.” Cô gái tuổi không lớn, không biết đã hai mươi hay chưa.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không hiểu sao mà cười: “Thích tôi? Cô biết tôi là ai sao?”

“Biết chứ, là người đánh bại Nhị Hoàn Thập Tam Lang! Mỗi lần đến thời gian anh chạy Nhị Hoàn, em đều biết.” Cô ấy dán đến bên tai Giang Thủy, ái muội nói.

Giang Thủy cười cười, một câu cũng không nói. Cô gái cho rằng anh không tin, nóng nảy, ngữ tốc nhanh hơn: “Thật sự! Em rất sùng bái anh! Thời gian mỗi lần anh đua xe em đều ghi vào một quyển sổ, mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ đều phải xem, lần sau em ghi lại sẽ đọc cho anh nghe!”

Giang Thủy thờ ơ, cô gái làm nũng lắc lắc ngực anh: “Được không?”

“Được.” Anh nói, “Bây giờ có thể đi xuống không?”

Cô gái nhỏ sùng bái anh, cũng sợ anh. Bị anh ngoài cười nhưng trong không cười đuổi đi, tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Anh tiếp tục một người ngốc, xem mấy đôi nam nữ ở nơi xa bắt đầu hôn môi, nghe giọng hát vịt đực của ông chủ, cuối cùng ngửa cổ, bị ánh đèn trên đỉnh đầu đâm vào nheo lại mắt.

Trong hoảng hốt, anh cho rằng đây là đang nằm mơ, tiền tài, thuốc lá, rượu cùng phụ nữ, những thứ căn bản không phải thuộc về anh, hiện tại anh đều có. Hơn nữa muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mấy thứ này đều là của anh sao? Đều là của anh. Anh lấy đến thuận tay sao? Nắm ở trong tay có thể hoảng hốt hay không?

Anh nghĩ, anh hẳn là cũng có cơ hội sống được càng tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Anh trước kia thật tệ hại, lấy oán trả ơn, tội đáng chết vạn lần. “Chí thân” (người thân ruột thịt) của anh nguyền rủa anh sống không bằng chết, anh cũng đích xác từng sống không bằng chết. Đoạn thời gian cô đơn kia dùng để hoàn lại nợ người, cũng đủ rồi đi.

Hiện tại anh đã trọng sinh. Ở Bắc Kinh, anh tựa như được sinh ra một lần nữa.

Qua rạng sáng, đàn người không ngủ này rốt cuộc buồn ngủ.

Lý Vân bị người rót đến say không còn biết gì, mềm oặt, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi.

Giang Thủy cõng cô ta lên nhà, nhét vào trong chăn.

Anh đi đến ban công ào ào gió lạnh gọi điện thoại, đã lâu như vậy rốt cuộc anh mới dám gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại thông nhưng không ai tiếp, anh không từ bỏ, ngắt rồi lại gọi lần nữa. Dựa vào cơn say rượu này, anh một hơi gọi cho Dương Mai ba bốn cuộc điện thoại.

Cuối cùng một cuộc được tiếp.

“Alo.” Thanh âm ám ách lười nhác, do bị anh đánh thức.

Nghe thấy thanh âm này, Giang Thủy cơ hồ muốn rơi lệ.

Dương Mai thanh tỉnh hơn: “Ai vậy?”

Hai bên bỗng nhiên đều trầm mặc xuống, trái tim Dương Mai đột nhiên kéo, nhìn nhìn màn hình di động, là dãy số xa lạ.

Cô run rẩy đặt điện thoại bên lỗ tai, thử thăm dò hỏi: “Giang Thủy?”

https://thuviensach.vn

“Là anh.”

“…”

Lại là một trận an tĩnh.

“Anh ở đâu?” Cô hỏi.

“Anh rất tốt, em không cần lo lắng. Đây là số mới của anh.”

“Số mới Bắc Kinh?”

“…”

“Em đừng giận, Dương Mai, anh không có cách nào.” Anh nói, “Anh rất nhanh sẽ trở về.”

Dương Mai ngồi dậy, biểu cảm dấu trong tóc, thanh âm rất thấp: “Anh còn trở về làm gì.”

Cha mẹ cô đã sớm dọn khỏi nhà cô về quê. Lúc này bọn họ thật nhẫn tâm, hơn một tháng không gọi điện thoại cho cô, giống như không có đứa con gái này, ban đầu cô còn gọi mấy cuộc điện thoại trở về, nhưng luôn bị giận dỗi ngắt máy, sau lại cô cũng phiền.

Cô luôn là một người, năng lực tự gánh vác sinh hoạt rất mạnh, này cũng không có gì không quen.

Thời điểm Tiểu Hà xin nghỉ, một người xem cửa hàng, một người tan tầm. Cô mua một chiếc xe, nhưng không dám lái quá nhanh, thời điểm tan tầm luôn bị tắc trên đường. Sau lại cô sửa thành lái xe đạp.

Tan tầm đi ngang qua chợ mua đồ ăn, một người một chay một mặn là xong, nhiều ăn không hết, cô không có thói quen nhét tủ lạnh, bởi vì đồ vật để qua đêm không tốt với thân thể.

https://thuviensach.vn

Thân thể của cô từ lúc phá thai càng thêm không tốt, độ ấm có dao động liền cảm mạo, ở trên giường lười bảy tám ngày, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không làm, ngủ đến lúc trời đen kịt.

Lý Diễm gọi cô ra cùng nhau rèn luyện thân thể, cô luôn là đẩy cũng không đi. Bởi vì không thấy vui gì. Tính ra thì, cô đã lâu không gặp Lý Diễm. Nhưng ở trong vòng bạn bè, vẫn có thể thấy dấu vết Lý Diễm — cô ấy phát ảnh chụp, lên núi tự chụp, ăn cơm tự chụp, mua sắm tự chụp, du lịch tự chụp — cô ấy có bạn bè mới.

Dương Mai nghĩ, này đó mình đều có thể đối phó, không vấn đề gì. Chỉ ngoại trừ …

Giang Thủy nói: “Ahh khẳng định sẽ trở về, Dương Mai, anh phải về cưới em.”

Chỉ một câu này thôi, khiến cho Dương Mai rơi nước mắt.

Giang Thủy nghe thấy tiếng vang rất nhỏ ở đầu kia, anh nghĩ có khả năng cô đang khóc. Trái tim bỗng nhiên bất ổn, miệng lại không khéo, không biết an ủi như thế nào. Lúc này, anh mới phát hiện chính mình có bao nhiêu tưởng niệm cô.

Muốn bọn họ ôm nhau nằm trong chăn bông, muốn tay cô dịu dàng mà vuốt ve thân thể anh.

Bàn tay ấm áp kia.

Giống như bây giờ.

Giang Thủy cúi đầu nhìn, tay Lý Vân ôm phần eo anh. Anh xoay người, chỉ hơi chút vừa động như vậy, tay kia liền rơi xuống. Lý Vân hơi mở mắt, mông lung ái muội.

https://thuviensach.vn

Anh không rên một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, đoán cô ta vài phần tỉnh vài phần say.

Gương mặt kia lộ ra màu hồng do say rượu, đôi môi như ngọc đỏ hơi giương, nhìn kỹ, khóe mắt có nhiều nếp nhăn dài nhỏ. Cô ta thường trang điểm, che khuyết điểm sạch sẽ, bây giờ tẩy trang, lộ ra diện mạo chân thật.

Môi Giang Thủy chỉ là hơi hơi mở ra, Lý Vân liền suỵt một tiếng, cười, hướng anh chớp chớp mắt, ngón tay chỉ di động vẫn còn trong cuộc trò chuyện.

“Đừng để cô ấy nghe thấy —”

Cô ta cười ha ha, bởi vì vóc dáng lùn, chỉ có thể cố hết sức mà ngửa cổ. Túm cằm Giang Thủy một cái, Giang Thủy cau mày, sờ cằm một phen, ngón tay ướt át.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 73: Điện Thoại

Dương Mai ngừng khóc nức nở, an an tĩnh tĩnh nghe trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Bên cạnh anh có người?”

Giang Thủy không lập tức trả lời, nhìn Lý Vân, cô ta đầy mặt giảo hoạt cười cười, giống một con mèo hoa vừa ăn vụng. Giang Thủy chợt thấy dạ dày như sông cuộn biển gầm, rượu nuốt vào cả nửa đêm bây giờ giống như đang nhảy lên cổ họng.

Thật lâu không có âm thanh gì, Dương Mai lặp lại hỏi một lần.

Lần này Giang Thủy nhanh chóng đáp lại: “Có.”

Dương Mai hỏi: “Muộn thế này, là ai? Nam hay nữ.”

“Nữ.” Giang Thủy nói có nề nếp, “Em cũng biết, chị Vân.”

Nụ cười của Lý Vân cứng lại, hoài nghi lỗ tai của mình có vấn đề.

Vừa rồi anh gọi cô ta là gì? Chị Vân? Cố tình xưng hô lễ phép. Trước kia anh luôn gọi cô ta một cách bình đẳng là Lý Vân.

So với “Chị Vân”, cô ta càng quen cũng càng thích anh gọi cô ta là “Lý Vân”. Dường như làm thế giữa bọn họ sẽ không có chênh lệch tuổi tác, cũng đã không có chênh lệch thân phận.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Giang Thủy thực bình tĩnh, giống một mặt gương trơn bóng, chiếu ra bóng dang Lý Vân say như chết trong lòng lại có ý đồ xấu. Dáng vẻ này làm cô ta cảm thấy mất mặt, một đống tuổi, còn dựa vào cảm giác say đi quyến rũ đàn ông của người khác.

Nắm tay của Lý Vân thả lỏng, cách khoảng không nhìn Giang Thủy, anh đã không nhìn cô ta nữa, đang chuyên tâm nói chuyện điện thoại. Dáng vẻ không chút nào che lấp này của anh ở trước mặt cô ta khiến cô ta có chút thương tâm khổ sở. Bởi vì bọn họ không hề có quan hệ gì, anh mới có thể nói chuyện quang minh chính đại như thế.

“Không thú vị không thú vị.” Cô ta giận dỗi, vẫy vẫy tay áo đi trở về.

Giang Thủy nhìn cô ta, híp mắt, thẳng đến khi bóng dáng cô ta biến mất trong tầm nhìn. Trái tim anh đã lạnh một đoạn.

Liên tiếp mấy ngày, Giang Thủy cũng chưa gặp lại Lý Vân. Ở Bắc Kinh khẳng định Lý Vân không ngừng đi lại, Giang Thủy suy đoán nhất định cô ta tạm thời dọn đến nơi khác ở. Rốt cuộc buổi tối ngày đó anh không cho mặt mũi, làm một người phụ nữ cảm thấy xấu hổ.

Buổi tối Giang Thủy đúng hẹn tiến vào hội sở, anh đua xe vòng quanh Nhị Hoàn hai vòng, trong khoảng thời gian này, Tóc đỏ đã đặt xong phòng bao, cả trai lẫn gái đang chơi đến cao hứng, Giang Thủy đẩy cửa nhìn thoáng qua, chưa tiến vào, lặng lẽ khép cửa lại rời đi.

Anh muốn đến một góc hút thuốc, đi được nửa đường, từ bên cạnh bỗng có một người đâm ra. Một mùi hương nồng đậm son phấn, sặc đến Giang Thủy nhịn không được ho khan một tiếng.

Tập trung nhìn vào, là một cô gái trẻ trang điểm đậm. Mặc đồng phục của hội sở, xách theo túi xách hàng hiệu.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy nghiêng người nhường đường, cô gái nhỏ lại không mượn cơ hội rời đi, ngược lại ưỡn người lên, tươi cười sáng lạn: “A!… Anh không biết em?”

“…” Giang Thủy nhíu nhíu mày, gần đây trí nhớ của anh không được tốt.

“Nhưng mà em nhớ rõ anh! Anh là ngươi đã vượt qua Nhị Hoàn Thập Tam Lang! Em đều nhớ kỹ thời gian của anh đấy!”

À, cái này nghe có chút quen.

Giang Thủy thấy cô ấy móc ra một quyển sổ nhỏ màu hồng nhạt từ trong túi xách, sau đó hưng phấn lật xem, lật đến một tờ, lại kích động chỉ cho anh xem.

“Xem này! Em đều ghi nhớ trong sổ, em không lừa anh đúng không?”

“Ừ, không lừa tôi.” Giang Thủy tiếp nhận quyển sổ, đập vào mắt là chữ viết thanh tú. Chữ viết này làm anh nhớ lại thời học sinh của chính mình — thời học sinh của mỗi người, luôn có một hai nữ sinh chữ viết thực không tồi như vậy, loại nữ sinh này thành tích rất tốt, là bảo bối ngoan ngoãn trong lòng người lớn, học sinh tốt trong mắt giáo viên.

“Thành tích của em rất tốt?” Giang Thủy đột nhiên hỏi.

Cô gái nhỏ sửng sốt một chút, tiện đà thẹn thùng mà cười: “Đúng vậy, trước kia em luôn thi đứng đầu lớp.”

“Vạy bây giờ thì sao?”

Cô gái nhỏ cúi thấp đầu, thanh âm rất thấp, nhưng khóe miệng theo thói quen treo nụ cười: “Bây giờ… Em đã bỏ học từ lâu, Bây giờ phải làm công kiếm tiền, em còn có em trai muốn vào đại học.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy trả sổ lại cho cô ấy: “Vậy hẳn là em đã để dành được không ít tiền.”

“Không đâu.”

Giang Thủy chỉ vào túi xách trên tay cô ấy: “Túi xách này tôi nhận ra được, là hàng hiệu.”

Cô gái nhỏ nhấc túi lên, cười nói: “À, cái này à, không phải em mua — có đôi khi khách cao hứng, sẽ cho chúng em túi xách, vòng cổ linh tinh.”

“Nhục Nhục!” (Có nghĩ là Thịt)

“A tới đây!”

Cô gái nhỏ vội vã phải đi, “Có người gọi em! Em phải đi đây.”

Giang Thủy cười một chút: “Em gọi là Nhục Nhục?”

Người không cao không lùn, mặc vào đồng phục xác thật rất có cảm giác đầy đặn, nhưng không phải kiểu béo, mà là cảm giác bụ bẫm đáng yêu.

“Đúng vậy, bởi vì em bụ bẫm, cho nên mọi người gọi em là Nhục Nhục. Nghệ danh của em bây giờ chính là Nhục Nhục đấy, rất đáng yêu đúng không?”

“Tên thật của em thì sao?”

Cô gái nhỏ bỗng nhiên ngượng ngùng đỏ mặt, bên kia kêu cô ấy một tiếng, không có biện pháp, đành phải nhanh chóng nói: “Tên thật của em là Thái Minh Tinh… Ai ai, thật là buồn cười, anh không cần gọi tên thật của em, gọi nghệ danh của em là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Cô gái nhỏ nhảy nhót đi mất, thật lâu về sau, quanh thân Giang Thủy vẫn còn mùi son phấn tục diễm. Cô gái trẻ dùng loại mùi hương này, nếu không phải công tác thiết yếu, đó chính là phẩm vị thật sự quá kém.

Bản thân thiếu nữ mang theo sức sống thanh xuân, thanh xuân chính là hương khí mê người nhất trên thế giới.

Anh một chút cũng không muốn ở lại chỗ này, mùi hương kia làm mũi anh vô cùng không thoải mái. Nhìn trái phải, suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ tới mình vốn muốn đi vào góc hút thuốc, lúc này bỗng nhiên sửa lại phương hướng, đi về hướng bên kia, vào WC nam. Sau khi rửa tay ra, thuận đường dựa vào ven tường rút ra một điếu thuốc.

Có thuốc không lửa.

Dưới đáy lòng Giang Thủy thở dài, đang cân nhắc có nên vào phòng bao lấy bật lửa không thì bên tai chợt vang lên một thanh âm: “Muốn lửa không?”

Anh nhìn qua, đáy mắt nổi lên tia gợn sóng: “Lý Vân.”

Lý Vân chơi nắp kim loại của bật lửa, trong bầu không khí an tĩnh vang lên tiếng lạch cạch lạch cạch. Nhưng cũng không giúp Giang Thủy đốt lửa, mà là nói: “Có cảm thấy màn này rất quen thuộc không?”

Giang Thủy gật gật đầu: “Lần đầu tiên gặp cô, tôi đã xin lửa của cô.”

“Không đúng.” Lý Vân nói, “Là tôi hỏi cậu muốn lửa hay không, cậu mới hướng tôi xin lửa.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có. Là tôi thấy cậu trước, chứ không phải cậu thấy tôi trước.”

https://thuviensach.vn

Lý Vân tươi cười nhạt dần, cô ta nói không sai chút nào. Là cô ta coi trọng anh trước, anh mới phát giác ra cô ta.

Giang Thủy cũng không cẩn thận nghĩ lại, đôi mắt nhìn chằm chằm bật lửa trên tay Lý Vân, nói: “Mượn lửa một chút.”

Lý Vân đối diện ngọn lửa không sáng, Giang Thủy ngoài miệng ngậm thuốc lá, trực tiếp thò đầu lại gần, nhíu mi, một tay chắn bên ngọn lửa, đợi vài giây.

Thuốc được đốt, anh bứt ra.

Lý Vân lẳng lặng nhìn anh hút thuốc, dáng vẻ thật mê người. Cũng không phải tất cả đàn ông hút thuốc đều mê người.

Tàn lửa sáng ngời, Lý Vân nhìn chằm chằm điểm nhỏ kia trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Giang Thủy, có phải gần đây cậu thường hút thuốc không?”

“Đúng không, so với trước kia thường xuyên hơn.”

“Nhưng cậu không nghiện thuốc lá.”

“Đúng vậy.”

“Không nghiện thuốc lá mới tốt, thứ gì đều không thể nghiện, bằng không sẽ biến thành ma quỷ.”

Giang Thủy nhìn nhìn cô ta, sau khi phun ra một vòng khói hỏi: “Cô đã từng trải qua?”

Lý Vân cười cười, cũng không nói gì.

Hai người an tĩnh trong chốc lát, nửa điếu thuốc hút xong.

https://thuviensach.vn

Lý Vân nói: “Nhà đã chọn xong, đoạn đường này không tồi, bên cạnh có nhà ga, giao thông tiện lợi, còn có siêu thị rất lớn, mua đồ vật rất nhanh và tiện. Địa phương ăn nhậu chơi bời cũng nhiều, cậu buồn tùy thời có thể xuống lầu tìm vui. Chung cư có thang máy, lầu trên dưới cũng thuận tiện, cậu có thể mua một chiếc xe mới, đỗ ở gara — gara cũng là tiêu tiền mua, cậu phải sử dụng nó cho tốt. Tóm lại, nơi này vô cùng tốt.”

Giang Thủy gật đầu: “Lát nữa tôi sẽ cảm ơn cậu ta.” Chỉ Tóc đỏ.

Lý Vân nói: “Không phải cậu ta, là tôi tìm giúp cậu.”

Giang Thủy nhìn Lý Vân, Lý Vân cũng nhìn anh, cười nói: “Giang Thủy, cậu bây giờ hoàn toàn có điều kiện mua nhà, hơn nữa không cần do dự quá nhiều — cậu có thể trực tiếp thanh toán bằng tiền mặt.”

“Ừm.” Trái tim Giang Thủy bang bang nhảy dựng lên, đôi mắt sáng ngời như ngôi sao, “Khi nào đi xem nhà một chút.”

Nhà là do Lý Vân chọn, cô ta có kinh nghiệm, còn có người quen trong lĩnh vực này đề cử, tự nhiên không kém được.

Căn nhà ở phía tây, từ chính ngọ đến buổi chiều, có ánh sáng vô cùng sung túc. Diện tích không phải rất lớn, nhưng một đến hai người ở cũng đã đủ.

Ở tầng cao, Giang Thủy đứng trên ban công, có thể quan sát hơn phân nửa thành phố Bắc Kinh. Bắc Kinh là thành phố đông đúc nhất, đồng thời cũng là thành thị có mùi người nhất. Nhiều xe như vậy, nhiều người như vậy, Giang Thủy cũng là một trong số đó. Bây giờ anh đang đi ra từng chút một, từng chút một trổ hết tài năng.

Anh thực thích nơi này, tâm tình kích động, cho Lý Vân một cái ôm thật chặt.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn!” Anh nói.

Lý Vân ôm ngược lại anh, cười: “Này này, không phải cậu muốn khóc chứ?”

“Không.”

Cái gì không, thanh âm thấp như vậy, rõ ràng là muốn khóc.

Nhưng mà cũng đúng, Lý Vân nghĩ, khi cô ta ở Bắc Kinh có được căn nhà đầu tiên của chính mình, khóc còn lợi hại hơn anh.

Giang Thủy buông cô ta ra, vào buồng vệ sinh “Hút thuốc”.

Tiếng nước xôn xao tắt đi, anh một lần nữa đi tới.

Lý Vân nói: “Dù có lập tức trang hoàng, thì cũng nửa năm sau mới có thể vào ở.”

“Ừm, không sao cả, tôi chờ được.”

Lý Vân cười: “Này nghĩa là cậu còn phải ở nhờ nhà tôi. Giang Thủy, cậu bây giờ có tiền như vậy, có phải tôi nên suy xét lấy tiền thuê nhà của cậu không?”

Anh nghiêm trang hỏi: “Muốn bao nhiêu?”

Lý Vân bật cười: “Cậu thật đúng là… Được, tôi còn chưa nghĩ xong, chờ tôi nghĩ kỹ rồi lại bảo cậu.”

Lý Vân có việc đi trước, Giang Thủy có rảnh lập tức gọi điện thoại cho Dương Mai.

Dãy số Bắc Kinh, Dương Mai không cần suy nghĩ trực tiếp nghe máy.

https://thuviensach.vn

Thanh âm Giang Thủy còn tính bình tĩnh, nhưng chỉ có chính anh mới rõ, trái tim đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh nói cho cô, anh đã có nhà của chính mình.

“Ừm.”

Tựa như một chậu nước lạnh tưới xuống, Giang Thủy hỏi: “Em không vui cho anh sao?”

“Vui chứ.” Nhưng đây là anh dùng tính mạng đổi lấy.

Giang Thủy hít một hơi, trận vui sướng vừa rồi đã qua đi: “Có phải em không vui không?”

“Có một chút.”

“Vì sao?”

“Anh thật lâu mới gọi cho em, Giang Thủy, anh sẽ không sợ em bị người khác cướp mất?”

Giang Thủy nghe xong rầu rĩ cười: “Em sẽ không.”

Dương Mai nổi giận: “Anh cảm thấy em không có sức quyến rũ, hay là đàn ông khác không có mắt?”

Anh cười đến càng vui vẻ: “Dương Mai, đừng tự khen chính mình như vậy.”

“…”

“Không phải bởi vì cái gì khác, anh chính là yên tâm em.” Anh nói, “Em là là hộ thụ sứ giả (người bảo vệ cây), đúng không?”

“…”

https://thuviensach.vn

Mũi Dương Mai cay cay: “Em ghét anh.”

“Anh yêu em.”

“…” Cô hít hít mũi, cúp điện thoại.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 74: Bước Vào Chảo Nhuộm

Tóc đỏ ở cửa hội sở chờ Giang Thủy.

Từ xa đã nghe thấy tiếng động cơ ù ù rung động, không bao lâu liền thấy xe Giang Thủy bay qua. Tóc đỏ liệt miệng, đi tới mở cửa xe: "Anh Thủy, mau lên, chỉ chờ anh thôi."

Vào phòng bao, Ông chủ Hoàng liền nói: "Nhân vật lớn khoan thai tới muộn à."

Giọng điệu âm dương quái khí này, nghe khiến cả người Giang Thủy không thoải mái. Anh hơi nghiêng người, dùng ánh mắt chất vấn Tóc đỏ: Sao không nói sớm với tôi lão già này cũng ở đây?!

Tóc đỏ đầy bụng ủy khuất nháy nháy mắt: Anh tới vội vàng, đi cũng vội vàng, đi đường như một cơn gió, nào có thời gian cảnh báo trước cho anh chứ!

Cũng thế thôi, giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng nền.

Thần sắc Giang Thủy như thường, chủ động đi qua tự phạt ba ly, rượu trong ly một giọt không thừa, sạch sẽ. Chiêu này dùng vẫn là tốt nhất, ông chủ Hoàng lập tức liền không nói, u ám cười một cái, kêu anh tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Trong phòng bao ngoại trừ ông chủ Hoàng, còn có mấy người đàn ông trung niên khác. Có vẻ là bạn ông chủ Hoàng mang tới, một đám đầy mặt bóng nhẫy, bụng phệ. Đều là ông chủ ăn ngon ngủ ngon chơi tốt.

Giang Thủy theo thường lệ ngồi ở một góc, lo chính mình hút thuốc uống rượu, không phản ứng bất luận kẻ nào, cũng cầu mong đừng có kẻ nào phản ứng anh, dường như làm vậy thì anh có thể ngụy trang thành mình chưa bao giờ đặt chân vào nơi chảo nhuộm này.

Ở loại địa phương này đợi hồi lâu, anh hút nhiều thuốc, uống cũng nhiều rượu. Nơi này đàn ông cơ hồ là thuốc lá và rượu không rời tay, quay đầu vừa thấy mấy gã đàn ông đầu trọc, bụng bia, trong lòng Giang Thủy lộp bộp, nắm chặt điếu thuốc.

Đang trong cảnh mờ mịt, một giọng nam thô kệch nhảy ra: “Sao em lại đi?”

Nghe tiếng nhìn qua, là một ông chủ trong đó đang nói chuyện, ngồi trên sôpha mềm không nhúc nhích, tay nắm lấy một cô gái, cô gái kia đứng lên, đang muốn đi ra ngoài.

Giang Thủy phân biệt một chút, nhận ra cô gái này là Nhục Nhục bụ bẫm.

“Ông chủ, thật ngại quá, hôm nay là sinh nhật em, đã xin giám đốc nghỉ nửa ngày rồi ạ.”

“Phải không? Chưa nói với tôi mà.” Ông chủ bắt đầu chơi xấu, bá đạo nói, “Ăn sinh nhật? Chúng ta đón sinh nhật với em!”

Chung quanh người thì phụ họa, người thì xem kịch vui.

Nhục Nhục cứng lại một chút, mắt to tròn xoe băn khoăn trên mặt những người xung quanh, giống như đang tìm kiếm người có thể hỗ trợ nói

https://thuviensach.vn

chuyện. Ánh mắt cô ấy ngừng trên người Giang Thủy, ánh nhìn mang theo xin giúp đỡ, nhìn rất vô tội.

Thật giống một con nai lạc đường. Một con nai mập mạp, đầy đặn, đang đợi làm thịt.

Giang Thủy không dấu vết nhìn về một bên.

Ánh sáng trong mắt con nai dần dần tối xuống.

“Nhiều người như vậy chúc mừng sinh nhật, em còn không muốn sao?”

“Khó được ông chủ thích như vậy, em ở lại ăn sinh nhật đi. Ông chủ cao hứng, không chừng còn cho em quà sinh nhật đấy.”

“Đúng thế, còn ngượng ngùng xoắn xít làm cái gì!”

Nhục Nhục nhấp môi cười cười: “Được ạ! Để em hát một bài cho các ông chủ, nếu cảm thấy em hát tốt, đưa em món quà lớn được không?”

“Chứ còn gì nữa!”

Cô ấy hát một bài tiếng Trung hơi “tục”, là ca khúc thịnh hành, ca từ lộ liễu. Một bên hát một bên nhảy, một bên nhảy một bên sờ thân thể. Vào sinh nhật mười tám tuổi của mình, cô ấy cười thật to.

Một ông chủ trong đó làm về vàng bạc, lập tức không nói hai lời, đặt một cái vòng cổ vàng cho Nhục Nhục, vì biểu hiện hắn xa hoa, vòng cổ là loại thô nhất, lượng vàng rất cao, giá cả sang quý. Nhưng thoạt nhìn đặc biệt xấu, mang lên cũng thế.

Còn có một người là thương gia địa ốc, đương nhiên sẽ không đưa cho cô gái ở vũ trường một căn hộ, nhưng mà trừ nghề đó ra hắn còn làm về

https://thuviensach.vn

ngà voi, tùy thân mang theo mấy thứ, lắc tay, vòng cổ đều có, cho cô ấy chọn lựa.

Ông chủ Hoàng cũng nhìn trúng một khối trong đó, điêu khắc Phật Di Lặc, là một dấu hiệu tốt: “Cái này bán bao nhiêu tiền?”

“Còn bán cái gì, trực tiếp tặng ông!”

Ông chủ Hoàng liên tục xua tay: “Ông đây là cảm thấy tôi mua không nổi à?”

Cuối cùng ông chủ Hoàng mua nó với giá gốc.

“Còn nhìn trúng cái gì không? Tới tới tới, đều lại đây nhìn xem.” Hắn thần bí giải thích, “Là voi ma-mút đấy, được gọi là ‘hoàng kim màu trắng’.”

Ông chủ Hoàng cười, nhìn người chung quanh: “Mọi người có thích gì không? Chiếu cố việc làm ăn của ông chủ Lưu một chút đi.”

Ông chủ Lưu bị trêu đến vui vẻ, hắn nào yêu cầu nhóm người này “Chiếu cố”? Ngày thường, hắn có rất nhiều phương pháp ra tay với đám ngà voi này. Ngà voi làm thành trang sức điếu trụy (thờ cúng, trưng bày) cũng không đáng giá, chân chính đáng giá là khối ngà voi lớn, điêu khắc thành sản phẩm trang trí — hắn làm loại nghề này mới kiếm nhiều tiền nhất.

Mà hiện tại những thứ này, bất quá là để chơi chơi thôi.

Giang Thủy nhìn trúng một khối khá xinh xắn. Hình bầu dục, hai mặt phẳng, phía trước nhô ra một khối, khắc hình Thiên Thủ Quan Âm. Ngồi thiền trên hoa sen, nội liễm trầm tĩnh, khiến người ta nhìn một cái liền cảm thấy tâm an.

https://thuviensach.vn

Thiên Thủ Quan Âm là quả đức tôn sư, "Thiên" đại biểu vô lượng cùng viên mãn, đủ phù hộ người đeo vượt qua cửa ải khó khăn, tiêu trừ tai nạn, đạt tới cả đời hạnh phúc, bình an cát tường.

Giang Thủy liếc mắt một cái nhìn trúng nó, đặt trong lòng bàn tay càng là yêu thích không buông tay.

Ông chủ Lưu nhìn ra, cười nói: "Người anh em thích cái này?"

"Ừm, tôi thấy cái này khá tốt."

"Vậy mua đi, tự mình mang hay đưa cho bạn bè đều được."

"Được."

Ông chủ Lưu lại lắm miệng hỏi một câu: "Cậu muốn tặng người khác hay là tự đeo?"

"Tặng người khác."

Ông chủ Hoàng cười ha ha: "Vừa lúc! Hôm nay không phải là sinh nhật vị tiểu thư này sao, cậu liền mua tặng cho cô ấy đi!"

Nhục Nhục cả kinh, đỏ mặt nói: "Không cần, em đã chọn một miếng rồi."

"Ai — tự mình chọn, cùng với đàn ông tặng, có thể giống nhau sao!" Ông chủ Hoàng vui tươi hớn hở nhìn Giang Thủy, "Thế nào? Đưa cho cô ấy làm quà sinh nhật?" Bỗng nhiên quỷ bí mà hạ giọng, rất có ý vị mà nói: "Cô ấy khẳng định không quên được cậu."

Giang Thủy không tiếng động cười cười, quay đầu hướng Nhục Nhục: "Em thích sao?" nói rồi chỉ vào khối Thiên Thủ Quan Âm trong lòng bàn tay kia.

https://thuviensach.vn

Nhục Nhục cắn cắn môi, có điểm sờ không chuẩn rốt cuộc là nên nói thích, hay là nói không thích. Cô ấy sợ chọc các ông chủ không cao hứng, suy xét hàm ý của bọn họ.

Ông chủ Hoàng nói: “Thích thì nói thích, có gì phải ngượng ngùng?”

Lúc này nghe được thực rõ ràng, Nhục Nhục một chút do dự cũng không còn, đột nhiên gật đầu một cái, nói: “Thích ạ!”

“Được! Vậy tặng đi!” Ông chủ Hoàng nhanh chóng quyết định.

Lòng bàn tay Giang Thủy dán lên mặt trái ngà voi kia, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve chính diện Thiên Thủ Quan Âm, không đổi sắc nói: “Vốn là tính lấy về tặng cho người yêu tôi, nếu em đã nói thích, lại là thọ tinh (người có sinh nhật), không bằng đưa cho em.”

Người bên cạnh không nói chuyện, trong lòng Nhục Nhục lại kinh ngạc. Cô ấy nói sai rồi? Nhìn đám người ông chủ Hoàng một cái, dáng vẻ mặt không đổi sắc, giống như cũng không có nói sai. Lại nhìn Giang Thủy một cái, cô ấy lại thấy u mê.

Chờ nhận lấy khối ngà voi vuốt phỏng tay kia, cô ấy mới hiểu được — đám người này không phải một lòng.

Đám người đi hết, Nhục Nhục ở bên một chiếc xe thể thao tìm được Giang Thủy, anh đang muốn lên xe rời đi, cô ấy cẩn thận kéo kéo tay áo anh.

Anh quay đầu lại, sắc mặt bình tĩnh: “Có việc gì?”

Nhục Nhục lắc đầu, đưa ngà voi Thiên Thủ Quan Âm lại cho anh: “Cái này.”

https://thuviensach.vn

Anh kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô ấy không tự giác mềm mại xuống: “Em có ý gì?”

Cô ấy tổ chức ngôn ngữ nói: “Hình như anh rất thích? Kỳ thật cũng không phải em rất thích, để lại cho anh.”

Ban đêm đen thui, khả năng có gió thổi qua, Giang Thủy mặc dày nên không cảm giác được. Nhưng cô gái nhỏ trước mặt ăn mặc mỏng manh lộ liễu, đột nhiên run lên trong không khí, giống một con nai con đáng thương — dường như còn lạc đường.

“Còn em thì sao?”

Nhục Nhục chưa kịp phản ứng lại: “A?”

Giang Thủy nói xong câu hoàn chỉnh: “Tôi hỏi, em thích hay không thích?”

Cô ấy nghe hiểu, xấu hổ cười một chút — lúc cô ấy thẹn thùng hay xấu hổ, mà hình như là bất luận thời điểm gì, đều là dùng biểu tình “Cười” này thay thế những biểu tình khác, nghìn bài một điệu, không biết là bản thân như thế, hay là được huấn luyện như thế.

“Em thật sự thấy bình thường.”

Giang Thủy hỏi: “Thật sự? Không gạt người chứ?”

“Thật sự. Em không thích màu tối như vậy.”

Cũng đúng, vẫn là cô gái nhỏ tuổi, hẳn là thích những thứ màu sắc rực rỡ.

“Tôi lấy lại vậy.”

“Vâng.”

https://thuviensach.vn

Một chân Giang Thủy đã đặt vào trong xe, một cái chân khác còn ở bên ngoài, bỗng nhiên dừng lại, nhìn về sau: “Em về nhà sao?”

Cô ấy lắc đầu: “Em không có nhà.”

“Vậy em ở đâu?”

Cô ấy chỉ chỉ phía sau: “Phía sau hội sở có ký túc xá nhân viên.”

“Ừm.”

Một lát sau, anh lại hỏi: “Có máy sưởi không?”

Cô ấy lắc đầu, “Vậy có điều hòa không?”

Vẫn là lắc đầu, anh buồn cười hỏi: “Kia có cái gì?”

“Có một ống cơm một gáo uống, một cái ngõ hẹp.” Nói xong chính mình cũng nhịn không được thê lương mà cười cười.

Giang Thủy nhíu mi lại: “Có ý gì?”

Nhục Nhục trừng mắt ngọc nhìn anh: “Anh nghe không hiểu?”

“Đúng vậy, em có thể phiên dịch một chút hay không?”

“Trời ơi! Anh có từng học cổ văn không vậy!”

Giang Thủy không nói câu nào. Nhục Nhục đột nhiên kinh ngạc, nụ cười trên mặt có chút cứng lại, thanh âm lấy lòng: “Thực xin lỗi, em…” Cô ấy nói sai rồi, không biết như thế nào, thế nhưng vừa rồi cô ấy quên mất người đàn ông trước mặt là vị khách tôn quý của hội sở, cô ấy quên mất, liền nói bậy. Sao có thể không cẩn thận như vậy.

“Không có gì, tôi không học qua cổ văn.” Giang Thủy cười, “Ừm, khả năng học qua, tôi cũng không nhớ rõ lắm — tôi chưa bao giờ tự giác đi học.

https://thuviensach.vn

Đặc biệt là tiết ngữ văn, thường xuyên trốn học.”

Nhục Nhục kinh ngạc trừng mắt, bộ dáng ngơ ngác.

Giang Thủy nghĩ tới thời cao trung, trong lớp cũng không phải đều là một đám quậy phá không cầu tiến. Cũng có một hai “Học trò tốt” không muốn thông đồng làm bậy như vậy.

Đó là một nữ sinh có mắt kính dày ngang đáy bình rượu, mặt tròn tròn, trên mặt có vết rỗ. Rất dễ dàng giật mình, đã từng ngồi cùng bàn với Giang Thủy.

Sở dĩ khắc sâu ký ức, là bởi vì nữ sinh này vừa nhìn thấy Giang Thủy liền sợ tới mức thân thể run như cái sàng. Kỳ thật Giang Thủy không thường ngồi trong phòng học, nhưng mỗi lần ngồi vào phòng học, nữ sinh ngồi cùng bàn này cũng không dám ngẩng đầu, Giang Thủy đùa dai thường dùng bút lông chọc cô ấy một cái, liền có thể sợ tới mức từ trên ghế nhảy dựng lên, lúc nhìn qua, đôi mắt trừng to giống long nhãn.

Tựa như dáng vẻ của Nhục Nhục bây giờ.

Giang Thủy mỉm cười, hỏi: “Em bao nhiêu tuổi?”

Nhục Nhục theo phản xạ đáp: “Mười tám — vừa qua sinh nhật.”

“Ừm. Đã thành niên.”

Chốc lát sau, lại hỏi: “Em trai em đâu? Em trai muốn vào đại học kia, bây giờ đang ở nơi nào?”

“Nó trọ ở trường, cứ ba cuối tuần về nhà một lần.”

Giang Thủy nói: “Không phải em không có ‘nhà’ sao?”

https://thuviensach.vn

Bị gió thổi, Nhục Nhục ôm thật chặt thân mình: “Trở về ký túc xá của em.”

“Ký túc xá nhân viên còn cho em dìu già dắt trẻ?”

“Gần một tháng mới tới một lần không phải sao, chật một chút cũng không có việc gì.”

“Ừm.”

Nhục Nhục nhìn Giang Thủy ngồi vào trong xe, cong lưng chuẩn bị cúi chào anh. Đầu anh vừa chuyển qua, trước khi cô ấy nói chuyện, bỗng nhiên nói: “Muốn lên ngồi không? Anh có nhà, có máy sưởi, có điều hòa.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 75: Gặp Nhau

Giang Thủy mang Nhục Nhục về chung cư của Lý Diễm. Căn phòng tuy lớn nhưng sau khi đèn sáng có cảm giác rất ấm áp. Nhục Nhục đứng ở cửa không dám tiến vào, Giang Thủy liếc nhìn cô ấy một cái, nhàn nhạt nói: “Nếu thay đổi chủ ý muốn trở về, tự mình xuống lầu gọi xe.”

Không còn bất luận chần chờ gì, cô ấy lập tức cởi giày vào cửa.

Giang Thủy vào buồng vệ sinh, không lâu sau liền có tiếng nước truyền đến. Sau khi rửa tay đi ra, thấy Nhục Nhục đang đoan chính ngồi trên sô pha trong phòng khách, đôi mắt không một khắc dừng lại, giống như radar không biết mệt mỏi mà nhìn quét bốn phía, cuối cùng ngừng ở một cái mô hình ô tô trên bàn trà.

Nhịn không được giơ tay sờ sờ.

Giang Thủy vô thanh vô tức đi qua, cô ấy sợ tới mức nhảy dựng lên, mô hình từ trong tay rớt xuống, bang một cái nện ở trên mặt đất, nát một bên kính chiếu hậu.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi!”

“…” Giang Thủy nhặt nó lên, đặt trong lòng bàn tay lật qua lại xem.

Nhục Nhục bởi vì khẩn trương co người thành một đoàn, nhưng cũng không khó coi, ngược lại sinh ra cảm giác vô cùng đáng thương.

https://thuviensach.vn

“Không phải em cố ý.”

“Anh biết.” Giang Thủy thả lại mô hình lên bàn trà, từ trên cao nhìn xuống Nhục Nhục, ấn đường nhăn lại. Một lát sau, anh nói, “Em có muốn đi tắm rửa một chút không?”

Cô ấy có điểm ngoài ý muốn: “A?”

Giang Thủy nhéo nhéo mũi: “Trên người em có mùi gì?”

“…”

Mặt Nhục Nhục lập tức đỏ bừng, lần đầu tiên bị một người đàn ông ghét bỏ trắng ra như vậy.

Giang Thủy chỉ vào buồng vệ sinh: “Bây giờ có nước ấm.”

“A, vâng.”

Thời điểm Nhục Nhục đang tắm vòi sen, Giang Thủy nói: “Tôi đã giúp em sửa sang lại phòng cho khách, em có thể ngủ ở đó.”

Trái tim đã sớm đập bịch bịch, nước ấm thực thoải mái, so với ký túc xá nhân viên thoải mái hơn nhiều. Nhưng cô ấy cũng không dám súc rửa nhiều, tắm rửa sơ qua rồi lập tức ra ngoài.

Phòng cho khách ở cạnh buồng vệ sinh, cô ấy đi vào thấy Giang Thủy còn đứng ở bên trong.

Trên giường trống không rộng lớn hỗn độn chăn đệm cùng ga trải giường, một chiếc gối đầu còn ở bên chân cô ấy.

Nghe thấy tiếng bước chân, Giang Thủy quay đầu lại: “Nhanh vậy đã tắm xong?”

https://thuviensach.vn

Cô ấy gật gật đầu, anh cũng gật đầu, nói: “Chăn gối đều ở chỗ này, tự em trải đi.”

Cô ấy vốn tưởng rằng anh sẽ trải hết cho mình, nhưng mà được như bây giờ, đã thực thỏa mãn. Cô ấy chưa từng ngủ trên chiếc giường lớn như thế này, cô ấy cùng em trai, hai người đều có thể nằm lăn lộn ở trên đó cũng hoàn toàn không thành vấn đề. Căn bản không cần chui rúc ở một chỗ trong mùa hè nóng bức cho ra một thân hôi thối.

“Cảm ơn.” Thanh âm đặc biệt thấp.

Giang Thủy nhìn cô ấy, chỉ cảm thấy đầu cô ấy lại cúi thấp hơn, đã sắp vùi vào ngực rồi.

“Cuối tuần có thể bảo em trai em tới đây.”

Cô ấy đột nhiên ngẩng đầu: “Có thể chứ?”

“Có thể.”

“Không, em là nói — em có thể ở đến cuối tuần?”

Bộ dáng vui mừng khôn xiết chọc cười Giang Thủy: “Có thể. Nếu em muốn thì có thể rời khỏi ký túc xá nhân viên.”

“Oa! Quá tuyệt vời!”

Giang Thủy trở lại phòng mình, đóng cửa rồi còn có thể nghe thấy tiếng cười từ đối diện.

Đây là thanh âm của thiếu nữ, rất trực tiếp, rất dứt khoát, không ướt át bẩn thỉu, không quanh co lòng vòng.

Anh cởi quần áo nằm xuống, mơ mơ màng màng, sắp đi vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Lúc này, có tiếng cửa phòng ngủ bị mở ra truyền đến.

Anh nhanh chóng bị bừng tỉnh, trong bóng đêm, ánh sáng duy nhất từ cánh cửa chiếu vào, hiện ra thân thể cô gái nhỏ cân xứng hơi mang theo cảm giác đầy đặn.

Anh không nói gì, án binh bất động, lặng im nhìn chăm chú vào Nhục Nhục đang từng chút một dịch lại gần.

Dịch đến mép giường, đầu gối uốn lượn, một chân quỳ gối trên giường, một chân khác theo kịp, hai chân giao nhau, ngồi ghé lên, bên giường lập tức lún xuống một ít.

Cô ấy đã tắm rửa lại sạch sẽ, mùi hương khó ngửi trên người đã không còn, chỉ còn lưu lại mùi sữa tắm thanh mát, còn có mùi hương độc hữu của thiếu nữ.

Nửa người trên cũng cúi thấp xuống, giống như cúi rạp người, từng tấc một leo lên.

Thẳng đến khi có một bàn tay mềm mại đặt lên ngực, anh mới lạnh giọng nói: “Em đang làm gì?”

Tay bỗng nhiên run lên một chút, nhưng không bỏ xuống: “Anh thích như thế nào?”

Thanh âm thực nhẹ, có điểm run, Giang Thủy bỗng nhiên phát hỏa: “Đi xuống!”

Cô ấy hoảng sợ, lập tức đi xuống.

Anh mở đèn phòng lên, thấy cô ấy đứng ở một bên, có điểm ủy khuất có điểm khó hiểu nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Anh bỗng nhiên liền hiểu ra, vừa tức vừa buồn cười: “Có phải em xem tôi là khách làng chơi không?”

Thần sắc cô ấy vừa động, không nói chuyện, nhưng trên mặt rõ ràng viết — chẳng lẽ anh không phải sao?

Tức giận đến sắc mặt anh cũng không tốt nổi, chỉ vào cửa hung dữ nói: “Nếu em còn như vậy thì đi ra ngoài cho tôi.”

Cô ấy không nhúc nhích, lúc này đi ra ngoài khẳng định là không sáng suốt. Cô ấy cần phải làm anh bớt giận.

“Thật xin lỗi, em không biết…”

Anh ngắt lời cô ấy: “Trong đầu em rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Cô ấy nói: “Muộn như vậy anh còn mang em về, cho em ở phòng lớn, em…”

Anh đã hiểu, vẫy tay ý bảo cô ấy câm miệng. Ngồi dậy, nói với cô ấy: “Em có thể ở đây, không cần làm gì khác.”

“Thật sự?”

“Thật sự.” Anh nói, “Em có cái gì khác có thể báo đáp tôi? Em bây giờ không báo đáp được tôi.”

Cô ấy lại cúi thấp đầu, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Em có thân thể nha.”

Mặt nóng lên, trước kia cũng từng nói loại lời này, dáng vẻ này có thể làm đàn ông mềm lòng nhất. Thường thường lúc này, mọi việc của cô ấy đều sẽ thuận lợi, đàn ông sẽ tha thứ sai lầm của cô ấy, sẽ tiêu tiền trên người cô ấy. Cuộc sống của ấy cũng sẽ tốt hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ở chỗ Giang Thủy, cô ấy cảm thấy có chút hoảng loạn. Giống như lần nào dùng kỹ xảo cũng phải thất bại.

Quả nhiên, Giang Thủy nói: “Tôi không thích em.”

Cô ấy ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Là bởi vì anh có người yêu sao?”

“Đúng vậy.” chém đinh chặt sắt trả lời.

“À.” Cô ấy lại cúi đầu, nói thầm một câu rất nhỏ, “Chung thủy như vậy.”

Giang Thủy không có biểu cảm gì nhìn cô ấy, nghe thấy lời cô ấy nói cũng không muốn đáp lại. Từ khi nào chung thủy đã thở thành chuyện lạ? Nam nữ trong tình yêu, chỉ có duy nhất đối phương, không phải là chuyện hết sức bình thường sao?

“Em làm cái này đã bao lâu?” Anh hỏi.

“Gần một năm.”

“Ba mẹ em đâu?”

“Đã chết.”

“…”

Sắc mặt cô ấy bình tĩnh trả lời, thậm chí đáy mắt cũng chưa có cảm xúc gì. Cô ấy nói ba mẹ từ lúc cô ấy và em trai còn rất nhỏ đã không còn nữa, cho nên không có cảm tình, nói đến sinh tử mới không có dao động cảm xúc gì. Cô ấy và em trai sống nương tựa lẫn nhau, thành tích của em trai rất tốt, về sau khẳng định có thể thi vào đại học trọng điểm toàn quốc.

“Thành tích của em được chứ?” Anh thuận miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô ấy đáp: “Cũng gần giống nhau, nó học khoa học tự nhiên, em học khoa văn, không giống nhau.”

“Ừm.” Anh nghĩ nghĩ, nói, “Khi đó em nói câu cổ văn kia, có ý tứ gì?”

Nói tới đây, cô ấy lại cười rộ lên: “Này anh cũng không biết à, ý tứ chính là — ăn một chén cơm canh đạm bạc, uống một gáo nước, ở tại ngõ nhỏ rách nát. Là do Nhan Hồi đệ tử yêu quý nhất của Khổng Tử viết, dưới điều kiện như vậy vẫn giữ được lối sống thanh bần vui đời đẹp đạo.”

“Ừm, đó là thánh nhân.”

“Đúng vậy, đó là thánh nhân. Người bình thường đều làm không được — dù sao em làm không được.”

“Em muốn ở tốt, ăn được, uống tốt.”

Cô ấy thở dài: “Nhưng là mệnh em không tốt.”

“Ai nói.”

Cô ấy liếc anh một cái, bỗng nhiên vui vẻ ra mặt: “Bây giờ giống như mệnh lại tốt, bằng không sao em có thể gặp được anh chứ. Anh cho em ở căn nhà lớn như vậy.”

“Đúng vậy, hơn nữa là ở miễn phí. Không cần em hồi báo.”

“Thật vậy không?”

“Thật.”

Anh nghĩ nghĩ, vươn một ngón tay ra: “Chỉ có một điều kiện.”

Lông mày cô ấy hơi nhíu, bỗng nhiên có điểm lo lắng: “Cái gì?”

“Em tiếp tục hoàn thành việc học, anh giúp đỡ em.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

“Nhất định phải học tập cho tốt, mỗi ngày hướng về phía trước.”

Cô ấy trợn to mắt không dám tin mà nhìn, mặt anh thực bình tĩnh, thời điểm nói chuyện có nề có nếp. Cô ấy đã từng gặp rất nhiều đàn ông, bọn họ đều nói năng ngọt xớt, lúc nhìn cô ấy luôn cười ái muội. Hiếm khi có ai như Giang Thủy, giống như một người lớn trong nhà đang dặn dò con cháu.

Anh cho cô ấy điều kiện tốt để dừng chân, nói cho cô ấy đây toàn bộ là miễn phí. Bây giờ lại nói, anh muốn giúp đỡ cô ấy hoàn thành việc học.

Quả thực là cái bánh có nhân to đùng từ bầu trời rơi xuống. Vì sao lại đối với cô ấy tốt như vậy?

Chính Giang Thủy cũng không rõ, bọn họ không thân chẳng quen, anh làm gì có tâm đồng tình tràn lan, đi trợ giúp một nữ sinh nhỏ cơ hồ không có giao thoa gì với mình?

Sau lại anh nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận.

Cô ấy mười tám tuổi, bỏ học, không có cha mẹ, đi làm nuôi sống em trai.

Quá giống.

Anh cầm lòng không đậu muốn vươn tay hỗ trợ, nếu phía trước là vũng bùn, anh cũng muốn nỗ lực một phen, xem có thể giải cứu ra cái gì không. Rốt cuộc đây là thanh xuân của anh, là quá khứ khó quên thanh xuân không ra gì của anh.

Giang Thủy không tiếp tục ở lại chung cư của Lý Diễm, chung cư kia tạm thời để lại cho Nhục Nhục và em trai cô ấy.

https://thuviensach.vn

Anh lại kêu Tóc đỏ đi tìm một căn nhà khác, loại nhà có thể lập tức vào ở.

Trước khi tìm được nhà mới, Giang Thủy rảnh rỗi về quê một chuyến.

Sau khi xuống máy bay anh lập tức đi tới tiểu khu nhà Dương Mai, quên gọi điện thoại cho cô trước, thật lỗ mãng mà tiến đến.

Thời điểm đứng ở trước cửa nhà cô, trong lòng vạn phần cảm khái — mấy tháng trước, anh cũng đứng ở chỗ này, bị cha mẹ Dương Mai ngăn ở ngoài cửa. Bây giờ, một lần nữa anh đứng ở đây, tràn ngập tin tưởng cũng tràn ngập thấp thỏm.

Cửa nhanh chóng mở ra.

Giang Thủy ôm chầm lấy cô, cô còn chưa kịp phản ứng lại, cằm đã đặt trên vai anh, đôi mắt chớp chớp liên tục.

“Em có khỏe không?” Vừa ra khỏi miệng, tiếng nói của anh đã như nghẹn lại.

Cô không chớp mắt mà nhìn chằm chằm anh, còn chưa trả lời, đã một lần nữa bị anh ôm vào trong lòng ngực. So với cái ôm vừa rồi cái ôm này càng chặt hơn.

Thời điểm lại buông ra, vẫn như cũ không rảnh trả lời anh.

Anh thế tới rào rạt, không quan tâm mà ngậm lấy môi cô, cắn, liếm, xoa…

Từ cạnh cửa đến trên giường, đầu váng mắt hoa, chỉ trong giây lát.

Thật lâu về sau, Dương Mai không cao hứng mà nói: “Anh đấy, trở về liền tìm em lên giường.”

https://thuviensach.vn

Anh nặng nề cười nói: “Nghẹn hỏng rồi, đã sắp nửa năm rồi?”

Dương Mai hừ một tiếng, cố ý nói: “Em cũng không tin anh ở Bắc Kinh không đi tìm phụ nữ.”

“Không.”

“Hừ.”

“Thật sự không.”

Cô cũng biết anh không, nhưng trêu anh như vậy chơi rất vui, vì thế cô lại hừ hừ vài tiếng, giả bộ tức giận, quay lưng về phía anh.

Một đoạn thời gian, anh không nói chuyện, cũng không có động tĩnh gì. Dương Mai đợi trong chốc lát, không chờ được cái gì, đang muốn xoay người sang chỗ khác nhìn anh, đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng.

Không hề báo trước, không cho cô thời gian chuẩn bị, anh lại xông vào. Nhưng thật trơn nhẵn thật thông thuận.

Cô duỗi tay đập anh một cái, anh đắc ý dào dạt mà cười: “Dù sao anh cũng không nói lại em, nhưng có thể làm được em đi?”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 76: Dịu Dàng

Sắc trời từ trắng chuyển sang đen, bụng từ no đến đói, lại ở trên giường thêm nữa, khả năng sẽ đến thiên hoang địa lão. (Trời cùng đất tận, tận thế)

Dương Mai đẩy Giang Thủy: "Rời giường."

Giang Thủy quá nặng, căn bản đẩy không nổi anh, chính anh cũng lười, cứng rắn giống như cục đá, "Sao em không dậy?"

"Em lười."

"Anh cũng lười."

Hai người đều lười, vậy không có cách nào.

"Anh nghe xem."

Anh thoáng chú ý: "Nghe cái gì?"

Âm thanh ục ục.

"Bụng em đang kêu."

Anh cười một cái, hôn lên mặt cô, "Muốn ăn cái gì?"

"Thịt bò, còn có rau dưa, thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon."

https://thuviensach.vn

Cô khó được có ham muốn ăn uống. Giang Thủy tiếp thánh chỉ liền lập tức ra cửa mua đồ ăn, sau đó tự mình xuống bếp. Phòng bếp rất sạch sẽ, nhưng không phải loại sạch sẽ do mỗi ngày dọn dẹp lại mà là sạch sẽ do đã lâu chưa từng đụng đến.

Giang Thủy kêu Dương Mai xuống giường, "Đã bao lâu em không dùng tới bếp?"

Cô đáp: "Từ sau khi anh đi Bắc Kinh."

Anh hỏi: "Vì sao không dùng?"

"Không có tâm tình."

Mấy tháng này, cô thường thường không có tâm tình gì — đương nhiên không phải tâm tình tốt, nhưng cũng không phải tâm tình kém, chỉ là không có tâm tình gì cả. Nhấc không nổi tinh thần, làm cái gì cũng đều ngây ngốc.

Trong lúc đó Lý Diễm đã tới nhà cô một lần, nói chuyện cười cho cô nghe, nói chuyện phiếm với cô, cô không có tinh thần ứng phó. Cuối cùng Lý Diễm nổi giận, đập cửa mà đi. Một đoạn thời gian thật dài, ngôi nhà này trống không, chỉ có âm thanh của một mình cô — âm thanh lê dép xoàn xoạt.

Dương Mai nói: "Anh xem, em như vậy đều là bởi vì anh không từ mà biệt."

Giang Thủy im lặng, một lát sau, anh hỏi: "Ba mẹ em đâu?"

Cô khổ sở cười cười: "Cũng là vì anh, đều không để ý tới em." Nhìn lịch bàn một cái, tính nhẩm ngày một chút, lại nói: "Đã vài tháng, đều là tự em quyết định.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy cúi đầu, yên lặng lại thả một cái đùi gà vào trong chén Dương Mai.

Cô trả lại anh một khối thịt mỡ to bóng nhẫy.

“Anh là đồ không có lương tâm.” Cô mắng, “Em cũng bắt đầu rụng tóc rồi, lại quá mấy ngày chắc sắp bị bệnh trầm cảm. Anh thì sao? Anh khen ngược, một tháng gọi một cuộc điện thoại, cũng không biết anh ở Bắc Kinh nhàn tản nhiều sung sướng đâu.”

“Một chút cũng không nhàn hạ, một chút cũng không sung sướng.” Anh nói.

“Như thế nào không nhàn hạ, như thế nào không sung sướng chứ?” Cô truy vấn.

Anh không trả lời, theo bản năng dùng tay sờ tóc trên đầu mình. Hai tháng trước, tóc của anh vẫn là màu hoa râm, khi Lý Diễm nhìn thấy, còn chê cười anh nhìn còn già hơn cô ta.

Quá mấy ngày anh liền đi cửa hàng nhuộm tóc nhuộm đen trở lại, nhưng không bao lâu lại phai màu, còn có tóc bạc mới mọc ra.

Tóc đỏ nói, đây là tâm bệnh, nhuộm tóc là trị ngọn không trị gốc.

Nhưng một đầu tóc bạc quá khó coi, Giang Thủy liền đi xem Trung y, uống trung dược điều dưỡng thân thể, lại qua một đoạn thời gian, tâm tính cũng thay đổi, tóc đen mới trở về.

Quá trình như vậy sao có thể nhàn hạ, sao có thể sung sướng?

“Xem, anh còn cường tráng hơn.” Dương Mai xoa bóp cánh tay anh, nói.

https://thuviensach.vn

Sau đó, vì biểu hiện trong khoảng thời gian này cô đích xác trải qua vất vả, cô thò cánh tay của mình tới gần tạo sự đối lập, cái này càng rõ ràng.

“Xem đi xem đi.” Cô ồn ào mà rất đắc ý.

Giang Thủy buồn cười, trên bàn cơm động tay động chân với cô: “Nhưng mà nơi này của em béo.”

Chỉ ngực cô.

“Anh cút.”

Không bao giờ dây dưa cái đề tài này nữa, ngoan ngoãn ăn xong cơm.

Sau khi ăn xong, bọn họ đi xuống quảng trường tản bộ.

Trên quảng trường ánh đèn ngời sáng, từ xa nhìn lại vô cùng xinh đẹp, giống như ở giữa cung đình, còn có suối phun đa dạng, quảng trường mỹ lệ như vậy nhưng lại rất quạnh quẽ, trong phạm vi mười mét cũng không nhìn thấy những người khác. Lúc này, Dương Mai mới nhịn không được cảm thán, thời tiết thật là lạnh, người đều không muốn ra ngoài, sợ bị đông lạnh.

Thật vất vả gặp được vài người, là một nhà ba người, cha mẹ mang theo con trai còn nhỏ tuổi ra ngoài, trên chân cậu bé đeo một đôi giày trượt patin, được cha mẹ nắm tay một đường xẹt qua.

Không quá vài giây, đã không thấy bóng dáng nữa. Một lần nữa lại trở lại trống vắng.

Giang Thủy vẫn còn nhìn phương hướng kia, Dương Mai ngửa mặt hỏi: “Nhìn cái gì mà nghiêm túc vậy?”

Anh nói: “Dương Mai, ngày mai hoặc là ngày kia em về quê một chuyến đi.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhướng mày: “Sao lại đột nhiên như thế?”

“Không, chỉ là cảm thấy hắn là nên trở về một chuyến.”

“Trước kia cũng không thấy anh nhiệt tình như vậy.”

Giang Thủy không trả lời, Dương Mai bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận: “À, anh đây là kiếm lời được chút tiền, muốn đến trước mặt ba mẹ em luận công khen thưởng à.”

“Không phải.”

“Vậy thì là sao?”

“…” Kỳ thật là đúng vậy.

Dương Mai cười đến đôi mắt nheo lại thành một khe nhỏ, cô đứng lại, hôn một cái lên má Giang Thủy. Sao cô lại thích trêu anh như thế chứ. Nhưng mà vẫn thật đáng tiếc nói cho anh: “Nhưng mà kế hoạch của anh bị mắc cạn rồi, ba mẹ em còn bực bội với em kìa.”

“Đã mấy tháng rồi?”

“Đúng vậy, đã giận em vài tháng rồi.”

Giang Thủy nói: “Em không trở về xem bọn họ?”

Dương Mai lắc đầu, nói: “Em gọi điện thoại cho ba em, báo bình an cho nhau. Thân thể bọn họ đều tốt, em đã an tâm rồi.”

Chuyện vừa chuyển, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm lại đây: “Em không yên tâm nhất chính là anh. Nói, rốt cuộc có nuôi dưỡng nhân tình nhỏ hay không?”

Lại tới nữa.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không để ý đến cô, tự mình đi về phía trước. Cô đuổi theo vài bước rồi không đuổi theo nữa, đứng yên tại chỗ. Dịch sang bên cạnh vài bước, đứng ở bên cạnh suối phun nước. Đứng trong chốc lát còn không thấy người trở lại, cô dứt khoát ngồi xuống.

Ao suối phun dùng đá hoa cương vây quanh, cô ngồi ở mặt trên.

Móc di động ra, phát WeChat cho mọi người.

Cũng không có nội dung văn tự, đều gửi hình ảnh đi. Là hình ảnh biểu cảm nói chuyện phiếm được người khác gửi cho, cô cảm thấy đẹp nên lưu lại, thời gian dài, kho biểu cảm đã có thật nhiều hình ảnh thú vị.

Cô ngồi ở chỗ kia, không nói một tiếng lôi những hình ảnh đó ra, không ngại phiền gửi đi.

Thời điểm gửi đến cái thứ 22, di động đột nhiên bị người cướp đi.

Ngẩng đầu cười, gương mặt Giang Thủy hiện lên trước mắt. Cái gì cũng không nói, nhét di động của cô vào trong túi mình, im lặng không lên tiếng nhìn cô.

Cô nhìn lại anh, nhìn một hồi lâu, mang theo một chút ai oán nói: “Anh thật sự béo hơn một chút so với trước kia.” Cô nhìn sang áo khoác rõ ràng to hơn một vòng, “Ở Bắc Kinh ăn ngon đi?”

“Ăn uống thả cửa.”

“Ở cũng tốt?”

“Anh có nhà của chính mình, đã nói với em trong điện thoại.”

“Kia tâm tình hẳn là cũng không tồi.”

“Cũng được đi.”

https://thuviensach.vn

Cô trầm mặc một chút, bỗng nhiên cảm thấy khổ sở: “Anh so với trước kia càng vui sướng hơn, em ngăn không được anh.” Bây giờ cũng không có lợi thế bắt anh từ bỏ, để anh lưu lại.

Anh là người rất có chủ ý, sau khi đã ra quyết định, người khác khó có thể lay chuyển được anh.

Sau một lúc lâu, cô vươn tay: “Trả em di động.”

“Để ở chỗ anh, trở về trả lại em.” Đỡ phải cọng dây thần kinh nào của cô lại đáp sai rồi, di động anh leng ka leng keng kêu không ngừng.

Dương Mai còn muốn cãi cọ một chút, Giang Thủy vội vàng nói: “Đừng mải chơi di động, em nhìn phong cảnh bên cạnh được không?”

“Chỗ này nào có phong cảnh.”

“Nhìn kia!”

Giang Thủy chỉ về phía chân trời ở một đầu khác của quảng trường. Trong nháy mắt, pháo hoa tứ tán, như trăm hoa nở rộ giữa bầu trời đêm nặng nề. Giây lát lướt qua, rồi lại giống như hoa nở không tàn, một đóa rồi lại một đóa, không biết khi nào mới kết thúc.

“Đã đốt pháo hoa, cũng sắp ăn tết rồi.” Cô quay đầu lại nhìn anh, “Anh ở lại ăn tết đi.”

Trên thực tế, Giang Thủy không ở được mấy ngày đã phải trở về Bắc Kinh. Anh vẫn có nhu cầu cấp bách cần tiền, cho nên Lý Vân thúc giục anh, anh sẽ không thể không quay về.

Tóc đỏ sớm đã thay anh tìm được chỗ ở mới, hộ gia đình ở trước đó là một đôi vợ chồng son đến Bắc Kinh làm ăn, quá mấy ngày muốn kết hôn, tính toán ở nhà mới. Gian “Nhà cũ” này tuy rằng hơi nhỏ, nhưng thắng ở

https://thuviensach.vn

ấm áp, hai vợ chồng thực ân ái, mỗi một kiện gia cụ trong phòng, tựa hồ đều theo chủ nhân, tràn ngập tình yêu.

Giang Thủy nhìn phòng ở, cảm thấy thực vừa lòng. Tóc đỏ lập tức nói: "Đây chính là tôi phí sức chín trâu hai hổ mới lấy được đấy, anh biết không? Nhà này ở trên đoạn đường không tồi, 'chủ nhân trước' đối với gia cụ trong nhà rất quý trọng, bảo tồn giống như mới. Nhà second-hand giống như vậy, rất khó tìm."

"Tôi biết." Giang Thủy gật gật đầu, "Đến lúc đó cậu lại vất vả, giúp tôi thay đổi gia cụ."

"A? Thay đổi toàn bộ?"

"Đúng vậy, đổi cái mới." Nhìn Tóc đỏ liếc mắt một cái, dùng đầu ngón tay tính số, "Để cậu tìm nhà, tôi cho cậu bao nhiêu tiền? Không ít đi, tiền nhà không đắt, tiền dư lại, cậu dùng để mua gia cụ mới là được."

"…"

"Như thế nào? Tiền không đủ?"

"Không không không, đủ rồi đủ rồi."

"Cái biểu tình này của cậu."

Tóc đỏ thực nghe lời mà thu hồi mặt ủ mày ê, thay đổi một gương mặt cười to, một bên ở trong bụng nói thầm mình là mệnh lao lực, một bên vui mừng mà nói: "Không, anh Thủy phải dùng đồ mới, em đây liền đổi đồ mới cho anh, chuyện chỉ một giây."

Giang Thủy nghe xong tán đồng nói: "Đúng vậy, tôi phải dùng đồ mới." Ngừng trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: "Chiếc xe dưới lầu kia là của cậu?"

https://thuviensach.vn

Tóc đỏ gật đầu như gà con mổ thóc.

“Cái xe nát kia của cậu cũng nên thay đổi.”

Tóc đỏ vừa nghe thiếu chút nữa hộc máu, cũng không biết thời điểm Giang Thủy vừa tới Bắc Kinh, hắn dùng này chiếc xe này đón đưa anh bao nhiêu lần! Anh bây giờ muốn ném xe hắn đi? Không nhìn mặt mũi chủ nhân, tốt xấu cũng nhìn đến tình cảm đã từng ngồi lên nó chứ.

Nhưng mà hắn vẫn là cười cười nói: “Em không có tiền đâu anh Thủy.”

“Mua xong gia cụ, dư lại tiền cầm đi đổi chiếc mới. Không đủ tìm tôi.”

Xem nhà xong, Giang Thủy lại tới chung cư của Lý Vân.

Đang là cuối tuần sau giờ ngọ, Nhục Nhục và em trai cô ấy đều ở đây. Thấy anh trở về, song song đứng lên, có vẻ hơi câu nệ. Rốt cuộc không phải nhà của chính mình, ăn nhờ ở đậu, đều là cái dạng này. Bên miệng Giang Thủy cười một cái, chuyện cũ đã như gió bay đi.

Anh tận lực làm chính mình có vẻ hiền lành một chút, đi qua, nhìn trên bàn một cái, hai chị em đang làm bài tập. Những đề bài đó dường như đã qua mấy đời, Giang Thủy xem một cái liền cảm thấy đầu to ra, lập tức dời ánh mắt đi, dừng ở mâm đựng trái cây trên bàn, thuận miệng nói: “Ăn chút trái cây đi.”

Nhục Nhục mau chóng trả lời: “Vâng ạ.”

Không có lời nào để nói, Giang Thủy gật gật đầu, đang muốn đi, khóe mắt liếc thấy một ánh mắt nóng cháy không thèm che dấu.

Anh nhìn theo xem, em trai Nhục Nhục bị bắt tại chỗ hơi hơi né tránh.

https://thuviensach.vn

“Em tên là gì?”

Nhục Nhục đẩy em trai một phen: “Hỏi em đấy.”

Em trai đáp: “Thái Tân Tinh.”

“Ngôi sao mới từ từ mọc lên?”

Nhục Nhục thay cậu đáp: “Đúng vậy, là ý này.”

Giang Thủy cười một cái: “Đặt tên thực dụng tâm.” Anh lại nhìn Thái Tân Tinh một cái, phát hiện cậu gầy gầy cao cao, giống như cây gậy trúc, con trai tuổi dậy thì, nhất định phải ăn được mới có thể cao lên. Vì thế anh hỏi: “Có gì muốn ăn không?”

Đôi mắt Thái Tân Tinh sáng ngời nhưng nhìn chị một cái lại tối xuống. Rầm một tiếng nuốt nước miếng, lắc đầu: “Không có.”

Giang Thủy xem mặt đoán ý, tay đặt lên trên vai thiếu niên gầy yếu: “Nói thẳng đi, sẽ tận khả năng thỏa mãn em.”

Cái này, ánh sáng trong đôi mắt kia, sau khi sáng lên rốt cuộc không tắt nổi nữa.

Một hơi báo thật nhiều tên đồ ăn vặt, đều là đồ ở tuổi này thích ăn. Giang Thủy dứt khoát bỏ tiền, “Tưng đây có đủ hay không?”

“Đủ đủ đủ!” Tiếp nhận lấy, đặt bên miệng hôn mấy cái.

“Về sau muốn ăn cái gì tự mình mua, không cần quá tiết kiệm.”

Ánh mắt Thái Tân Tinh nhìn Giang Thủy đã từ nhút nhát chuyển sang sùng bái, miệng ngọt như chị gái cậu: “Anh, anh thật tốt quá!”

Giang Thủy chỉ cười một tiếng, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Có người khen anh tốt? Thật là chuyện là từ xưa đến nay chưa từng gặp.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 77: Cuồng Vọng Tự Đại

Thái Tân Tinh sắp đến muộn, ngoài miệng ngậm bánh bao thịt đứng ở cửa chờ Thái Minh Tinh. Thái Minh Tinh từ trong phòng Giang Thủy ra, thấy em trai còn đang đợi mình, vội vã thúc giục cậu, kêu cậu đi trước.

Cửa khép lại, Thái Tân Tinh đi rồi. Buổi sáng thứ hai có bài trắc nghiệm nhỏ, cậu còn phải tốn thời gian ôn tập một chút.

Thái Minh Tinh kỳ thật rất muốn cùng đi với em trai, nhưng không có cách nào. Cô ấy quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông trên giường, tùy tiện nằm, say rượu làm sắc mặt anh thoạt nhìn rất kém. Tối hôm qua, cũng có thể là rạng sáng, anh tới nhầm nhà, không biết thế nào lại trở về nơi này.

Tốt xấu cũng đã chịu ân huệ của anh, sao có thể không biết xấu hổ ném anh một mình ở nhà.

Thái Minh Tinh lấy một chậu nước ấm, dùng khăn lông nửa ướt lau mặt cho anh, anh khó chịu hừ hừ hai tiếng, khăn lông vừa rời khỏi, lại không động tĩnh. Đôi mắt vẫn nhắm chặt như cũ, ấn đường hơi nhăn, giống như đang nằm mơ, hẳn là không phải mộng đẹp. Bởi vì vẻ mặt anh lúc ngủ nhìn cũng không phải thực thư thái.

Chiếu cố đàn ông say rượu, kỳ thật Thái Minh Tinh xem như thuận buồm xuôi gió. Trước kia thời điểm đi làm ở hội sở, tình huống như vậy

https://thuviensach.vn

nhiều không đếm xuể. Có đôi khi cô ấy cũng không rõ bọn đàn ông này rốt cuộc là tới tìm hoan hay là tới mua say.

Nhưng mà như Giang Thủy, say rượu rồi an an tĩnh tĩnh nằm, đếm trên đầu ngón tay.

Rất nhiều đàn ông chơi rượu điên, một hai lần sợ tới mức cô ấy không dám tơi gần người ta, sau lại số lần nhiều cũng thành thói quen, nhưng mà loại chuyện này, cô ta vẫn là sinh lý chán ghét. Có cô gái nào thích bị gã đàn ông xa lạ mang theo một thân rượu hôi thối hôn hít hay là nôn đầy người chứ?

So với bọn họ Giang Thủy thật sự là tốt hơn quá nhiều.

Dựa theo ý tứ của Thái Tân Tinh, người đàn ông này không chừng là thích cô ấy, bằng không sao có thể đối với hai chị em cậu tốt như vậy. Thật giống như chính cậu, yêu thầm một nữ sinh trong lớp, liền sẽ sao chép đề toán học cho cô ấy, cũng sẽ không nói nặng lời.

Thái Minh Tinh cười nói cậu nói chuyện lung tung. Thái Tân Tinh lập tức không phục, dù cậu có nói lung tung, kia Giang Thủy cho cậu vài trăm tiền tiêu vặt, buổi tối vì mua vịt nướng cho cậu, còn mất hơn một giờ, này cũng không phải nói lung tung đi.

Nếu không phải thích cô ấy, dựa vào cái gì yêu ai yêu cả đường đi, đối với em trai cô ấy cũng tốt như vậy?

Cho nên Thái Tân Tinh một mực chắc chắn, Giang Thủy thích chị của cậu.

Thái Minh Tinh cái gì cũng chưa nói, đỏ mặt nhìn chằm chằm Giang Thủy. Nếu thích cô ấy, vì cái gì không chạm vào cô ấy? Cô ấy đã từng chủ động, còn không phải hung dữ hù cô ấy phát sợ sao.

https://thuviensach.vn

Ý nghĩ của cô ấy trôi xa, Giang Thủy từ từ chuyển tỉnh. Vừa mở mắt, thấy Thái Minh Tinh ngồi xổm ở mép giường anh còn có điểm mơ hồ, không rõ sao lại thế này.

Thái Minh Tinh hỏi: “Đêm qua có phải anh cùng nhóm chị Vân uống rượu không?”

Anh nhíu mày tự hỏi một chút, suy nghĩ cẩn thận sao lại thế này. Bàn tay che đến trán, khó chịu mà xoay chuyển thân mình.

“Có đói bụng không? Em nấu cháo cho anh.”

“Hôm nay là thứ mấy?”

“Thứ hai.”

“À.”

Một lát sau, Thái Minh Tinh lại hỏi: “Có đói bụng không?”

Giang Thủy ngồi dậy, nhìn nhìn đồng hồ, lại dừng tầm mắt trên Thái Minh Tinh: “Sao em còn không đi học?”

Cô ấy bẹp miệng nói thầm: “Cũng đã muộn rồi.”

Giang Thủy nhìn dáng vẻ ủy khuất của cô ấy, dở khóc dở cười nói: “Về sau em cứ để kể anh là được.”

Cô ấy nói: “Em nào quản được anh? Nếu không phải lo lắng anh, em cũng chẳng ở lại!”

“Được được được, cảm ơn em.”

Lại bẹp miệng: “Không tình nguyện như vậy.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Giang Thủy thật không có cách nào, “Vậy muốn thế nào? Anh đưa em đến trường?”

“Không cần, xe anh quá nổi, em sợ ảnh hưởng không tốt.”

“Ừ, vậy em muốn anh làm thế nào?”

Thái Minh Tinh liếm liếm môi, không biết thế nào buột miệng thốt ra: “Anh tặng em khối ngà voi kia đi, khối Thiên Thủ Quan Âm kia.”

Giang Thủy sửng sốt một chút, tim Thái Minh Tinh đập bịch bịch, không thể hiểu được cảm thấy khẩn trương.

“Không phải đã nói với em, khối ngà voi kia là để tặng cho người yêu anh?”

Cô ấy không biết từ đâu mượn được gan báo, nói: “Anh không phải còn chưa tặng đi sao?”

Khối ngà voi kia đặt trong túi anh, trước khi cho quần áo vào máy giặt, Thái Minh Tinh sửa sang lại tìm thấy. Một thời gian sau, Giang Thủy cũng không tới đây, thiếu chút nữa cô ấy cho rằng anh không cần khối ngà voi này nữa.

Ngà voi cô ấy vẫn luôn cất giữ cẩn thận, lúc này lấy ra cho anh xem. Anh tự nhiên nhận lấy, nhét vào túi quần. Liếc mắt thấy Thái Minh Tinh không chớp mắt nhìn mình, “Em nhìn cái gì?”

Cô ấy nuốt nước miếng, trực tiếp dùng ánh mắt thay thế ngôn ngữ.

Giang Thủy cũng không thèm nhìn tới cô ấy, từ trên giường đứng lên, lười nhác vươn vai: “Đừng nghĩ, khi đó đã hỏi em, chính em không cần.”

“Bây giờ em lại muốn rồi.”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ anh không muốn cho.”

“Bởi vì người yêu anh thích?”

Anh nhún nhún vai, “Không biết. Anh chưa từng thấy cô ấy đeo ngà voi.”

“Em cũng chưa từng đeo.”

“Bởi vì em không mua nổi.”

“Cô ấy mua nổi?”

“Cô ấy mua nổi.”

Đột nhiên, Giang Thủy có điểm bực bội, khối ngà voi kia dán vào gốc đùi anh, có cảm giác nóng bỏng chân anh. Anh chưa từng tặng cho Dương Mai cái gì, bởi vì anh biết cô không thiếu thứ gì, anh mua nổi, hắn là cô cũng có, anh mua không nổi, có lẽ cô cũng có.

Lại móc khối ngà voi ra, trên hoa sen là Thiên Thủ Quan Âm điềm tĩnh ngồi.

Giang Thủy tùy tiện đưa khối ngà voi cho Thái Minh Tinh, “Cho em.”

***

Giữa trưa, Tóc đỏ đến chung cư của Giang Thủy, gia cụ mới đã thay, hắn thử ngồi vài cái trên trên sô pha, “Chọn đều là loại tốt nhất, dùng thoải mái không?”

“Uống gì?” Giang Thủy đi qua hắn muốn đi pha trà.

Tóc đỏ lập tức nâng mông lên, “Để tự em làm để tự em làm, anh Thủy lại đây ngồi.”

https://thuviensach.vn

Hắn tự pha ly trà cho chính mình, lại pha một ly cho Giang Thủy, "Anh Thủy, tìm em tới có chuyện gì vậy?"

Giang Thủy đưa cho hắn một xấp tiền. Không quá hai ngày, Tóc đỏ mang theo xấp tiền kia đứng ở sân bay chờ. Giang Thủy kêu hắn tới đón Dương Mai, đón một người phụ nữ còn trịnh trọng lạ thường gọi người tới ân cần dạy bảo dặn dò một phen, người phụ nữ này quá quan trọng, hắn cũng không dám qua loa một chút nào. Rất sớm liền đến sân bay, thà rằng chờ thêm mấy giờ, cũng không dám bỏ lỡ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ lỡ, ở sân bay chạy tới chạy lui, gấp đến độ loạn cào cào.

Sau lại không có biện pháp, đành phải gọi điện thoại cho Giang Thủy, chủ động thừa nhận sai lầm có lẽ còn có cơ hội.

Nào biết Giang Thủy nói trong điện thoại: "Cô ấy không tới."

Tóc đỏ như bị ngũ lôi oanh đỉnh, đứng ở đó không nhúc nhích. Tốt xấu nói cho hắn một tiếng chứ, làm hắn đợi lâu như vậy, sắp gấp muốn chết. Lời này đương nhiên hắn không dám nói, chỉ chính mình chửi thầm.

Trên thực tế, Giang Thủy cũng không có tâm tình nói chuyện này với Tóc đỏ. Anh cũng là không lâu trước đây mới biết. Anh ở siêu thị mua hàng tết, hai túi lễ vật, không biết nên chọn loại nào, vì thế gọi điện thoại cho Dương Mai, trong điện thoại, Dương Mai nói với anh, cô không có cách nào tới đây ăn tết cùng anh.

Giang Thủy hỏi: "Sao lại thế?"

Dương Mai đáp: "Em bên này có chút việc."

Anh hỏi chuyện gì, Dương Mai không trả lời. Kế hoạch bị quấy rầy cùng với cảm giác hy vọng thất bại làm anh bỗng nhiên có chút tức giận:

https://thuviensach.vn

“Em đừng tùy hứng được không.”

“Không có.”

Điện thoại cắt đứt.

Vì việc này, Giang Thủy vài ngày đều không vui. Lý Vân nhìn ra, nói giỡn: “Đại gia, ai thiếu cậu tiền?”

Anh không phản ứng cô ta, nắm tay lái mắt nhìn phía trước. Lý Vân cong eo xuống, tay đặt trên cửa sổ xe anh, “Sẽ không ảnh hưởng đến tốc độ của cậu chứ?”

Anh ngắn gọn nói: “Sẽ không.”

“Vậy được rồi.” Cô ta nâng mắt nhìn về hướng không biết tên, “Trên người họ Lưu có rất nhiều thứ, hắn chỉ làm địa ốc? Hừ, dù sao tôi cũng không tin. Nếu hắn đánh cuộc cậu thắng, cậu liền thắng cho hắn xem, làm họ Hoàng hối hận từ bỏ cậu. Hiểu không?”

Tiếng nói vừa dứt, chiếc xe như mũi tên rời dây cung bắn ra. Gió mạnh lay động quần áo Lý Vân, cô ta chớp chớp mắt, tựa như thấy hương khói mê huyễn. Cô ta thật lưu luyến loại cảm giác này, cảm xúc mê mang run rẩy vạn phần.

Nếu đó là một loại thuốc phiện, thì cô ta chính là kẻ nghiện. Cô ta đã nghiện rồi.

Tất cả đều là người đến phương bắc tha hương, thời điểm ăn tết, một đám người Lý Vân liền tụ ở bên nhau. Ở ngoại ô, Lý Vân thuê một căn biệt thự, ban ngày để không, đến đêm một đám người tới ăn lẩu, ở trong sân đặt giá nướng BBQ, còn đặc biệt giết một con dê, từ buổi chiều bắt đầu nướng, cho tới bây giờ, hơn bốn giờ, mùi hương đã sớm làm người thèm nhỏ dãi.

https://thuviensach.vn

Thịt, rượu, thuốc lá, âm nhạc, ánh lửa.

Đàn ông, phụ nữ.

Một loại thịnh yến hoàn toàn bất đồng với không khí ăn tết khác, bọn họ đều là người trẻ tuổi đang độ niên hoa, theo đuổi lạc thú hiện tại.

Tóc đỏ nhìn trúng một cô gái tóc vàng, trời lạnh nhưng vẫn mặc áo hai dây họa tiết da báo cùng quần đùi da màu đen. Hắn cho rằng cô ta mặc quần lót trong màu da dày, đi qua sờ soạng một phen mới biết được, cô ta để chân trần.

“Em không sợ lạnh à?” Tóc đỏ một bên nói, một bên mắt hướng cổ áo nhìn.

Cô gái tóc vàng vén tóc che ở ngực đến sau đầu, một phen câu lấy cổ Tóc đỏ, hì hì cười: “Ôm anh liền không lạnh nữa!”

Mới nói mấy câu, hai người đã ôm nhau, tập tễnh lại rêu rao đi lên lầu. Cả lầu hai đều là phòng ngủ, gian nào cũng giống nhau, tùy người chọn lựa.

Biệt thự trang hoàng huy hoàng hoa lệ, cách âm lại không tốt lắm. Nhưng người trẻ tuổi cởi mở, kêu thật sự lớn tiếng. Giang Thủy ở cách vách từ giường đi đến ban công, có tiếng tuyết rơi gào thét nhưng âm thanh phụ nữ rên rit vẫn rõ ràng trong tai.

Anh cười một cái, đổ cả cốc rượu vang đỏ chân dài còn lại vào trong miệng.

Không biết khi nào Lý Vân đi vào, cũng cầm một chén rượu, một đường đi một đường nhấm nháp. Không sai, là nhấm nháp. Cô ta nói: “Cậu uống như vậy, căn bản nếm không ra cái hay của rượu.”

Giang Thủy liếc mắt nhìn cô ta một cái, “Vậy uống như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Lý Vân dựa vào ban công lan can, một tay khác lắc chén rượu tới lui, chất lỏng đỏ tươi lung lay trên vách ly trong suốt, đọng lại từng giọt rượu vang đỏ như nước mắt. Cô ta thò mũi lại gần, ngửi một ngụm, miệng dán lên, nhẹ nhàng nhấp.

Giang Thủy lại tự rót cho mình một ly, học bộ dáng cô ta phẩm rượu. Nhưng anh không có kiên nhẫn tốt như Lý Vân, bắt đầu còn làm bộ làm tịch nhấp từng ngụm nhỏ, đến sau lại một ngụm liền hết.

Sau khi nuốt xuống, nói với Lý Vân: “Uống ít không có hương vị.”

Lý Vân mặc kệ anh, chỉ cười cười: “Tùy cậu uống thế nào cũng được. Nhưng mà, cậu biết chính mình giống cái gì không?”

“Giống cái gì.”

“Nhà giàu mới nổi.”

Giang Thủy mặc kệ không thèm để ý: “Kia thì thế nào. Có người muốn bộc phát còn không bộc phát được.”

Lý Vân ha ha cười: “Cuồng vọng tự đại. Nhưng mà tôi thích đàn ông cuồng vọng, đàn ông không ngông cuồng thì giống cái gì? — đàn bà.”

Giang Thủy chỉ cong môi, không nói lời dư thừa.

“Nghĩ cái gì?” Lý Vân hỏi.

“Không có gì.”

Liếc anh một cái, chắc chắn nói: “Nghĩ đến bạn gái nhỏ của cậu?”

Anh nghiêng đầu đi, Lý Vân càng thêm xác định, “Chỉ tiếc, cách xa ngàn dặm.”

https://thuviensach.vn

Hai người đã lâu không nói chuyện, Lý Vân làm bộ nhìn cảnh tuyết, Giang Thủy nhìn cô ta. Sau một lúc lâu, không biết tại sao cười một cái, nói: “Cô luốn “làm” tôi như vậy?”

Bị xem thấu tâm sự, nhưng một chút ý vị quẫn bách cũng không có. Nói đến cùng, cô ta vẫn ăn nhiều hơn anh mấy năm muối với cơm, người đã gặp nhiều sóng gió da mặt đều có thể so với tường thành. Cô ta còn có điểm cao hứng, coi như là tán tỉnh: “Đúng vậy, đặc biệt muốn “làm” cậu.”

“Nước xa cũng không giải được khát gần, muốn suy xét trước mắt hay không?” Cô ta phất phất cái hộp cứng trong tay.

Anh nhận lấy, nhìn chữ ngoài vỏ hộp, “Đây không phải hộp ở đầu giường?”

“Đúng vậy, mỗi phòng chuẩn bị một hộp. Xem xem, chủ nhân biệt thự tri kỷ cỡ nào!”

Giang Thủy nghe xong lại là cười, ở trong tay thưởng thức vài cái, bỗng nhiên ném nó vào trong ly rượu vang đỏ. Hộp chìm nổi vài cái, cuối cùng treo ở vị trí nào đó.

Lý Vân tại chỗ bất động, ánh mắt lại theo anh đã đi xa. Qua hồi lâu, trên ban công lạnh đến mức chỉ còn cô ta cùng tiếng gió, lúc này cô ta mới nhớ tới uống một ngụm rượu cho ấm áp.

“Thật là cuồng vọng.” Cô ta nói.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao

dtv-ebook.com

Chương 78: Ăn Tết

Đêm cuối của năm cũ, Dương Mai ở nhà chiêu đãi Phó Lập Nghiệp.

Ngày đó anh ta không mời tự đến, Dương Mai đang thu thập hành lý định đến sân bay.

Phó Lập Nghiệp vừa vặn đứng ở ngoài cửa, còn chưa ấn chuông, cô đã mở cửa ra.

Vì thế anh ta thật cao hứng mà cười: “Tâm linh tương thông?”

Dương Mai cắt đứt điện thoại, cũng cười một cái: “Mời vào.”

Trong nhà cái gì cũng không có, Dương Mai chỉ từ tìm được một túi đậu phộng đóng kín trong ngăn tủ. Phó Lập Nghiệp không biết khi nào đi đến phía sau cô, “Có cần tôi ra ngoài mua ít đồ ăn không?”

“Không cần.”

“Tôi thấy dưới lầu có cái siêu thị, nhanh thôi.”

“Không cần.” Dương Mai cự tuyệt anh ta, “Ba mẹ tôi làm anh tới đây đã đủ vất vả, sao có thể để anh làm chân chạy. Muốn đi cũng là tôi đi.”

Trên mặt Phó Lập Nghiệp tất cả đều là vẻ kinh ngạc. Dương Mai nhìn liền cười: “Thế nào? Nói trúng hết rồi?”

https://thuviensach.vn

Anh ta cảm thán lắc đầu: “Cô thật thông minh.”

“Biết mẹ sao bằng con.”

Bọn họ ngồi trong phòng khách, Dương Mai hỏi anh ta: “Ba mẹ anh đâu? Không ăn tết cùng bọn họ?”

Phó Lập Nghiệp vòng vòng đầu, bỗng nhiên có chút thẹn thùng: “So với cái này, bọn họ nói tôi tìm được bà xã về quan trọng hơn.”

Nói xong, nhìn Dương Mai một cái, cô không hề phản ứng, cúi đầu thay anh châm trà đổ nước, “Mời anh.”

“Ừm ừm.” Anh ta nhận lấy, có điểm xấu hổ nhấp một ngụm.

Uống trong chốc lát, Dương Mai bỗng nhiên nói: “Tình huống của tôi anh đã biết?”

Phó Lập Nghiệp lập tức buông ly giấy dùng một lần, “Đã biết!” Ho khan một tiếng, mặt lại ửng đỏ: “Tôi cảm thấy cái này cũng không có gì, thời đại bây giờ không như trước kia, quan niệm cũng đã thay đổi. Thời điểm tuổi trẻ ai không phạm phải sai lầm chứ, nói nữa, lại không phạm vào sai lầm lớn gì.”

“Ừm, tôi phạm vào sai lầm nhỏ gì rồi?”

Phó Lập Nghiệp bị cô làm nghẹn lời, nghẹn một trận mới nghẹn ra một câu: “Kỳ thật cũng không phải sai gì, rốt cuộc chuyện cô phá thai cũng không phải có thể tự mình khống chế. Tôi đều có thể lý giải, ba mẹ tôi cũng nói, chỉ cần có thể cưới vợ về, sinh hoạt cho tốt, hết thảy chuyện cũ trước kia sẽ bỏ qua!”

Dương Mai nói: “Ừm, cảm ơn anh và ba mẹ anh đã thông cảm.”

https://thuviensach.vn

“Không cần, không cần.” Lời vừa ra khỏi miệng, nghĩ nghĩ, mới phát giác không thích hợp, lại nói, “Dương Mai, có phải cô đang nói mát không?”

“Không có không có. Anh không cần nghĩ nhiều.”

“À …”

Phó Lập Nghiệp nhún vai, cảm thấy nơi nào quái quái, nhưng lại không thể nói cụ thể là cái gì.

Dương Mai thay anh ta rót trà, “Tôi không nghĩ anh còn rất nghe lời ba mẹ anh.”

Phó Lập Nghiệp ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là phản bác: “Không đâu, cũng bình thường thôi. Bọn họ dù sao cũng là người lớn, khẳng định so với người trẻ tuổi chúng ta hiểu biết nhiều hơn, nhưng tôi cũng không phải toàn nghe…”

Dương Mai nói: “Mối tình đầu của anh là ai?”

“A?”

“Sơ trung, hay là cao trung?” Cô nói, “Không đúng. Tôi đoán trước kia anh là học trò tốt, chưa từng nói chuyện yêu đương.”

Trên mặt Phó Lập Nghiệp hiện lên một loại thần sắc khó tả, nói chuyện thực cổ lỗ, “Tôi cảm thấy ở tuổi nào thì nên làm chuyện đó — lúc nên học tập, thì nên học tập cho tốt.”

“À, vậy đại học anh nói chuyện yêu đương?”

“…”

“Đại học cũng là thời điểm nên học tập?”

https://thuviensach.vn

“… Sơ trung cao trung, không phải đều là vì đại học chuẩn bị sao.”

“À, cho nên anh còn chưa tùng yêu đương.”

“…”

Phó Lập Nghiệp cảm thấy cái ly trên tay có chút lạnh, thời điểm tiến vào vẫn còn nóng, nơi nào nghĩ đến vào trong nhà ngồi, còn uống trà nóng, thân thể thế nhưng lại thấy lạnh lẽo. Anh ta cảm thấy cùng Dương Mai nói chuyện có cảm giác khẩn trương, thật giống như trước kia nói chuyện với các thầy cô giáo, làm anh ta không tự giác mà dựng thẳng lưng, tay khép lại, đoan đoan chính chính ngồi.

Bỗng nhiên, anh ta cười mỉa hỏi một câu: “Dương Mai, tôi trước kia chưa từng yêu đương, cô sẽ không khinh thường tôi chứ?”

Dương Mai nghe xong ý vị không rõ mà mỉm cười, lời nói không biết có phải nói đùa không: “Không đâu. Chỉ là anh là tay mơ, tôi là lão điểu (chim – ý chỉ già đời), tôi sợ anh ăn không tiêu tôi thôi.”

Không biết nghĩ đến đâu, mặt Phó Lập Nghiệp càng đỏ hơn. Dương Mai là lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông dễ dàng đỏ mặt như vậy, lại nói tiếp, anh ta so với cô còn lớn hơn hai tuổi. Trước kia cô trêu Giang Thủy, trêu đến mức mặt đều đen, càng đùa càng thích, hiện tại cái này, cô càng đùa càng thấy không thú vị.

Nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là nói trực tiếp: “Tôi cảm thấy hai ta không thích hợp.”

Phó Lập Nghiệp vừa nghe, mặt mất đi đỏ ửng, có chút gấp lên: “Sao lại thế?”

“Không thế nào cả, chính là không có cảm giác với anh.”

https://thuviensach.vn

Phó Lập Nghiệp lại lần nữa nghẹn một chút, anh ta đích xác chưa từng có trao đổi gì trực tiếp như thế với phụ nữ, nói chuyện cũng không mang theo câu chuyển. Cô thẳng thắn, anh ta lại càng muốn quẹo mười tám cái cong: "Kỳ thật tôi cảm thấy, loại cảm giác này, có thể chậm rãi bồi dưỡng. Kết hôn chính là sinh hoạt không phải sao, ngày qua ngày, người với người ở chung, sẽ sinh ra cảm tình."

"Ai nói cho anh?"

"Đây là kinh nghiệm của ba mẹ tôi."

"Tôi đã nói anh nghe lời ba mẹ mà."

"Không phải, tôi đây là…"

Dương Mai ngắt lời anh ta: "Được rồi, ý tứ của tôi là anh rất hiếu thuận. Anh hiếu thuận như vậy, ăn tết như thế nào không trở về nhà cùng ba mẹ. Thật không thể nào nói nổi."

"Ba mẹ tôi muốn tôi mang cô dâu mới về nhà ăn tết."

Được, đề tài lại vòng trở lại. Dương Mai cảm thấy, cùng người đàn ông như vậy nói chuyện thật mẹ nó mệt.

Vốn dĩ cô còn tính hướng dẫn từng bước, tỷ như, hỏi một chút anh ta thích kiểu con gái nào, nhưng mà bây giờ không tính toán hỏi. Liền tính cô không hỏi, cũng có thể đoán được đáp án. Đáp án kia khẳng định không phải của anh ta, mà là "Ba mẹ anh ta nói cho anh ta".

Có lẽ có những người đích xác là như thế — ở chung lâu rồi có cảm tình, cái đó gọi là lâu ngày sinh tình. Nhưng Dương Mai quá rõ ràng chính mình không phải là người như vậy, cô nếu có thể cùng ngườita ở chung lâu rồi liền có cảm tình, sẽ không có chuyện Tống Cường, càng sẽ không có chuyện với Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

Cô cùng với "Đàn ông ngoan ngoãn" như Phó Lập Nghiệp, đến bạn bè đều không thể, càng miễn bàn là người yêu cả đời.

"Không còn sớm, tôi đưa anh ra xe đi."

"…" Phó Lập Nghiệp ngẩn ngơ, không nhúc nhích.

Dương Mai buông tay: "Anh cũng thấy, tôi nơi này không có đồ ăn không có đồ uống, tôi sợ không chiêu đãi anh tốt được."

"…" Vẫn là không phản ứng, hắn là nghe đến choáng váng.

Dương Mai nhếch miệng, tuỳ tiện nói: "Anh chắc không phải muốn ngủ ở chỗ tôi chứ?"

"Không không không, đương nhiên không được."

"Kia chúng ta đi thôi."

Nói vừa xong, đã mở cửa, đưa người đến ngoài cửa.

Phải đối phó một người phụ nữ như Dương Mai, Phó Lập Nghiệp còn chưa đủ trình độ. Vừa bị đẩy đến ngoài cửa, cũng chỉ có thể đi. Trước khi đi còn chưa từ bỏ ý định hỏi cô có muốn cùng nhau về quê không, Dương Mai đương nhiên không đáp ứng. Cái này, Phó Lập Nghiệp hoàn toàn không lời nói để nói nữa, đỏ mặt xách theo chìa khóa xe đi mất.

Bị Phó Lập Nghiệp xen vào như vậy, Dương Mai cũng không còn tâm tư làm gì khác. Chỉ chớp mắt, liếc đến rương hành lý ở huyền quan. Bên trong là đồ ăn tết chuẩn bị đi Bắc Kinh. Mấy giờ trước, cô chuẩn bị từng món một cẩn thận, chỉnh tề bỏ vào, bây giờ, cô lại thong thả ung dung lấy ra, thả lại vị trí cũ.

Giang Thủy nói đúng, cô chính là tùy hứng. Vừa rồi còn muốn bay đến Bắc Kinh, bây giờ lại không muốn nữa.

https://thuviensach.vn

Năm nay một mình cô trải qua, nghe âm thanh cười nói trong TV, người xem trong TV cười đến không khép miệng được, cô cũng đi theo giật nhẹ khóe miệng.

Trong tiểu khu đen thui, có người trộm đốt pháo, bùm bùm một lúc lâu.

Trong tiếng pháo, trái tim cô cảm thấy yên ổn trước nay chưa từng có.

Lại có thể thế nào đây, mặc kệ sự tình phát triển như thế nào, người cùng vật bên người thay đổi thế nào, cô vẫn là chính mình như cũ.

Rất nhiều chuyện không phải cô có thể quyết định, mà là đã sớm chú định xong.

Tựa như Tống Cường — nếu không phải Tống Cường, cũng luôn có Vương Cường, Triệu Cường, Lý Cường, vân vân Cường xuất hiện.

Lại như Giang Thủy, cũng đồng dạng như thế.

Đây là "Không thể định số".

Quyết định tiếp tục đi về phía trước, hay là vẫn đứng yên tại chỗ, quyết định yêu anh, hoặc là không yêu anh, đây mới là chuyện cô có thể quyết định. Mà cô quyết định những cái đó, lại thường thường là quyết định với "Không thể định số".

Nói như vậy, tất cả quyết định của cô, đều là vận mệnh đã chú định.

Một khi đã như vậy, mọi lo âu cùng bất an của cô bởi vậy mà sinh ra, đều là không cần thiết.

Cô đã qua một năm tốt lành.

https://thuviensach.vn

Đồng dạng trải qua một năm tốt lành còn có Giang Thủy. Bởi vì khía cạnh vật chất nhảy vọt, làm anh trong một năm xa hoa này có vẻ nhiều ký ức hơn nhiều so với dĩ vãng — dê nướng nguyên con chuyển động trên than hỏa hừng hực, trang phục lộng lẫy rượu ngon, pháo hoa pháo trúc đốt sáng trên đỉnh đầu.

Trong phòng khách rộng mở sáng ngời cùng người nâng chén, bị người không cẩn thận va phải, rượu vang đỏ đổ lên cả nửa người.

Không sao cả, anh có xe, chỉ chạy mười phút sẽ đến một công ty bách hóa mới mở. Thương hiệu này vẫn cẩn trọng thủ vững cương vị.

Anh đi vào, chọn lựa áo lông mới. Yết giá phân biệt là 889, 1200, 1669, 2229… Anh cầm một chiếc màu xám trắng giao nhau, nhân viên cửa hàng tươi cười hòa ái đi tới, hướng anh đề cử một chiếc khác màu đen hoàn toàn.

Cô ấy nói làn da anh thiên đen, chiều cao vai rộng, càng thích hợp màu sắc kiểu dáng này. Giang Thủy liếc mắt một cái, phát hiện giá cả so với chiếc trên tay anh đắt hơn một chút. Đây là tự nhiên.

“Ngài tin tưởng ánh mắt của tôi đi, tôi đã làm nghề này rất nhiều năm, rất nhiều khách hàng mua quần áo, đều là tôi phối hợp.” Nhân viên cửa hàng thực thông minh, lập tức xách lên quần dài bên kia, “Cái này áo lông đen này, phối hợp quần này rất có đẳng cấp.”

Giang Thủy nhìn nhìn, không thấy ra cái gì. Anh đối với phối đồ dốt đặc cán mai. Muốn cẩn thận cùng nhân viên cửa hàng tham thảo, biệt thự bên kia lại gọi điện thúc giục anh mau trở lại, dê nướng nguyên con sắp bị người chia cắt sạch sẽ.

Treo điện thoại, đi sờ túi tiền, “Có thể cà thẻ không?”

https://thuviensach.vn

Nhân viên cửa hàng lập tức gật đầu nói: “Có thể. Xin hỏi gói cả quần áo sao? Bây giờ đã sắp hết thời gian giao dịch.”

“Được, phiền toái nhanh lên, tôi đuổi thời gian.”

“Vâng tiên sinh!”

Trên đường lái xe trở về, đã tới 0h.

Cách biệt thự còn có mấy trăm mét, anh ngừng xe lại.

Ngoài cửa sổ xe tuyết nổi lên, trong gió lạnh mỏng manh rơi xuống. Chân trời pháo hoa ngũ sắc rất kiêu ngạo, ánh sáng lướt qua bùng nổ trong phút chốc, có khí thế muốn chiếu tuyết trắng thành những màu sắc rực rỡ.

Tình cảnh này, anh có một lát hoảng hốt. Có một thời khắc, đầu óc anh hỗn độn, không biết thân ở nơi nào, đã quên chính mình là ai.

Nhưng mà giây tiếp theo, tiếng pháo đốt giòn thanh kéo anh về hiện thực.

Một năm mới đã tới.

Tay anh sờ di động, hơi rùng mình. Không biết là do gió từ cửa sổ xe để lại khe hở gây ra, hay là tâm tình kích động vạn phần gây ra.

Điện thoại rất nhanh có người nghe, “Chúc mừng năm mới.” Anh dẫn đầu nói.

“Chúc mừng năm mới.” Cô cũng nói.

“Một năm mới sắp bắt đầu rồi.”

“Vâng, một năm mới sắp bắt đầu rồi.”

https://thuviensach.vn

Anh nắm di động phát ra tiếng cười từ nội tâm, “Không đúng, đã bắt đầu rồi.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 79: Đến Bắc Kinh

Đảo mắt đã tới tháng tư, hồi xuân ấm áp, vạn vật sinh trưởng.

Trong mấy tháng ngắn ngủn, Dương Mai chỉ đi ba điểm, nhà, siêu thị, cửa hàng đồ trang điểm một đường sinh hoạt, ngẫu nhiên cùng bạn bè đi ra ngoài chơi, ngày qua ngày thực bình đạm.

Trong tiệm một tháng trước Tiểu Hà đã xin nghỉ sinh, trong tiệm nhiều công việc lớn nhỏ, Dương Mai lại thuê một cô gái tới trông cửa hàng. Cô gái này rất có kinh nghiệm, nghe nói làm nghề này đã ba bốn năm, Dương Mai đối với cô ấy rất yên tâm. Sáng sớm tới trong tiệm vòng một vòng, liền chuẩn bị về nhà.

Mới ra khỏi cửa, đã có một người đàn ông tóc đỏ chặn đường cô.

Bọn họ tới một quán cà phê gần đó ngồi.

Tóc đỏ đơn giản giới thiệu chính mình, Dương Mai nghe liền hiểu, nhưng cũng không nói cái gì, Tóc đỏ còn chờ cô lên tiếng trước, thấy dáng vẻ cô khí định thần nhàn án binh bất động, trong lòng cũng có ý tưởng, xem ra người phụ nữ này cũng không phải đèn cạn dầu.

“Đại khái tình huống chính là như thế.” Tóc đỏ nói, “Nói ngắn gọn, ý anh Thủy là, muốn tôi ‘mời’ cô đi Bắc Kinh, bên kia có nơi ở, nếu cô nguyện ý, anh ấy có thể thuê một mặt tiền cửa hàng, cô có thể kinh doanh đồ trang điểm như cũ.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói rơi xuống, thập phần an tĩnh.

Không biết vì sao, Tóc đỏ nhìn người phụ nữ đối diện, trong lòng có chút hoảng. Hắn bất quá là người chạy chân làm việc, nhưng dường như có áp lực vô hình thật lớn.

Rốt cuộc, Dương Mai nói: “Vì sao anh ấy không tự mình tới đây?”

Tóc đỏ ngượng ngùng cười, trong lòng nói cái này cô hẳn là rõ ràng đi, còn không phải bởi vì hai người cãi nhau, trong điện thoại ồn ào hung dữ như vậy, tức giận đến mức Giang Thủy thiếu chút nữa không ném di động đi. Mấy ngày tiếp theo đều buồn bực, hôm trước Giang Thủy mới giao việc này, hắn một chút tâm tư chậm trễ cũng không dám, phải vội vàng chạy tới.

Tiếp tổ tông nhà cô, cô khen ngược, biết rõ còn cố hỏi.

Bất quá Tóc đỏ theo Lý Vân nhiều năm như vậy, đã là người từng trải. Lập tức, mang theo một chút ý lấy lòng nói: “Cô đừng thấy anh Thủy cứng đầu, kỳ thật da mặt vẫn rất mỏng, lòng tự trọng lại quá cao. Trong lòng anh ấy có băn khoăn, cho nên lập tức kêu tôi tới đây nhận lỗi với cô không phải sao? Cô — cho cái mặt mũi đi?”

Dương Mai từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, ngón tay thưởng thức hoa văn trên thành ly, lành lạnh nói: “Cậu là ai chứ, dựa vào cái gì phải cho cậu mặt mũi?”

Tóc đỏ cười gượng: “Tôi nói sai rồi, không phải cho tôi mặt mũi, là cho anh Thủy mặt mũi.”

“Ừ, dựa vào cái gì cho anh ấy mặt mũi?”

Được lắm, dầu muối không ăn, một giọt nước không lọt sao.

https://thuviensach.vn

Đối phó loại phụ nữ này là khó giải quyết nhất.

Tóc đỏ âm thầm kêu khổ, nếu không phải hai người này giận dỗi, chỗ nào có chuyện cho hắn lên tiếng. Hắn hắn là đang nằm ngủ ngon trong chung cư ấm áp ở Bắc Kinh, ngủ đến buổi chiều 3, 4 giờ, dậy ăn bữa tối, sau đó tìm các anh em vui vẻ, ban đêm lại đi đua xe.

Lại xem bây giờ — người phụ nữ trước mắt này mặt không đổi sắc, kỳ thật ý tưởng rất nhiều. Cùng người như vậy nói chuyện, hắn nhất định phải cẩn thận vạn phần.

Bất quá nhìn kỹ Dương Mai, phát hiện lông mày cô bằng phẳng, con mắt sáng như châu, Tóc đỏ trực giác phụ nữ có gương mặt như vậy nhất định rất thiện tâm, vì thế liền dùng một bộ khổ nhục kế, bắt đầu kể ra chính mình làm người chạy việc, có bao nhiêu gian nan. Trong lời nói của hắn có bảy phần thật ba phần nhuộm đẫm, làm người nghe xong thật đúng là có thể sinh ra một tia thương hại.

Trong lòng Dương Mai rõ ràng, hắn nói như vậy bất quá chính là nói rõ thân phận địa vị của chính mình — là muốn cô đừng làm khó dễ hắn. Cô không phải người không thông thái, nhưng Tóc đỏ càng phóng thấp vị trí chính mình, trong lòng cô càng cảm thấy quái.

Tiếng dương cầm hơi ngừng, cô ra dấu tay tạm dừng với hắn, ngay sau đó nói: “Nếu tôi làm khó dễ cậu, Giang Thủy sẽ làm gì cậu?”

Nghe vậy, Tóc đỏ bỗng nhiên ngẩn ra, Dương Mai nhìn biểu tình hắn đột biến, lại hỏi: “Cậu rất sợ anh ấy?”

“Đúng vậy! Cô xem anh ấy so với tôi vừa cao vừa to, nếu đánh lên, tôi khẳng định không đánh lại anh ấy.”

Lời này nhưng thật ra nói rất lưu loát, Dương Mai ngó hắn liếc mắt một cái, tinh tế phân biệt, hắn che dấu thật tốt, làm người ta không kết luận

https://thuviensach.vn

được lời nói thật giả.

Dương Mai bỗng nhiên đứng dậy, rời khỏi ghế sô pha, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào mất đi che đậy, không tiếng động dừng trên sô pha, giống như muốn xuyên thấu qua nó.

Váy đỏ san hô của cô ở trước mắt Tóc đỏ nhoáng lên, trong chớp mắt, người cũng đã đi đến cửa lớn. Trong lòng quýnh lên, hắn "ấy ấy ấy" kêu không ra tên cô, vội vàng thanh toán tiền, chạy như thỏ đuổi theo.

Thật là khổ, một người so một người còn khó hơn.

Từ quán cà phê ra tới, Dương Mai đi ở trên cầu, dưới cầu là dòng sông chảy qua, dòng sông rất dài, nhìn không thấy đầu, cũng nhìn không thấy đuôi. Xuống cầu, cô đi dọc theo bờ sông, Tóc đỏ theo ở phía sau, bắt đầu còn nói nói mấy câu, sau lại thấy Dương Mai không cho bất luận phản ứng gì, hắn cũng đi theo câm miệng.

Đường nhỏ bên bờ sông liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, dường như càng đi sẽ càng dài. Từng bước một đi xa, nôn nóng trong lòng Tóc đỏ liền tăng thêm một phần, lúc trước Lý Vân phái hắn tới thuyết phục Giang Thủy, trong lòng hắn nắm chắc, bây giờ Giang Thủy phái hắn tới thuyết phục Dương Mai, trong lòng hắn không chắc chắn.

Nói đến cùng, vẫn là bởi vì Giang Thủy có mưu cầu mãnh liệt — anh cần tiền, bởi vậy, Tóc đỏ mới có mười phần nắm chắc.

Kia Dương Mai có nhu cầu gì đây? Cô muốn bất quá là một Giang Thủy, nhưng bộ dáng cô bây giờ, ngược lại làm người ta cho rằng Giang Thủy với cô chẳng qua là người thường, cô giống như cũng không sao cả.

Trong lòng quýnh lên, bước chân liền rối loạn.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, Dương Mai cũng không quay đầu lại mà nói: “Cậu cảm thấy nơi này thế nào?”

Tóc đỏ ngẩng đầu, “Khá tốt.”

“Tốt như thế nào?”

Hắn chau mày, không rõ nguyên do, nhưng vẫn miêu tả nói: “Không khí so với Bắc Kinh tốt hơn, trên đường cũng không tắc nghẽn nhiều, có sông có rừng, còn có loại người như cô nhàn tới mức có tâm tình tản bộ ở bờ sông — đủ để chứng minh nơi này tốt đi?”

“Đúng vậy, nếu nơi này tốt như vậy, cậu cứ gấp như vậy làm gì?”

Tóc đỏ cười, thiếu chút nữa buột miệng thốt ra “Đại tỷ, đó là bởi vì tôi có nhiệm vụ trong người, không giống cô, không có việc gì một thân nhẹ nhàng ạ”.

Một đường đi tới, cuối cùng tới điểm đầu. Bên cạnh là một loạt thang đá hướng về phía trước, Tóc đỏ đi theo Dương Mai lên, phong cảnh trước mắt thay đổi. Hắn ngẩn ra, bước chân hơi ngừng. Dương Mai quay đầu lại xem hắn: “Làm sao vậy?”

“Không……” Hắn suy tư một chút, “Nơi này tôi có chút quen mắt.”

“Phải không?”

Dương Mai tiếp tục đi, Tóc đỏ tiếp tục theo cùng.

Đi theo, hắn rốt cuộc biết vì cái gì nơi này quen mắt.

Con đường này hắn đã từng đi qua lúc tới tìm Giang Thủy, khi đó Giang Thủy trốn trong nhà, hắn tìm không ra người, may mắn Lý Vân thần thông quảng đại, không biết từ nơi nào tra được địa chỉ nơi Giang Thủy ở, hắn dựa theo địa chỉ kia đi tìm, vòng đi vòng lại, đi qua con đường này.

https://thuviensach.vn

Dương Mai đang đi về hướng nhà Giang Thủy.

Tự nhiên, Giang Thủy không ở đây, cửa sân đang đóng. Bọn họ vào không được, ở ngoài cửa đứng lại.

Bên cạnh đúng là dòng sông kia, bên kia sông là đường ray, thật lâu trước kia còn sử dụng, thường thường có thể nghe thấy tiếng còi tu tu, hiện tại đã không nghe thấy nữa. Chỉ còn lại con sông kia róc rách lưu động.

Dương Mai đứng rất gần bờ sông, cúi xuống quan sát, Tóc đỏ cũng nhìn xuống, nhưng nhìn thoáng qua liền dời tầm mắt. Loại sông này tới chỗ nào cũng đều thế, không có gì để xem. Huống chi sông này cũng không sạch sẽ, dòng nước không biết trộn lẫn thứ gì, màu sắc trở nên rất đậm.

Hắn nói: “Không phải chứ, đi đường thật xa, chính là tới đây xem thứ này?”

Dương Mai nói: “Thành phố này nhà xưởng nhiều, không biết bao nhiêu người trộm đổ nước bẩn vào sông, sông này trước kia rất sạch, nhưng bây giờ lại ô uế. Thời điểm mùa hè, mực nước thấp, đáy sông nước bùn đội lên từng đống một như ngọn núi nhỏ, còn có mùi tanh. Lúc người đi qua, đều phải che mũi lại.”

Tóc đỏ gật gật đầu, “Kia cũng không có biện pháp, trước ô nhiễm sau thống trị không phải sao. Tuy rằng biết đây là không đúng, nhưng ai cũng không thể tránh được đi con đường này. Muốn kinh tế phát đạt, phải trả giá hoàn cảnh sống.”

“Phát đạt thì thế nào, tôi càng thích thành thị thuần phác một chút. Anh biết không, sông này trước kia còn có vịt bơi lội, bây giờ cái gì cũng không có, bờ sông lại dựng lên những tòa cao ốc, nhưng bên trong sông thật sự là cái gì cũng đã không có.” Không biết liên tưởng đến cái gì, cô trở nên ảm đạm thương cảm, “Mỗi người đều ghét bỏ nó, người biết đến đều đã quên mất dáng vẻ nguyên bản của nó từ thật lâu thật lâu trước kia.”

https://thuviensach.vn

Chỉ muốn nhìn dáng vẻ bây giờ của nó — mỗi khi đến tháng sáu tháng bảy, dáng vẻ nó lộ ra đáy sông dơ bẩn. Chờ tới tháng tám tháng chín, mực nước dâng lên, lại che đi những dơ bẩn đó, dường như lại trở lại thời điểm yên bình.

Nhưng mà, vẫn sẽ có người lo lắng sốt ruột. Ai biết con sông bình tĩnh ngây thờ này, ở dưới bề mặt của nó cất giấu những dơ bẩn hay đồ vật biến chất gì.

“Cô cũng đừng mặt ủ mày ê, chuyện này lại không phải là chuyện cô quản, đây là chuyện của cục bảo vệ môi trường.” Tóc đỏ bỗng nhiên cười, “Cô đây là lo trước nỗi lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ. Tư tưởng vĩ đại như thế, không bằng giúp tôi đã, cùng tôi đi Bắc Kinh, đỡ phải anh Thủy nhắc mãi.”

Dương Mai không nói chuyện, không biết một người trầm tư cái gì.

Lúc bắt đầu năm mới, cô nhận được điện thoại của mẹ Dương, không cần đoán cũng biết gọi tới vì cái gì. Khi đó cô mới vừa đưa Phó Lập Nghiệp về quê, anh ta tay không mà về, mẹ Dương khẳng định không hài lòng, nếu không, đã không lập tức gọi điện thoại lại đây.

Nói đến cũng buồn cười, hai mẹ con chiến tranh lạnh vài tháng, cuộc điện thoại phá băng đầu tiên, nguyên do thế nhưng là bởi vì cái này.

Nội dung nói chuyện đơn giản là những chuyện bình thường, Dương Mai đều sẽ tiếp truyện.

Trong điện thoại mẹ Dương thật ra rất bình tĩnh, tổng cộng hỏi cô ba vấn đề. Vấn đề thứ nhất, có phải còn chưa cắt đứt với thằng kia không. Dương Mai nói, anh ấy không phải “Thằng kia”, anh ấy có tên, gọi là Giang Thủy.

https://thuviensach.vn

Vấn đề thứ hai, có phải nói gì cũng không chịu thử cùng Phó Lập Nghiệp xem sao không. Dương Mai thực sảng khoái mà đáp "Đúng vậy".

Vấn đề thứ ba, có phải thế nào cũng phải làm ba mẹ tức chết mới cam tâm không.

Vấn đề này, Dương Mai trả lời khẳng định là "Không phải", nhưng chữ "Không" kia của cô còn chưa kịp nói ra, mẹ Dương đã ngắt điện thoại.

Đến tận đây, rốt cuộc không chủ động gọi điện thoại tới nữa. Ba Dương dễ nói chuyện hơn, Dương Mai liền báo tình hình gần đây cho ông nghe, lại từ ông chuyển đạt cho mẹ Dương. Một nhà ba người cuối cùng trở thành phương thức ở chung như vậy, trong lòng Dương Mai không thể nói là cảm giác gì.

Không có người nhà chống đỡ, ngày qua ngày sẽ khổ sở như vậy.

Lúc này suy bụng ta ra bụng người, Dương Mai mới càng có thể thể hội được tâm tình của Giang Thủy. Gần ba mươi năm anh đều cô độc như vậy, vì anh, cô mới cô độc chút thời gian như vậy, thì cũng thế nào đâu.

Vì thế cô nói: "Tôi đi theo anh đến Bắc Kinh."

Tóc đỏ vui mừng lộ rõ trên mặt: "Được được, thật tốt quá! Tôi lập tức mua vé máy bay."

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 80: Người Đàn Ông Trung Thủy

Sau khi tới Bắc Kinh, Dương Mai cùng tóc đỏ đi tới cửa hàng cải tạo xe của Vương Chấn. Cửa hàng đang đóng cửa, Tóc đỏ vừa muốn gọi điện thoại tìm người, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, "A! Quên mất! Mới vừa rồi còn gửi tin nhắn cho tôi …"

Ánh mắt Dương Mai dò hỏi hắn, hắn thu hồi di động, cười hì hì: "Anh Thủy ở siêu thị, cô xem đến nhà anh ấy chờ, hay là đi siêu thị gặp anh ấy?" Thuận tay chỉ về một phía, lại nói: "À, ngay kia, không xa."

"Vậy đi siêu thị."

Giang Thủy đang ở siêu thị chờ mua vật dụng hàng ngày, gia cụ đồ điện của nhà mới đã đầy đủ mọi thứ, đã để không gần nửa năm nên mùi cũng chạy hết, lúc này đã phù hợp tiêu chuẩn vào ở. Nhưng mà thiếu chút nhu yếu phẩm sinh hoạt, biết được Dương Mai tới đây, anh lập tức buông việc trên đầu chạy thẳng đến siêu thị. Đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Tóc đỏ cùng Dương Mai tìm được Giang Thủy ở khu bán trái cây.

Khi đó, anh đang ở chỗ cân hàng, quá tập trung tinh thần nên Dương Mai từ phía sau đến gần, anh cũng không hề phát hiện.

Chỉ nghe thấy thanh âm em gái cân đồ giòn giòn: "Đúng vậy, là 5.8 một quả, không phải một cân. Rốt cuộc anh có lấy hay không?"

https://thuviensach.vn

Vừa nhấc đầu lên thấy sau lưng Giang Thủy nhiều thêm hai người, căn bản không có hứng thú đánh giá, lại thả ánh mắt lại trên mặt Giang Thủy, "Muốn lấy hay không? Không cần thì thả lại đi."

"Cô đây là thái độ gì?" Mặt anh vô biểu tình nhìn chằm chằm.

Trên tay em gái đuôi ngựa xách theo kiwi do anh lấy tới. Chỉnh chỉnh tề tề đặt dưới ánh đèn dây tóc, một đám quả hình bầu dục lẳng lặng nằm ở chỗ người ta thả lại. Giá được treo ở giữa không trung, con số là 5.8.

Giang Thủy tưởng là 5.8 một cân.

Lúc cân mới biết được, là 5.8 một quả.

"Đây là loại quả hiếm, vốn đã đắt rồi." Bị gương mặt than đầy sát khí của Giang Thủy hù, thanh âm của em gái đuôi ngựa thấp xuống. Những lời này là nói thầm ra.

Công việc thì vẫn phải làm. Em gái đuôi ngựa không phục mà ngẩng đầu liếc liếc mắt một cái, "Vậy anh lấy hay không?"

Một bác gái xách theo túi táo ở bên cạnh giúp Giang Thủy làm quyết định: "Đắt như thế, bỏ đi."

Em gái đuôi ngựa cất túi quả kia sang một bên.

Giang Thủy lại nói: "Lấy chứ. Sao lại không lấy?"

Anh còn nhớ rõ Dương Mai thích ăn cái này. Thời điểm không có tiền anh phải cân nhắc, bây giờ có tiền, anh có cái gì mà do dự?

Vừa quay người, lại gặp được người ngày đêm tơ tưởng kia.

"Hì." Dương Mai nâng gương mặt tươi cười.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không trả lời, liếc liếc Tóc đỏ cách đó không xa, Tóc đỏ cười đắc ý, như là làm được chuyện lớn gì khó lường.

“Đi thôi.” Anh dắt lấy tay cô, khi đi ngang qua Tóc đỏ, thuận tay đẩy xe mua sắm vào lòng ngực hắn.

Mẹ kiếp!

Trong lòng Tóc đỏ nói như thế.

Từ siêu thị đến nhà mới của Giang Thủy, Tóc đỏ làm cu li một đường. Giang Thủy nói, Dương Mai mới vừa xuống phi cơ, mệt, nên đành vất vả cậu.

Tốt tốt dĩ nhiên rồi. Tóc đỏ trả lời như vậy.

Nhìn một đôi bích nhân xứng đôi trước mắt đi qua, Tóc đỏ phun một ngụm trên mặt đất, trong lòng phất cờ hò reo: Họ Giang, ông đây cũng vừa xuống phi cơ!

Hò hét xong, tiếp tục cúi mặt đi theo làm tùy tùng — đi tuốt đàng trước mặt thay hai người mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một tiếng “bang” vang lên, trước mắt Tóc đỏ là pháo hoa nở rộ. Nhìn chăm chú một lát mới hồi hồn, dừng hình ảnh ở một số gương mặt quen thuộc trước mắt. Bọn họ vui sướng mà nói: “surprise!”

Lúc ấy, ý tưởng đầu tiên trong lòng Tóc đỏ là, đám người này làm thế nào có được chìa khóa nhà mới Giang Thủy. Vừa thấy Lý Vân đứng ở sau cùng không có gì không làm được, cái dấu chấm hỏi này đã được giải quyết.

Ý tưởng thứ hai là, đám người này không được người đồng ý đã tư sấm dân trạch (tư sấm dân trạch, tức là tự ý vào nhà dân mà chưa được

https://thuviensach.vn

phép), y theo tính tình anh Thủy bây giờ, khẳng định sẽ phát hỏa.

Vì thế quay đầu lại tìm Giang Thủy.

Tóc đỏ vừa quay người như vậy, người trong cửa cùng đôi nam nữ ngoài cửa không hề trở ngại mà đối mặt nhau.

Hai bên đều có điểm kinh ngạc, thực ăn ý mà an tĩnh một lát. Nhưng mà rất nhanh, Thái Tân Tinh với lòng hiếu kỳ tương đối lớn dùng thanh âm vừa vặn không lớn không nhỏ hỏi Thái Minh Tinh đang có biểu cảm rất xuất sắc: “Chị, người phụ nữ kia là ai?”

Thái Minh Tinh nói: “Không biết.”

Nhưng mà có thể đoán được. Cô ấy theo bản năng đi sờ ngà voi điếu trụy vẫn luôn treo trước ngực. Quan Thế Âm à Quan Thế Âm, dường như sờ vào thì tâm tình có thể bình tĩnh trở lại.

Tâm tình đồng dạng phập phồng không ngừng chính là Lý Vân, nhưng mà cô ta cao tay hơn nhiều so với Thái Minh Tinh, ít nhất thần sắc của cô ta vẫn như thường, trước khi mở cửa cùng sau khi mở cửa, biểu cảm không có biến hóa gì.

Loại trường hợp lớn này, cô ta cần đứng ra chủ trì một chút, “Chúc mừng cậu vào ở nhà mới Giang Thủy.”

Bọn họ là tới ăn mừng tân gia, trên bàn pha lê còn đặt bánh kem nặng trĩu. Đây là Lý Vân kêu Thái Tân Tinh làm chân chạy đi mua, cậu ta muốn ăn vị chocolate nhưng bị Lý Vân phủ quyết.

Lý Vân cười như không cười nhìn cậu ta, nói: “Cậu cho là làm sinh nhật cho cậu à?”

https://thuviensach.vn

Thái Tân Tinh tuổi còn nhỏ nhưng lại có một trái tim thiếu niên mẫn cảm, giống dưa chuột héo bẹp mềm, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Vậy chị nói muốn mua vị gì?”

Mua vị gì kỳ thật là chuyện không quan trọng. Lý Vân biết, Giang Thủy không thích đồ ngọt. Bánh kem này mua về, cuối cùng vẫn sẽ bị người khác chia cắt sạch sẽ, quân chủ lực trong đó khẳng định là Thái Tân Tinh tham ăn.

Còn không bằng chọn cái cậu ta thích.

Lý Vân càng không thích.

Vì cái gì không thích? Quá đơn giản, nếu là trước đây, để ý cô ta cũng sẽ không để ý hai chị em này một chút nào. Nếu không phải vì Giang Thủy, cô ta thậm chí sẽ không cho Thái Tân Tinh có cơ hội đứng ở trước mặt cô ta chọn lựa vị chocolate hay là vị matcha.

Nhưng mà Giang Thủy tự mình nhờ cô ta, nhờ cô ta cho hai chị em sống nương tựa lẫn nhau ở tạm nhà chung cư kia. Tiền thuê nhà điện nước do anh trả.

Ngày đó, lần thứ hai anh gọi cô ta là “Chị Vân”.

***

“Chị Vân.”

Lý Vân bỗng nhiên hoàn hồn, Tóc đỏ đứng phía sau, hắn giải thích: “Anh Thủy muốn tôi tới đón.”

Lý Vân không tiếng động mà cong cong khóe môi: “Cậu ta muốn cậu đón cậu liền đón, nhận chủ rồi?”

Tóc đỏ không nghe rõ, “A? Chị Vân, chị nói cái gì?”

https://thuviensach.vn

Lý Vân thu hồi ý cười, đi đến một bên, “Không có gì.”

Hơn mười người cùng nhau ăn cơm chiều, cũng may bàn pha lê dài thật sự đủ dài, mọi người ngồi xuống cũng không có vẻ chen chúc.

Tóc đỏ cầm lấy một quả thạch lựu làm sinh động không khí: “Anh Thủy, đây là thứ ngày đó chúng ta đi mua?” Mọi người nhìn qua, Tóc đỏ đang tung hứng quả lựu chơi, “Hình như là nhập khẩu từ Italy, trời ơi, một thùng giá vài trăm. Em có thể ăn một quả không?”

Giang Thủy không phản ứng hắn, có người liền cười nói: “Không phải cậu cứ ăn là được rồi ư! Anh Thủy còn có thể tiếc một quả thạch lựu nát như vậy? Cậu cũng thật lắm mồm, ăn quả lựu còn muốn báo cáo một cái.”

Tóc đỏ bị nói mà đỏ cả mặt, liếc mắt nhìn người nói lời vô ích lời một cái, cố ý nói: “Cậu cũng không biết xấu hổ cười nhạo tôi, có nhớ không, cậu đánh rắm cũng phải báo cáo với chị Vân?”

Người nọ trừng mắt, thật cẩn thận nhìn Lý Vân liếc mắt một cái. Cái gì cũng không dám nói.

Kỳ thật chuyện này không trách hắn, ngày đó mọi người tụ tập, hắn vừa lúc ngồi cùng Lý Vân, trong một thời khắc nào đó, có người thả một quả rắm, mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều biết rõ, quả rắm này là của Lý Vân.

Nhưng cái này sao có thể là Lý Vân làm chứ, vì thế hắn xung phong nhận việc gian nan hy sinh, nói rắm này là hắn thả.

Thời điểm chuyện này phát sinh, trùng hợp Tóc đỏ không ở đó. Nếu hắn biết sự tình từ đầu đến cuối, căn bản sẽ không đem chuyện này đặt lên mặt bàn mà nói. Này không phải làm Lý Vân xấu mặt sao.

https://thuviensach.vn

Khi Tóc đỏ vẫn còn không rõ vì sao mọi người bỗng nhiên trầm mặc, Lý Vân lên tiếng: “Cậu thích ăn thì ăn, không ăn thì câm miệng.”

Tóc đỏ liền câm miệng. Một mình lẳng lặng lột lựu, chờ sau khi ném từng viên lựu vào trong chén, chén đựng trái cây lại bị người ta quang minh chính đại đoạt lấy.

Hắn trừng lớn mắt, lại lùi về, “Được được được, anh Thủy anh ăn trước.”

Giang Thủy cầm chén đưa đến trước mắt Dương Mai, “Đây là thạch lựu không hạt.”

Dương Mai cắn một viên, phun ra một cái hạt, Giang Thủy nhìn nhìn, bốc mấy viên ném vào trong miệng.

Quả nhiên là có hạt.

“Chết tiệt, trước khi mua cho tôi ăn nửa kia rõ ràng một cái hạt cũng không có.”

Tóc đỏ cũng thò lại gần, túm mấy viên nhai rồi nhai, cuối cùng phun ra một đống hạt, “Bị lừa, bị lừa rồi! Lấy loại không hạt gạt chúng ta ăn, lại bán loại có hạt cho chúng ta… Còn không bằng mua thạch lựu bình thường!”

Hương vị kỳ thật cũng giống nhau, cùng bình thường không có gì khác biệt.

Giang Thủy đen mặt, đẩy chén ra xa, lại lấy quả kiwi mới vừa mua lại đây, “Em ăn cái này đi.”

Dương Mai nhận lấy, sờ sờ, vẫn còn cứng, chưa thể ăn.

“Không thích?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai đặt quả kiwi vào lòng bàn tay anh, “Anh thử xem.”

Giang Thủy quả thực liền thử thử.

Chua, đặc biệt chua, chua muốn chết.

“Bỏ đi, đừng ăn. Ăn cơm.” Anh ném quả kiwi mới cắn một miếng vào thùng rác.

Lúc muộn hơn, mọi người lại ngồi trong phòng khách, Dương Mai ngáp một cái, Giang Thủy liền đuổi cô về phòng ngủ trước. Trước khi ngủ còn cho cô uống một ly sữa nóng, chiêu này là học từ mẹ Dương. Giang Thủy cố ý mua sữa bột nhập khẩu, loại cho trẻ con uống. Nhất cử nhất động hoàn toàn là cẩn thận tỉ mỉ.

Người vừa ra tới, Vương Chấn liền trêu chọc: “Giang Thủy, không nghĩ tới cậu tinh tế như vậy đấy.”

Có người nghe xong liền hiểu sai, “A? Anh Thủy tinh tế? Chỗ nào tinh tế? “Tế” là bao nhiêu “tế” thế?” (Tinh tế được hiểu là tỉ mỉ, cẩn thận, nhưng cái “tế” ở sau là chơi chữ, có nghĩa là nhỏ bé, ý chỉ “ấy ấy” của anh Thủy “nhỏ”)

Đoàn người đều cười. Tóc đỏ cười vui sướng nhất, giống như con khỉ tung tăng nhảy nhót trên Hoa Quả Sơn.

Giang Thủy nhặt một quả thạch lựu lên ném vào ngực hắn. Trúng giữa hồng tâm, đau đến hắn oa oa kêu to.

Vương Chấn nói: “Được rồi mọi người, tư tưởng một người bẩn hơn một người.”

Tóc đỏ một bên xoa ngực một bên phản bác: “Lời này nói không đúng, sao lại kêu bẩn chứ? Chuyện này quan trọng như ăn uống tiêu tiểu

https://thuviensach.vn

vậy! Mọi người nói có đúng không?”

Đều ồn ào nói đúng, Vương Chấn cười một cái, không nói chuyện.

Tóc đỏ dùng vai đụng vai Vương Chấn: “Sao anh biết anh Thủy “tế”? Tôi nhìn cảm thấy anh Thủy rất “thô”.”

Vương Chấn lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, “Tinh tế … Tôi nói là tính cách.”

“Đúng vậy, tôi cũng nói chính là tính cách — tục tằng thô lỗ.” Tóc đỏ không có ý tốt, “Anh tưởng chỗ nào vậy? Tư tưởng sao đen tối như vậy chứ!”

Đoàn người lại cười.

Bởi vậy đùa đùa, Giang Thủy không cao hứng, hai lời chưa nói đuổi nhóm người này đi. Tháng tư trời còn lạnh, không ai nguyện ý ở lại trong gió đêm, tốp năm tốp ba, lái xe thì lái xe, đi nhờ xe thì đi nhờ xe, lập tức đều đi hết.

Thái Tân Tinh cùng Thái Minh Tinh ngăn một chiếc taxi đi về, trên đường, Thái Tân Tinh còn dư vị mới món ngon đẹp vị vừa rồi vui vẻ nói chuyện, chợt nghe người bên cạnh nói: “Không phải diễn không phải diễn…”

Lỗ tai cậu hơi tắc, lập tức quay đầu hỏi: “Chị nói cái gì không phải diễn?”

Thái Minh Tinh giật mình, cuống quít lắc đầu: “Không có gì.”

“Chị vừa nói không phải sao!”

Thái Minh Tinh ngả đầu sang một bên, chợp mắt.

https://thuviensach.vn

Thái Tân Tinh bĩu môi hứ một tiếng, cũng quay đầu xem phong cảnh bên đường lùi lại.

Bên kia Thái Minh Tinh mở mắt ra, cảnh vật lướt qua nhanh thế nào cũng không đọng được đến đáy mắt cô ấy. Trong đầu một màn lại một màn, tất cả đều là quá khứ không bỏ đi được.

Đôi mắt cô ấy càng thêm chua xót, cảm thấy chính mình thật đáng thương. Cô ấy thật tự ti.

Cô ấy thấy ánh mắt anh tràn ngập tình yêu, khi đó liền như bị sét đánh. Không phải diễn, cô ấy đã không thể xem như không có gì được nữa.

Xe taxi bay nhanh, Thái Minh Tinh vô ý thức sờ sờ ngà voi trước ngực. Mang theo vô tận thương xót với chính mình.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 81: Tìm Kiếm Chân Tướng

Dương Mai ngủ sớm, thức dậy muộn, trong nhà đã không còn một bóng người. Nồi áp suất trong bếp có khoai lang và bắp, mở nắp nồi ra vẫn còn khí nóng bốc lên. Hương vị rất thơm.

Cô nhìn một cái liền đậy nắp lại.

Lúc này chuông cửa vang lên, cô mở cửa, mời Tóc đỏ vào.

“Giang Thủy đâu?” cô hỏi.

Tóc đỏ dựa lên tủ giày, “Có việc đi với ông chủ Lưu rồi.” Thấy Dương Mai dường như còn điều muốn nói, cũng đứng bất động như hắn, liền giải thích nói: “Anh Thủy từ sớm đã không chạy xe nữa, làm cái này không phải nguy hiểm rất lớn sao, bây giờ có đường kiếm tiền, khẳng định nên thoát thân.”

Dương Mai gật gật đầu, “Bây giờ anh ấy làm cái gì?”

Tóc đỏ nói: “Đi theo ông chủ Lưu làm buôn bán.”

Không đợi Dương Mai tiếp tục hỏi, Tóc đỏ đã nói sang đề tài khác: “Anh Thủy hôm nay không rảnh, bảo tôi tới đưa cô đi siêu thị xem có gì muốn mua không.”

Thật sự là có.

https://thuviensach.vn

Sáng nay lúc cô rời giường, phát hiện bà dì cả tới. Trong nhà không có băng vệ sinh, thời điểm đi WC cô nghĩ lát nữa sẽ xuống lầu mua một gói, nên tạm thời lấy giấy vệ sinh lót. Cho đến vừa rồi vẫn bình thường, bây giờ Tóc đỏ nhắc tới, cô bỗng nhiên cảm thấy lót giấy vệ sinh không quá thoải mái.

Vì thế thay đổi quần áo lập tức đi siêu thị.

Từ siêu thị trở về, Tóc đỏ liền rời đi. Dương Mai ngồi trên sô pha trong phòng khách, mông còn chưa ngồi ấm chỗ, chuông cửa lại vang lên. Lúc này là một bác gái tới, vừa hỏi mới biết là người giúp việc Giang Thủy mời đến.

Trong điện thoại, Dương Mai nói: “Mới vừa dọn vào gọi người giúp việc làm gì chứ.”

“Sau khi em ngủ bọn họ còn náo loạn một lát, phòng khách rất bẩn.”

Dương Mai dừng dừng, theo bản năng nhìn người giúp việc đang quét nhà, “Kỳ thật em làm là được.”

Giang Thủy cũng dừng dừng, như là đổi điện thoại sang tai khác nghe. Anh nói: “Dương Mai, em tới Bắc Kinh, là để trải qua ngày lành.”

Người giúp việc làm xong, Dương Mai hỏi bà ấy: “Các bác tính phí như thế nào?”

Bà ấy đáp: “Hiện tại là 30 đồng một giờ.”

Dương Mai gật gật đầu, đưa người giúp việc ra cửa.

30 đồng một giờ, ha, Dương Mai nghĩ, bây giờ Giang Thủy thật sự bỏ được tiêu tiền.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều 5 giờ, Giang Thủy trở lại. Mang theo một con vịt nướng to mọng, thơm ngào ngạt, bóng nhẫy, dùng túi bao lấy còn có thể ngửi được mùi vị. Tâm tình Giang Thủy thoạt nhìn rất tốt, so với bình thường ăn nhiều một chén cơm.

“Gạo ngon không?”

Dương Mai liếc anh một cái, “Anh rất đói?”

Giang Thủy nhướng mày, dùng chiếc đũa gắp cơm trực tiếp đưa tới miệng Dương Mai, “Em cẩn thận nếm thử.”

Cái này nếm ra không giống loại thường.

“Đây là gạo gì?” Cô hỏi ra vấn đề anh muốn trả lời.

“Gạo hương Thái Lan.” Anh đáp, “Gạo này nấu cơm đặc biệt ăn ngon. Anh đã hỏi qua, gạo Đông Bắc nấu cháo tốt, gạo hương Thái Lan nấu cơm ngon.”

“Ừm.” Cô cười anh nói về gạo cũng có thể nói cao hứng như vậy được, “Anh trước kia thường ăn gạo gì?”

Anh lắc đầu, nói: “Không biết, gạo bình thường đi, dù sao cũng không ăn ngon bằng cái này.”

Cô trêu chọc: “Ồ, về sau đều tính ăn loại gạo này?”

Anh nghiêm trang đáp: “Chỉ ăn nó khẳng định sẽ chán, nói nữa, còn có gạo càng ngon hơn.”

“Anh bây giờ càng ngày càng có theo đuổi.” Cô cười nói.

“Người luôn là muốn hướng về chỗ tốt, đi đến chỗ cao.”

https://thuviensach.vn

Cơm chiều qua đi, hai người dựa trên sô pha phòng khách xem điện ảnh, TV này có thể xem 3D, bọn họ đeo mắt kính chọn một bộ phim tình yêu.

Khanh khanh ta ta (cách gọi của nam nữ thời cổ), tình chàng ý thiếp. Phim tình yêu như thế, bọn họ cũng như thế.

Nam chính trong phim ôm nữ chính vào trong ngực hôn, không gian yên tĩnh, Giang Thủy cũng ôm Dương Mai vào trong ngực hôn. Tình nùng là lúc, đều quên mình. Sau khi hôn, mắt kính bị ném xuống dưới chân, áo khoác bị ném xuống dưới đất, tự mình ném lên trên chín tầng mây.

Trong phòng khách, bọn họ chỉ làm một việc này, chuyên chú mà hưởng thụ. Bối cảnh âm nhạc trong phim nhẹ nhàng vang lên, ngược lại trở thành nhạc phối cho họ động tình.

“Vào bên trong?” Giang Thủy thở hổn hển hỏi.

Dương Mai không nháy mắt nhìn anh, chờ anh càng ngày càng gấp, khi chuẩn bị tiền trảm hậu tấu, bỗng nhiên cười ra tiếng, “Anh sờ thử đi.”

“?”

Dương Mai nắm tay anh di xuống, xúc cảm trên tay cưng cứng. Anh lập tức phản ứng lại, cô đang lót băng vệ sinh.

“A, làm thế nào …”

Cô cười ha ha: “Thân thích tới không có cách nào, anh nhẫn một chút, nếu không tự giải quyết một chút?”

Giang Thủy huých huých eo, bỗng nhiên giống như núi sụp, ngã lên người Dương Mai. Mặt chôn ở ngực cô, một thời gian lâu không động đậy. Dương Mai xoa xoa ót anh, vui sướng nhẹ giọng hỏi: “Ngủ rồi?”

https://thuviensach.vn

Anh vẫn không nhúc nhích.

Dương Mai tiếp tục xoa, anh cuối cùng nói: “Không đâu.”

Một lát sau, thanh âm rầu rĩ của anh truyền ra: “Để anh ngủ một lát, có chút mệt.”

Cô giống như trấn an một con chó to, hết sức dịu dàng, “Cả ngày đều làm gì?”

“Chạy khắp nơi …”

“Cùng ông chủ Lưu kia?”

“Ừ…”

Bỗng nhiên anh nhấc mạnh nửa người lên, hỗn độn trong mắt cũng tan đi, anh hỏi: “Em hỏi từ chỗ nào?”

Dương Mai nhấp miệng, chỉ cười không lên tiếng. Giang Thủy liền hiểu, xác định là Tóc đỏ lắm miệng.

“Như thế nào, cái này cũng phải bảo mật?”

“Không phải.” Anh ngồi thẳng người lên.

“À.” Cô được một tấc lại muốn tiến một thước, “Ông chủ Lưu là ai?”

Giang Thủy muốn nói lại thôi, quá nhiều điều không biết nói từ đâu. Cuối cùng chỉ nói: “Nói em cũng không biết.”

An tĩnh một hồi lâu, ánh mắt nóng rực mà chấp nhất còn chưa dời đi. Giang Thủy thở dài nhận thua: “Được rồi được rồi, có cơ hội mang em đi gặp người đó.”

Cơ hội này rất nhanh tới.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy phải thuê cho Dương Mai một mặt tiền cửa hàng, ông chủ Lưu có cửa này, chuyện này rất nhanh đã làm thỏa đáng. Lúc giữa trưa, Giang Thủy mời ông chủ Lưu ăn cơm.

Ở một hội sở hoàn cảnh u tĩnh nào đó.

Ông chủ Lưu vào cửa liền vui tươi hớn hở, bởi vì có chút cận thị, mắt nhỏ nheo một chút lại mở to một chút, như là muốn nhìn Dương Mai cho rõ ràng.

Hắn nói chuyện khách khí, còn có điểm hài hước nhỏ, thời điểm ăn cơm không khí cũng không tệ lắm.

Giang Thủy cùng hắn trò chuyện trời đất, Dương Mai ngồi một bên phụ trách cười.

Nhưng không phải thật cười.

Không biết vì sao, ông chủ Lưu này, nhìn quen thuộc, nhưng Dương Mai chính là thích không nổi. Nhưng cũng không phải không thích, chỉ là gương mặt kia, cô nhìn cảm thấy không thoải mái.

Vì cái gì chứ?

Cô dùng thìa đảo đồ ăn trong chén, bỗng nhiên nghĩ đến người lớn trong nhà đã từng nói, loại diện mạo này là nhân tinh (tinh hoa trong đám người, ở đây chỉ số hiếm) âm hiểm, một con hổ sống sờ sờ mang mặt nạ cười.

Ông chủ Lưu chính là loại diện mạo này.

“Nghe Giang Thủy nói, chính cô tự gây dựng sự nghiệp?”

Dương Mai từ trong chén ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt cười của ông chủ Lưu, “Vâng.”

https://thuviensach.vn

“Lá gan của cô rất lớn.”

Cô cười một cái, không nhiều lời lắm.

“Ở Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp càng khó.” Ông chủ Lưu nói, “Thành thị càng phát đạt càng hấp dẫn nhân tài, càng là nơi nhân tài đông đúc, càng khó phát triển.”

“Nói không sai.”

“Cô có ý tưởng gì không?”

Tĩnh một cái chớp mắt, ba người trong phòng bao, hai người nhìn cô.

Cô không chút nào để ý, nhún nhún vai nói: “Đi một bước xem một bước.”

Không biết lời đáp này chọc trúng điểm cười nào của ông chủ Lưu, hắn bỗng nhiên cười rộ lên. Cười xong, dựng ngón tay cái nói: “Đây không phải là nghé con mới sinh không sợ cọp? A… Tuổi trẻ thật tốt.”

“Lão Lưu, ông cũng còn trẻ.” Giang Thủy nói.

Ông chủ Lưu sờ sờ ót, “Tôi cũng hói đầu rồi, còn trẻ?”

Giang Thủy không rõ ý vị mà cười: “Tuổi trẻ.”

“Nói dối.” Đôi mắt ông chủ Lưu hơi nheo, được Giang Thủy đốt cho một điếu thuốc, “À, không nói cái này. Tôi nói chuyện đó với cậu, đã suy xét chưa? Được rồi thì cùng tôi đi Ôn Châu một chuyến.”

“Vâng, cũng gần được rồi.”

“Được.”

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông nhìn nhau liếc mắt một cái, bỗng nhiên đều không nói gì.

Dương Mai như lọt vào trong sương mù, khuỷu tay thọc thọc Giang Thủy, “Đi Ôn Châu làm gì?”

Ông chủ Lưu cướp lời đáp: “Chơi thôi!”

Giang Thủy nói: “Lão Lưu là người Ôn Châu.”

“Đúng vậy, bản chất tôi cũng giống cậu — đều là tới Bắc Kinh làm công.” Ông chủ Lưu nói, “Duy nhất bất đồng chính là, tôi có sản nghiệp ở Ôn Châu, gốc rễ cùng điểm mấu chốt của tôi đều ở nơi đó. Mà cậu là gì cũng không có.”

Nói xong lại cười ha ha.

Giang Thủy nhìn hắn vài lần, lấy rượu Mao Đài trước mặt hắn đi, “Lão Lưu đừng uống nữa.”

Ông chủ Lưu lại lấy Mao Đài về, “Làm sao vậy, chê tôi nói bậy?”

“Không.”

“Được, cho cậu chừa chút mặt mũi.” Một bên nói, một bên hướng Dương Mai bên kia đưa mắt ra hiệu.

Rượu đủ cơm no, ông chủ Lưu hứng thú còn cao, muốn tìm người đánh bài Poker, Giang Thủy gọi điện thoại gọi người. Đám người tới đông đủ, ông chủ Lưu càng không cho anh rời đi, “Tôi biết kỹ thuật chơi bài của cậu tốt, cậu tới đánh hai ván với tôi!”

Một tay bản lĩnh của Giang Thủy, đều là kỹ thuật luyện ra từ thời kỳ thiếu niên. Khi đó xem “đổ thần”, anh còn cố ý luyện kỹ năng này.

https://thuviensach.vn

“Đi, cùng đi.”

Giang Thủy nhìn Dương Mai, Dương Mai cũng nhìn anh, thiện giải nhân ý (rất hiểu ý người) mà nói: “Anh đi, em trở về.”

“Anh đưa em về.”

Mũi chân Giang Thủy mới vừa nhấc, phía sau ông chủ Lưu đã cản lại, hỏi Dương Mai: “Biết lái xe không?”

Cô gật đầu.

“Véo.”

Một chiếc chìa khóa được ném qua, Dương Mai phản xạ có điều kiện tiếp được.

Xe là của ông chủ Lưu, hẳn là chưa đi được mấy lần, bên trong xe mới tinh, trong ánh sáng tối tăm, phảng phất mỗi linh kiện đều tản ra ánh sáng kim loại lạnh lùng.

Dương Mai mở hướng dẫn, dựa theo đó đi trở về. Dừng lại ở nửa đường, gọi điện thoại cho Tóc đỏ, kêu hắn đi tới chỗ Giang Thủy bên kia — Giang Thủy uống không ít cùng ông chủ Lưu, cô sợ anh trở về có khó khăn.

“Được, không thành vấn đề! Cô yên tâm, tôi nhất định mang anh Thủy an toàn trở về!”

“Cảm ơn.”

Tóc đỏ ha hả cười cười, đang muốn tắt máy, bỗng cảm thấy không đúng, cẩn thận cân nhắc, thử thăm dò hỏi: “Kia cái đó… Cô còn có chuyện khác sao?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nói: “Ông chủ Lưu cũng ở đó.”

Tóc đỏ ngẩn ra: “À…”

“Ông chủ Lưu này cũng đủ thần thông quảng đại, từ trước tới nay không ai có thể làm Giang Thủy làm điều anh ấy không muốn làm.”

“Hắc hắc, chính cô cũng nói, ông chủ Lưu là ‘ông chủ’ không phải sao!”

“Ông ấy làm cái gì?”

Tóc đỏ lại ngẩn ra, “Cô nói ông chủ Lưu?… Tôi nghe chị Vân nói, là làm địa ốc. Dù sao rất có tiền, người Ôn Châu, có vợ và con trai, bất quá có tin tức, nói ở Bắc Kinh nuôi tình nhân hơn hai mươi tuổi. Chậc chậc, tôi thấy người không phải nghiêm chỉnh, mấy người tay chân kia cũng lấm la lấm lét… À à, đương nhiên anh Thủy là ngoại lệ.”

Giang Thủy có phải ngoại lệ hay không, trước kia Dương Mai thực sự có thể xác định. Nhưng hiện tại, cô có chút do dự.

Luôn có giác quan thứ sáu nhắc nhở cô, Giang Thủy tựa như quả táo đặt trong tủ lạnh, lâu hỏng, nhưng hạt bên trọng thực sự đã trở nên không giống trước.

Không quá mấy ngày, Giang Thủy cùng ông chủ Lưu đi Ôn Châu.

Tiểu khu cách đó không xa chính là mặt tiền cửa hàng Giang Thủy thay Dương Mai chuẩn bị, vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ tiếc Dương Mai không có ý tứ khai trương. Tiền thuê tính từng ngày, nhưng không có chút thu vào nào. Tóc đỏ lo lắng suông, lại không có biện pháp gì với Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Thật vất vả ở cửa tiệm thấy thân ảnh Dương Mai lắc lư xuống lầu, Tóc đỏ chỉ kém không nhào lên, “Đại tỷ! Tôi cầu xin cô khai trương đi! Mỗi ngày này, đều là bạc đấy! Cô không nghĩ làm, để tôi làm được không?”

Dương Mai nói: “Được.”

Tóc đỏ cho rằng chính mình bị ảo giác, lắc lư đầu, lại nghe Dương Mai nói: “À, chị Vân của anh ở chỗ nào? Nói địa chỉ cho tôi, tôi đi bái phỏng cô ấy.”Editor: “Đổ thần” hay “Thần bài” là bộ phim điện ảnh hài hành động do Châu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa đóng

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 82: Dò Dẫm

Dương Mai dựa theo Tóc đỏ nói tới chung cư của Lý Vân, cửa mở ra, cùng cô mắt đôi mắt là một cô gái khá đầy đặn, hai người đều sửng sốt, vừa trì hoãn một chút, trong phòng vang lên một giọng nam còn trẻ con: "Chị, ai tới vậy?"

Trí nhớ Dương Mai còn tốt, sau khi chủ nhân của giọng nam kia chạy ra, cô xác định mình đã gặp bọn họ ở nhà mới của Giang Thủy.

Giang Thủy đơn giản giải thích với Dương Mai tình huống của hai người này, lúc ấy Dương Mai nghe xong liền cười, chân vừa lúc đặt trên đùi Giang Thủy, vì thế vừa nhấc chân, tay nắm lấy cẳm anh, nói anh cư nhiên còn làm từ thiện.

Miệng Giang Thủy mở lớn, tươi cười xấu xa, rất có cảm giác như khi còn thiếu niên. Anh nói, đúng vậy, có tiền nhàn rỗi làm từ thiện, còn hơn là "làm" phụ nữ.

Ít nhất thì nó là việc tốt.

Cô gái trước mặt Dương Mai khá đoan trang, tư sắc trung đẳng trở lên, dáng người rất tốt, đàn ông lớn tuổi thích nhất loại cảm giác sờ lên có da có thịt này. Đích xác giống như từ nơi phong trần ra, nhưng bây giờ buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồ ở nhà, thần kỳ khiến người ta không chán ghét nổi.

Tự nhiên cũng không làm người thấy thích.

https://thuviensach.vn

Đối với cô ấy, Dương Mai có tâm đồng tình. Cô muốn đi, nhưng Thái Minh Tinh lại muốn mời cô đi vào, Dương Mai nghĩ nghĩ, đi theo vào cửa.

Địa chỉ này khẳng định không sai, xem ra là Tóc đỏ không muốn cô đi gặp Lý Vân. Lý Vân ở Bắc Kinh lâu như vậy, chắc chắn không chỉ có một bất động sản, tất cả mọi người đều biết chung cư này là chị em Thái Minh Tinh ở, Tóc đỏ còn cố ý dẫn cô tới. Không phải hắn sợ Lý Vân, thì chính là Lý Vân sợ cô.

“Thái Tân Tinh, mau đi châm trà.”

Dương Mai nói: “Không cần, tôi lập tức phải đi.”

Thái Minh Tinh nói: “Vậy cũng uống ly trà rồi hẵng đi.”

Vì thế Dương Mai ngồi xuống, chỉ chốc lát sau, Thái Tân Tinh mang sang một ly trà phổ nhị.

Thái Minh Tinh đưa trái cây qua, “Ăn trái cây đi.”

Dương Mai nhìn thạch lựu kia, thời gian hơi dài quá chút, Thái Minh Tinh lùi tay về, “À, em đã quên, lần trước ăn nói có hạt.”

Dương Mai hỏi: “Giang Thủy mua?”

Thái Minh Tinh gật gật đầu, rất mau, lại xua tay: “Chị đừng hiểu lầm, là mua nhiều mới cho em.”

Dương Mai nhấp nhấp môi, không chút nào để ý.

Thái Minh Tinh chợt xấu hổ, người ta rõ ràng không để bụng, cô ấy tự dưng giải thích cái gì.

“Học tập thế nào?” Dương Mai hỏi.

https://thuviensach.vn

Thái Tân Tinh đoạt lời: “Em thi tháng đứng thứ tư toàn khối!”

“Không tồi.”

“Hắc hắc, chị của em có hơi kém, nhưng mà cũng nằm trong mười thứ hạng đầu.”

Dương Mai nghe xong nhìn Thái Minh Tinh, nói: “Có yêu cầu gì, cứ việc nói với Giang Thủy.”

Thái Tân Tinh lập tức gật đầu, “Anh Thủy là người tốt! Cơ hồ là cầu gì được nấy.”

“Vậy hai người phải dùng thành tích hồi báo anh ấy.”

“Này còn phải nói sao!”

Mới hàn huyên vài câu, Thái Tân Tinh đã hoàn toàn dỡ xuống tâm phòng bị đối với Dương Mai. Đứa nhỏ này vẫn còn ít tuổi, huyên thuyên nói một hồi, hoàn toàn không chú ý tới chị mình đang trầm mặc.

Dương Mai chú ý tới, nhưng cũng không nói gì. Chờ Thái Tân Tinh rốt cuộc nói mệt, cô mới nói với Thái Minh Tinh một câu: “Nếu đã rời khỏi, phải quý trọng cơ hội, không phải mỗi người đều có vận số tốt như vậy. Rơi xuống trên đầu cô, cô nên nắm chặt.”

Thái Minh Tinh cúi thấp đầu, thanh âm cũng nhẹ: “Đã biết.”

Hai người phụ nữ đều trầm mặc, Thái Tân Tinh uống nước, rốt cuộc hiểu được xem mặt đoán ý. Chợt, cậu ta nói: “Chị của em rất vất vả, chị cả như mẹ không phải sao. Đã lâu không đi học, nhưng vừa về trường học, thi lần đầu, thành tích vẫn tốt. Chị nghĩ mà xem, chị của em đã rời khỏi trường lâu như vậy, còn theo kịp được tiến độ học tập, siêu lợi hại!”

Cậu ta muốn thay chị mình nói tốt, Dương Mai rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo đề tài này, Dương Mai hỏi: “Trí nhớ của em có phải rất tốt không?”

Thái Minh Tinh đáp: “Vâng, cho nên em học khoa văn. Nhưng công thức toán học học từ trước đến giờ vẫn còn nhớ rõ…”

“Vậy còn nhớ rõ người trước kia sao?”

“… Cái gì?”

Dương Mai cười cười, đầu ngón tay ở trên bàn nhảy lên. Thái Minh Tinh bỗng nhiên hiểu ý tứ, xác nhận nói: “Chị là nói người trong hội sở?”

“Đúng vậy. Em còn nhớ rõ chứ?”

Thái Minh Tinh không lập tức đáp, nhưng Thái Tân Tinh lại nhanh nhảu nói: “Em nhớ rõ người gọi là Hoa Hoa!” Cậu ta thọc cánh tay Thái Minh Tinh một cái, “Chị, là người thường cùng chị tan làm! Nhớ không?… Khó trách hai người quan hệ tốt, tên đều là điệp từ, một người Hoa Hoa một người Nhục Nhục, đã hẹn trước rồi phải không!”

Nói xong liền cười rộ lên. Thái Minh Tinh lại nghiêm mặt, thực nghiêm túc nói với Thái Tân Tinh: “Không phải đã nói em đừng gọi chị là Nhục Nhục sao!”

Hai chữ này không thể nhắc lại, trước kia còn tốt, bây giờ lại hoàn toàn không giống. Thái Minh Tinh ở giữa quá khứ cùng hiện tại của chính mình đã vẽ một vĩ tuyến 38, ai cũng đừng nghĩ vượt qua.

Đặc biệt là ở trước mặt người phụ nữ này. Thái Minh Tinh nhìn mặt Dương Mai thờ ơ nhàn nhạt, càng thêm tự ti.

Thái Tân Tinh bị dọa liền sợ, nhỏ giọng nói: “Em quên mất…”

https://thuviensach.vn

Thái Minh Tinh xua xua tay: “Bây giờ em về phòng đi, đóng cửa ăn năn!”

Tiếng bước chân bị cửa phòng ngăn trở, Thái Minh Tinh thở phào nhẹ nhõm.

Dương Mai nhìn cô ấy, nhiều cảm giác tốt hơn, “Em bảo hộ em trai mình rất khá.”

Thái Minh Tinh nói: “Nó rất đơn thuần, cho tới bây giờ… Nó còn tưởng rằng em ở hội sở chỉ là nhân viên phục vụ bưng trà đổ nước.”

“Đứa trẻ tốt đơn thuần sẽ có báo đáp.”

“Phải, nó sẽ.”

“Em cũng sẽ.” Dương Mai nói.

Thái Minh Tinh cười khổ một chút, “Chị vừa rồi muốn hỏi người nào?”

Dương Mai trực tiếp hỏi: “Còn nhớ một ông chủ họ Lưu không?”

…

Không gặp Lý Vân, Dương Mai cũng lười so đo với Tóc đỏ, dù sao cô đã từ Thái Minh Tinh biết điều mình muốn biết.

Bất quá loại cấp bậc như Thái Minh Tinh này, cũng không có khả năng hiểu được chi tiết về nhưng ông chủ ở đó, có thể nói đại khái đã là không tồi.

Dương Mai cũng không rảnh nghĩ đông nghĩ tây, sau một tuần, Giang Thủy cùng ông chủ Lưu liền từ Ôn Châu trở về Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Tiểu biệt gặp lại, Dương Mai chủ động yêu cầu đến sân bay đón người. Đi xe mới của Giang Thủy, chẳng qua xe mới hay không mới với cô mà nói không có quá lớn khác biệt, cô có một loại năng lực đem tất cả các loại xe đều lái thành một loại xe — xe ông già. (ý là lái siêu chậm)

Giang Thủy ngồi trên xe ông già, khẳng định không tránh được một trận cười nhạo.

“Đi ra ngoài đừng nói là anh dạy em lái xe.” Giang Thủy nói.

Dương Mai xem tình hình giao thông không dư mắt nhìn anh, chỉ bớt thời giờ nhìn thoáng qua, thoạt nhìn giống rình coi, rất buồn cười.

Vì thế Giang Thủy thực không cho mặt mũi mà hừ cười một tiếng.

Tiếng cười này chọc giận Dương Mai, cô lái sang bên dừng xe lại, nói: “Được, đổi anh lên lái.”

Chỗ này nào có thể dừng xe, cô vừa dừng lại, phía sau còi xe giống như bản giao hưởng số phận hết đợt này đến đợt khác vang lên, trong lòng Giang Thủy run lên, nhanh chóng xuống xe đổi chỗ với Dương Mai.

Đổi thành xe bay tận trời.

Giữa tốc độ cực nhanh, Giang Thủy liếc mắt nhìn Dương Mai một cái, “Dù sao anh cũng không trông cậy vào em, về sau em chỉ nên an tâm ngồi ghế phụ thôi.”

Dương Mai không đáp lại anh, nâng cằm không biết nghĩ cái gì. Sau một lúc lâu, lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh biết lái.”

Nói thầm mới dứt lời, trước mắt lóe sáng lên.

Giang Thủy lái xe vượt tốc độ cho phép bị cảnh sát giao thông gọi vào.

https://thuviensach.vn

“Em đã nói gì chứ, anh biết lái?!”

Đi khỏi trạm cảnh sát giao thông bị trừ điểm, Dương Mai một bên đi xe ông già một bên mắng anh.

Giang Thủy không mặt mũi cãi lại. Năm nay vừa mới bắt đầu, bằng lái của anh đã không còn bao nhiêu điểm, trừ là điểm của Dương Mai.

Sau khi trở về, Giang Thủy ít nhiều có ý tứ lấy lòng Dương Mai, tự mình lột hạt dưa cho cô, lột móng tay đều thất bại, trực tiếp dùng miệng. Dương Mai cắn mấy viên, cảm thấy không đúng, lúc này mới thưởng cho Giang Thủy một cái liếc mắt, chân trần đá đùi anh: “Trừ điểm của em, anh còn cho em ăn nước miếng của anh!”

Giang Thủy nói: “Không phải chỉ trừ có 3 điểm sao, có thể đừng nhắc lại mãi không.”

“Không đề cập tới anh có thể nhớ lâu sao!”

“Em lại không lái xe, 12 điểm để đấy cũng là lãng phí.”

Dương Mai cố tình nói: “Sao có thể? Anh biết bây giờ 1 điểm có thể bán bao nhiêu tiền không? — 200 đấy! Em nói cho anh!”

Giang Thủy không nói chuyện, đứng lên rút túi tiền ở mông ra.

“Anh làm gì?” Dương Mai hỏi.

Lấy túi tiền ra, từ bên trong móc ra 600, “Quan hệ của hai ta, có thể cho giá hữu nghị không?”

Dương Mai tức giận đến nói không nên lời.

“Được, 600 thì 600 đi.” Đập tiền lên bàn, vỗ vỗ mông lưu lại một bóng dáng tiêu sái.

https://thuviensach.vn

Thời gian gần ba ngày, Dương Mai đều không muốn nói chuyện cùng Giang Thủy. Giang Thủy dỗ thế nào cũng không được, sau lại ông chủ Lưu gọi đi, mới tâm bất cam tình bất nguyện mà đi ra ngoài.

Khi trở về, lại là một hóa đơn phạt, vẫn là quá tốc độ.

Giang Thủy dịch sang bên Dương Mai, rất nghiêm túc tự hỏi lúc này rốt cuộc có cần đưa tiền hay không.

Bỗng nhiên, Dương Mai nói: “Thầy Giang, một năm anh tính trừ bao nhiêu điểm?”

Giang Thủy ngẩn ra, phản ứng lại, cô đây là đang châm chọc anh. Mím môi không nói lời nào, pháo đã sẵn sàng phát nổ, nào có đạo lý tiến lên đốt lửa, anh lại không ngốc.

Kỳ thật, Giang Thủy trước kia không kiêu ngạo như vậy, tốc độ xe dù nhanh cũng tuân thủ quy tắc giao thông, đại khái là bởi vì cẩn thận. Bây giờ lái xe, xa không bằng trước kia để tâm cẩn thận. Anh nghĩ, anh khẩn trương làm gì? Lên đường không nên nghĩ nhiều như vậy, huống hồ …

Giang Thủy nói: “Trước kia thiếu tiền, nhưng bây giờ thì không. Anh bây giờ thiếu nhất chính là thời gian, không có biện pháp, anh cần nhanh một chút.”

Dương Mai đột nhiên nhìn anh, mặt mày giống như đúc, lại ở nháy mắt nào đó làm cô đặc biệt hoảng hốt — đây là ai? Là người đàn ông cô biết trước kia luôn im ắng không nói lời nào, đùa một cái liền cắn câu sao.

Dương Mai không dám nghĩ nhiều, như trốn tránh mà đi tới phòng khác.

Tới tháng năm, Giang Thủy bỗng nhiên vội lên.

https://thuviensach.vn

Hôm nay anh phải dùng xe, đến gara ngầm tìm nửa ngày vẫn không tìm thấy xe. Trở về hỏi Dương Mai, mới biết được xe bị cô ném đi bảo dưỡng.

Thấy Giang Thủy gấp đến độ vò đầu bứt tai, Dương Mai nói: “Em thấy tới thời gian rồi, nên đưa đi. Công việc quan trọng hơn mạng sống sao? Dưới lầu không phải còn một chiếc sao, anh tạm chấp nhận dùng đi.”

“Em đùa cái gì vậy, xe kia lái ra giống sao.”

Giang Thủy một bên đi xuống dưới lầu, một bên gọi điện thoại cho Vương Chấn mượn xe.

Không quá vài phút, Tóc đỏ lái xe lại đây. Chìa khóa xe ném ra một đường parabol, Giang Thủy nhận lấy, trực tiếp leo vào ghế điều khiển.

Tóc đỏ không đứng vững, thiếu chút nữa bị đẩy đến giữa bụi hoa. Vỗ vỗ bộ ngực, nói: “Anh gấp vậy à?”

Giang Thủy oanh một tiếng mở động cơ.

Tóc đỏ lại nói: “Anh không phải còn có một chiếc xe nữa sao?”

Giang Thủy nói: “Đúng rồi, cậu giúp tôi mang xe kia đi rửa.”

Tóc đỏ tự giễu nói: “Hoá ra tôi chính là một khối gạch xã hội chủ nghĩa, nơi nào yêu cầu thì dọn nơi đó?”

Giọng nói rơi xuống, liền ăn một miệng khí từ đít xe.

“Mẹ!” Tóc đỏ mắng một tiếng, mới đi đến xe bên kia, hãy còn chưa hết giận, đạp bánh xe một cái, lầm bầm lầu bầu nói, “Xe này thật đúng là đủ nát.”

https://thuviensach.vn

Xe là Giang Thủy mua lúc vừa tới Bắc Kinh, bây giờ có xe tốt cũng không bỏ được. Ném tiền có thể, nhưng mà không thể ném tình cảm. Nhà giàu mới nổi cũng có thanh xuân đã mất đi.

Giang Thủy còn nhớ rõ thanh xuân của chính mình, dơ bẩn, không đáng nhắc tới. Cho nên bây giờ anh ôm tấm ván gỗ không buông tay, đứng ở trên đất bằng, dù chết cũng không muốn rơi lại trong biển.

Đầu sóng càng lớn càng tốt, bảo địa (vùng đất quý báu, đáng giá)dưới chân anh mới càng có vẻ có giá trị.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 83: Ác Mộng

Dương Mai gặp ác mộng. Trong mộng là vùng biển ở quê cô, trong ngày tối tăm không có ánh mặt trời không khí kích động không biết mệt mỏi. Toàn bộ thế giới không có ánh sáng, chỉ có âm thanh sóng biển đánh vào đá ngầm. Một tiếng lại một tiếng, giống như lưỡi dao sắc bén, xẻo lên trái tim Dương Mai.

Cô đứng trên một tảng đá ngầm thật lớn, sóng biển thấm ướt ngón chân cô. Cô muốn đi xuống, nhưng đá ngầm quá cao.

Đang lúc do dự, cô nghe thấy gió biển truyền đến tiếng người. Từ trong biển tới, do biển dựng lên. Là giọng nam, đang kêu… Cứu mạng?

Dương Mai theo tiếng nhìn lại, thấy mặt người đàn ông đang chìm nổi trên biển. Một cánh tay anh giống như cờ xí đong đưa, dần dần, lại giống như một cây gậy gỗ bị xâm thực, Dương Mai trơ mắt nhìn anh chìm xuống từng chút một, dần không còn động tĩnh nữa.

Gương mặt kia… Lại là Giang Thủy?!

“A!”

Dương Mai bật dậy từ trên giường kêu lên sợ hãi, đánh thức Giang Thủy ở bên kia giường.

Anh nhíu mày híp mắt, tỉnh táo lại, “Sao thế?”

https://thuviensach.vn

Dương Mai một bên thở dốc một bên nói: “Em mơ thấy anh bị chết đuối trên biển.”

“Sao cơ?”

Sau khi phản ứng lại, Giang Thủy cười.

“Anh cười cái gì!” Dương Mai hung tợn đánh anh một cái, vẫn nghĩ mà sợ, “Chính là vùng biển em từng dẫn anh đi xem — em muốn cứu anh, nhưng em không biết bơi.”

“Em lớn lên ở biển nhưng lại không biết bơi?”

“Em sợ hãi.” Biển kia quá không bình tĩnh, cô không hiểu sao lại thấy sợ hãi.

“Sợ cái gì chứ.” Giang Thủy từ sau ôm lấy cô, cô co người lại, giống một cuộn len.

“Em sợ anh sẽ chết.”

“…”

Giang Thủy quay cô lại, ngón tay cái vuốt ve gương mặt cô, môi dán ở bên tai, nhẹ giọng nỉ non: “Anh sẽ không chết, sao em cứ cho rằng anh sẽ chết? Dương Mai, anh sẽ không chết.”

Anh vừa mới sống lại, sao có thể chết?

“Em sợ.”

“Không sợ.” Anh nói, cánh tay càng buộc chặt, “Anh biết bơi, Dương Mai.”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy đích xác biết bơi, chính xác hơn mà nói, lúc bơi lội anh như cá gặp nước.

***

Bể bơi không mở ra với người ngoài, nó có chủ, trùng hợp chủ nơi này là bạn của Lý Vân, Giang Thủy cũng gặp qua người này vài lần, Giang Thủy tùy ý ra vào bể bơi này.

Trong bể bơi phần lớn đều là người quen, bạn của Lý Vân, hoặc là bạn của bạn. Tóm lại tất cả mọi người đều là bạn bè, tựa như một vòng tròn, giữa người với người luôn có điểm liên hệ, bởi vì điểm liên hệ này, bọn họ hình thành một vòng bạn bè.

Giang Thủy nằm trong vòng tròn này, bây giờ, anh cũng kéo Dương Mai vào.

Bể bơi rất lớn, thời điểm bọn họ đến, có "bạn bè" ở. Đơn giản chào hỏi lẫn nhau, từng người xuống nước.

Giang Thủy bơi một vòng trở về, bắt lấy mắt cá chân Dương Mai dưới đáy nước, Dương Mai liếc anh một cái, cảnh cáo nói: "Anh kéo em xuống thử xem."

Giang Thủy cười một tiếng, buông lỏng tay. Anh vây quanh Dương Mai, giống như cá trong nước bơi qua bơi lại, "Không xuống dưới làm sao anh dạy em bơi?"

"Em không muốn học."

"Cảm xúc ghét học không cần nghiêm trọng như vậy," Anh nâng một bên khóe miệng, "Lại mơ thấy anh chết đuối thì làm sao bây giờ?"

Dương Mai đá ngực anh: "Anh cút."

https://thuviensach.vn

Sau đó ngoan ngoãn xuống nước.

Dương Mai nghĩ, lúc trước cô muốn Giang Thủy dạy cô lái xe, năn nỉ ỉ ôi, cố câu dẫn đủ kiểu, thật là quá khó khăn. Bây giờ anh muốn dạy cô bơi lội, ngày đầu tiên qua đi, đã không thấy bóng người đâu.

Anh nói với cô, anh cùng ông chủ Lưu đi Ôn Châu. Một mình cô đứng ở bên bể bơi, chờ một huấn luận viên dạy bơi xa lạ tới. Huấn luyện viên này cao chuẩn 190cm, vai rộng lưng hẹp, tam giác ngược, chân dài, cơ bắp rắn chắc dáng vẻ hiên ngang.

Tóm lại, thời điểm anh ta làm mẫu bơi tự do, thành bể bơi vây quanh một đám cô gái nhỏ, em gái nhỏ, cô bác dì. Các cô ấy một bên cười đến hoa chi loạn chiến (cười phá lên một cách phóng túng,), một bên nũng nịu gọi "Đinh Khắc, Đinh Khắc".

Con cá đang bơi trong nước này tên là Đinh Khắc.

Dương Mai căn bản không có tâm tư thưởng thức kỹ năng bơi của Đinh Khắc, chỉ lo cẩn thận đề phòng các cô ấy chen lên không cẩn thận đẩy cô xuống nước.

Nhân lúc hỗn loạn, cô từ đám người đi ra ngoài. Gặp được người quen từ đối diện đi đến, là Lý Vân.

Lý Vân mang theo Dương Mai rời khỏi bể bơi, tới bàn trà nhỏ ở cách vách. Gọi hai ly trà lam sơn, thời điểm trà được bưng lên vừa vặn có giọng nam hát bài hát tiếng Anh vang lên.

Lý Vân bỗng nhiên cười: "Cô đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng sẽ không ăn cô."

Dương Mai cũng cười: "Tôi cho rằng cô không dám gặp tôi."

https://thuviensach.vn

Lý Vân nói: “Không phải không dám, là không có thời gian.” Nhợt nhạt nếm một ngụm trà, lại nói: “Xem đi, hôm nay thật đúng là khéo.”

Lý Vân tăng lớn lượng vận động, ngoại trừ mỗi đêm đến trường học chạy ở sân thể dục, cũng thường xuyên ghé thăm bể bơi. Nghe nói bơi lội dễ luyện ra dáng người tốt nhất, xem những vận động viên bơi lội đó liền biết, ai không phải vừa cao vừa gầy?

Cô ta không quá biết bơi, chỉ biết bơi chó một chút, quá khó coi, không lên được nơi thanh nhã. Nhờ bạn bè mời một huấn luyện viên, chính là Đinh Khắc trong giới bạn bè nữ tính tiếng tăm đầy mình.

Trước đó một ngày, Giang Thủy hướng cô ta mượn người, cô ta đồng ý, bất quá rất tò mò có thể làm Giang Thủy mở miệng là ai. Hôm nay lại đây vừa thấy, quả nhiên không đoán sai.

“Đinh Khắc rất tuyệt đi?” Lý Vân thuận miệng hỏi.

Dương Mai nói: “Thật đáng tiếc, không thể thấy dáng vẻ bơi lội của anh ta.”

“Không thấy dáng vẻ bơi lội? Có phải rất tuyệt hay không?”

Dương Mai trầm mặc, phỏng đoán Lý Vân có ý tứ gì. Với cô mà nói, Đinh Khắc chỉ là huấn luyện viên bơi lội, cái khác… Cô căn bản không có hứng thú.

“Rất tuyệt.” Cô nói có lệ.

Lý Vân gật gật đầu, lại nhún nhún vai, “Tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy, chỉ tiếc, anh ta không nhà không xe lại có nợ vay phải trả.”

Dương Mai nhíu mi, không lên tiếng nhìn cô ta, không biết trong hồ lô của cô ta chứa cái gì.

https://thuviensach.vn

“Tôi không có ý gì khác,” Lý Vân nói, “Tôi chỉ là muốn nói cho cô, ở Bắc Kinh, giống Đinh Khắc như vậy, quá nhiều. Giống như anh ta, bên người đều vây quanh một đám em gái nhỏ, huống chi so với anh ta điều kiện càng tốt.”

Dương Mai hừ một tiếng không thể phát hiện, trên mặt mang cười.

“Cô có biết Đinh Khắc ở đây trong một tháng thay đổi mấy người bạn gái không?… À, hoặc là phải nói… Ừm, bạn giường nữ?”

Dương Mai khó được có điểm hứng thú, “Mấy người?”

Lý Vân dùng ngón tay so một con số, “Có lạ không? Không có gì lạ. Người thông minh lựa chọn giữa ABCDE, tổng phải chọn giải pháp tốt nhất.”

“Ừ, có đạo lý.” Dương Mai làm như có thật gật gật đầu.

Lý Vân lại nói: “Cô có thể lý giải thì tốt nhưng mà, cô không ngại đoán xem, với điều kiện của Giang Thủy, phía dưới có mấy cái lựa chọn đây?”

Cho tới đây, Dương Mai đã biết Lý Vân cố ý mời cô uống một chén trà là vì cái gì. Làm cô có cảm giác nguy cơ, làm cô lo được lo mất, làm cô lo sợ bất an, làm phòng tuyến của cô bị phá vỡ…

Mặc kệ Lý Vân là vì cái gì, giờ này khắc này, Dương Mai đều cảm thấy tiếp tục nói chuyện quả thực chính là lãng phí sinh mệnh.

Quản phía dưới Giang Thủy có mấy cái lựa chọn, Dương Mai cô chính là cái giải pháp tốt nhất kia.

Bất quá cô nghĩ, nếu Lý Vân thành tâm thành ý đặt câu hỏi, không bằng cô đại phát từ bi mà nói cho cô ta: “Tôi không biết, hẳn là không đếm

https://thuviensach.vn

được đi? Tôi đối với cái này không cảm thấy hứng thú, tôi có hứng thú biết đến là — Lý Vân, có phải cô cũng là một giải pháp trong đó hay không?"

Khi đó, Dương Mai dường như nghe thấy âm thanh gốm sứ vỡ nát, kẽo kẹt kẽo kẹt, tinh tế phân biệt, mới tìm được âm thanh kia đến từ chính Lý Vân đang cắn chặt răng.

Xem đi, quá không thú vị. Ngày xuân rất đẹp, thế nhưng cô lại cùng một người phụ nữ không quá hữu hảo nói về vấn đề giải pháp tốt nhất.

Còn không bằng trà trộn trong bụi hoa coi trộm thân thể Đinh Khắc.

Vì thế cô đứng dậy: "Tôi về bể bơi, cô cứ tự nhiên."

Ở phía sau cô, Lý Vân không cao không thấp mà nói: "Cô biết Giang Thủy cùng họ Lưu đi Ôn Châu làm cái gì không?"

Dương Mai đi rồi lại trở về, một lần nữa ngồi xuống, "Cô nói đi, cái này tôi có hứng thú."

Lý Vân ý vị không rõ cười cười, "Nếu cô có đầy đủ thời gian, tôi có thể kể hết mọi chuyện của Giang Thủy ở Bắc Kinh cho cô. Coi như kể chuyện xưa."

Ồ, xem ra cũng không phải cái chuyện xưa gì dễ nghe. Dương Mai nghĩ, người phụ nữ này thật chán ghét, nói một chuyện cũng muốn bán nhiều lời như vậy.

"Ngượng ngùng, thời gian của tôi không đầy đủ, cô tốt nhất chọn trọng điểm nói."

"Chậc chậc chậc," Biểu tình của Dương Mai ở đối diện đã thật không tốt, nhưng dưới loại tình huống này, Lý Vân vẫn mỉm cười, "Cô gái nhỏ, tốt

https://thuviensach.vn

xấu tất cả mọi người đều là một đáp án ABC, không cần thiết thái độ ác liệt như vậy đi?”

Đúng vậy, tất cả mọi người đều là ABC, nhưng mà cô là chính xác ABC, mà Lý Vân là sai lầm ABC, căn bản không thể nói nhập làm một. Dương Mai nghĩ như thế.

Nhưng mà, cô nhẫn.

Lý Vân nói: “Làm trao đổi, cô cũng nói cho tôi mấy chuyện xưa đi.”

“Cái gì?”

Lý Vân chống cằm nghĩ, dường như trong miệng Dương Mai thực sự có thứ gì cô ta vô cùng muốn biết. Thật lâu về sau, cô ta rốt cuộc mở miệng hỏi: “Cô nói cho tôi, cô đã cùng Giang Thủy làm bao nhiêu lần? Một lần bao lâu? Tư thế gì?”

Tĩnh trong chốc lát, Dương Mai đột nhiên đứng dậy, “Có phải cô có tật xấu gì không?”

Lý Vân không cho là đúng: “Chưa từng có ai nói tôi như vậy.”

“Bởi vì không ai dám.”

“Cô cũng dám?”

“Đúng vậy.” Dương Mai cười lạnh nói, “Lý Vân, nơi này của cô có tật xấu.” Chỉ vào đầu óc.

Lý Vân cư nhiên không tức giận, “Cô không muốn biết chuyện của Giang Thủy? Dùng chuyện xưa đổi chuyện xưa, thực công bằng.”

Công bằng cái rắm! Dương Mai chán ghét nhìn Lý Vân, bỗng nhiên cảm thấy thật dơ bẩn. Trà thật dơ bẩn, bàn thật dơ bẩn, Bắc Kinh thật dơ

https://thuviensach.vn

bẩn, đôi mắt, lỗ tai, của cô ta đều thật dơ bẩn.

“Có phải cô cảm thấy người chung quanh hắn là đều vây quanh cô chuyển động không? Có phải cô coi mình là trung tâm thế giới không? Quá đáng tiếc, cô cái gì cũng có, nhưng mà không có đàn ông yêu cô.” Dương Mai nói, “Lý Vân, cô đừng giãy giụa nữa, cô không chiếm được Giang Thủy.”

“Tôi chưa từng nói phải được đến cậu ấy.” Lý Vân nói, “Tôi chỉ là tò mò hương vị của cậu ta. Cô đã hưởng qua hương vị của gió chưa? Lúc đua xe, tôi đã từng nếm, là mặn. Tôi thích vị mặn, tôi chỉ là muốn nếm thử xem, có phải Giang Thủy cũng mặn hay không.”

Lý Vân hồi ức, trước mắt nhảy ra hình ảnh mơ hồ không rõ. Giang Tô, Quảng Châu, Thượng Hải, Bắc Kinh… Đàn ông vận động, đọc sách, tiêu tiền…

“A, tôi đã có đoạn thời gian không chạm qua…” Cô ta lẩm bẩm nói, “Những thanh xuân đó, căng chặt, lực lượng… Kích thích.”

Dương Mai không nói một lời, cảm giác dơ bẩn vừa lướt qua lại tới nữa. Cô nhìn chằm chằm Lý Vân, chỉ phun ra hai chữ: “Biến thái.”

***

Buổi tối khi ngủ, cô lại gặp ác mộng.

Trong mộng Giang Thủy lại chết một lần.

Sau khi bừng tỉnh, mép giường trống không. Lúc này xô mới nhớ tới, Giang Thủy đang ở Ôn Châu.

Sau đó, cô rốt cuộc không ngủ được. Phòng ngủ rất lớn, nhưng thật trống trải. Cô đi chân trần vào phòng khách, vẫn như cũ lớn mà trống trải.

https://thuviensach.vn

Vì thế bật hét đèn lên, chỉ một thoáng tựa như ban ngày.

Thời điểm ánh sáng trắng chói mắt ngập tràn, cô lại cảm thấy chính mình điên rồi. Vì thế lại lần nữa tắt hết đèn.

Buổi sáng ngày hôm sau, cô liền mua vé máy bay đi Ôn Châu.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 84: Sa Vào

Dương Mai đến Ôn Châu là vì tìm Giang Thủy, nào nghĩ đến chưa gặp được Giang Thủy, lại gặp ông chủ Lưu trước.

Ông chủ Lưu nhận ra Dương Mai trước, cách một con đường, dưới mưa xuân tí tách nhìn chăm chú mảnh màu đỏ rực kia.

Dương Mai mặc một chiếc áo gió mỏng màu đỏ, cảnh sắc chung quanh cô hoàn toàn trở nên ảm đạm.

Ông chủ Lưu đi qua đường cái, đến trước mặt cô, vẫy vẫy năm ngón tay, “Tôi không nhìn lầm đi?”

Dương Mai hoàn hồn, nhìn đầu tóc ông chủ Lưu thưa thớt, bởi vì dính ướt mà gục xuống, thoạt nhìn có vài phần buồn cười. Bất quá trên mặt hắn cũng không nửa phần sắc thái quẫn bách, Dương Mai híp mắt nhìn rồi lại nhìn, vẫn là không có.

“Nhận không ra?” Ông chủ Lưu cười ra nếp nhăn nơi khoé mắt.

“Nhận ra.” Dương Mai lại nhìn đầu hắn trơn bóng, trong bầu trời xám xịt cư nhiên như mang theo ánh sáng.

Ông chủ Lưu cười ha hả: “Tôi mời cô ăn bánh cá.”

Ôn Châu nổi danh với hải sản, trong đó bánh cá rất đặc sắc. Nhưng cũng không phải cứ ở Ôn Châu là nhất định có thể ăn được bánh cá chính

https://thuviensach.vn

tông. Ông chủ Lưu mang Dương Mai đi ăn bánh cá hương vị chính tông, phối hợp nước dừa ấm đánh trứng là tuyệt phối.

Nhưng Dương Mai nói: “Tôi muốn uống bia.”

Ông chủ Lưu ngẩn ra một chút, nói: “Nhìn không ra, tôi cho rằng cô là người có tâm tính trẻ con.”

Dương Mai một câu chưa nói, nhưng biểu tình rõ ràng không cho là đúng.

“Đừng không phục, theo tôi thì cô vẫn còn là cô gái nhỏ đấy.”

Dương Mai cong cong miệng, giống Giang Thủy kêu hắn “Lão Lưu”, nói: “Tôi đã 26.”

“Đúng vậy, tôi lớn hơn cô hai giáp đấy.” Ông chủ Lưu thở dài một hơi, ngẩng đầu, dường như đang hồi ức quá khứ, “Thời điểm tôi ở tuổi của cô, cái gì cũng không hiểu — cái gì cũng không có, chỉ có tính tình.”

Dương Mai nói: “Ông bây giờ cái gì cũng có.”

“Đúng vậy, cái gì cũng có, lại không biết giận — thời điểm không nên có tính tình lại có tính tình, thời điểm có thể có tính tình lại quá bình tĩnh.” Hai mắt ông chủ Lưu lóe sáng, nhìn Dương Mai, “Tính tình cô bây giờ, đến lúc thu nên thu lại rồi, đừng giống như tôi, hoàn toàn đảo ngược.”

Dương Mai cười: “Tôi nào có cái tính tình gì.”

“Tính tình bất kể hậu quả không phải sao.” Ông chủ Lưu nhất châm kiến huyết (châm đầu tiên đã thấy máu, ý nói chọc thẳng vào vấn đề hay chỗ đau) nói, “Cô đuổi tới đây như vậy, nói cho Giang Thủy không?”

“Đã gọi điện thoại, anh ấy không nhận.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, vừa khéo bị tôi tiếp.” Ông chủ Lưu, “Cũng may là tôi tiếp, Cậu ấy đang có chuyện, tiếp cuộc điện thoại này của cô, sẽ không cao hứng.”

Dương Mai hỏi: “Anh ấy đang vội?”

“Đúng vậy, đang rất vội.”

“Vội cái gì?”

Ông chủ Lưu dừng lại, thần sắc không rõ mà nhìn Dương Mai. Sau một lúc lâu, hắn nói: “Cô gái nhỏ lòng hiếu kỳ nặng như vậy, tôi nói mà, cô chính là tính tình này, nói chuyện làm việc đều tùy hứng, cao hứng là tới.”

Mâm trống không, Dương Mai lại hỏi ông chủ thêm một mâm, còn bỏ thêm rượu, là rượu vàng nhà ông chủ tự ngâm.

Ông chủ Lưu uống rượu vàng, uống đến hai má hồng hồng, cả người rồi bốc lên khí nóng. Thời gian thật dài, bọn họ đều không nói chuyện với nhau, ông chủ Lưu đột nhiên mở miệng, đầu óc Dương Mai có ngắn ngủi trống rỗng, phản ứng lại đây, mới biết được hắn trả lời vấn đề trước đó của cô.

Chờ sau khi biết rõ sự tình, vừa nhấc đầu, ông chủ Lưu đã đóng gói một mâm cá nướng chưa động tới, từ từ tiến bước vào trong mưa bụi.

Dương Mai đuổi theo, lòng bàn tay tẩm ra mồ hôi lạnh, “Ông nói đều là sự thật?”

Ông chủ Lưu quay nửa cái đầu lại, cười ngớ ngẩn: “Xem cô kìa, tôi lừa một cô gái nhỏ như cô làm cái gì.”

Hắn tiếp tục đi về phía trước, đi được hai bước, cảm giác phía sau không có ai đi theo, lại dừng lại, quay đầu thấy Dương Mai đứng cách hắn

https://thuviensach.vn

hai bước ở phía sau, giữa hai người có một con chó, đang phun đầu lưỡi nhỏ chảy nước dãi.

Là mùi hương cá nướng hấp dẫn nó.

Ông chủ rung rung túi, mắt con chó liền theo túi di tới dời đi.

“Muốn ăn?”

Con chó vui sướng vẫy đuôi.

Ông chủ Lưu cười âm u, ngồi xổm xuống, đón con chó chạy tới, “Sao đến mày cũng biết, chỗ tao có thịt ăn?”

Lấy ra cá nướng đã biến thành màu đen trong túi, vứt lên mặt đất, con cho một chút cũng không rụt rè, cứ thế mà ăn. Con chó này có vẻ ngoài xấu xí, nước mưa làm cho lông của nó dán hết lên người, dưới tác dụng thị giác càng thêm gầy gò.

Đây là một con chó cùng đường bí lối lưu lạc.

“Ăn ngon không?”

Chó không rảnh trả lời.

“Ăn ngon, bằng không cũng sẽ không một đường đi theo tới đây. Đúng hay không?”

Những lời đằng sau, là nói với Dương Mai.

Dương Mai mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm hắn, hắn đứng lên, khinh miệt cười cười, “Loại chó này cũng may vẫn còn sống được, một khối thịt mỡ là có thể cắn câu, một khối thịt mỡ liền chạy theo cô. Tôi cũng không cần nó trông cửa đâu, rất lãng phí, nhưng trên thực tế tôi đã có chó trông cửa rồi.”

https://thuviensach.vn

“Lời này của ông là có ý gì?” Dương Mai lạnh lùng hỏi.

Ông chủ Lưu lắc đầu, “Cô đừng nghĩ nhiều, không có ý tứ gì.”

***

10 giờ tối, Dương Mai rốt cuộc gặp được Giang Thủy.

Trong phòng khách sạn không có bất kỳ âm thanh gì, chỉ để lại một chiếc đèn ở lối đi nhỏ. Sàn nhà được trải thảm, dù như vậy, Giang Thủy còn thiếu chút nữa bị vướng ngã, có thể thấy được uống nhiều đến mức nào.

Trực tiếp ngã vào trên vai Dương Mai, mùi rượu không thể đỡ mà xông tới, lập tức hun cô tới mức muốn hôn mê.

“Làm gì uống nhiều như vậy?” Dương Mai nhăn mũi.

Đầu ngón tay Giang Thủy động hai cái, có lẽ là muốn giơ tay ôm cô, nhưng cuối cùng ôm không thành, nói chuyện cũng không nhanh nhẹn.

Dương Mai nghe xong suy nghĩ trong chốc lát, mới hiểu được anh vừa rồi nói là “Lão Lưu cao hứng, uống nhiều mấy chén”.

Cô lạnh mặt, khẩu khí thật không tốt: “Hắn cao hứng anh liền uống thành như vậy, hắn cho anh thịt xương sao?”

Giang Thủy ngẩng đầu, ánh mắt mông lung nhìn cô.

Tựa như ý thức thiếu hụt, nghe không hiểu cô đang nói cái gì.

Dương Mai cười lạnh một tiếng, tay buông ra, Giang Thủy liền mềm oặt trên giường, hai mắt mở to ngẩng đầu nhìn cô, giống một con cún to đáng thương vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Đừng giả vờ được không? Em dễ lừa như vậy sao? Anh là ngày đầu tiên quen biết em? Cho rằng giả vờ say em sẽ không tính sổ với anh?” Cô ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống nhìn thẳng anh.

Giang Thủy dời ánh mắt đi, thong thả quơ quơ đầu. Đột nhiên, giống như chó săn nhào qua, dán mặt lên cái bụng mềm mại của Dương Mai. Tựa lấy lòng, tựa làm nũng.

Một lát sau, anh vói tay vào trong quần áo cô, hết xoa rồi lại sờ, càng tựa như lấy lòng, càng tựa như làm nũng.

Dương Mai không dao động đứng yên, thận trọng mím chặt môi.

Giang Thủy đứng lên, ấn cô vào cổ anh, duỗi lưỡi liếm lỗ tai cô.

Đây là tình thú nhỏ giữa người yêu, nào nghĩ đến, lại trở thành áp lực suy sụp một cọng rơm cuối cùng của Dương Mai — cô dùng sức thật mạnh đẩy Giang Thủy ra, thanh âm không lớn, nhưng thật sự kêu: “Anh thật sự coi mình là chó?”

Giang Thủy cứng đờ, nói: “Em nói cái gì?”

“Em nói, lão Lưu xem anh như chó để nuôi, anh cũng xem chính mình là chó?”

Một âm thanh nặng nề vang lên, đó là âm thanh ngón tay Dương Mai bị ném vào vách tường — Giang Thủy đứng bật dậy, động tác quá đột ngột, đẩy Dương Mai đến một bên.

Anh lấy nước khoáng trong tủ lạnh ra uống, cổ họng lăn, một chai nước sắp thấy đáy. Anh rất khát, lúc này dường như bụng anh có thể chứa được cả một vùng biển.

“Sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?” Cô nói.

https://thuviensach.vn

Ừng ực ừng ực, anh chỉ biết uống nước.

Vì sao muốn uống nhiều rượu như vậy? Anh hối hận, nếu không phải vì rượu, bây giờ anh sẽ khát như vậy sao?

“Anh có nghe thấy không!”

Nghe thấy được, lại giống như không nghe thấy. Giờ này khắc này, hai lỗ tai anh chỉ còn lại âm thanh nước khoáng trôi xuống dạ dày — trải qua thực quản dài dòng, một đường nghiêng ngả lảo đảo, cuối cùng hội tụ trong dạ dày. Tiếp theo, trước mắt anh bỗng nhiên xuất hiện một mảnh biển, đó là cảnh biển trong mơ của Dương Mai, anh tận mắt nhìn thấy chính mình trầm mình dưới biển, nhìn chính mình chết đi.

Trên lưng bị người đụng phải một chút, sau khi anh phản ứng lại, Dương Mai đã chạy đến bên tay trái anh, giơ tay đập, chai nước khoáng của anh rơi xuống trên mặt đất.

Bọt nước nện vào tường sơn tuyết trắng, giống như thứ gì nổ tung.

Thứ gì chứ? Giang Thủy nghĩ tới, lại quên mất.

Dương Mai bị dáng vẻ trầm mặc của anh làm cho tức giận đến cả người phát run, cây đại thụ này càng lớn càng rắn, cô hận không thể một lần nữa rút nó lên trồng lại.

Liều mạng xoay thân hình cứng đờ của anh lại, rõ ràng thực tức giận, lại bi thương đến cơ hồ muốn rơi lệ: “Giang Thủy? Tại sao anh lại như vậy? Em hỏi anh, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Muốn kiếm tiền.” Anh nhẹ nhàng nói, nhẹ bẫng tựa như bọt sóng hoa râm rơi xuống trong biển.

https://thuviensach.vn

“Cách kiếm tiền của anh sao đều trái pháp luật? Lần trước là đua xe phi pháp, lần này, là cho vay nặng lãi?!”

Giang Thủy không hé răng, lại lấy ra một chai nước khoáng từ tủ lạnh, mới vừa vặn ra nắp chai, lại bị cô hất lên tường. Bang một tiếng, bọt nước nổ mạnh.

Cô cũng không nói gì, chỉ nhìn anh. Ngực không hề phập phồng, bả vai cũng không run rẩy, trên mặt không có phẫn nộ cùng bi thống rõ ràng. Chỉ là cả người lạnh lẽo, giống như loại lạnh lẽo do ngâm mình ở trong nước quá lâu.

Trong hoảng hốt, cô cảm thấy chính mình đã chết đuối, hơn nữa còn ngày càng trầm xuống. Sờ không tới đáy, nhìn không thấy ánh sáng.

Trong một mảnh bóng tối, cô đang giãy giụa một lần cuối cùng. Lần trước cô mang thai, khuyên được anh trở về, lần này, cô hỏi anh có thể lại vì cô từ bỏ mạo hiểm hay không.

Lần trước anh do dự, lần này anh không —

“Dương Mai, em biết một tháng anh có thể thu về bao nhiêu không?”

“Anh không cần lấy mạng đổi tiền, lại còn có thể trải qua những ngày muốn cái gì có cái đó.”

“Người không có tiền không thể sống.”

“Cho nên anh nói — không.”

Anh đi rồi, lưu lại một mình Dương Mai ngốc tại khách sạn. Anh không quay đầu lại, nhưng giống như có mắt sau lưng, cố tình biết đôi mắt Dương Mai vẫn đuổi theo anh.

Đó là một đôi mắt bị mưa bụi chôn vùi.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến khi anh chui vào trong xe, ánh mắt kia mới bị ngăn cách.

Anh cắn chặt hàm răng, tàn nhẫn hạ quyết tâm, đánh xe từ khách sạn rời đi.

Dừng trước đèn đỏ, trong giây lát anh nhớ tới, bọt nước nổ mạnh kia giống cái gì.

Giống trái tim anh.

Nếu có một ngày, trái tim anh đã chết, nhất định sẽ nổ tung giống như vậy, máu bắn thành một đóa hoa.

Anh bây giờ rất đau lòng, dường như nháy mắt tiếp theo sẽ nổ tung.

Tích tích tích, di động của anh vang lên. Đám bạn bè của ông chủ Lưu thiếu người chơi bài, gọi điện thoại cho anh tới cứu cánh. Anh không do dự liền đồng ý. Phòng bài rất ầm ĩ, nói chuyện với nhau đều nghe không rõ. Anh nghĩ, ở nơi đó anh sẽ có cảm giác an toàn.

Nếu trái tim anh thật sự nổ tung, ở nơi đó anh cũng nghe không thấy một khắc thảm thiết kia.

Huống chi, anh đã không trở về được nữa. Nếu anh là một con cá biển, anh nhất định phải hướng tới nơi càng sâu càng tối mà đi. Ánh sáng cùng bờ cát phía sau, anh rốt cuộc đã không thể đạp lên nữa rồi.

Không có gì đáng tiếc. Có cái gì so với sang quý, thuốc lá, rượu và tiền mặt thành bó càng làm cho người ta cảm thấy ấm áp đây?

Anh còn phải dùng những đồng tiền đó nuôi sống lòng tự trọng ngày nào đó sẽ bành trướng của mình.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 85: Không Còn Gì

Ở cửa hộp đêm, Dương Mai đã đứng chờ mười phút. Mười phút sau, Giang Thủy nắm di động đi ra, bước chân có chút gấp gáp.

“Chuyện gì?” Anh nói.

Dương Mai hơi mang kinh ngạc nhìn thẳng vào mặt anh, cảm thấy người đàn ông đứng trước mắt cô bây giờ vô cùng xa lạ — từ đêm qua đến nay bất quá mới mười tiếng đồng hồ, anh lại giống như người không có việc gì, vẻ mặt không gợn sóng nói chuyện với cô.

Cô bây giờ đã không quan trọng đến vậy sao? Chỉ một khoảng thời gian ngắn đã có thể làm anh quên hết khổ sở? Nhưng mà cô vẫn còn rất khổ sở.

Hơn hai mươi năm qua, cô tự do tiêu sái, hành sự quyết đoán tuyệt không ướt át bẩn thỉu, từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ trở nên nóng nảy như vậy, giờ phút này, đứng trong gió đêm Bắc Kinh ào ào, cô lại muốn hỏi một câu lựa chọn thường thấy nhất trong lịch sử: “Bắc Kinh và em, anh hãy chọn một.”

Giang Thủy có ngắn ngủi ngây người, nhưng rất nhanh, anh thực nể tình cho cô một đáp án tiêu chuẩn trong lòng cơ hồ tất cả đàn ông đối với loại vấn đề này: “Em đừng náo loạn nữa được không?”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Dương Mai rốt cuộc cũng phát hiện ra rằng vấn đề giữa cô và Giang Thủy thực chất là ở chỗ nhận thức các vấn đề cốt lõi khác nhau.

Tỷ như, Dương Mai chính trực, cô cho rằng không thể đua xe, không thể cho vay nặng lãi, mà Giang Thủy dã tâm bừng bừng, cho rằng đua xe không có gì sai, vay nặng lãi cũng không có gì là không thể.

Lại tỷ như, Dương Mai cảm thấy có thể không có tiền, nhưng Giang Thủy lại cảm thấy không thể không có tiền.

Lại tỷ như, Dương Mai cảm thấy chính mình không phải đang nháo, mà Giang Thủy là thật sự cảm thấy Dương Mai đang nháo.

Loại khác nhau này không thể lập tức giải quyết, hơn nữa rất dễ dàng nháo hỏng —

Giang Thủy nói: “Em bình tĩnh lại đi.”

Cái từ ít dùng kia vừa ra, Dương Mai vẫy vẫy ống tay áo quay đầu liền đi.

Lão Lưu nói đúng, cô quả thực quá có tính tình.

***

Ngày hôm sau, cô liền đáp chuyến bay sớm nhất rời khỏi Bắc Kinh.

Lý Diễm nghe tin tới đón, cuối tuần sáng sớm không ngủ no, một bên đánh ngáp một bên lau ghèn mắt. Dương Mai nhìn thấy hình ảnh hòa ái dễ gần như vậy, thiếu chút nữa khóc ngất đi.

“Ai ai ai, không cần phải cảm động thành như vậy chứ?” Lý Diễm dùng tay vừa mới lau ghèn giúp Dương Mai gạt nước mắt.

https://thuviensach.vn

“Tớ cho rằng cậu có niềm vui mới đã quên tình cũ.” Dương Mai đến bây giờ còn nhớ rõ Lý Diễm phát ảnh chụp cùng bạn bè trên tường, không có cô.

“Đó là bởi vì tớ muốn cho cậu không gian tự do, để cậu bình tĩnh lại.”

Dương Mai nuốt nước mắt vào, sao ai cũng kêu cô nên bình tĩnh, cô biểu hiện rất không bình tĩnh sao?

Lý Diễm nói: “Kỳ thật tớ đã sớm muốn hỏi cậu vấn đề này, nhưng sợ cậu nghe xong lại không vui. Bây giờ, hẳn là có thể hỏi đi? — Dương Mai, tớ không nghĩ ra, loại đàn ông như Giang Thủy rốt cuộc có gì tốt?”

Dương Mai ngẩn người, nhất thời nghẹn lời.

Nói thật, đừng nói Lý Diễm, ngay cả chính Dương Mai, cũng không biết Giang Thủy có gì tốt. Sao cô lại bị anh hấp dẫn? Lúc học lái xe, sao lại cảm thấy họ Giang bảo bối như vậy chứ?

Sau khi tự hỏi thật lâu, đầu óc Dương Mai vẫn trống rỗng như cũ. Nhưng thật ra lại nhớ tới một ca khúc, ca từ đặc biệt phù hợp với tình hình lúc này:Có người không thể nói rõ tốt chỗ nào, nhưng mà ai cũng không thay thế được.

Dù có bao nhiêu phong cảnh cũng không làm cô ngừng bước, chỉ một lòng tìm kiếm tốt đẹp cô đã đánh rơi.

Bất quá bây giờ cô muốn thử ngừng lại một chút, nói không chừng có thể tìm về tốt đẹp cô đã đánh rơi.

Lý Diễm đối với điều này tỏ vẻ vui mừng khắp chốn, từ không biết gì hóa thân thành bà mối, liên tiếp giới thiệu cho Dương Mai đủ loại kiểu dáng nam thanh niên chưa lập gia đình hợp độ tuổi.

https://thuviensach.vn

Chiếu theo Lý Diễm nói thì — chỗ cô ấy có tài nguồn nguyên tốt cần khai phá gấp, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không bằng để Dương Mai nếm cái ngon trước.

Có một người cằm có râu, thoạt nhìn khá gợi cảm, cách cư xử cũng đặc biệt lãng mạn — lần đầu tiên hẹn hò liền mang đến 999 đóa hoa hồng đỏ thẫm. Dương Mai nghĩ, nếu không phải anh ta nhiều tiền thì chính là tiền quá nhiều.

Cuối cùng bọn họ cũng không thành, cô báo cáo với Lý Diễm như vậy: Làm người quá phô trương lãng phí, tư tưởng thiên mã hành không (rong chơi khắp chốn), không thích hợp sinh hoạt bình thường.

Lý Diễm nghĩ, à, Dương Mai không thích loại nghệ thuật gia.

Cô ấy lại giới thiệu một người rất thực tế, mặc áo khoác lông do người nhà đan, một cái quần jean chưa bao giờ giặt, một tháng tiền lương đủ mua ba chiếc IP6, nhưng trong lòng ngực lại ôm Nokia ném cũng không vỡ.

Ngay cả ăn cơm cũng đặc biệt thành thật — Dương Mai vừa không cẩn thận chọn hơi nhiều, mắt thấy trong miệng người đàn ông đối diện đã nhét đầy, vẫn còn cố nhét thêm vào miệng.

Anh ta cười cộc lốc: “Tôi sợ lãng phí.”

Đối với người này, Dương Mai đánh giá tương đối ngắn gọn sáng tỏ: Quá tiết kiệm.

Lý Diễm cuối cùng đẩy ra pháp bảo (bảo bối pháp thuật, vũ khí quý giá) cực phẩm — cao phú soái (cao to, giàu có, đẹp trai) vô cùng có hơi thở sinh hoạt thời thượng.

Lúc này hẳn có thể thành đi? Không! Dương Mai đến cơ hội gặp mặt cũng không cho người ta, làm xe thể thao của cao phú soái đợi hai giờ ở

https://thuviensach.vn

bên ngoài.

“Vì cái gì chứ?” Lý Diễm bắt lấy bả vai Dương Mai liều mạng lắc.

Dương Mai nói: “Tớ không quá thích nhà tư bản, tớ theo đuổi chính là thâm nhập quần chúng, đặc biệt là cái loại quần chúng nhân dân lao động ở tầng dưới chót này.”

Lý Diễm phát ra từ nội tâm nói: “Ánh mắt của cậu đủ cao.”

Dương Mai vẫy vẫy tóc, “Các phương diện điều kiện của tớ đều tốt như vậy, bắt bẻ một chút cũng phải thôi, không phải sao.”

Lý Diễm trợn trắng mắt nhổ cô một ngụm.

Qua một tuần, Lý Diễm suy nghĩ cẩn thận. Loại chuyện tốn công vô ích này, cô ấy vẫn là ít làm đi.

Sau một tuần, Lý Diễm thần không biết quỷ không hay biến mất trong sinh hoạt của Dương Mai.

Một tuần này, Dương Mai tính về quê thăm hương thân phụ lão.

Nào nghĩ đến ăn cái bế môn canh — trong nhà không có ai, cô còn quên mang chìa khóa. Gọi điện thoại cho ba Dương lại không ai tiếp, thời điểm gọi cuộc thứ năm, cô nghiêng tai lắng nghe, cách một cánh cửa sắt, rốt cuộc mơ hồ nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên.

Chờ ba Dương mẹ Dương ra ngoài trở về, trời đã tối đen. Giữa thang lầu duỗi tay không thấy năm ngón, vừa nghe thấy tiếng nói chuyện quen tai, Dương Mai đã nhảy dựng lên, “Ba! Sao ba lại không mang theo di động vậy!”

Bang một tiếng, đèn cảm ứng âm thanh sống sờ sờ bị Dương Mai dọa sáng.

https://thuviensach.vn

Trước mắt sáng bừng, ba Dương, mẹ Dương, cùng với… Phó Lập Nghiệp sợ ngây người.

Dương Mai nhất thời thu hồi biểu tình giương nanh múa vuốt, năm phút đồng hồ sau, thần thái khó lường ngồi ngay ngắn ở đối diện Phó Lập Nghiệp.

Bọn họ ngồi trong ở cửa hàng trà sữa cách tiểu khu không xa. Dương Mai sở dĩ ngồi ở chỗ này, ngoại trừ muốn cảm tạ Phó Lập Nghiệp buổi tối đã mời hai ông bà đi ăn cơm còn phụ trách đưa hai người về nhà, còn có một chút chính là, cô bị ba Dương thuyết phục.

Ba Dương nói, có thể trở về đã nói lên sự tình có chuyển cơ. Người thông minh sẽ không từ bỏ loại cơ hội này. Có người cả đời đều không nghĩ thông, nếu may mắn nghĩ thông suốt, cho người khác một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội.

Dương Mai muốn cho chính mình một cơ hội, ai biết tương lai của cô có thể bởi vậy mà có thể hoàn toàn sửa lại hướng đi hay không?

Phó Lập Nghiệp nói: “Tôi không nghĩ tới hai ta còn có cơ hội ngồi cùng nhau như vậy.”

Dương Mai cười một cái.

Phó Lập Nghiệp lại nói: “Cô đồng ý thử xem sao khiến tôi rất vui. Bởi vì tôi cảm thấy hai ta thật sự rất thích hợp với nhau.”

Dương Mai nhìn ra ngoài cửa sổ, có con mèo hoang đang vây quanh chiếc ô tô ngừng ở ven đường, phai sau là một đứa trẻ bướng bỉnh, đang nhặt nhánh cây tìm đúng thời cơ vụt mèo, mèo hoang chui xuống dưới gầm xe trốn, đứa trẻ cũng nằm sấp xuống ngó vào.

https://thuviensach.vn

“Nếu cô nguyện ý, chúng ta có thể thử xem xem. Trước từ bạn bè tiến lên, kỳ thật tôi là người khá dễ ở chung…”

Mơ hồ có thể thấy đuôi mèo, đứa trẻ lại quơ nhánh cây vào, cần gạt nước dường như đang quét.

“Tự bản thân tôi cảm thấy, cô tương đối mạnh mẽ. Nhưng mà không sao cả, tôi và cô vừa vặn có thể bổ sung cho nhau…”

Tiếng mèo kêu vô cùng thảm thiết, cũng không biết có phải bị nhánh cây đánh trúng rồi không.

“Về sau trong sinh hoạt, mọi người bao dung lẫn nhau là được, cuộc sống chính là như thế không phải sao…”

Trong một cái nháy mắt, tiếng mèo kêu bỗng nhiên dừng lại. Tim Dương Mai thắt lại, không phải chứ? Con mèo đang yên lành, cứ như vậy bị giết chết?

“Nếu tiện thì, tôi kiến nghị bây giờ hai ta nói về điểm tốt điểm xấu của từng người, tránh về sau dẫm phải địa lôi…”

Chiếc xe kia khởi động, phun khói xe rời đi nơi đó. Phía dưới xe sạch sẽ, không thấy bóng dáng con mèo nào. Đứa trẻ có chút phát ngốc, nhưng cũng không có biện pháp nào, vẻ mặt phiền muộn mà rời đi.

Dương Mai thở ra một hơi, khóe miệng không tự giác nâng lên.

Đây mới là kết quả tốt nhất — mèo hoang tự do tản mản, dù cho có tạm thời bị vây ở dưới xe, cũng sẽ tìm mọi cách chạy trốn. Đứa trẻ ngỗ nghịch kia tính là cái gì, nhánh cây tính cái gì, trói không được nó.

“… Tốt xấu của tôi cũng chỉ có này đó, cô thì sao? Nói về cô đi.”

https://thuviensach.vn

Dương Mai nhíu mi, thu hồi tầm mắt. Ánh mắt nhìn Phó Lập Nghiệp phá lệ chân thành, tươi cười sáng lạn: “Tôi không có gì đặc biệt chán ghét, nhưng có đặc biệt thích. Hai thứ khác biệt: Thứ nhất là tự do, thứ hai là Giang Thủy.”

Cô đứng lên, vẫy vẫy tay: “Tôi còn không thích anh. À, dùng lời của anh phiên dịch lại đây chính là — chúng ta ‘không thích hợp’.”

***

Cô lại bay đi Bắc Kinh, vội vã đi tìm Giang Thủy, dùng ngữ khí dứt khoát kiên quyết, thấy chết không sờn nói, anh đi đâu, em đi đó. Anh đi đâu làm cái gì, em đi theo làm cái đó. Em đi theo anh.

Nghe xong thông báo thâm tình như vậy, Dương Mai nghĩ, dù cho Giang Thủy không lập tức ôm cô như ôm công chúa đi lăn giường, thì cũng nên có chút ý tứ cảm động kéo cô vào trong lòng ngực chứ.

Bây giờ sao lại thế này?

Dương Mai vẫy vẫy tay trước mặt Giang Thủy, anh nhắm mắt lại, một lát sau, lại mở ra.

Vẻ mặt của anh so với cô còn dứt khoát kiên quyết thấy chết không sờn hơn.

Sau lại Dương Mai mới biết được, Giang Thủy đầu tư cho vay nặng lãi bị ngâm nước ấm. Tất cả tiền đều ném đá trên sông, ông chủ Lưu trong một đêm như bốc hơi khỏi nhân gian, anh tức giận đến mức đập vỡ đồ đạc đầy đất.

Tóc đỏ đẩy anh một phen, hung dữ nói: “Ném cái gì mà ném? Mảnh vỡ bắn vào chân tôi này biết không!”

https://thuviensach.vn

“Biết cái rắm!” Anh hung tợn nói.

Sau đó, anh cùng Tóc đỏ vặn vào đánh nhau, lại sau đó, anh giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm mà đứng ở trước mặt Dương Mai.

“Đau không?” Dương Mai hỏi anh.

Anh nói: “Tiền đã không còn, anh tìm không thấy họ Lưu.”

“Đau không?”

“Anh không thể lên toà án tố cáo hắn, chính anh cũng sẽ xong đời.”

“Đau không?”

“Anh cái gì cũng không có, chỉ còn lại có một chiếc motor nát.”

“…”

“…”

Giang Thủy chôn mặt trong lòng bàn tay, Dương Mai lắc lắc cánh tay anh, nhẹ nhàng dịu dàng nói: “Giang Thủy, Giang Thủy, anh nhìn em xem.”

Anh nghe lời mà ngẩng đầu, nhìn cô.

“Em có gì thay đổi không?”

Anh lắc đầu. Cô không có gì biến hóa, vẫn xinh đẹp như hoa, vẫn bình tĩnh như nước.

“Vậy anh sợ cái gì chứ?” Cô cười nói.

Buổi tối bọn họ ôm nhau ngủ, chờ hơi thở người bên cạnh bình ổn, Giang Thủy nhẹ nhàng cởi bỏ cánh tay của cô, đi chân trần ngồi ở mép giường.

https://thuviensach.vn

Đèn ở tủ đầu giường bị anh vặn đến mức tối nhất nhưng ánh sáng tối tăm kia đủ đã chiếu ra ánh sáng từ điếu thuốc giữa ngón tay anh. Một bao Trung Hoa, đại khái là bao Trung Hoa cuối cùng của anh. Trong thời gian hút hết một điếu thuốc, anh không hề hút, chỉ nhìn điếu thuốc từng chút một tàn đi.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 86: Bị Thương

Dương Mai lại một lần nữa mơ thấy vùng biển không yên bình cùng Giang Thủy chết trong biển. Lúc này cô không tỉnh lại, bàng quan theo dõi quá trình chết đuối.

Hình ảnh vừa chuyển, cô nhìn thấy những gương mặt tối đen không rõ, bọn họ xách theo đao to hùng hổ đi đến, chém ngã cây đại thụ cô dốc lòng che chở.

Cô muốn ngăn bọn họ nhưng lại phát hiện tốc độ bọn họ chặt cây so với tốc độ chặn lại của cô còn nhanh hơn nhiều, chờ tới thời điểm cô đứng ở nơi đó, những bóng đen đã khiêng đại thụ đi không còn thấy đâu nữa. Chỉ còn lại rễ cây xấu xí đứng tại chỗ.

Giấc mộng liên hoàn này quá chân thật, cho nên càng đáng sợ. Dương Mai ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không tỉnh lại, vẫn còn bồi hồi trong mộng.

Cùng lúc đó, Giang Thủy cũng đang nằm mơ. Nhưng mà anh mơ một giấc mộng đẹp.

Ở trong mộng, anh về tới mùa hạ lúc ban đầu, trên sân trường dạy lái xe cuồn cuộn khói bụi nóng nực, Dương Mai như một khối bạch ngọc lạnh lẽo, chợt xuất hiện trước mắt anh.

https://thuviensach.vn

Thật không biết người phụ nữ này phát bệnh thần kinh gì, thế nhưng lại coi trọng anh, dùng thủ đoạn cả người để đối phó với anh, vừa câu vừa dẫn, cuối cùng trực tiếp lấy ra gậy tre câu cá, coi anh là con cá béo mập.

Khương Thái Công câu cá, dùng thẳng câu. Anh còn tự nguyện cắn câu. (Khương Thái Công hay Khương Tử Nha dùng cần câu chỉ là một nhánh cây thẳng không móc mồi dùng để "câu" Văn Vương, câu chuyện này các bạn có thể tìm cụ thể hơn trên GG)

Khi đó thật tốt, Giang Thủy nghĩ, nếu anh có một bánh răng thời gian, nhất định sẽ dùng sức quay nó lại, làm thời gian lùi lại, trở về mùa hè ấy.

Khi tỉnh lại, thời gian không hề lùi lại, nó không lưu tình chút nào trôi đi cực nhanh.

Giang Thủy hoảng hốt nhìn chính mình, lại nhìn người phụ nữ trên giường, cứ việc không muốn, nhưng suy nghĩ vẫn nhanh chóng nối đường ray tới thời gian hiện tại.

Đây là chuyên khoa chỉnh hình của một bệnh viện ở Bắc Kinh. Mấy chục tiếng đồng hồ trước, người phụ nữ trên giường còn tung tăng nhảy nhót. Bây giờ đã nằm xuống đây, cả người bị quấn như xác ướp.

***

Mấy chục tiếng đồng hồ trước, lúc trời xẩm tối, anh nhìn từ cửa sổ phòng Vương Chấn, thấy bóng dáng lão Lưu, không nói hai lời lập tức lao xuống lầu. Ở cửa thang lầu đụng phải Dương Mai đang đi lên, anh không kịp giải thích, chỉ sợ ảo ảnh kia lại biến mất không thấy.

Bóng dáng kia lên xe, xe đi vào tuyến đường chính, lập tức rời xa anh.

Anh vội vàng ngồi lên chiếc xe motor cũ nát kia, "bùm" một tiếng đuổi theo đuôi.

https://thuviensach.vn

Anh đi đâu, cô đi đó, anh đi mạo hiểm, cô đi cùng anh.

Khi đó, anh không nghĩ tới có một loại hối hận gọi là biết vậy chẳng làm.

Dương Mai lái xe của Vương Chấn đuổi theo, vì mượn xe làm chậm vài phút, cho nên tốc độ lái xe của cô nhanh hơn nhiều so bình thường. Kỳ thật Dương Mai chưa từng lái xe quá nhanh, trước kia cho dù có chuyện rất gấp, cô cũng sẽ tuân thủ quy tắc giao thông, đi trong tốc độ cho phép, có thể đi chậm thì sẽ đi chậm.

Lái nhanh như vậy, trong lòng cô không yên tâm, một thanh âm trong đầu nói: Quá nguy hiểm! Mau dừng lại! Nhưng tay chân cô lại không nghe lời.

Bởi vậy, một khắc khi xe bị đâm ở ngã tư đường, cô không có một chút kinh ngạc nào. Kỹ thuật lái xe của cô vừa kém, vừa tùy hứng, trong phút chốc túi hơi bắn ra, cô vô cùng muốn chắp tay trước ngực, sau đó ước một điều với ông trời: Đừng chết! Đừng chết! Cô còn phải trồng lại cái cây lệch tán kia một lần nữa.

“Cây lệch tán” sau khi nghe thấy âm thanh ở phía sau, một bên cưỡi motor một bên quay đầu lại xem, cứ như vậy quay đầu lại ba lần, cuối cùng mới phanh xe lại.

Anh gọi điện thoại cấp cứu, một thân máu me tới bệnh viện, sốt ruột chờ khám giải phẫu, mãi cho đến bây giờ tỉnh ngủ ở trước giường bệnh.

Thời gian dài như vậy, đầu óc anh vẫn luôn ở trong trạng thái chết máy, thật vất vả cười được một lát ở trong mộng, sau khi tỉnh lại một chậu nước lạnh lập tức đổ xuống đầu, trong không khí có một thanh âm lạnh như băng đang nói chuyện:Nếu cô ấy chết, mày phải chôn cùng.

Tốt, anh sẽ chôn cùng.

https://thuviensach.vn

Giang Thủy không suy nghĩ gì gật gật đầu.

Sau đó, thanh âm kia lại nói:Vì sao mày cứ phải làm thế? Vì sao mày cứ làm cô ấy không vui? Vì sao mày làm cô ấy khóc?

Giang Thủy vô ý thức nhìn chằm chằm vào điểm nào đó trên giường bệnh, lẩm bẩm tự nói: “Tôi muốn kiếm tiền, tôi chỉ là muốn kiếm tiền… Rất nhiều rất nhiều tiền.”

Thanh âm hỏi:Vì sao mày muốn kiếm tiền?

Đáp: “Không có tiền không thể sống.”

Thanh âm cười lạnh:Một năm trước, mày nghèo đến không xu dính túi, nhưng vẫn sống tốt.

Anh liếm liếm môi, cảm thấy có áp lực thật nặng đè ép ngực mình.

Hỏi lại:Vì sao mày muốn kiếm tiền?

Giang Thủy chuyển ánh mắt lên mặt Dương Mai, trước ngực như có một khối đá đang đè nặng khó chịu. Nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo, đáp án của anh ẩn trong sương mờ, gió thổi qua, sương mù tan. Đóa hoa kia theo một giọt nước mắt của anh rơi xuống nở rộ:Vì cô ấy, vì cô ấy, tất cả đều là vì cô ấy. Chính anh đã quên.

Giang Thủy cảm thấy hơn một năm nay chính mình đã sống như một kẻ khốn nạn. Tay anh run rẩy với qua, muốn sờ mặt Dương Mai, đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Anh nhìn về phía sau, không đợi người tới đuổi một câu, anh đã ngoan ngoãn rời đi.

Về nhà nấu canh xương hầm, người bệnh gãy xương uống có thể khôi phục tốt hơn.

https://thuviensach.vn

***

Thời điểm anh trở lại bệnh viện, Dương Mai đã tỉnh, không biết đã xảy ra chuyện gì, cô đang cùng ba Dương mẹ Dương giằng co. Giang Thủy cong cong khóe miệng cực nhẹ, cãi nhau cũng được, đánh tới cũng được, không có gì so với cái này càng chân thật ấm áp.

Khi anh vào cửa, hộ sĩ trong phòng bệnh đang đi ra. Anh chỉ chỉ bên trong, hỏi: “Sao lại thế này?”

Hộ sĩ đáp: “Người bệnh không muốn đi WC.”

“Vì sao?”

“Còn có thể vì cái gì, xấu hổ thôi.”

Giang Thủy đi vào, liền nghe thấy mẹ Dương nói: “Con ngoan cố cái gì chứ? Còn ngượng ngùng sao? Khi còn nhỏ đại tiểu tiện đều là mẹ hầu hạ. Bây giờ mẹ hầu hạ con, con còn không vui? Mẹ còn không muốn dọn phân lau nước tiểu cho con đâu.”

“Lau nước tiểu cái gì chứ, có ống dẫn tiểu cần gì mẹ phải tốn công.”

“Đúng thế, có ống dẫn tiểu, nhưng không có ống dẫn phân! Con không định ị phân à?”

Dương Mai còn muốn nói, ba Dương đã ho khan một tiếng, đầu ngón út dựng thẳng lên, chỉ chỉ cửa. Giang Thủy nói: “Cháu làm canh xương hầm.” Nói xong, liền đặt bình giữ ấm lên bàn.

Mẹ Dương ba bước lại đây, một cái tát vụt qua.

Tay Giang Thủy ở giữa không trung cứng lại một chút, giống như máy móc rỉ sắt ngừng lại, nhưng rất nhanh, lại động đậy, vững vàng buông bình giữ ấm xuống.

https://thuviensach.vn

Thời điểm nâng mặt lên, anh thậm chí như gió thổi mây bay cười cười: “Chú, dì muốn ăn sáng gì, cháu đi nhà ăn mua.”

“Cút!” Mẹ Dương quát.

Giang Thủy gật gật đầu, im lặng không lên tiếng rời đi.

Anh tới nhà ăn ăn cơm sáng, cà thẻ của chủ nhiệm khoa. Vị chủ nhiệm này là người quen của Lý Vân, trong xã hội hiện nay, ở bất kỳ địa phương nào, không có người quen không dễ sống.

Dương Mai làm xong giải phẫu, phải nằm chờ ở hành lang. Không chỉ cô, còn có người bệnh khác cũng đang đợi phòng bệnh. Thật vất vả sắp xếp xong, còn bị người khác chen chân. Trong lòng Giang Thủy biết rõ ràng, không có quan hệ thì có thể phải ngủ ở hành lang đến khi xuất viện.

Anh đi tìm một vị bác sĩ, bác sĩ này đã từng xuất hiện vài lần trong vòng bạn bè của anh. Một lần là đi ra ngoài câu cá, tâm anh không tĩnh, khuyết thiếu kiên nhẫn, căn bản không ngồi được, một ngày qua đi cũng không thu hoạch được gì. Thời điểm nhụt chí, chính là vị bác sĩ này xuất hiện, mang theo một sọt cá sống, nói gì cũng muốn chia cho anh mấy con.

Một lần là khi ăn cơm ở Nông Gia Nhạc, đều biết anh rộng lượng, mười mấy người kết phường rót rượu cho anh, cuối cùng đương nhiên anh bị chuốc xỉn, rốt cuộc là vị bác sĩ này thay anh chắn rượu. Một ly uống xong, hướng anh chớp chớp mắt: “Người trong giang hồ, nào có ai không bị một đao? Hôm nay thay cậu chắn một đao!”

Đều nói quan hệ giữa người với người là một cái vòng, vòng đi vòng lại, mặc kệ vòng bán kính này dài thêm bao nhiêu, cuối cùng chỉ cần đầu đuôi nối tiếp, vòng người trên đều sẽ liền thành một khối. Mọi người không phải bạn bè thì chính là bạn của bạn.

https://thuviensach.vn

Bạn bè gặp nạn, hắn nên ra tay tương trợ. Giang Thủy không nghĩ tới, vòng "Bạn bè" kia, rốt cuộc có quan hệ tới lợi ích. Không có mấy người sẽ âm hiểm bỏ đá xuống giếng, nhưng lại nhiều phần thờ ơ lạnh nhạt.

Vị bác sĩ kia trở mặt không nhận người, nhưng có thể nhìn ra là kẻ xử sự khéo đưa đẩy. Giang Thủy đã rơi xuống như ngày hôm nay, hắn còn hiểu được cho chình mình một đường lui, không nói sống chết, không xé rách da mặt, đây là đề phòng Giang Thủy có ngày Đông Sơn tái khởi.

Nhưng Giang Thủy không ngốc, lời nói của người này chuyện không liên quan mình thì treo lên cao, anh nghe được rõ ràng.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, đạo lý này ai cũng hiểu. Anh lập tức mang đầu hổ lớn Lý Vân ra cứu cấp, quả nhiên, vẫn dùng tốt. Còn là chủ nhiệm khoa, quyền lực lớn hơn.

Phòng bệnh rất nhanh liền có, còn là giường đơn.

Nghĩ đến đây, Giang Thủy thảm đạm cười cười. Cười chính mình, cười xã hội, cười nhân sinh.

Hai ba miếng anh đã giải quyết xong bánh bao cháo, sau đó đóng gói hai phần, tìm một hộ sĩ quen mặt mang qua, còn cố ý dặn dò đừng nói là anh mua.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, anh tìm khách sạn cho ba Dương mẹ Dương. Anh đoán hai ông bà sẽ không muốn ở nhà mình, chính anh bây giờ cũng không muốn ở căn nhà kia, vừa nhìn thấy nó, liền nhớ tới sự thật chính mình chỉ là một kẻ khốn khiếp.

Thời gian cơm trưa, Giang Thủy vốn tính một mình tìm tiệm cơm nhỏ yên lặng giải quyết, tiệm cơm còn chưa tìm được, Dương Mai đã tìm tới anh — gọi điện thoại tới tìm.

https://thuviensach.vn

Anh dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới, xác ướp Dương Mai cùng mẹ Dương còn chưa cãi nhau đủ, vẫn là vì chuyện buổi sáng.

Mẹ Dương vừa thấy Giang Thủy, đôi mắt lại trừng lên, lão hổ còn chưa phát uy, Dương Mai đã cản bà lại: "Đừng mà mẹ, mẹ lại muốn động thủ? Đánh 'hộ lý' của con chạy mất thì làm sao bây giờ?"

Trừ Dương Mai ba người còn lại đều sửng sốt. Mẹ Dương phản ứng lại nhanh nhất, trợn mắt há hốc mồm chỉ chỉ Giang Thủy: "Con nói cậu ta á?"

Dương Mai gian nan gật gật đầu, "Mẹ không phải không yên tâm hộ lý thuê sao? Anh ấy thì mẹ có thể yên tâm đi."

Mẹ Dương đương nhiên không yên tâm, trước không nói bà có bao nhiêu thống hận người đàn ông này, liền tính thật để anh làm, một người đàn ông to lớn tay chân không biết nặng nhẹ, nếu làm Dương Mai bị thương, bà là người làm mẹ không phải sẽ đau lòng chết sao.

Bất quá Dương Quốc Cường nói có đạo lý, tính tình Dương Mai rất cứng cỏi, nói không cho bọn họ động tay thì sẽ không để cho bọn họ động tay. Bằng không, đã không nghẹn một buổi sáng không "đi ngoài".

Dù có mẹ nó cứng hơn nữa, ở trước mặt con gái vẫn mềm lòng.

Ba Dương thoáng kéo tay áo bà một cái, bà liền ỡm ờ đi theo ra khỏi phòng bệnh, khi đi ngang qua Giang Thủy, như cọp mẹ dặn dò anh một câu: "Dương Mai muốn đại tiện, cậu đỡ nó đi, tay chân nó không thuận tiện." Mới vừa xoay người qua, nhớ tới cái gì lại quay lại, "À còn có, nhớ rửa sạch sẽ cho nó!"

Nghiễm nhiên là bộ dáng quý bà nhà giàu sai sử người hầu.

Giang Thủy gật đầu, đi về phía Dương Mai.

https://thuviensach.vn

Hai con mắt Dương Mai quay tròn chuyển động, mắt thấy bàn tay to duỗi tới mông mình, lập tức kêu lên: “Thôi bỏ đi, em không có cảm giác gì cả!”

Giang Thủy nói: “Em nhịn mãi, sẽ táo bón.”

Dương Mai nhướn mày đẹp, “Anh rủa ai đấy!”

“…”

Nhân lúc anh sửng sốt, Dương Mai tránh sáng một bên. Đang khó khăn dịch mông, nghe anh buồn đầu buồn não toát ra một câu, “Anh xin lỗi.”

Đổi lại cô sửng sốt.

Giang Thủy rũ đầu, Dương Mai nhìn không thấy biểu cảm của anh. Nhưng cô suy đoán, lúc này nhất định anh vô cùng khổ sở vô cùng uể oải vô cùng hối hận. Này liền đủ rồi. Xem đi, cô chính là dễ thỏa mãn như vậy đấy, chỉ một chút tình yêu đã đủ để cho cô vui quên trời đất, đủ để hấp dẫn cô vượt mọi chông gai không quay đầu lại.

Trong lòng vui sướng, trên mặt lại không hiện, cố làm ra vẻ mà “hừ” một tiếng, “Còn tái phạm không?”

Giang Thủy lắc đầu, “Em đánh tỉnh anh.”

Dùng máu thịt của cô.

Cho nên một cái tát của mẹ Dương vào buổi sáng nay, thật sự là không đau không ngứa.

Nếu anh khốn nạn, ngàn vạn đánh tỉnh anh, anh tuyệt không đánh trả, chỉ cầu cô đừng từ bỏ anh.

https://thuviensach.vn

Anh còn nhớ rõ lời nói của chính mình, cô cũng nhớ rõ.

Khi đó, Dương Mai cảm thấy toàn bộ không gian đều rất lừa tình, đôi mắt khắc chế không được mà chua xót, muốn dùng tay xoa một cái, nâng lên tới mới phát hiện cô bây giờ là người không tay. (đừng hiểu nhầm, bị băng bó kín mít thôi chứ không phải mất tay đâu ạ)

Vì thế ngồi thẳng lại, cọ mặt một cái vào quần áo Giang Thủy coi như xong việc.

Cô nói: “Họ Giang, em bây giờ bó tay còn muốn anh chùi đít đấy, anh đừng ghét bỏ em.”

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 87: Trồng Cây

Buổi tối, Dương Mai rốt cuộc chịu bài xuất độc tố trong cơ thể đi, nhân lúc Giang Thủy đi nhà ăn mua cơm, mẹ Dương lặng lẽ đi vào, xốc chăn lên liền muốn xem mông Dương Mai.

“Mẹ làm gì?” Dương Mai kinh ngạc.

Làm gì? Đương nhiên là kiểm tra xem Giang Thủy có rửa sạch sẽ giúp Dương Mai hay không.

Dương Mai một chút do dự cũng không có, trực tiếp dùng mặt rung chuông. Hộ sĩ lập tức đi vào, mẹ Dương xấu hổ cười cười, giúp Dương Mai cài lại chăn, hộ sĩ không hiểu ra sao, lẩm nhẩm lầm bầm mà đi ra ngoài.

Dương Mai kéo môi cười, đắc ý dào dạt.

Mẹ Dương nói: “Lần sau đừng như vậy, con chẳng khác nào phiên bản của “chú bé chăn cừu”, cẩn thận về sau rung chuông cũng không có ai để ý đến con!” (Truyện cổ tích “chú bé chăn cừu” chắc ai cũng biết rồi)

Dương Mai cùng mẹ Dương cãi nhau vài câu, bà thấy tâm tình cô không tồi, tâm tình của mình cũng vui sướng lên. Lại hàn huyên vài câu, miệng khô lưỡi khô, vui vẻ xách theo bình nước đi múc nước.

Phòng bệnh còn một mình cô, trống rỗng, bỗng nhiên liền nhớ tới vấn đề Lý Diễm từng hỏi cô — loại đàn ông như Giang Thủy này rốt cuộc có

https://thuviensach.vn

cái gì tốt?

Cho tới bây giờ, Dương Mai vẫn không thể nói có cái gì tốt. Nhưng cô tinh tường hiểu rõ, cô cùng anh là một loại người, là loại người sắp đi ngược lại toàn bộ thế giới, bướng bỉnh lại cực đoan.

Cô nhớ lại đủ loại quá khứ, nhịn không được thổn thức một chút. Cô không biết bọn họ cuối cùng sẽ thế nào, nhưng lại biết cô muốn làm như thế nào. Có thời điểm, cô hoảng hốt cảm thấy chính mình giống như một con thiên nga nóng nảy. Kỳ thật cô và Giang Thủy có gì khác biệt? Bọn họ đều đang làm một chuyện đối với chính mình mà nói, là mạo hiểm.

Lý Diễm gọi điện thoại tới an ủi, Dương Mai cười hì hì kêu cô ấy đừng lo lắng. Lý Diễm chuyện vừa chuyển, nói cho cô biết Tống Cường đã chết. Chết như thế nào? Côn đồ cướp bóc, trong hỗn loạn bị người dùng đao đâm chết.

Kỳ thật, đối Tống Cường, Dương Mai đã không còn bao nhiêu ấn tượng. Ấn tượng cuối cùng, hình như là vào ban đêm nào đó, hắn quỳ xuống đất cầu cô đòi tiền không thành, dùng video di động uy hiếp cô.

Loại chuyện này kỳ thật thực dễ giải quyết, những chuyện có thể dùng tiền dùng quan hệ để giải quyết, đều không tính là chuyện lớn.

Mỗi người đều là một ngọn lửa lớn, ai cũng không biết ngày nào đó trời giáng mưa to, sẽ dập tắt ngọn lửa của mình.

Lửa tắt, rốt cuộc không nhìn thấy nữa — vì cái gì không thể làm một con thiên nga có theo đuổi, truy đuổi một ngọn lửa yếu ớt không biết khi nào sẽ bị dập tắt?

Thời điểm nghĩ đến đây, ngọn lửa Dương Mai coi trọng kia đã trở lại.

https://thuviensach.vn

Xách theo đồ ăn nóng hôi hổi, hai mắt chuyển một vòng trong phòng bệnh, nói: “Ba mẹ em đâu?”

“Một người đi mua báo, một người đi múc nước.”

“À.”

Dương Mai tinh tế đánh giá Giang Thủy, “Bọn họ không ở đây, anh thở nhẹ được một hơi?”

Giang Thủy cười cười, nói: “Sợ bọn họ về trễ, đồ ăn lạnh.”

Đồ ăn là anh tới tiệm cơm ngoài bệnh viện mua, ba mặn ba nhạt sáu món, ăn ngon hơn nhiều so với nhà ăn bệnh viện.

Anh hỏi Dương Mai có muốn ăn trước hay không, Dương Mai nói chờ mọi người đông đủ lại ăn. Giang Thủy liền đặt túi đóng kín mít lên trên bàn, kéo ghế dựa ngồi bên cạnh giường bệnh của Dương Mai.

Anh nói: “Anh thuê khách sạn cho ba mẹ em, em nói là em thuê nhé. Buổi tối đừng để bọn họ ở lại muộn, vất vả.”

Dương Mai đồng ý. Chờ ba Dương mẹ Dương trở lại, cô dựa theo Giang Thủy dạy nói, bọn họ quả nhiên không nghi ngờ anh, nhưng mẹ Dương lại nói hai người bọn họ, nhất định phải có một người ở lại trông đêm. Cuối cùng để ba Dương ở lại.

***

Đoạn thời gian này, Giang Thủy vẫn luôn lang thang trong khu xanh hoá của bệnh viện. Anh tìm một chiếc ghế ngồi xuống, đỉnh đầu chính là cửa sổ phòng bệnh Dương Mai. Ban đêm có những âm thanh sột sột soạt soạt vang lên, trừ bỏ tiếng gió, tiếng lá cây, chỉ còn tiếng người nói chuyện.

Nhưng cụ thể nội dung nói cái gì, Giang Thủy không phân biệt được.

https://thuviensach.vn

Không biết thời gian qua đi bao lâu, trước mắt Giang Thủy bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày thể thao nam cũ nhưng sạch sẽ, anh ngẩng đầu nhìn, ba Dương làm cái thủ thế đi đi với anh, nói: “Cậu đi lên cùng nó đi.”

Giang Thủy đứng lên, thiên ngôn vạn ngữ (ngàn lời vạn chữ, ý là rất nhiều điều muốn nói) hóa thành một tiếng cảm ơn chân thành.

Ba Dương thở dài một hơi nói: “Con gái thích, chúng ta làm cha mẹ thật sự không có biện pháp. Thời gian cũng không nhiều lắm, giờ này… Mẹ nó khẳng định đã ngủ rồi, tôi đi ngủ trước, sáng mai lại đến, coi như tôi chưa trở về.”

Giang Thủy gật đầu, lại lần nữa nói lời cảm ơn.

Anh bước nhanh trở lại phòng bệnh, Dương Mai đang nhắm hai mắt, lặng yên không một tiếng động, hẳn là đã ngủ. Anh tay chân nhẹ nhàng dọn một cái ghế dựa ngồi xuống, khi lại nhìn về phía cô, cô cũng đang nhìn anh.

Giang Thủy nói: “Tỉnh rồi?”

Dương Mai lắc đầu: “Chưa ngủ.”

Nếu cô không giả bộ ngủ, ba Dương sẽ không tha mà mở lòng ra. Đừng nhìn ông làm việc ôn tồn, nhưng kỳ thật rất có tâm nhãn. Dương Mai nói với bọn họ chuyện đâm xe tất cả đều là do cô sai, tự cô đi quá tốc độ, mẹ Dương tin, mắng cô vài câu coi như chuyện này đã qua. Nhưng ba Dương lại trực giác việc này không đơn giản, nhưng ông hoài nghi cũng không hoài nghi trước mặt mẹ Dương, chờ đến thời điểm giống vừa rồi mẹ Dương không ở đây, mới nói bóng nói gió hỏi cô.

Ông tự cho là không chê vào đâu được, nhưng không dự đoán được, gien của ông toàn bộ di truyền cho Dương Mai, Dương Mai so với ông còn tích thủy bất lậu hơn nữa. (Tích thủy bất lậu, một giọt nước cũng không lọt, ý chỉ người kín đáo, kín tiếng)

https://thuviensach.vn

Tóm lại, việc này sống chết cũng không thể nói cho bọn họ chân tướng, bằng không còn không phải sẽ rối loạn tất cả sao? Ba Dương không đề cập tới, chỉ mẹ Dương thôi đã đủ để cô ứng phó rồi. Đừng nói cho Giang Thủy chăm sóc cô, chỉ là cho hai người bọn họ gặp mặt, khả năng khó lại càng thêm khó.

Dương Mai dặn dò Giang Thủy, kêu anh đến lúc đó đừng nói lỡ miệng.

Giang Thủy cái gì cũng chưa nói, cảm thấy chính mình quá mẹ nó uất ức.

Dương Mai nói: "Đêm nay anh ngủ ở đâu?"

Giang Thủy nhìn nhìn khắp nơi, phòng đơn không gian rất lớn, chỗ cạnh toilet có bàn tròn nhỏ và sô pha, nằm cả đêm cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Đôi mắt Dương Mai đuổi theo tầm mắt anh, cũng thấy chiếc sô pha kia. Cô nói: "Cũng được, anh ngủ ở kia, buổi tối nếu em có việc gì cũng thuận tiện kêu anh."

Giang Thủy nghe xong lập tức nói: "Em sẽ không có việc gì."

Dương Mai ý vị thâm trường mà cười: "Anh khẩn trương cái gì, còn không cho em mắc tiểu à."

Giang Thủy phản ứng một chút, trấn định lại, "À."

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Giang Thủy chậm rãi đi đến bên sô pha, ngồi xuống.

Tầm mắt Dương Mai từ trên người anh dời đi, dừng ở ngoài cửa sổ. Từ cửa sổ bên mép giường nhìn ra ngoài, vừa lúc có thể thấy chiếc ghế

https://thuviensach.vn

dưới lầu. Chiếc ghế kia hiện tại trống trơn.

Cô bỗng nhiên mở miệng: “Ba mẹ em muốn em chuyển viện, anh thì sao?”

Giang Thủy đang suy nghĩ chuyện khác, không lập tức trả lời cô, cô cười cười nói: “Chắc anh không cho rằng em sẽ ở chỗ này đến khi xuất viện chứ? Ba mẹ em khẳng định sẽ mang em về nhà.”

Nếu hai ông bà muốn mang cô trở về, cô sẽ không cự tuyệt. Chuyện này cô không thể tùy hứng, hai ông bà từ nhà đến, mới mấy ngày không gặp, Dương Mai lại cảm thấy bọn họ đã già đi rất nhiều.

Bắc Kinh dù có tốt, cũng không phải nhà mình. Người trọng tình cảm đều lưu luyến cố thổ, quả nhiên như Dương Mai đoán, ba Dương mẹ Dương mang Dương Mai về nhà. Giang Thủy xử lý những công việc cuối cùng ở Bắc Kinh, cũng bước lên con đường trở về.

***

Chuyển viện đối với Dương Mai mà nói cũng không có quá lớn khác biệt, cô vẫn như cũ “Ba cấp tàn phế”, vẫn yêu cầu người đút ăn lau mình.

Thời điểm ở Bắc Kinh, mấy nhiệm vụ này đều là mẹ Dương nhận thầu, trở về nhà, bà không rảnh chút nào, buổi sáng chạy ra chợ thức ăn, mua gà vịt thịt cá tươi mớinhất, tiếp theo về nhà nấu cơm, một buổi sáng qua, chờ buổi chiều tới, lại muốn đi chợ thức ăn, lặp lại quá trình buổi sáng.

Mỗi khi vội đến hoa mắt, mẹ Dương lại muốn chèn ép ba Dương vài câu, mắng ông chỉ biết xem báo, cái gì khác cũng mặc kệ, không có lương tâm.

Mỗi lần bị mẹ Dương giáo dục, ba Dương đều không cãi lại. Điểm này, mẹ Dương thực vừa lòng, nhưng Dương Mai nhìn không được, hôm

https://thuviensach.vn

nay, cô gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ mà lắm miệng vài câu, mẹ Dương lập tức dời chiến hỏa đi, liền oanh tạc Dương Mai.

Nói cô cùng ba Dương "Cấu kết với nhau làm việc xấu", hợp nhau tới khi dễ bà.

Nói cô không hiểu chuyện, không nghe lời, không yên phận còn toàn gây chuyện cho người khác.

Nói bởi vì muốn chăm sóc cô, đã bao lâu bà không đi nhảy ở quảng trường.

Nói không bao giờ tới bệnh viện xem cô nữa.

Dương Mai lập tức nói: "Được, mẹ nên làm gì thì làm đi, con cảm thấy, vẫn nên đi nhảy ở quảng trường đi, mẹ xem, hình như lại béo ra."

Mẹ Dương tức giận đến cả đêm không tới bệnh viện.

Bữa tối là Giang Thủy mang lại đây, sau khi ăn cơm, anh còn phụ trách lau mình cho Dương Mai. Nhất định phải cẩn thận hầu hạ loại người bệnh này, bởi vì luôn nằm trên giường không nhúc nhích, cho nên dễ bị hoại tử.

Giang Thủy cẩn thận trước nay chưa từng có, cầm khăn lông trong tay cũng mềm nhẹ như cầm cát. So với cát càng mềm mịn hơn chính là da thịt Dương Mai, anh hơi dùng sức lau một chút, làn da tuyết trắng của cô liền đỏ lên.

Trên lưng lau khô, Giang Thủy đổi nước, nói: "Đổi phía trước."

Dương Mai không rên một tiếng, không do dự cũng không đỏ mặt, mở ra hai tay tự nhiên hào phóng nói: "Đến đây đi."

https://thuviensach.vn

Chân sau Giang Thủy quỳ gối trên giường, một tay vỗ về lưng cô, một tay cầm khăn lông lau người cho cô. Động tác vẫn mềm nhẹ như cũ, gần như thành kính, dường như không phải đang lau một khối thân thể người mà là kim thân của Phật.

Từ đầu đến cuối, anh không có một chút ý xấu nào.

Nhưng thật ra Dương Mai lại thấy bất an, trong tối ngoài sáng muốn trêu trọc anh, nhưng mà đều không có tác dụng, anh tựa như đã ăn một viên thuốc an thần, trong mắt trong lòng chỉ có một chuyện một kỳ nguyện.

Anh cầu nguyện cô sớm ngày khang phục.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, mẹ Dương xách theo cháo thịt nạc trứng vịt Bắc Thảo, như không có việc gì tới đây. Chờ khi mở cửa phòng ra đã thấy Giang Thủy dựa ở trên tường, chỉ lộ ra biểu tình chán ghét, Giang Thủy hiểu rõ ý tứ của bà, im ắng đi ra ngoài.

Chờ Dương Mai tỉnh, không thể thiếu một trận chất vấn.

Mẹ Dương nói: “Ngày hôm qua con cố ý làm mẹ tức giận đi mất?

Dương Mai chỉ cúi đầu ăn cháo, hết sức chuyên chú, dường như cái gì cũng không nghe được.

Mẹ Dương hừ lạnh một tiếng: “Hẹn hò cả đêm rồi đi.”

Dương Mai vẫn không phản ứng, mẹ Dương chính là không quen nhìn dáng vẻ người khác nói cái gì đều không dao động của cô, làm mẹ, bà quá muốn tham dự vào quyết định của con gái, cũng quá muốn tự tay mình mang hạnh phúc đưa đến trước mặt cô, “Dương Mai, mẹ nói cho con biết, có cậu ta không có mẹ, có mẹ không có cậu ta.”

https://thuviensach.vn

***

Buổi chiều, một trận mưa tí tách không mời tự đến. Mẹ Dương không ở đây, Giang Thủy tiến vào, mang theo trái cây mới mua.

Trận mưa này đến khiến Dương Mai uể oải, Giang Thủy gọt lê cho cô, cô nói quá lớn, ăn không hết. Vì thế anh lại cắt lê thành miếng, lấy tăm xỉa răng cắm vào đút cho cô. Ăn thừa lại về anh.

Một quả lê chưa ăn xong, mẹ Dương đã trở lại. Từ thật xa Dương Mai đã nghe ra tiếng bước chân của bà, chờ bà đẩy cửa vào, cửa sổ thông gió, một trận mưa phùn kéo dài theo gió tiến vào, bức màn tối màu bị thổi bay lên, phất phơ, căng phồng, giống như đang cất giấu một bí mật không muốn người biết.

Mẹ Dương liếc mắt một cái thấy lê còn trên bàn, tùy ý hỏi: “Ai gọt lê?”

Dương Mai đáp: “Là hộ sĩ tám chuyện phim truyền hình vô cùng vui vẻ với mẹ ấy.”

“À, là cô ấy à!” Mẹ Dương nâng đĩa lê lên “Phân lê phân lê, lê là không thể tách ra ăn, sẽ chia lìa.” (Phân trong phân lê là chia tách,phân ly)

Dương Mai chỉ cười một cái.

Cô cũng không sợ chia lìa, có đôi khi chia lìa là vì có thể gặp nhau càng tốt hơn.

Cuối mùa xuân năm nay, hố cây năm cũ, đất đai trải qua một trận mưa đã trở nên phì nhiêu, được cô rải một viên hạt giống.

Viên hạt giống bình thường không có gì đặc biệt ấy, lại không giống người thường.

https://thuviensach.vn

Nó muốn lớn lên thành đại thụ.

https://thuviensach.vn

CHỜ ĐẾN KHI GIÓ ÊM SÓNG LẶNG

Toan Giác Cao
dtv-ebook.com

Chương 88: Chờ Gió Êm Sóng Lặng

Giang Thủy khập khiễng rời khỏi bệnh viện. Có người qua đường dùng ánh mắt khác thường nhìn anh, anh cũng không để ý. Có mấy bà bác đã bắt đầu khe khẽ nói nhỏ sau lưng, suy đoán cái chân kia của anh là vì sao mà què.

Kỳ thật thời điểm anh đi bộ về đến nhà, đau nhức trên đùi đã hoàn toàn biến mất. Vốn dĩ chỉ là bởi lúc nhảy khỏi cửa sổ ngã xuống tạo ra cảm giác đau ngắn ngủi.

— Anh nhảy khỏi cửa sổ bệnh viện.

Khi đó tình huống khẩn cấp, mẹ Dương đã sắp tới cửa, anh e là trốn không thoát. Sau đó, trước ánh mắt hứng thú bừng bừng của Dương Mai anh chơi một hồi "soái". Đương nhiên, là không chơi đủ "soái", bằng không cũng sẽ không thành què.

Nhiều ngày nay, anh cùng Dương Mai gặp nhau có vẻ thần bí lại khẩn trương, giống như hai người lén lút gặp mặt, nơi chốn cẩn thận lưu ý. Loại trạng thái tập trung tinh thần cao độ này, làm anh có đôi khi sẽ thiếu ngủ.

Anh về nhà chính là đi ngủ bù, anh tính ngủ đến khi trời đen kịt, hai ngày sau lại ra ngoài, đến lúc đó lại đi một chuyến vào phố cổ, có một món ăn mới sắp đưa ra thị trường, anh muốn mua một cân mang cho Dương Mai nếm thử.

https://thuviensach.vn

Thời gian anh ở Bắc Kinh, tiểu khu nơi anh ở vẫn yên lặng lãnh đạm như cũ, mùa hạ mới lộ ra những góc nhọn, tiểu khu an tĩnh giống như một bức họa.

Người trong họa lẳng lặng đứng bên bờ sông tối đen, chờ anh đi qua, người nọ mới sâu kín quay đầu lại.

Gương mặt này rất quen thuộc, nhưng lại khiến Giang Thủy cảm giác dường như đã có mấy đời.

“Anh biết tôi tới làm gì.”

Giang Thủy gật gật đầu, rất hoà bình mỉm cười, lơ đãng thấy băng dán trên thái dương người đối diện, hỏi: “Cái trán của cậu làm sao vậy?”

Hắn chẳng hề để ý mà đáp: “Còn có thể như thế nào, mệnh đấy. A, thời điểm anh huy hoàng chị Vân yêu anh nhất, thời điểm anh nghèo túng chị Vân cũng yêu anh nhất. Đây là cái gì? Đây là mệnh!”

Giang Thủy nhấp môi: “Cậu là đàn ông thế nào còn không đánh lại phụ nữ?”

“Phi! Đó là tôi không thể đánh trả!”

“À.”

Giang Thủy né qua hắn, nhắm thẳng hướng cửa sắt đi. Móc ra chìa khóa mở cửa, người phía sau đuổi theo, không vào cửa, chỉ giữ anh lại.

“Tôi cũng lười phí miệng lưỡi với anh, đi, Bắc Kinh cần anh.”

Giang Thủy tránh tránh, dễ như trở bàn tay ném hắn ra.

“Có ý gì?”

https://thuviensach.vn

Giang Thủy bình tĩnh mà lắc đầu: “Tôi không tính quay lại.”

“?” Khó có thể tin mà nhìn anh chằm chằm, như là chưa từng nghĩ tới chuyến này sẽ gặp chuyện khó dễ.

Trong ngắn ngủi đối diện, Tóc đỏ lại trì độn, cũng có thể cảm giác được chỗ nào không giống, nếu trước kia hắn có thể sử dụng tiền tài để hấp dẫn người đàn ông này, thì bây giờ, dường như không thể.

Suy nghĩ trong chốc lát, hắn hỏi Giang Thủy: “Không bao giờ trở lại Bắc Kinh?”

Giang Thủy nhìn hắn, không nói gì.

Bắc Kinh với anh mà nói vốn chính là tha hương, đâu ra cách nói “Trở lại”? Bất quá, anh đích xác không tính toán đến Bắc Kinh. Nếu có người chú định cả đời bình đạm, thì anh có nhảy nhót thế nào cũng nhảy không khỏi vòng tròn mà trời cao đã sớm tạo ra cho anh.

Đây là bất công sao? Không, đây là ban ân.

Mỗi người đều có nhân sinh quỹ đạo thuộc về chính mình, thiên nhiên lớn như vậy, núi là núi, sông là sông, gió là gió, hoa là hoa. Vĩ nhân sống trong hoa tươi vỗ tay, phàm nhân sống trong củi gạo mắm muối.

Đây là an (an trong an tâm, yên ổn) với số mệnh hiện tại sao? Không, đây là vui vẻ thấy đủ.

Dương Mai đã sớm hiểu ra đạo lý này, anh ngu dốt, nhưng tỉnh ngộ cũng không tính là muộn.

Tóc đỏ hỏi: “Hết thảy ở Bắc Kinh, anh đều vứt bỏ được?”

“Vứt bỏ được.”

https://thuviensach.vn

“Bao gồm tiền tài địa vị quyền lực?”

“Tất cả đều là vật ngoài thân.”

Giống như bây giờ tồn tại là tốt nhất, nắm trong tay, ôm trong lòng ngực, tất cả đều là thật thật tại tại.

“Vậy được, tôi không còn lời nào để nói.” Tóc đỏ thật sâu phun ra một hơi, tâm tình thực phức tạp, mắt thấy Giang Thủy muốn khép cửa đi vào, hắn duỗi một tay ra, bị cửa kẹp lấy, “Còn nhớ hai chị em anh muốn giúp đỡ đi học kia không?”

Giang Thủy nói: “Nhớ, căn hộ của tôi ở Bắc Kinh cho bọn họ, bán đi dùng làm học phí vậy là đủ rồi. Những việc này trước khi trở về tôi đã chuẩn bị rồi, cậu đừng lo lắng.”

“… Tôi lo lắng cái rắm ấy! Tôi…”

Hắn muốn nói lại thôi, dường như có một bụng lời muốn nói, nhưng lại không biết nói từ đâu. Rất nhanh, hắn đã làm cổ nghẹn đến mức vừa cứng vừa hồng.

Giang Thủy nói: “Xin lỗi người anh em.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại.

***

Sau lại một đoạn thời gian, Tóc đỏ lại đã tới một lần, khi đó anh đang ở trường dạy lái xe. Mới ngắn ngủn một năm, trường dạy lái xe đã thay đổi một nhóm người, có người từ chức, có người lên chức.

Như là thầy Hồ, nghe nói nửa năm trước đã không làm nữa, về nhà nhẹ nhàng thu tiền thuê nhà. Một đám giáo viên mới nhận chức đều còn rất trẻ, bởi vì tuổi xấp xỉ có đề tài chung, rất dễ chơi thân với nhau.

https://thuviensach.vn

Thời điểm nghỉ trưa tổ chức đánh bài, ba thiếu một, Giang Thủy bị chộp tới góp đủ số. Mấy người đàn ông chơi bài Poker đang đánh đến hưng phấn, bên ngoài liền có người kêu tên Giang Thủy, nói là có người tìm anh.

Anh ở cửa quầy bán quà vặt thấy Tóc đỏ, áo ngắn tay kéo lên đến đầu vai, đang nắm chai nước có ga uống.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Tóc đỏ ném cái chai đi, mang Giang Thủy đi gặp Lý Vân.

Lý Vân gặp Giang Thủy, mục đích rất rõ ràng, nhưng lại không phải cố ý tới. Cô ta tới đây có chuyện khác, Giang Thủy chỉ là thuận tiện.

Khách sạn là kiểu chung cư, phòng rất lớn và xa hoa, thời điểm Giang Thủy đi vào, Lý Vân đang ngồi ngược sáng bên cửa sổ, nghe thấy động tĩnh người tới, buông cà phê nhìn qua.

Chỉ một cái liếc mắt này, mọi suy nghĩ đã chuẩn bị trước trong đầu hoàn toàn trở thành phế thải.

Lý Vân nói: “Đã làm lại nghề cũ?”

“Phải.”

“Công việc rất vất vả?”

“Rất mệt, nhưng mà thực tế.”

“Tiền lương thì sao, cũng đủ gánh vác chi phí sinh hoạt sao?”

“Đủ.”

“Hai người cũng đủ?”

“Cô ấy rất tiết kiệm.”

https://thuviensach.vn

Lý Vân tinh tế nhìn anh, mà anh từ cửa sổ trông ra, thấy cao ốc đối diện, cùng với pha lê sáng đến độ có thể soi ra bóng người, dòng xe cộ thật dài và thái dương loá mắt.

Giang Thủy lúc này, cả người thoạt nhìn thực bình thản. Lý Vân thu hồi ánh mắt, một lần nữa bưng ly cà phê lên, dùng cái muỗng sứ leng ka leng keng quấy vài cái, Giang Thủy nghe tiếng nhìn qua.

“Cô thì sao, sống cũng không tệ lắm đi?”

Vấn đề này Lý Vân thật là lười đi trả lời, cô ta xác định, chính mình đã không còn hứng thú. Đối với người cô ta không có hứng thú hỏi vấn đề cô ta không hứng thú, từ trước đến nay cô ta lười trả lời.

Cô ta ngồi ở chỗ kia lẳng lặng thưởng thức cà phê, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn anh, một lần cuối cùng nhìn anh, cô ta đặt ly không sang một bên, không khỏi cảm thán: “Con người thật sự sẽ thay đổi, có phải không?”

Giang Thủy không nói chuyện, anh biết lúc này Lý Vân cũng không cần anh nói chuyện.

Lý Vân nói: “Tôi đã từng có 17 người bạn trai, dài nhất nửa năm, ngắn nhất là một ngày. Tôi đã từng thực sự yêu bọn họ, nhưng sau lại không yêu, liền tách ra. Thời điểm bọn họ rời khỏi tôi cũng không cảm thấy khổ sở, tôi cũng vậy. Cậu biết không, trong đó có một người, tôi thật sự rất thích anh ta, tóc của anh ta dài đến đây.”

Cô ta dùng bàn tay khoa tay múa chân ở dưới xương quai xanh, “Khi dùng motor chở tôi tóc anh ta bị gió thổi đến miệng tôi, tóc của anh ta là mùi hoa hồng — cậu có thể tưởng tượng sao? Một người đàn ông dùng dầu gội mùi hoa hồng!… Cho nên tôi chia tay với anh ta. Nếu tôi không ngửi được mùi của anh ta, chúng tôi sẽ không chia tay. Nhưng tôi không thể khắc chế chính mình không đi ngửi mùi của anh ta… Tôi thích thu thập hương vị của đàn ông.”

https://thuviensach.vn

Cô ta nói, cô ta đã từng cảm thấy hứng thú với hương vị của Giang Thủy, nằm mơ cũng muốn cùng anh lên giường. Nhưng hiện tại không được, bởi vì một cái liếc mắt vừa rồi kia.

Hiện tại Giang Thủy, đã không phải người đàn ông cô ta từng khát vọng.

Anh có thay đổi? Giang Thủy rời khỏi khách sạn của Lý Vân, dọc theo đường phố chậm rì rì mà đi. Anh nghĩ, chỉ mong là thay đổi tốt.

***

Cửa phòng bệnh của Dương Mai bị khóa trái, anh gõ cửa, một lát sau, cửa mới mở ra.

Cô ở bên trong đổi quần áo, cái này tốn một chút thời gian. Trải qua một đoạn thời gian khôi phục, trừ bỏ cánh tay phải, các nơi bị gãy xương khác của cô đều đã cắt chỉ. Bây giờ, cơ bản sinh hoạt cô đã có thể tự mình gánh vác.

Một khắc nhìn thấy Giang Thủy, vui mừng lộ rõ trên nét mặt cô, “Em không nghĩ là anh tới!”

Cuối câu vui sướng nâng lên âm điệu, làm tâm tình của Giang Thủy cũng không tồi.

Bọn họ đã sắp một tuần không gặp mặt, cả hai đều rất nhớ nhau.

Trong phòng bệnh nho nhỏ, không ai nói chuyện. Bọn họ đối diện nhau, phảng phất như nhìn thế nào cũng không đủ.

Tiếp theo, Giang Thủy hôn cô, trên khóe môi, cổ, đôi mắt của cô. Thực nhẹ thực chậm, thực dịu dàng thực mềm mại.

https://thuviensach.vn

Dương Mai bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh nữ nhân vật chính Amélie trong“Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain”, cũng là như thế này hôn môi người yêu Nino của cô ấy, Nino cũng hôn lại Amélie như vậy.

Không hề dự triệu, Dương Mai hỏi Giang Thủy: “Anh từng xem “Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain” chưa?”

“Cái gì?”

Người đàn ông thủy tinh Raymond Dufayel, một người họa sĩ già trong bộ phim, đã cổ vũ Amélie dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình:xương cốt của cháu không yếu ớt như pha lê, cháu có thể gõ mở cánh cửa của sinh mệnh. Nếu cháu bỏ qua cơ hội lần này, vậy thì theo thời gian trôi đi, trái tim của cháu sẽ trở nên khô khốc mà yếu ớt, giống như xương cốt của ta vậy. Cho nên, đi đi, mặc kệ mọi thứ.

“Mặc kệ đi.” Cô cười nói.

Không có anh, ngày tốt cảnh đẹp có thể nói cùng ai.

Hôm nay là ngày 15 tháng 7 năm 2016, bây giờ là buổi sáng 11 giờ đúng.

Đài phun nước trung tâm trong bệnh viện đang hoạt động, bên cạnh là một đám trẻ con đang vây quanh vui đùa ầm ĩ. Trên hành lang có hai ông cháu đang cầm tay đi đường, cháu gái đang kể chuyện cười cho ông mình, khiến ông cụ cười ha ha. Hộ sĩ đứng ở nơi nào đó đang cùng mẹ Dương đi về hướng phòng bệnh, hai người bắt đầu thảo luận về nội dung bộ phim truyền hình mới nhất.

Giờ này khắc này, độ ấm là 24 độ C, độ ẩm là 70%, áp suất khí quyển là 990 mbar.

https://thuviensach.vn

Cửa sổ mở một nửa, Giang Thủy cùng Dương Mai đang hôn môi. Hôn đến có chút dùng sức, thân thể người đàn ông chặn lại người phụ nữ, làm vòng eo mềm mại của người phụ nữ cầm lòng không đậu mà đè sát tới ngoài cửa sổ.

Trán của Dương Mai, gáy của Giang Thủy, đắm chìm dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Ấm áp, bọn họ thật sự về tới mùa hạ lúc ban đầu.

Then cửa giật giật, cửa mở không ra. Một lát sau, mẹ Dương một bên gõ cửa một bên nói: “Dương Mai? Mở cửa đi!”

Dương Mai đang liếm mút lưỡi Giang Thủy.

Bất quá bọn họ cần nhanh lên, Giang Thủy cần trước khi mẹ Dương bão nổi nhảy cửa sổ rời đi, bằng không lại là một hồi mưa rền gió dữ.

Cũng may ngày tháng còn rất dài.

Ngày tháng còn rất dài.

Một năm trước Giang Thủy chưa từng nghĩ đến, chính mình có thể có được thời gian đáng yêu như vậy.

“Được không?” Dương Mai thấp giọng hỏi.

Một bàn tay cô đè trước ngực Giang Thủy nhẹ hều, muốn bàn tay to trên ngực cô mau chóng đình chỉ, tỉnh táo khiến cả người cô run rẩy. Nhưng cô lại hy vọng bàn tay to kia tiếp tục, làm cho cô tiếp tục hưởng thụ cảm giác cả người run rẩy này.

Giang Thủy đứt quãng nói: “Nhanh… sắp được rồi.”

https://thuviensach.vn

Một lát sau, anh buông cô ra, đỡ cô ngồi trên giường. Từ âm thanh bên ngoài tới nghe, ngoài cửa mẹ Dương đã không còn kiên nhẫn.

Đôi tay Giang Thủy đỡ lan can cửa sổ, quay đầu lại nhìn Dương Mai, "Buổi tối 11 giờ để cửa cho anh."

Dương Mai so ra dấu tay OK, vội vàng chạy tới mở cửa.

Một trận gió thổi tới, cô ngửi được mùi hương canh gà.

"Con trốn bên trong làm gì? Mau mau mau, mẹ nấu canh gà cho con vẫn còn nóng hầm hập này!"

"Cảm ơn mẹ."

Cô đi đến bên cửa sổ, khóe mắt liếc xuống. Giang Thủy đứng ở bên cạnh chiếc ghế kia, ngửa đầu cười. Cô cũng cười với anh.

Có một bộ phim điện ảnh Hongkong, trong đó có một câu nói: "Nhân sinh ngọt ngào sung sướng nhất, đều là trái cây ưu thương, những gì thuần mỹ nhất nhân sinh, đều được đến từ giữa cực khổ. Chúng ta phải tự mình trải qua gian nan, mới có thể hiểu được làm thế nào an ủi người khác."

- toàn văn xong -

Tác giả có lời muốn nói: Không có phiên ngoạiEditor:Cuộc đời tuyệt vời của Amélie Poulain(Tiếng Pháp:Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain, tên tắt làAmélie) là bộ phim hài lãng mạn của Pháp. Lấy bối cảnh ở Paris, phim kể câu chuyện về Amélie Poulain, một cô gái trong sáng, tốt bụng, với những kế hoạch tuy không lớn lao nhưng lại đem đến những thay đổi to lớn cho những người xung quanh. Là một bộ phim từ năm 2001 và đạt rất nhiều giải thưởng, ai hứng thú có thể tìm xem thử nhé:D.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Người Phụ Nữ Chờ Học Xe
Chương 2: Người Đàn Ông Đột Nhiên Xuất Hiện
Chương 3: Nam Nữ Học Lái Xe
Chương 4: Cô Ấy Rất Bình Thường Với Anh
Chương 5: Cô Đang Tìm Anh
Chương 6: Với Cô Ấy Mà Nói Anh Không Giống Những Người Đàn Ông Khác
Chương 7: Người Đàn Ông Chọc Người Phụ Nữ Tức Giận
Chương 8: Người Phụ Nữ Càn Quấy
Chương 9: Hướng Dẫn Cô Ấy Từng Bước
Chương 10: Người Đàn Ông Hờn Dỗi
Chương 11: Bị Phát Hiện Uống Rượu Lái Xe
Chương 12: Nam Nữ Đua Rượu
Chương 13: Người Đàn Ông Mơ Màng
Chương 14: Cảnh Cáo Cô Ấy
Chương 15: Người Phụ Nữ Thất Hồn Lạc Phách
Chương 16: Nướng Bbq Tại Nhà
Chương 17: Đùa Giỡn Đàn Ông
Chương 18: Hồ Ly Tinh
Chương 19: Đua Xe
Chương 20: Biết Tâm Ý Anh
Chương 21: Khiêu Khích
Chương 22: Không Làm Gì Cả
Chương 23: Nhận Định
Chương 24: Thi Đỗ
Chương 25: Gặp Lại
Chương 26: Hoài Nghi
Chương 27: Người Đàn Ông Nấu Cơm Vì Cô

https://thuviensach.vn

Chương 28: Biết Đáp Án
Chương 29: Ngủ Chung
Chương 30: Lại Cái Gì Cũng Không Làm
Chương 31: Gặp Bạn Trai Cũ
Chương 32: Trên Xe
Chương 33: Tấn Công
Chương 34: Uống Say
Chương 35: Cùng Đi Hàng Châu
Chương 36: Uy Hiếp
Chương 37: Đánh Nhau
Chương 38: Ôm
Chương 39: Chạm Mặt
Chương 40: Du Lịch
Chương 41: Một Mình Trở Về
Chương 42: Cô Độc Một Mình
Chương 43: Phùng Xuân
Chương 44: Quyết Định
Chương 45: Tới Bắc Kinh
Chương 46: Bắt Được Xô Vàng Đầu Tiên
Chương 47: Vui Sướng
Chương 48: Tới Bắc Kinh
Chương 49: Ở Bên Nhau
Chương 50: Tìm Kiếm Chân Tướng
Chương 51: Không Sợ Chết
Chương 52: Trầm Mặc
Chương 53: Bão Táp
Chương 54: Nổi Giận
Chương 55: Chạy Trốn
Chương 56: Truy Tìm
Chương 57: Từ Bỏ Mạo Hiểm
Chương 58: Tồn Tại
Chương 59: Gặp Trở Ngại

https://thuviensach.vn

Chương 60: Dũng Sĩ
Chương 61: Tích Cóp Tiền
Chương 62: Mặc Áo Cưới
Chương 63: Bênh Vực Kẻ Yếu
Chương 64: Gặp Người Lớn
Chương 65: Khổ Sở
Chương 66: Không Bình Tĩnh
Chương 67: “Hi Vọng”
Chương 68: Bị Chia Rẽ
Chương 69: Bạc Đầu
Chương 70: Tình Yêu Của Cô Ấy “Khí Thế Như Hồng”
Chương 71: Bị Sốc
Chương 72: Bị Quyến Rũ
Chương 73: Điện Thoại
Chương 74: Bước Vào Chảo Nhuộm
Chương 75: Gặp Nhau
Chương 76: Dịu Dàng
Chương 77: Cuồng Vọng Tự Đại
Chương 78: Ăn Tết
Chương 79: Đến Bắc Kinh
Chương 80: Người Đàn Ông Trung Thủy
Chương 81: Tìm Kiếm Chân Tướng
Chương 82: Dò Dẫm
Chương 83: Ác Mộng
Chương 84: Sa Vào
Chương 85: Không Còn Gì
Chương 86: Bị Thương
Chương 87: Trồng Cây
Chương 88: Chờ Gió Êm Sóng Lặng

https://thuviensach.vn